

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

PINDARI

CARMINA.

CUM

LECTIONIS VARIETATE

ET

ADNOTATIONIBUS.

ACCEDUNT

INTERPRETATIO LATINA EMENDATIOR,
SCHOLIA, ET FRAGMENTA;

NECNON

GODOFREDI HERMANNI DISSERTATIONES
PINDARICÆ, ET INDICES TRES.

A

CHR. GOTTL. HEYNE.

NOVA EDITIO CORRECTA ET EX SCHEDIS
HEYNIANIS AUCTA.

TOM. II.

LONDINI:
SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.
1824.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

PINDARI

CARMINA

EX

INTERPRETATIONE LATINA

EMENDATIORE.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

OLYMP. I.

HIERONI SYRACUSANO,

EQUO CELETE VICTORI.

PRÆSTANTISSIMA quidem [inter cetera elementa] est aqua, Str. 1.
et aurum, ardens ignis velut nocte, fulget superbas inter divitias. Si vero certamina canere gestis, anime mi, nec sole circumspice aliud quod interdiu calore suo magis foveat lucidum astrum vacuum per aërem: nec Olympico certamen præstantius cantabimus: unde [ductus] celeberrimus hymnus procedit, poëtarum studiis ad cantandum Saturni filium: ad opulentam accedentes beatamque Hieronis domum, — Ant. 18.
justum qui tenet sceptrum in fecunda gregibus Sicilia, decerpens apices virtutum omnium; ornatur etiam Musicæ (carminum) flore, quemadmodum ludimus hospitalem nos poëtæ frequenter ad mensam. Sed (o anime mi) doricam citharam a clavo deripe, si qua tibi Pisæque et Pherenici [equi victoris] decus (laudes) animum dulcissimis immisit (carminis) meditationibus, quum ille ad Alpheum cucurrit, latus nullis calcaribus stimulatum in curriculis habens; ad victoriamque adduxit dominum — Syracusium, equis gau- Epod.
dentem regem. Splendet autem ejus gloria apud generosam 35.
Lydi Pelopis coloniam, quem præpotens amavit terram continens Neptunus, postquam eum splendido lebete exemerat Clotho, humero ex ebore nitente ornatum. Sane miræ res sunt multæ; et nonnunquam etiam exornatæ commentis

variis fabulæ hominum mentes ipsa vera narratione efficacius
Str. 2. 48. delinire solent; — Gratiaque (ingenii et orationis), quæ omnia efficit suavia mortalibus, etiam quod incredibile est, adferendo ei dignitatem, efficit credibile sæpenumero: tempora tamen futura testes verissimi. At hominem decet narare de diis honesta; minor enim sic culpa est [fingere]. Itaque te, fili Tantali, contra quam superiores poëtæ, dicam, quando vocavit pater, ut æquissimum erat, ad epulas suamque Sipylum, vicissim diis cœnam præbens, tunc tridente
Ant. 2. 65. inclytum [deum] rapuisse — domitum animo amore, aureoque curru altissimam multum venerandi ad domum Jovis [te] transtulisse, quo alio tempore venit Ganymedes, Jovi idem ad ministerium. Ut vero non conspiciebaris amplius, nec ad matrem multum inquirentes viri te reduxerant: statim clam dixit aliquis invidorum vicinorum: aqua ad ignem vehementer fervente elixata cultro (deos) dissecuisse membra, mensisque frusta carnium tuarum distribuisse, et come-
Epod. 2. 82. disse. — A me vero impetrare non possum, ut helluonem deorum aliquem dicam. Longe absum. Malum consequi solet crebro maledicos. Si vero ullum mortalem Olympi moderatores honorarunt, erat Tantalus hic; sed concoquere (moderate ferre) magnam felicitatem non potuit, insolentiaque sibi contraxit pœnam ingentem, qua pater ejus (Jupiter) superne appendit ponderosum ipsi lapidem, quem semper nitens a capite amoliri, a lætitia longe abest (perpetuo metu
Str. 3. 95. angitur). — Tolerat vero ærumnosam hanc vitam, continuum hunc quartum post tertium laborem, Immortalium quoniam furto ablatum nectar ambrosiamque, quibus immortalem eum fecerant, æqualibus convivis dederat. Si quis enim clam deo facere aliquid posse sperat, fallitur. Ideo remiserunt ei filium Immortales ad cito-morituram rursus hominum gentem. In florida autem ætate quum lanugo nigrum ejus mentum obduxisset, propositum (certamine)
Ant. 3. 112. conjugium studuit, — illustrem Hippodamiam, a patre Pisata obtinere. Prope autem accedens ad canum mare solus in tenebris, inclamavit gravistrepum tridente-insignem Neptunum; isque ipsi ante pedes coram apparuit. Tum illi

dixit: Amabilia dona Veneris, age, si quid, Neptune, gratiæ apud te habent, cohibe hastam Œnomai æream, meque in velocissimis deduc curribus ad Elidem, victoriæque fac compotem; nam tredecim jam amatoribus interemtis differt nuptias — filiæ. Magnum quidem discrimen imbellem virum non capit; mori autem quibus fatalis necessitas est, quid quæso aliquis ignobile senium, in tenebris sedens, consumat frustra, omnium laudum expers? Atqui ego quidem hoc certamen subibo: tu vero eventum optatum dato. Sic dixit: neque irritis aggressus est eum precibus. Ei gratificans dedit deus currum aureum alatosque indefessos equos. — Tum (cursu) vicit Œnomaum fortem, virginemque duxit conjugem, genuitque duces sex, Virtutum alumnos, filios. Nunc inferiis splendidis honoratur, ad Alphei alveum sepultus, tumulum undique patentem nactus, frequentatissimam hospitibus apud aram. Fama vero Pelopis eminus fulget, Olympicorum certaminum in cursibus, ubi velocitas pedum certat vigorque roboris ærumnas perferentis, victorque reliquam per vitam dulcem tenet felicitatem — victoriæ præmiis sibi paratam. Quæ autem constanter permanet felicitas, summa habetur nulli non mortali. Me autem coronare istum [Hieronem] modis, quibus victoria equestris ornatur, æolico carmine, oportet. Persuadeo mihi enim, me hospitem nullum et honestarum rerum peritiorem alium et potentia præstantiorem, ex nostris quidem hominibus, inclitis exornaturum esse hymnorum strophis. Deus adjutor tuis prospicit cum sollicitudine, o Hiero, studiis (laudum, certaminum). Hic nisi cito te destituet, adhuc suaviorem spero — cum quadriga celeri [victoriam tuam] me celebraturum esse, apto carminis argumento reperto, apud apricum collem Cronium. Mihi itaque Musa validissimum robore telum servat. Aliis rebus alii excellunt, summaque felicitas fastigatur regibus. Noli spectare ulterius. Utinam et tu talis in sublimi diu incedas; et ego inter tantos victores verser, conspicuus canendi arte inter Græcos ubique.

Epod. 3. 129.

Str. 4. 142.

Ant. 4. 159.

Epod. 4. 176.

OLYMP. II.

THERONI AGRIGENTINO,

CURRU.

Str. 1. CITHARAM regentes hymni, quem deum, quem heroa, quemve virum cantabimus? Sane (conveniunt uno in argumento) Pisa quidem Jovi sacra, Olympicumque certamen instituit Hercules, primitias manubiarum belli; Theronem autem quadrigas ob victrices celebrare juvat voce, justum hospitem, columen Agrigenti, clarorumque patrum decus,
Ant. 15. civitatis tutelam. — Qui (patres) quum tolerassent multa animose, sacram fluvii tenuere sedem, Siciliæque fuerunt lumen: tum vita eos excepit felix opes gratiamque adferens veris virtutibus. Sed, o Saturnie nate Rhea, sedem Olympi gubernans, certaminumque apicem, alveumque Alphei, placatus carmine, agrum patrium serva propitius porro ipsorum
Epod. 29. — postero generi. Quæ facta quidem sunt, seu juste seu injuste, horum irritum ne tempus quidem omnium parens possit efficere eventum; in oblivionem tamen, secundam inter fortunam, venire ea possunt. Prosperæ enim felicitatis
Str. 2. 37. usu malum infestum superatum obliteratur, — quando dei numen mittit eminus beatitatem excelsam. Congruit sententia in pulchrithronas Cadmi filias, quæ sunt magna (mala) expertæ; sed concidit gravis luctus majore victus felicitate. Vivit inter cœlites interemta quidem fragore fulminis crinibus prolixis ornata Semele; semper adamat eam Pallas et
Ant. 2. 51. Jupiter Pater, amatque Filius hederiger. — Aiunt etiam in mari inter Nerei filias marinas vitam per omne tempus immortalem Inoi constitutam. Sane mortalibus non cognitum est, num vitam usque ad mortem, ne diem quidem num unum, filium solis, tranquillum stabili cum fortuna acturi simus. Vicissitudines enim gaudiorum et ærumnarum alias
Epod. 2. 65. aliæ ad homines accedere solent. — Atque sic Parca, quæ

paternam istorum tuetur lætam fortunam divinitusque datas opes, aliquam etiam contrariam alio tempore cladem induxit, dum quidem interfecit Laium fatalis filius obviam factus, Pythonisque antiquum oraculum ad eventum adduxit. — Str. 3. 73.
Quod quum vidisset acris Erinnys, occidit mutua cæde sobolem ejus bellicosam. Superstes autem mansit Thersander interemto Polynici, juvenilibus in certaminibus præliisque belli gloria insignis, Adrastidarum germen. E cujus semine ortum Ænesidami filium decet carminum lyræque consequi laudes. — Olympiæ enim ipse præmium accepit, Delphis Ant. 3. 87.
vero inque Isthmo quadrigarum duodecies curriculum emensarum coronam in consortem etiam fratrem communes Gratiæ (victoria) deduxerunt. Felix autem successus experientem certamen liberat ab ærumnis. Opulentia vero virtutibus ornata sustinet adversa et secunda, utut obveniunt, adhibito graviore severioreque judicio, — sidus insigne, ve- Epod. 3. 101.
rum homini lumen : quam si quis tenet, novit is (tenet memoria) futurum, quod mortuorum illic statim impiæ mentes pœnas luunt. Namque delicta in hoc Jovis imperio sub terra judicat aliquis infesta sententiam dicens necessitate.
— At boni nocte pariter dieque semper sole fruentes ærum- Str. 4. 109.
na carentem degunt vitam, non terram moventes robore manuum, neque ponti undam, tenuem propter victum : sed apud principes deorum, quicunque studuerunt justitiæ, illacrimosam agunt vitam ; illi vero adspectu horrendam tolerant ærumnam. — Quotquot vero sustinuerunt, ter utro- Ant. 4. 123.
bique degentes, ab omni injustitia animum continere, illi perficiunt Jovis viam ad Saturni urbem, ubi beatorum insulam Oceanides auræ perspirant, floresque aurei fulgent, humo alii, pulcrisque arboribus aquaque alii progerminantes, unde sertis et coronis implicant manus, — secundum decre- Epod. 4. 137.
ta justa Rhadamanthi, quem Pater habet Saturnus paratum sibi adsessorem, maritus Rheæ omnium supremam tenentis sedem. Peleus et Cadmus inter hos numerantur ; Achillemque adduxit, quum Jovis animum precibus flexisset, mater,
— qui Hectorem prostravit, Trojæ inconcussam firmam co- Str. 5.
lumnam ; Cycnumque letho dedit, Auroræque filium Æthio- 145.

pem. Multæ mihi sub cubito celeres sagittæ intra sunt pharetram sonantes intelligentibus, ad vulgus autem interpretibus indigent. Is demum est doctus, qui multa scit naturæ sagacitate; at discendo docti (poëtæ) facti procaces sunt
Ant. 5. loquacitate, ut ceu corvi irrita garriant — certantes Jovis
159. cum alite divino. Age, anime, intende nunc ad metam arcum. Quemnam petimus missis ex benevola rursus mente gloriosis telis? Sane in Agrigentum intendens dicam jusjurandum veraci mente, nullam urbem centum intra annos progenuisse virum animo in amicos beneficentiorem, manu-
Epod. 5. que largiorem — Therone. Verum laudem impugnat furio-
173. sorum hominum insolentia, injuste eam aggressa, id agens, ut obtrectatione sua honesta (facta) occultata obruat pravis factis. Nam arena numerum refugit; ille vero quanta beneficia in alios contulerit, quis recensere ausit?

OLYMP. III.

EIDEM THERONI,

CURRU.

Str. 1. Tyndaridis hospitum amantibus cupio placere pulcricomæque Helenæ, dum inclitum Agrigentum celebrans in Theronis Olympicam victoriam hymnum contexo, indefessorum equorum decus. Musa autem sic sane mihi adstitit, ut,
Ant. 10. novo reperto modo, dorico rhythmo hymnum adaptarem — pompam victoris ornantem. Jubis enim innexæ coronæ exigunt hoc a me divinum debitum, citharam ut sonoram cantumque tibiarum hymnorumque carmen Ænesidami filio adferam convenienter. Ipsaque Pisa canere me jubet, unde
Epod. divina venire solent carmina ad eos, — quibus justus cer-
19. taminum judex Ætolus, exsequens mandata Herculis antiqua, super palpebras comas cingit glaucicolore decore olivæ. Quam quondam Istri ab umbrosis fontibus asportavit Amphitryonides, monumentum pulcerrimum Olympicorum cer-

taminum. — Populo nempe Hyperboreorum Apollinis cultori persuasit petiitque ille fidam memoriam servans Jovis hospitali luco umbrosum germen, hominibusque simul virtutis coronam. Jam enim tum ei, post aras patri consecratas, Luna curru aureo vecta, (antea) dimidiata, pleno sub vesperam lumine affulserat, — jamque magnorum certaminum sanctum judicium ludosque simul quinquennales instituerat divinas ad ripas Alphei: sed nondum pulcras arbores progerminabat ager Pelopis in planitie Saturnii (collis). His destitutus locus amœnus quum videretur ei acutis obnoxius esse radiis solis, tum in terram Istriam ut contenderet animus eum impulit. — Ibi Latonæ equorum agitatrix filia excepit venientem Arcadiæ a jugis et varie flexuosis recessibus, quum jussu Eurysthei necessitas a patre imposita cœgisset eum adducere auricornem cervam, quam olim Taygeta Dianæ dedicans sacram inscripserat. — Hanc insequens vidit et illam terram, flatus a tergo Boreæ frigidi. Ibi arbores admiratus constitit; dulceque eum tenuit desiderium, circa curriculi equestris metam duodecies circumvehendam eas plantandi. Atque etiam nunc ad hoc sollemne propitius venit cum altecinctæ Ledæ geminis divinis filiis. — His enim mandavit abiens ad Olympum, ut regerent celebre virorumque de virtute curruumque veloci agitatione certamen. Me igitur animus impellit pronuntiare, Emmenidis Theronique venisse victoriam, Tyndaridarum equestrium beneficio; quoniam plurimum inter mortales hospitalibus epulis (sacrorum, sacrificiis) plurimis eos colunt, — religiosa mente observantes deorum festa. Ut vero aqua principatum tenet inter elementa, interque opes pretiosissimum est aurum: sic nunc Theron extremum terminum virtute adsequutus attingit parta a se *laude* Herculis columnas; ultra quas progredi nec sapientibus est concessum nec insipientibus. Non sane tendam ulterius: vanus essem.

Str. 2. 28.

Ant. 2. 37.

Epod. 2. 46.

Str. 3. 55.

Ant. 3. 64.

Epod. 3. 73.

OLYMP. IV.

PSAUMIDI CAMARINÆO,

QUADRIGIS.

Str. 1. Jaculator fulminis rapidi summe Jupiter, tuæ Horæ revolutæ miserunt me præstantissimorum certaminum testem, cum cantu cithara distincto. In amicorum rebus secundis lætantur statim nuntio dulci audito boni. Sed o Saturni fili, qui Ætnam tenes, furnum ventosum centicipitis violenti Typhonis, accipe benigne Gratiarum (Musarum) caussa hoc
Ant. 16. carmen, — perenne lumen magnarum virtutum. Psaumidis enim venit curru, qui, olea coronatus Pisatide, decus parare satagit Camarinæ. Deus propitius sit reliquis ejus votis. Laudo enim eum ad equos alendos maxime propensum, gaudentem hospitalitate erga omnes, et ad tranquillitatem civitatis amantem sincera mente conversum. Non mendacio polluam laudem. Experientia utique mortales
Ep. 31. probat, — quæ Clymeni filium Erginum Lemniadum feminarum liberavit a probro; æreis armis qui victor cursu ad coronam accipiendam vadens dixit Hypsipylæ: ecce me; celeritati autem manus animusque pares. Nascuntur et in juvenibus cani sæpe etiam præter ætatis congruum tempus.

OLYMP. V.

EIDEM PSAUMIDI,

QUADRIGIS.

Str. 1. Celsarum virtutum et coronarum Olympicarum dulcem florem, Oceani filia, animo hilari, accipe indefessæque mu-

laris rhedæ Psaumidisque dona; qui tuam urbem amplificans, o Camarina, populorum altricem, aras sex geminas condecoravit, festo deorum maximo, cum boum sacrificiis ludorumque quinque dierum certaminibus, equorum mularumque curribus, singularique equo. Tibi autem gloriam eximiam victor comparavit, et suum patrem Acronem proclamavit et recens habitatam sedem. — Rediens autem Œnomai et Pe- Ant. 20.
lopis ab amabilibus sedibus tuum, o Pallas, urbium conservatrix, illustrat sacrum lucum, fluviumque Oanum, patriamque paludem, sacrosque alveos, Hipparis per quos labens aquas suppeditat populo, educitque (Psaumis) celeriter stabilium ædium altam silvam, e rerum inopia evehens ad prosperitatem huncce populum civium. Semper quidem in magnis ausis labor sumtusque certant in subeundo opere periculis tecto; sed qui bene rem gerunt, sapientes iidem civibus
videntur. — O servator in altis nubibus Jupiter, Saturnium- Ep. 39.
que inhabitans collem, tuensque Alpheum late fluentem, Idæumque sacrum antrum, ad te supplex venio Lydiis modulans tibiis, petiturus, ut urbem hanc strenuis viris inclitis ornes; ut et tu, Olympice victor, Neptuniis equis gaudens fruaris senectute ad finem vitæ tranquilla, filiis, o Psaumi, adstantibus. Bene constitutam autem si quis felicitatem habet, abundans opibus, laudemque insuper consequutus, is ne temere quærat deus fieri.

OLYMP. VI.

AGESIÆ SYRACUSANO,

RHEDA MULARI.

AURATAS subjicientes bene exstructo domus vestibulo colum- Str. 1.
nas, præclaris velut in ædibus, educemus. Auspicantes enim opus frontem decet ponere longe splendidam. Si vero sit Olympicus victor, aræque fatidicæ Jovis in Pisa præfectus, conditorque nobilium Syracusarum, quemnam ille non

consequatur hymnum, nactus non invidorum civium amabi-
Ant. 12. lia carmina? — Atqui sciat, in hoc calceo felicem pedem se habere, (ad se hæc pertinere) Sostrati filius. Periculorum vero expertes virtutes nec inter homines (terra pugnantes) pretio habentur: nec in navibus cavis; sed, præclarum si quid cum labore gestum fuerit, multi ejus meminerunt. In te vero, o Agesia, laus ea convenit, quam juste olim Adrastus in vatem Oiclidem Amphiaraum ore proloquutus est,
Ep. 23. quum terra ipsumque et insignes equos absorpsisset. — Septem enim deinceps rogis cadaverum exstructis, Talaionides pronuntiavit apud Thebas tale aliquod dictum: Desidero exercitus mei lumen, pariterque vatem non minus sapientem, quam hasta pugnando fortem. Quod idem nunc convenit in hymni mei heroëm Syracusanum, idque ei neque contentiosus ego neque admodum rixosus, magno jurejurando interposito diserte testabor: modo mellisonæ permittant
Str. 2. 37. Musæ. — Junge mihi jam, o Phintis, robur mularum quam celerrime, ut per viam patentem ducam currum, veniamque ad victorum etiam stirpem. Illæ enim præ aliis duces viæ hujus esse norunt, coronas Olympiæ quandoquidem reportarunt. Consentaneum itaque est portas hymnorum patefacere ipsis; ad Pitanam autem juxta Eurotæ meatum
Ant. 2. 48. oportet hodie venire tempestive, — quæ a Neptuno compressa Saturnio dicitur filiam violaceis capillis Evadnen peperisse; clam autem gestaverat virgineum fetum sinu, justoque mense editam infantem famulas jussit educandam tradere heroi Elati filio, qui Arcadibus imperabat Phæsanæ, sortitusque fuerat Alpheum accolere. Ibi educata, ab Apol-
Ep. 2. 59. line compressa dulcem primum degustavit Venerem. — Neque latuit Æpytum omni tempore, (utero) eam celare dei prolem; sed is quidem animo comprimens iram ineffabilem sollerti consilio Pythonem abiit oraculum consulturus hoc de intolerando casu. Illa vero punicea-trama-intextam zonam deponens urnamque argenteam, dumos inter opacos peperit divinum puerum; dum Auricomus adesse ei jusserat
Str. 3. placidamque Lucinam Parcasque. — Prodiit igitur ex utero
73. partu amabili statim in lucem Jamus; quem illa quidem

dolens (animo) reliquit humi, duo vero cæsii dracones deorum voluntate curam ejus habentes eum nutriverunt innoxio (almo) succo apum. Rex autem postquam petrosa curru vectus rediit ex Pythone, omnes domi interrogabat de puero, quem Evadne peperisset. Phœbo enim ipsum narrabat genitum esse — patre; futurumque inter homines vatem Ant. 3. omnium mortalium præstantissimum, neque unquam caritu- 84. rum progenie. Sic utique nuntiabat. Illi autem nec audivisse nec vidisse se adseverabant infantem, etsi quinto abhinc die natum; enimvero latebat ille in junco rubetoque denso, corpore tenero violarum flavis et purpureis (roris) radiis madefacto. Propterea etiam mater jussit vocari eum omni tempore — hoc nomine immortali. Suavis vero postquam Ep. 3. auro coronatæ (pulcræ) accepit pubertatis fructum, in Al- 95. pheum medium ingressus invocavit noctu sub dio Neptunum late potentem suum avum, et arcitenentem Deli divinitus fundatæ custodem, petens sibi publicum quendam honorem. Respondit autem veridica paterna vox, compellavitque eum: Age fili, huc sequere vocem, ut in regionem omnibus communem (futuram) veniamus. — Atque sic venerunt alti ad Str. 4. petram excelsam Cronii, ubi ei præbuit thesaurum geminum 109. divinationis: tunc quidem vocem audire mendaciorum nesciam; quando vero audax Hercules, augustum Alcæidarum germen, venerit, patrisque festum frequens hominibus, certaminumque magnorum sollemnia, ad Jovis aram altissimam instituerit, tum vero vaticiniorum sacellum condere jussit. — Ex quo tempore inclitum inter Græcos Jamidarum genus. Ant. 4. Simul fortunæ opes (iis) contigerunt. Colendo vero ea, 120. quæ laudes ferunt, conspicua via incedunt. Probat opus quemque. Obtrectatio autem aliorum invidorum impendet iis, quibus aliquando primo loco duodecies in spatio decurrentibus veneranda adstillat Gratia gloriosum vultum. Si autem vere tui, o Agesia, materni majores sub Cyllenes monte — habitantes Mercurium deorum præconem, qui Ep. 4. certamina sortemque præmiorum gubernat, Arcadiamque 131. incolis insignem amat, multum multis supplicibus sacrificiis religiose coluerunt: ille est, qui cum gravistrepo patre tuam,

o Sostrati fili, felicitatem largitur. Oberrat linguæ cotis instar acutæ narratio, meque lubentem ad pulcrifluos tibiarum flatus allicit. Avia materna mea Stymphalis florens
Str. 5. Metope est, — equorum agitatricem quæ Theben peperit,
145. cujus ego dulcem aquam bibo, viris bellicosis nectens egregium hymnum. Præcipe nunc sociis, Ænea, primum ut Junonem Partheniam canant, tumque ut declarent, vere nos effugisse antiquum probrum: Bœotiam suem. Es enim nuntius verus, pulcricomarum scytale Musarum, dulcisono-
Ant. 5. rum carminum crater. — Jube porro meminisse Syracusa-
156. rumque et Ortygiæ, quam justo sceptro rectisque consiliis gubernans Hiero rubripedem colit Cererem, candidisque equis vectæ filiæ festum, Jovisque Ætnæi potentiam. Suavisonæ autem eum lyræ cantusque norunt. Ne succedens tempus frangat ejus felicitatem. Sed cum comitate
Ep. 5. amabili Agesiæ excipiat hymnum — a Stymphaliis mœni-
167. bus e patria ad patriam venientem relicta pecorosæ Arcadiæ matre. Prodest vero in tempestuosa nocte celeri ex nave demissas figere duas ancoras. Deus horum illorumque (Arcadum et Syracusanorum) illustrem sortem reddat. Lubens vero, Neptune, mari imperans, aureum-colum-gestantis Amphitrites marite, prosperum concede cursum ærumnis vacantem, meorumque carminum auge dulce decus.

OLYMP. VII.

DIAGORÆ RHODIO,

PUGILI.

Str. 1. PHIALAM uti quis divite manu sumtam, vitis intus spumantem rore, donat juveni genero propinans domo domum (ferendam), aurcam, pretiosissimam rem eorum quæ possidet, conviviique decus, et affinitatem honorans suam, amicisque præsentibus, facit eum invidendum ob conjugalem thorum:
Ant. 12. — sic ego nectar fusum, Musarum donum, dulcem ingenii

fructum mittens ad eos, qui Olympiæ Delphisque victoriæ præmia reportarunt, iis gratificor. Felix ille, quem Fama amplectitur bona. Alias autem alium respicit alma Gratia (Musa), blandisona cum cithara sonorisque tibiarum instrumentis: — Et vero nunc venio ad celebrandam utraque (ci- Ep. 23.
thara et tibia) cum Diagora, marinam filiam Veneris Solisque, Nympham Rhodum bellicosam, ut ingentem virum prope Alpheum Castaliamque coronatum pugilatus propter victoriam laudem, patremque Damagetum Justitiæ carum; triurbem insulam prope Asiæ spatiosæ rostrum cum Argiva multitudine inhabitantes; — quibus volo inde a Tlepolemo com- St. 2.
mune contexere carmen, Herculis late potenti stirpi. Pa- 36.
terna enim stirpe a Jove ortos se gloriantur; materna vero inde ab Astydamea sunt Amyntoridæ. Pendent vero circa hominum mentes innumeri errores, difficileque est adsequi, — ut, quæ nunc adest felicitas, eadem ad mortem usque ho- Ant. 2.
mini contingat. Etenim Alcmenæ fratrem nothum, Licym- 47.
nium, e Mideæ thalamo venientem, duræ oleæ sceptro percutiens occidit Tirynthe hujus olim terræ conditor (Tlepolemus) iratus. Sic mentis perturbationes occæcare solent etiam sapientem. Oraculum autem petiit, ad deum profectus; — tumque Auricomus bene odorato ex adyto jussit eum Ler- Ep. 2.
næo a litore navium classem deducere in regionem undique 58.
mari cinctam, ubi quondam magnus deorum rex aureis imbribus irrigaverat urbem, quando Vulcani artibus, ænea bipenni, Minerva e patris summo vertice prosiliens vociferata est ingenti clamore, Cœlumque horruit ipsam et Terra mater. — Tunc etiam adfulgens, mortalibus deus Hyperionides fu- Str. 3.
turum mandavit observare negotium filiis caris: ut deæ primi 71.
conderent aram conspicuam, et piis sacris factis cum Patris animum exhilararent, tum Puellæ hastifremæ. Virtutem autem injicere solet et alacritatem hominibus erga prudenter monentem reverentia. — Sed supervenire solet quædam etiam Ant. 3.
oblivionis ex improviso nubes et aufert ex mentibus rerum 82.
agendarum rectam viam. Etenim non secum gerentes flammæ ardentis semen ascenderunt, struxeruntque igne-carentibus sacrificiis locum sacrum in arce. Atque illis quidem fla-

vam inducens nubem copiosum pluit aurum Jupiter: ipsa
Ep. 3. vero cæsia (Minerva) dedit illis, artificio — omni terrarum
93. incolas affabre-industriis manibus vincere. Jam opera viventibus et gradientibus similia viæ ferebant, eratque gloria ingens. Sapienti autem sapientia etiam major sine fraude contingit. Aiunt autem hominum antiqui sermones, nondum, dum terram partiebantur Jupiterque et Immortales, in conspectum prodiisse in mari alto Rhodum, sed salsis in abyssis
Str. 4. insulam latuisse. — Absentis autem nemo protulerat sortem
106. Solis, et utique eum terræ exsortem reliquerant, castum deum: Jupiter autem admonitus ab illo sortitionem ejus caussa voluit retractare; sed (Sol) id fieri non concessit. Nam cano, inquit, ipse video in mari attollentem sese funditus terram multorum hominum altricem et almam pecoribus. —
Ant. 4. Jussit autem statim aureo redimitam reticulo Lachesin
117. manus extendere, deorumque sactissimum juramentum non recusare, sed Saturni cum filio adnuere: lucidum in aërem emissam istam sibi in posterum sortem fore. Atque exitum habuit jurisjurandi summa vere eveniens. Enata est ex mari
Ep. 4. humido — insula, tenetque ipsam acutorum genitalis radi-
128. orum pater, ignem spirantium dux equorum. Ibi cum Rhodo nympha consuescens genuit septem sapientissimis consiliis majorum memoria claros filios, quorum unus Camirum natuque maximum Jalysum genuit et Lindum. Qui singuli separatim tenebant terram trifariam dispertiti, pater-
Str. 5. nam urbium sortem, erantque hæ eorum sedes. — Ibi præ-
141. mium calamitatis miserandæ jucundum Tlepolemo constitutum est Tirynthiorum duci, tanquam deo, pecorumque nidorosa pompa, et judicium de certaminibus. Quorum floribus Diagoras coronatus est bis, celebrique in Isthmo quater
Ant. 5. victor, Nemeæque sæpius, et asperis Athenis; — Argivum-
152. que æs (scutum æneum) novit eum, Arcadiæque et Thebarum certamina, ludique legitimi Bœotii; Ægina Pellenaque victorem sexies; Megarisque idem lapideæ columnæ inscriptus est titulus. At Jupiter Pater, in jugis Atabyrii do-
Ep. 5. minans, honora hymnum, Olympicumque victorem — pu-
163. gilatu virtutis decus nactum; daque ei venerandam gratiam

et apud cives, et apud peregrinos, quoniam inimica-insolentiæ via recta incedit; probe sciens, quæ eum recta ex bonis patribus mens monet. Noli obscurare communem stirpem Callianactis, Eratidarumque decora. Celebrat (quidem) festa convivia etiam civitas. Uno tamen momento temporis alias aliæ ingruunt auræ.

OLYMP. VIII.

ALCIMEDONTI,

PUERO LUCTATORI.

O MATER aureis coronis insignium certaminum Olympia, do- Str. 1.
mina veritatis, ubi vates incensis victimis augurantes explorant Jovem velociter fulminantem, num quam habeat rationem hominum, cupientium animo magnam virtutem consequi, laborumque requiem. — Perficitur autem hoc in gra- Ant. 1.
tiam precum piorum hominum. Sed, o Pisæ arborosum ad Alpheum nemus, huncce hymnum et coronati victoris pompam accipe. Magnum decus semper ejus est, cui tuum præmium contigerit illustre. Alia autem aliis eveniunt bona. Multa enim deorum beneficio genera sunt felicitatis. — Vobis vero, Timosthenes, obtigit felicitas per Jovem ge- Ep. 1.
nitalem, qui te quidem Nemeæ conspicuum, Alcimedontem vero apud Saturni collem fecit Olympicum victorem. Erat ille adspectu pulcer, factisque non dedecorans formam; promulgavit victor lucta longis-remis utentem Æginam patriam; ubi Sospita, Jovi hospitali adsidens, colitur Justitia — plus quam apud alios homines. Nam, quod multum Str. 2.
et multas in partes vergit, id recta dijudicare mente, non 30.
perperam, difficile est. Decretum vero quoddam deorum etiam hanc mari cinctam terram, confluentibus undique constituit hospitibus columnam divinam; futurum autem tempus efficere hoc, ut ita sit, ne desinat! — a Dorico populo Ant. 2.
39.

possessam inde ab Æaco; quem filius Latonæ lateque potens Neptunus Ilio (mœnium) coronam imposituri advocarunt socium laboris in exstruendo muro. Quippe erat fato constitutum, illud ut orto bello urbium-vastatrices inter pug-
Ep. 2. 48. nas rapidum exhalaret fumum. — Sed cæsii dracones, dum struebatur, in novam munitionem insilientes tres, duo quidem deciderunt, ibique obtusi spiritum emiserunt: unus vero insiliit sibilo facto. Dixit autem coram animo volvens prodigium protinus Apollo: Pergamus ea parte, qua tuis, o heros, manibus condita est, capitur: sic mihi ostentum indicat a
Str. 3. 59. Saturnio missum gravistrepo Jove: — non sine filiis tuis; sed cum primi et quarti gradus posteris res procedet. Sic sane deus diserte loquutus ad Xanthum properabat et Amazonas equestres Istrumque vectus. Fuscinæ vero vibrator ad Isthmum marinum currum celerem dirigebat, deducens Æacum
Ant. 3. 68. huc curru aureo, — et ad Corinthi jugum, visurus epulas(sacra) celebres. Idem vero non delectare solet omnes. Si tamen ego Melesiæ, ex imberbibus discipulis, gloriam percurram hymno, ne petat me aspero lapide Invidia. Et Nemeæ enim reportatum (ab eo) pariter dicam tale decus, et pos-
Ep. 3. 77. tea inter viros pugnam — in pancratio. Docere autem, utique gnaro facilius; stultum vero, non prædidicisse. Leviores enim inexpertorum mentes. Contra ille docebit eas res melius ceteris: quis modus virum eo perducat, ut ex sacris certaminibus desideratissimam gloriam reportet. Nunc quidem ipsi decus est Alcimedon victoriam tricesimam adep-
Str. 4. 88. tus — qui fortuna quidem divina, nec virtute tamen destitutus, quatuor puerorum corporibus (pueris) effecit reditum invisissimum, et sine auctoritate linguam, et clandestinum incessum; patri autem patris (avo) inspiravit robur senio adversum. Orci utique obliviscitur, strenua qui patraverit
Ant. 4. 97. vir. — Sed me decet (præteritorum) memoriam excitantem eloqui manuum victoriale decus Blepsiadarum, sexta quibus jam corona circumdata est frondiferis ex certaminibus. Est vero etiam aliqua mortuis pars (munus) rite perficienda; occultat enim nequaquam pulvis (terra) cognatorum illustrem
Ep. 4. 106. laudem (quo minus inferi eam resciscant.) — Murcurii au-

tem filiam Famam ubi audierit Iphion, nuntiet Callimacho splendidum decus Olympiæ, quod ipsorum præbuit Jupiter familiæ. Bona autem bonis utinam addat, acutosque morbos propulset! Opto, fortunæ secundæ Nemesin infestam ne addat; sed malorum expertem adferens vitam, ipsosque cumulet et urbem.

OLYMP. IX.

EPHARMOSTO OPUNTIO,

LUCTATORI.

Archilochi quidem hymnus canorus, Callinicus triplex, decantatus suffecit Olympiæ Saturnium apud collem, ad præeundum sollemni-pompa-incedenti Epharmosto amicis cum sociis. Verum nunc (quoque), longe-jaculantium Musarum ab arcu, hisce sagittis Jovemque rutila-fulmina-jaculantem, venerandumque pete promontorium Elidis, quod olim Lydus heros Pelops accepit, pulcerrimam dotem Hippodamiæ. — Alatam autem mitte jucundam in Pythonem sagittam. Nequaquam inanes laudes attinges viri super luctis citharam movens clara ex Opunte, laudans ipsam et filium (civem), quam Themis filiaque ejus Servatrix tenet gloriosa Eunomia. Floret autem (certantium) virtutibus, Castaliæ pariter atque ad Alphei flumen: unde coronæ inclitam Locrorum extollunt matrem pulcrarum arborum feracem. — Ego autem caram urbem claris illustrans carminibus, et feroci equo citius et nave alata quoquoversum nuntium mittam hunc: si modo divina quadam ope adjutus eximium Gratiarum (Musarum) colo hortum. Illæ enim præbere solent jucunda. Boni autem et sapientes viri divino munere — fieri solent. Quandoquidem quomodo tridenti-adversam Hercules clavam vibrasset manibus, quum ad Pylum stans obniteretur ei Neptunus? obnitebaturque eidem

Str. 1. Ant. 1. Ep. 33. Str. 2. 43.

argenteo-arcu-pugnans Phœbus; neque Pluto immotam tenuit hastam, mortalia corpora qua compellit cavum ad vicum mortuorum. Abjice mihi sermonem hunc, os. Nam conviciari diis odiosa sapientia est; et gloriari intempestive
Ant. 2. — insaniæ consonat. Ne nunc blateres talia. Mitte bel-
59. lum pugnamque omnem Immortalium, convertas potius ad Protogeniæ urbem linguam, ubi fulmina-vibrantis Jovis imperio Pyrrha Deucalionque, Parnasso cum descendissent, domum exstruxerunt primum, sineque concubitu ejusdem generis produxerunt lapideam sobolem, qui Lai adpellati sunt. Excita carminum illis modos sonoros, laudaque vetus
Ep. 2. quidem vinum; flores vero hymnorum — recentium. Aiunt
75. sane terram quidem inundasse nigram aquæ vim, sed Jovis arte resorptam esse repente undarum colluviem. Ex illis autem originem duxerunt æreis-clypeis-instructi vestri majores, origine Japetionidis stirpis filii puellarumque præstan-
Str. 3. tissimorum Cronidarum, indigenæ reges semper; — ante
85. quam Olympius rex cum filia Opuntis, e terra Epeorum rapta, clam consuevisset Mænaliis in jugis, eamque adduxisset ad Locrum, ne auferret eum senectus, mortem admovens, orbum prole. Enixa autem est prolem generosissimam uxor; gavisusque est intuitus heros subditum filium. Materni avi autem jussit eum cognominem esse, summum virum forma
Ant. 3. et factis, urbemque ei dedit populumque regendum. — Ad-
101. venerunt autem (ad eum) hospites ex Argis ex Thebisque, et Arcades itemque Pisatæ. Filium autem Actoris Æginæque Menœtium maxime honoravit inter advenas. Cujus filius cum Atridis in Teuthrantis solum profectus, stetit cum Achille solus, cum strenuos Danaos in fugam versos marinas in puppes Telephus compulisset, ut specimen daret, unde prudens quisque cognosceret Patrocli fortem animum: ex
Ep. 3. quo Thetidis proles periculoso illum in bello — rogabat, ne
117. umquam a sua seorsum mortalium-domitrice-hasta in acie staret. Essem facundus, ut procederem vectus in Musarum curru, audaciaque et ampla facultas mihi adesset. Enimvero ob hospitii necessitudinem virtutemque veni laudator Isthmiis Lambromachi coronis, dum ambo (ille et Epharmostos) vi-

cerunt — certamine, uno die; aliæ autem duæ ad Corinthi portas evenerunt postea victoriæ, aliæque Epharmosto Nemeæ in recessu; Argisque obtinuit decus (victoriam) inter viros, puerque Athenis. Quale autem Marathone, digressus ab imberbibus, sustinuit certamen adultiorum de argenteis phialis! virosque celeri dolo invicto quum superasset, pertransit Circum quanto cum clamore formosus, et pulcer, cumque perpetrasset pulcerrima! — Parrhasio etiam populo admirandus adparuit Jovis in panegyri Lycæi, tumque quum frigidarum tepidum remedium aurarum (chlamydem) Pellenæ reportaret. Testis etiam est victoriarum ejus Jolai tumulus marinaque Eleusis. Quod natura autem contingit, optimum omne est. Multi vero hominum acquisitis disciplina virtutibus gloriam annixi sunt assequi. Absque deo autem (non propitio Genio) quod quis susceperit, sileri non deterius est (præstat) facinus unumquodque. Sunt enim — viæ (laudum consequendarum) viis aliæ ulteriores; neque unum omnes nos alet studium. Excellere aliqua in arte sane ardua res est. Hoc autem adferens præmium, alte vociferare audacter; huncce virum divinitus natum esse manu promtum, membris dextrum, adspectu robur præ se ferentem, qui inter sollemnes epulas (sacro facto) Ajaceam Oilidæ victor coronavit aram.

Str. 4 127.

Ant. 4. 143.

Ep. 4. 159.

OLYMP. X.

AGESIDAMO LOCRO EPIZEPHYRIO,

PUGILI.

Olympicum victorem legite mihi Archestrati filium, qua in parte mentis meæ scriptus sit. Dulcem enim ei hymnum debere me oblitus sum. Sed tu, o Musa, atque tu filia Jovis, Veritas, vindice manu arcete mendacii reprehensionem, quæ in hospitem deliquisse me arguat. — Nam e longinquo

Str. 1.

Ant. 9.

superveniens protractum tempus gravis delicti pudore me suffudit; verumtamen diluere potest acrem hominum reprehensionem usura. Nunc calculum volutatum quo undæ provolvet fluctus? et quo (deductum) nos communem (urbi)
Ep. 17. hymnum jucundam ad gratiam persolvemus? — Gubernat utique Veritas urbem Locrorum Zephyriorum; curæque est illis Calliope et æneus Mars. Fugavit autem Cycnea pugna etiam violentum Herculem. Pugil vero in Olympico certamine victor Ilæ acceptum ferat Agesidamus, ut Achilli Patroclus. Acuens autem ad virtutem aliquis eum, qui natura ad rem factus est, ad ingens evehet (victoriæ) decus, dei cum
Str. 2. 26. auxilio. — At gaudium (victoria) sine labore contingere solet paucis: certamen laboriosum præ omnibus est vitæ decus. Certamen autem eximium canere me jubent Themides Jovis filiæ, quod antiquum juxta sepulcrum Pelopis vis Herculea instituit, postquam Neptunium interfecerat Cteatum præstan-
Ant. 2. 34. tem, — occiditque Eurytum, ut operæ præstitæ ab Augea violento, ab invito ipse flagitans, mercedem exigeret. In frutetis autem insidiatus sub Cleonis, oppressit et illos Hercules in via, quoniam antea aliquando Tirynthium profliga-
Epod. 2. 42. verant ipsi exercitum in recessibus hærentem Elidis — Molionidæ arrogantissimi. Atqui in hospitem fraudulentus Epeorum rex non multo post vidit patriam divitem, urbem suam, valido igni ictibusque ferri (vastatam) in profundum calamitatis gurgitem depressam. Iram enim potentiorum amoliri difficile. Etiam ille temeritate, postremus post expugnationem obviam factus, mortem gravem non effugit. —
Str. 3. 51. Hic vero ad Pisam quum coëgisset totasque copias prædamque omnem, Jovis fortis filius dimetiebatur sacrum locum Patri maximo; septoque facto Altin in patenti loco secrevit: inclusum autem campum constituit epularum deversorium,
Ant. 3. 59. honorans (sacro facto) fluvium Alphei — cum duodecim magnis diis, et collem Saturnium adpellavit. Antea enim, quum Œnomaus ei imperabat, ignobilis rigabatur multa nive. Hac vero in prima celebritate utique quidem prope adfuerunt
Ep. 3. 67. Parcæ, quodque arguit solum veritatem certam, — Tempus. Hoc vero, (etsi) longissime progressum, declarat, (memo-

riam rerum servat,) ubi belli munus, spoliorum primitias, partitus immolaverit, et quinquennale quomodo instituerit festum; in Olympiade prima victoriaque quis recentem reportaverit manibus pedibusque et curribus victoriam in ludis consequutus gloriose certamine victor. — Stadio quidem vicit recto cursu pedibus currens filius Licymnii Œonus, qui venerat ex Midea cui imperabat; sed lucta illustrem reddidit Echemus Tegeam; Doryclus vero præmium pugilatus tulit, Tirynthem incolens urbem. Quadrigis autem — e Mantinea Semus canebatur; et jaculo Phrastor attigit scopum; saxo autem (disci) Eniceus jecit in longum, manum circumrotans, supra omnes, et sodalitio acclamationem expressit magnam. Tum vesperam illustravit pulcræ Lunæ amabile lumen, — personabatque totum delubrum inter jucundas epulas laudatorio cantu. Primordia vero illa prisca secuti, etiamnum, cognomine decus victoriæ superbæ, celebrabimus tonitru, rubenteque dextra missum telum gravistrepi Jovis, ardens fulmen, summa cum vi, (manui) aptatum. Tibiæ autem respondebit suavis modulatio carminum, — quæ apud inclitam Dircem sero quidem prodierunt. Sed ut filius ex uxore patri gratus est ad juventuti jam oppositam metam provecto, maximeque incendit amore animum; quandoquidem divitias accipere dominum adscititium alienum, morienti tristissimum fit: — sic, si cui rebus pulcre gestis absque carmine, Agesidame, ad Plutonis limen sit abeundum, inaniter postquam laboravit, brevem pro labore fructum consequitur. Tibi vero dulcisonaque lyra dulcisque tibia adfundit decus, præbentque amplam gloriam filiæ Pierides Jovis. — Ego autem, comitatus eas, studiose claram gentem Locrorum amplexus sum, melleque viris-insignem urbem irrigans, filium amabilem Archestrati laudavi; quem vidi vincentem manus robore aram apud Olympicam, illud circa tempus formaque pulcrum floridaque ætate constitutum, quæ avidam a Ganymede mortem propulsavit auxilio Veneris.

Str. 4. 76.

Ant. 4. 84.

Epod. 4. 92.

Str. 5. 101.

Ant. 5. 109.

Ep. 5. 117.

OLYMP. XI.

EIDEM AGESIDAMO,

PUGILI.

Str. 1. Est hominibus ventorum nunc plurimus usus, nunc item cœlestium aquarum, pluviarum filiarum Nubis. Si quis vero in laborioso certamine felix fuerit, suaves hymni laudum apud posteros caussæ; existitque inde fidum pignus magnis
Ant. 7. virtutibus. — Ingens vero hæc laus Olympionicis servatur. Id quidem nostra lingua procurare (tibi) cupit. Divinitus enim sapienti quisque floret pectore (ingenio). Scito nunc,
Ep. 13. Archestrati fili, tui, Agesidame, pugilatus caussa — ornamentum (hymni), de corona aureæ oleæ, dulcisonum accinam, Epizephyriorum Locrorum gentis memor (in laudum partem vocando.) Eo una choream instituite, o Musæ! spondebo, vos non ad eam, ceu hospites-fugantem populum, neque imperitum egregiorum facinorum, at peringeniosum et bellicosum, esse venturas. Nam ingenitos neque fulva vulpes neque graviter-rugientes leones mutaverint mores.

OLYMP. XII.

ERGOTELI HIMERÆO,

LONGIORI CURSU.

Str. 1. Supplico, filia Jovis Liberatoris, Himera potentissima pro urbe, Servatrix Fortuna. A te enim in mari gubernantur veloces naves, in terraque rapida bella concionesque deliberatoriæ. (Et tuo numine) aliæ hominum sæpe sursum, aliæ vero deorsum, mendacia (somnia) vana persequentes,
Ant. 10 volutantur spes. — Signum vero nondum aliquis terres-

trium certum de re futura invenit divinitus ; sed in futuris cæcutiunt mentes, multaque hominibus præter opinionem cadunt contraria gaudio ; altera ex parte qui in molestas inciderunt procellas, bono ingenti malum brevi permutarunt tempore. — Fili Philanoris, certe et tua, intus (intra domum) pugnantis ceu galli, paterna in domo, ingloria virtus emarcuisset pedum ; nisi seditio, civem cum cive committens, Cnosia te privasset patria. Nunc vero Olympiæ coronatus, et bis Pythone, in Isthmoque, Ergoteles, calida Nympharum balnea (Himeram) effers (celebrem reddis) habitans (ibi) in patriis agris. Epod. 19.

OLYMP. XIII.

XENOPHONTI CORINTHIO,

CURSU ET QUINQUERTIO.

Ter-Olympiis-victricem laudans domum, benignam civibus, hospitesque colentem, celebrabo beatam Corinthum, Isthmii vestibulum Neptuni, juvenibus florentem. In hac enim Eunomia habitat, sororesque, Justitia, urbium firmum fundamentum, et concors Pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aureæ filiæ bene-consulentis Themidis. — Student autem arcere Insolentiam Fastidii matrem verbis-audacem. Habeo et præclara loqui, et audacia mihi recta linguam incitat ad dicendum. Difficile vero est celare ingenitos mores. Vobis igitur, Filii Aletæ, (Corinthii) sæpe, tum victoriarum decus præbuerunt eorum, qui summis virtutibus superarunt sacris in certaminibus, tum multas in corda immiserunt — hominum antiquas artes Horæ multum-floridæ. Omne vero inventoris opus est (tota inventi laus ei debetur). Bacchi unde (nisi a Corinthiis) prodierunt hymni cum Dithyrambo, (victoriæ præmium) bovem ducente ? Quis vero equestria per instrumenta, equorum moderamina ? aut in deorum templis, Str. 1. Ant. 1. Epod. 2.

volucrum regem geminum (fastigium ab aquila ætoma dictum) constituit? Musa vero suave-spirans, et Mars in ea
Str. 2. floret, juvenum in exitiosis præliis. — O summe, late-do-
34. minans Olympiæ, ne aversus carminibus sis, et per tempus omne, Jupiter Pater, huncce populum incolumem servans, Xenophontis dirige fortunæ ventum. Accipe etiam ejus coronarum laudatorium carmen, quod reportat ex campis Pisæ in quinquertio, simulque stadii vincens cursu. Non conse-
Ant. 2. cutus est hæc mortalis umquam aliquis antea. — Duoque
45. ipsum texerunt plexu serta apii in Isthmiadibus prodeuntem, neque Nemea refragantur (in Nemeis idem evenit). Patris autem Thessali ad Alphei fluenta decus pedum repositum est; (cursus memoria consecrata est;) Delphisque reportavit stadii victoriam diaulique sole uno; menseque ipsi eodem asperis Athenis tria sane laborum præmia velox dies circum-
Epod. dedit pulcerrima comis. — In Hellotiisque septies. In mari-
2. 56 cinctis (Isthmiis) autem Neptuni certaminibus, Ptœodoro cum patre, plures et præclaræ laudes eum sequentur. Quoties etiam Delphis vicistis, inque saltu leonis! (Nemeæ). Certo cum multis de multitudine in his præclare gestorum; ut sane liquido non norim recensere marinorum calculorum
Str. 3. numerum. — Stat vero suus cuique rei modus, cujus op-
67. portunitatem intelligere, optimum est. Quin ego privatus (privati hominis laudandi caussa) progressus, publice prudentiamque laudando majorum, bellaque heroica virtute (gesta) non mentiar (vera narrabo) de Corintho: Sisyphum quidem sollertissimum artificiis ut deum; et patre invito parantem nuptias sibi Medeam, navis servatricem Argus et vectorum:
Ant. 3. — et quomodo olim fortiter ante Dardani muros visi sunt
78. in utramque partem pugnarum facere exitum, alteri quidem cum progenie cara Atrei, Helenam repetentes; alteri vero (in Trojanorum agmine) omni ope resistentes; ex Lycia enim Glaucum advenientem timuerunt Danai: adversus quos quidem gloriabatur, in urbe Pirenes patris (Bellerophontis) regnum et magnas opes esse ac domum avi sui, —
Epod. qui serpentigeræ filium olim Gorgonis Pegasum circa fontes
3. 89. frænare cupiens, multa sane pertulit ante, quam ei aureis-

phaleris-ornatum frænum virgo Pallas attulit: ex somnio autem statim vera res erat evigilanti. Dixit enim (dea:) Dormis, Æolide rex? Age delinimentum hoc equestre accipe, et Domitori illud sacrificans taurum nitidum patri (Neptuno) offer. — Cæruleum-scutum-gerens noctu dor- Str. 4.
mienti ei Virgo talia dicere visa est. Exsiliit autem recto 100.
pede, adjacensque quum arripuisset prodigium, indigenam vatem gaudens accessit aperuitque Cœranidæ (Polyido) omnem eventum rei, quomodo ad aram deæ dormiisset noctu, ex ipsius (vatis) monito; quomodoque sibi ipsa Jovis fulminatoris filia dederit — ferociæ-domitorem aureum. Somnio Ant. 4.
vero quam celerrime parere jussit (vates) ipsum, et, postquam 111.
præpotenti robustum-pedibus taurum mactasset Neptuno, exstruere equestri aram statim Minervæ. Perficit vero deorum potentia facile etiam ultra quod jurasses ac sperasses, rem. Sane etiam fortis alacri animo prehendit Bellerophon, delinimentum mite intendendo circa maxillas, equum alatum. — Ubi vero adscendit, statim in armis æratus lusit. Cum Epod. 4.
illo autem etiam olim Amazonidum, aëris frigidi e sinibus 112.
deserti, sagittatorem jaculis-petens muliebrem exercitum, et Chimæram ignem spirantem et Solymos, interfecit. Reticebo ejus mortem. Equum autem in Olympo præsepia Jovis antiqua tenent. — Me autem rectum jaculorum mittentem Str. 5.
turbinem, non decet præter scopum multa jacula firmis con- 133.
torquere manibus. Musis enim pulcrithronis Oligæthidisque laudator lubens veni in Isthmum Nemeamque. At brevi sermone faciam manifesta multa, veraxque mihi jusjurandum aderit. Sexagies enim utroque in certamine dulcilinguis vox præconis victoriæ iis audita est. — Gesta autem Ant. 5.
Olympiæ eorum consentaneum est jam antea esse celebrata; 144.
futuraque tunc (cum evenere) dixero diserte. Nunc autem spero equidem; verum penes deum est eventus. Si vero fortuna congenita porro adest: (perstat:) Jovi hoc Martique relinquemus efficiendum. At in jugo Parnassio, Argisque quam multæ Thebisque, quamque multæ inter Arcades (victoriæ,) moderator testabitur Lycæus aræ rex, — Pellana- Epod. 5.
que et Sicyon et Megara Æacidarumque bene-septus lucus, 155.

Eleusisque, et opulenta Marathon, subque Ætna altijuga divitiis-florentes urbes, et Eubœa. Et totam per Græciam invenies inquirens plura quam quæ recognoscere possis. Sed ut levibus procedant pedibus, (ut felici successu utantur tribules Oligæthidæ,) o Jupiter, facito, modestiam tribuendo et fortunam victoriarum dulcem.

OLYM. XIV.

ASOPICHO ORCHOMENIO,

INTER PUEROS CURSU VICTORI.

Str. 1. CEPHISIARUM aquarum quæ colitis pulcris-equis-claram sedem, o divitis celebres reginæ Gratiæ Orchomeni, antiquorum Minyarum præsides, audite, dum preces fundo. Per vos enim jucunda et dulcia eveniunt omnia hominibus, ut sapiens, ut bonus, ut quis splendidus vir sit. Neque enim dii venerandis absque Gratiis moderantur aut choros aut convivia: sed, omnium dispensatrices, quæ fiunt in cœlo, aureoarcu-insignem habentes juxta Pythium Apollinem thronos,
Str. 2. sempiternum colunt patris Olympii honorem. — Veneranda
19. Aglaia, cantuumque-amans Euphrosyne, deorum summi filiæ, exaudite nunc, tuque, Thalia cantuum amans, adspiciens hanc pompam ob propitiam (victoriæ) sortem levi gressu incedentem. Lydiis enim Asopichum modis carminibusque ut celebrarem, veni: quoniam Olmpica-victrix Minyea (Orchomenus) per te est. Ad atram domum Proserpinæ ito, o Fama, patri celebrem adferens nuntium, Cleodamum ut conspicata, filium (ejus Asopichum) referas juvenilem sibi ad recessus illustris Pisæ coronasse inclitorum certaminum alis (præmiis in sublime efferentibus) comam.

PYTHIA.

PYTH. I.

HIERONI ÆTNÆO, SYRACUSIO, CURRU.

O AUREA cithara, Apollini Musisque flavicomis accinens in- Str. 1.
strumentum, quam audit (chori) gressus, lætitiæ sollennis
initium; et (cujus) obtemperant concentores signis, chorosducentium quando hymnorum præludia facis resonans!
Et cuspidatum fulmen exstinguis perpetui ignis; dormitque
super sceptro Jovis aquila, velocem alam utrimque demittens,
— rex avium; et atram adunco ejus capiti nebulam, palpe- Ant. 13.
brarum suave claustrum offundis; dormiensque illa molle
(inflexum) tergum attollit tuis ictibus delinita. Quin etiam
violentus Mars, aspera seposita hastæ cuspide, recreat cor
sopore. Tela (sonorum) namque etiam deorum mulcent
animos Latoidæ arte (missa) sinuosisque-pallis-indutarum
Musarum.—Quæquæ vero non amat Jupiter, conturban- Ep. 25.
tur (ea,) vocem Pieridum ubi audierint, per terram mareque
indomitum; quique in horrendo Tartaro jacet, deorum hostis, Typhos centiceps, quem olim Cilicium enutrivit famosum antrum: nunc vero et supra Cumas mari-septa littora et
Sicilia ejus premit pectora hirsuta, columnaque cœlestis (eum)
cohibet, nivosa Ætna, per totum annum acris nivis nutrix:
— cujus eructantur inaccessi ignis liquidissimi ex cavernis Str. 2.
fontes, fluviique interdiu profundunt vorticem fumi canden- 40.

tem; noctu vero saxa volvens rubicunda flamma in profundum defert maris æquor cum fragore. Sic illa bellua Vulcani gurgites horrendos ejectat; prodigium quidem mirabi-
Ant. 2. 52. le adspectu, miraculum vero et iis, qui adfuere, auditu, — quomodo Ætnæ inter nigri-frondes alligatus sit (Typhos) vertices imasque radices; lectusque lancinans totum dorsum (solo) acclinatum pungat. Utinam, Jupiter, tibi utinam probatus sim, qui hunc tueris montem fertilis terræ frontem, cujus cognomine inclitus conditor illustravit urbem vicinam; dum Pythiadis in cursu præco proclamavit eam, pronunti-
Epod. 2 64. ans propter Hieronis splendidi victoris — currus. Navigantibus vero præcipua felicitas ea contingit, navigationem auspicantibus secundus si veniat ventus; hinc enim verisimile, etiam in fine felicem reditum eos consecuturos. Atque hæc ratio hasce propter victorias spem adfert deinceps futuram esse Ætnam coronatis equis inclitam, dulcisonisque (victorum) conviviis celebrem. O Lycie et Delo-imperans Phœbe, Parnassique fontem Castalium amans, velis hæc (hoc omen)
Str. 3. 79. animo reponere, et viris-florentem regionem. — A diis enim (sunt) conatus omnes humanarum virtutum; et sapientes, et manibus fortes, facundique nascuntur. At virum ego illum laudare in animo habens, spero me non ærea-cuspide-munitam sagittam præter scopum jacturum manu vibrando; sed longe ejaculatum victurum adversarios (æmulos). Utinam vero omne tempus felicitatem sic opumque munera
Ant. 3. 91. conservet, ærumnarumque oblivionem præbeat! — Utique reminiscitur adhuc (Hiero,) quantas in bellis pugnas toleranti animo sustinuerit, cum (eæ) pararunt diis juvantibus gloriam, qualem nemo Græcorum decerpsit, opum decus magnificum. Nunc vero Philoctetæ exemplum imitatus militavit: eum enim ex necessitate, amicum sibi ut redderet, aliquis etiam paullo superbior palpavit. Aiunt nimirum in
Epod. 3. 103. Lemno vulnere adflictum investigaturos venisse — heroas divinos Pœantis filium sagittatorem; qui Priami urbem evertit finivitque labores Danaorum, etsi infirmo corpore incedens: sed ita fieri fatale erat. Sic vero Hieroni deus servator adsit futuro (quoque) tempore, eorum, quæ optat, op-

portunam facultatem præbens. O Musa, etiam apud Dinomenem (filium Hieronis) ut canas, obsequere mihi, præmium quadrigarum. Gaudium enim non alienum, victoria patris. Age, deinceps Ætnæ regi (Jovi) gratum excogitemus hymnum, — cui urbem illam divina libertate donatam Hyllicæ normæ legibus Hiero condidit. Volunt vero Pamphyli atque etiam Heraclidarum posteri, ad oras Taygeti habitantes, semper immanere legibus Ægimii, Dorienses. Tenuerunt vero Amyclas fortunati illi, e Pindo profecti, albis-equis-vectorum Tyndaridarum celeberrimi accolæ, quorum gloria floruit hastæ. — Jupiter, præsta hæc, et, ut semper talis conditio Amenæ juxta aquas civibus regibusque veram efficiat famam (ut vere hæc memorentur) inter homines. Tua ope rex filiumque hortatu suo populumque senex convertat ad concordem tranquillitatem. Supplex oro, adnue, Saturnie, pacifica ut in domo Phœnicius Tyrrhenorumque tumultus bellicus se contineat, navibus-perniciosam ad Cumas cladem intuitus: — qualia (scilicet) a rege Syracusanorum victi passi sunt; velocibus e navibus qui in mare dejecit ipsorum juventutem, Græciam extrahens e gravi servitute. Præfero (aliis laudibus) apud Salaminem Atheniensibus debitam victoriæ laudem; Spartæ autem celebrabo ante Cithæronem commissam pugnam; quibus Medi victi sunt sagittarii: enimvero ad pulcre-aquosam ripam Himeræ filiis hymnum Dinomenis perficias, anime mi, quem accipere promeriti sunt virtute hostibus profligatis. — Si dextre laudes, multarum rerum summas complexus oratione brevi, minor sequitur invidia hominum. Contra satietas obtundit ingrata celeres mentes. Fama vero, maxime de virtutibus alienis, civium occulte animum molestat. Attamen, nam melior miseratione invidia, ne prætermitte honesta. Guberna justo clavo populum, veracique in incude exacue linguam (ad vera proferenda). — Si quid, quantumvis lenius, perperam (illa) emiserit, magnum utique habetur, a te quia venit. Multorum princeps es, multi testes sunt utrisque rebus (bene maleque gestis) graves. Tu vero in generosa animi indole permanens, si qua cupis famam dulcem semper audire, noli parcere ad-

Str. 4. 118.

Ant. 4. 130.

Epod. 4. 142.

Str. 5. 157.

Ant. 5. 169.

modum sumtibus: sed expande, tamquam gubernator, velum ventosum. Ne circumveniaris, o amice, blandis insidiis
Ep. 5. 181. (adulatorum). Post-mortem-sequens fama gloriosa — sola defunctorum virorum vitam declarat tam per scriptores, quam per poëtas. Non perit Crœsi benefica virtus. At in tauro æneo (hominum) ustulatorem sævum mente Phalarim invisa tenet ubique fama, neque ipsum citharæ domesticæ in consortium suave puerorum cantibus admittunt. At bona fortuna uti, primum præmiorum; bene vero audire, secunda felicitas. Utrumque autem quicumque attigerit nactusque fuerit, is coronam summam reportavit.

PYTH. II.

EIDEM HIERONI,

CURRU.

Str. 1. O MAGNA urbs Syracusarum, bellicosi templum Martis, virorum equorumque ferro-armatorum divina nutrix. Tibi hoc claris a Thebis adferens carmen venio, nuntium quadrigæ terram-quatientis, qua victor Hiero curribus-insignis eminus-fulgentibus redimivit Ortygiam coronis, fluvialis sedem Dianæ; qua non sine, agilibus manibus, istius (quadrigæ) ad-
Ant. 16. fabre-frænatos domuit pullos. — Nam sagittis-gaudens Virgo manu gemina, præsesque certaminum Mercurius, radiantes imponit phaleras, politum quando ad currum quadrigasque habenis-parentes jungit robur equinum, tridentigerum præpotentem invocans deum. Aliis vero alius quis perfecit poëta canorum regibus hymnum præmium virtutis. Resonant de Cinyra passim laudes Cypriorum, quem auricomus propense dilexit Apollo, — sacerdotem, delicias, Veneris.
Ep. 31. Impellit vero ad hoc pietas gratiam referre studens alicui pro beneficiis acceptis. Te vero, o Dinomenee fili, Zephyria ante ædes Locrensis virgo celebrat, dum ex bellicis calamitatibus difficillimis tua virtute (liberata) fidenter tuetur.

Deorum autem jussu Ixionem aiunt hæc mortalibus dicere in alata rota perpetuo volutatum, ut benefactorem grata remuneratione vicissim afficientes colant. — Expertus autem Str. 2. 45.
ille est rem manifesto. Benevolos enim apud Cronidas jucundam agens vitam, non diu sustinuit eam felicitatem, insana mente Junonem dum deperit, quam Jovis conjugium tenet dulce. At ipsum petulantia ad scelus insolens impulit. Mox vero passus digna exquisitam sustinet ærumnam. Duo autem delicta, quæ calamitatem hanc ei attulerunt, erant: et quod heros cognatum sanguinem (cognatorum cædem) primus non sine fraude intulit hominibus; (socerum Deioneum necando;) — et quod magna-penetralia-haben- Ant. 2. 60.
tibus (magnis) aliquando in thalamis Jovis uxorem sollicitavit. Enimvero fas est pro se (ad suum quemque modulum) semper cujusque rei in oculis habere modum. Concubitus illegitimi in malum ingens conjicere solent homines. In quos etiam hic incidit; quandoquidem cum nube concubuit fraudem dulcem sectatus ignarus homo. Forma enim (nubes) præstantissimæ assimulata erat cœlesti filiæ Saturni, hasque insidias ipsi fecerant Jovis manus, pulcram perniciem. Quadriradium autem peperit sibi vinculum — suam perniciem Ep. 2. 75.
ille quidem; tumque in has membrorum compedes, unde evadere non liceret, conjectus, illam admodum-vulgatam declaravit sententiam. Absque Gratiis vero ei peperit (Nubes) sola solam sobolem monstrosam, neque inter homines acceptam, neque deorum sedibus; quam nominavit, cum enutriisset, Centaurum. Qui cum equabus Magnesiis congressus est in Pelii convallibus; indeque nati sunt populus admirandus utrisque similes parentibus, matri quidem inferius, desuper vero patri. — Deus omnem ex voto exitum perficit; Str. 3. 89.
deus, qui etiam pernicem aquilam adsequitur, et marinum antevertit delphinem, et superborum aliquem prosternit mortalium, contra aliis decus, non senescens præbet. Me vero oportet fugere belluam infestam, maledicentiam. (nec Ixionis scelera et pœnas diutius exagitare.) Scio enim, quamvis (tempore) procul ab illo, multum in miseria (in magna difficultate constitutum) conviciatorem Archilochum maledicis

criminationibus delectatum. Ditescere autem ita, ut con-
Ant. 3. 104. juncta sit sors sapientiæ, optimum est. — Tu vero manifeste eam liberali animo possides, o rex, domine multorum bene coronatorum (muris) vicorum et populi. Si vero quis jam divitiisque et honore dicat alium quendam majorum per Græciam exstitisse te superiorem, stolida is mente luctatur perperam. Ego vero (tanquam) pulcram conscendam classem, (in altum evehar laudando) virtutem celebraturus. Juventutem tuam commendat audacia in gravibus bellis:
Epod. 3. 119. unde etiam aio te immensam gloriam invenisse — quum inter equestres copias pugnantem, tum inter pedestres. Consilia vero senilia (tua) tutam mihi materiem omni modo laudandi præbent. Salve! (felix esto!) Mittitur hoc carmen ad modum Phœniciæ mercis trans canum mare. Respice vero benevole excipiens Castoreum Æoliis fidibus (cantatum) munus septichordæ citharæ. Sis qualis es ex bona institu-
Str. 4. 133. tione. Venustus sane simius pueris; semper — venustus! (Sic rex adulatoribus semper sapiens, magnus.) At Rhadamanthus clarum nomen habet, quia mentis habebat fructum incorruptum (sapientiam), neque fraudibus (adulatorum) animo oblectabatur suo; quod quidem artibus susurronum hominum contingere fere semper solet: malum utrisque inextricabile. Calumniarum interpretes; moribus impense vulpium similes. Quoad lucrum vero, quid adeo hoc lucrosum est? Etenim in marino velut labore (piscatione), submerso reliquo retis funiculo, suberis instar, non submersus
Ant. 4. 148. ego in superficie maris nato *. — Fieri non potest, ut verbum emittat valens (ad persuadendum) inter bonos dolosus civis. Verumtamen adulator omnibus abblandiens, malum † utique texit. Non hujus ego particeps sum impudentiæ. Amicum decet amare; in inimicum vero et ipse inimicus lupi more incurram, hic illic incedens viis obliquis. In omni

* Quidsi *εἰνάλιος πόνος* de navigatione vel naufragio (ut Pyth. iv. 47. *εἰνάλιον δόρυ* de navi) et *σκευὴ ἑτέρα* de navi ipsa vel fractæ navis tabulis intelligatur? (K.)

† *ἄταν*. v. Not. Edit.

vero reipublicæ administratione rectilinguis vir præstat, et in regno, et quando tumultuans populus, et quando rem publicam sapientes tenent. Nec tamen fas est cum deo contendere, — qui evehit interdum quidem res illorum, nunc rursus vero aliis dare solet magnam gloriam. Sed neque hæc nimum placant invidorum. Dum enim trutinant (alterius bona) lance depressa, suo cordi vulnus dolentissimum infligere solent, antequam ea, quæ cum sollicitudine meditantur, adsequantur. Ferre vero leviter humeris impositum jugum juvat: at contra stimulum calcitrare, est perniciosa ratio. Probatum vero liceat me cum bonis conversari. Ep. 4. 163.

PYTH. III.

EIDEM HIERONI,

EQUO CELETE.

VELIM Chironem Phillyridem: si fas est, illud mea lingua vulgare optare dictum: (ex vulgari formula:) reviviscere (utinam revivisceret) defunctum, Uranidæ sobolem præpotentem Saturni, vallibusque denuo imperare Pelii, ferum quidem (corporis specie) agrestem, sed mente præditum hominibus amica; qualis educavit olim artificem mitem indolentiæ corpori-salutaris Æsculapium, heroem, omnium propulsatorem morborum, — quem equestris Phlegyæ filia antequam peperisset cum (juvante) matribus-præsente Lucina, domita aureis sagittis Dianæ in Plutonis domum in thalamo descendit opera Apollinis. Ira enim non irrita est filiorum Jovis. Illa nimirum contemto ipso, (Apolline errore mentis, alias probavit nuptias, clam patre, antea cum intonso consuescens Phœbo, — et gestans semen dei sanctum. Non sustinuit accedere ad epulas nuptiales, neque ad omnisonorum hymenæorum clamorem, æquales quomodo virgines solent sociæ vespertinis juveniliter ludere cantibus. At vero Str. 1. Ant. 14. Ep. 1. 27.

amavit absentia; quemadmodum etiam (alii) multi adfecti esse solent. Est nimirum genus hominum stolidissimum, qui (quorum quisque) contemnentes præsentia circumspici-
Str. 2. unt remota, vana consectantes irrita spe. — Contraxit hu-
42. jusmodi magnam culpam pulcre-vestitæ animus Coronidis. Venientis enim ex Arcadia hospitis in lecto concubuit. Non autem latuit speculatorem. In Pythone enim, ovium-mactatarum-receptrice, hæc sensit templi rex Loxias ab arcanorum conscio integerrimo, in mentem (sibi id) inducens, omnia scienti animo. Nam falsa non admittit, fallitque eum
Ant. 2. nec deus nec homo nec factis nec consiliis. — Etiam tunc
55. sentiens Ischyis Elatidæ, qui peregre advenerat, concubitum nefariamque fraudem, misit sororem, ira furentem ingenti, Laceriam. Nam ad Bœbiadis (paludis) ripas habitabat virgo. Fatum autem infestum, ad malum quod (eam) impulerat, perdidit eam. Et vicinorum multi in societatem mali venerunt. Nam simul perierunt; magnamque in monte
Ep. 2. ignis ex uno semine irruens vastavit silvam. — At post-
68. quam strue in lignea collocarunt cognati puellam, fulgorque circumcurrit vehemens Vulcani, tunc dixit Apollo: Non sustinebo animo, sobolem meam perdere miseranda morte, matris gravi cum interitu. Sic dixit, gressuque primo prehensum puerum e cadavere eripuit; ardens autem ipsi dissiluerat pyra. Et utique eum Magnesio adferens tradidit Centauro, ut is doceret eum multinocuos hominum sanare morbos. —
Str. 3. Hos igitur, quotquot eum adierunt, aut sponte-enatis ulceri-
83. bus adflicti, aut cano ære saxove eminus jacto membra vulnerati, aut æstivo igni frigoreve hiberno corpus læsi liberans alium ab aliis doloribus eduxit; alios quidem mollibus incantationibus curans, alios vero lenientibus potionibus, vel membris circumnectendo undique medicamina, (amuleta)
Ant. 3. alios denique sectionibus restituit sanos. — Verum lucro
96. etiam sapientia irretiri solet. Pervertit et illum ampla auri merces, in manibus fulgens, ut virum e morte reduceret jam damnatum (morti). Sed manibus Saturnius trajiciens utrisque respirationem pectorum abstulit celeriter, ardensque fulmen inflixit mortem. Oportet a diis flagitare ea, quæ conveni-

unt mortalibus mentibus, reputando, id quod in promtu est, qualis simus naturæ. — Ne, anime mi, vitam immortalem affecta. Sed quam perficere possis exerce operam. Si vero prudens antrum inhabitaret adhuc Chiron, et aliquod ei delinimentum in animum dulciloqui hymni nostri instillare possent; utique ipsi persuaderem, ut et nunc strenuis viris medicum præberet acutarum febrium aut aliquem Latoidæ (Apollinis) aut patris (Jovis) filium advocatum (ut opem ferret). Atque tum navibus proficiscerer, Ionium secans mare, Arethusam ad fontem, ad Ætnæum hospitem. — Qui Syracusis imperat rex clemens, civibus non invidens bonis, hospitibus autem admirandus pater. Ad quem si descenderem, geminum, sanitatem adferens auream, munus, hymnumque, certaminum Pythiorum splendorem coronarum, quas victor Pherenicus (equus) reportavit modo Cirrhæ; sidere cœlesti, opinor, splendidius ei lumen venirem utique, profundo mari trajecto. — Sed preces facere equidem volo Matri, quam puellæ juxta meum vestibulum una cum Pane colunt frequenter noctu, venerandam deam. Cum tu vero sapientiæ intelligere summam, o Hiero, veram didiceris, edoctus scis ex iis, qui ante nos vixerunt: unum juxta bonum mala simul gemina distribuunt mortalibus Immortales. Illa vero non possunt stulti decenter ferre; sed (possunt) boni, meliora qui obvertere solent extra. — Tibi autem sors felicitatis contigit. Si quem enim hominum, regem certe populi ducem respicit magna fortuna. Vita tamen calamitatis expers non contigit neque Æacidæ Peleo, neque divino Cadmo: qui tamen dicuntur mortalium felicitatem summam tenuisse, quique aureis-reticulis-redimitas canentes in monte (Pelio) Musas septiportibusque audierunt Thebis, cum (alter) Harmoniam duceret magnis-oculis-insignem, alter vero Nerei prudentis Thetin filiam inclitam. — Et dii epulati sunt apud utrumque, et Saturni filios reges viderunt aureis in thronis (epulis nuptialibus assidentes) muneraque sponsalia acceperunt; Jovisque beneficio ex prioribus malis recreati animum erexerunt. Attamen posteriore tempore illi quidem (Cadmo) gravibus tres filiæ malis abstulerunt lætitiæ

Ep. 3. 109.

Str. 4. 124.

Ant. 4. 137.

Ep. 4. 150.

Str. 5 165.

partem; candidis-ulnis-insignis autem Thyonæ Jupiter pater
Ant. 5. venit ad thorum amabilem. — Hujus vero (Pelei) filius,
178. quem solum immortalis peperit Phthiæ Thetis, in bello sagittis anima amissa, excitavit igni concrematus Danais planctum. Si quis igitur mortalium mente tenet veritatis rationem, eum fas est, deorum beneficio si consequitur hoc, esse felicem. (felicitate frui, si ei obtigit; verum et ad alteram fortunam paratum habere pectus.) Alis vero aliæ auræ sunt alte-volantium ventorum; Felicitas (que) hominum non diu durat, si qua magna nimisque cumulata homini ingruerit. —
Ep. 5. Tenuiter me geram in fortuna tenui; magnifice (majore cum
191. impensa) in ampliori; semperque eam, quæ mihi adest, fortunam animo prosequar pro viribus meis colens. Si vero mihi divitias deus lautas præbuerit: spem habeo, gloriam me consecuturum esse excelsam apud posteros. Nestorem et Lycium Sarpedonem, hominum fabulas, ex carminibus sonoris, artifices qualia sapientes concinnarunt, novimus. Virtus enim inclitis carminibus diuturna evadit. Paucis vero (id) assequi facile est.

PYTH. IV.

ARCESILAO CYRENÆO,

CURRU.

Str. 1. HODIE oportet te viro amico adesse, bellicosæ regi Cyrenes, ut pompam-agente cum Arcesilao, o Musa, Latoidis debitum Delphisque secundes auram secundam carminum; ubi olim aureis Jovis aquilis assidens, non absente Apolline, sacerdos oraculo edixit: Battum conditorem frugiferæ Libyæ, sacra insula jam relicta, conditurum curribus-præstantem urbem
Ant. 15. in albicante ubere terræ; — et Medeæ vaticinium in animum revocaturum cum septima et decima generatione Theræum; Æetæ quod quondam magnanima filia efflavit ex immortali ore regina Colchorum. Dixit vero sic semideis Jasonis bel-

licosi nautis: Audite, filii fortium virorum deorumque: aio enim, ex hac marivaga aliquando terra Epaphi filiam plantaturam esse urbium stirpem mortalibus caram, Jovis in Ammonis sedibus. — Delphinesque breviter alatos (pinnatos) Ep. 29.
equis permutantes velocibus, habenas pro remis et currus gubernabunt procellipedes. Illud augurium eveniet (exitum habebit), ut magnarum urbium metropolis Thera fiat, quod olim Tritonidis ad ostia paludis a deo homini assimulato terram dante pro xeniis e prora Euphemus descendens accepit: faustum autem ei Saturnius Jupiter pater superintonuit tonitru; — quando ancoram æreum-os-habentem, velocis Ar- Str. 2.
gus frænum, e navi suspendentibus occurrit (deus ille). 42.
Duodecim nimirum antea dies ex Oceano ferebamus super terga terræ deserta marinam trabem consiliis eductam meis. Tunc igitur solivagus deus accessit splendida viri venerandi facie assumta: amicisque verbis orsus est, hospitibus velut advenientibus benefici hospites cœnam denunciant primum. — [Enimvero reditus causa dulces prohibebat (nos) ma- Ant. 2.
nere]. Dixit vero, Eurypylum terram-continentis filium im- 56.
mortalis Neptuni esse. Cum autem videret (nos) festinantes: statim arripiens dextra obvium terræ hospitale munus studuit (Euphemo) dare. Neque recusavit illam heros; sed in littora prosiliens manui ejus manum cum contra porrexisset, accepit glebam divinam. Audio autem eam submersam e navi marina diffluxisse aqua, — sub vesperam humido pelago Ep. 2.
illapsam. Utique ipsam mandaveram sæpe levantibus-(herum)-labore famulis servandam. At eorum oblitæ sunt mentes. Atque nunc in hacce insula immortale profusum est Libyæ spatiosæ semen ante tempus. Si enim domi eam (glebam) projecisset in inferas Orci fauces, ad sacram Tænarum Euphemus ubi pervenisset, filius equitum-præsidis Neptuni, rex, quem olim Europa Tityi filia peperit Cephisi ad ripas: — quarta generatione filiorum prognatorum so- Str. 3.
boles ejus cum Danais latam illam continentem accepisset. 83.
Tunc enim e magna egredientur Lacedæmone Argivoque sinu et Mycenis. Nunc vero peregrinarum mulierum amplexibus (Euphemus) præclarum suscipiet genus (virorum,)

qui in hancce beneficio deorum insulam venientes genituri sint virum, camporum nigrorum dominum, (Battum:) quem quidem auri-divite aliquando in æde Phœbus admonebit
Ant. 3. oraculis Pythium templum ingressum: — ut tempore seri-
97. ore navibus multos deducat Nili ad pingue templum Saturnii. Erat hæc Medeæ verborum series. Obstupuerunt vero immoti silentio heroes divini reconditum vaticinium audientes. Te vero, o beate fili Polymnesti, hoc sermone oraculum erexit sacerdotis Delphicæ sponte editum, quæ te salvere ter cum jussisset, fato destinatum regem declaravit Cyrenes, —
Ep. 3. dum tu interrogabas: quomodo impedita loquela solvi deorum
111. beneficio posset. Utique etiam nunc, ceu floribus-purpurei veris in vigore, inter hujus (Batti) posteros octava floret progenies, Arcesilaus: cui Apollo Pythoque gloriam per Amphictyonas præbuit cursus. Ego vero eum Musis tradam et aureum vellus arietis. Ad illud enim dum navigabant Minyæ, divinitus missi ipsis honores originem habuerunt. —
Str. 4. Quænam igitur initia fuerunt navigationis? quæque necessi-
124. tas validis adamantinis-illos alligavit clavis? Fatale erat Peliam ab illustribus Æolidis interfici sive manibus, sive consiliis sævis. Venit nimirum animo ejus prudenti horrendum vaticinium apud medium umbilicum (Delphos) arborosæ editum matris: ut virum altero tantum pede calceatum magnopere caveret, si quando altis e recessibus in
Ant. 4. apricam terram veniret talis inclitæ Iolci — sive peregrinus,
138. sive civis. Venit igitur tandem hastis geminis vir terribilis; vestisque dupliciter eum texit: altera, Magnetibus usitata, applicans se admirandis membris; altera vero circa eam pardi pellis arcebat horrorem-incutientes imbres. Neque comarum cincinni detonsi abierant pulcri, sed per totum tergum splendebant. Mox vero, recta accedens, sui constitit animi imperterriti experimentum dans in foro quum
Ep. 4 frequens esset turba. — Atque eum quidem non agnosce-
152. bant; animadvertentium tamen aliquis dixit ita: Numquid hic est Apollo? neque sane æreo-curru-utens maritus est Veneris. In Naxo autem clara aiunt obiisse Iphimediæ filios Otum, et te, o audax Ephialta rex. Etiam Tityum sagitta

Dianæ confecit velox ex invicta pharetra depromta; ut quisque ad licitos amores adspirare amet. — Talia illi inter Str. 5.
sese invicem loquebantur. Mulabus autem politaque rheda 165.
concitate Pelias supervenit properans. Obstupuit autem statim adspecto bene-cognito calceo dextrum tantum circa pedem. Occultans tamen animo metum allocutus est eum: Quamnam terram, o hospes, profiteris patriam esse? et quænam hominum te terrigenarum candido emisit ventre? odiosissimis mendaciis non contaminans (ea quæ dicis) dic genus. — Huic autem confidenter placidis verbis sic respon- Ant. 5.
dit: Aio disciplinam Chironis me afferre. Ex antro scilicet 179.
venio a Chariclo et Philyra; ubi Centauri me filiæ educarunt castæ. Viginti autem postquam complevi annos, nihil neque facto neque verbo obsequioso illis significans redii domum, pristinum recuperaturus regni patris mei, quod olim Jupiter populorum duci Æolo liberisque ejus dederat, injuste ab alio occupati, honorem. — Audio enim Peliam iniquum Ep. 5.
splendidis obsecutum præcordiis violenter illud nostris juste 193.
imperantibus parentibus eripuisse; qui me, cum primum vidi lumen, insolentis regis veriti injuriam, funere tanquam defuncti atro in ædibus cum ejulatu mulierum instituto, clam emiserunt fasciis in purpureis; noctem arbitram facientes itineris, Saturnioque nutriendum Chironi tradiderunt. — Sed harum quidem rerum capita tenetis. Equestrium vero Str. 6.
parentum ædes vos, o incliti cives, indicate mihi aperte. 206.
Æsonis enim filius, indigena, non peregrinam veni in terram aliorum. Centaurus vero me divinus Jasonem nominans appellavit. Sic dixit. Atque illum ingressum agnovit oculus patris; ejusque ex senilibus palpebris ebullierunt lacrimæ; suo in animo quandoquidem gavisus est eximie, filium cum videret pulcerrimum hominum. — Tum fratres Ant. 6.
Æsonis ad eos ambo venerunt, illius ad famam: ex propin- 220.
quo quidem Pheres fontem Hypereidem linquens; ex Messene vero Amythaon; statim etiam Admetus venit et Melampus lubentes ad patruelem. Convivii vero munere cum amicis verbis eos excipiens Jason, (muneribus) hospitalibus convenientibus præbitis omnem hilaritatem intendit, per to-

tas quinque decerpens noctes atque dies sacrum lætitiæ
Ep. 6. florem; — at sexto die omnem ille ab initio serium sermo-
234. nem propositum cum consanguineis communicavit. Illi vero obsequuti sunt. Statim vero ex sedibus proruit cum illis. Et venerunt ad ædes Peliæ, irruentesque constiterunt. De iis vero cum audisset, ipse obviam processit Tyrus comarum-studiosæ filius. Placidum autem Jason molli voce stillans sermonem jecit fundamentum sapientum verborum:
Str. 7. Fili Neptuni Petræi, — sunt quidem hominum mentes ve-
247. lociores ad utilitatem fraudulentam justitiæ præferendam, cum tamen ad asperum sibi sic viam parare soleant exitum. At me oportet et te, legitime frænatis affectibus, texere futuram (nostram) felicitatem. Scienti tibi dico. Una mulier Cretheique mater fuit et audacis-consilio Salmonei; tertia vero generatione nos deinceps ab illis sati robur solis aureum cernimus. Parcæ autem aversantur, si qua simultas inter-
Ant. 7. cedit cognatis, pudore (pietate inter eos) extincto. — Non
261. decet nos duos æs-penetrantibus gladiis aut jaculis magnas majorum opes partiri. Oves quippe tibi ego et boum flavos greges relinquo agrosque omnes, quos ablatos meis parentibus depasceris, opes tuas alens. Neque me angit, quod tuam domum hæc valde amplificant. Sed sceptrum regium et thronum, cui olim Crethides (Æson) insidens equestrium dirigebat populorum jura; hæc quidem sine communi mo-
Ep. 7. lestia — redde nobis, ne quod gravius inde tibi excites malum.
275. Sic utique dixit. Placide autem vicissim allocutus est eum etiam Pelias: Ero talis. Sed jam me senilis pars ætatis urget: (adest mihi senectus; tuæ vero ætatis flos adhuc viget; potesque auferre iram inferorum. Jubet enim Phrixus profectum ad Æetæ thalamos suam animam piare, pellemque arietis villosam auferre, quo olim e mari servatus fuit —
Str. 8. eque novercæ impiis telis. Hæc mihi mirum somnium al-
288. lapsum mandat. Ego vero oraculum consului apud Castaliam, si quid explorari posset; idque jussit me quam celerrime navi suscipere profectionem. Hunc tu laborem sponte perfice, tum tibi monarchiam et regnum juro me traditurum, firmum jusjurandum (is, per quem sancte juratur) testis ad-

sit nostrum utrique Jupiter genitalis. In pactum hoc ubi convenissent, discesserunt. At Jason ipse jam — incitabat præcones instantem navigationem ut denunciarent ubique. Statim vero Saturnii Jovis filii tres nigrisque-superciliis-ornatæ Alcmenæ Ledæque invicti-pugnatores venerunt, duoque alte-comati viri, Neptuni soboles, reveriti (Jasonis) virtutem, eque Pylo et a promontorio Tænaro; quorum, Euphemi quidem tuaque, o Periclymene fortissime, gloria insignis (hac expeditione) reddita est. Apolline vero natus, citharœdus carminum pater, accessit laudibus clarus Orpheus. — Misit porro Mercurius auream-virgam-gestans duos filios ad difficilem laborem, unum Echionem, juventæ vigore plenos, alterum Erytum; statim autem, ad Pangæi montis radices habitantes, venerunt. Promtus etiam animo lubenti cito armavit Zeten Calainque rex ventorum, pater Boreas, viros ambo alis terga horrentes purpureis. Hocce ad inflectendos-animos-potens dulce in Semideis desiderium accendit Juno — navis Argus: ne quis relictus periculorum expertem, apud matrem maneret, vitam fovens; sed ut vel mortis cum periculo ornamentum pulcerrimum virtutis suæ æqualibus assequeretur cum aliis. In Iolcum vero postquam descendit nautarum flos: recensuit omnes, postquam laudasset, Jason. Et vero vates ex auguriis sortibusque vaticinans sacris Mopsus, navem conscendere jussit exercitum promtus (auguria fausta nuntians). Postquam autem e rostro desuper suspenderant ancoras: — auream manibus capiens phialam dux, in puppi, patrem Cœlitum, fulminatorem Jovem, et celeres fluctuum ventorumque motus precabatur et noctes, et maris vias, diesque felices et optabilem reditus fortunam. E nubibus vero ei respondit tonitru fausta vox; splendidique venerunt radii ex fulgure erumpentes. Animum autem heroes receperunt dei prodigiis confisi. — Jussit vero eos incumbere remis prodigiorum speculator, dulces indicans spes. Remigatio igitur asperarum manuum labore indefessa successit; Notique flatibus ad Ponti Axini ostium acti venerunt; ubi sacrum Neptuno marino constituerunt delubrum: fulvus autem Thraciorum taurorum grex aderat: divinamque lapideam

Ant. 8. 302.
Epod. 8. 316.
Str. 9. 329.
Ant. 9. 343.
Epod. 9. 357.

aram. In periculum vero grave conjecti, domino supplica-
Str. 10. bant navium (navigationis) — ut concurrentium impetum
370. ineluctabilem effugerent petrarum. Geminæ enim erant, vivæ, volvebanturque velociores, quam graviter-stridentium ventorum acies. Sed jam mortem illa iis Semideorum navigatio adducebat. Phasin autem deinde ingressi sunt, ubi nigris Colchis robur (h. se) admoverunt (cum iis congressi sunt) Æetam apud ipsum. Domina autem acutissimorum telorum Cypria Venus versicolorem torquillam, indissolubili
Ant. 10. quatuor radiorum rotæ alligatam, — furiosam avem, primum
384. ad homines cœlitus detulit, precesque incantatrices edocuit sapientem Æsonidam, ut Medeæ eximeret parentum reverentiam, desiderabilisque Græcia ipsam in pectore ardentem versaret flagello Suadæ. Atque mox illa (Medea) summam laborum paternorum (a patre injunctorum) ostendit Jasoni, oleoque permixta remedia dolorum dedit, quibus ungeretur; pactique sunt communes nuptias dulces inter se jungere. —
Ep. 10. At postquam Æetes adamantinum in medio aratrum statue-
398. rat, et boves, qui flammam e flavis malis spirabant ardentis ignis, æreisque ungulis pulsabant terram alternis: hos adductos jugo admovit solus (Æetes); rectosque sulcos in longum ducens egit, et glebas-emittentis ad orgyæ altitudinem dissecuit dorsum terræ. Tum ita dixit: Hoc opus, rex qui præest navi, mihi si perfecerit: incorruptibile stragulum
Str. 11 auferat, — vellus splendidum aureo villo. Sic eo dicente,
411. abjecto Jason croceo vestimento, deo fretus, aggrediebatur rem. Ignis vero eum non turbabat veneficiorum-peritissimæ hospitæ præceptis (medicaminibus). Protracto vero aratro bubulis quum religasset necessitatis (domantibus) instrumentis colla (taurorum,) incutiens validorum-laterum-corpori stimulum gravem, fortis elaboravit imperatum (agri) spatium. Ingemuit vero tacito quamvis dolore robur Jasonis
Ant. 11. Æetes admiratus — simulque socii forti viro amicas porri-
425. gebant manus, coronisque eum herbaceis redimiebant, blandisque sermonibus excipiebant. Statim autem Solis admirandus filius vellus splendidum indicabat, ubi illud extenderant Phrixi cultri. Sperabat autem non item ei huncce perfec-

turum esse (Jasonem) laborem. Repositum enim erat in saltu, draconisque custodiebatur sævissimis malis, qui crassitie longitudineque quinquaginta-remorum navem (ipsam Argo) superabat, quam construxerant ictus ferri. — Longe mihi Ep. 11. 439.
(in promtu esset) procedere in via: opportunitas quidem adesset: sed novi etiam semitam quandam brevem, multisque præcello artificio (hoc) aliis. (Verbo:) Interfecit ille arte, cæsiis-oculis varioque-tergo serpentem, o Arcesila, clamque abduxit Medeam cum vellere, Peliæ mortem; ad Oceanique pontum accesserunt mareque rubrum Lemniarumque gentem feminarum viricidarum, ubi et membrorum in certaminibus exhibuerunt specimen, veste nudati, — et (cum illis) con- Str. 12. 452.
sueverunt. Atque tum, in peregrinis licet terris, vestræ felicitatis scintillas accepit fatalis dies vel noctes. Ibi enim genus Euphemi satum in posterum perpetuum (tempus) extitit. Et Lacedæmoniorum ingressi sedes postea aliquando in Callistam migrarunt insulam. Inde vero vobis Latonæ filius dedit Libyam terram deorum beneficio colendam, ad urbem aurithronæ gubernandam divinam Cyrenes — recti- Ant. 12. 466.
consultricem prudentiam adeptis. Calle nunc Œdipi sapientiam. Etiamsi quis ramos acuta securi amputet magnæ quercus, fœdetque admirandam ejus speciem: (tamen illa) etsi sterilis reddita, dat suæ naturæ argumentum, si quando hibernus ignis illa fiat ad extremum, aut rectis herilibus (in heri domo) columnis fulta (tanquam trabs) onus aliis in muris difficile sustineat, suo derelicto loco. — Tu vero ades me- Ep. 12. 480.
dicus opportunissimus; Pæanque tuam honorat vitam (favet tibi). Oportet molli manu adhibita os vulneris tractare. Facile quippe est civitatem concutere etiam imbecillioribus. At in sede iterum collocare, difficile utique est, inopinato nisi deus principibus gubernator adfuerit. Tibi vero harum rerum contexitur decus. Persevera felicem in Cyrenen impendere studium omne. — Homericarum autem Str. 13. 493.
etiam hanc considerans sententiam cura: Nuntium prudentem, inquit, honorem maximum (adeoque successum) negotio cuivis afferre. Augetur adeo (honore) Musa quoque nuntio recto. Cognovit Cyrene et celeberrima domus Batti

justam (rationem et viam) Demophili mentis. Ille enim inter pueros juvenis, in consiliis vero senex, quasi assecutus centennem vitam. Privat maledicentiam splendida voce,
Ant. 13. 507. didicitque injuriosum odisse — non contendens contra bonos, neque procrastinans rem ullam; quandoquidem tempus opportunum inter homines breve spatium habet (mox præterit); ille vero bene id novit, comitaturque eum (opportunitas) famula non tanquam fugitiva. Aiunt vero esse hoc molestissimum, nosse honesta (bonorum sensum habere), at ex necessitate extra ea habere pedem (iis carere). Et sane ille (tanquam alter) Atlas cum cœlo (ita ipse cum ærumnis) colluctatur nunc procul patria a tellure, et a possessionibus suis. Solvit tamen Jupiter immortalis etiam Titanas: et
Ep. 13. 521. tempore mutationes (fiunt), cessante vento, — velorum. Sed optat, pernicioso morbo exantlato (exilio), tandem domum videre; ad Apollinisque fontem convivia frequentans animum tradere juvenili hilaritati; sæpeque inter sapientes cives affabre-factam citharam gestans, in otio quieto pulsare, nec sane cuique damnum inferens, nec patiens ipse a civibus quicquam. Atque tum narraverit, qualem Arcesilao invenerit fontem præclararum laudum novum, Thebis hospitio exceptus.

PYTH. V.

ARCESILAO CYRENÆO,

CURRU.

Str. 1. Divitiæ magnam vim habent, quum quis mortalis virtute temperatas intemerata, fortuna tradente, habeat eas multorum-amicorum-conciliatrices comites. O beate Arcesilæ, tu utique, ab inclitæ ætatis primis gradibus usque, cum gloriâ eas tenes, voluntate aureo-curru-vecti Castoris, serenitatem qui post hibernam procellam in tua fulgere facit beata

domo. — Sapientes vero pulcrius (bene) ferunt divinitus- Ant. 15.
datas opes. Te vero incedentem in justitia magna felicitas amplectitur, tum quia rex es magnarum urbium, oculusque congenitus (h. e. tuus) præ se fert venerandam hanc majestatem cum prudentia tua conjunctam; tum vero beatus etiam nunc es, gloriosa quod victoriam jam in Pythiade (Pythico sollenni) equis adeptus accipis huncce victoris pompam ducentem virorum hymnum, — Apollineum ludicrum. Id- Ep. 1.
circo ne obliviscaris, in Cyrene, pulcrum circa hortum 29.
Veneris, celebratum (illud): omnia quidem ad deum auctorem referre. Amato vero Carrhotum eximie inter amicos: qui non Epimethei secum habens sero-sapientis filiam Excusationem Battidarum pervenit ad domos jura-colentium; sed currus victorialis, ad aquam Castaliæ hospitio exceptus, præmium imposuit tuis comis, — salvis habenis equorum Str. 2.
velocium duodecim-cursus-emensorum in campo sacro. Fre- 43.
git enim instrumentorum robur nullum, sed pendent dedicata, quæcunque manu-fabricantium fabrorum opera afferens Crisæum collem prætervectus est, in cavo saltu Dei; totidem (hæc) tenet cupressina trabs, ad statuam prope, Cretenses quam sagittarii in templo Parnassio collocarunt, unius arboris truncum. — Benevola itaque decet mente benefactorem Ant. 2.
excipere. Te vero, o Alexibii fili, (Carrhote,) pulcricomæ 57.
illustrant Gratiæ (Musa lyrica), beatus qui habes etiam post magnum laborem carminum præstantissimorum monumentum. Inter quadraginta enim lapsos aurigas tu integrum currum reportans intrepido animo rediisti jam in Libyæ campum ex splendidis certaminibus patriamque urbem. — Laborum vero nemo exsors est neque erit. Batti vero per- Epod. 2.
manet prisca felicitas, in utraque licet fortuna; propugnacu- 71.
lum urbis, lumenque clarissimum hospitibus. Illum sane et frendentes leones præ timore fugerunt, linguam quando illis attulit transmarinam. Nam auctor coloniæ deducendæ dedit Apollo bestias gravi metui, ut ne rectori Cyrenes irritus fieret in oraculis. — Qui et gravium morborum remedia Str. 3.
viris et mulieribus distribuit, præbetque citharam, datque 85.
Musam quibuscunque voluerit, placidam in animum immittens tranquillitatem; antrumque regit fatidicum, per quod

et Lacedæmone Argisque divinaque in Pylo habitare fecit strenuos Herculis posteros Ægimiique. At meum est, præ-
Ant. 3. 99. dicare, quod e Sparta venit, amabile decus : — unde oriundi venerunt in Theram Ægidæ, mei majores, non sine numine; sed fatum quoddam duxit. Inde accepto multarum victimarum epulo, tuis, o Apollo, Carneis, sacro celebramus Cyrenen pulcre-exstructam urbem, quam incoluere (tum) æreармati hospites Trojani Antenoridæ. Cum Helena enim
Ep. 3. 113. venerunt, fumantem patriam postquam viderant — in bello. Equestrem autem gentem (hanc) religiose excipiunt (colunt) sacris adeuntes eos et munera afferentes incolæ, quos Aristoteles (Batthis) adduxit, navibus velocibus maris profundam viam aperiens : condiditque lucos majores deorum stravitque in Apollineæ salutaris-hominibus pompæ usum rectam planitiem, equis-perstrepentem Scyrotam viam;
Str. 4. 127. ubi in extrema parte fori seorsum jacet mortuus. — Beatus quidem ille inter homines habitabat, herosque postea populo cultus. Seorsum vero ante domos cæteri reges sacri sortiti sunt sepulcrum. Magnam vero virtutem, rore molli adspersam hymnorumque liquoribus, audiunt alicubi sub-terris-vivente animo, suam felicitatem, filioque commune decus justeque debitum Arcesilæ, quem in choro canentium juve-
Ant. 4. 141. num decet aureo-ense-insignem Phœbum celebrare, — cum habeat ex Pythone præmium victoriale impensarum, carmen jucundum. Virum illum laudant prudentes. Vulgo-dictum dico. Præstantiorem ætate mentem alit; linguaque animique virtute alas expandens inter volucres aquila est, et in certaminibus muri instar robur (ipsi est;) interque Musas ales inde a matre cara, celebratusque curruum agitator scitus. —
Ep. 4. 155. Et quotquot sunt indigenarum laudum viæ, aggressus est ille, numenque ei et nunc propitium perficit virtutem, (facit ut assequatur, quod aggreditur,) et vero in posterum, o Saturnii dii, detis, ut in factis consiliisque habeat (eam), ne fructibus-exitialis ventorum hibernus flatus fœdet ævum. Jovis utique mens magna gubernat fortunam virorum (ipsi) carorum. Precor eum Olympiæ hanc (similem huic Pythicæ) ut conferat victoriam in Batti genus.

PYTH. VI.

XENOCRATI AGRIGENTINO,

CURRU.

AUDITE. Utique enim pætos-oculos-habentis Veneris arvum Str. 1.
Charitumque aramus (carmen paramus), ad, umbilicum horrisonæ terræ, templum accedentes, de Pythicis victoriis ubi felicibus Emmenidis fluvialique Agrigento atque adeo Xenocrati paratus hymnorum (propter victorias Pythicas) thesaurus in divite Apollineo asservatur luco, — quem neque hi- Ant. 10.
bernus imber cum impetu irruens, horrisonæ nubis exercitus immitis, neque ventus in recessus maris rapiat, convecto undique (a fluctibus) sabulo illisum. At ille, luce vultum in candida (h. e. vultus-serenante cum lætitia), patri tuo, Thrasybule, communemque generi tuo, sermonibus mortalium inclitam, curulem Victoriam Crisæis in vallibus, annuntiabit. — Tu utique eam (victoriam) dextre manu tenens, Str. 2.
rectum colis præceptum, quod olim in montibus aiunt Philyræ filium forti (a parentibus) semoto Pelidæ commendasse : 19.
ut præcipue quidem inter deos Saturni filium gravisonum fulgurum fulminumque rectorem coleret ; eodem vero etiam honore parentum vitam fatis-concessam nunquam privaret. — Fuit et antea Antilochus fortis mente hac præditus, qui Ant. 2.
occubuit pro patre, homicidam quum sustinuisset ducem exercitus Æthiopum Memnonem. Nestoreum enim equus currum remorabatur Paridis a telis saucius ; at ille (Memnon) immittebat validam hastam. Tum Messenii senis perculsa mens inclamavit filium suum. — Neque vero irritum ver- Str. 3.
bum emisit. Sed stans (adversus hostem) divinus ille vir 37.
(Antilochus) redemit morte vitam patris, visusque est apud majores inter adolescentes, facinore ingenti perpetrato, summus esse pietate erga parentes. Atque hæc quidem in præteritis sunt. Inter nostros vero etiam Thrasybulus paternam

Ant. 3. maxime ad regulam incedit, — patruoque (proxime) acce-
46. dens, decus (virtutis) exhibet: prudentiaque divitias regit, nec injustum nec insolentem juventæ florem decerpens, sed sapientiam in recessibus Pieridum. Ad te quoque, terræ quassator, qui equestrem incessum invenisti, valde probato (tibi) animo, Neptune, sese applicat. Dulcis vero ejus mens, etiam in conversando, cum convivis, apum superat cancellatum opus.

PYTH. VII.

MEGACLI ATHENIENSI,

QUADRIGIS.

Str. 1. PULCERRIMUM magna urbs Athenæ (sunt) procemium, quo Alcmæonidarum late-potenti stirpi fundamentum carminum in quadrigarum victoria jaciatur. Siquidem quamnam tribum, quamque familiam habitantem in Græcia prædicem
Ant. 8. fama illustriorem? — In omnibus enim civitatibus fama versatur Erechthei civium, (Alcmæonidarum,) qui tuam, o Apollo, ædem in Pythone divina admirandam exstruxerunt. Impellunt vero etiam me ad canendum quinque in Isthmo victoriæ, unaque præcellens apud Jovis Olympiam, duæque
Epod. e Cirrha, — vestræ, o Megacles, et progenitorum. Nupero
15. autem successu felici gaudeo aliquantum; id vero doleo, invidiam excipere præclara facinora. Aiunt utique, (noto dicto) sic homini, in stabili etiam florenteque felicitate, quandam tamen rerum vicissitudinem accidere solere.

PYTH. VIII.

ARISTOMENI ÆGINETÆ,

LUCTATORI.

BLANDA Tranquillitas, Justitiæ o urbes-amplificans filia, consiliorumque et bellorum tenens claves supremas, Pythicæ victoriæ decus Aristomenis accipe. Tu enim æqua et agere et admittere pariter nosti tempore opportuno. — Tu vero etiam, quando quis immite cordi odium immiserit, aspera, adversariorum occurrens robori, ponis insolentiam in fundo maris. (h. e. submergis, opprimis.) Quam se infauste lacessere non præviderat Porphyrio. Lucrum id quidem gratissimum est, quod quis volentis ex ædibus auferat; — per vim (majorem) vero etiam magna-jactantem labefactare (illa) solet tandem. Typhos Cilix centiceps eam non effugit, neque adeo rex Gigantum; sed domiti sunt fulmine, sagittisque Apollinis; qui benevola mente Xenarcis filium excepit e Cirrha coronatum herba Parnassia (lauro) Doricoque hymno.— Neque vero Gratiis excidit (sine decoribus et laudibus est) justam-civitatem-habens, virtutibus inclitis Æacidarum incendens (civium animos) insula; sed perfectam habet gloriam jam inde ab initio. Multa quippe celebratur victricia ad certamina educasse, acresque excellentissimos heroas ad pugnas; — quo nomine etiam inter homines conspicua est. Mihi vero non vacat tradere omnem (hanc laudum) prolixitatem lyræque et cantui molli, ne fastidium superveniens molestum sit: quod vero ante pedes mihi est præclarorum facinorum recentissimum debitum tuum, o puer, procedat currens, mea arte volans. — Lucta enim avunculorum vestigiis insistens, neque Olympiæ victorem Theognetum dedecoras neque Clitomachi victoriam in Isthmo membris-robustis-reportatam. Augens vero gloriam tribus Midylidarum, laudem reportas illam, quam olim Oiclei filius (Amphiaraus)

Str. 1. Ant. 10. Ep. 19. Str. 2. 30. Ant. 2. 39. Epod. 2. 48.

subindicavit prævidens ad septiportes Thebas filios constan-
Str. 3. 59. ter urgentes bellum, — quum Argis iterum (ad oppugnandas Thebas) venissent Epigoni. Sic autem dixit: in pugnantibus natura generosus elucescit patrum in filiis animus. Intueor aperte Alcmanem draconem varium corusco in clipeo versantem, (clipeum maculoso dracone insignem) primum
Ant. 3. 68. (inter primos pugnantem) ad Cadmi portas. — At, afflictus priori clade, nunc (in Epigonorum bello) faustioris tenetur augurii nuntio Adrastus heros: etsi domestica adversa fortuna utetur. Solus enim e Danaorum exercitu, interfecti ossibus collectis filii, (Ægialei,) numine deorum redibit exer-
Ep. 3. 77. citu cum incolumi — ad Abantis spatiosos vicos (Argos). Talia quidem edixit Amphiaraus. Lætatus vero et ipse Alcmanem coronis peto aspergoque hymno; vicinus siquidem et possessionum mearum custos obvius est factus eunti mihi ad terræ umbilicum celeberrimum vaticiniaque attigit (vita-
Str. 4. 88. cinatus mihi est) congenita arte. — Tu vero, longe jaculans, qui omnes-recipiens-templum celebre gubernas Pythonis in vallibus, maximam quidem ibi victoriarum præbuisti; domi vero antea avide-apprehensam quinquertii victoriam in festis
Ant 4. 97. tuis præbuisti, o rex. Propitio autem, precor, animo — adspicias hoc, quo singula ista pererro, carmen. Hymno quidem dulcisono Veritas adstat. Deorum autem curam immortalem exposco o Xenarces, vestræ fortunæ. Si quis enim bona consequitur non cum magno labore, multis qui-
Epod 4. 106. dem imperitiorum videtur sapiens ille — opes amplificare consiliorum prudentia. Enimvero non hæc penes homines sunt, sed deus præbet; alias alium sursum attollens, alium subter manuum libramentum deprimit. Tu vero, et Megaris reportasti victoriam recessuque in Marathonis, Junonisque in certamine patrio victoriis triplicibus, o Aristomenes, vicisti
Str. 5. 117. fortitudine; — quatuorque irruisti desuper in corpora, mala meditans; quibus neque reditus pariter jucundus in Pythiis redditus est, neque reversis apud matrem risus dulcis excitavit gaudium; sed per angiportus, adversarios subveriti trepi-
Ant. 5. 126. dant, calamitate sauciati. — Qui vero decus aliquod recens nactus est, magnam ob felicitatem (quæ) ex voto (obtigit,)

evolat alata virtute, habens præstantiorem fructum divitiarum. At enim brevi mortalium felicitas crescit; sic vero etiam (brevi) procidit humi, infesto decreto (fato) quassata. — Diei unius (nos!) Quidnam est quis? quid non est quis? Epod. 5. 135. Umbræ somnium homines. Cum tamen splendor a-Jove datus venerit, fulgens adest lumen hominum et suavis vita. O Ægina, cara mater, libero populo civitatem hancce cura, cum Jove et rege Æaco, Peleoque et præstantissimo Telamone cumque Achille.

PYTH. IX.

TELESICRATI CYRENÆO,

ARMATO CURSORI.

Volo æreum-clypeum-gestantem Pythicum victorem Telesicratem cum (adjuvantibus) pulcre-cinctis prædicans Gratiis celebrare, felicem virum, equestris decus Cyrenes, quam ventistrepis ex Pelii recessibus comatus quondam Latonæ filius rapuit, vexitque aureo virginem venatricem curru (in Libyam): ubi eam pecorosæ et maxime-frugiferæ constituit dominam terræ, ut radicem (solum) orbis terrarum tertiam amabilem florentem inhabitaret. — Excepit vero argentipes Ant. 16. Venus Delium hospitem, divinos currus attingens manu leviter; ipsorumque dulci connubio amabilem adjunxit verecundiam, nuptias deo parans cum præpotentis filia Hypsei; qui Lapitharum violentorum tunc erat rex, ab Oceano genere heros secundus; eum olim Pindi claris in convallibus Nais delectata Penei lecto Creusa pepererat —Terræ filia. Ille Ep. 31. autem lacertis-decoram educavit filiam Cyrenen, quæ quidem neque telarum retrogradas amavit vias, neque conviviorum domesticas inter socias oblectationes, sed jaculisque æneis venabuloque pugnans conficiebat feras bestias: multam profecto et tranquillam armentis securitatem præbens paternis; Str. 1.

suavemque illum concubitorem, parum palpebris incumbentem somnum consumens (somno parum indulgens) sub au-
Str. 2. roram. — Invenit eam aliquando ampla-pharetra instructus,
45. leone cum robusto solam luctantem sine armis, jaculator Apollo. Statim vero ex ædibus (evocatum) Chironem allocutus est sermone: Sacro antro, Phillyride, egressus animum feminæ et magnum robur admirare; qualem intrepido pugnam superinducat capiti (sibi), discrimine majus puella pectus habens; timoreque non turbantur præcordia. Quis eam
Ant. 2. hominum genuit? quanam avulsa stirpe — montium recessus habitat umbrosorum? experiturque robur immensum.
6). Fasne est inclitam manum ei inferre? anne etiam per amplexus demetere mellitum florem? Huic vero Centaurus gravis placido blande ridens supercilio consilium suum statim reddidit. Sunt, o Phœbe, occultæ ad sacros amores claves sapientis Suadelæ; et inter deos pariterque homines verentur (omnes) palam (aperta vi) dulcibus frui primum amplex-
Ep. 2. ibus. — Namque te, cui non licet quemquam mendacio
75. aggredi, commovit blandus amor, ut simulate eloquereris hunc sermonem. Puellæ vero quorsum genus interrogas, o rex? qui certum omnium rerum exitum nosti et omnes vias, quotque tellus verna folia emittit, quantaque in mari et fluviis arenæ vis fluctibus impetuque ventorum volvitur; quodque futurum est, et quando futurum est, bene perspicis. Si tamen licet etiam cum sapiente contendere (apud artis vati-
Str. 3. cinandi peritum vaticinari), — edicam (quæ futura esse
89. præsentio). Huic maritus venisti vallem in hancce, et es eam trans mare, Jovis eximium in hortum, transportaturus. Ibi eam (aliquando) civitatis reginam constitues, populo adducto insulari ad collem campis undique cinctum. Nunc autem spatiosa-prata-habens sacra tibi Libya excipiet gloriosam nympham ædibus in aureis benevola; ubi statim ei tenendam legitime donabit terræ portionem, neque frugiferarum plantarum expertem, neque ignotam animantibus. —
Ant. 3. Ibi filium pariet, quem inclitus Mercurius, pulcrithronis
104. Horis Terræque, susceptum cara a matre, tradet. Illæ vero genibus suis imposito infanti nectar labiis et ambrosiam in-

stillabunt, facientque eum immortalem, Jovem et sanctum Apollinem, gaudium amicorum, et proximum comitem ovium, Venatorem et Pastorem, ab aliis vero Aristæum appellandum. Sic locutus instigavit eum, ut jucundum nuptiarum perficeret exitum. — Celeris autem est, si quid dii Ep. 3. moliuntur, actio viæque breves. Illud illa dies peregit. 119. Thalamoque concubuerunt in aureo Libyæ, quo loco pulcerrimam urbem (Nympha Cyrene) tutatur inclitamque certaminibus. Atque nunc apud Pythonem divinam Carneadæ filius florentissimæ ipsam admovit fortunæ, ubi victor professus est Cyrenen. Quæ ipsum benevola excipiet, pulcris-feminis-insigni patriæ gloriam amabilem afferentem e Delphis. — Magnæ virtutes semper capiunt copiosas laudes; Str. 4. in copiosis tamen (in magna rerum dicendarum copia) pauca 133. ornate-edisserere, auditio (grata) sapientibus. Opportunitas autem similiter in quaque re tenet summam. Noverunt aliquando et Iolaum, non aspernatum eam opportunitatem, septiportes Thebæ: quem, Eurysthei postquam caput amputaverat ensis acie, condiderunt ima sub terra in curruum-agitatoris Amphitryonis sepulcro; ubi paternus avus ejus satorum hominum (Thebanorum) hospes jacebat, quum ad equis-albis-tritos Cadmeorum commigrasset vicos. — Pe- Ant. 4. perit ex ejus Jovisque amplexibus prudens unico partu Alc- 148. mena geminorum invictum robur filiorum. Mutus ille fuerit, qui Herculi os non applicet, (ei carmine celebrando vocem non accommodet,) neque Dircæarum aquarum semper meminerit, quæ illum educarunt et Iphiclem; quibus ego præclarum ex voto carmen pangam, beneficio ab iis affectus. Gratiarum celebrium (modo) ne me deficiat purum lumen! Æginæque enim, aio, Nisique in colle (Telesicrates) ter civitatem hanc (Cyrenen) celebrem fecit, — taci- Ep. 4. turnam laudum inopiam victoria effugiens. Quapropter, si 163. quis ei amicus sit civium, si quis adversarius, hoc utique publice bene gestum, ne, præceptum violans marini senis (Nerei) celet. Ille etiam inimicum, præclaras res gerentem, toto animo et pro justitia laudare jubebat. Sæpissime victorem te etiam in sacris statis Palladis vidi; tacitæque quæ-

libet carissimum sibi maritum virgines aut filium optabant
Str. 5. te, o Telesicrates, (sibi) esse; — in Olympicis quoque et
177. profunde-sinuosæ Terræ certaminibus inque omnibus etiam domesticis (Libycis). Enimvero sunt, qui a me, qui siti carminum medeor, exigant munus carminum denuo, ut excitem antiquam etiam majorum suorum gloriam: quales Libycam ob feminam profecti sunt Irasam ad urbem Antæi, ad pulcricomam proci celeberrimam puellam; quam admodum multi optimates virorum ambierunt cognati, multique
Ant. 5. peregrinorum; nam admirabilis forma — erat: auroque-
192. coronatæ pubertatis fructum florescentem decerpere volebant. Pater autem filiæ parans illustrius conjugium, audiverat, Danaus quondam Argis quales nactus esset quadraginta et octo virginibus, antequam medius dies illuxisset, velocissimas nuptias. Statim enim collocaverat universum (puellarum) chorum ad metas certaminis, certaminibusque pedum jusserat decernere heroes, quam habiturus esset quisque eorum,
Ep. 5. quotquot generi futuri ad eas accesserant. — Similiter igi-
207. tur Libys jungens dabat filiæ sponsum. Ad lineam ipsam ornatam eam constituit, finis ut esset (laborum) extremus. Dixitque in medio, abducturum eam, qui primus prosiliens ejus attigisset amictus. Tum Alexidamus, postquam emensus est rapidum cursum, virginem venerandam, manu manum ejus apprehendens, duxit equestrium Nomadum per agmen; multa(que) in ipsum illi projiciebant flores et serta: multas vero jam antea alas acceperat victoriarum.

PYTH. X.

HIPPOCLEÆ THESSALO,

DIAULI CURSORI.

Str. 1. FELIX, o Lacedæmon! o beata Thessalia! In utroque uno ex patre Aristomacho Herculis progenies imperat. Quid? an

glorior intempestive? Imo vero me Pythoque et Pelinnæum vocat Alevæque filii, Hippocleæ volentes afferre in pompa victorem-ducentium virorum inclitam vocem.—Expertus enim Ant. 11.
est certamina, in concilioque Amphictyonum Parnassius eum recessus diauli-cursorum juvenum supremum renunciavit. O Apollo, lætus enim hominum exitus et exordium (quicquid perficiunt aggrediunturque) moderante numine procedit, tuis utique consiliis ille hoc patravit; congenitaque ipsi indoles insistere eum fecit vestigiis patris (Phriciæ), — bis Olympio- Epod. 21.
nicæ in bellicis Martis armis; fecit etiam ampla-prata-habente certamen sub Cirrhæ rupe pedibus-victorem Phriciam. Adsit fortuna futuris quoque diebus, magnificæ divitiæ (felicitas) ut floreant ipsis. — (Eorumque quæ) in Græcia Str. 2.
(sunt) decorum nacti non exiguam portionem, ne in odiosas 29.
divinitus vicissitudines incidant. Deus adsit eis inoffenso animo. Fortunatus vero et a poetis celebratus vir ille est, quicunque manibus aut pedum virtute victor maxima præmiorum reportavit audaciaque et robore;—et vivens adhuc Ant. 2.
juvenem filium pro parte sua viderit adeptum coronas 39.
Pythias. Æreum cœlum nondum ascensum iis; quamcunque vero nos mortale genus felicitatem attingimus, eam assecutus penetrat ad extremum navigationis terminum. Ad Hyperboreorum vero populum neque navibus neque pedestri itinere inveneris mirabilem viam;—apud quos olim Epod. 2.
Perseus epulatus est dux, quum, domos eorum ingressus, 49.
sacrificantes deo invenisset inclitas asinorum hecatombas; quorum (que) festis dapibus jugiter lætisque vocibus maxime Apollo gaudet, ridetque videns lasciviam exultantium bestiarum.—Musa autem non exulat a moribus ipsorum. Str. 3.
Sed ubique chori virginum, lyrarumque strepitus, sonitus- 57.
que tibiarum moventur; lauroque aurea comas redimientes epulantur hilariter: neque vero morbi neque perniciosa senectus attingunt sacram gentem; laborumque et bellorum expertes —habitant, evitantes ultricem Nemesin. Audaci Ant. 3.
autem spirans corde venit aliquando Danaës filius, ducebat 67.
autem Minerva, ad hunc beatorum hominem cœtum; occiditque (inde profectus) Gorgonem, et variegatum dra-

conum jubis caput, rediit, insularibus, lapideam mortem,
Ep. 3. afferens. Mihi vero, mirabilia — diis perficientibus, nihil
77. unquam esse videtur incredibile. Remum inhibe, illicoque
ancoram fige in terra e prora projectam, latentis auxilium
scopuli. Laudatoriorum enim flos hymnorum ad aliam sub-
Str. 4. inde, velut apis, festinat memorationem. — Spero autem
85. me, dum Ephyræi (tribules) carmen circa Peneum dulce
modulantur meum, Hippocleam hunc magis etiam carmini-
bus ob coronas effecturum esse admirandum inter æquales
senioresque, juvenculisque virginibus curam (h. carminum
argumentum). Etenim aliis aliorum desiderium pungere
Ant. 4. solet pectora: — Quæ vero quisque appetit, ea consecutus,
94. avidum habeat (habere eum par est) studium rei præsentis;
post annum autem eventura obscurum est prævidere. Fre-
tus sum hospitalitate benevola Thoracis, qui meum expetens
officium, hunc junxit currum Pieridum quadrijugum, amans
Ep. 4. amantem, ducens ducentem benevole. — Exploranti vero
105. et aurum per probationem refulget, et mens recta. Fratres
quoque (ejus) collaudabimus probos, quoniam in altum effe-
runt (illustrant) morem (instituta) Thessalorum foventes.
Penes enim probos reposita sunt (ibi) paterna augusta civi-
tatum imperia.

PYTH. XI.

THRASYDÆO THEBANO PUERO,

STADII CURSORI.

Str. 1. O Cadmi filiæ, Semele quidem Olympiarum (dearum) socia,
Inoque Leucothea marinarum contubernalis Nereidum, ve-
nite cum Herculis optimæ-prolis-procreatrice matre ad Me-
liam, aureorum ad penetralem tripodum thesaurum, quem
Ant. 10. eximie honoravit Loxias, — Ismeniumque nominavit, vera-
cem fatidicam sedem; ubi etiam nunc, o filiæ Harmoniæ,
indigenam Heroidum cœtum congregatum (Loxias) jubet

adesse; et Themidem sacram Pythonemque et recte-judi-
cantem terræ umbilicum canatis prima vespera — in septi- Ep. 19.
portium Thebarum gratiam certaminisque Cirrhæ; in quo
Thrasydæus denuo-celebravit lares paternos, imponens iis
tertius coronam, in opulentis arvis Pyladæ victor, hospitis
Laconis Orestæ. — Quem, interfecto patre, Arsinoe Cly- Str. 2.
tæmnestræ manibus validis ex periculo nutrix eripuit luctu- 25.
oso, quando Dardanidæ filiam Priami Cassandram corusco
ære cum Agamemnonia anima misit Acherontis ripam ad
umbrosam — crudelis femina. Num illam Iphigenia ad Ant. 2.
Euripum mactata procul a patria stimulavit, dolosas ut con- 34.
citaret insidias? an alio toro lascivientum nocturni seduxe-
runt amplexus? quod sane juvenibus uxoribus odiosissimum
est flagitium, fierique non potest, ut occultetur — alienis Ep. 2.
linguis. Maledici enim sunt cives; sustinetque opulentia 43.
non minorem invidiam; at humiliter vivens in abscondito
fremit (obtrectat). Interiit certe (quicquid est) ipse heros
Atrides, reversus tandem, inclitis in Amyclis, — vatemque Str. 3.
perdidit secum puellam, postquam ob Helenam exustorum 49.
Trojanorum dejecit domos de (pristinis) opibus. At ille
(Orestes) ad senem hospitem Strophium pervenit puerili
capite (puer), Parnassi pedem incolentem, postea vero Marte
(ferro) et matrem interfecit et neci dedit Ægisthum. —
Certe, o amici, iter-deflectente trivio vagatus sum, cum Ant. 3.
recta via incederem antea; aut ventus me aliquis extra (na- 58.
vigandi) cursum propulit, ut navigium marinum. Ad te
vero, o Musa, (quod attinet) si mercede pacta es locare vo-
cem argento-conductam, alias alia movere par est: — Non * Ep. 3.
patri Pythionicæ nunc aut Thrasydæo ipsi, quorum lætitia- 67.
que et gloria resplendet. Olim curribus præclari victores
Olympiæque certaminum celeberrimorum obtinuerunt cele-
rem fulgorem (victoriam) equis: — Delphisque (nunc) nudi in Str. 4.
stadium quum descendissent, superarunt Græcanicam tur- 73.
bam velocitate. Divinitus (quotquot deorum numine ob-
tingunt) appetam bona; iis studens, quæ assequi licet per
vitam. Decorum enim civilium cum deprehenderim medio-

* Lego μὴ πατρὶ II. v. 67.

cria diuturniore felicitate florere, improbo sortem tyranni-
Ant. 4. dum: — communibus virtutibus intentus sum (studeo).
82. Invidi autem puniuntur noxa. Si quis felicitatis fastigium assecutus, tranquilleque degens, a gravi injuria se cohibuit, is nigræ terminum pulcriorem mortis consequi solet, dulcissimæ soboli, bonæ famæ, bonorum præstantissimum, domum
Ep. 4. relinquens. — Quod Iphicliden (quoque) celebrem facit
91. Iolaum hymnis decantatum et Castoris robur teque, o rex Pollux, filii deorum, die uno in sedibus (sepulcro) Therapnes, altero vicissim habitantes in Olympo.

PYTH. XII.

MIDÆ AGRIGENTINO,

TIBICINI.

Str. 1. Rogo te, o splendoris amica, pulcerrima mortalibus-habitatarum urbium, Proserpinæ sedes, quæ ad ripas pecorosi habitas Acragantis ædificiis-bene-constructum collem, propitia, o regina, immortalium hominumque cum benevolentia, accipe coronam hanc ex Pythone illustris Midæ, eumque ipsum, Græciam qui superavit arte; quam quondam Pallas invenit audacium Gorgonum tristem lamentationem contexens (con-
Ant. 15. cinnans, imitata) Minerva — quam e virgineis inaccessisque serpentum capitibus audivit fusam luctuosa cum ærumna; quum Perseus tertiam interfecisset sororum, marinæ Seripho incolisque exitium fatale afferens, utique et divinum Phorci excæcavit genus et convivium Polydectæ reddidit funestum matrisque longam servitutem coactumque conjugium, pul-
Str. 2. cerrimæ caput quum abstulisset Medusæ — filius Danaës;
29. quem ex auro fama est sponte-pluente natum esse. Sed postquam ex his carum sibi virum laboribus servaverat virgo (Minerva), tibiarum effecit omnisonum cantum, ut Euryalæ ex rapacibus genis emissum instrumento (hoc musico) imi-

taretur perstreperum luctum. Invenit dea. At cum invenisset eum (tibiæ cantum), mortalium in usum constituit (hunc) capitum multorum (anguineorum in capite Medusæ sibilantium) concentum illustrem, populos-cientium procum certaminum, — tenui egredientem æreque calamisque, qui Ant. 2. 43. prope pulcris-choris-aptam habitant (nascuntur) urbem Charitum (Orchomenum), Cephisidis in luco, fidi choros-agentium testes. Quæcunque vero hominibus felicitas contingit, nulla est sine labore; finiet tamen eum vel hodie deus. Fatum non est evitabile. Sed erit (esse potest) tempus, quod etiam insperato aliquem opprimendo, præter opinionem aliud dabit, aliud non (dabit).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

NEMEA.

NEM. I.

CHROMIO ÆTNÆO,

CURRU.

RESPIRANTEM sacrum Alphei, inclitarum Syracusarum ger- Str. 1.
men (colonia), o Ortygia, cubile (sedes) Dianæ, Deli soror!
a te suaviloquus hymnus orditur dicere laudes procellipedum
magnas equorum, Jovis Ætnæi beneficium. Quadriga vero
incitat Chromii Nemeaque, facinoribus victorialibus lauda-
torium componere carmen. — Initia autem jacta sunt a diis, Ant. 1.
illiusque viri divinis virtutibus. Est nimirum in victoria
omnis gloriæ fastigium, magnorumque certaminum Musa
meminisse amat. Excita nunc decus aliquod (hymnum)
insulæ, quam Olympi rex Jupiter dedit Proserpinæ; annuit-
que ei cæsarie, ut — ipsa Siciliam divitem gubernaret emi- Ep. 21.
nentem fertilis soli opulentis civitatem fastigiis. Præbuit
quoque Saturnius ei belli amantem ferrei populum equestrem,
frequenter etiam Olympicarum foliis olearum aureis ornatum.
Multa attigi ex ipsa re, non perperam jaculatus. — Adsto Str. 2.
autem ad aulicas fores viri hospitalis præclara (victoriam 29.
ejus) canens: ubi mihi (tanquam ejus hospiti) placitum
epulum adornatum est; crebro enim peregrinorum non ex-
pertes ædes ejus sunt. Habet vero vir bonus hoc, ut ob-
trectantibus aquam fumo (incendio) ferat contrariam. Artes

quidem aliorum aliæ. Oportet autem recta via ambulantem
Ant. 2. anniti pro natura. — Juvat enim certamina robur, consilia
39. mens: ut prospiciat eventum quis, ingenitum est, quibus quidem obtingit illud. Tua autem, o Agesidami fili, in indole horumque et illorum usus sunt (tibi natura utrumque adest). Non amo magnas domi divitias absconditas habere; sed præsentibus et bene frui, et bene audire, amicis benefaciendo. In hoc enim conveniunt vota magna suscipientium
Ep. 2. virorum. — Ego vero in Hercule moror libenter, in summis
49. (ejus) virtutum fastigiis, antiquam exordiens fabulam: quomodo, postquam ex visceribus matris serenam illico in lucem filius Jovis, partum evadens, gemello cum fratre prodiit, —
Str. 3. ille quidem tum, non latens aurithronam Junonem, croceas
57. fascias ingressus est; sed deorum regina irritata animo immisit dracones protinus; qui quidem apertis portis in thalami penetrale amplum irrepserunt, puerulis avidas malas circumplicare cupientes. Ille autem erectum extendit caput fecit-
Ant. 3. que periculum primum pugnæ — duabus effugium-non-dan-
67. tibus manibus suis geminos corripiens cervicibus serpentes. Strangulatis vero tempus animas efflavit e membris infandis. Intolerabile vero sane jaculum (terror) percussit mulieres, quotquot Alcmenæ ministrabant puerperæ. Etenim ipsa pedibus nuda prosiliens e strato, simul (cum aliis) propulsa-
Ep. 3. vit injuriam bestiarum. — Confestim autem Cadmeorum
77. proceres æreis cum armis accurrerunt crebri. Manu quoque Amphitruo vagina nudum vibrans ensem venit, acutis doloribus percussus. Nam domesticum (domestica calamitas) percellit omnes pariter, statim vero doloris-expers cor in lucto
Str. 4. alieno. — Stetit vero in stuporem gravem jucundumque
85. conjectus. Videbat enim excellentem animum fortitudinemque filii, et in contrarium versam ei Immortales nuntiantium narrationem effecerant. Vicinum evocavit Jovis altissimi prophetam eximium, veridicum Tiresiam, qui ei exposuit et omni turbæ, quibuscum conflictaturus esset casibus,
Ant. 4. — quot in terra interfecturus, quotque in mari bestias im-
95. manes, quemque etiam hominum cum iniqua insolentia incedentem; diram ei dixit eum illaturum mortem. Atque

etiam, quando dii in campo Phlegræ cum Gigantibus pugna certaturi essent, telorum ictibus illius, conspicuam pulvere commixtum iri comam (eorum) — dixit, ipsum vero in pace per omne tempus fruiturum perpetua tranquillitate, laborum magnorum præmium consecutum eximium beatis in domibus, accepta florente Hebe uxore et, nuptiis celebratis, apud Jovem Saturnium augustam probaturum domum. Epod. 4. 105.

NEM. II.

TIMODEMO ATHENIENSI,

PANCRATIASTÆ.

Unde quidem etiam Homeridæ contexta carmina ut plurimum poetæ auspicantur, procœmio a Jove ducto, (inde) etiam hic vir initium ex sacris certaminibus victoriarum petiit primum, Nemeæi in multum-decantato Jovis luco. — Oportet vero etiam, paterna siquidem in semita eum rectaducens ævum magnis dedit ornamentum Athenis, frequenter Isthmicorum sollennium decerpere pulcerrimum florem, in Pythiisque vincere, Timonoi filium. Est quoque consentaneum, — montanis a Pleiadibus non procul Orionem incedere (h. e. victoriæ Nemeææ succedere Isthmicam et Pythicam). Atqui Salamis educare virum bellicosum apta. Apud Trojam Hector Ajacem expertus est (pugna): te vero o Timodeme, fortitudo pancratii laboriosa celebrem-facit. — Acharnæ autem antiquitus fortium virorum altrices. Quoties vero in certaminibus Timodemidæ præstantissimi recensentur! Prope altum quidem Parnassum quatuor ex certaminibus victorias reportarunt; at a Corinthiis (Corinthiorum judicio) — in fortis Pelopis recessibus octo jam coronas consequuti sunt; septem autem Nemeæ; domi vero parta in Jovis certamine numero majora. Quem (Jovem), o cives, Ogdoas 1. Ogd. 2. 9. Ogd. 3. 17. Ogd. 4. 25. Ogd. 5. 33.

celebrate Timodemi in glorioso reditu, suavisonaque auspicamini voce.

NEM. III.

ARISTOCLIDÆ ÆGINETÆ,

PANCRATIASTÆ.

Str. 1. O VENERANDA Musa, mater nostra, supplex oro, ad hospitalem hoc sacro Nemeæo venias Doricam insulam Æginam. Aquam enim exspectant apud Asopiam (te) mellisonorum artifices hymnorum juvenes, tuæ vocis cupidi. Desiderat autem res alia aliud; certaminum vero victoria maxime cantum amat coronarum virtutumque aptissimum comitem. — Ant. 14. Cujus copiam deprome ex ingenio meo, ordireque cœli multinubis regi, (tu) filia (ejus), acceptum hymnum; ego vero ipsum cantui eorum lyræque tradam. Gratum vero habebit laborem (hunc hymnum meum) insulæ decus (Ægina;) Myrmidones ubi prisci habitarunt: quorum antiquitus-celebrem gentem non dedecoribus Aristoclides pro sua contaminavit Epod. parte, fractus in — pancratii cœtu. Laboriosarum autem 27. plagarum levamen salubre in fertili Nemea pulcra victoria affert. Cum vero idem formosus, formæ consentanea patrans, ad virtutem supremam evectus sit filius Aristophanis: non ei jam ulterius invium mare, columnas ultra Herculis, trajiStr. 2. cere facile est: — Heros deus quas posuit navigationis ex- 38. tremæ testes inclitas; postquam domuit belluas in pelago ingentes, proprioque consilio scrutatus est paludum fluenta, quousque reditus terminus patet, processit, terramque notam fecit. Anime, quodnam ad peregrinum promontorium meam navigationem deflectis? Æaco te jubeo generique ejus Musam afferre. Adest vero carmini æquitatis flos (æquitas): Ant. 2. (quod jubet) bonos laudare; — Neque alienarum laudum 51.

studium quemquam adferre fas est. Domestica quære. Commodum autem decus accepisti (habes) ad dulce aliquid canendum. Nam antiquis (antiquitus jam) virtutibus gavisus est Peleus rex, eximiam hastam quum resecuisset; qui et Iolcum expugnavit solus sine exercitu, et marina Thetide potitus est magno cum labore. Laomedontem autem præpotens Telamon, Iolao latus tegens, prostravit; — et quon- Ep. 2. 61.
dam æreo-arcu-insignium Amazonum ad exercitum secutus est eum, neque ipsi unquam timor virorum-domitor exstinxit fortitudinem animi. Congenita autem quisque virtute multum excellit; qui vero e disciplina accepit, obscurus vir, alias alia spirans (moliens), nunquam firmo incedit pede, et sexcenta præclara facinora imbecilli mente degustat (affectat). — Flavus autem Achilles partim quamdiu mansit Philyræ Str. 3.
in ædibus, puer adhuc, ludebat (ludendo tractabat) magnas 75.
res, manibus crebro brevi-ferro-munitum jaculum vibrans; ventisque par; pugna leonibus feris moliebatur cædem, aprosque conficiebat; corporaque ad Saturnium Centaurum palpitantia portabat, sexennis primum; (partim) vero toto deinceps tempore eum obstupescebat Dianaque et animosa Minerva — interficientem cervos sine canibus dolosisque Ant. 3.
septis. Pedibus enim valebat. Narrationem vero hanc teneo priscam. Prudens Chiron educavit saxeo Jasonem in tecto, et postea ibi Æsculapium, quem medicamentorum docuit molli manu applicandorum rationem. Despondit postea (Peleo) brachiis-venustam Nerei filiam, sobolemque ejus præstantissimam (Achillem) educavit, convenientibus præceptis totum ejus animum imbuens: — ut marinis vento- Ep. 3. 101.
rum impulsibus deductus ad Trojam hastifremum tumultum Lyciorumque sustineret et Phrygum Dardaniorumque, et cum hastigeris congressus Æthiopibus manus præcordiis infigeret, ut ne illorum rex, Heleni patruelis, animosus Memnon domum iterum rediret. — Inde procul effulgens Str. 4
exstitit lumen Æacidarum, o Jupiter. Tuus enim sanguis 112.
sunt). Tuum vero etiam certamen (est), quod hymnus (hic) attigit voce juvenum, domesticam victoriam celebrans. Cantus vero victorem Aristoclidem ornat; qui hancce insu-

lam celebri admovit famæ præclarisque poëtarum curis sacrum Pythii Thearium. Experiundo vero conspicitur, (quo in certaminum genere) quisque excellentior fuerit: —
Ant. 4. 125. inter pueros juvenculos puer, inter viros vir; tertia inter provectiores pars (ætas) est, qualem quodlibet * assequimur mortale genus (nos hominum quisque). Suas vero etiam quarto loco virtutes affert senectus, prudenterque tractare jubet id quod in manibus est. A quibus non abest (Aristoclides). Salve amice. Ego hocce tibi mitto mixtum mel candido cum lacte, admixtusque ros temperat potum cantabilem ad Æolicos flatus tibiarum, — sero licet. Est autem
Epod. 4. 138. aquila velox inter volucres, quæ corripit statim e longinquo insequuta cruentam prædam pedibus. Clamosi contra graculi humilia depascunt. Tibi quidem, pulcrithrona Clio volente, victoris animi (virtutis) causa a Nemea Epidauroque Megarisque affulget decus.

NEM. IV.

TIMASARCHO ÆGINETÆ,

LUCTATORI.

Str. 1. Optimus lætitia laborum finitorum medicus (medela, recreatio); et sapientes Musarum filiæ Odæ blandiorem reddunt eam aggressæ (eos canere). Neque calida aqua tantum mollia facit membra, quantum laus citharæ comes. Carmen factis diuturnius vivit, quod Charitibus (Musis) propitiis
Ant. 14. lingua e mente protulerit alta. — Quale mihi consecrare Saturnioque Jovi et Nemeæ Timasarchique luctæ hymni proœmium (utinam) contingat! Accipiat autem (benevole) Æacidarum bene-munita sedes, justitiæ hospitibus-opitulantis commune lumen (decus). Si vero adhuc vegeto Timocri-

* Jung. ἕκαστον γένος. At v. Not.

tus sole tuus pater foveretur: varie (variatis sonis) citharam pulsans, sæpe, ad hoc carmen conversus, hymnum cantaturus fuisset victorialem — Cleonæo ex certamine Ep. 27.
monile (seriem) coronarum deducentem insignium et splendidis ab Athenis Thebisque septiportibus; quandoquidem Amphitruonis celebrem apud tumulum Cadmei illum haud inviti floribus coronarunt propter Æginam. Ad amicos enim amicus profectus in hospitalem urbem descendit, Herculis beatam ad aulam, — cum quo olim Trojam robustus Tela- Str. 2.
mon vastavit et Meropes et magnum bellatorem horrendum Alcyonea; non tamen priusquam quadrigas duodecim heroesque insistentes equorum-domitores bis totidem saxo (is) peremerat. Inexpertus-belli esse videatur, rem hanc qui non assequatur animo: siquidem patrantem pati etiam aliquid convenit. — Prolixa autem eloqui prohibet me lex horæque Ant. 2.
properantes: cupiditate tamen trahor animo, in novilunio (sollenni) attingere (ista). Verumtamen, etsi medium te tenet altum maris æquor (mens), resiste insidiis. Multum videbimur adversariis superiores in luce incedere; invide autem alius quis intuens, consilium inane in tenebris volvit —irrite-in-terram-cadens. Mihi vero quam virtutem dedit Epod. 2.
Fortuna regina, bene scio tempus insequens esse, quoad per fatum licebit, servaturum. Contexe, o dulcis, etiam hoc statim, cithara, Lydiam ad harmoniam carmen gratum Œnonæque et Cypro, ubi Teucer regnat Telamoniades; sed Ajax Salaminem tenet patriam; — inque mari Euxino splen- Str. 3.
didam Achilles insulam; Thetisque dominatur Phthiæ, Neoptolemusque in Epiro late protenta, boves-pascentes ubi montes eximii positi sunt, a Dodona incipientes, ad mare Ionium. Pelii autem ad radices, in-servitutem-redactam Iolcum hostili manu aggressus Peleus tradidit Hæmonibus, —Hippolytæ, Acasti uxoris, dolosis artibus illaqueatus. Ant. 3.
Dædali autem gladio machinatus est ei mortem per insidias Peliæ filius (Acastus): depulit tamen et a Jove constitutum fatum ad eventum perduxit Chiron. Ignem vero ille omnia-vincentem, ferociumque leonum ungues acutissimos, aciemque horrendorum cum sustinuisset dentium, — duxit Ep. 3.

uxorem altithronarum unam Nereidum; viditque rotundam sedem, cui cœli reges marisque insidentes dona opesque exhibuerunt ad posteritatem ipsi (duraturas). Ultra Gades, occasum versus procedi nequit. Converte rursus Europam ad terram armamenta navis: difficile enim mihi est laudes
Str. 4. 118. Æacidarum omnes percurrere. — Theandridis autem membra-roborantium certaminum Olympiæ, in Isthmo, Nemeæque præco promtus venire susceperam, ubi (laborem) experti domum inclitos-fructus-ferentibus non redierunt sine coronis. Tribum illam audimus, Timasarche, tuam victorialium carminum antistitem esse. Si vero sane avunculo etiam Callicli
Ant. 4. 131. jubes me — columnam ponere Pario marmore candidiorem: aurum (enim) excoctum fulgore splendet summo, hymnusque præclare gestarum rerum regibus sorte-æqualem facit virum: ille circa Acherontem habitans meam linguam habeto vocalem, (ibi,) tridentem-quatientis ubi in certamine
Ep. 4. 144. gravistrepi (Neptuni) floruit Corinthiaco apio. — Quem Euphanes lubens senex avus tuus cecinit, o juvenis. Aliis æquales sunt alii. Qua vero in re quis ipse successum habuerit, eam videtur quisque potissimum celebrare posse. Quantopere (aliquis) laudans Melesiam contentionem (aliis) excitet, verba texens! invictus in certamine * superat; mollia quidem meditans bonis, asper vero inimicis animadversor.

* ἐν πόνῳ. v. Not.

NEM. V.

PYTHEÆ ÆGINETÆ,

FILIO LAMPONIS.

PANCRATIASTÆ.

Non statuarius sum, ut non-loco-moventia-se fabricer simulacra in eadem basi permanentia. Sed omni navi oneraria et cymba (magna et parva) proficiscere ab Ægina, (o carmen) nuntians, quod Lamponis filius Pytheas robustus victor reportarit in Nemeis pancratii coronam. Nondum gena ei protulit tenerum, matrem fructus, florem *; — ex Saturno tamen Joveque heroes bellicosos prognatos et ab aureis Nereidibus, Æacidas, decoravit, metropolinque, amantem hospitum terram; quæ olim ut et viris valeret et navibus inclita fieret, supplicarunt, ad aram patris Hellenii stantes, tetenderuntque ad æthera manus simul, Endeidis celebres filii, (Telamon et Peleus) et robus Phoci regis, (Phocus) — deæ filius, quem Psamathea peperit in littore maris. Vereor rem magnam eloqui, justeque non perpetratam: quomodo scilicet reliquerint celebrem insulam, et quis viros fortes deus ultus abegerit. Subsistam. Non enim utile est, faciem ostendere omnem veritatem (etsi) certam; et tacere sæpe est sapientissimum inter homines cogitatu. — Si vero opes aut manuum robur aut ferreum laudare bellum visum fuerit, Str. 1. Ant. 1. Ep. 2. Str. 2. 34.

* ὀπώραν accipio pro ὥραν, ut Isthm. ii. 8. (K.) Scilicet non per se; sed ὥρα est juventas; quatenus ea justa ætas est lanuginis emittendæ et pubertatis, οἰνάνθης, illa quoque est ὀπώρα.

etsi longos mihi inde saltus fodiat aliquis, tamen habeo genuum agilem impetum. Etiam trans mare volant aquilæ. Propitius vero etiam illis cecinit in Pelio monte Musarum pulcerrimus chorus, interque medias citharam Apollo septisonam aureo plectro pulsans præcinebat omnis generis modos.
Ant. 2. 45. — Illæ vero primum quidem cecinerunt, a Jove exorsæ, venerandam Thetin Peleumque; quomodoque ipsum tenera Cretheis Hippolyta dolo irretire voluerit, uxor Magnetum regem cum persuadendo induxisset maritum variis commentis: mendacem nimirum fictum concinnavit sermonem,
Epod. 2. 56. quasi quidem conjugales tentasset ille in toro Acasti — amores. Sed contrarium erat. Sæpe enim illum toto animo inique-hortata oraverat; hujus vero iram concitabant nefaria verba, rectaque recusavit feminam, hospitalis patris (Jovis) iram veritus. Bene vero observavit annuitque ipsi nimbifer ex cœlo Jupiter, immortalium rex, ut confestim marinarum colum-auream-gestantium aliquam Nereidum ei pararet con-
Str. 3. 67. jugem — affini (futuro) Neptuno persuadens; qui ab Ægis ad inclitam sæpe proficiscitur Isthmum Doricam: ubi eum hilares (juvenum) turmæ inter fistulæ cantum deum excipiunt, et robore membrorum certant audaci. Fortuna autem judicat congenita de factis omnibus. Tu itaque, o Euthymenes, deæ Victoriæ in sinu recubans, in Æginæ honorem
Ant 3. 78. varios consequutus es hymnos (victorias). — Atqui subsequens te etiam nunc tuus ex-sorore-nepos decorat consanguineam gentem Pytheas. Nemea quidem opportuna fuit ipsi (auspicata ad victoriam), mensisque patrius, quem amat Apollo; æquales vero adventantes domique superavit Nisique ad convalle-cinctum tumulum. Gaudeo autem, quod præclaris factis concertat tota civitas. Scito: dulce utique
Ep. 3. 89. laborum præmium Menandri per fortunam — reportasti. Oportet autem ab Athenis artificem athletis adesse. Si vero ad Themistium laudandum accedis, ne exhorrescas. Ede vocem, velaque extende ad jugum usque mali; pugilemque eum et pancratii dicito adeptum esse in Epidauro duplex vincendo decus, et ad vestibulum Æaci flores virentes tulisse coronas, beneficio flavarum Charitum.

NEM. VI.

ALCIMIDÆ ÆGINETÆ,

INTER PUEROS LUCTATORI.

Unum idemque hominum deorumque genus, ex unaque Str. 1.
spiramus matre utrique: dirimit vero (utrumque) prorsus
diversa vis, ita ut illud quidem nihil sit; æreum vero firma
semper sedes manet cœlum. Verum aliquo modo similes su-
mus tamen tum excelsa mente tum corpore immortalibus:
tametsi nescientes, cum per noctem, tum interdiu quam-
nam nos fatum jusserit currere ad metam. — Indiciis autem Ant. 14.
certis Alcimidas et nunc exhibet cognationem conspicien-
dam similem frugiferis arvis, quæ alternantia aliquando
quidem victum hominibus annuum e campis dare, aliquan-
do vero rursus quiescentia recipere solent. Rediit utique
Nemeæ ex amabilibus certaminibus puer certator, qui, hanc
consectans a-Jove-datam sortem, nunc apparuit non infaus-
tus lucta venator — vestigiis Praxidamantis suum pedem Ep. 27.
infigens avi-paterni eodem-sanguine-orti. Ille enim, Olym-
picus victor, in Æacidarum honorem ramis primum ab Al-
pheo, et quinquies in Isthmo coronatus, Nemeæ vero ter,
sustulit oblivionem Soclidæ, qui natu maximus Agesimachi
filiorum fuit; — dum tres illi, qui quidem certamina experti Str. 2.
fuerant, præmia-reportantes ad fastigium gloriæ pervenerunt. 38.
Per dei autem favorem aliam nullam domum insignem-
fecit pugilatus plurium reportatricem coronarum in recessu
Græciæ universæ. Spero me magna locutum collimaturum
ad scopum, ita ab arcu ejaculantem. Recta ad hanc
(Alcimidæ domum) dirige, Musa, ventum secundum
carminum laude-gravem *. Defunctis quidem viris, —

* v. Notas.

Ant. 2. 51. poëtæ et scriptores præclara ipsorum facinora jam extulerunt. Quæ quidem inter Bassda non sunt rara; antiqua gens, sua præbentes * encomia, Pieridum cultoribus qui possunt suppeditare multiplicem hymnum excelsa propter facinora. Etenim in præclara, manibus cestu illigatis, Pythone vicit quondam ex hac familia sanguis (soboles) aure-
Ep. 2. 64. um-sceptrum-gestantis Callias acceptus — stirpi Latonæ; apud Castaliamque in Charitum sub vesperem choro refulsit: marisque pons invicti (Isthmus) in Amphictyonum tauricida trieteride honoravit (eum) Neptunio in delubro; herbaque ipsum aliquando leonis (Nemeis) victorem coronavit umbrosis
Str. 3. 75. Phliuntis sub antiquis montibus.—Lati undique eloquentibus sunt aditus ad insulam celebrem hanc exornandam; quandoquidem ipsis Æacidæ dederunt eximiam (hanc) felicitatem virtutes edentes magnas. Volitat autem supraque terram et per mare procul nomen ipsorum; etiam ad Æthiopes, Memnone non reverso, processit: quibus grave supervenit certamen,
Ant. 3. 88. Achilles in terram descendens de curru,—illustris filium dum interfecit Auroræ cuspide hastæ furentis. Et hanc quidem antiquiores viam latam (laudum) invenerunt, quos sequor, et ipse huic (laudandi studio intentus. Qui vero circa carinam navis volvuntur fluctus, ii semper dicuntur cuique maxime perturbare animum. Sed voluntario ego dorso subiens geminum onus,
Epod. 3. 101. præco adveni quintum supra viginti hoc celebrans — decus e certaminibus, quæ vocant sacra; quod Alcimidas peperit inclito generi. Duo quidem Saturnii apud delubrum tibi, o puer, tibique, Timida, eripuit sors temeraria flores Olympici certaminis. Delphini vero velocitate in mari similem dixerim Melesiam manuumque et roboris aurigam (moderatorem).

* κυδιστολεῖν non magis emphatica vox, quam vulgaris ἐπιχωριάζειν. (K.)

NEM. VII.

SOGENI ÆGINETÆ,

INTER PUEROS QUINQUERTIO VICTORI.

O Lucina, assidens Parcis prudentibus, filia præpotentis, audi, Junonis, genitrix liberorum. Absque te non lucem, non nigram contuiti noctem, tuam sororem sortiti fuissemus pulcrimembrem juventutem. Spiramus autem non omnes pari conditione: sed disjungit fati jugum alium alio. Tuo vero auspicio etiam filius Thearionis virtute judicatus nobilis cantator Sogenes inter quinquertiones. — Nam urbem cantus-studiosam inhabitat hasta-strepentium Æacidarum. Valde vero cupiunt experientem se certamine (experiundo certamina) animum exercere. Si vero quis in certando felix fuerit, mellitam materiem rivis Musarum præbet. Magnæ enim virtutes caliginem multam habent, si hymnis careant; factisque præclaris speculum (contingere) novimus unico modo, si Mnemosynes voluntate splendide-vittatæ invenerit aliquis præmia laborum inclitis carminum cantibus. — Sapientes vero (navium gubernatores) futurum perendinum ventum ante cognoscunt, neque lucro (lucri studio) negligunt. Dives pauperque mortis ad sepulcrum tendunt. Ego vero ampliorem arbitror famam Ulyssi quam pro calamitate sua per suaviloquum contigisse Homerum. — Quandoquidem figmentis ejus sublimi (ingenii) facultate grave inest quiddam, sollertiaque occulte seducens fabulis. Cœcum autem cor habet multitudo hominum maxima. Nam si potuissent suam veritatem cognoscere, non sane armorum caussa iratus

Str. 1.

Ant. 3.

Ep. 25.

Str. 2. 32.

fortis Ajax transfixisset per pectus lævem ensem; quem fortissimum, Achille excepto, ad reducendam bello flavi Menelai conjugem velocibus in navibus miserunt recta-spirantis
Ant. 2. 44. Zephyri auræ — ad Ili urbem. Enimvero communis venit fluctus Orci caditque in non exspectantem pariter atque exspectantem. Gloria vero contingit mortuis bellatoribus iis, quorum famam dulcem fovet deus (Musa). Etenim ad magnum umbilicum sinuosæ terræ profectus in Pythiis campis jacet Neoptolemus, Priami urbem postquam evertit; de qua et Danai laborarunt. Ille vero renavigans a Scyro aberravit,
Ep. 2. 56. veneruntque in Ephyram erroribus acti. — Tum Molossiæ imperavit breve tempus; etsi posteritas ejus semper retinuit hoc decus (regnum); ipse autem profectus est ad deum, opes advehens e Troja manubiarum: ubi propter carnes eum
Str. 3. 63. pugna congressum transfixit vir gladio. — Doluerunt valde Delphi hospitales. At quod in fatis erat, (ille) exsolvit; oportebat enim quendam, in luco vetustissimo, Æacidarum regum in posterum esse dei juxta bene-munitam ædem, et, heroicis sacrificiorum pompis inspector ut esset, habitare, sanctum ad jus observandum*. Tria verba sufficiant. Non mendax ille testis rebus sacris præest. Tuorum, o Ægina, Jovisque nepotum audax satis animus hic mihi est dicere
Ant. 3. 75. — illustribus virtutibus proprium carmen domesticis †. At enim modus in omni re dulcis; fastidiumque creat et mel et suaves flores Venerei. Indole vero naturali singuli differimus in vita, sortiti alius hæc, alia alii; at ut unus felicitatem omnem reportatam consequatur, fieri non potest; neque possum dicere, cuinam hunc Parca bonorum finem stabilem præbuerit. Tibi vero, o Theario, consentaneam opportunita-
Ep. 3. 87. tem felicitatis — (illa) tribuit, resque præclaras audacter suscipientem prudentia non deficit mentis. Hospes sum, tenebricosam summovens invidiam; aquæ velut rivos, in amicum ducens decus verum, laudabo. Commerita vero viris
Str. 4. 94. bonis merces hæc. — Prope autem si adsit Achæus aliquis,

* At v. Not. † v. Not. ut et ad 94. sqq.

non mihi succensebit ille Ionium ultra mare habitans. Et amicitia hospitali fretus sum et inter populares vultu tueor sereno, non insolens, violenta omnia removens. Modo posterum lætum adveniat tempus! Qui autem novit (me), dicat an accedam ad carmen (ad poeticen), maledicum sermonem ut proferam. O Euxenidarum tribu orte Sogenes! juro (vel sacramento enim contendo) me non, terminum transgressum, jaculum tanquam ære-cuspidatum, vibrasse — celerem linguam; qui (tu) eduxisti e luctationibus (e lucta) cervicem et robur sudore-non-adspersum, ardentem priusquam in solem membra inciderent (solis æstum sentirent). Si labor (tamen) fuit, delectatio major succedit. Sine me, victori in decus (ad ornandum victorem) si qua alta voce insonui. Non difficilis sum ad persolvendum (laudes, quæ debentur viris meritis). Nectere coronas (frondeas) leve est. Exspecta. Musa tibi nectit aurum candidumque ebur una suavemque florem sub marino decerptum rore (coralium). — In Jovis vero mentionem prolapsus propter Nemeam, celebrem hymnorum sonum move (o anime) placide. Regem enim deorum decet solo in hocce (Nemeæ) celebrare divina voce. Aiunt enim ipsum (Jovem) a-matre-excepto semine genuisse Æacum, — meæ (immo, vestræ) quidem gubernatorem illustris patriæ, tuumque, o Hercules, benevolum hospitem fratremque. Si vero utilitatem capit ex homine homo: quid dicamus vicinum, animo intento amantem, esse vicino? felicitas hæc omnibus præferenda. Si vero id ipsum etiam deus præstat, tecum utique (in tua vicinia) debet, o Gigantes qui domuisti, faustis auspiciis habitare Sogenes, pium erga patrem fovens animum, majorum vico opulento, præclaro: — Nam, quadrijugis velut curruum in jugis, inter delubra domum habet tua, utravis procedens manu. Te vero decet, o Heros, Junonem maritumque exorare Puellamque cæsiam; potest autem dare mortalibus remedium difficultatum inextricabilium subinde. Utinam itaque stabilem juventuti lætæque senectuti intertextam vitæ felicitatem ipsis (patri et filio) concedas, filiorumque filii teneant semper — honorem, quo nunc fruuntur, et præ-

Ant. 4. 106.

Ep. 4. 118.

Str. 5. 125.

Ant. 5. 137.

Epod. 5. 149.

stantiorem in posterum. Meum vero nunquam sustinebit cor impiis Neoptolemum lacerare verbis. Hæc tamen terque quaterque revolvere, inopia est; pueris velut blatero (parens itidem repetit): Jovis Corinthus.

NEM. VIII.

DINIÆ FILIO MEGÆ,

ÆGINETÆ,

STADII CURSORI.

Str. 1. JUVENTA veneranda, præco Veneris dulcium amorum, quæ virgineis juvenumque insidens palpebris alium quidem blandis (fati) manibus gestas, alium vero aliis (h. duris). Jucundum autem est, ab opportunitate (aspirante rebus nostris fortuna) non aberrantem in re qualibet, felicibus amoribus
Ant. 10. potiri posse. — Quales etiam Jovis Æginæque lectum circumvolitarunt Cypriæ donorum custodes: effloruitque filius (Æacus), Œnonæ rex, manu et consiliis præstantissimus. Sæpe eum multi optaverunt videre. Sponte enim heroum flores circumhabitantium ultro volebant illius parere majes-
Ep. 19. tati: — cum qui asperis Athenis gubernabant populum; tum Spartanorum Pelopidæ. Ego vero supplex Æaci veneranda genua, cum urbe pro cara, tum civibus pro hisce, attingo, afferens Lydiam mitram sonore variatam, Diniæ duplicium stadiorum et patris Megæ Nemeæum ornamentum. Cum deo namque plantata felicitas hominibus dura-
Str. 2. 30. bilior est; — qui (deus) olim etiam Cinyram auxit divitiis marina in Cypro. Consisto, (etsi) sane pedibus velocibus, et respirans, antequam aliquid adjiciam. Nam multa multis dicta sunt. Nova vero inventa tradere examini exploranda omnino periculosum est: obsonium (oblectamentum) dicta

invidis. Attingit vero (invidia) semper bonos, cum deterioribus autem non contendit. — Eadem et Telamonis perdidit filium, ense induens (eum). Utique animo strenuum, si facundia careat, oblivio obscuritas, ut inferior judicetur) opprimit tristi in certamine; maximum vero callide-ornatis mendaciis præmium propositum est. Clancularii enim suffragiis Ulyssi Danai gratificati sunt; aureis vero Ajax defraudatus armis cum cæde luctatus est. — Utique tamen dissimilia hostibus in calido corpore vulnera inflixerant militantes defensante-homines hasta, partim circa Achillem recens interfectum, partim aliorum laborum perniciosissimis diebus. Sed infesta nimirum orationis versutia erat etiam olim, blandorum verborum comes, doli-meditatrix, maleficum opprobrium; quæ quidem, quod splendidum est, deprimit, obscurorum autem gloriam extollit putridam. — Sint nunquam mihi tales mores, o Jupiter pater! Sed viis simplicibus vitæ utinam insistam, defunctus ne liberis famam male audientem relinquam. Aurum optant, campumque alii immensum. Ego vero civibus utinam probatus etiam terra membra operiam, laudans laudanda, vituperium vero adspergens iis quæ improba sunt. — Crescere autem solent virtutes (laudes), viridi rore velut arbor surgit, per doctos (poetas) bonosque viros exaltatæ ad liquidum ætherem. Usus vero varius est amicorum; in victoriis quidem maxime: quæritque etiam oblectatio, (e successu) ante oculos aliorum poni ejus fidem. Tuam vero, o Mega, animam rursus ab inferis reducere — non quidem possum; vanamque spem ad exitum perducere velle, stolidum. Sed tribui tuæ possum Chariadisque ingentem statuere lapidem Musæum, ob pedum victorias illustres bis sane duas. Gaudeo autem convenientes facto emittere laudes. Carminibus vero doloris-expertem multi etiam laborem fecere. Erat enim laudatorius hymnus jam olim, etiam antequam fieret Adrasti Cadmeorumque bellum.

Ant. 2. 39.

Ep. 2. 43.

Str. 3. 59.

Ant. 3. 68.

Ep. 3. 77.

NEM. IX.

CHROMIO ÆTNÆO,

CURRU.

Duode-cas 1. POMPAM cum cantu ducemus ab Apolline e Sicyone profecti, o Musæ, recens-conditam in Ætnam, ubi apertæ hospitibus ad ingressum patent portæ, beatam in Chromii domum. At carminum dulcem hymnum texite. Equis-vincente enim curru adscenso, matri (Latonæ) et geminis liberis ejus cantum denuntiat, Pythonis excelsæ consortibus
Duod. 2. 15. inspectoribus. — Est vero quoddam dictum hominum: rem præclare gestam non humi silentio tegendam. Divinus autem carminis laudatorii cantus consentaneus. Age vero, sonoram citharam, age, tibiam faciamus sonare in ipsum equestrium apicem certaminum, quæ Phœbo instituit Adrastus ad Asopi fluenta. Quorum ego mentione facta exornabo
Duod. 3. 25. inclitis heroem honoribus: — Qui tunc quidem regnans ibi, novisque festis et de robore virorum certaminibus curribusque politis illustrem-reddidit decorans urbem. Fugiebat enim Amphiaraumque audacem-consilio, et gravem seditionem paternæ domus Argosque. Principes vero non amplius erant Talai filii, oppressi seditione. Enimvero præstantior (mente) se-
Duod. 4. 37. dat litem priorem vir; — mariti-domitricemque Eriphylen, ceu fidele fœderis pignus, dantes Oiclidæ(Amphiarao)uxorem, flavicomorum Danaorum facti sunt maximi. Et quondam septiportes Thebas deduxerunt virorum exercitum, non faustis auspiciis; neque Saturnius, fulmine vibrato, e domo furioso-impetu-concitatos (eos) proficisci jussit, sed abstinere a pro-
Duod. 5. 49. fectione. — Manifestam vero utique ad cladem properabat exercitus venire, æreis cum armis equestrique apparatu. Is-

meni vero ad ripas, dulci reditu inhibito, albicantem corporibus pinguefecerunt fumum. Septem enim devorarunt pyræ juvenes viros; Amphiarao autem diffidit fulmine violento Jupiter latam terram, absconditque eum cum equis, — hasta Periclymeni antequam tergo percussus forti animo pudefieret. Nam in divinitus-immissis terroribus fugiunt etiam filii deorum. Si fieri potest, o Saturnie, animosam hanc Phœnicia-classe-advectarum hastarum de morte et vita dimicationem precibus-amoveo quam longissime; felicitatem vero legibus-sapienter-constitutam, rogo te, filiis diu Ætnæorum præbeas, — o Jupiter pater, decoribusque civilibus admoveas populum (h. ea ei impertias). Sunt utique in eo equorum studiosi, divitiisque animos habentes superiores viri. Incredibile dixi. Verecundia enim (honestarum rerum studium) latenter lucri cupiditate vincitur (plerumque, in iis), quæ gloriam afferunt. Chromio autem si armiger adstitisses in pedestribus pugnis, equorumque naviumque præliis: cognovisses in discrimine acutæ pugnæ, — quod in bello illa dea (Verecundia) incitabat ejus animum bellicosum, ut propulsaret exitium Martis. Pauci vero, ad cædis præsentis nubem manibus animoque in hostium ordines convertendam, consiliis valent. Dicitur sane Hectori quidem decus floruisse Scamandri fluenta prope; alte-præcipites vero circa ripas Helori, — quo loco Areæ Trajectum homines appellant, fulget filio hoc Agesidami lumen in ætate prima. Alia autem alio tempore, multa quidem in pulverulenta terra, alia vero vicino mari (gesta), commemorabo. Ex laboribus autem, qui in juventute suscepti fuerint cumque justitia, existit senectuti vita placida. Sciat, sortitum se a diis admirandam felicitatem. — Si enim cum opibus multis gloriosum nactus fuerit (aliquis) decus, non licet ulterius mortali amplius fastigium aliud attingere pedibus. Hilaritatem autem amat convivium, recenterque florens augetur (illustrior redditur) victoria molli cantu. Audax vero apud craterem vox est. Misceat aliquis eum, dulcem hymni vatem, — argenteisque distribuat phialis potentem vitis filium, quas quondam quadrigæ partas Chromio miserunt bene-textis cum Latoidæ

Duod. 6. 61.

Duod. 7. 73.

Duod. 8. 85.

Duod. 9. 97.

Duod. 10. 109.

Duod. 11. 121.

coronis ex sacra Sicyone. Jupiter pater, præcor, ut hoc victoris decus celebraverim cum Charitibus, supraque multos (alios) honoraverim carminibus victoriam, jaculans proxime ad scopum Musarum!

NEM. X.

THIÆO, FILIO ULIÆ,

LUCTATORI.

Str. 1. DANAI urbem, pulcrisque-soliis-insidentium quinquaginta filiarum, o Charites, Argos, Junonis domicilium dea dignum, canite. Refulget enim decoribus (victoriis) infinitis facinora propter animosa. Longa (sunt relatu) Persei circa Medusam Gorgonem (facinora); multa vero in Ægypto condita fuerunt oppida Epaphi manibus. Neque Hypermnestra peccaAnt. 12. vit, (a recto deflexit) sola in vagina retinens gladium;—Diomedem autem immortalem flava quondam dea cæsia fecit deum; Terra vero ad Thebas excepit, percussa Jovis telis, vatem Oicliden, (Amphiaraum) belli nubem. Etiam feminis pulcricomis excellit (Argos). Jupiter olim dum ad Alcmenam Danaenque venit, hanc confirmavit famam; patrique (idem) Adrasti Lynceoque mentis fructus (sapientiam) largitus est Ep. 23. recta cum justitia, — fovitque virtutem Amphitruonis; ipse vero, beatissimus (Jupiter), venit in illius affinitatem. Dum enim (ille, Amphitruo) æreis armis Teleboas cædebat, ei facie assimulatus Immortalium rex aulam intravit semen intrepidum afferens Herculis: cujus in cœlo uxor Hebe pronubam apud matrem (Junonem) incedit pulcerrima dearum.—ArcStr. 2. 35. tum mihi os est ad omnia recensenda, quotcunque Argiva terra sortita est decora. Est vero etiam, fastidio hominum occurrere, difficile. Sed tamen (anime mi) chordis-bene-sonoram excita lyram, et luctarum suscipe curam. Certamen

utique æneum excitat populum ad sacrificium Junonis præmiorumque judicium, Uliæ filius ubi victor bis, Thiæus, facilium cepit oblivionem laborum. — Obtinuit vero etiam Ant. 2. 46. in Græcorum conventu Delphis, bonaque fortuna cum advenisset, et in Isthmo et Nemeæ coronam, Musisque negotium præbuit (carmine) arandi; ter quidem in maris portis (Isthmo) victor, ter vero etiam sacris in campis Adrasteæ ditionis. Jupiter pater, quæ utique desiderat animo, reticet ejus os. Omnis vero eventus penes te est eorum, quæ aguntur. Neque (ille) segni corde, (immo vero) afferens audaciam, expetit beneficium. — Nota cano deoque ipsi, et, quisquis cer- Ep. 2. 57. tat de supremorum præmiorum fastigiis. Summum vero Pisa tenet certamen ab Hercule institutum. Sane suaves quidem per intervalla in sacris Atheniensium (Panathenaicis) ipsum voces bis decantarunt, (in) terraque igni cocta (hydria figlina) fructus oleæ (oleum sacrum pro præmio datum) reportatus est ad Junonis fortem populum (Argos) in vasorum receptaculis (theca ænea) variegatis. — Obtingit vero, o Str. 3. Thiæe, majorum maternorum (per) illustrem gentem vestro- 69. rum, victoriarum gloria Charitum Tyndaridarumque beneficio frequens. Vellem equidem, si essem Thrasycli Antiæque cognatus, Argis non occultare lumen oculorum. Victoriis enim quot equorum-altrix urbs Prœti floruit! Corinthique in recessibus et a Cleonæis (Nemeæ) quater; — e Sicyone Ant. 3. vero argento-donati cum vinariis phialis ingressi sunt (Argos), 80. eque Pellene, induti tergo mollibus tramis (læna). At æs infinitum (præmia ex ære) non possum recensere: longioris enim otii esset, enumerare: quod quidem Clitorium et Tegea et Achivorum excelsæ urbes et Lycæum juxta Jovis (aram) posuit, ubi cursu pedum manuumque vicisset (quis) robore. — Quum Castor autem venerit hospes ad Pamphaen *, et Ep. 3. frater Pollux: non mirum est illis (illi stirpi Thiæi) ingeni- 91. tum esse, ut sint athletæ boni: siquidem spatiosæ præsides Spartæ (Dioscuri) certaminum sortem cum Mercurio et Hercule gubernant florentem; valde quidem virorum bonorum curam gerentes; et sane sunt deorum genus fidem ser-

* Unum e Thiæi majoribus.

Str. 4. vans.—Alternantes enim per vices, diem unum apud patrem
103. carum Jovem degunt, alterum vero sub latebris terræ, in convallibus Therapnæ, sorte utentes simili. Siquidem hanc, quam omnino deus esse habitareque in cœlo, elegit vitam interfecto Pollux Castore in bello. Hunc enim Idas propter boves admodum iratus vulneravit æreæ hastæ cuspide. —
Ant. 4. (Namque) a Taygeto e-longinquo conspicatus vidit Lynceus
114. (Idæ frater quercus in trunco sedentem (Castorem). Illius enim hominum omnino fuit acutissimus visus. Velocibus autem pedibus statim accesserunt et atrox facinus patrarunt celeriter, passi vero etiam sunt grave malum manu Jovis, Apharetidæ (Idas et Lynceus). Illico enim advenit Ledæ filius (Pollux) insequens. Illi vero contra steterunt, sepul-
Ep. 4 crum prope paternum; — unde correptam statuam Pluto-
125. nis, politum saxum, projecerunt in pectus Pollucis; nec tamen eum attriverunt neque represserunt: sed irruens (ille) jaculo veloci adegit Lyncei in latera æs. Jupiter vero in Idam igniferum contorsit fuliginosum fulmen. Uterque vero (Lynceus et Idas) simul combusti sunt, auxilio destituti. Exitiale enim est hominibus, contentionem suscipere
Str. 5. cum potentioribus. — Statim vero ad fratris robur (fratrem
137. fortem, Castorem, lancea percussum) rediit Tyndarides (alter, Pollux) et eum nondum mortuum, sed anhelitu interclusum habentem spiritum invenit. Calidas autem fundens lacrimas inter suspiria altum clamavit: Pater Saturnie, quis tandem finis erit luctuum? etiam mihi mortem cum hocce immitte, o deus! Perit honor, amicis orbato, viro; paucique in ærum-
Ant. 5. na ita fidi mortalium, — ut in calamitatis societatem venire
148. non recusent. Sic dixit. Jupiter vero occurrit ei, et hocce effatus est oraculum: Tu es meus filius: hunc vero (Castorem) postea maritus (Tyndareus), semen mortale, cum matre tua congressus *, stillavit (genuit) heros. Sed age, horum tibi tamen optionem trado: Si quidem mortemque effugiens et senectutem odiosam, ipse Olympo vis habitare mecum cumque Minerva et atram-gerente-hastam Marte;

* Jungam equidem: σπέρμα πιλάσαις, semen mortale tuæ matri afferens. cf. hac ipsa Oda v. 30. K.

— est tibi sane horum sors. Si vero pro fratre contendere, Ep. 5.
omniumque in animo habes dividere (cum eo) æqualem 159.
portionem: (tum) quidem dimidium spires sub terra vivens,
dimidium vero cœli in aureis domibus. Sic utique locuto
(Jove), animus (Pollucis) non ambiguum versavit consilium.
Denuo igitur solvit oculum, deinde et vocem, ære-galeati
Castoris.

NEM. XI.

ARISTAGORÆ PRYTANI,

TENEDIO,

FILIO ARCESILÆ.

Filia Rheæ, quæ prytanea tenes, Vesta, Jovis altissimi Str. 1.
soror et throni-sociæ Junonis, suscipe propitia Aristagoram
tuum in penetrale (curiam), propitiaque (suscipe) collegas
insigne prope sceptrum (signum tuum in curia adstans), qui
te colentes justam custodiunt Tenedum, — sæpe quidem Ant. 7.
libationibus venerantes (te) principem dearum; sæpe vero
(sacrificiorum) nidore. Lyra vero ipsis sonat cantusque, et
hospitalis Jovis colitur jus perpetuis conviviis. Sed gloriose
magistratum duodecim-mensium da illis transigere illæso
(tristi casu) animo. — Patrem autem ego beatum prædico Ep. 13.
Arcesilam, et corpus (Aristagoræ) admirandum, et fortitudi-
nem ingenitam. Si vero quis opes possidens forma superaverit
alios, inque certaminibus victor specimen edidit roboris;
is mortalibus meminerit se amictum membris et postremo
omnium terram induturum esse. — Sermonibus autem ci- Str. 2.
vium bonis laudare (illum) oportet et mellisonis ornatum 22.
celebrare cantibus. E vicinis autem, sedecim Aristagoram
splendidæ victoriæ patriamque claram coronarunt lucta et
valde-glorioso pancratio. — Spes tamen segnior parentum Ant. 2.
28.

filii robur impedivit Pythone periculum facere Olympiæque certaminum. Per enim ipsam jurisjurandi religionem (assevero): mea quidem sententia, ad Castaliam et ad arborosum profectus collem Saturni, honorificentius quam pugnantes
Epod. 2. adversarii rediisset, — quinquennale festum ab Hercule in-
34. stitutum celebrans, redimitusque comam purpureis frondibus. Sed mortalium alium quidem vana gloriatio felicitate dejicere solet; alium vero contra, robori nimium diffidentem, propriis privat bonis, manu trahens retro, animus audacia
Str. 3. carens. — Agnoscere admodum facile erat Pisandri priscum
43. sanguinem Spartani: ab Amyclis enim (ille) venerat cum Oreste, Æolum exercitum ære-armatorum huc (Tenedum) adducens: et ad Ismeni fluenta admixtum (sanguinem) Me-
Ant. 3. lanippi avi materni. Priscæ autem virtutes — recuperant,
49. (etsi) per (aliquot) hominum generationes vicissitudinem expertæ, robur. Continue vero neque nigra fruges edere solent arva; nec arbores amant omnibus annorum recursibus florem odoratum ferre copia parem (pari copia), sed per vices.
Ep. 3. Sic et mortale genus ducit — Fatum. At a Jove homini-
55. bus certum non contingit (de eventu) signum. Et tamen in superbia incedimus resque multas molientes. Illigata enim sunt impudenti spe membra (homines), providentiæ vero (futuri) longe absunt viæ. Utilitatum autem oportet modum venari (sectari, tenere); appetere vero, quæ quis assequi non possit, gravis insania est.

ISTHMIA.

ISTHM. I.

HERODOTO THEBANO,

CURRU.

O MATER mea, tuum, aureo-clipeo insignis Theba, negotium Str. 1.
etiam occupatione (mea) potius existimabo. Ne mihi aspera
succenseat Delus, in qua effusus (qua celebranda occupatus)
sum. Quid carius, quam venerandi parentes (sui), bonis
est? Cede, o Apollinea (Dele). Utrumque utique hymnum
cum diis perducam ad finem : — et intonsum Phœbum choro Ant. 8.
celebrans in Co circumflua, cum maritimis viris (insulanis);
et mari septum Isthmi jugum : quandoquidem coronas sex
præbuit Cadmi populo ex certaminibus, victoriale patriæ
decus. In qua et intrepidum Alcmena peperit — filium, feroces Ep. 15.
quem quondam Geryonæ horruerunt canes. At ego Herodoto
parans currus quadrijugi præmium, ipsique habenas, non alie-
nis manibus, regenti, velim aut Castoreo aut Iolai inserere ip-
sum hymno. Illi enim inter heroes aurigæ Lacedæmone et
Thebis genitisunt præstantissimi,—in ludisque subierunt plu- Str. 2.
rima certamina, et tripodibus ornaverunt domum et lebetibus 26.
phialisque aureis, nacti coronas victrices. Fulget vero
clara eorum virtus et in gymnicis stadiis, et in scutistrepis ar-
matis cursibus.—Quantumque manibus! (lucta) et jaculantes Ant. 2.
hastis, et saxeos quando emiserunt discos! Nam nondum erat 33.
quinquertium, sed cuilibet certamini suum constitutum erat
præmium. Quorum (e quibus certaminibus) multis rediniti

frequenter frondibus comas, et prope fluenta Dirces apparu-
Epod. 2. 40. ere, et prope Eurotam, — Iphiclis quidem filius (Iolaus) popularis Spartorum (Thebanorum) genti, Tyndarides vero inter Achæos altam Therapnæ inhabitans sedem. Salvete. Ego vero, Neptunoque Isthmoque divino Onchestiisque ripis concinnans cantum, celebrabo hujus viri inter honores
Str. 3. 51. inclitam Asopodori patris sortem,—Orchomenique patriam terram: quæ ipsum innixum naufragii-tabulis ex immenso mari in horrenda excepit calamitate. Nunc vero rursus pristinæ adest fortuna congenita felicitatis. At qui ærumnas pertulit, is mentis etiam providentiam adfert (habet). —
Ant. 3. 58. Si vero virtus (virtutis præmium) in quovis studiorum genere proposita est, sumtibus pariter atque laboribus oportet eam nactis magnificas laudes non invidis tribuere animis. Nam leve donum est a viro sapiente (poeta) pro laboribus omnigenis, carmine dicendo egregium commune excitare decus.
Ep. 3. 65. — Merces enim aliis alia ob labores hominibus dulcis (contingit) pastorique, aratorique, aucupique et (ei), quem mare alit. Ut a ventre quidem horum quivis depellat famem tetram, occupatur. Qui vero in certaminibus, aut (bello) prælians, reportarit decus splendidum; is bene laudatus lucrum summum accepit, civium et peregrinorum linguæ
Str. 4. 76. (laudis) florem. — At nos decet vicissim et Saturni terræquassatorem filium vicinum, bene meritum de quadrigis, cursuum equestrium præsidem (Neptunum) gratiis agendis celebrare, et tuos, o Amphitruo, filios compellare Minyæque recessum (Orchomenum), et Cereris inclitum lucum Eleusinem, et Eubœam, inflexorum curriculorum (certaminum)
Ant. 4. 83. caussa. — Tuum quoque, o Protesilæ, Achivorum juxta Phylacen sacellum addo. Sed omnia eloqui, quæ ludorumpræses Mercurius Herodoto dedit equis, prohibet brevem mensuram habens hymnus. Enimvero sæpe etiam, quod est silentio præteritum, voluptatem majorem affert (audien-
Ep 4. 90. tibus). — Contingat ipsi (adhuc hoc, ut) bene-vocalium alis sublatus splendidis Pieridum porro Pythone etiam Olympiorumque eximiis Alphei frondibus impleat manum, gloriam septiportibus Thebis parando. Si vero quis intus fovet di-

vitias occultas, aliisque insultans ridet; is animam Orco se pendere non cogitat sine gloria.

ISTHM. II.

XENOCRATI AGRIGENTINO.

Prisci quidem, o Thrasybule, viri, qui aureis-redimiculis- Str. 1.
insignium currum Musarum conscenderunt, inclita cum cithara accedentes, sæpe in puerorum gratiam emiserunt mellisonos hymnos; si quis formosus nactus fuerat Veneris pulcrithronæ procam, suavissimum florem (pubertatem). — Musa enim nondum lucri-cupida tunc erat, neque mercena- Ant. 9.
ria, neque vendebatur dulces (illi) mellisoni a Terpsichore, deargentati fronte (præscripta in fronte argenti summa, qua venales erant) mollivoces cantus. Nunc vero expedit Argivi observare dictum, ad veritatem proxime accedens: — pecu- Ep. 17.
nias! pecunias! heus homo! qui dixit: opibus una destitutus et amicis! Sapiens enim tu es, nec ignaro cano. Isthmiam quadrigis victoriam hanc * Xenocrati Neptunus largitus, Doricorum ipsi coronam comis misit illigandam apiorum, — curru-præstantem virum honorans, Agrigenti- Str. 2.
norum lumen. Prope Crissam vero præpotens respexit 24.
Apollo ipsum, præbuitque decus. Et eodem tempore inclitis Erechthidarum decoribus admotus (ornatus) in splendidis Athenis, non conquestus est de currus gubernatrice manu equorum agitatoris, — quam Nicomachus (idem hic equo- Ant. 2.
rum agitator) tempestive adhibuit omnibus habenis: quem 32.
etiam præcones Horarum (certaminis) pronuntiarunt, sacerdotes Saturnii Jovis Elei, facientes quodammodo aliquod hospitale officium, et suave-spirante ipsum salutarunt voce aureæ in sinum prolapsum Victoriæ — terra in ipsorum, Ep. 2.
quam vocant Olympii Jovis lucum: ubi immortales Ænesi- 40.

* Ἰσθμίαν Ξενοκράτει νίκαν τὰν, h. ταύτην—.

dami filii honores assecuti sunt. Etenim non ignara vestra est domus neque chorearum, o Thrasybule, amabilium, ne-
Str. 3. que mellisonorum cantuum. — Neque enim scopulus, neque
47. ardua via est, si quis illustrium ad virorum ædes adducat munera Heliconiadum. Utinam, (etsi) longe jacto-disco, jaculer tantum, quantum indole Xenocrates homines suavi
Ant. 3. superavit. Verecundus erat inter cives versans, — equo-
55. rumque-alturam curans universæ Græciæ ritu; et ad deorum epulas studiose-accedebat omnes, neque unquam hospitalem procella irruens contraxit velum circa mensam, sed trajecit (ille) ad Phasin quidem æstate, hieme * vero navigans Nili
Epod. 3. ad ripas (h. patebat quam latissime ejus hospitalitas). — Ne
63. nunc, si quidem invidi sensus mortalium mentes obsident, neque virtutem sileat (Thrasybulus) paternam, neque hosce hymnos; quandoquidem non, ut otiose quiescant, eos elaboravi. Hæc, Nicasippe, expone, quando ad hospitem meum familiarem veneris.

ISTHM. III.

MELISSO THEBANO,

QUADRIGIS.

Str. 1. Si quis hominum, felicitatem-nactus aut per illustria certamina aut vi divitiarum, cohibet animo tetram insolentiam; dignus is est præconia civium adipisci. O Jupiter, magnæ enim virtutes mortalibus contingunt beneficio tuo, vivitque diuturnior felicitas reverentium (te, piorum); perversis vero
Ant. 11. mentibus non æque perpetuo florens adest. — Inclitis vero facinoribus (ut) sua præmia (constent,) fas est celebrare virum strenuum, fasque choreas-ducentem blandis hymnis extollere. Est vero et geminorum certaminum Melisso sors,

* At v. Not.

quæ ad hilaritatem convertat dulcem cor (partim) in convallibus Isthmi adepto coronas; partim (cum) in cavo leonis pectorosi nemore proclamavit Theben — cursu equestri victor. A majoribus autem congenitam sibi virtutem non dedecorat. Scitis sane Cleonymi gloriam antiquam curribus partam; et ex materno genere Labdacidis affines in divitiis versati sunt inter quadrigarum labores. Tempus vero volventibus sese diebus alia alias per vices afferre solet. Prorsus intacti (ab adversis rebus) sunt filii deorum. Epod. 21.

ISTHM. IV.

EIDEM MELISSO.

Est mihi, deorum beneficio, infinita quoquoversum via, o Melisse; copiam enim dedisti Isthmiis (victoria), vestras (totius gentis Melissi) virtutes hymno prosequendi: quibus Cleonymidæ florentes semper juvante deo mortalem permeant vitæ terminum. Alias autem alius ventus omnes homines ingruens agitat: — (etiam) illi igitur Thebis in honore fuisse antiquitus memorantur, hospitesque circum-habitantium, clamosæque expertes contumeliæ; quotquot vero inter homines volant defunctorum vivorumque virorum immensæ gloriæ testimonia, ea omnia attigerunt perfectissima; virtutibusque ad extremas usque inde a domo sua columnas pertingunt Herculeas: — nec fas est longius extentam affectare (quemquam) virtutem: equorumque altores fuerunt, æneoque Marti probati sunt. Enimvero die una asper nimbus belli quatuor viris orbavit beatam domum. Nunc vero rursus, post hibernam volubilium mensium caliginem tellus velut puniceis, floruerunt, rosis — deorum numine. Quassator autem terræ, Onchestum inhabitans, et pontem marinum ante Corinthi muros, huncce largitus ipsorum generi mirificum hymnum, e lecto excitat Famam antiquam gloriosorum Str. 1. Ant. 11. Ep. 21. Str. 2. 32.

facinorum: in somnum enim inciderat; sed nunc excitata corpore fulget, Lucifer conspicuus ceu astra inter cætera. —
Ant. 2. 42. Quæ et, in arvis Athenarum currum cum promulgasset vicisse, inque Adrasteis certaminibus Sicyonis, præbuit pariter ejus sæculi poetarum folia carminum. Neque a conventibus communibus abstinuerunt incurvum currum, sed cum universis Græcis certantes sumtu gavisi sunt equorum. Inex-
Ep. 2. 52. pertorum enim obscura silentia sunt. — Est vero obscuritas fortunæ etiam certantibus, priusquam ad finem summum perventum est; horum enim dat eventum (fortuna) *. Etiam fortiorem virorum deteriorum fraus supplantare solet corripiens. Nostis sane Ajacis robur cruentum, quo, sera nocte confossus suo ense, probrum facit filiis Græcorum,
Str. 3. 63. quotquot Trojam venerant. — At Homerus utique honoravit (eum) inter homines, dum omnem ejus exaltans virtutem per seriem cecinit divinorum versuum posteris decantandam. Hoc enim immortale-sonans procedit, quod quis carmine egregio celebraverit; et omnifrugiferam per terram et per mare incedit factorum splendor egregiorum inextinctus sem-
Ant. 3. 73. per. — Propitias Musas utinam habeamus ad accendendam illam facem hymnorum etiam Melisso, coronam pancratio dignam, germini Telesiadæ! Animo enim, in labore subeundo, audaciæ similis graviter-frementium ferorum leonum; prudentia vero vulpes, quæ resupinata aquilæ impetum cohibet. Oportet autem, quidvis moliendo labefactare hostem.
Epod. 3. 83. — Non enim staturam Orioneam sortitus est. Sed contemtibilis adspectu, in conflictu vero robore † gravis. Atqui quondam ad Antæi ædes, Thebis a Cadmeis, statura brevis, animo vero invictus, colluctaturus venit heros in triticiferam Libyam; craniis ut hospitum templum Neptuni
Str. 4. 94. operientem (Antæum) coerceret, — filius Alcmenæ. Qui in Olympum abiit, cum et terras omnes et in-præceps-profundi cani maris explorasset æquor, navigationibusque fretum mansuefecisset. Nunc vero apud Ægiochum præstantissima felicitate fruens habitat, coliturque ab Immortalibus, (ipsis)

* Locus corruptus, v. Not. † Leg. ἀκμᾷ, non αἰχμᾷ.

carus, Hebæque maritus est, aurearum ædium dominus, et gener Junonis. — Cui quidem Electras supra portas epulum adornantes nos cives et recens-structa coronamenta ararum, celebramus inferias ære-cæsorum octo mortuorum, quos Megara peperit ei Creontis filia filios, quorum in honorem sub occasum radiorum solis flamma accensa continue pernoctat, ætherem nidorifero feriens fumo: — et altera dies anniversariorum terminus certaminum est, roboris spectaculum; ubi dealbatus caput myrtis hic Melissus duplicem victoriam edidit, puerorum tertiam antea (ediderat), gubernatoris clavum-versantis consilio obsecutus prudentissimi. Cum Orsea igitur ipsum celebro jucundam destillans laudem. Ant. 4. 104. Epod. 4. 114.

ISTHM. V.

PHYLACIDÆ ÆGINETÆ,

PANCRATIO.

O MATER Solis celeberrima, Thia, per te et præpotens existimant aurum homines præ cæteris; et certantes naves in mari et quadrigales equi propter tuum, o dea, splendorem volubilibus in pugnis admirandi existunt; — et (per te) in ludicris certaminibus amabilem gloriam acquirit, cuicunque multæ coronæ redimierunt comam, manibus victoriam adepto aut velocitate pedum. Spectatur vero virtus hominum, deorum ope. Duo vero vitæ florem (vitam) sola pascunt (ornant) suavissimum florente felicitate: — si quis re bene gesta bene audiat. Ne frustra quære Jupiter fieri: omnia habes, si ad te horum sors pervenerit bonorum. Mortalia mortales decent. Tibi autem in Isthmo duplex florens victoria, o Phylacida, reposita est; Nemeæ vero etiam utrique, (tibi)Pytheæque, pancratii. At meum non sine Æacidis pectus hymnos tractat; cumque carminibus (etiam nunc) veni Str. 1. Ant. 9. Ep. 17.

Str. 2. 28. Lamponis filiis — hanc in legibus-bene-instructam urbem: quæ cum conversa sit divinorum facinorum in viam splendidam, ne invideas laudes convenientes hymno miscere pro laboribus. Etenim etiam inter Heroes strenui bellatores famam lucrati sunt; celebranturque inque citharis, tibia-
Ant. 2. 36. rumque omnisono strepitu — omni tempore; studiumque (carminum materiem) poetis præbent, Jovis beneficio, honorati: in Ætolorum quidem sacrificiis illustribus Œnidæ strenui: Thebisque equorum agitator Iolaus in honore est; Perseusque Argis; Castorisque virtus Pollucisque ad Euro-
Ep. 2. 44. tæ fluenta; — at in Œnona (insula Ægina) magnanima indoles Æaci filiorumque. Qui et prœliis bis urbem Troum vastaverunt, sequentes Herculem prius, tum cum Atridis. Impelle nunc mihi (cursum) procul a terra (in altum). Dic: quinam Cycnum, quinam Hectorem occiderunt, et imperatorem Æthiopum intrepidum Memnonem ære-armatum? Quis strenuum Telephum vulneravit sua hasta Caici ad ripas?
Str. 3 55. — (Illi quidem) quorum Æginam profert os patriam, excellentem insulam. Constructus vero est jamdudum cumulus excelsorum facinorum, quem conscendere possis; multaque rectiloqua lingua mihi jacula (laudes) habet de illis sonandi; etiam nunc in bello testari potest urbs Ajacis, servata a clas-
Ant. 3 63. siariis — in multum-exitiali, Salamis, Jovis imbre, innumerabilium hominum grandinosa cæde. Sed tamen gloriationem submerge silentio. Jupiter hæc et illa (secunda et adversa) distribuit, Jupiter, omnium dominus. Mellis vero instar amabilem hujusmodi etiam decora (victoriæ certaminibus partæ) epinicium hymnum amant. Contendat quispiam alla-
Ep. 3. 71. borans (certamina frequentans) — de certaminibus, de gente Cleonici ubi inaudiverit (certet mihi quis cum ea victoriarum numero). Non profecto involutus tenebris est longus labor virorum, neque, quantæ impensæ ad potiundum spe (factæ fuerint), stimulat curam (neque impensarum pœnitet). Laudo etiam, Pytheam inter membrorum-domitores (athletas) Phylacidæ plagarum cursum direxisse, manibus dextrum, animo parem. Accipe ei coronam, ferque villosam (laneam) vittam, et alatum novum una-mitte hymnum.

ISTHM. VI.

PHYLACIDÆ,

PANCRATIO INTER PUEROS.

FLORENTE hominum velut convivio secundum craterem musicorum carminum miscemus pro Lamponis strenue-certante progenie. Nemeæ quidem primum, o Jupiter, tibi, flore accepto coronarum; nunc autem in Isthmo domino (ejus, Neptuno) Nereidibusque quinquaginta, filiorum (Lamponis) natu minimo Phylacida vincente. Contingat autem, tertium (quoque) Servatori propinantes Olympio (ut possimus) Æginam perfundere mellisonis carminibus! — Si quis enim hominum, sumtuque delectatus et labore, exercet divinas virtutes, simulque ei fortuna serit gloriam amabilem; is jam ad ultimos fines felicitatis jacit ancoram, divinitus-honoratus. Talia studia secutus optat mortem senectamque excipere canam Cleonici filius. Ego vero altithronam Clotho sororesque Parcas precor, ut obsequantur inclitis amici precibus. — Vosque, o aureis-curribus-insignes Æacidæ, institutum mihi profiteor certissimum esse, quoties in hanc (carmine) incido insulam, adspergere laudibus. Innumeræ enim sunt facinorum præclarorum (quæ Æacidæ edidere) centum-pedes-latæ (amplissimæ) continuo viæ et ultra Nili usque fontes et per Hyperboreos: neque est ita barbara aut a lingua nostra aliena civitas, quin Pelei norit gloriam herois, felicis generi deorum: — aut quin Ajacis Telamoniadæ et patris. Quem (Telamonem) armis-gaudentem, ad bellum duxit cum Tirynthiis promtum belli-socium ad Trojam, heroum laborem, Laomedo tium ob delictum, navibus, Alcmenæ fi-

Str. 1.

Ant. 14.

Ep. 27.

Str. 2.

38.

lius; cepitque Pergamiam (arcem) occiditque cum illo (Telamone) Meropum gentes; et bubulcum, monti æqualem, ad Phlegras nactus Alcyonea; suoque non pepercit manibus gra-
Ant. 2. 51. visono nervo—Hercules. Æacidam autem vocans ad navigandum citaverat omnibus epulantibus. Illum quidem in exuvio leonis adstantem jussit nectareis libationibus auspicari fortem Amphitruoniaden, porrexitque ipsi præstantissimus vini-capacem phialam auro horrentem Telamon. Ille vero extensis ad cœlum manibus invictis prolocutus est tale dictum (preces): Si unquam meam, o Jupiter pater, animo lubens precationem au-
Ep. 2. 64. divisti:—nunc tibi, nunc precibus sacris supplico, filium animosum ex Eribœa viro huic, hospiti meo *, fatis debitum exhibeas; invulnerabilem quidem corpore, quemadmodum hoc exuvium me nunc circumit feræ, quam, primum omnium laborum, interfeci olim Nemeæ; animusque par esto. Hæc utique illi locuto misit deus principem avium, magnam aquilam.
Str. 3. 75. Suavis vero intus ipsum titillavit voluptas—dixitque alta voce utpote vates: Erit tibi filius, quem petis, o Telamon; et ipsum avi, quæ apparuit, appella cognominem valde-robustum Ajacem, inter populos in laboribus stupendum Martis. Atque sic locutus mox consedit. Mihi vero longum foret, omnes commemorare virtutes (facta Æacidarum): Phylacidæ enim veni, o Musa, dispensator Pytheæque hymnorum Euthymenique. Argivorum more dicetur utique paucis-
Ant. 3. 88. simis: — Reportarunt, inquam, victorias ex pancratio tres ab Isthmo, alias autem a frondosa Nemea illustres filiique et avunculi. Produxerunt autem in lucem quantam portionem hymnorum! Psalychiadarumque tribum Gratiarum irrigant pulcerrimo rore; Themistiique domo instaurata hancce urbem deo caram inhabitant. Lampon autem " studium rebus gerendis adhibens." Hesiodi valde probat illud dictum, filios-
Ep. 3. 101. que præcipiens (iisdem verbis) adhortatur,—commune civitati decus suo (decore) adducens. Etiam ob benefacta in hospites amatur; modum animo persequens, modumque etiam (re) servans; linguaque non a mente aliena. Dicas illum virum

* Vide not. Edit.

inter athletas, esse Naxiam, lapides inter alios, æris-domitricem cotem. Rigabo eos Dirces pura aqua, quam alte-succinctæ filiæ aurea-veste-ornatæ Mnemosynes produxerunt juxta bene muratas Cadmi portas.

ISTHM. VII.

STREPSIADÆ THEBANO,

PANCRATIO.

QUONAM priscorum, o beata (dea) Theba, decorum patrio- Str. 1.
rum maxime animum tuum oblectasti? Num æreis-cymbalis-strepentis assessorem Cereris quando comatum in lucem edidisti Bacchum? an aurum media nocte ningentem quum-excepisti præstantissimum deorum (Jovem), — quando Ant. 9.
Amphitruonis in foribus stans (domum ingressus) uxorem convenit Herculeo semine? an quum Tiresiæ sollertibus consiliis? an quum Iolao rei-equestris-perito? an Spartis (Thebanis) invictis-hasta (animum oblectasti)? an quum
acri Adrastum ex tumultu belli remisisti, orbatum — innu- Ep. 17.
meris sociis, ad Argos equestre? an Doricam coloniam quando firmo constituisti talo (firma collocasti sede) Lacedæmoniorum? ceperuntque Amyclas Ægidæ tui filii (Thebanorum tribus) oraculis Pythicis? Enimvero antiquum obdormiscit decus, immemoresque (ejus) fiunt mortales, —
quicquid non sapientiæ florem summum (poetæ artem ex- Str. 2.
quisitiorem) assecutum fuerit, ut inclitis carminum rivis 25.
(libationibus) admisceatur (carminibus celebretur). Choreas-institue igitur, dulcisono cum hymno, etiam Strepsiadæ. Reportat enim ex Isthmo victoriam pancratii, roboreque stupendus adspectuque formosus; habetque virtutem non deteriorem corpore; — illustraturque per violaceis-comis- Ant. 2.
33.

ornatus Musas; avunculoque cognomini attulit commune* decus; æreo-clipeo-insignis cui mortem Mars intulit. Sed gloria bonis reposita est. Sciat enim certo, quicunque in
Ep. 2. 41. hac nube grandinem cædis a cara patria propulsat, exitium avertens in hostilem exercitum, apud cives stirpi maximam gloriam (se) accumulare tam viventem quam mortuum. Tu vero, o Diodoti fili, bellicosum æmulans Meleagrum, æmulansque Hectorem atque Amphiaraum, floridam exspirasti
Str. 3. 49. ætatem, — antesignanorum in turba, ubi fortissimi sustinuerunt belli contentionem extrema spe. Pertuli tum luctum infandum. At nunc mihi terram-continens (Neptunus) serenitatem præbuit post hiemem. Cantabo comam (victoris) coronis aptans. At Immortalium ne conturbet invidia
Ant. 3. 57. — (hoc meum studium): quod jucunditatem quoque-die-oblatam sectans tranquillus accedo ad senectutem fataleque ævum. Morimur enim pariter omnes, etsi fortuna sit inæqualis. Longinqua vero quisquis spectat, imbecillior (erit, imbecilliorem se esse sentiet), quam ut pervenire possit ad æream deorum sedem; quum alatus excusserit Pegasus – dominum vo-
Epod. 3. 65. lentem in cœli regiones contendere ad concilium Bellerophontem Jovis. Injustam vero voluptatem acerbissimus manet exitus. Nobis vero, o aurea-coma-florens, præbe, Loxia, tuis etiam Pythone carminibus floridam coronam.

ISTHM. VIII.

CLEANDRO ÆGINETÆ,

PANCRATIO.

Diæresis 1. CLEANDRO quispiam juventutique (ejus) pretium inclitum, o Juvenes, laborum, patris splendidum Telesarchi ad vestibulum progressus, congregato pompam cum hymno, et

* f. novum. καινὸν Σάλος.

Isthmicæ victoriæ præmium, et Nemeæ quod certaminum victoriam adeptus est. In cujus gratiam et ego, quamvis mœstus animo, postulor auream invocare Musam. A magnis vero luctibus liberati neque in orbitatem incidamus coronarum! neque mœrores fove (anime mi)! sed dimissis inutilibus ærumnis, dulce aliquid in publicum proferamus, etiam post calamitatem. Quandoquidem capite impendens Tantali saxum aliquis avertit a nobis deus, — ingentem Græciæ laborem. At mihi metus sublatus gravem levat sollicitudinem. Resque præsens quælibet præstat semper. Dolosum enim ævum (incerta fortuna) hominibus impendet, accelerans vitæ cursum. Sanabilia tamen sunt mortalibus salva libertate etiam illa, oportetque bonam spem hominem fovere. Fas vero est, in septiportibus Thebis educatum (me) Æginæ hymnorum decus præ (aliis) tribuere; patris siquidem (ejus) geminæ fuerunt filiæ Asopidumque natu minimæ, Jovique placuerunt regi. Qui alteram quidem (Theben) apud pulcrifluam Dircem curruum-studiosæ urbis constituit præsidem; — tecum vero (o Ægina) in insulam Œnopiam translata dormivit; divinum ubi peperisti Æacum gravistrepo patri, honoratissimum inter mortales; qui etiam deorum lites decidit. Cujus quidem diis-pares excelluerunt filii, nepotesque bellicosi fortitudine in æreo luctuoso subeundo strepitu belli; sapientesque fuerunt prudentesque animo. Hæc etiam deorum meminerunt concilia, (ex eo adhuc tempore) Jupiter quando illustrisque Neptunus de Thetidis contendebant nuptiis, uxorem formosam cum vellet uterque suam esse. Amor enim (ejus) tenebat (eos). Sed non ipsorum immortales perfecerunt conjugium deorum mentes, — postquam oracula audiverant. Dixit enim consilio-valens in medio ipsorum Themis: fatale esse, filium deum præstantiorem patre ut pariat marina dea, qui et fulmine potentius aliud telum agitaturus sit manu, et tridente invicto, si cum Jove (illa) concumbat aut Jovis cum fratre. Itaque hæc (pergit illa) missa facite. Mortalem autem torum sortita filium videat interemtum bello, Marti manibus similem, fulguribusque vigore pedum. Mea quidem voluntas est,

Diær. 2. 23.

Diær. 3. 45.

Diær. 4. 67.

Peleo divinum concedere nuptiarum Æacidæ præmium, quem
Diær. 5. religiosissimum aiunt Iolci alere solum. — Eant autem ad
89. divinum antrum Chironis recta statim nuntii; neque Nerei filia contentionum folia (sententias discrepantes: rixandi inter nos deos materiem) iterum præbeat nobis; pleniluniique vespera amabile solvat (illa) frænum sub heroe virginitatis. Sic dixit Saturniis locuta dea. Illi vero superciliis annuerunt immortalibus: verborumque (ejus) fructus non periit. Aiunt enim una-curasse et nuptias Thetidis regem (Jovem); et juvenilem illustrarunt poetarum ora ignaris virtutem Achillis: qui et Mysium vitiferum cruentavit, Te-
Diær. 6. lephi atro adspergens cruore, campum; — et construxit
111. Atridis reditum, Helenamque redemit, Trojanos nervos (fortissimos Trojanorum heroes) cum excidisset hasta, qui eum averterant nonnunquam a pugna homicida prœlium campo molientem, Memnonisque robur (Memnonem) superbum, Hectoremque aliosque principes, quibus domum Proserpinæ monstrans Achilles, princeps Æacidarum, Æginam suamque stirpem illustravit. Quem ne mortuum quidem carmina destituerunt; sed juxta ejus rogum sepulcrumque Heliconiæ virgines steterunt, lamentationemque celebrem affuderunt. Placuit nimirum Immortalibus, fortem virum etiam mortuum
Diær. 7. hymnis dearum tradere. — Quod et nunc habet rationem
133. (non minus valet): properatque Musarum currus ad Nicoclis monumentum pugilis canendum, honorandumque eum, qui Isthmicam (coronam) e Doricis nactus est apiis; postquam finitimos vicerat olim idem ille viros inevitabili manu convellens. Eum quidem non dedecorat eximii filius patrui (Cleander). Æqualium aliquis splendidam ob pancratium Cleandro nectat myrti coronam: si quidem eum Alcathoi certamen cum victoria (h. victorem) inque Epidauro juventus antea excepit. Eum laudare viro bono facile est. Juventutem enim non expertem sub latibulo præclarorum facinorum consumsit.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΠΙΝΔΑΡΟΥ.

SCHOLIA

IN PINDARI CARMINA.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

NOTATA A GRAMMATICIS

DE VITA PINDARI *.

Πινδάρου γένος διορθωθὲν
παρὰ τοῦ σοφωτάτου κυροῦ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ, τὸ μὲν γένος Θηβαῖος, υἱὸς Δαϊφάντου κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους· οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν· οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαΐφαντον καὶ Σκοπελῖνον· οἱ δὲ, Παγωνίδου καὶ Μυρτοῦς, ἀπὸ κώμης Κυνοκεφαλῶν [a]. ἡ δὲ Μυρτὼ ἐγαμήθη Σκοπελίνῳ, τῷ αὐλητῇ, ὃς τὴν αὐλητικὴν διδάσκων τὸν Πίνδαρον, ἐπεὶ εἶδε μείζονος ἕξεως ὄντα, παρέδωκε Λάσῳ, τῷ Ἑρμιονεῖ, μελοποιῷ ὡαρ' ᾧ τὴν λυρικὴν ἐπαιδεύθη. γέγονε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου, καὶ συγγεγένηται αὐτῷ, καὶ τέθνηκεν ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζεν. [b] ἔσχε δὲ θυγατέρας δύο, Πολύμητιν καὶ Πρωτομά-

* Sunt hæc edita statim ab Aldo, inde in Rom. et ex ea repetita in aliis. Diligentiam in comparatione adhibuit Beck. V. C. apud quem v. Var. Lect. Equidem nonnulla tantum attigi, quæ a grammaticis aut perperam aut parum diserte erant tradita. Nam subtiliore commentatione vix digna ea habeo. De ipsa vita Pindari consulendus Schneider V. D. in ejus vita, et Fabric. Bibl. Gr. e recens. Harles.

[a] Κυνοκεφάλων edebatur. Sed locus erat Κυνὸς κεφαλαί, etiam a Steph. Byz. memoratus.

[b] Hoc temporum rationi repugnat. At ἤκμαζεν ipse κατὰ τὰ Περσικά. ut vel ex seqq. intelligas.

χην. κατώκει δὲ τὰς Θήβας, πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας [c] τὴν οἰκίαν ἔχων. ἐτίμα δὲ τὴν θεὸν σφόδρα, ὧν εὐσεβέστατος, καὶ τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς ὃν καὶ πλεῖστα γέγραφε. νεώτερος δὲ ἦν Σιμωνίδου, πρεσβύτερος δὲ Βακχυλίδου. κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ξέρξου κατάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν. ἐτιμήθη δὲ σφόδρα ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος οὕτω φιλεῖσθαι, ὡς καὶ μερίδα τῶν προσφερομένων τῷ θεῷ λαμβάνειν, καὶ τὸν ἱερέα βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις Πίνδαρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. λόγος καὶ τὸν Πᾶνα [d] ὀρχήσασθαί ποτε τὸν αὐτοῦ παιᾶνα καὶ χαίρειν ᾄδοντα τοῦτον ἀεὶ ἐν τοῖς ὄρεσι. φασὶ δὲ καὶ [e], ὅτι ποτὲ Λακεδαιμόνιοι Βοιωτοὺς ἐμπρήσαντες καὶ Θήβας, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας αὐτοῦ, θεασάμενοι ἐπιγεγραμμένον τόνδε τὸν στίχον· "Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγαν μὴ καίετε." ὅπερ καὶ Ἀλέξανδρον μετὰ ταῦτα φασὶ ποιῆσαι. καὶ γὰρ οὗτος ἐμπρήσας τὰς Θήβας μόνης τῆς ἐκείνου οἰκίας ἐφείσατο. ἐχθρωδῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι "μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι [f]" ἐζημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν οἱ Θηβαῖοι, ἅπερ ὑπὲρ ἐκείνου ἔτισαν Ἀθηναῖοι. γέγραπται δὲ αὐτῷ ἑπταικαίδεκα βιβλία, ὧν τέσσαρα, ἡ λεγομένη περίοδος, τάδε, τὰ Ὀλύμπια φημὶ, τὰ Πύθια, τὰ Νέμεα, καὶ τὰ Ἴσθμια.

Ἔστι δὲ τὰ Ὀλύμπια ἀγὼν εἰς τὸν Δία, τὰ Πύθια ἀγὼν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὰ Νέμεα ἀγὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Δία, τὰ δὲ Ἴσθμια ἀγὼν εἰς τὸν Ποσειδῶνα. τὰ δὲ ἔπαθλα

[c] v. Pyth. iii. 138. ubi et de Pane.
[d] v. fragm. Hymnorum εἰς Πᾶνα.
[e] φασὶ δὲ καὶ, sublesta fide.
[f] μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι Pyth. viii. 1.

τούτων ἐλαία, δάφνη, σέλινον ξηρόν τε καὶ χλωρόν. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων οὐ χρεία νῦν ἐστι λέγειν· περὶ δὲ τῆς θέσεως τῶν Ὀλυμπίων λεκτέον. τινὲς μὲν εἰς τὰ περὶ Οἰνομάου καὶ Πέλοπος ἀναφέρουσιν, ἕτεροι δὲ Ἡρακλεῖ ἀνατιθέασιν. ὃ καὶ Πίνδαρος λέγει g, ἐνδοξώτερον ποιῶν τὸν ἀγῶνα. ἐπεὶ γὰρ τὴν Αὐγείου κόπρον ἐκάθηρε, καὶ τῶν ἐπηγγελμένων οὐκ ἔτυχε, συναγαγὼν πολὺν στρατὸν, τόν τε Αὐγείαν φονεύει, καὶ τὴν Ἦλιν παρεστήσατο, καὶ πολλὰ λάφυρα συναναγαγὼν ἀγῶνα τίθησι τοῖς μετ' αὐτοῦ πολεμήσασιν, ὅθεν καὶ τὸ ἔθος διαμεῖναι. ἀλλ' οὐδὲ αὐτὴ ἔμεινεν ἡ θέσις ἐπὶ τῆς συμβάσης αὐτῆς δυσχερείας h· ὑπόμνησις δὲ ἦν. ἀλλ' Ἴφιτός τις καὶ Εὐρύλοχος i τοὺς Κιρραίους πολεμήσαντες (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὴν παράλιον τῆς Φωκίδος λησταὶ κατέχοντες) καὶ πολλὰ λάφυρα συναγαγόντες, ὁ μὲν Ἴφιτος τὰ Ὀλύμπια συνεστήσατο, ὁ δὲ τὰ Πύθια Εὐρύλοχος· καὶ ἐκ τούτου ἐπιμεῖναι τὴν θέσιν συνέβη.

Τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς, ἢ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ Ἀβίωνος k ἄρχοντα κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. ἀκροατὴς δὲ γέγονε Σιμωνίδου. ὁ δὲ ἐπινίκιος, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ἄριστον μὲν ὕδωρ, προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πιν-

g Olymp. x. 28. sqq.

h Aut del. αὐτῆς aut leg. cum Beck. αὐτοῖς, sc. τοῖς Ὀλυμπίοις, l. αὐτῇ, sc. τῇ θέσει.

i Indocte *Eurylochus* huc advocatur, qui Ol. xlviii. Cirrhæis seu Crissæis debellatis Delphicum oraculum in pristinam libertatem vindicavit et cum Amphictyonibus Pythia instituit. Strabo ix. p. 418. (p. 641. A.) et cf. inf. Τπόθεσις Πυθίων. At Iphitus cviii. annos ante primam Olympiadem ludos instauraverat.

k Immo ἐπὶ Βίωνος, qui Archon fuit Athenis Ol. lxxx. 3. Perperam scriptum est aut corruptum, quod sequitur: κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. dele ἕκτην καί. Si itaque natus est Pindarus Ol. lxv. 1. cum xl. annorum fuisse dicatur anno pugnæ Salaminiæ, necesse est eum obiisse anno ætatis lxii. De his accurate egit Corsin. Fast. Att. ad e. a. et to. ii. p. 58. sq. Necesse tamen est, Pindarum vixisse adhuc xii. annos serius Ol. lxxxiii. 3.

δαρικὰ, διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον, καὶ τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἤλιδι ἠγωνίσατο. γέγραπται δὲ Ἱέρωνι βασιλεῖ Συρακουσίων, (αἱ δὲ Συράκουσαι πόλις τῆς Σικελίας) ὃς καὶ κτίστης Αἴτνης ἐγένετο πόλεως, ἀπὸ τοῦ ὄρους αὐτὴν οὕτως ὀνομάσας. ἀποστείλας γὰρ οὗτος ἵππους εἰς Ὀλυμπίαν, ἐνίκησε κέλητι.

Καὶ ἄλλως ἐκ τῶν Σουΐδα.

Πίνδαρος Θηβαῖος, Σκοπελίνου υἱὸς, κατὰ δέ τινας, Δαϊφάντου, ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές. ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προσγενὴς Πινδάρου. τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἱστόρησαν αὐτόν. μαθητὴς δὲ Μυρτίδος γυναικός· γεγονὼς κατὰ τὴν ξέ Ὀλυμπιάδα· κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὢν ἐτῶν μ΄. καὶ ἀδελφὸς μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα Ἐρωτίων, καὶ υἱὸς Διόφαντος [l], θυγατέρες δὲ Εὔμητις [m] καὶ Πρωτομάχη· συνέβη δὲ αὐτῷ τὸν βίον τελευτῆσαι κατ' εὐχάς. αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον [n] αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα, ἐτῶν νέ [o]. ἔγραψε δ' ἐν βιβλίοις ιζ΄, Δωρίδι διαλέκτῳ, ταῦτα· Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, Νεμεονίκας, Ἰσθμιονίκας, Προσόδια, Παρθένια, Ἐνθρονισμοὺς, Βακχικὰ, Δαφνηφορικὰ, Παιᾶνας, Ὑπορχήματα, Ὕμνους, Διθυράμβους, Σκολιὰ, Ἐγκώμια, Θρήνους, Δράματα τραγικὰ ιζ΄, Ἐπιγράμματα ἐπικὰ, καὶ καταλογάδην Παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

[l] Filius Διόφαντος: haud dubie Δαΐφαντος, quod Beck. jam notavit.
[m] Quæ supra erat Πολύμνητις.
[n] Forte: ἀθρόως, h. e. αἰφνιδίως, et pendent hæc a συνέβη.
[o] Male. v. paullo ante.

Πίνδαρος Σκοπελίνου Θηβαῖος, καὶ αὐτὸς λυρικὸς, ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου. Τὰς Θήβας, τὴν πόλιν, Ἀλέξανδρόν φασιν εἰς ἔδαφος κατασκάψαι, καὶ πλὴν ἱερῶν τε καὶ ἱερέων [p] τοὺς ἄλλους ἀνδραποδίσαι. καὶ τὴν Πινδάρου δὲ, τοῦ ποιητοῦ, οἰκίαν, καὶ τοὺς ἐκγόνους τοῦ Πινδάρου, φησὶν Ἀρριανὸς ὁ ἱστορικὸς ἐν τῇ πρώτῃ διαβάσει Ἀλεξάνδρου, ἀπαθεῖς ἐφύλαξεν, αἰδοῖ τῇ τοῦ Πινδάρου.

Γένος Πινδάρου διὰ στίχων ἡρωϊκῶν.

Πίνδαρον ὑψαγόρην, Καδμηΐδος οὔδεϊ Θήβης,
Κλειδίκη [q], εὐνηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαϊφάντῃ,
Γείνατο, ναιενάουσα Κυνὸς κεφαλῆς περὶ χῶρον,
Οὐκ οἷόν γ' ἅμα τῷ καὶ Ἐρείτιμον [r], εἰδότα θήρην,
Εἰδότα πυγμαχίην τε παλαισμοσύνην τ' ἀλεγεινήν.
Τὸν μὲν ὅτε κνώσσοντα ποτὶ χθόνα κάτθετο μήτηρ,
Εἰσέτι παιδίον ὄντα, μέλισσά τις, ὡς ἐπὶ σίμβλῳ,
Χείλεσι νηπιάχοισι τιθαιβώσσουσα ποτᾶτο.
Τῷ δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποθήμων
Ἔπλετο δῖα Κόρινna· θεμείλια δ' ὤπασε μύθων
Τὸ πρῶτον· μετὰ τὴν δ' Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν αὐδῆς,
Ὅς τέ ῥά οἱ κατέδειξεν ὁδὸν καὶ μέτρον ἀοιδῆς.
Εὖτε δ' Ἀλεξάνδροιο Φιλιππιάδαο μενοινῆς [s]
Καδμείων ἀφίκοντο Μακηδόνες ἄστεα πέρσαι,
Πινδαρέων μεγάρων οὐχ ἥψατο θεσπιδαὲς πῦρ.
Ἀλλὰ τὸ μὲν μετόπισθεν. ἔτι ζώοντι ἀοιδῷ

p Inscite, leg. πλὴν ἱερίων τε καὶ ἱερειῶν. ut legitur quoque in Arriano i. 9. extr. Mox ἀπαθεῖς addit Suidas de suo.

q Ex Κλειδίκη Dorice esse debuit Κλευδίκη. et Πίνδαρον pro Πίνδαρος scripsi.

r Ἐρείτιμον, qui ap. Suid. Ἔρωτίων. Male corripitur penultima in Ἐρείτιμον. f. ἅμα τῷ Ἐρίτιμόν τ', εἰδότα θήρην.

s Subint. ἵνεκα. sed fuit μενοινῇ.

Φοῖβος ἄναξ ἐκέλευσε πολυχρύσου παρὰ Πυθοῦς
Ἤια καὶ μέλι λαρὸν ἀεὶ Θήβηνδε κομίζειν.
Καὶ μέλος, ὡς ἐνέπουσιν, ἐν οὔρεσιν ἠΰκερως Πὰν
Πινδάρου αἰὲν ἄειδε, καὶ οὐκ ἐμέγηρεν ἀείδων.
Ἧμος δ' ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρέσταν
Αἰναρέταιι Πέρσαι μετὰ Δάτιδος ἀγριοφώνου,
Τῆμος ἔτι ζώεσκεν, ὅτ' Αἰσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.
Τῷ Τιμοξείνη παρελέξατο δῖα γυναικῶν·
Ἦ τέκεν Εὔμητιν μεγαλήτορα καὶ Δαΐφαντον [t],
Πρωτομάχην δ' ἐπὶ τοῖσιν. ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων
Τῶν πισύρων, μακάρων παιήονας ἐνδεδεγμένους [u],
Καὶ μέλος ὀρχηθμοῖσι, θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους,
Ἡδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.
Τοῖος ἐὼν καὶ τοῖα πορὼν [x], καὶ τόσσα τελέσσας
Κάτθανεν ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

Εἰς τοὺς λυρικοὺς ποιητὰς ἡρωελεγεῖοι.

Ἐννέα τῶν πρώτων λυρικῶν πάτρην γενεήν τε
Μάνθανε, καὶ πατέρας, καὶ διάλεκτον ἄθρει.
Ὧν Μιτυληναῖος μὲν ἦν, γεραρώτερος ἄλλων,
Ἀλκαῖος πρότερος, ἠχικὸς Αἰολίδος.
Ἡ δ' ἐπὶ τῷ ξυνὴν πάτρην φωνήν τε δαεῖσα
Σαπφὼ, Κληΐδος καὶ πατρὸς Εὐρυγύου [y].
Στησίχορος Σικελὸς· πάτρη δέ οἱ Ἱμέρα ἐστίν·
Εὐφήμου πατρὸς, Δωρικὸς ἁρμονίην.

[t] Supra v. 2. erat Δαϊφάντη.

[u] Corrupta hæc. Θρήνους latere in ultimis non dubito. Forte fuit: μακάρων Παιήονας, ἀνδράσι Θρήνους, καὶ Μίλος (l. Μίλη) ὀρχηθμοῖσι.

[x] πορὼν scripsi pro παρών. Mox errorem in annis vitæ lxxx. redargui supra.

[y] Ursin. Εὐρυγόρου. Suid. Ἠριγύου. Mox Κληΐδος scribendum.

[y]Ἴβυκος Ἰταλὸς αὖ ἐκ Ῥηγίου ἠὲ Μεσήνης,
Ἠελίδα πατρὸς [z], Δωρίδα δ' ἡρμόσατο.
Παρθενίου δὲ πατρὸς, λιγυρὸς πάϊς Ἠετίῃου [a],
Ἦν ἄρα μελπόμεμος Τήϊος Ἀνακρέων.
Πίνδαρος ἦν Θηβαῖος, ἀτὰρ πατρὸς Σκοπελίνου,
Δώριον αἰνήσας ἁρμονίην ἐπέων.
Ἠδὲ Σιμωνίδεω, Κείου, Δωριστὶ λαλοῦντος,
Τὸν πατέρ' αἰνήσας ἴσθι ἀριπρεπέα [b].
Ἰσσαδαὴς καὶ Κεῖος [c] ἔην γενεῇ μελοποιός·
Μείλωνος [d] πατέρος ἔπλετο Βακχυλίδης.
Ἀλκμὰν ἐν Λυδοῖσι μέγα πρέπει· ἀλλ' ἀδάμαντος [e]
Ἐστὶ καὶ ἐκ Σπάρτης, Δωρίδος ἁρμονίης.

Ἀντιπάτρου Σιδωνίου εἰς Πίνδαρον.

Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαχέων βαρὺν ὕμνων
Χαλκευτὰν, κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.
Οὗ μέλος εἰσαΐων φθέγξαιό κεν, ὡς ἀπὸ Μουσέων
Ἐν Κάδμου θαλάμοις σμῆνος ἀπεβλίσατο.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,
Τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς.
Οὐδὲ μάτην ἁπαλοῖς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς
Ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.

[z] Nomen hoc Eelidæ apud Suidam non occurrit; ut fere cetera in hoc carmine.

[a] f. Ἠετίης τε cum Barnes. et v. seq. leg. Τῆος Ἀνακρείων.

[b] Leg. ἴσθι Λεωπρεπέα. *Simonidis Cei, qui Dorice scripsit, patrem scito esse Leoprepem.*

[c] Male leg. et interpungitur. Lego Ἴσα δαὴς, καὶ Κεῖος ἐὼν γενεῇ, μελοποιός, M. De Bacchylide nunc loquitur, qui et ipse Ceus erat.

[d] Apud Suid. est Μέδωνος. Ergo Μείδωνος.

[e] ἀλλ' Ἀδάμαντος, vel ἀλλὰ Δάμαντος.

Μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερόεις θεὸς, ὕμνον ἀκούσας
Τὸν σέο, καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

Πλάτωνος, ἢ Ἀντιπάτρου Σιδωνίου, ἢ Λεωνίδου.

Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς,
Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

Χριστοδώρου Κοπτίτου ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν ἀγαλμάτων.

Θήβης δ' Ὠγυγίης Ἑλικώνιος ἵστατο κύκνος,
Πίνδαρος ἱμερόφωνος, ὃν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἔτρεφε Βοιωτοῖο παρὰ σκοπιὴν Ἑλικῶνος,
Καὶ μέλος ἁρμονίης ἐδιδάξατο. τικτομένου γὰρ
Ἑζόμεναι λιγυροῖσιν ἐπὶ στομάτεσσι μέλισσαι
Κηρὸν ἀνεπλάσσαντο, σοφῆς ἐπιμάρτυρα μολπῆς.

Plato in Menone to. ii. p. 81. A.

Λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν.

Athenæus xiii. p. 564. D.

Ὁ δὲ μεγαλοφωνότατος Πίνδαρος. [At idem i. p. 3. Eupolis comicus dixerat τὰ Πινδάρου ἤδη κατασεσιγασμένα. *Ex Schedis.*]

Diogenes Laert. iv. in Arcesilao s. 31.

Ἀπεδέχετο δὲ πάντων μᾶλλον Ὁμηρον, οὗ καὶ εἰς ὕπνον ἰὼν πάντως τι ἀνεγίνωσκε, ἀλλὰ καὶ ὀρθρου· λέγων, ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ἀπιέναι, ὁπότ' ἂν βούλοιτο ἀναγνῶναι. τόν τε Πίνδαρον ἔφασκε δεινὸν εἶναι, φωνῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων εὐπορίαν παρασχεῖν.

Horatius Carm. iv. 2.

Monte decurrens velut amnis, imbres
Quem super notas aluere ripas,
Feruet, immensusque ruit profundo
Pindarus ore ;
Laurea donandus Apollinari,
Seu per audaces nova *Dithyrambos*
Verba devolvit, numerisque fertur
Lege solutis ;
Seu *deos regesve* canit, *deorum*
Sanguinem, per quos cecidere justa
Morte Centauri, cecidit tremendæ
Flamma Chimæræ ;
Sive quos *Elea* domum reducit
Palma cælestis, *pugilemve equumve*
Dicit et centum potiore signis
Munere donat ;
Flebili sponsæ juvenemve raptum
Plorat, et vires animumque moresque
Aureos educit in astra, nigroque
Invidet Orco.
Multa Dircæum levat aura cycnum,
Tendit, Antoni, quoties in altos
Nubium tractus.

Quinctilianus Instit. Or. x. 1. 61.

Novem vero lyricorum longe *Pindarus* princeps, spiritus magnificentia, sententiis, figuris, beatissima rerum verborumque copia, et velut quodam eloquentiæ flumine ; propter quæ Horatius cum merito credidit nemini imitabilem.

ΜΕΤΡΙΚΑ ΤΙΝΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ.

ΙΣΤΕΟΝ ὅτι οἱ Λυρικοὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἐχρῶντο στροφῇ, ἀντιστροφῇ, καὶ ἐπῳδῷ· στροφῇ μὲν, ὅτε ἀπὸ δεξιῶν ἐστρέφοντο ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ, ἤ τινα ἀναλογεῖ ἡ τοῦ παντὸς κίνησις ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν ἐπὶ τὰ δυτικά· δεξιὰ γὰρ καλεῖ Ὅμηρος τὰ ἀνατολικὰ, ἀριστερὰ δὲ τὰ δυτικά· ἀντιστροφῇ δὲ, ὅτε ἐκινοῦντο ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἤ τινι ἀναλογεῖ ἡ τῶν πλανήτων κίνησις ἡ ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολάς· ἐπῳδῷ δὲ, ὅτε ἵσταντο ἐν ἑνὶ τόπῳ καὶ ἔλεγον τὰς ᾠδὰς, ἤ τινι ἀναλογεῖ ἡ στάσις τῆς γῆς. ἐχρῶντο δὲ καὶ δυάσι καὶ τριάσιν, ὡς οὗτος ὁ ποιητὴς, ἤγουν στροφῇ, καὶ ἀντιστροφῇ, καὶ ἐπῳδῷ· ἢ στροφῇ μόνῃ καὶ ἀντιστροφῇ· πολλοὶ δὲ καὶ τετράσιν, ἤγουν στροφῇ, ἐπῳδῷ, ἀντιστροφῇ καὶ πάλιν ἀνομοίῳ ἐπῳδῷ· πεντάσι δὲ, ἤγουν ἐπῳδῷ, στροφῇ, ἐπῳδῷ, ἀντιστροφῇ, ἐπῳδῷ· ἅτινα ἐλέγετο προσῳδικὰ, ἐπῳδικὰ, μεσῳδικὰ, καὶ παλινῳδικά.

Ἄλλως. Περὶ αὐτῶν. Ἐπειδὴ λυρικός ἐστιν ὁ Πίνδαρος, καὶ πρὸς λύραν ᾄδονται τὰ ποιήματα αὐτοῦ, κατὰ τριάδας, στροφὴν, ἀντίστροφον, καὶ ἐπῳδὸν, καὶ ἐν κώλων τὰ μέλη συνίστανται· πλὴν ὅσων καὶ ὁποίων ἡ στροφὴ, ἐκ τοσούτων καὶ τοιούτων καὶ ἡ ἀντίστροφος· ἡ δὲ ἐπῳδὸς ἀνόμοιός ἐστι πρὸς αὐτὰς, καὶ εἰκότως· ἐπεὶ κινουμένοις εἰς τὰ δεξιὰ τοῖς χορευταῖς ᾤδετο ἡ στροφὴ, εἰς δὲ τὰ ἀριστερὰ ἐκ τῶν δεξιῶν ἡ ἀντίστροφος, ἡ δὲ ἐπῳδὸς ἱσταμένοις διεβιβάζετο· εἰς εἰκόνα τῆς τε τοῦ παντὸς κινήσεως ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δυσμὰς, τῆς τε τῶν πλανήτων κινήσεως ἀπὸ

δύσεως εἰς ἀνατολὰς, καὶ τῆς γῆς ἀκινησίας. καὶ οὕτω μὲν ἡ τριαδικὴ μελοποιΐα κατὰ τὰς στροφὰς, τὰς ἀντιστρόφους καὶ τὰς ἐπῳδάς. ταῦτα δὲ ἐκ κώλων συνίστανται. τὰ δὲ κῶλα μέτρον διάφορον ἔχουσιν, ἐκ ποδῶν συνιστάμενον.

Περὶ τῶν εἰκοσιοκτὼ ποδῶν.

Ἰστέον ὅτι οἱ πάντες πόδες εἰσὶν εἰκοσιοκτώ. τέσσαρες οἱ δισύλλαβοι· ὀκτὼ οἱ τρισύλλαβοι· ἑκκαίδεκα οἱ τετρασύλλαβοι, οἳ δὴ καὶ τέλειον μέτρον καὶ συζυγίαν ἀπαρτίζουσιν· οἱ δ' ἄλλοι πόδες, πλὴν τοῦ καθαροῦ δακτύλου, κατὰ διποδίαν εἰς συζυγίαν συνίστανται, καὶ μέτρα λέγονται· ὧντινων δὴ μέτρων καὶ αἱ καταλήξεις τέσσαρές εἰσιν· ἀκατάληκτον, τὸ μὴ ἔχον ἔλλειμμα τυχόν· καταληκτικὸν, τὸ κατὰ συλλαβὴν λεῖπον· βραχυκατάληκτον, τὸ κατὰ πόδα δισύλλαβον ἢ τρισύλλαβον λεῖπον· καὶ ὑπερκατάληκτον, τὸ ἔχον ἐπέκεινα συλλαβήν. (ἀλλὰ πρῶτον περὶ ποδῶν ῥητέον.)

Περὶ δισυλλάβων ποδῶν.

Δισύλλαβοι πόδες εἰσὶ τέσσαρες· πυῤῥίχιος ἐν δύο βραχειῶν, υ υ, οἷον, λόγος· ἴαμβος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, υ -, οἷον, λέβης· τροχαῖος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, - υ, οἷον, ἦτορ· σπονδεῖος, ἐκ δύο μακρῶν, - -, οἷον, ἥρως.

Περὶ τρισυλλάβων.

Τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ· χορεῖος, ὁ καὶ τρίβραχυς, υ υ υ, οἷον, ἄατος· δάκτυλος, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, - υ υ, οἷον, Πίνδαρος· ἀμφίβραχυς, ἐκ βραχείας, καὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας, υ - υ, οἷον, ἄμητος· ἀνάπαιστος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, υ υ -, οἷον, ἀπάτωρ· βακχεῖος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, υ - -, οἷον, δομήτωρ· ἀμφίμακρος, ὁ

καὶ Κρητικὸς, ἐκ μακρᾶς, καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς, - υ -, οἷον, Καικίας· παλιμβάκχειος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, - - - υ, οἷον, συγγνωστός· μολοττὸς, ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν, - - -, οἷον, Πειραιεύς.

Περὶ τετρασυλλάβων.

Οἱ δὲ τετρασύλλαβοί εἰσιν ἑνκαίδεκα· πρωτελευσματικὸς, ὁ ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, υ υ υ υ, οἷον, ἀνιαρός· παίων πρῶτος, ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, - υ υ υ, οἷον, ἡμίονος· παίων β' ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ ἑτέρων δύο βραχειῶν, υ - υ υ, οἷον, ἀγεύεος [f] παίων γ' ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, υ υ - υ, οἷον, παράκοιτος· παίων τέταρτος, ἐκ βραχειῶν τριῶν καὶ μακρᾶς, υ υ υ -, οἷον, παρακαλῶ· ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, - - υ υ, οἷον, κλειτώνυμος· ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάττονος, ἐκ δύο βραχειῶν, καὶ δύο μακρῶν, υ υ - -, οἷον, κακοδαίμων· διτρόχαιος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, - υ - υ, οἷον, κλειτόδημος· δίαμβος, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, υ - υ -, οἷον, Ζηνογορῶ· ἀντίσπαστος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας [g], υ - - υ, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου τῶν ἀντεσπασμένων ὄντων, καὶ ἐξ ἐναντίας, οἷον, Θεόκλητος· χορίαμβος, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, (ἡ μακρὰ δὲ καὶ ἡ βραχεῖα ἀντὶ χορείου ἐστὶ τριβραχέος,) - υ υ -, οἷον, χειρονομῶ. (Περὶ τῶν τεσσάρων ἐπιτρίτων.) Οἱ τέσσαρες ἐπίτριτοι λέγονται κατὰ λόγους ἀριθμητικούς. Ὁ τέταρτος γὰρ τοῦ τρίτου ἐπίτριτος. ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ τετραχρόνου σπονδείου καὶ τριχρόνου ἰάμβου ἢ τροχαίου σύγκειται ὁ ἐπίτριτος, διὰ

[f] ἀγεύεος. monstrum vocis, an ἀδευκέος?

[g] Erat vitiose scriptum: ὁ ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας. Monuerat Beck.

τοῦτο ἐπίτριτος λέγεται. καὶ πρῶτος ἐπίτριτός ἐστιν, ὁ ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, υ - - -, οἷον, Θεοῤῥήμων· β' ἐπίτριτος, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν, - υ - -, οἷον, τοιχορύκτης· τρίτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ δύο μακρῶν, καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς, - - υ -, οἷον, αὐτοκράτωρ· τέταρτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ βραχείας, - - - υ, οἷον, εἰρήναρχος· δισπόνδειος, ὁ ἐκ τεσσάρων μακρῶν, - - - -, οἷον, εἰρηναρχῶ.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἀντιπαθεῖ τῷ τροχαίῳ ὁ ἴαμβος· διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ τῶν τετρασσυλλάβων τινὲς μὲν τῷ τροχαίῳ πρόσκεινται καὶ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς συζυγίας ἀπάδοντές εἰσι· τινὲς δὲ τῷ ἰάμβῳ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς συζυγίας οὐ συμφωνοῦσιν· ἤγουν, πρὸς μὲν τὸν χορίαμβον καὶ πρὸς τὸν ἀντίσπαστον αἱ ἰαμβικαὶ συζυγίαι χρήσιμοι, πρὸς δὲ τοὺς ἰωνικούς, οὐκέτι· πρὸς δὲ τοὺς ἰωνικοὺς πάλιν, αἱ τροχαϊκαὶ συζυγίαι χρήσιμοι, πρὸς δὲ ἐκείνους, οὐκέτι. εἰσὶ δὲ ἰαμβικαὶ συζυγίαι, ἢ δύο ἴαμβοι, ἢ σπονδεῖος καὶ ἴαμβος, καὶ πλέον οὐδέν· αἱ δὲ τροχαϊκαὶ συζυγίαι, ἢ δύο τροχαῖοι, ἢ τροχαῖος καὶ σπονδεῖος. πολλάκις δὲ κεῖνται καὶ ἀπὸ τῶν τρισυλλάβων. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἰαμβικοῦ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ ἢ ἴαμβος, ἢ σπονδεῖος ἢ χορεῖος, ἢ δάκτυλος, ἢ ἀνάπαιστος· ἐπὶ δὲ τῶν ἀρτίων χωρῶν τῆς δευτέρας καὶ τετάρτης καὶ ἕκτης, ἢ ἴαμβες, ἢ χορεῖος, ἢ ἀνάπαιστος, οὐδέποτε δὲ ὁ ἀπὸ μακροῦ ἀρχόμενος. ἐπὶ δέ γε τοῦ τροχαϊκοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ καὶ ἕκτῃ, ἢ τροχαῖος, ἢ σπονδεῖος, ἢ δάκτυλος, ἢ ἀνάπαιστος, ἢ χορεῖος· ἐν δὲ τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ καὶ πέμπτῃ οἱ ἀπὸ μακροῦ ἀρχόμενοι καὶ μόνοι, ἢ τροχαῖος, ἢ δάκτυλος, ἢ σπονδεῖος, οὐδέποτε δὲ ἀνάπαιστος ἢ χορεῖος. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ποδῶν.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πρώτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ πρώτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιζ' τὸ πρῶτον, ἀντισπαστικὸν δίμετρον, γλυκώνειον καλούμενον, ἀπὸ τοῦ εὑρόντος αὐτὸ Γλύκωνος. ἔστι δὲ ἀντίσπαστος καὶ διΐαμβος. ἡ γὰρ ἰαμβικὴ συζυγία, ὡς ἐῤῥέθη, οἰκεία τῷ ἀντισπαστικῷ, ἡ δὲ τελευταία παντὸς κώλου ἀδιάφορος, υ--υυ-υ-. Τὸ δεύτερον, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ λέγεται καὶ ἰθυφαλλικόν, -υ-υυ-υ. Τὸ τρίτον χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν· ὁ δὲ δεύτερος διΐαμβος· οἰκεία γὰρ ἡ ἰαμβικὴ συζυγία τῷ χοριάμβῳ, λείπει δὲ συλλαβή, διὸ καταληκτικόν· ὅτε δὲ λείπει πούς, βραχυκατάληκτον λέγεται· καί ἐστι -υυ-υ-υ. Τὸ τέταρτον, ἀναπαιστικὸν, δίμετρον, καταληκτικὸν, ὅπερ καὶ παροιμιακὸν λέγεται, υυ-υυ-υ---[h]. Τὸ πέμπτον, ὅμοιον τῷ β', τοῦ τρίτου δακτύλου ὄντος -υ-υ-υυ. Τὸ ἕκτον, ὅμοιον τούτῳ, πλὴν ὁ δεύτερος δάκτυλος, υ-υυ-υ. Τὸ ἕβδομον τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, ὃ καὶ Εὐριπίδειον, καὶ ληκύθιον καλεῖται· ληκύθιον δὲ λέγεται, ἢ διὰ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους σκῶμμα, ἢ διὰ τὸν τοῦ τροχαϊκοῦ βόμβον, ὃν ἐκτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον, ἢ διὰ τὸ τῶν θρήνων βομβικόν· ὅθεν καὶ Καλλίμαχος[i] τὴν τραγῳδίαν ληκύθιον μοῦσαν φησὶν, -υ-υ-υ-. Τὸ ὄγδοον, τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, τοῦ δευτέρου δακτύλου ὄντος, -υ-υυ-. Τὸ ἔνατον, ἰαμβικὸν δίμετρον, ὑπερκατάληκτον, υ-υ-υ-υ--. Τὸ δέκατον, ἐπιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν· οὐ λέγεται δὲ ἰωνικὸν, ἀλλ' ἐπιωνικόν· ὁ γὰρ ἀντίσπαστος πρὸς τὰς ἰαμβικὰς τὴν κοινωνίαν ἔχει, οἱ δὲ ἰωνικοὶ πρὸς τὰς τρο-

[h] Sic ed. Call. In ed. Oxon. est : -υυυυυ-υ---

[i] T. i. p. 548.

χαϊκάς· ὅθεν ἀσύμφωνοί εἰσιν οἱ ἀντίσπαστοι μετὰ τῶν ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιωνικὸν, υ - - υ - υ -. Τὸ ἑνδέκατον, τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, - υ - υ - υ - υ. Τὸ δωδέκατον χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, λειπούσης τῆς ἐσχάτης μακρᾶς, - υυ - - υυ. Τὸ τρισκαιδέκατον, προκελευσματικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ὅρα δὲ καὶ τὰς ταχυτῆτας καὶ τὰ κῶλα τῆς στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστρόφου, ὅπου εὕρηται κείμενον. τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ προκελευσματικὸν, υυ υυ υυ υ. Τὸ ιδ' ὅμοιον τῷ ἑβδόμῳ, τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, - υ - υ - υ -. Τὸ ιέ ἀντισπαστικὸν δίμετρον κατ' ἀντιπάθειαν ὑπερκατάληκτον. ἀντίσπαστος γὰρ καὶ παίων πρῶτος καὶ συλλαβή. ἀντιπαθεῖ δὲ, διότι ὁ ἀντίσπαστος μὲν συμφωνεῖ τῷ ἰάμβῳ, οἱ δὲ παίωνες τοῖς τροχαίοις· ἴαμβοι δὲ καὶ τροχαῖοι ἐναντίοι εἰσὶν, υ - - υ - υ υ υ -. Τὸ ισ' ἀντισπαστικὸν μετὰ τροχαϊκῆς συζυγίας τῆς δευτέρας κατ' ἀντιπάθειαν, καὶ ὁ ὕστερος ἀνάπαιστος καὶ αὐτὸς οἰκεῖος τῷ τροχαίῳ· ὥστε τρίμετρον βραχυκατάληκτόν ἐστιν, υ - - υ - υ - υ υ υ -. Τὸ ιζ' φαλαίκιον, ἀπὸ Φαλαίκου τοῦ εὑρόντος, καὶ χρωμένου αὐτῷ, ὅταν ὁ πρῶτος μόνος ἐστὶν ἀντίσπαστος, οἱ δὲ ἑφεξῆς ἴαμβοι. ἔστι δὲ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, υ - - υ υ - υ - υ -. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς τε καὶ ἀντιστροφῆς, μόνη παράγραφος· αὕτη γάρ ἐστι σημεῖον τοῦ τέλους τῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν. Ἰστέον ὅτι πᾶσαι αἱ στροφαὶ καὶ ἀντιστροφαὶ καὶ αἱ ἐπῳδοὶ τοῦ παρόντος ἐπινικίου ὅμοια καὶ ἰσόμετρα ἔχουσα τὰ κῶλα τῇ πρώτῃ. ὁ αὐτός ἐστι λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς, πλὴν τοῦ ιδ'. ἐκεῖνο γὰρ, μονόστροφον ὄν, ἐνηλλαγμένην ἔχει τὴν ἀντιστροφήν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς ἔχει κῶλα ιγ'. Τὸ ά ἐκ ταίωνος δευτέρου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς κατὰ ἀν-

τιπάθειαν. ἔστι δὲ δίμετρον ὑπερκατάληκτον, υ-υυυ-υ-. Τὸ δεύτερον, ἰαμβικὸν πενθημιμερές· πλὴν ὁ πρῶτος τρισύλλαβος, υυ-υ--. Τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον, ἀκατάληκτον. ἔχει δὲ καὶ τρισυλλάβους πόδας, υ-υ-υ-υυυυ-. Τὸ δ' ἰαμβικὰ δύο πενθημιμερῆ καὶ συλλαβή· ἔστι δὲ ὁ πρῶτος, τρίβραχυς χορεῖος, υυυυ-υ--υ-υ-. Τὸ ε παιωνικὸν ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ βακχείου. εἰσὶ δὲ οἱ τοιοῦτοι πόδες οἰκεῖοι τοῖς παίωσιν, υ-υυ--υ-υ--. Τὸ στ' ἀντισπαστικὸν σύναμα ἰαμβικαῖς συζυγίαις οἰκείαις, τρίμετρον, υ--υυ-υ-υ-υ-. Τὸ ζ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἔχει δὲ τὴν δευτέραν τροχαϊκὴν συζυγίαν, οἰκείαν τοῖς ἰωνικοῖς, --υυ-υ-υ-. Τὸ η, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, --υ-υ-. Τὸ θ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον βραχυκατάληκτον, --υ-υ--. Τὸ δέκατον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, λεγόμενον Ἀνακρεόντειον. ὅλα γὰρ ἄσματα αὐτῷ τούτῳ τῷ μέτρῳ συνετέθησαν, --υ-υ-υ-. Τὸ ιά, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἀπὸ μείζονος παρατετηρημένον. ἄρχεται γὰρ ἀπὸ βραχείας, ὡς γίνεσθαι τὸ πρῶτον β' παίωνα, υ-υυ--υυ. Τὸ ιβ' ἐπιωνικὸν διὰ τὸν πρῶτον ἀντίσπαστον, οὐκ οἰκεῖον ὄντα τοῖς ἰωνικοῖς καὶ τοῖς τροχαίοις, ἀλλὰ τοῖς ἰάμβοις. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ οὐκ ἰωνικὸν, ἀλλ' ἐπιωνικὸν λέγεται. εἰ δὲ καὶ τροχαϊκὴν τὴν κατακλεῖδα ἔχει, οὐ ξένον. οἱ γὰρ τροχαῖοι οἰκεῖοι τῷ ἰωνικῷ. υ--υ--υυ-υ-. Τὸ ιγ' χοριαμβικὸν δίμετρον, καταληκτικόν· ἔχει γὰρ βακχεῖον τὴν κατακλεῖδα, οἰκείαν ἰάμβοις καὶ χοριάμβοις, -υυ-υ--. Ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης ἐπῳδοῦ κορωνὶς ⟨3⟩· ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας ἐπῳδοῦ, ἤτοι ἐπὶ παντὸς τοῦ ἄσματος, μόνος ἀστερίσκος ⁂, ὃς δηλοῖ, ὡς τὸ ἆσμα τετέλεσται [k].

[k] Non modo Scholia in Olympia vetera habentur, quibus præfixum (ed. Call.

Ox.): Ἐξήγησις παλαιὰ πάνυ ὠφέλιμος· verum etiam ad calcem (plag. K. ed. Call.) adjecta sunt (in ed. Oxon. cuique carmini subjecta,): Σχόλια νεωτέρων πάνυ καὶ αὐτὰ ὠφέλιμα, ὡς ἐξ αὐτῶν ἐστι δῆλον, εἰς τὰ Πινδάρου Ὀλύμπια, ἢ κατά τινας, Δημητρίου Τρικλινίου. His monitum sequens præfixum: Οἱ νομίσαντες τὰ σχόλια ταῦτα Δημητρίου εἶναι τοῦ Τρικλινίου, τούτου ἕνεκα οὕτως ὑπέλαβον. εὑρέθη γὰρ ἔν τινι τῶν παρ' ἡμῖν ἀντιγράφων ἐπισημείωσις οὕτω λέγουσα· Ἰστέον ὅτι τὰ γραφέντα περὶ τῶν κώλων ἐν ἀρχαῖς πάντων τῶν Ὀλυμπίων ἐπινικίων, καὶ τοῦ πρώτου μόνου τῶν Πυθίων, παλαιά ἐστι. διωρθώθη δὲ παρὰ τοῦ ἡμετέρου σοφιστοῦ, ἤτοι μυσταγωγοῦ, κυροῦ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου. τὰ δὲ λοιπὰ τῶν Πυθίων ἐμετρήθη παρ' αὐτοῦ, πολλῶν τινων τῶν καθ' ἡμᾶς σοφῶν εἰς τοῦτο αὐτὸν προτρεψάντων. καὶ ὅσα δὲ ἐν τῇ βίβλῳ ἐγράφη σχόλια, σημειώσεις τινὰς ἔχοντα ἐν ταῖς τῶν λέξεων ἐναλλαγαῖς, ἃ καὶ σημεῖον, τὰ διὰ μέλανος κεφάλαια, ἔχουσι, καὶ τἄλλα τὰ κατ' ἄλλον τρόπον γραφέντα, καὶ ταῦτα τοῦ αὐτοῦ ἐστιν. Equidem utrumque genus Scholiorum conjunxi, ita tamen, ut veteribus adderem litteram V., recentioribus R., et glossas quoque Codd. Mss. edit. Oxon. inserui. Beck. quem ipse sequutus sum.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

SCHOLIA

IN PINDARI OLYMPIA.

CARMEN I.

ΙΕΡΩΝΙ Συρακουσίῳ.] Ἐπιγέγραπται ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι, τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ, νικήσαντι ἵππῳ κέλητι, τὴν ογ' Ὀλυμπιάδα, ἤ, ὡς ἔνιοι, ἅρματι. συνίδοι δὲ αὐτὸν νικήσαντα καὶ τεθρίππῳ τὴν οη' Ὀλυμπιάδα, ἐν ταύτῃ τελευτῆσαι. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ νικῶντος ἵππου Φερένικός ἐστι. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Βακχυλίδης, γράφων οὕτως. (Ursin. p. 202.) Ξανθότριχα μὲν Φερένικον Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν Πῶλον ἀελλοδρόμον νικήσαντα. ἦν Ἱέρων Δεινομένους παῖς (Δεινομένους δὲ παῖδες τέσσαρες· Γέλων, Ἱέρων, Πολύζηλος, καὶ Θρασύβουλος) τὸ γένος, τύραννος Συρακουσίων τῶν ἐπὶ Σικελίᾳ. ἔσχε δὲ υἱὸν Δεινομένην. νικήσας δὲ τὰ Ὀλύμπια, ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν Συρακούσιον καὶ Αἰτναῖον, κτίσας τὴν παρακειμένην τῷ ὄρει πόλιν ἐν τῇ Σικελίᾳ, Αἴτνην, ὁμώνυμον τῷ ὄρει.

1. Ἄριστον] Κράτιστόν ἐστι. Gl. Mss. β. γ.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Οὐδὲν ἕτερόν τι αὐτῷ τὸ προοίμιον βούλεται, ἢ, τεσσάρων ὄντων τῶν ἱερῶν ἀγώνων, συγκριτικῶς ἐπιδοξότερον τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀποφῆναι. οἰκειότατα δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τῆς συγκρίσεως παρείληφε. τεσσάρων γὰρ ὄντων, ὡς ἔφην, τῶν ἱερῶν ἀγώνων, καὶ αὐτὰ τὰ κοσμικὰ στοιχεῖα ἰσάριθμα ὄντα τοῖς ἀγῶσι παραλαμβάνει· εἶτα τούτων τῶν στοιχείων χρειωδέστερον καὶ διαπρεπέστατον τὸ ὕδωρ παραλαμβάνει, τῇ τῶν φιλοσόφων ἐπόμενος γνώμῃ, οἳ, φυσικώτερον, κινηθέντος ἐκ τοῦ ὕδατος ἔφασαν καὶ τὰ ἄλλα τρία στοιχεῖα συνίστασθαι. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ τὸ λεπτομερὲς, ἀέρα λέγουσι γίνεσθαι, τὸ δὲ παχύτερον, εἰς ἑαυτὸ συνιστάμενον, γῆν· ἀποτιλεῖν δὲ ἀπολεπτυνόμενον τὸν διάπυρον αἰθέρα, πῦρ· διὰ τοῦτο ἄριστον εἶπε τὸ ὕδωρ, ἐπεὶ δοκεῖ τῆς τῶν ἄλλων γενέσεως αἴτιον εἶναι. Τὸ γὰρ αἴτιον τῶν δι' ἑαυτοῦ γινομένων προὔχον τῶν ἄλλων. ἔνιοι δὲ καὶ τοῦτο προστιθέασι λέγοντες, ὅτι καὶ πρὸς τὰ λογικὰ καὶ ἄλογα ζῶα ἀναγκαιότερον εἶναι τὸ ὕδωρ, μάλιστα πρὸς θάλπος· καὶ ὅτι τὰ φυτὰ ἐκ τοῦ ὕδατος τρέφεται, ἡμεῖς δὲ ἐκ τῶν σπερμάτων ζῶμεν, τὰ δὲ σπέρματα οὐκ ἄλλως δύναται ζωογονηθῆναι, εἰ μὴ ὑπὸ τοῦ ὕδατος, εἰκότως τὸ ὕδωρ μεῖζον τῶν ἄλλων στοιχείων. τινὲς δὲ καὶ τὸ Ὁμηρικὸν παραλαμβάνουσιν· (Iliad. ξ. 201, 2.) "Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν." εἰ δὲ ὁ Ὠκεανὸς ποταμὸς καὶ ἡ μήτηρ Τηθὺς, ἦγουν ἡ πηγὴ, ἡ δὲ τῶν θεῶν γένεσις ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ γεννᾶται, εἰκότως τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων προτιμώτερον. ἀποδείξαμεν οὖν διὰ πολλῶν τῶν τεσσάρων στοιχείων προτιμώτερον τὸ ὕδωρ. πρὸς ταύτην τὴν ἀπόδειξιν καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα προτιμώτερον καὶ κεφαλαιωδέστερον ἀποδείκνυσιν. ἀρχὴ γὰρ τῶν ὅλων κατὰ Θαλῆν τὸ ὕδωρ. τὸ δὲ ἑξῆς τοῦ λόγου· ἄριστον μὲν ὕδωρ.

ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλούτου· ἅτε αἰθόμενον πῦρ διάδηλόν ἐστι νυκτὶ, οὕτως ἐν πλούτῳ χρυσός.

Ἄλλως. Τρία ἐν ἀνθρώποις Πίνδαρος ἄριστα εἶναι λέγει, τὸ ὕδωρ μὲν, εἰς τὸ ζῆν, οὗ ἄνευ βιοῦν ἀδύνατον· εἶτα χρυσὸν ἐν πλούτῳ τῶν ἄλλων χρημάτων ἐμπρέποντα, καθάπερ ἐν τῇ νυκτὶ τὸ πῦρ· πρὸς δὲ δόξαν, τὴν ἐν Ὀλυμπιάσι νίκην. ὁ δὲ νοῦς τοῦ προοιμίου ὅλου τοιοῦτος· ὥσπερ τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων χρησιμώτερον, ὁ δὲ χρυσὸς τῆς λοιπῆς ὕλης προτιμώτερος, οὕτω καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν προτιμώτερος τῶν ἄλλων. καὶ διυτέραν ἀπόδειξιν συγκριτικὴν ποιεῖται τῶν τοῦ πλούτου χρημάτων ἀξιολογώτερον καὶ τιμιώτερον ἀποδεικνὺς τὸν χρυσόν. εἰ δὲ μὴ ἐβεράδυνεν, ἠρκέσθη εἰς τὸν περὶ τῶν στοιχείων λόγον, καίτοι κεφαλαιωδέστερον ὄντα· ἀλλὰ πολύς ἐστιν ἐγκωμιάζων τὸν πλοῦτον. φαμὲν, ἠντᾶσθαι αὐτὸν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως φιλοχρημάτου συγχανούσης. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ χρυσὸς ἐν ἅπασι τοῖς κτήμασι τοῦ δυναστοῦ πλούτου οὕτω διαλάμπει, ὡς ἐν νυκτὶ πῦρ καιόμενον.

Ἄλλως. ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλούτου, ἅτε αἰθόμενον πῦρ διάδηλόν ἐστι νυκτὶ, οὕτως ἐν πλούτῳ χρυσός.

Ἄλλως. σύγκρισις τῶν ἀγώνων πρὸς τὰ στοιχεῖα, ἐξ αὐτοῦ τοῦ προοιμίου. καὶ γὰρ ἐκεῖνα ὧν τρόπον αἴτια τοῦ ζῆν τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶ, τὸν αὐτὸν καὶ τοῦ καλῶς ζῆν τούτους αἰτίους φησίν. ἐπειδὴ μὲν οὖν πρώτιστον καὶ τῶν ἄλλων στοιχείων ἄμεινον τὸ ὕδωρ ἐστὶ, παραβάλλει αὐτὸ τῇ τῶν Ὀλυμπίων νίκῃ, ὡς καὶ αὐτῇ προὐχούσῃ τῶν ἄλλων τεσσάρων.

Ἄλλως. Ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει τοῦ μεγάλως δυναμένου πλούτου, ἅτε τὸ αἰθόμενον πῦρ ἐν νυκτὶ, ἤγουν ὁ πυρσός· ἀπὸ κοινοῦ τὸ διαπρέπει. V.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἐπειδὴ τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες, Ὀλύμπια, Νέμεα, Ἴσθμια, καὶ Πύθια· οἱ μὲν τρεῖς ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ δὲ τῶν Πυθίων, ἐν Δελφοῖς γινόμενος, ὧν τὰ μὲν Ὀλύμπια καὶ Νέμεα εἰς Δία, εἰς Ποσειδῶνα δὲ τὰ Ἴσθμια, τὰ δὲ Πύθια εἰς Ἀπόλλωνα ἐτελεῖτο. ἔστι δὲ καὶ τέσσαρα στοιχεῖα, τὰ τὸ πᾶν συνιστῶντα, πῦρ, ἀὴρ, ὕδωρ, γῆ· ἐπεὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, βουλόμενος τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα κρείττω τῶν τριῶν ἀποδεῖξαι, καὶ δέον οὕτως εἰπεῖν· ὥσπερ τὸ ὕδωρ κρεῖττον τῶν ἄλλων στοιχείων· ἐπὶ (δὲ) τῇ συγκρίσει ταύτῃ ἑτέραν ποιεῖ λέγων· ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει καὶ διαλάμπει ἐξόχως καὶ ὑπερτάτως τοῦ μεγάνορος καὶ τοῦ τοὺς ἄνδρας μεγίστους κατά τε νοῦν καὶ ψυχὴν ποιοῦντος νομίζεσθαι πλούτου, ἢ τοῦ μεγαλαύχους τούτους ποιοῦντος. πλοῦτον δὲ ἐνταῦθα καλεῖ τὴν τῶν κτημάτων καὶ θρεμμάτων καὶ τῶν ἄλλων περιουσίαν. θέλων δὲ δεῖξαι, πῶς ὑπερέχει ὁ χρυσὸς τοῦ πλούτου, φησίν· ἅτε, καὶ καθὰ, πῦρ αἰθόμενον, καὶ καιόμενον καὶ λάμπον ἐν νυκτί. ἄριστον δέ ἐστι τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων, οὕτω. φασὶ γὰρ οἱ Φυσικοὶ, αἴτιον τὸ ὕδωρ τῆς τῶν τριῶν οὐσίας εἶναι, καὶ τὸ μὲν λεπτομερέστερον αὐτοῦ, ἀέρα γίνεσθαι, τὸ δὲ παχύτερον, εἰς ἑαυτὸ καθιστάμενον, γῆν, ἀπολειπτυνόμενον δὲ, τὸν διάπυρον αἰθέρα, ἤτοι τὸ πῦρ. Ἄριστον μὲν ὕδωρ· τῶν ἄλλων δηλονότι στοιχείων. καὶ γὰρ τὰ μὲν ὑπερθετικὰ, ἐπὶ τὰ ὁμογενῆ ἀεὶ τὴν ὑπέρθεσιν ἔχει, καὶ χωρὶς ἐκείνων πολλάκις λέγεται καὶ ἔχει ταῦτα συνυπακουόμενα, ὡς ἐνταῦθα τὸ ἄριστον. τὰ δὲ συγκριτικὰ χωρὶς ἐκείνων, πρὸς ἃ τὴν σύγκρισιν ἔχει, οὐ δύναται λέγεσθαι, εἰ μὴ ἐπὶ θεοῦ λαμβάνοιτο, ὡς τὸ κρεῖττον παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. R.

3. διαπρέπει] Τὸ διαπρέπει λέγεται μεταβατικῶς μεσιτευούσης ἀεὶ προθέσεως. οἷον διαπρέπει τόδε ἐπὶ τοῖσδε, ἤγουν διὰ πάντων τούτων πρέπει, τουτέστι, παραβαλλόμενον πρὸς πάντα ταῦτα ἀποκρύπτει αὐτὰ, καὶ εὐπρεπὲς αὐτὸ μόνον δοκεῖ ἐν αὐτοῖς εἶναι. ἐπὶ πολλὰ δὲ ἀεὶ ἡ δυνάμει ἡ ἐνεργείᾳ ποιεῖται ταύτην τὴν ἑαυτοῦ μεταβασιν. καὶ οὐδέποτε ἐφ' ἕν. ὑπερθετικοῦ γὰρ τρόπον τινὰ δύναμιν ἔχει. δυνάμει δὲ εἴρηται, διὰ τὰ περιληπτικὰ τῶν ὀνομάτων· οἷον τὸ χορὸς, τὸ δῆμος, τὸ πλοῦτος. ταῦτα γὰρ ἑνικὰ ὄντα τῇ φωνῇ, πληθυντικὰ τῇ δυνάμει εἰσί. λέγεται δὲ καὶ μόνον κατ' ἐξαίρετον, καθὰ καὶ

τὰ ὑπερθετικὰ ἐνίοτε, ὡς ἐνταῦθα· Αἰθόμενον πῦρ διαπέρσει νυκτί. οὐ γὰρ πρὸς τὴν νύκτα παραβαλλόμενον εὑρισκές ἐστι· τοῦτο γὰρ ἀσύνετον λέγειν· ἀλλ' ἐν νυκτὶ καιόμενον διαλάμπει, πρὸς τὰ ἄλλα δηλονότι παρατιθέμενον, ἃ λαμπρότητα ἔχει. οἱ λαμβάνοντες εἰς τὸ πλούτου ἔξωθεν τὸ ἐπὶ, καὶ τὸ ἔξοχα ἀντὶ τοῦ λίαν λέγοντες, ἀμαθεῖς. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ἔξοχα, τὸ δὲ ἔξοχα ἀντὶ τοῦ ἐπέκεινα. ὥσπερ οὖν ἐπέκεινα πάντων φαμὲν, οὕτω καὶ ἔξοχα. R.

4. μεγάνορα] εἶπε τὸν πλοῦτον, ὡς μὲν ἔνιοι, διὰ τὸ κατασκευάζειν τοὺς κεκτημένους αὐτὸν αὐχητικούς, καὶ ὑπερόπτας, καὶ ὅτι αὐτὸς γίνεται μεγαλήνωρ, διὰ τὸ πολλὰ δύνασθαι κατεργάζεσθαι. νεῦρα γὰρ πολέμου ὁ χρυσός.

Ἄλλως. μεγάνορος, ἤτοι τοῦ αὐξάνοντος, τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ποιοῦντος μείζονα φρονεῖν τῶν καθηκόντων, ἢ ὅτι αὐτομεγάνωρ ἐστὶ, διὰ τὸ πολλὰ δύνασθαι κατεργάζεσθαι. V.

5. ἄεθλα] νῦν εἴρηκε τὰ ἀγωνίσματα. ἔλεγον δὲ οὕτω καὶ τὰ ἴππεθλα. Ὅμηρος (Iliad. ψ. 273.) "Ἱππῆας τὰ δ' ἄεθλα διεξεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι," ἢ ἄεθλα, τὰ ἀγωνίσματα, περιφραστικῶς τοὺς ἀγῶνας. πρὸς ἑαυτὸν δὲ ἐκφέρων, εἶπεν· ω φίλον ἦτορ, εἰ δὲ καταλέγειν ἄεθλα βούλει, νόμιζε ὡς ἐν ἄστροις ἥλιον φαεινότερον, οὕτως ἐν ἄεθλοις τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα προτιμᾶν. V.

Ἄεθλον καὶ βραβεῖον τὸ αὐτό· ὡς λῆμμα καὶ δῶρον. λέγεται δὲ οὕτω τὸ διδόμενον γέρας τῷ νικήσαντι ἀθλητῇ, ἀπὸ μὲν τῶν διδόντων αὐτὸ βραβευτῶν, βραβεῖον, ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλούντων, ἆθλον. ἐνταῦθα δὲ ἄεθλα λέγει τοὺς ἀγῶνας. R.

Γαρύειν] φωνεῖν, καταλέγειν, διακρίνειν, ὑμνεῖν. Δωρικῶς δὲ τὸ γαρύειν, τοῦ ι ἐκλείψαντος. Ἄλλως. γαρύειν λέγει, καί ἐστιν ἀποβολὴ τοῦ ι, ὅπερ ἔθος Δωριέων. (cf. Gregor. Cor. de Dial. p. 140. s.) ἡ δὲ γῆρυς ὅτι ἐπὶ τῆς φωνῆς εἴρηται, εὑρίσκομεν, καὶ Ὅμηρος (Iliad. δ. 437.)· "Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς." ἔθος δέ ἐστι Πινδάρῳ, μὴ, οἷς προοιμιάζεται συγκριτικοῖς, τούτοις τὰ συγκρινόμενα εὐθέως ἐπάγειν, ἀλλὰ μεταξὺ τινὰ εἰκόνα ἀποδεικτικὴν τῆς βελτιώσεως παρεντίθεται, καὶ οὕτω τὴν σύγκρισιν ἐπιφέρει. ποιεῖ δὲ τοῦτο, θερμός τις ὤν, καὶ πολύνους ἐπὶ τὰ νοήματα. V.

6. Ἐπιθυμεῖς, ω φίλη ψυχή. Gl. mss. α. β. γ.

8. Θαλπνότερον] θερμότερον, φανερώτερον, φαεινότερον. τῇ γὰρ θέρμῃ καίειν τὸν ἀέρα καὶ φωτίζειν ποιεῖ. V.

9. Ἐν ἀμέρᾳ] καὶ ἐκ τοῦ καιροῦ τὸ ἄγαν λαμπρὸν τοῦ ἡλίου δείκνυσι, καὶ πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ἄστρων, ἅτινα κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξασθενεῖ φαίνεσθαι. διὸ καὶ ἁρμοδίως ἄστρα ἐπήγαγεν. Ἔρημον εἶπε τὸν αἰθέρα διὰ τὸ ἄγαν πυρῶδες, καὶ μὴ πλησιάζειν αὐτῷ ζῶον ἐν τῷ ἀσφαλεῖ. (τὸ ερι μόριον λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ μεγάλως· ὡς Ὅμηρος (Iliad. κ. 305.)· ἐριαύχενας ἵππους.) τὸ δὲ σαφὲς οὕτως ἔχει· εἰ δὲ, ὦ προσφιλεστάτη ψυχὴ, ἀγῶνας φωνεῖν καὶ διακρίνειν μέλλεις καὶ διακηρύσσειν, μηκέτι τοῦ ἡλίου σκόπει ἕτερον ἄστρον, μήτε θερμότερον μήτε λαμπρότερον διὰ τῆς ἐρήμου αἰθέρος φερόμενον ἐν ἡμέρᾳ· μηδὲ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἕτερον βελτίονα. V. Εἰκότως εἶπε τὸ ἐν ἀμέρᾳ. ἡλίου γὰρ ἐν ἡμέρᾳ λάμποντος, οὐδὲν τῶν ἄστρων ὁρᾶται. R.

Ἄστρον] κακῶς εἶπε ἄστρον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἀστέρα. τὰ γὰρ ἐκ πολλῶν συγκείμενα ἀστέρων ζῴδια, ἄστρα λέγεται, ὁ δὲ ἥλιος ἀστήρ. τὸ δὲ ὅλον εἰπεῖν· ὥσπερ ἐν ἄστροις ἥλιον εἶπης θαλπνότερον, οὕτως ἐν ἀγῶσι πρωκρίναις Ὀλυμπίαν. V. ἄστρον, ἀντὶ τοῦ ἀστέρα. διαφέρει ἄστρον καὶ ἀστήρ. ἀστὴρ γὰρ ὁ μονομερής· ἄστρον δὲ τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συγκείμενον. R.

10. Ἐρήμας δι' αἰθέρος] ἀνεφέλου ἀέρος. Gl. mss. α. β. γ. ἡ μὲν θάλασσα ἔχει τοὺς ἰχθῦς, ἡ δὲ γῆ τὰ τετράποδα καὶ τὰ ἑρπετὰ, ὁ δὲ ἀὴρ τὰ πτηνά· ὁ μέντοι αἰθὴρ, πυρώδης ὤν, οὐκ ἔχει. ἢ ἐρήμης, τῆς μὴ ἐχούσης νέφος· οὐ γὰρ συνίστανται εἰς ὄμβρασίαν. ἢ διὰ τὸ μὴ φαίνεσθαι οἰκούμενον. ἢ ὡς πρὸς ἡμᾶς ἐρήμης, διὰ τὸ ἡσύχιον καὶ

ἔρημον. V. Τὸν αἰθέρα ἐνταῦθα θηλυκῶς εἶπε ποιητικῶς ἔθει. Ἐρήμας δὲ δι' αἰθέρος, οἱ μὲν φασὶ τοῦ οὐρανίου πυρός, ᾧπερ οὐ πλησιάζει τὶ τῶν παρόντων διὰ τὸ αὐτοῦ δαπανητικόν· διὸ καὶ ἔρημός ἐστιν. ἐγὼ δέ φημι τὸν ἀέρα· ὅς, εἰ καὶ πίστονται ἐν αὐτῷ ζῶα, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ οἰκεῖν ἐνταῦθα, ἔρημός ἐστιν. ἄλλως τε καὶ τί τῆς ἐκείνων ἀλογίας γένοιτ' ἂν χεῖρον, ἐπεὶ τὸ μὲν πῦρ ἄνω ὂν ἡμῖν οὐχ ὁρᾶται, ἡμεῖς δὲ, διὰ τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ γῆς, οὐρανοῦ, καὶ ἀέρος διαφανοῦς ὄντος, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ ἄστρα καταλαμβάνομεν. ὅτι δὲ καὶ τὸ αἰθὴρ ἀντὶ τοῦ ἀὴρ εὕρηται, μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων περὶ τῶν νεφελῶν οὕτως (Nub. 569. 570.) " Τμέτερον πατέρ', αἰθέρα, βιοθρέμμονα πάντων." ἐν γὰρ τῷ ἀέρι, καὶ οὐκ ἐν τῷ πυρὶ, αἱ νεφέλαι συνίστανται, καὶ οὗτος πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις τὸ ζῆν παρέχει. Ἐρήμας δ' αἰθέρος. Παρὰ τοῖς Ἴωσιν οὕτω θηλυκῶς προφέρεται· ὡς ἡ κίων καὶ ἡ Μαραθών. οὐ πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα Ἰωνικά ἐστιν· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσι. R.

11. Ὀλυμπίας] Ὀλυμπία, Πίσα καὶ Ἦλις τὸ αὐτό· Ὀλύμπια δὲ οὐδετέρως ὁ ἐκεῖ τελούμενος ἀγών. R.

12. Αὐδάσομεν] ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ· " Ἵνα εἴδομεν ἄμφω" (Iliad. α. 363.) R.

13 Πολύφατος] πολύδοξος. Gl. mss. α. β. γ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου [1] περιβάλλεται ταῖς τῶν σοφῶν μητίεσι, καὶ ὑπὸ πάντων τούτων κατασκευάζεται. ἀμφιβάλλεται δὲ, ἤτοι κοσμεῖται, ἢ περιγράφεται, καὶ περιλαμβάνεται, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος (Il. ψ. 255.). " Τορνώσαντο δὲ σῆμα." Ἄλλως. οἷον εἰπεῖν, γράφεται, περιβάλλεται. ἔνιοι δὲ προβάλλεται. κοσμεῖται ὁ ὕμνος — ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν στεφάνων. Πολύφατος δὲ, ὁ πολύφημος, ὁ ὑπὸ πολλῶν φημιζόμενος καὶ λεγόμενος, πολυθρύλλητος. V.

16. Κρόνου παῖδα] Ἔστι μὲν τὴν ἑστίαν δέξασθαι Κρόνου, καθότι πρόκειται. (Scilicet in edd. Call. post κελαδεῖν punctum ponitur.) βέλτιον δὲ οὕτως δέξασθαι· εἰς τὴν τοῦ Ἱέρωνος ἐλθόντας ἑστίαν, τὸν τοῦ Κρόνου παῖδα, τὸν Δία, ὑμνεῖν. πιθανώτερον γὰρ τῆς νίκης Ὀλυμπιακῆς οὔσης τὸν Ὀλύμπιον Δία παρὰ τῷ Ὀλυμπιονίκῃ ἀνυμνεῖσθαι. Τὸ δὲ ἐς ἀφνειὰν εἶπεν, ὅτι τὸ ἱπποτροφεῖν πλουσίων· τοὺς δὲ ἱκομένους, ἀντὶ τοῦ παραγενομένους· τῇ γὰρ αἰτιατικῇ ἀντὶ δοτῆς κέχρηται. (ὅπερ οὐκ οἶμαι λόγον ἔχειν.) V.

Εἰ μὲν ἱκόμενοι γράφεται, τὸ ἑξῆς ἔχει οὕτως· μηδὲ ἀγῶνα εἴπωμεν κρείττονα τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνος, ἀφικόμενοι εἰς τὴν πλουσίαν οἰκίαν τοῦ Ἱέρωνος τὴν εὐδαίμονα· τὸ δὲ, ὅθεν ὁ πολύφατος μέχρι τοῦ, Κρόνου παῖδα, διὰ μέσου οὕτως· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ὁ ὕμνος, οὗ πολὺ κλέος, πλέκεται βουλαῖς σοφῶν, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν σοφῶν, ὥστε ὑμνεῖν τὸν παῖδα τοῦ Κρόνου, τουτέστι τὸν Δία, ὅς ἐστι δεσπότης τοῦ ἀγῶνος. Εἰ δὲ ἱκομένοις, οὕτω· μηδὲ ἀγῶνα εἴπωμεν κρείττονα τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ὁ ὕμνος, οὗ πολὺ κλέος, πλέκεται ἡμῖν νοήμασι σοφῶν, ὥστε ὑμνεῖν τὸν παῖδα τοῦ Κρόνου, ἀφικομένοις εἰς τὴν πλουσίαν οἰκίαν τοῦ Ἱέρωνος, τὴν μακαρίαν, τὴν εὐδαίμονα, τουτέστι, τὴν Σικελίαν· ὅς, ἤγουν ὁ Ἱέρων, δίκαια βασιλείαν δικαίαν ἐν τῇ Σικελίᾳ τῇ πολυμήλῳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ πολυθρέμμονι.

Εἰ δὲ ἀγῶνας θέλεις ὑμνεῖν, ὦ προσφιλὴς ἐμοὶ ψυχὴ, μηδὲ ζήτει ἰδεῖν ἐν ἡμέρᾳ ἄλλον τινὰ ἀστέρα λαμπρὸν, θερμότερον τοῦ ἡλίου, δι' ἐρήμου τοῦ αἰθέρος, φερόμενον δηλονότι· ἤγουν μὴ ὑπὸ νεφελῶν κρυπτόμενον· ὅτε γὰρ ἀσυννεφής ἐστιν ὁ οὐρανὸς, τότε ἡ τοῦ ἡλίου δείκνυται θερμότης. R.

Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνειὰν] οἱ μὲν πρὸς τὸ ἑστίαν συντάσσουσιν (ἐπλανήθησαν δὲ εἰς τοῦτο) διότι ἡ καταρχὰς τὴν οἰκίαν εὑροῦσα ἡ Ἑστία ἦν, ἥτις ἦν Κρόνου θυγάτηρ, ἀφ' ἧς καὶ τὴν οἰκίαν ἑστίαν λέγομεν. Ἐγὼ δὲ Κρόνου παῖδα λέγω τὸν Δία, ὃν δίκαιον ἐπαινεῖσθαι πρὸ τῶν νενικηκότων, διὰ τὸ αὐτοῦ τὴν πανήγυριν εἶναι, εἰς ἣν οὗτοι ἐνίκησαν·

[1] ἐκ τοῦ Ὀλύμπου. leg. ἐκ τῆς Ὀλυμπίας. ἐκ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος.

πρῶτον δὲ καθολικῶς εἰπὼν, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας ἔρχεσθαι τοὺς ὕμνους ἐν τοῖς σοφοῖς ἐπαινοῦσι τοὺς νικῶντας· ἐπειδὴ ὁ νῦν νενικηκὼς ὁ Ἱέρων ἦν, ὁ πρὸς τοῦτον τὸν ἔπαινον ἐργαζόμενος, διὰ τοῦτο πρὸς Ἱέρωνα τὸν λόγον ἀπέτεινε. καί ἐστι τὸ ἱκομένους, δι' ἑαυτόν. R.

18. Θεμιστεῖον] βασιλικόν. Gl. Ms. α. Ἡρῳδιανὸς προπαροξύνει· ἀναλογώτερον γάρ· ἡ δὲ χρῆσις παροξύνει.—Ἄλλως. Θεμιστεῖον· τὸ δίκαιον, παρὰ τὸ Θέμις. ἀμφίπεσι δὲ, τὸ περιέπει, οἱονεὶ θεραπεύει. V. Τοῦτο ἡ μὲν ἀναλογία προπαροξύνει, ἡ δὲ συνήθεια περισπᾷ. ἐπικρατεῖ δὲ ἡ συνήθεια, ὡς ἐν τῷ χάριεν. κἀκεῖνο γὰρ, ὅσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν, ἐπὶ τῆς παραληγούσης ἂν εἶχε τὸν τόνον, ἀλλ' ἡ συνήθεια προπαροξύνουσα αὐτὸ, ἐπεκράτησε. R.

Ἀμφέπεσι] διέπει. περιέπειν γάρ ἐστι τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾶν καὶ θάλπειν. δίπειν δὲ τὸ διοικεῖν. ἐνταῦθα δὲ ὁ λόγος τὸ δεύτερον ἀπαιτεῖ. R.

19. Σκᾶπτον] σκῆπτρον, ἡ βασιλικὴ ῥάβδος. ἀπὸ ταύτης δὲ ἐνταῦθα τὴν βασιλείαν θέλει δηλοῦν. τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ ἐστὶν ἐν χρήσει. σκᾶπτον δὲ κατὰ Δωριεῖς τὸ σκῆπτρον, ἀποβολῇ τοῦ ρ γινόμενον. R.

Πολυμάλου] τῆς εὐδαίμονος ἀπὸ μέρους νοεῖτο. Δρέπων μὲν ἀντὶ τοῦ δρεπόμενος, ἀπαναθιζόμενος, πασῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον, ἀνδρείας, δικαιοσύνης, καὶ τῶν ἑξῆς, αὐτὸ τὸ ἄκρον δρεπόμενος ἁπασῶν τῶν ἀρετῶν· οἱονεὶ ἀφ' ἑκάστης τὸ ὠφέλιμον καρπούμενος. Ἄλλως. ἀκαταλλήλως τὸ δρέπων τῷ ἀγλαΐζεται ἐπενήνοχεν. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, ἀγλαϊζόμενος, ἵν' ᾖ, καλλωπιζόμενος τῷ τῆς μουσικῆς κάλλει, τουτέστι τῇ ᾠδῇ. Ἄλλως. ἀγλαΐζεται δέ· ἀκαταλλήλως τὸ δρέπων τῷ ἀγλαΐζεται. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν· ἀγλαϊζόμενος ἐν τῷ τῆς ᾠδῆς ἄνθει, καὶ τῇ ᾠδῇ, ἤτοι μουσικὸς ὤν, ἢ περὶ τὴν μουσικὴν διακείμενος. φίλην δὲ τράπεζαν, ἢ ὅτι κατὰ τὸ ἀναγκαῖον συνεστιῶνται, ἢ ὅτι ἐκ ταύτης αἱ φιλίαι. Ἄλλως. Ἀγλαΐζεται δὲ, ἐπαγωγικῶς ἀπὸ τῶν καταριθμηθέντων. εἰρηκὼς γὰρ, ἀφνεὸς, ἀγαθὸς, δίκαιος, βασιλεὺς, ἐν τῇ ἀρετῇ τὸ δίκαιον, ἐν τῷ πλουτεῖν τὸ νικᾶν, φησὶν, ὅτι κέκτηται καὶ μουσικὴν, ἵνα πάσας τὰς βιωτικὰς ἀρετὰς εἴπῃ. Ἄλλως. τῷ εἶναι μουσικὸν, ἢ τῷ διακεῖσθαι περὶ μουσικὴν, ὥσπερ φιλίατρος [m], οὕτως ἐστίν· ἀλλὰ τῷ ἀώτῳ, τῆς ᾠδῆς ἄνθει, τουτέστιν ἐν ταῖς ᾠδαῖς. οὐδὲν γὰρ ἕτερον μουσικῆς ἄνθος, ἢ αἱ ᾠδαί. Οἷα δὲ, ἔφη, ἐν τοῖς περὶ τὸν πότον εἰώθασι λέγεσθαι. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ ἐν τῷ τῆς μουσικῆς ἁπανθίσματι, οἱονεὶ πεπαίδευται τὴν μουσικήν [n]. V.

Δέον εἰπεῖν ἀγλαϊζόμενος, πρὸς τὸ μέτρον ἀγλαΐζεται εἶπεν. εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς λογοποιοῖς. φησὶ γὰρ ὁ Συνέσιος· "Τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ γενόμενος, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κέκροπι, διεστίλεσε." διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν· ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ, ἤτοι μουσικῇ, περιφραστικῶς δείκνυσιν αὐτὸν εἰρήνης ἀπολαύοντα, καὶ οὐ πολέμους ἔχοντα. εἰρηναίας γάρ ἐστι καταστάσεως, μουσικῇ καὶ αὐλοῖς τὴν ψυχὴν θέλγειν. R.

20-22. Gl. mss. hæc: δρέπων· τρυγῶν. Gl. β. γ. κορυφάς· τὰ ἐξαίρετα. Gl. α. β. ms. γ. addit: προστερήματα. ἀγλαΐζεται· λαμπρύνεται. Gl. α. β. γ. Tum additur: ἐν ἀώτῳ μουσικῆς, ἀντὶ τοῦ ἐν ἐξαιρέτοις μέλεσι μουσικῆς κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὃ παίζομεν οἱ ἄνθρωποι θαμὰ, ἀντὶ τοῦ πολλάκις, περὶ φίλην τράπεζαν, ἀντὶ φιλικὴν, ἤγουν φίλους συνεστιωμένους ἔχουσαν.

[m] Debuit esse φιλαοιδός.

[n] In μουσικῆς ἄωτον argutantur Schol. Est lyricus ornatus pro ipsa musica, τῇ μουσικῇ. At is, qui ἀγλαΐζεται, duplici modo accipi sane potest; est enim et is, qui arte musica ornatus est, vel in ea sibi placet, ut ap. Hom. Iliad. κ. 331. Ἵπποις —ἀγλαϊεῖσθαι, adeoque ipse eam exercet; et is, qui ornatur, celebratur carminibus. Nec video, utrum posthabendum sit. Prætuli tamen posterius propter sequentia: *sicut solemus multa canere ad mensam*, in quibus sunt τὰ κλέα ἀνδρῶν. Est voc. in quo seriores sibi placent.

24. Φίλαν] τὴν φιλοστοιάν. Οὐ γὰρ ἐχθροὶ εἰς τράπεζαν συνέρχονται. Τὸ δὲ παίζομεν, ὡς πρὸς τράπεζαν, οὐ τὸ σπουδαῖον· ἄκαιρον γάρ. ὁ δὲ νοῦς· Ὁποίαν μάλιστα μουσικὴν οἱ ἄνδρωποι συνεχῶς κατὰ τὰ συμπόσια περὶ τὴν προσφιλῆ τράπεζαν παίζομεν. καλῶς καὶ μετὰ τὴν εὐωχίαν, εἶπεν. οὐ γὰρ ἦν σπουδαίου, ἄνευ τοῦ εὐωχεῖσθαι κιθαρίζειν. ἀμφίβολον οὖν, πότερον ἀγλαΐζεται μουσικῆς ἐν ἀώτῳ μουσικὰ ζητῶν παρὰ τῷ δείπνῳ, ἢ ἐκεῖ λύρα περιεφέρετο τοῖς διαπνοῦσιν, ὡς ἀπαρχομένων παιδιᾷ (καὶ) μουσικῇ τοῦ εἰς Ἱέρωνα ὕμνου. V.

Οἷα παίζομεν] ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὃ παίζομεν· ὁμοιωματικὸν ἀναφορικὸν, ἀντὶ ἀναφορικοῦ δεικτικοῦ. τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐστιν ἐν χρήσει. Τὸ Δωρίαν οἱ μὲν φασὶν ἱστορικῶς, διὰ τοῦτο, ὅτι πρῶτοι οἱ ἐν Παρνασῷ Δωριεῖς λύραν ἐπήξαντο· οἱ δὲ μυθικῶς, ὅτι πρῶτος Ἑρμῆς ταύτην πήξας, Ἀπόλλωνι δῶρον ἔδωκεν. οὓς αὐτοὺς [o] ἐάσας, Δωρίαν νόει τὴν Δώριον μέλος οὖσαν ἐν τῷ Ἱέρωνος ἐπινικίῳ· ἢ ὅτι ὁ ἐπινίκιος Δωριστὶ συνετέτακτο. εἰσὶ δὲ ἁρμονίαι τρεῖς· Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος. ἀναλάμβανε, ὦ ψυχὴ, τὴν Δωρίαν φόρμιγγα, καὶ ὕμνει τὸν Φερένικον ἵππον Ἱέρωνος, καὶ τὴν Πίσαν, εἴ ἄρα σοι ἡ τούτου χάρις τὸν νοῦν εὐφρανε. Πίσα, χώρα, καὶ Ἀλφειὸς, ποταμὸς πλησίαν Ἤλιδος, ἐν Πελοποννήσῳ εἰσί. λέγουσι δέ τινες τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἤλιν πάνυ πλησίον εἶναι. ὅπερ οὐκ ἔστιν ἀληθές. πεντήκοντα γὰρ στάδια ἀλλήλων διέχουσι. Πίσα δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Πίσης, τῆς Θυγατρὸς Ἐνδυμίωνος. ἐλέγετο δὲ ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος καὶ Πίσα καὶ Κρόνιος λόφος. Τὸ δὲ σύτο παρ' Ἀλφειῷ, καταχρηστικῶς εἶπεν. οὐ γάρ ἐστιν ἐν τῷ τοῦ ἀγῶνος τόπῳ οὗτος ὁ ποταμὸς, ἀλλὰ πόῤῥω. R.

26. Δωρίαν] παρ' ὅσον οἱ ὑπὸ τὸν Παρνασὸν οἰκοῦντες Δωριεῖς πρῶτα λέγονται τὸ ὄργανον ἐσκευακέναι. οἱ δὲ παρὰ τὸ δῶρον ἀκούουσιν, ὅτι δὴ τὴν λύραν Ἑρμῆς, ἀντὶ τῆς τῶν βοῶν κλοπῆς, Ἀπόλλωνι παρέσχεν. οἱ δὲ, ὅτι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ ἥρμοσται τῷ Πινδάρῳ ἡ λύρα. ἁρμονίαι δὲ πλείονες, Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος. τὸ δὲ ἀπὸ, δύναται μὲν ἀκούεσθαι καὶ πρὸς τὸ, πασσάλου· ἵν' ᾖ, ἀπὸ πασσάλου· δύναται δὲ καὶ πρὸς τὸ λάμβανε, ἵν' ᾖ ἀπολάμβανε. ἐκ τούτου τὸ ᾆσμα τὸ τῆς ἐγκωμίου γραφῆς ὑποφαινόμενον εἴη. Ἄλλως. ἀλλὰ Δωρίαν] ὅτι Δωριστὶ συντέτακται ὁ ἐπινίκιος, περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσι· "Ποτὶ Δώριον μέλος σεμνόστατόν ἐστι Ρ".) πασσάλου δὲ, ὅτι ἐκ πασσάλων ἔκειντο αἱ κιθάραι· (καὶ Ὅμηρος· "Πασσάλῳ ἐγκρεμάσας.") διὰ τὸ ἑτοίμους εἶναι εἰς τὸ ἀναλαβεῖν· ἢ ὅτι ὡς ἀνάθημα ἔν τινι τόπῳ τοῦ οἴκου ἀνάκειντο.

28. Πίσας τε] Τὸ Πίσας τι συσταλτίον διὰ τὸ ἀντίστροφον. οὕτω δὲ οἱ περὶ Πίνδαρον καὶ Σιμωνίδην. περὶ δὲ τῆς Πίσης, ὅτι ὁ τόπος ἐν Ἤλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος, Πολέμωνι φησίν. ἔνιοι δὲ ὑποσυγχέουσι τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἤλιν· οὐκ ὀρθῶς δέ· διέστηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρία σταδίοις πεντήκοντα—ὠνόμασται δὲ Πίσα ἀπὸ τῆς Πίσης, τῆς Ἐνδυμίωνος Θυγατρός.

Ἀναλάμβανε, ὦ Πίνδαρε, τὴν Δωρίαν φόρμιγγα, καὶ ὕμνει τὸν Φερένικον ἵππον τοῦ Ἱέρωνος, καὶ τὴν Πίσαν, εἴ ἄρα σοι ἡ τούτων χάρις τὸν νοῦν ηὐφρανεν. Ἄλλως. εἴ τινά σοι ἡ Πίσα καὶ Φερένικος νικήσας παρέσχε λόγων εὐπορίαν. V.

29. Φερενίκου] ὄνομα τοῦ νικήσαντος ἵππου. ὁ δὲ νοῦς· εἴτι σοι, ὦ Θυμὲ, ἡ τοῦ ἵππου καὶ τῆς Πίσης χάρις τὸν νοῦν ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν. V. Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πάλιν ψυχὴν ἀποτείνει τὸν λόγον· ἀλλὰ τὴν τοῖς Δωρίοις μέλεσιν ἁρμόζουσαν φόρμιγγα ἀπὸ πασσάλου λάμβανε καὶ μὴ ἀργῶς αὐτὴν ἔα κεῖσθαι· ἀλλὰ λάμβανε καὶ κίνει πρὸς τοὺς ἐπαίνους, εἴ σοι κατά τι τὸν νοῦν ὑπὸ γλυκυτάταις ἐποίησε φροντίσιν, ἤγουν τὴν γλυκυτάτην φροντίδα, τῶν ἐγκωμίων δηλονότι, φροντίζειν ἐποίησε, τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν τῇ Πίσῃ, καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ ἵππου τοῦ Φερενίκου· ὅτε αὐτὸς ὁ Φερένικος

[o] Leg. *οὓς αὐτοὺς ἐάσας, quibus valere jussis, tu intellige.* et mox *οὖσαν, ᾆσασαν.*
[p] *ποτὶ Δώριον μέλος*, leg. *ὅτι*, ut jam Schneider. emendavit Fragm. p. 41. viii.

αὐτὸ, ἦγουν ἐσεύετο, ἔτρεχε, πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, ἦγουν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, τὸ ἑαυτοῦ σῶμα διδοὺς ἐν τοῖς δρόμοις, μὴ δεόμενον κέντρου· τῇ νίκῃ δὲ ἤνωσε τουτέστι νικῆσαι ἐποίησε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Ἱέρωνα, τὸν βασιλέα τὸν τῇ ἱππικῇ χαίροντα. διάδηλον δέ ἐστιν αὐτοῦ κλέος, ἦγουν τοῦ Ἱέρωνος, παρὰ τῇ ἀποικίᾳ τοῦ Πέλοπος τοῦ Λυδοῦ, ἤγουν, ἣν ἀποικισθεὶς ὁ Πέλοψ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, τῆς Λυδίας, ᾤκησε, τουτέστι τῇ Πελοποννήσῳ, τῇ καλῶς ἐχούσῃ ἕνεκα γυναικότητος ἀνδρῶν. R.

32. Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ] ἐν Ἤλιδι. ὁ γὰρ Ἀλφειὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος περιῤῥεῖ καὶ τὴν Ἦλιν. τὸ δὲ, σύτο δίεμας, ὥρμα πρὸς τὸν δρόμον. V. Σύτο] ἔτρεχεν. Gl. β. γ.

33. Ἀκέντητον] ἀμάστικτον αὐτοῦ, τῷ κατὰ φύσιν τάχει, τὸ σῶμα κατὰ τὸν ἀγῶνα διαφυλάξας. ἐκ δὲ τούτου, τὸ ταχὺ καὶ πρόθυμον τοῦ ἵππου δηλοῖ. καὶ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ· (Iliad. ψ. 387.) "Ἄνευ κέντροιο θέουσαι." ἔσυτο δὲ, οὕτως ὥρμησεν, ὡς μὴ δεῖσθαι κέντρου καὶ μάστιγος. V.

34. Κράτει δὲ] ἦγουν τῇ νίκῃ. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ Φερένικος, ταχύνας ἑαυτὸν κατὰ τὸν ἀγῶνα, τῇ νίκῃ προσέμιξε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Ἱέρωνα. V.

35. Ἱπποχάρμαν] καλῶς δὲ τὸ ἐπίθετον τῷ βασιλεῖ, διὰ τὸ ἱπποτροφεῖν, ἵνα δείξῃ, ὅτι οὐ τύχης γέγονεν ἔργον τὸ τῷ Φερενίκῳ χρήσασθαι, ἀλλ' ἐπιστήμης καὶ τῆς περὶ τὸ πρᾶγμα ἐπιμελείας. (Eadem hæc in Rec. sed ante καλῶς legitur adhuc: τὸν τῇ ἱππικῇ χαίροντα. Sed post γέγονε, ἔργον omittitur.) Ἔνιοι δὲ ἀναγινώσκουσι παροξύνοντες τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν τῶν Συρακουσίων καὶ τὴν ἰσχάτην τοῦ ἱπποχάρμαν περισπῶσιν· ἵν' ᾖ, τῶν Συρακουσίων ἱπποχαρμῶν. τὸν γὰρ Ἱέρωνα οὐκ εἶναι Συρακούσιον, ὅτε ἐνίκα· κτίσαντα γὰρ αὐτὸν τὴν Κατάνην, καὶ προσαγορεύσαντα Αἴτναν, ἀπ' αὐτῆς Αἰτναῖον λέγουσιν αὐτόν. εὐήθεις φησὶ Δίδυμος τούτους· τότε γὰρ ὁ Ἱέρων ἦν Συρακούσιος, καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἀξιοπίστως, Αἰτναῖον ὄντα, Συρακούσιον ὀνομάζεσθαι. V.

37. Οἱ] αὐτῷ, ἤτοι τῷ ἵππῳ, ἢ τῷ Ἱέρωνι, ὃ καὶ βέλτιον. Εὐάνορι] ἐν τῇ εὐάνορος ἀποικίᾳ τοῦ Πέλοπος, τουτέστιν, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. γράφεται καὶ ἐποικίᾳ. ταυτὸν δὲ δι' ἀμφοτέρων. ἀποικίαν δὲ, οὐχ ἣν αὐτὸς ἔστειλεν, ἀλλ' ἣν αὐτὸς ἐστέλλατο. τινὲς δὲ εὐάνορι, δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς, τοῦ εὐάνορος. ἐξ ἀνδρείας γὰρ νικήσας ἔσχεν Ἦλιν. V. Τῇ εὐδαίμονας ἐργαζομένῃ τοὺς ἄνδρας, διὰ τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, ἢ τῇ ἐχούσῃ καλοὺς ἄνδρας καὶ ἀνδρείους. R.

Λυδοῦ Πέλοπος] Πίνδαρος τὸν Πέλοπα Λυδὸν φησιν εἶναι. Ἵστρος δὲ Παφλαγόνα, Ἀντεσίων Ἀχαιὸν ἀπ' Ὠλένου πόλεως, ἧς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Iliad. β. 639.) "καὶ Ὠλενον ἠδὲ Πυλήνην." λόγος τις τοῖς ἱστορικοῖς ἐπὶ τὸ μυθικώτερον πέπλασται, ὡς αἱ Θεοὶ ἐπὶ ἑστίαν ἐκάλεσαν τὸν Τάνταλον εἰς ἔρανον, ὅ ἐστι, τὴν εὐωχίαν παρασκευάσαντες. ἐπειδὴ οὖν καὶ αὐτὸς ὁ Τάνταλος τῷ τοῦ ἐράνου τρόπῳ ἀντεισφέρειν τοῖς Θεοῖς εὐωχίαν ἠπόρησεν, ἀσεβοῦς ἐπιχειρήματος πρόφασιν τὸ ἄπορον ἔσχε. διακόψας γὰρ τὸν Πέλοπα, ἐγκαθῆκε λέβητι, καὶ ἐψήσας, τοῖς Θεοῖς παρέθηκε· μόνην δὲ Δήμητραν τῶν κρεῶν ἀγνοίᾳ μεταλαβεῖν λέγουσι, τινὲς δὲ, τὴν Θέτιδα· γνωρίσαντα δὲ τὸν Δίαι Ἑρμῆ προστάξαι, ἐγκαθεῖναι πάλιν λέβητι τὰ κρέα καὶ ὑγιῆ τὸν παῖδα ἀποδοῦναι. ὁ δὲ Βακχυλίδης τὸν Πέλοπα τὴν Ῥέαν λέγει ὑγιάσαι, καθεῖσαν, διὰ τοῦ λέβητος (τῷ δευτέρῳ ἀκουστέον)· ἀφ' οὗ καὶ ὑγιὴς ἀνεδόθη. V.

38. Μεγασθενὴς] Gl. γ. Μεγαλοδύναμος. Ms. β. Ἰσχυρότατος.

Οὗ τινος, τοῦ Πέλοπος δηλονότι, ἔρωτα ἔσχεν ὁ Ποσειδῶν, ὁ μεγάλην ἔχων ἰσχὺν, ὁ τὴν γῆν συνέχων. ἐπεὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἐστι τὸ κινεῖν αὐτὴν, ἐπ' αὐτῷ δηλονότι ἐστὶ καὶ τὸ μὴ κινεῖν. διὸ οὐ μόνον Ἐνοσίχθων, ἀλλὰ καὶ Ἀσφάλιος καὶ Γαιήοχος ὁ αὐτός. ἠράσθη δὲ αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἐξήνεγκεν αὐτὸν τοῦ ἱεροῦ, διὰ τὴν θυσίαν, λέβητος ἡ Κλωθὼ, ἐλεφαντίνῳ ὀστῷ λαμπρὸν ἔχοντα τὸν ὦμον. R. Μεγασθενής. τὰ παρὰ τὸ

σθένος καὶ γένος ὀνόματα σύνθετα, κύρια μὲν ὄντα, παροξύνεται· οἷον, Δημοσθένης, Ἀντισθένης, Διογένης, Θεογένης· ἐπίθετα δὲ, ὀξύνονται· οἷον, μεγασθενὴς, ἀσθενὴς, μονογενὴς, εὐγενής. κατὰ ταυτὰ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Μητροφάνης παροξύνεται, κύρια ὄντα· ἀφανὴς δὲ καὶ προφανὴς καὶ διαφανὴς ὀξύνεται, ἐπιθετικῶς λεγόμενα· ὧν τὰ μὲν κύρια ἀπὸ τοῦ φαίνειν γίνεται, τὰ δὲ ἐπίθετα, ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι. τὰ δὲ εἰς ος ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι πάντα προπαροξύνεται, εἴτε κύριά εἰσιν, εἴτ' ἐπίθετα, οἷον, ἄφαντος, πρόφαντος, Διόφαντος. Ἱστορία. Τάνταλος τιμώμενος πάνυ παρὰ θεοῖς, καὶ βουλόμενος αὐτοὺς ἀνταμείψασθαι, σφάττει τὸν ἑαυτοῦ παῖδα Πέλοπα, καὶ δεῖπνον παρατίθησι τοῖς θεοῖς. τῶν ἄλλων οὖν θεῶν (μὴ) ἀποδεξαμένων αὐτὸν τῆς γνώμης καὶ μὴ φαγόντων, Δημήτηρ ἐλθοῦσα ἐκ τῆς θυγατρὸς ζητήσεως, καὶ ἀγνοοῦσα, τὸν ὦμον κατέφαγεν. ἐμβαλόντες οὖν αὐτὸν οἱ θεοὶ εἰς λέβητα, καὶ ὁλόκληρον αὐθις συμπήξαντες, ἐπεὶ ὁ ὦμος ἀπῆν, ἐλεφάντινον ἀντέθηκαν. διὸ καὶ οἱ ἀπὸ Πέλοπος καταγόμενοι τοιοῦτον εἶχον τὸν ὦμον. τὴν Κλωθὼ δὲ λέγει ἐξελεῖν αὐτὸν ἐκ τοῦ λέβητος, διότι συγκεκλωσμένον ἦν αὐτῷ παρὰ τῆς τύχης, αὖθις ἀναζωωθῆναι· ὃ μὴ δεχόμενος ὁ Πίνδαρος, ἐλέγξει μὲν προϊὼν, νῦν δὲ (43) φησιν· ἢ θαῦμα τὰ πολλά· ὅπερ τριπλῶς νόει, οὕτως· ὄντως θαῦμα ὑπάρχουσι τὰ πολλά· ὄντως πολλὰ θαύματά εἰσιν· ὄντως θαυμαστὰ καὶ θαυμαστά εἰσι τὰ πολλά. R.

40. Καθαροῦ λέβητος] ἐν ᾧ συνεστίατο ὁ Πέλοψ, ἀφ' οὗ καὶ ὑγιὴς ἐγένετο. ὅτι τῆς Δήμητρος τὸν ὠμοπλάτην αὐτοῦ φαγούσης κατ' ἄγνοιαν, ἐλεφάντινος ὦμος ἐτέθη αὐτῷ ὑπ' αὐτῆς. V.

41. Κλωθὼ] μία τῶν Μοιρῶν. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπικλώθειν ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον. V.

Φαίδιμον ὦμον] περιττῶς κεῖται τὸ φαίδιμον· ἢ τὸ κεκαθμένον ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. σύνηθες δὲ τούτοις τὸ τοιοῦτον. R.

43. Θαύματα] Gl. mss. α. (in quo θαῦμα) ὄντως ἄξια θαύματος ταῦτα κατὰ πολύ. Ibid. Θαῦμα] ὄντως ἔκπληξις τὰ πλείω τῶν πραγμάτων, καί του κατά τι παρασύρουσιν ἔξω τοῦ ἀληθοῦς λόγου τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων καὶ λόγοι ψεύδεσι ποικίλοις πεποικιλμένοι. ἡ ἐπαγωγὸς δὲ δύναμίς ἐστι τῶν ποιητικῶν δηλονότι λόγων· τῇ ποιητικῇ γὰρ ἐφεῖται τὰ τοιαῦτα· ἥτις ἅπαντα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους παρασκευάζει τὰ μείλιχα, τὰ εὐπαράδεκτα, τὰ ἡδέα, ἐπιτιθεῖσα αὐτοῖς τιμὴν, ἀντὶ τοῦ δύναμιν αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἀξίαν· ἢ ἐπιφέρουσα τιμὴν ἑαυτῇ δηλονότι. καὶ τὸ ἄπιστον ἀπὸ τῆς ἑαυτῆς φύσεως, ἐκηχανήσατο πολλάκις πιστὸν τοῦτο εἶναι, ἀντὶ τοῦ δοκεῖν. αἱ ἡμέραι δὲ αἱ ἔμπροσθεν γίνονται ἔλεγχοι σοφώτατοι τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψεύδους. Ἔστι δὲ πρέπον τῷ ἀνθρώπῳ εἰπεῖν περὶ τῶν θεῶν καλὰ, τουτέστι, λόγους ἀγαθὴν δόξαν ἔχοντας. ἐλάττων γὰρ οὕτω μέμψις, ἀντὶ τοῦ, οὐδεμία· ἀλλὰ καὶ ἔπαινος μᾶλλον. Μὴ συνάψῃς τὸ θνατοῖς πρὸς τὸ τεύχει, ὡς τινες οἴονται, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐπιφέρουσα, οὕτως· ἐπὶ τοῖς θνατοῖς φέρουσα τιμὰν, ἤτοι παρ' αὐτῶν τιμωμένη. τὸ γὰρ ἐν ἀνθρώποις φέρειν τιμὴν, τιμᾶσθαί ἐστι. R.

44. Καί που τι κ. βρ.] καὶ δὴ οἱ λόγοι εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, φησὶν, οἵτινες ποικίλων λόγων τεχνάσμασιν εἰς τὸ ἀπατῆσαι τοὺς ἀκούοντας πεποικιλμένοι ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον ἐξαπατᾷν δύνανται. Ἔνιοι δέ φασιν, ἀντὶ τοῦ, τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀπατῶσιν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Ἄλλως. ἡ τῆς ποιητικῆς, φησὶ, χάρις καὶ τὰ ἄπιστα ποιεῖ πιστά. Ἄλλως. οἱ μῦθοι ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον ἰσχύουσι καὶ ἐξαπατῶσι τοῖς δεδαιδαλμένοις ψεύδεσι καὶ ποικίλοις. πολλὰ γὰρ ἀληθῆ νομίζεται ἐκ τῆς φήμης, ὅτε τὸ ψεῦδος προσλάβῃ. V.

48. Χάρις δ' ἅπερ] ἡ δὲ χάρις τῆς ποιητικῆς γραφῆς καὶ τῆς κατὰ τὸν μῦθον ποικιλίας τε καὶ ψυχαγωγίας, ἥτις καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἅπασιν εἶναι ἡδέα τὰ πράγματα παρασκευάζει, τὴν παρ' ἑαυτῆς τιμὴν καὶ χάριν ἐπιφέρουσα, πολλάκις καὶ τὸ

ἄπιστον πιστὸν νομισθῆναι παρεσκεύασεν. Ἄλλως. τὸ ποίημα τὸ πεπλασμένον διαδεχθὲν ὑπὸ πολλῶν πιστὸν ἐγένετο. V.

Τεύχει] κατασκευάζει ἡ ποιητικὴ χάρις. Gl. β.

52. Τὸ πολλάκις] τὸ τὸ οὐκ ἔστι κατὰ ἀντιστροφὴν πρὸς τὸ ἄπιστον, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' εἰπὼν καὶ ἄπιστον ἐμήσαντο πιστὸν ἔμμεναι, ἐπιφέρει καὶ τὸ, καὶ τοῦτο, ὃ ποιοῦσι[q] καί ἐστιν ὅμοιον τῷ παρὰ Σοφοκλεῖ· "Ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει." (Aj. 46.) εὑρήσεις δὲ καὶ ἕτερα πολλὰ τοιαῦτα. R.

53. Ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι] ὁ δὲ χρόνος, φησὶ, καὶ τὴν ἀλήθειαν, προϊὼν, ἀπογυμνοῖ, ἀξιόπιστος ἔλεγχος. καὶ Δημοσθένης· (Olynth. ii. p. 21. t. i. Reisk.) "τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾶται, καὶ περὶ αὐτὰ καταῤῥεῖ." V. Ἐπίλοιποι] αἱ ἑξῆς. Gl. γ.

55. Ἔστι δ' ἀνδρὶ] ἔστι δὲ καὶ προσῆκον ἀνθρώπῳ, τὰ καλὰ περὶ τῶν θεῶν λέγειν. ἐλάττων γὰρ αἰτία. διὰ δὲ τούτου εὐσεβὴς τὸ ἦθος χαρακτηρίζει. ὡς ὅτι δεῖ μηδόλως ἐγκαθιέναι τινὰ εἰς τὸν περὶ τῶν θεῶν λόγον. Ἔνιοι δὲ μείων, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγου. ὡς Ὅμηρος (Iliad. ε. 800.) "ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Πηλεύς[r]·" ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγον. ἵν' ᾖ, οὐδὲ ὀλίγην εἶναι αἰτίαν, τῷ καλὰ λέγοντι περὶ θεῶν. Ἄλλως. ἔστι δὲ εἰκὸς ἀνθρώπῳ, εὔφημα περὶ θεῶν λέγειν καὶ μὴ βλασφημοῦντα λέγειν αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους καὶ γαστριμάργους. V.

58. Τίς Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία πρότερον] ἐγὼ δέ σε, ὦ Πέλοψ, ἐναντία ταῖς τῶν προτέρων δόξαις, ἐγκωμιάσω· ἀντὶ τοῦ, ἐναντία καὶ ἕτερα οἷς εἶπον οἱ πρότεροι ποιηταὶ, δοξάσω σε καὶ ἐρῶ. οἱ μὲν γάρ σε ἔθεντο πεθνεῶτα· ἐγὼ δὲ κλαστέντα. Ἄλλως. γράψω εἰς σὲ παλινῳδίαν, καὶ ἐναντία τοῖς λέγουσί σε κρεανομεῖσθαι. V.

Τίς Ταντάλου] ὦ Πέλοψ, υἱὲ Ταντάλου, τὰ περὶ σοῦ δὲ ἐγὼ ἐναντίως τῶν προτέρων ἐρῶ ποιητῶν, ὁπότε ἐκάλεσεν ὁ σὸς πατὴρ τοὺς θεοὺς εἰς τὴν προσφιλῆ αὐτῷ Σίπυλον, δι' αὐτὸν καὶ τὸν εὐσεβέστατον ἔρανον, ἤγουν τὴν ἀμοιβαίαν δεξίωσιν, λέγω δεῖπνα δοὺς αὐτοῖς, ἀμοιβὴν ἔχοντα τῶν δείπνων, ὧν αὐτοὶ δεδώκασιν αὐτῷ· τότε λέγω ἁρπάσαι σε τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῇ λαμπρᾷ τριαίνῃ χρώμενον, ᾠκλαχθέντα τὸν λογισμὸν ὑπὸ ἔρωτος, ἐπὶ ἵπποις χρυσοῖς, ἀντὶ τοῦ, ἅρματι χρυσῷ, ὥστε μεταδιδάσαι πρὸς τὸ ἔξοχον οἴκημα τοῦ Διὸς, τοῦ πάνυ τιμίου. R.

60. Ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ] ἀσαφὴς δοκεῖ ὁ λόγος, οὐκ ἔχων, τίνα ἐκάλεσεν ὁ Τάνταλος. τὸ ἐπαγόμενον δὲ λύει τὴν αὐτοῦ ἀσάφειαν. ἐπάγεται γὰρ, ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων. ἀφ' οὗ δῆλον γίνεται, ὅτι τοὺς θεοὺς ἐκάλεσεν. Εἶχε δ' ἂν σαφέστερον, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο· ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τοὺς θεοὺς, ἀμοιβαῖα αὐτοῖς δεῖπνα παρέχων. ἐλλειπτικὸν δὲ δοκεῖ εἶναι πρὸς τὴν σύνταξιν τὸ ὅλον χωρίον, καὶ ληπτέον ἔξωθεν τὸ, ᾄδεται[s]. R.

61. Εὐνομώτατον] δικαιότατον — ἐπεὶ ἀντίδοσις ἦν ὧν ὑπὸ θεῶν ἀγαθῶν ἔπαθεν. ἢ τοῦτο λέγει διὰ τὸ τοὺς θεοὺς ἑστιάτορας εἶναι. Τὸ δὲ πᾶν ἔχει οὕτως· ὦ υἱὲ τοῦ Ταντάλου, Πέλοψ. εἶτα προκατάσχασιν ἐπάγει τοῦ λόγου· ἀντία δὲ καὶ ἐναντίως τῶν προτέρων ἱστορικῶν καὶ ποιητῶν φθέγξομαι καὶ εἶπω, ἁρπάσαι σε τὸν ἀγλαοτρίαιναν Ποσειδῶνα, ἀνὰ ταῖς χρυσείαις ἵπποις, δαμέντα καὶ τρωθέντα τὰς φρένας ἱμέρῳ καὶ τῇ σῇ ἐπιθυμίᾳ, ὥστε μεταβιβάσαι καὶ μετενεγκεῖν πρὸς τὸ ὕπατον καὶ τὸ ἐξοχώτατον δῶμα τοῦ Διὸς τοῦ εὐρυτίμου, ὅτε ἐκάλεσε καὶ συνήγαγεν ὁ σὸς πατὴρ Τάνταλος, τοὺς θεοὺς δηλονό-

[q] Est adeo grammatici sententia, esse ita accipiendum : efficit, *ut sæpe etiamsi incredibile illud sit* s. esse videatur. ἐμήσαντο, καὶ ἄπιστον, πιστὸν ἔμμεναι τὸ (τοῦτο), πολλάκις. potest voce et pronuntiatione juvari.

[r] Πηλεύς. Vitium seu librarii seu memoriæ : est Τυδεύς.

[s] Prave interpunxerat Schol. ut vulgo fiebat, post φθέγξομαι.

τι, εἰς τὸν εὐνομώτατον καὶ δικαιότατον ἔρανον, καὶ εἰς τὴν φίλην καὶ προσφιλῆ αὐτῷ, τῷ Ταντάλῳ, Σίπυλον· ἤτοι τὸ ὄρος ἐν ᾧ κατῴκει. R.

62. Ἔρανος τὸ εἰσφερόμενον ὑφ' ἑκάστου τῶν φίλων εἰς κοινὴν ἀπόλαυσιν. R.

Σίπυλον] οἱ μὲν πόλεως ὄνομα (ἔφασαν addunt R.), οἱ δὲ ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν, ὅθεν ὁ Πέλοψ. (tria ultima verba omittunt R.) V. R.

66. χρυσέαισιν] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ χρυσῶν ἵππων μεταβιβάσας, μεταγαγών. V.

68. Ποτὶ δῶμα Διός] καθ' ὑπερβατὸν νοείσθω. Γανυμήδης γὰρ πρεσβύτερος Πέλοπος. καὶ ἔστι τὸ ὑπερβατὸν οὕτως· Διὸς δῶμα μεταβᾶσαι δευτέρῳ χρόνῳ, ἔνθα ἦν καὶ Γανυμήδης· ἔξωθεν τὸ πρότερος προσληπτέον. V.

69. Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ] δευτέρῳ, ἀντὶ τοῦ ὑστέρῳ. πρωτέρῳ δὲ ἐχρῆν εἰπεῖν. πρεσβύτερος γὰρ Γανυμήδης Πέλοπος, ὡς ἐστιν ἐκ τῶν ἐπιγόνων τεκμήρασθαι· Ἕκτωρ γὰρ καὶ Ἀγαμέμνων, Ἀτρεὺς καὶ Πρίαμος, Πέλοψ καὶ Λαομέδων. καὶ πάλιν Λαομέδων, οὗ Πρίαμος, οὗ Ἕκτωρ. Πέλοπος γὰρ Ἀτρεὺς, οὗ Ἀγαμέμνων κατὰ τὸν Ἕκτορα. προανήρτηστο οὖν Γανυμήδης Πέλοπος. καθ' ὑπερβατὸν οὖν αὐτὸ ἀκουστέον, ὅπως ἐπὶ τοῦ Πέλοπος λέγηται οὕτως· ὁπότ' ἐκάλεσε ποτὲ ἐπὶ τὸν εὐνομώτατον ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον, τότε Ἀγλαοτρίαιναν μεταβᾶσαι δευτέρῳ χρόνῳ, ἔνθα ἦλθε καὶ Γανυμήδης. V.

Δευτέρῳ χρόνῳ] ἔνθα ἀσῆλθεν, ἀντὶ τοῦ ἀπηνέχθη καὶ ὁ Γανυμήδης, πρότερον δηλονότι, ἐπὶ χρείαν τοῦ Διός, τὴν αὐτὴν τῇ τοῦ Ποσειδῶνος. R.

72. Ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες] ὡς δὲ ἀφανὴς ἐγένου, καὶ οἱ ζητοῦντές σε κενοὶ καὶ ἄπρακτοι ὑπέστρεψαν, μὴ ἄγοντές σε τῇ μητρὶ, Εὐρυανάσσῃ τὸ ὄνομα, οἱ γείτονες διαβιβώσκασιν, ὑπὸ τοῦ πατρός σε κατακεκρύφθαι τοῖς θεοῖς εἰς εὐωχίαν, ψευδῆ λέγοντες. V. ἐπεὶ δὲ ἀφανὴς ὑπῆρχες, οὐδὲ πρὸς τὴν μητέρα τὴν σὴν ἤγαγόν σε οἱ πεμφθέντες ὑπ' αὐτῆς ἄνδρες ἐπὶ σὴν ζήτησιν, πολλὰ μαιόμενοι, ἤγουν ζητοῦντες, εἶπέ τις αὐτίκα ἀπὸ τῶν φθονερῶν γειτόνων κρυφίως, ὅτι σε ἐπὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ ὕδατος τὴν ζέουσαν ὑπὲρ τοῦ πυρὸς, μαχαίρᾳ ταμόντες σε κατὰ μέλη οἱ περὶ τὸν Τάνταλον ἐμεθέλκασι, καὶ ἐν τῇ τραπέζῃ οἱ θεοὶ διεμερίσαντο εἰς μικρότατα, καὶ ἔφαγον ἀπὸ τῶν κρεῶν τῶν σῶν. R.

75. Κρυφᾷ] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ κρύφα. ἁρπαγῆναι δέ φησι Πέλοπα ὑπὸ Ποσειδῶνος. εἶτα ἵνα τῶν γειτόνων φθονοῦντα διασκευάσαι τοῦτον τὸν μῦθον, ὡς ἐκρεουργήθη. V.

78. Ζέοισαν ἐπ' (sic et Call. quanquam in textu ἀμφ') ἀκμᾶν] ἀντὶ τοῦ εἰς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον, εἰς θερμὸν, κατὰ μέλη ταμόντες ἐμεθέλκασι, καὶ τὸ τελευταῖον ἐν ταῖς τραπέζαις παραθέντες, καὶ μερίδας ποιήσαντες βιβρώκασιν.—Ἄλλως. ζέοισαν, τὴν ζέσιν τοῦ ὕδατος. ἐπεὶ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει τῷ σιδήρῳ τὸ πῦρ. V.

79. Μαχαίρᾳ τάμον] οἱ Ταντάλου δορυφόροι ἔταμον τῇ μαχαίρᾳ· καὶ μέρος ἑκάστῳ τῶν θεῶν μέλος ἀποδιδόντες ἐν τῇ τραπέζῃ ἔθηκαν. ἔφαγον δεύτατα ὄντα τῷ σώματι, τουτέστι, μετὰ τὸ σῶμα μέλη δεύτερα φαγεῖν ἔθηκαν, χεῖρας, πόδας, καὶ τὴν κεφαλήν. Ἄλλως. δεύτατα ἢ τὰ ἔσχατα, ἢ τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι. V.

80. Ἀμφὶ δεύτατα] ἀπὸ τῆς περὶ προθέσεως γίνεται συγκριτικὸν μὲν, πρότερον, ὑπερθετικὸν δὲ πρῶτον. λέγεται γὰρ τὸ μὲν πρότερον, ὅταν ἓν μόνον ἐπάγηται, ἢ πολλὰ ἐν μιᾷ τάξει, ἢ ἐν ἑνὶ χρόνῳ. οἷον πρότερος ὅδε τοῦδε, καὶ πρότερος ὁ δεῖνα ἡμῶν, ἢ τῷ χρόνῳ ἢ τῇ τάξει, ἡμῶν δηλονότι ἐν ἑνὶ χρόνῳ ἢ μιᾷ τάξει ὄντων. τὸ δὲ ά, ὅταν πολλὰ ᾖ ἐπαγόμενα, ἄλλου ἄλλο πρότερον ἐφιξῆς, ἢ κρεῖττον. ἀκολουθεῖ δὲ πρὸς μὲν τὸ πρότερον τὸ β' μόνον, ἢ πληθυντικῶς τὰ β', κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον. πρὸς δὲ τὸ ά δεύτερον γ', καὶ ἑξῆς. ἀπὸ δὲ τῆς ὑπὸ προθέσεως γίνεται συγκριτικὸν μὲν, ὕστερον, ὑπερθετικὸν δὲ, ὕστατον· ἅν τὸ μὲν ἀπαντᾷ πρὸς τὸ πρότερον, τὸ δὲ ὕστατον πρὸς τὸ πρῶτον, ὅταν ἐπὶ χρόνου ταῦτα λαμβάνηται. ἐπὶ γὰρ τάξεως τὸ ἔσχατον ἀπαντᾷ καὶ τὸ δεύτερον, ὃ

καὶ ἐπὶ χρόνου λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τάξεως. ἔστι δὲ δύο ἐξ ἀνάγκης ὑπερθετικὰ χρονικὰ, τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, τὸ δὲ ἐπὶ τέλους, καὶ δύο ὁμοίως, τάξεως, τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον. τῶν δὲ μέσων τούτων μόνον τὸ δεύτερον συγκριτικῶς ἐξ ἀνάγκης προφέρεται. ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων οὐδεμίαν ἔχει χώραν, οὐτὲ τὸ συγκριτικὸν, οὔτε τὸ ὑπερθετικόν. ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὑπερθετικὸν ἀπὸ τοῦ δευτέρου σχηματίζειν τὸ δεύτατον· θέλει δὲ τοῦτο σημαίνειν ταυτὸν τῷ ὕστατον. ὁ δὲ ἐπὶ σπικρότητος τοῦτο τίθησι. διεδάσαντο γὰρ, φησὶν, ἀμφιδεύτατα, ἤγουν εἰς μικρότατα. τὸ δὲ τρίτατος παρὰ ποιηταῖς οὐχ ὑπερθετικῶς οὕτω σχηματίζεται, ἀλλ' ὡς τὸ ὀγδόατος παρ' αὐτοῖς καὶ ἑβδόματος· ἃ κατὰ ἀκολουθίαν λέγεται τοῦ τέταρτος καὶ δέκατος καὶ πεντεκαιδέκατος καὶ τῶν ὁμοίων. R.

82. Ἐμοὶ δ' ἄπορα] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, τουτέστιν, ὑπ' οὐδενὸς λογισμοῦ ἐνδεδομένον, εἰπεῖν τινα ἀπὸ τῶν θεῶν μάργον τὴν γαστέρα, ἤγουν μαινόμενον, τουτέστιν ἀκρατῆ τῆς γαστρός. ἀφίσταμαι τούτου τοῦ σκοποῦ. βλάβη γὰρ ἐκληρώσατο κατὰ πολὺ τοὺς κακηγόρους, τουτέστι, τοὺς βλασφημοῦντας εἰς τοὺς θεοὺς, ἤγουν, βλάβην κληρονομοῦσιν οἱ βλασφημοῦντες εἰς τοὺς θεούς. R.

84. Ἀφίσταμαι] μακρὰν καὶ πόρρω γίνομαι τοῦ τοιαῦτα περὶ θεῶν λέγειν. Τοῦ δὲ, ἀ κ έ ρ δ ε ι α (κ. τ. λ.) ὁ νοῦς· ἀκέρδεια εἵλκυσε τοὺς κακηγόρους, ὅπερ ἐστὶν, οἱ κακήγοροι τῶν ἀνθρώπων πυκνῶς ἐν ἀκερδείᾳ εἰσίν. ἢ οὕτως· οἱ κακήγοροι οὐδὲν λελόγχασιν, ἢ ἀκέρδειαν. οἷον, οὐδὲν κερδαίνουσι κακηγοροῦντες. τινὲς δὲ τῇ ἐκλείψει τοῦ υ ἐχρήσαντο. κακηγόρους μὲν αὐτοὺς, ἀσεβεῖς καὶ βλασφήμους. Ἄλλως. τοὺς κακηγόρους ἀκέρδεια καὶ βλάβη ἐκλήρωσεν. ἀκέρδεια δέ ἐστιν ἡ κακηγορία καὶ ἡ βλάβη, ἢ τοὺς κακηγόρους περιέχει. τοῦ δὲ κ α κ η γ ό ρ ω ς Δωρικὴ ἡ ἀνάγνωσις. ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ υ λαμβάνεται, διὰ μόνου τοῦ ω. V. Δωρικὴ ἡ ἀνάγνωσις· ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς διὰ τοῦ ω μεγάλου ἐκφέρεται. τὼς λύκως γὰρ ὁ Θεόκριτος (Id. iv. 11. vbi tamen τὼς λύκος). οὐ χρὴ τοίνυν μικρὸν γράφειν τὸ ρος, ὥς τισιν ἔδοξε. μακρὰ γὰρ ἡ τοιαύτη συλλαβὴ ὀφείλει εἶναι. R.

85. Κ α κ η γ ό ρ ω ς] τοῦτο λέγει, ὅτι ὁ κακηγορῶν οὐδὲν ἄλλο κερδίζει, πλὴν τοῦ κακὸς εἶναι. R.

Εἰ δὲ δή τινα] εἰ δὲ δή τινα ἄνδρα ἄλλον, οἱ θεοὶ ἐτίμησαν καὶ μάλιστα τὸν Τάνταλον. V. Ἐὰν δὲ ἐτίμησαν τινὰ ἄνθρωπον ὄντων οἱ ἔφοροι τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν οἱ θεοὶ, ὁ Τάνταλος ἦν οὗτος· ἀλλ' οὐκ ἐδυνήθη καταπέψαι τὴν μεγάλην ταύτην εὐδαιμονίαν, ἀντὶ τοῦ, διοικῆσαι ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ στομάχῳ σιτίων, ἃ πεφθέντα μὲν ὀνίνησι τοὺς μεταλαμβάνοντας αὐτῶν, ἄπεπτα δὲ μείναντα τοῦ στομάχου μὴ δυνηθέντος κατεργάσασθαι αὐτὰ, βλάβην οἶδεν ἐπάγειν. ὑπὸ τοῦ κόρου δὲ, ἤγουν τοῦ ὄγκου τῆς τιμῆς ἔλαβε βλάβην ὑπερβολικὴν, ἁμαρτὼν εἰς τοὺς θεούς· δι' ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὁ Ζεὺς ὑπερεκρέμασέν οἱ, αὐτῷ, τουτέστι κατ' αὐτοῦ, λίθον ἰσχυρὸν, ἀντὶ τοῦ μέγαν· ὃν ἀεὶ προθυμούμενος ἀπώσασθαι τῆς κεφαλῆς, πόρρω ἠδονῆς στρέφεται· μὴ δυνάμενος δηλονότι ἀπαλλαγῆναι αὐτοῦ. Τὸ οὗτος, ἢ πρὸς τὸ Τάνταλος νόει, ἢ πρὸς τὸ τιμηθέντι παρὰ θεῶν, οὗτος· εἰ δέ τινα τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοὶ ἐτίμησαν, οὐκ ἄλλος ἦν ὁ τιμηθεὶς, ἢ ὁ Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι, ἤγουν κατασχεῖν — οἱ γὰρ πέντοντες τὴν τροφὴν, καὶ οὐκ ἐμοῦντες, κατέχουσι ταύτην ἐντός. ὄλβον δὲ λέγει τὴν παρὰ τῶν θεῶν διδομένην αὐτῷ τιμήν. R.

87. Ἀ λ λ ὰ γ ὰ ρ κ α τ α π έ ψ α ι] κατασχεῖν καὶ ἐναπολαῦσαι τῆς εὐτυχίας. ἀλλ' εὐδαιμονῶν κορεσθεὶς οὐκ ἠδυνήθη. V. Κατακέψαι· κατασχονεῦσαι. Gl. Ms. γ.

89. Κ ό ρ ῳ] ὑπὸ τῆς πλείστης τιμῆς. Gl. V. διὰ τὸν κόρον μεγάλως ἐβλάβη, λίθῳ πελαίσας. Ἄλλως. κόρῳ, τῇ ὕβρει καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ. ὑγιῶς δὲ τῇ τροπῇ τοῦ ὅλου ἐχρήσατο, τῷ καταπέψαι τὸν κόρον ἐφαρμόσας. διὰ γὰρ τοῦ κόρου, φησὶ, προσείληφε τὴν

ἄτην, ἀδυνατήσας κατασχεῖν τὴν εὐδαιμονίαν. "τίκτει τοι κόρος ἄτας." ἔνιοι δὲ κόρῳ, τῇ πλησμονῇ τῆς τροφῆς. V.

90. Ἄταν ὑπέροπλον] ὑπέροπλός ἐστιν ἰσχὺς ἡ νικῶσα τὰ ὅπλα. ἐνταῦθα δὲ ὑπέροπλον λέγει βλάβην μεταφορικῶς, τὴν ὑπερβολικὴν καὶ ἀμήχανον. Ἱστορία. Ἄλλοι ἄλλως περὶ τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως φασίν. οἱ μὲν γὰρ ἐπικεῖσθαι αὐτῷ τὸ Σίπυλον λέγουσι. Ζεὺς γὰρ ἀποστείλας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν, ἵνα τὸν κύνα λάβῃ, ὃν Πανδάρεως ὁ Μιλήσιος, φύλακα καταστάντα τοῦ ἱεροῦ τῆς Κρήτης, παρὰ Διὸς κεκλοφὼς, ἤγαγεν αὐτῷ, ἵνα φυλάσσῃ. ἐλθόντος οὖν Ἑρμοῦ πρὸς αὐτὸν καὶ μὴ λαβόντος τὸν κύνα· ἔφασκε γὰρ μὴ ἔχειν· ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐπέθηκεν αὐτῷ τὸ Σίπυλον. οἱ δὲ λέγουσι, διὰ τὸ ἐξιστεῖν αὐτὸν τὰ θεῖα μυστήρια τοῖς ἀνθρώποις, ἐν ᾅδου κολάζεσθαι, μέσον ἑστῶτα λίμνης μέχρι τοῦ πώγωνος· ἧς ὁπότε πιεῖν ἤθελε, τὸ ὕδωρ ἐξίστατο. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος λέγων· (Odyss. xi. 582. sq.)

"Ἑστάότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ·
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι."

ἑστὼς δὲ ἐν τῇ λίμνῃ καὶ λίθον ὑπὲρ κεφαλῆς εἶχεν αἰωρούμενον. Εὐριπίδης δὲ λέγει· (Orest. 5. sqq.) μέσον ἄερος αὐτὸν τὸν Τάνταλον ἀοράτως κρέμασθαι, καὶ λίθον ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς αἰωρεῖσθαι. ἀσφαλέστερος δὲ πάντων Ὅμηρος. καὶ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία· Ταντάλου δίψα. δέον δὲ εἰπεῖν, ἔχει δὲ τοῦτο βίον ἀπάλαμον, λέγω δὴ, τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς λίθον πιεῖσθαι φυγεῖν καὶ μὴ δύνασθαι, ὁ δὲ τοῦτον εἶπε, πρὸς τὸν βίον. Τὸ δὲ ἐμπεδόμοχθον, ἢ πρὸς τὸ βίον συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ πόνον. R.

91. Τάν οἱ πατὴρ] τὴν ἄτην, φησὶν, ὑπερεκρέμασεν αὐτῷ. ἅταν δὲ εἶπε τὸν λίθον, ὃς ἦν ἄτη. διὸ δὴ παρείληφε τὴν ἀντωνυμίαν. τὸ γὰρ οἱ ἰσοδυναμεῖ τῷ αὐτῷ. Ἄλλως. δι' ἥντινα αἰτίαν ὁ Ζεὺς ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἄτην, ἤγουν λίθον, ἀπήρτησεν. ὥστε τῇ προσδοκίᾳ τοῦ κατακίπτειν τὸν λίθον ἐφ' ἑαυτὸν, τιμωρεῖσθαι· ὅντινα ἱκετηριμένον λίθον ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἀπώσασθαι καὶ μὴ δυνάμενος, εὐφροσύνης ἀλᾶται, ἀντὶ τοῦ, ἐν πόνοις ἐστίν. Ἄλλως. ἱκετηρίμαται αὐτῷ λίθος. Εἶτα τοῦτο μινοινῶν καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν ἔχων, ὡς ἐπιπεσὼν ὁ λίθος διαφθερεῖ αὐτὸν, τῆς εὐφροσύνης ἀλᾶται, προσδοκῶν ἀεὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βληθήσεσθαι. V.

92. Καρτερόν. Gl. γ. μέγιστον.

95. Ἀπάλαμον] δεινὸν, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι παραμυθήσασθαι· περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. V. ἔχει δὲ βίον τοῦτον τὸν ὑπὸ τῷ λίθῳ ἀπάλαμον, ἤγουν ἀμήχανον, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι τι μηχανήσασθαι. R.

96. Ἐμπεδόμοχθον] δεινεκῶς μοχθητὸν, ἠσφαλισμένον τῷ μόχθῳ καὶ τῇ λύπῃ. V. τουτέστιν ἰσχυρὰν κάκωσιν ἔχοντα, πόνον τέταρτον, μετὰ τριῶν ἄλλων, ἤγουν τοῦ πεινῆν, τοῦ διψῆν, τοῦ ἐσσᾶναι· διότι κλέψας τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσίαν τῶν θεῶν, ἠλικιώταις καὶ συμπότοις ἔδωκεν, δι' ὧν ἀθάνατον αὐτοὶ τοῦτον ἐποίησαν· εἰ δ' ἀνήρ τις ἐλπίζει θεὸν λήσειν πράττων τι, ἀποτυγχάνει τοῦ πρέποντος λογισμοῦ. R.

97. Μετὰ τριῶν] περὶ τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως ἕτεροι ἑτέρως λέγουσιν. οἱ μὲν γὰρ αὐτόν φασιν ὑποκεῖσθαι Σιπύλῳ τῷ Λυδίας ὄρει, αἰτίαν τινὰ προστιθέντες, ὡς Πανδάρεως ὁ Μιλήσιος ἀποκλίψας τὸν κύνα τῆς Κρήτης, ὃν ὁ Ζεὺς φύλακα τοῦ ἱεροῦ παρίστησε, παρῄτητο αὐτὸν τῷ Ταντάλῳ· τὸν δὲ Δία ἀποστεῖλαι Ἑρμῆν πιεζόμενον τοῦ ὑποδεξαμένου· τὸν δὲ μᾶλλον ψευδόμενον ἐπιορκῆσαι, ὡς οὐκ ὄντος παρ' αὐτῷ τοῦ κυνός. καὶ οὕτω τὸν Δία ἐπιθεῖναι κατ' αὐτοῦ Σίπυλον τὸ ὄρος, ὅπερ εἶναι τὸν λίθον. οἱ δὲ, ὧν ἐστι καὶ Εὐριπίδης, ὡς ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. (Orest. 10.) Ὅμηρος δὲ αὐτὸν ἑτέρως ὑποστίθησι τιμωρεῖσθαι (Odyss. xi. 582. sq.)

" Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γινείῳ·
Στεῦτο δὲ διψάων· πίειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι."

καὶ τὰ ἑξῆς· πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρίσταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν, λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ δὲ Ἀλκμάν· " ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς, ἦστ' ἐπὶ θάκοις κατὰ πέτρας, ὀρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ." Ἐποίησε δὲ καὶ ὁ Ἀρχίλοχος (Brunck. Anal. t. i. p. 47.) " μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος τῆσδ' ὑπὲρ νήσου κρεμάσθη." Ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. τὸν γὰρ Τάνταλον φυσιολόγον γενόμενον καὶ μύδρον ἀποφήναντα τὸν ἥλιον, ἐπὶ τούτῳ δίκας ὑποσχεῖν, ὥστε καὶ ἐπαιωρεῖσθαι αὐτοῦ τὸν ἥλιον, ὑφ' οὗ δειματοῦσθαι καὶ κατακτήσσειν. περὶ δὲ τοῦ ἡλίου οἱ Φυσικοί φασιν, ὡς λίθος καλεῖται ὁ ἥλιος· καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μαθητὴν πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον, διὰ τῶν προκειμένων· (Orest. 4. ss.)

Ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον
Ἀέρι ποστᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην.

καὶ πάλιν δι' ἄλλων, βῶλον λέγοντα, οὕτως· (Orest. 980. ss.)

Μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον καὶ χθονὸς
Τεταμένην αἰωρήμασι
Πέτραν ἀλύσεσι χρυσέαισι φερομέναν
Δίνησι, βῶλον ἐξ Ὀλύμπου,
Ἵν' ἐν Ὑρήνοισιν ἀναβοάσω
Γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ.

Ἄλλως. Μετὰ τριῶν τέταρτον, ἢ ὅτι ἐν ᾅδου μετὰ τριῶν, τέταρτος κολάζεται, Σισύφου, Τιτυοῦ, Ἰξίονος· ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τοῦ πεινῆν, διψῆν, ἑστάναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει, τὸ, τῷ λίθῳ κολάζεσθαι· ἢ ὅτι μετὰ τρίτον, κατὰ ἕνα. ἔστι δὲ περὶ σῶμα, περὶ ψυχὴν, περὶ τὰ ἐκτός. ἢ μετὰ τρίτον κολάζεται, οἷς μετέδωκε τοῦ νέκταρος καὶ ἐξέστε τὰ μυστήρια τῶν Θεῶν. ὁ οὖν Εὐριπίδης φησὶν, ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν. ἢ ὅτι τριῶν ὄντων πρὸ τούτου βασάνων, δι' ὧν ἀπώλετο, βρόχου, κωνείου, βαράθρου, οὗτος μετὰ τὸ ἀποθανεῖν καὶ διελθεῖν τὰ τρία διὰ τοῦ θανάτου, καὶ ἐν ᾅδου κρίνεται. Ἔνιοι δὲ, ὅτι τρία λέγονται κοινῶς καὶ τὰ πρὸς θάνατον συνεργοῦντα, ξίφος, ἀγχόνη, κρημνός. Σοφοκλῆς·

Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν εἶσομαι.

Τέταρτον οὖν τοῦτον μετὰ τῶν τριῶν ὁ Τάνταλος τῶν εἰς τὸν θάνατον συνεργούντων προσέληφε πόνον τὸν τοῦ ὑπερκειμένου λίθου. ἢ ὅτι τεσσάρων μοιρῶν οὐσῶν κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· ἢ ὅτι τριῶν μερίδων οὐσῶν κατὰ τοὺς ποιητὰς, καὶ τοῖς μὲν εὐδαίμοσι μίαν ἔπεσθαι ἀγαθὴν, δύο δὲ κακὰς, τοῖς δὲ δυσδαίμοσι τὰς τρεῖς φαύλας· ὅθεν καὶ τρὶς κακοδαίμονας καὶ τρισαθλίους ἐν τῷ βίῳ τινὰς λέγεσθαι· ἵν' ᾖ οὖν ὁ νοῦς οὕτως· ὅτι δὴ ὁ Τάνταλος καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ταύτας δυσευχίας, ἃς ὑπέστη κατὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἐξ ἀνθρώπων γεγονὼς καὶ τετάρτην ὑφίσταται. καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη γνώμη ἀσφαλὴς ἐστι, μαρτυρεῖ ἡμῖν καὶ ὁ Πίνδαρος ἐν ἑτέροις λέγων· " οἶσθα πρότερον, ὅτι ἐν παρ' ἰσθλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι· ἐν Πυθιονίκαις" (iii. 144. ss.). V.

Μετὰ τριῶν] τοῦ πεινῆν, διψῆν, ἑστάναι. Φασὶ δὲ καὶ ἑτέρως τὸ μετὰ τριῶν, ἤγουν μετὰ Ἰξίονος, Σισύφου, καὶ Τιτυοῦ. καὶ οὗτοι γὰρ ἐν ᾅδου κολάζονται· Ἰξίων μὲν, ἐν τροχῷ περιφερόμενος διὰ τὸ ἐρασθῆναι τῆς Ἥρας καὶ πρὸς νιφέλην παρικασθεῖσαν προσδραμεῖν καὶ μιγῆναι, ὅθεν καὶ ὁ ἱπποκένταυρος γέγονε· Σίσυφος δὲ, πέτρον μέγιστον εἰς ἀνάντη τόπον βίᾳ κομίζων, καὶ ὁπότε εἰς ἄκρον ἔλθοι τοῦ τόπου, ἀπολισθαίνοντα τὸν λίθον αὖθις ἀνάγων, καὶ τοῦτο πάσχων διὰ τὴν ἀπάτην, ἣν ἠπάτησε τὸν Πλεύτωνα· ὁπότε γὰρ

θνήσκειν ἔμελλε, παρήγγειλε τῇ γυναικὶ, μὴ θάψαι αὐτόν· τῆς δὲ οὕτω ποιησάσης, κατελθὼν αὐτὸς κατηγόρει πρὸς Πλούτωνα, ὡς ἀμελησάσης αὐτοῦ, αὐτὸν αἰτῆσαι, ἀνελθεῖν καὶ κολάσαι αὐτήν· ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε, μὴ βουλόμενος αὖθις εἰς ᾅδου παραγενέσθαι, ὑφ' Ἑρμοῦ καταχθεὶς ἄκων, οὕτω κεκόλασται. Τιτυοῦ δὲ, ὡς κατὰ θεῶν μανέντος, ὄφεις τὰ σπλάγχνα ὑπτίου κειμένου κατεσθίουσιν, ἀνακαινιζόμενα ἀεὶ, κατὰ τὸ Προμηθέως ἦπαρ. R.

99. Ἁλίκεσσι] ὁμήλιξιν. Gl. γ.

105. Προῆκαν] προίσπεμψαν, μετέστρεψαν. Gl. β.

Ibid. δαιμονίως τὴν ἱστορίαν μετεχειρίσατο, καί φησιν, ὅτι διὰ τὴν ἀσέβειαν τοῦ Ταντάλου οἱ θεοὶ πάλιν ἐξ οὐρανοῦ τὸν Πέλοπα ἀπέστειλαν εἰς ἀνθρώπους, αὐτάρκη εἶναι ἡγούμενοι ταύτην τῷ Πέλοπι τιμωρίαν. Καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο ὁ λόγος ἐξαρκέσει, πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπίθετον, τῆς δυστυχίας τὸ ἄκρατον ἐμφανίζων. —Ἄλλως. Τοὕνεκα, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, ὥστ' ἴσον εἶναι τῷ, διὸ δὴ ἀνήρπαστο μὲν ὑπὸ Ποσειδῶνος· τῷ δὲ Τάνταλον κλέψαι ταῦτα, τούτου χάριν ἐξέβαλον τὸν υἱὸν εἰς τὸ τῶν θνητῶν γένος· ἡ γὰρ μετὰ ἀντὶ τῆς εἰς· τουτέστι διὰ τοῦτο τὸν Πέλοπα πάλιν οἱ θεοὶ ἐξ οὐρανοῦ μετέστησαν εἰς ἀνθρώπους, Ταντάλε δυσσεβήσαντος. πάλιν, εἰς τὰπίσω, εἰς τὸ ἐξαρχῆς πάλιν ἀνθρώπων ταλαίπωρον (γένος). V. διὰ τοῦτο ἐπανέστρεψαν τὸν υἱὸν αὐτῶν οἱ θεοὶ ἐπὶ τὸ γένος αὖθις τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἐπ' ὀλίγον ἐν τῇ ζωῇ διαρκοῦν. ὅτε δὲ πρὸς θαλερὰν ἀναδρομὴν σώματος τριχώσεις αὐτὸν σκέπουσαι ἐποίουν αὐτῷ δηλονότι μέλαν γένειον, γάμον ἀναπολήσας κατὰ νοῦν, ἐζήτησε, προτεθειμένην τῷ βουλομένῳ λέγω, σχεθέμεν, ἤγουν δι' ἰσχὺν (ἤγουν σχεῖν G.) λαβεῖν, τὴν ἀγαθὸν κλέος ἔχουσαν Ἱπποδάμειαν, παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τοῦ Οἰνομάου, τοῦ βασιλεύοντος ἐν τῇ Πίσῃ. R.

107. Ταχύποτμον] ἐπ' ὀλίγον ζῶν. Gl. β.

109. Εὐάνθεμον] τὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθηρὸν λέγει. ὁ δὲ λόγος οὕτως· πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἐλθόντι αὐτῷ ἡλικίαν, ὅτε καὶ αἱ τρίχες αὐτοῦ ἔσπερον τὸ γένειον, ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἀνδρώδης καὶ τέλειος γέγονεν.—Ἄλλως. ὅτε αἱ τρίχες αὐτοῦ τὸ γένειον ἐστεφάνουν μελαίνουσαι, ὅ ἐστιν, ὅτε ἤρχετο γενειᾶν ὁ Πέλοψ. μέλαν δὲ τὸ μελανθησόμενον ὑπὸ τῆς λάχνης. V.

110. Νιν γένειον] ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν νιν, ὅλον· τὸ δὲ γένειον, μέρος· ὥσπερ ἔστι καὶ τό· "Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων" (Hom. Iliad. δ. 450.). Ἔρεφον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐστεφάνουν. ὥσπερ γὰρ ὁ στέφανος κύκλῳ τῆς κεφαλῆς ἐστιν, οὕτω καὶ αἱ τοῦ πώγωνος τρίχες κύκλῳ εἰσίν. R.

111. Ἑτοῖμον] ἐπεὶ πᾶσι παρέκειτο. ἆθλος γὰρ ἦν τῷ νικῶντι. ἢ ὃν αὐτὸς ἑαυτῷ ἡτοίμασεν. ἢ τὸν ὑπὸ τῶν μοιρῶν αὐτῷ ἡτοιμασμένον· ἢ τὸν τοῖς ἠρημένοις κινδυνεύειν ἐκκείμενον. ἀνέφρόντισε δὲ εἶπεν, ἐπεὶ ἠθέλησε γῆμαι τὴν Οἰνομάου Ἱπποδάμειαν. εἵποιμεν δ', αὐτὸν προσκαλεῖσθαι τὸν Ποσειδῶνα, ἤτοι ὡς ἐραστὴν, ἢ ὡς τῆς ἱππικῆς προεστῶτα καὶ δυνατῶς ἔχοντα τέχνῃ πρὸς τὸ ἆθλον συμβαλεῖσθαι. V.

112. Πισάτα παρὰ πατρὸς] τοῦ Οἰνομάου τῆς Πίσης βασιλεύοντος. V.

113. Εὔδοξον Ἱπποδάμειαν] ἤτοι τὴν συνετὴν, ἢ τὴν εὔδοξον, ἀπὸ τοῦ εὖ δοξάζειν. V.

114. Ἐγγὺς (Sic Schol. pro Ἄγχι) δ' ἐλθὼν] ἀντὶ τοῦ τε τὸ δὲ παρέλαβεν. V. πλησίον δ' ἐλθὼν τῆς λευκῆς θαλάσσης, μόνος ἐν νυκτὶ, ἐκάλει τὸν Ποσειδῶνα τὸν βαρύκτυπον, τὸν τῇ καλῇ τριαίνῃ χρώμενον. Ἱστορία. Οἰνόμαος, ὁ πατὴρ Ἱπποδαμείας, ἐρῶν αὐτῆς διὰ τὴν τοῦ κάλλους ὑπερβολὴν καὶ οὐ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκα τινὶ, προὐκαλεῖτο πάντας εἰς ἅμιλλαν δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυήσασθαι, θαῤῥῶν τῷ αὐτοῦ ἅρματι, ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδένα οἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνηθῆναι. οὕτω δὲ ἐποίει τὴν ἅμιλλαν· τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἱπποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἅρματι φέρειν, καὶ προηγεῖσθαι τοῦ δρόμου, αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἰὼν καὶ τῇ

χειρὶ φέρων ἔγχος, ὁπότε ἔμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλέ τε τῷ ἔγχει καὶ ἀνῄρει. Τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ὀλωλεκώς, ἠττήθη ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου, Μυρτίλος, ἐφθάρη χρήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἅρματος πανουργεύσῃ τι, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐντεῦθεν ἠττηθῆναι παρασκευάσῃ· οὗ γενομένου, Πέλοψ Ἱπποδάμειαν ἔσχε. τῶν δὲ ἀνηρημένων τὰ ὀνόματα εἰσὶ ταῦτα· Μέρμνος, Ἱππόθοος, Πέλοψ ὁ Ὀπούντιος, Ἀκαρνὰν, Εὐρύμαχος, Εὐρύλοχος, Αὐτομέδων, Λάσιος, Χάλκων, Τρικόρωνος, Ἀλκάθους ὁ Παρθάονος, Ἀριστόμαχος, Κρόκαλος· ὧν ταῖς κεφαλαῖς ἔμελλε ναὸν ἀνεγερεῖν τῷ Ἄρει. R.

115. Τὸ πολιᾶς ἀλὸς, ἢ ἀντὶ τοῦ γεραιᾶς νήσι, διὰ τὸ εἶναι προγενέστερον τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων, ὡς ἔφαμεν· ἢ ἀντὶ τοῦ λευκῆς· λευκαίνεται γὰρ τῇ τῶν κυμάτων περιφορᾷ καὶ δινήσει. Ὄρφνη, ἡ νύξ, βαρυτόνως· ὀρφνὴ δὲ νὺξ, ἀντὶ τοῦ σκοτεινὴ, ἐπιθετικῶς, ὀξύνεται. R.

116. Ἄπυεν ἐφώνει, προσεκαλεῖτο, τουτέστιν, ηὔξατο τῷ Ποσειδῶνι ὁ Πέλοψ. βαρύκτυπον δὲ εἶπε τὸν Ποσειδῶνα ἀπὸ τοῦ κτύπου τῆς Θαλάσσης. V. Βαρύκτυπος, ὁ βαρεῖς κτύπους ἐργαζόμενος. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον. λέγεται τὸ βαρὺ καὶ ἐπὶ φωνῆς, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ ὀξύ. ἐνταῦθα ἐπὶ φωνῆς λέγεται τὸ βαρὺ, ἐν τῇ συνθήκῃ τοῦ βαρυκτύπου. κτύπος δέ ἐστιν ὁ ἀπὸ συγκρούσεως ἦχος. R.

118. Σχεδὸν] οὐ χρονικῶς τὸ σχεδὸν, ἀλλὰ τοπικῶς, πρὸς, τὴν φωνὴν ἀκούσας τοῦ Πέλοπος. V. Τὸ σχεδὸν ὥσπερ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ πὰρ ποσί. τὸ γὰρ παρὰ ποσὶ στῆναι, πλησίον ἐστὶ στῆναι. Ὁ δὲ εὐθέως παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ ἐφάνη· τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ Πέλοψ· ἄγε, ὦ Πόσειδον, ἐὰν κατά τι εἰς χάριν σοι ὦσιν, ἤγουν πεχαρισμένα, ἀριστὰ, ὥσι τὰ προσφιλῆ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης· τοῦτο δὲ ἴσως ὡς ἐρώμενος αὐτοῦ λέγει· κατάσχες, ἀνενέργητον ποίησον τὸ ἔγχος τὸ Οἰνομάου τὸ σιδηροῦν, ᾧ τοὺς μνηστῆρας συμποδίζων ἀναιρεῖ. ἐμὲ δὲ ἐπὶ ταχυτάτου ἅρματος παράπεμψον εἰς τὴν Ἥλιν· τῇ νίκῃ δὲ ἕνωσον, τουτέστι, μετ' ἐμοῦ δὲ ποίησον τὴν νίκην· ἐπεὶ τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας ἀποκτείνας ὁ Οἰνόμαος ἐρῶντας, εἰς τὸ ἑπιὸν παραπέμπει τὸν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ γάμον. R.

119. Τῷ μὲν εἶπεν] ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν. οὐ γὰρ ἀνταποδίδοται πρὸς αὐτὸν, ὁ μὲν εἶπεν, ὁ δὲ ἤκουσε· φίλια δὲ δῶρα Κυπρίας, τὰ προσφιλῆ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης, εἰ εἰς χάριν τινὰ γίνεται, ἀντὶ τοῦ, εἰ χάριτος ἐρασσοῦ πρὸς ἐρώμενον. ἢ Κυπρίας, τοῦ γάμου. ἵν' ᾖ εἶπι σοὶ χάρις ἐστὶ τοῦ ἐμὲ γῆμαι, σύμπραξον ἡμῖν.—Ἄλλως. εἰ σοὶ πεχαρισμένον ἐστὶ (τὸ) τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ εἰ μὴ μέλλεις ἐναντιοῦσθαι τῷ ἔρωτι τῷ πρὸς τὴν Ἱπποδάμειαν. ταύτην γὰρ φίλια δῶρα τῆς Ἀφροδίτης εἶπεν. ὁ νοῦς· εἰ τὰ τῆς Ἀφροδίτης δῶρα ἐραστά σοι καὶ εἰς χάριν γίνεται, ἄγε τὸ τοῦ Οἰνομάου δόρυ πέδασον. V.

122. Πέδασον] κατάσχες, ἐμπόδησον τὸ τοῦ Οἰνομάου δόρυ. δόρυ γὰρ μεταχειριζόμενος, ἐδίωκε προηγουμένους τοὺς μνηστῆρας καὶ συμποδίζων ἀνῄρει, ὥσπερ καὶ Ἀπολλώνιος μαρτυρεῖ· (Argonaut. i. 752. ss. Brunck.)

Ἐν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντε.
Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων
Ἡνία, σὺν δὲ οἱ ἕσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια.
Τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους.
Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς
Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
Πίπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήϊα νῶτα δαΐξαι. V.

126. Κράτει δὲ πέλασον] τῇ νίκῃ δὲ πέλασον· ἵνα κρατήσω αὐτοῦ. V.

127. Ἐπεὶ τρεῖς καὶ δέκα] καὶ ἐν Θρήνοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν

ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων· (Schneid. p. 25.) "Πίφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας· τετάρτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη." V.

Τρεῖς τε (Sic Sch.) καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσας] οἱ ἀναιρεθέντες οὗτοί εἰσι· Μίρμηνος, Ἱππόθοος, Πίλοψ ὁ Ὀτούντιος, Ἀκαρνὰν, Εὐρύμαχος, Εὐρύλοχος, Αὐτομέδων, Λάσιος, Χάλκων, Τρικόρωνος, Ἀλκάθους ὁ Παρθάονος, Ἀριστόμαχος, Κρόκαλος· τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολωλότων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυρεῖ. τινὲς δὲ οὕτω φασὶν ἑ· Μίρμηνα, Ἱππόστρατον, Αἰολοπία, Πείραντα, Ἀκαρνᾶνα, Ἱπποµέδοντα, Ἀλκάθουν, Εὐρύαλον, Εὐρύμαχον, Κρόκαλον, Ἀκρόκομον, Σκόπελον, Λυκοῦργον, Λάσιον, Χάλκωνα. Τινὲς δὲ τοὺς δέκα τρεῖς, οὕτως· Μίρμωνα, Ἱππόθοον, Πέλοπα τὸν Ὀτούντιον, Εὐρύμαχον, Εὐρύχολον, Ἱπποµέδοντα, Λάσιον, Χάλκωνα, Αἴολον, Τρικόρωνον, Ἀκαρνᾶνα, Ἀλκάθουν, Ἀριστόμαχον. Ἄλλοι δὲ ἓξ εἶναι λέγουσι· Τρικόρωνον, Ἀριστόμαχον, Κυριάνοντα, Αἴολον, Πελάγοντα, Κρόνιον. V.

128. Οἱ μνηστῆρας γράφοντες, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ μήτρων. χρὴ τοίνυν ἑρῶντας γράφειν· ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον τῇ στροφῇ. R. Ἀναβάλλεται· μακρύνει. Gl. V.

129. Ὁ μέγας δὲ κίνδυνος] ὁ περὶ τῆς ψυχῆς. Οἷον· οὐδεὶς ἄναλκις ὑπομένει περὶ τῆς ψυχῆς κινδυνεύειν, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἀνδρὸς ἀλκίμου. ὅμοιον τῷ παρ' Ὁμήρῳ· (Iliad. μ. 246. s.)

σοὶ δ' οὐδὲν δίος ἔσται' ἀπολέσθαι
Οὐ γάρ τοι καρδίη μινυθήϊος, οὐδὲ μαχίμη.

Ἄλλως. τὰ δὲ ἐπικίνδυνα πραγμάτων οὐ δεῖται ἀτόλμων καὶ ἀθλίων ἀνθρώπων. ἢ οὕτως· τὸν ἀνδρεῖον μέγας κίνδυνος καταλαμβάνει. V. Ἀντὶ τοῦ, τὸ πρᾶγμα, ἐφ' ᾧ μέγας ἐστὶ κίνδυνος, οὐ δέχεται ἄνδρα οὐ γενναῖον τὴν ψυχὴν, τουτέστι δειλόν. ἐκείνοις γὰρ, οἷς ἔστιν ἀνάγκη ἀποθανεῖν ὁπωσδήποτε, διατί ἄν τις ἐν ἀφανείᾳ καθήμενος ἀκλεὲς γῆρας ματαίως ἕψοι, τουτέστι, τῷ χρόνῳ πεπαίνων, ἑαυτῷ ἀφίλκοιτο [t], πάντων τῶν καλῶν ἀμέτοχος ὤν. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ὁ ἀγὼν ὑποκείμενος ἔσται, εἰς τὸ ἀγωνίσασθαί με αὐτόν· σὺ δ' ἀπόβασιν πράξεως δίδου προσφιλῆ. R.

131. Θανεῖν δ' οἵσιν ἀνάγκα] ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐξανάγκης τὸ θανεῖν. διατί δή τις ἄδοξον τὸ γῆρας, ἐν ἀφανείᾳ καὶ ἀδοξίᾳ καθεζόμενος, τήκει καὶ καταναλίσκει, πάντων τῶν καλῶν ἀμέτοχος ὑπάρχων. Ἄλλως. οἷς ἀποθανεῖν ἀνάγκη, τί καί τις καθεζόμενος, ὑπὸ τοῦ ἀνωνύμου γήρως ἕψοιτο. τὸ δὲ, ἐν σκότῳ καθήμενος, ἀντὶ τοῦ, ἀκινησίᾳ καὶ ἀκλείᾳ καθεστώς. Ἄλλως. εἰ δεῖ ἀποθανεῖν τὸν ἄνθρωπον, ἄξιον αὐτὸν γενναίως, ἢ ἀγεννῶς βιώσαντα, τελευτᾷν. ἕψοι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἕψοιτο· οὐ γὰρ ἕψοι τις τὸ γῆρας, ἀλλ' ἕψεται ὑπ' αὐτοῦ. ἀνώνυμον δὲ, τὸ ἐν ἀπραξίᾳ καὶ ἀκλεῖς ὑπάρχον. V.

132. Τί κέ τις] τό τις, ἀορίστως λεγόμενον, πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει. διὸ πρὸς πληθυντικὸν ἀποδίδοται νῦν. R. Ἀνώνυμον· ἄδοξον. Gl. α.

134. Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν] ἐμοὶ μὲν ὑπὲρ τοῦ γάμου κινδυνεῦσαι πρόκειται, σοὶ δὲ τῇ γνώμῃ τὸ πέρας ἐπιθεῖναι. —Ἄλλως. ἐάν τε συμπράσσῃς, ὦ Πόσειδον, ἐάν τε μὴ, ἐγὼ ὑπομενῶ τοῦτον τὸν ἆθλον τοῦ γάμου. V.

136. Πρᾶξιν φίλαν] ἀντὶ τοῦ, ἀπόβασιν πράξεως προσφιλῆ. πρᾶξις γὰρ ἡ ἐνέργεια, καὶ τὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ τῆς ἐνεργείας. R.

137. Ὡς ἔννεπεν] ἀντὶ τοῦ, εἶπεν. R. Οὐδ' ἀκράντοις] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ἀκράντων ἐτῶν, οὐδὲ ἀτελειώτων ἐφήψατο λόγων. παρέσχε γὰρ αὐτῷ ἃ ἐβούλετο. ἐνίκησε γὰρ καὶ ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν πρὸς γάμον. V. Δίον ἀκράντων εἰπεῖν ἐτῶν· ὁ δὲ πλαγιάσας, ἀκράντοις ἔπεσιν εἶπε, πρὸς τὸ ἐπί. οὐδὲ λόγων ἐφήψατο ἀδυνάτων τελεσθῆναι. R.

[t] Obscurus sensus. Cod. Gott. ἐφίλκοιτο, ut cum ἀκλεὲς γῆρας jungatur: *sibi arcessat senium inglorium.*

139. Τὸν μὲν ἀγάλλων] τοῦτον μὲν οὖν, φησὶ, τὸν Πέλοπα κοσμῶν καὶ αὔξων, ἔδωκε, φησὶν, αὐτῷ τό τε χρυσοῦν ἅρμα καὶ τοὺς ταχεῖς ἵππους. ἀγάλλων, κοσμῶν, ὡς ἦδη, ἅτε Θεὸς, πεπεισμένος περὶ τῆς νίκης. V. Τὸν μὲν τιμῶν ὁ Θεὸς ἔδωκε δίφρον, ἅρμα χρυσοῦν, καὶ ἵππους ὑποστέρους ἀντὶ τοῦ ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἅρμα Πέλοψ πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβών· τὸν δὲ κίλητα, Βελλεροφόντης, διὰ τὴν πρὸς τὸν Πήγασον ἀνάδασιν. R.

141. Ἀκάμαντας] ἀκαμάτους, ἤγουν, οὐ κοπιῶντας· ἔλε δὲ, ἀντὶ τοῦ καθεῖλε τὴν ἰσχὺν τοῦ Οἰνομάου, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, τὸν Οἰνόμαον, ἔλεν, ἤγουν ἔλαβε καὶ τὴν παρθένον τὴν Ἱπποδάμειαν σύνευνον. ἔτεκε δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐγέννησεν υἱοὺς ἓξ, λαῶν ἡγεμόνας, ἀνδραγαθίαις ἐν φροντίδι ὄντας· ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ, ἐγέννησεν υἱοὺς ἓξ, λαῶν ἡγεμόνας, ἀνδραγαθίαις ἐν φροντίδι ὄντας· ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ, οἷς ἀνδραγαθίαι ἦσαν ἐν φροντίδι. νῦν δὲ ἦνωται ἐν περιφαναῖσιν [u] αἱμακουρίαις, ἤγουν χοαῖς δι' αἱμάτων· ἃς συνήθως ἐτέλουν τοῖς ἀποθανοῦσι. πεσὼν, ἀντὶ τοῦ ταφεὶς, παρὰ τῷ ῥεύματι τοῦ Ἀλφειοῦ, τύμβον ἔχων περιπολεῖσθαι δυνάμενον, διὰ τὸ μὴ πλησιάζειν τινὶ παρὰ βωμῷ, ἔνθα πλεῖστοι ξένοι ἀθροιζόμενοι ἠγωνίζοντο. Τὸ ἔλεν οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινοῦ εἴποις, ἀλλ' ἐναῦθα μὲν, ἀντὶ τοῦ, ἔλαβεν, ἐρεῖς. πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐπράτησε καὶ ἐνίκησε. R.

144. Α (Sic Schol.) τέκε λαγέτας ἓξ] ἤτις Ἱπποδάμεια ἔτεκε λαγέτας ἓξ, ἤγουν ἡγεμόνας τῶν λαῶν ἠγουμένους. λέγει δὲ Ἀτρέα, Θυέστην, Πιτθέα, Ἀλκάθουν, Πλεισθένην, Χρύσιππον. Ἄλλως. Ἀτρεὺς, Θυέστης, Ἀλκάθους, Ἵππαλκμος, Πιτθεὺς (ἐκ) Δίας, ἡ Χρύσιππος ἐξ Ἀξιόχης νύμφης, καὶ Πλεισθένης ἐξ ἄλλης. Τινὲς δὲ οὕτως· Ἀτρέα, Θυέστην, Ἱππαλκμον, Πλεισθένην, Πιτθέα, Πέλοπα τὸν νεώτερον. V.

146. Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις] Βοιωτικὴ ἡ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλοψ ἐναγισμοῖς καὶ θυσίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ῥεύμασι, περίσημον ἔχων μνῆμα παρὰ τῷ πολυξένῳ βωμῷ. περιφραστικῶς οὖν, ἀπέθανε. V. Κατ' ἐναυτὸν πάντες οἱ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ ἔφηβοι ἐν τῷ τοῦ Πέλοπος τάφῳ, ταῖς μάστιξι ξαινόμενοι, ὥσπερ τινὰ στοιδὴν, τὸ αὐτῶν αἷμα τούτῳ παρεῖχον. τοῦτο δ' ἐποίουν δεικνύντες τὴν τοῦ Ἥρωος δύναμιν, καὶ νομίζοντες μηδὲν ἄλλο πρὸς αὐτὸν εἶναι δίκαιον ἢ τοῦτο τελεῖσθαι. Βοιωτῶν φωνὴ τὸ, αἱμακουρίαις. οὗτοι γὰρ αἱμακουρίας τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. R.

149. Τύμβον ἀμφίπολον] τινές φασι, μὴ μνῆμα, ἀλλ' ἱερὸν τοῦ Πέλοπος· καὶ πρὸ τοῦ Διὸς αὐτῷ τοὺς Ἠλείους θύειν, τοῦ Ἡρακλείους πρώτου κατὰ τιμὴν τοῦτο πεποιηκότος. ἀμφίπολον δέ τινες, τὸν περιπολούμενον, διὰ τὸ ἐν μέσῃ εἶναι τῇ πόλει. οἱ γὰρ οἰκίσται ἐν μέσαις ταῖς πόλεσιν ἐθάπτοντο ἓξ ἔθους. Ἄλλως. ἀμφίπολον, περιπολούμενον, ὡς τῶν ἐπιφοιτώντων διὰ τὸ ἄγαν τῆς κατασκευῆς εὐτρεπὲς, κύκλῳ περιϊόντων, καὶ θεωμένων. Ἔνιοι δὲ, ὅτι οἱ δρομεῖς εἰς τὸν τάφον τοῦ Πέλοπος ἵκαματον. V. Τινὲς φασὶ, μὴ μνῆμα, ἀλλ' ἱερεῖον εἶναι Πέλοπος, καὶ πρὸ τοῦ τοὺς ἀγωνιζομένους θύειν, τοῦ Ἡρακλέους πρῶτον κατὰ τιμὴν τοῦτο πεποιηκότος. ἀμφίπολον δὲ λέγει, ἢ τὸν περιπολούμενον διὰ τὸ ἐν μέσῃ εἶναι τῇ πόλει· ἐνταῦθα γὰρ οἱ οἰκισταὶ ἐθάπτοντο· ἢ τὸν περιπολούμενον ὑπὸ τῶν ἀγωνιστῶν. φασὶ γὰρ, ὡς ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ἦν. R.

150. Πολυξενωτάτῳ] Ἔνιοι μὲν οὖν ἐνόησαν, ὅτι πολύξενόν φησι τὸν βωμὸν, τὸν παρὰ τῷ τάφῳ τοῦ Πέλοπος, διὰ τὸ πλῆθος τῶν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν στελλομένων ἀγωνιστῶν τε καὶ θεατῶν. καὶ φασὶ τὸν ἑστῶτα παρὰ τῷ Πέλοπος βωμῷ, Πέλοπα εἶναι, ἔνθα αὐτῷ τὰ ἐναγίσματα γίνεται. Ἔνιοι δὲ οὕτως, ὅτι Ἴαμος, Ἀπόλλωνος παῖς, παρὰ

[u] Etiam sic Cod. Gott. Debet esse vel περιφανέσιν vel περιφάνταις.

τοῦ πατρὸς τὴν μαντικὴν λαβὼν, περὶ τῆς ἱερωσύνης ἔλεγε τοῖς ἕλλησι. διὰ γοῦν τὸ πλείστους ξένους τῆς μαντικῆς ἕνεκεν ἀφικνεῖσθαι, πολυξεινώτατον εἶπε τὸν βωμόν. Καὶ τοῦτον βωμὸν Διὸς καὶ Πέλοπος λέγουσιν οἱ ταύτην τὴν ἐξήγησιν ἐκδεξάμενοι, ὅτι πολλοὶ ξένοι εἰσρέουσιν εἰς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. βωμὸς γὰρ ἐν Πίσῃ, ἐφ' ὃν θύουσι πάντες οἱ ξένοι. V.

152. Τηλόθε δέδορκεν] ὁ νοῦς· τὸ δὲ τῆς Ὀλυμπίας κλέος, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς τοῦ Πέλοπος οἰκήσεως ὁρᾶται. ὡς ἐκείνου τὸ τέλειον τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι περιθέντος. Ἄλλως. τὸ τηλόθε χρονικῶς ἀκουστέον· τὸ δὲ δέδορκεν, ἀντὶ παθητικοῦ, τοῦ δέρκεται, ἵνα ᾖ, ὁρᾶται, ἀπανταχῆ βλέπεται καὶ ἀκούεται ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών. ἰδίως δὲ τὸ, δέδορκεν, ἐξενήνοχεν ἀντὶ παθητικοῦ τοῦ βλέπεται, ὅτι μακρόθεν ὁρᾶται τὸ κλέος καὶ εἰς δεῖξιν πίπτει. Ἄλλως. τηλόθεν δέδορκεν, ἀντὶ τοῦ, πανταχῆ βλέπεται καὶ βοᾶται ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών· τὸ γὰρ δέδορκεν, ἀντὶ παθητικοῦ τοῦ βλέπεται. V. τὸ δὲ κλέος τῶν Ὀλυμπιάδων δέδορκεν, ἀντὶ τοῦ βλέπεται, περιφανές ἐστιν, ἐκ μακροῦ, ἐν τοῖς δρόμοις, οὓς ἔδραμεν ὁ Πέλοψ, ἐρίζων τῷ Οἰνομάῳ, ὅπου ταχυτὴς σοδῶν ἀμιλλᾶται, καὶ ἀκμαὶ ἰσχύος γενναῖαι καὶ ἀνδρικὰ ἐρδικὰ ἐργαζόμεναι. τοῦτο γὰρ τὸ θρασύπονοι. ὁ δὲ νικῶν, ἐν τούτῳ δηλονότι τῷ ἀγῶνι, περὶ τὸν ἐπίλοιπον αὐτοῦ βίον ἔχει εὐδίαν, ἤγουν ἠρεμίαν γλυκείαν ἕνεκα βραβείων ἀγῶνος, τουτέστιν, ἡσυχάζει μετὰ γλυκύτητος, οὐ ζητῶν βραβεῖα ἑτέρου ἀγῶνος, ἅπερ δὴ τῶν μεγίστων τετυχηκώς. ἀεὶ δὲ τὸ ἀγαθὸν, τὸ κατὰ τὴν παρεστῶσαν ἡμέραν, ἦγουν τὸ ἐνεστὼς, κράτιστον ἔρχεται, ἀντὶ τοῦ δοκεῖ πάντι ἀνθρώπῳ. R.

154. Ταχυτὰς ποδῶν] πρῶτον γὰρ εὑρέθη δρόμου τὸ ἄσκημα· καὶ ἡ πρώτη θέσις τῶν Ὀλυμπίων, δρόμου ἦν τὸ σχῆμα. ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται ἀκμαὶ σ' ἰσχύος· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐρίζουσιν· ἔνθα πρὸς ἀλλήλας ἐρίζουσι καὶ φιλονεικοῦσιν αἱ τῶν ἀκμαίων ἰσχύες, αἵ γενναῖος πρὸς τοὺς πόνους χωροῦσι. τὸ δὲ ἀκόλουθον· αἱ ἀκμαὶ, αἱ ἰσχύες. ἀντὶ τοῦ, ἔνθα καὶ δρόμοι, καὶ πάλαι, καὶ παγκράτια, καὶ πυγμαὶ — τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, θρασύπονοι ἀκμαὶ ἰσχύος. V.

157. Ὁ νικῶν δὲ] ἐξωθεν ἐξακουστέον, τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. ὁ γοῦν τοῦτον νικῶν, εὐδιον καὶ ἥδιστον λοιπὸν ἔχει βίον, ὡς τοῦ τελείου τῶν ἀγωνισμάτων ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ὄντος ἀγῶνι, καὶ τοῦ νικήσαντος, ἔχοντος τὸ τέλειον τῆς δόξης. Ἄλλως. ὁ νικῶν δὲ, τὸν λοιπὸν αὐτοῦ βίον διάγει ἐν τῇ γῇ, μέλι ῥεούσῃ, ἀντὶ τοῦ, ἡδεῖαν ἀνάπαυσιν.—Ἄλλως· ἀμφίβολον, πότερον ὁ νικῶν τὰ Ὀλύμπια, εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον ἐν εὐδίᾳ ἐστὶν ἕνεκα τῶν ἄθλων, οἷον, ἕνεκα τοῦ νικῆσαι τὰ Ὀλύμπια· πολλάκι μέντοι εἴωθε δι' ἑτέρας συμφορὰς λυπεῖσθαι· ἢ οὕτως· ὁ νικήσας τὰ Ὀλύμπια ἕνεκα τῶν ἄλλων ἄθλων ἐν εὐδίᾳ ἐστί· οὐκέτι γὰρ φιλοδοξεῖ, οὐδὲ ἐπιθυμεῖ νικῆσαι ἕτερον ἀγῶνα. Ἄλλως. ὁ νικῶν ἐν εὐδίᾳ διάγει, ἡδόμενος ταῖς νίκαις. V. Εὐδίαν. ἡσυχίαν, τουτέστι, βέλτιστος παρὰ πάντων νομίζεται. Εὐδίαν δὲ εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν θαλάσσῃ χειμαζομένων καὶ πεπαυμένων τοῦ κλύδωνος. R.

159. Τὸ δ' ἀεὶ παράμερον ἐσλὸν] οἱ ἄνθρωποι τῶν ἔμπροσθεν πεπραγμένων ἀγαθῶν οὐκ εἰώθασι μνημονεύειν, ἀλλὰ παρ' ἡμέραν ἢ κακὸν ἢ καλὸν σκοπεῖσιν. ἑκάστῳ οὖν, φησὶ, τῶν ἀνθρώπων τὸ παρ' ἡμέραν γινόμενον κρίνεται μέγιστον εἶναι. Ἄλλως. τὸ δὲ τῶν ἄθλων παραγινόμενον ἀγαθὸν παρ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν ἐνεστῶσαν, ἐν ᾗ τις ἐνίκησεν, ὕπατον δοκεῖ καὶ μέγιστον ἀγαθὸν τῷ τετυχηκότι. ἢ οὕτω· τὸ παρ' ἡμέραν γινόμενον. τὰ γὰρ ἐνεστῶτα τῶν μελλόντων προκρίνεται. Ἄλλως. τὸ δὲ καθ' ἡμέραν καὶ ἀδιαλείπτως παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὸν, τοῦτο ἔξοχον καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον γίνεται ἀγαθόν. ἢ οὕτω· τὸ δὲ περὶ τὴν τοῦ στεφάνου ἡμέραν ἀγαθὸν, ὕπατον γίνεται παντὶ ἀνθρώπῳ· ἡ δὲ ἡμέρα, καθ' ἣν τις στέφεται, τιμιωτάτη. Ἄλλως. ἐάν τις πρότερον εὐτυχῇ ἐν τῷ ἄλλῳ βίῳ, καὶ πάλιν εὐτυχήσας νικήσῃ, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ἐνίκησεν, ἐπιλέλησται τῶν προτέρων εὐτυχημάτων. Ἄλλως. τὸ γὰρ κατὰ προαίρεσιν συμβαῖνον ἀγαθὸν,

ὕπατον καὶ μέγιστον γίνεται παντὶ ἀνθρώπῳ. ὥσπερ καὶ ὁ Ἱέρων ἐπιθυμήσας νίκης, ἐνίκησε, καὶ ἐγένετο αὐτῷ τοῦτο τὸ παρ' ἡμέραν ἀγαθὸν, κατὰ προαίρεσιν τελεσθὲν, ὕπατον καὶ μέγιστον. V. Τὸ δ' ἀεὶ τοῦτο λέγει, ὅτι εἴ τις τὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρὰ πάντων τιμᾶται, οὐκ ἔστι τούτου μεῖζον οὐδέν [x]. R.

162. Ἐμὲ δὲ χρὴ] ἐμὲ δὲ πρέπει Αἰολίδι μολπᾷ καὶ ὕμνῳ στεφανῶσαι ἐκεῖνον τὸν ἐξ Ὀλυμπίας ἐν νόμῳ ἱππείῳ νενικηκότα κατὰ νόμους. νενομισμένον γάρ ἐστι μὴ μόνον τοῖς οἰκείοις ποσὶν ἀγωνίζεσθαι πεζῇ, ἀλλὰ καὶ ἱππικῶς· λέγω δὴ, ἐν κέλητι καὶ δίφρῳ καὶ τετρώρῳ. λέγει δὲ διὰ τὸν Ἱέρωνα. τὸ δὲ Αἰολίδι μολπᾷ, ἀντὶ τοῦ ποικίλῃ· ποικίλοι γὰρ οἱ ἐκ λύρας ὕμνοι· ἢ Θηβαίᾳ· οἱ γὰρ Αἰολεῖς ᾤκησαν ποτὲ Θήβας· ἢ διότι καὶ ὁ Πίνδαρος ἐξ Αἰολέων κατήγετο, ὡς φασί τινες. R. Ἐμὲ δὲ πρέπει ἐγκωμιάσαι ἐκεῖνον, ὃν ὑπεθέμην δηλονότι, τουτέστι τὸν Ἱέρωνα, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἁρμόζοντα τοῖς ἱππικοῖς, διὰ μολπῆς, ἤγουν ᾠδῆς Αἰολίδος, ἤγουν Θηβαϊκῆς ἢ Πινδαρικῆς. πέποιθα δὲ μηδένα ἄλλον φίλον ἀπὸ τῶν νῦν κατὰ τὰ ἀμφότερα, καὶ καλῶν ἔμπειρον καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν ἐπικρατέστερον, κοσμήσειν στροφαῖς ὕμνων κλυταῖς, τουτέστι, μετεώρῳ φωνῇ ᾀδομέναις καὶ ἐξακουομέναις. Ibid.

164. Αἰολητὶ δι μολπᾷ] ἤγουν ποικίλῃ· ποικίλα γὰρ τὰ λυρικά· ἢ Θηβαίᾳ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ᾤκησαν τὰς Θήβας. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι ἄνωθεν Αἰολεὺς τὸ γένος ὁ Πίνδαρος. οἱ δὲ, ὅτι Αἰολίῳ ῥυθμῷ διὰ τῆς μουσικῆς χρᾶται τῶν ποιημάτων. V.

165. Πέποιθα δὲ ξένον ἐμαυτοῦ, τὸν Ἱέρωνα, ἐμπεριέχοντα καὶ δύο τῶν καλῶν. ὅ ἐστιν, ἀγαθὸν καὶ δυνάμενον, ὃ βούλεται, συντελεῖν. ἐνὶ γὰρ τὸ ἕτερον ἠκολούθηκεν, οὐ τὰ δύο. Ἄλλως. πεπίστευκα δὲ καὶ πέπεισμαι ἀκριβῶς, μηδένα με ἔτι φίλον τῶν νῦν ἀνθρώπων ἐγκωμιάσαι τοῖς ὕμνοις, ἀμφότερα ἔχοντα, καὶ ἐπιστήμονα τὰ κατὰ ψυχὴν, καὶ σώματος ἰσχὺν τούτου ἀνδρειότερον· ἅπερ τὰ δύο τῷ Ἱέρωνι πάρεστιν. Ἔνιοι δὲ κατὰ τοῦ Πινδάρου αὐτὸ ἀκούουσιν, ὅπερ καὶ μᾶλλον, διὰ τὰ ἑξῆς ἐπαγόμενα· ἴν' ᾖ τὸ ἐγκώμιον ἐπ' αὐτῷ κινῶν ὁ Πίνδαρος, καὶ ὁ νοῦς τοιοῦτος· πιστεύω δὲ μηδένα ἄλλον ποιητὴν ἐπιστήμονά τε εἶναι καὶ ἀνδρεῖον, καὶ οὕτω δύνασθαι τοὺς φίλους ἐγκωμιάζειν, ὥσπερ ἐμαυτόν. V.

Τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ Πινδάρου ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγοντος νοοῦσι, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἱέρωνος. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ Ἱέρωνος οὕτω· πέποιθα δὲ καὶ θαρρῶ μή τινα ἄλλον ξένον καὶ φίλον ἐμὸν δαιδαλωσέμεν καὶ κοσμῆσαι ἐμὲ ἐν κλυταῖς καὶ ἐνδόξοις τυχαῖς, καὶ περιδολαῖς ἐπαίνων, ἴδριν τε καὶ ἐπιστήμονα καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ δὴ καὶ κυριώτερον καὶ κρείττονα τῶν νῦν ἀνθρώπων κατὰ δύναμιν σώματός τε καὶ πλούτου, ἀμφότερα· τουτέστιν ἐλπίζω, ὡς οὐδένα ἄλλον ὕμνησα, ἐμπειρίαν τε ἀγαθῶν ἔχοντα καὶ κρείττονα τῶν νῦν ἀνθρώπων κατὰ δυνάμιν. ἐπὶ δὲ τοῦ Πινδάρου οὕτω· πέποιθα δὲ μή τινα ξένον δαιδαλωσέμεν καὶ κοσμεῖν, ἐν κλυταῖς τυχαῖς ἐπαίνων, ἴδριν τε καὶ ἐπιστήμονα καλῶν, ἢ κυριώτερον καὶ κρείττονα τῶν νῦν ἀνθρώπων, κατὰ τὴν τοῦ λόγου δύναμιν, ἀμφότερα· τουτέστιν, ἐλπίζω, ὡς οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐπίσταται οὕτως ἐγκωμάζειν τοὺς φίλους, ὥσπερ ἐγὼ, καλλίστους ἐγκωμίων τύπους εἰδὼς, καὶ κατὰ τὴν τοῦ λόγου δύναμιν πάντας ὑπερέχων. ἔστι δὲ τὸ, καλῶν ἴδριν, καὶ τὸ, δύναμιν κυριώτερον, ἰσοδυναμοῦντα πρὸς τὰ ἀμφότερα. διὸ καὶ μετ' ἐκεῖνα τοῦτο λέγω κατὰ τὴν σύνταξιν, εἰ καὶ προηγεῖται κατὰ τὴν φράσιν. ἀγνοοῦντες δέ τινες ὄντα ἔξωθεν λαμβάνουσι. R.

167. Ἴδριν] ἔμπειρον. Gl. β. γ. ἐπιστήμονα. Gl. α.

169. Δαιδαλωσέμεν] κοσμήσειν πτυχαῖς, ταῖς ποιήσεσιν· ἐπεὶ διαιρεῖται εἰς

x Vide annon grammatici nos omnes in transversa rapuerint, ut verba τὸ δ' ἀεὶ παράμερον ἐσθλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ ad superiora retraheremus. Nam transitus ad sequentia per hæc est factus a poeta. *Enimvero semper eventus lætus præsentis diei maxime afficere solet hominum animus; itaque me fas est celebrare victorem Hieronem.* ἐμὲ δὲ pro ἐμὲ οὖν, ut sæpe.

στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς καὶ ἐπῳδάς. Ἄλλως. ὕμνων τυγχαῖς, τῷ ὕμνῳ κατὰ περίφρασιν. οἰκείως δὲ πρὸς τὸ δαιδαλωσέμεν, καὶ τὸ ποικίλλειν, ὥσπερ ἐπὶ κατασκευάσματος τὸ τυγχαῖς ἐπήγαγεν. V.

171. Θεὸς ἐπίτροπος] ὁμὲν φροντιστὴς τῆς σῆς εὐδαιμονίας, ὦ Ἱέρων, ἀδιάπταιστόν σοι τὴν εὐδαιμονίαν φυλάττει. οἱ δὲ πάλιν ἐπὶ τοῦ Πινδάρου· ἐπίτροπος ὁ Θεὸς τῷ ἐμῷ τρόπῳ· καὶ λέγει τὴν Μοῦσαν. Θεὸς ἐπόπτης καὶ διοικητὴς πεπῖσι μήδεται μερίμναις, κῆδος ἔχων τοῦτο, εἰς τοῦτο, σπουδάζων, τὸ, σοῦ φρονεῖσθαι. Ἄλλως. Θεὸς ἐπίτροπός σου ὤν, ἔχει τε καὶ φυλάσσει τοῦτο ταῖς σαῖς μερίμναις, ἔμπειρόν τε εἶναι, καὶ τῶν καλῶν δραστήριον. μήδεται δὲ, ἐργάζεταί σε νικητήν. V.

Θεὸς] ἤτοι ὁ Ἑρμῆς, ἐὼν καὶ ὑπάρχων ἐπίτροπος τῆς ἐμῆς τέχνης, μήδεται καὶ βουλεύεται τὰ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἐν πεπῖσι καὶ ἰδίαις μερίμναις, ἔχων τοῦτο τὸ βουλεύεσθαι, κῆδος καὶ φροντίδα. Καὶ πάλιν· ὁ ἰὼν καὶ ὁ ὑπάρχων ἐπίτροπος σὸς Θεὸς, ἐν πεπῖσι καὶ ἰδίαις μερίμναις, μήδεται καὶ βουλεύεται τὰ ὑπὲρ σοῦ. R.

174. Εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι] εἰ δὲ μὴ ταχέως με ἐπιλίποι ἡ Μοῦσα· καὶ φανερώτερον τὸν λόγον ἐφ' ἑαυτοῦ τίθησιν ὁ Πίνδαρος. οὐκ ἦν γὰρ προσῆκον περὶ τοῦ ἐγκωμιαζομένου λέγειν, ἐὰν μή σε ἐπιλίποι ἡ εὐδαιμονία, ἀλλὰ μετριώτερόν ἐστιν αὐτὸ λαμβάνειν ἐπὶ τοῦ Πινδάρου· ἐὰν οὖν, φησὶ, μή με ἐπιλίπῃ ἡ Μοῦσα, δυνήσομαί σοι καὶ αὖθις πεθρίπτῳ νικήσαντι γλυκύτερον καὶ ἡδύτερον ὕμνον γράψαι, καὶ ἐγκωμιάσαι σε, βοηδὸν τῶν ἐμαυτοῦ ποιημάτων εὑρίσκων τὴν σὴν νίκην· σοῦ γὰρ νικήσαντος, ἔσται μοι πρόφασις καὶ ὁδὸς, ἀφ' ἧς με δεῖ ἐγκωμιάσαι. Ἄλλως. εἰ δὲ μὴ ταχύ. Ἔνιοι οὕτως συνέθηκαν τὸν λόγον· ἐὰν μή με ὁ βίος ταχέως ἐπιλείψῃ, ἀντὶ τοῦ, ἐὰν μὴ τελευτήσω, ἀλλὰ ζῶ, σὺν τῷ ταχεῖ πεθρίπτῳ παραγενομένῳ εἰς τὸν εὐδείελον Κρόνιον, τουτέστι τὴν Ὀλυμπίαν, ἐλπίζω γλυκυτέραν σοι καὶ ἡδίαν τῆς νῦν ᾠσαι ᾠδήν· ὁδὸν καὶ πρόφασιν τῶν λόγων μου τὴν σὴν εὑρίσκων νίκην. τὸ δὲ, σὺν ἅρματι παραγενομένῳ, οἱονεὶ πεθρίπτῳ νικήσαντος ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἐμοῦ ἐπὶ τοιαύτῃ νίκῃ γράφοντός σου τὸν ὕμνον. Ἄλλως. εἰ μὴ ταχὺ λίποι ὁ αἰών, ὦ Ἱέρων, καὶ ἅρματί σε νικήσαντα ἐλπίζω ὑμνήσειν. δύναταιδὲ καὶ οὕτως ἀκούεσθαι· εἰ δὲ μὴ λίποι ὁ ἐπίτροπός σου δαίμων, ἔλπομαι ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων, ποιήσειν ἐγκώμιον βοηδῶν σου τῇ δόξῃ. V. Εἰ δὲ μὴ ταχὺ καὶ ταχέως λίποι, ἐμὲ μὲν ὁ Ἑρμῆς, σὲ δὲ ὁ σὸς φροντιστὴς Θεὸς, ἤγουν, εἰ μὴ ταχέως τοῦ βίου ἀπέλθωμεν, ἔλπομαι καὶ ἐλπίζω ἔτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐλθὼν παρὰ τὸν εὐδείελον καὶ τὸν φανερὸν Κρόνιον λόφον, ἤτοι παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν, κλείξειν καὶ ὑμνήσειν σε σὺν ἅρματι Θοῷ, εὑρὼν ὁδὸν καὶ μεταχείρησιν λόγων γλυκυτέραν τῆς νῦν ἐπικούρου καὶ βοηδόν. οὐ γὰρ ἐάσει τὴν νίκην ὑπολήθης ἀφανισθῆναι. κρεῖττον δέ ἐστιν ὑπὲρ τοῦ Ἱέρωνος μόνου ταῦτα λέγεσθαι. R. Θεὸς ἐπίτροπος. ὁ Θεὸς, ὦ Ἱέρων, ἐπίτροπος ὤν, ἤγουν τὴν φροντίδα ἀναδιδεγμένος τῶν σῶν μεριμνῶν, τουτέστι τῶν περί σου, ὡς ἐγὼ δηλονότι φροντίζω περί σου, βουλεύεται ἔχων ταύτην τὴν φροντίδα. εἰ δὲ μὴ ταχέως λίποι, ἔτι ἂν ἐλπίζω δοξάσειν σε σὺν ἅρματι ταχεῖ, δι' οὗ σὺ δηλονότι νικήσεις, ἀπελθὼν διὰ τῶν ἐγκωμίων παρὰ τὸν Κρόνιον λόφον, τὸν εὐδείελον, ἤγουν, τὸν μετέωρον καὶ καλῶς ἔχοντα τοῦ ἡλίου κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, καὶ τὰ περὶ τὴν δείλην ἐφ' ἁν, εὑρὼν βοηδὸν, ὁδὸν λόγων γλυκυτέραν. Ibid. (ex paraphrasi).

179. Ἐμοὶ μὲν ὦν] ἐμοὶ μὲν οὖν δυνάμει ἡ Μοῦσα ἰσχυρότατα μέλη τρέφει τῶν λόγων, ὥστε βάλλειν καιρίως τοῖς ὕμνοις τοὺς νικηφόρους. Ἄλλως. ἐγὼ μὲν ἐπὶ μουσικῇ πέποιθα. τὸ ἐμὸν βέλος ὑπὸ μουσικῆς (Μούσης) τρέφεται· σὺ δὲ ἐν τῷ πλουτεῖν μέγας εἶ· τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσης· περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ὀλύμπια. τὸ δὲ τρέφει, ἀντὶ τοῦ ἀλκὴν αὔξει. V. Ἐμοὶ μὲν οὖν ἡ Μοῦσα βέλος, ἀντὶ τοῦ λόγον, τρέφει, τουτέστι διέπει, φυλάττει, παρτερώτατον κατὰ τὴν ἰσχύν· ἐπ' ἄλλοις δὲ πραγμασίν εἰσιν ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δὲ μέγιστον τῶν ἄλλων μέγεθος ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἐστὶν ηὐξημένον, τὴν ἐξοχὴν αὐτοῦ αὔξησιν. Μὴ ἀπόβλεπε πόρσιον, ἤγουν περαιτέρω, τὴν

βασιλείαν δηλονότι ἔχων. εἴθε εἴη σέ τε ταύτην τὴν ἐνισταμένην ζωὴν διέρχεσθαι ὑψοῦ, τουτέστιν ἐπὶ μετεώρου σχήματος, καὶ κράτος ἁπάντων ἔχοντος, καὶ ἐμὲ τοσάδε, ἀντὶ τοῦ τοιάδε, ὁμιλεῖν τοῖς νικηφόροις, προφανῆ ὄντα κατὰ σοφίαν παναχοῦ, κατὰ τοὺς Ἕλληνας. R.

180. Ἄλλοισι δ' ἄλλοι] τί μέγα ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως αἰτεῖ τὸν Ἱέρωνα· ἢ ἐπ' ἄλλοις δὲ πράγμασιν εἰσὶν ἄλλοι μεγάλοι. V. (Mutila hæc.)

181. Τὸ δ' ἔσχατον] τὸ τελευταῖον καὶ τὸ πλῆρες, οὗπερ οὐκ ἔστιν ὑπερβολὴν τοῖς ἀνθρώποις εὑρεῖν, κορυφοῦται καὶ ὑψοῦται, καί ἐστι τοῖς βασιλεῦσιν· ἢ, τὸ δὲ μέγιστον τῶν ἄλλων μέγεθος ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἔχει πυξημένην τὴν ἔξοχον αὐτοῦ αὔξησιν. V. Τὸ ἐξοχώτατον, ἤγουν, τὸ τῆς δυνάμεως καὶ εὐδαιμονίας ἀκρότατον οἱ βασιλεῖς ἔχουσιν. R.

182. Μηκέτι πάκταινε] μηκέτι περίβλεπε καὶ ζήτει τῆς οὔσης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μείζονα· ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον· μηκέτι περαιτέρω ζήτει τούτων, ὧν ἔχεις, βασιλεὺς γενόμενος. V.

184. Εἴη σέ τε τοῦτον] ὁ νοῦς· εἴη δέ σε μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόροις προσδιαλέγεσθαι τοῖς ἐγκωμίοις, προφανῆ καὶ ἐπίσημον ὄντα διὰ τὴν σοφίαν, ἐν τοῖς Ἕλλησιν. Ἄλλως. ἀλλ' εἴη σε τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, μὴ ἀποβαλεῖν τὴν βασιλείαν, ἐμὲ δὲ ἐπινικίους γράφειν, καὶ ὑμνεῖν τοὺς νικῶντας. V.

185. Ὑψοῦ] τὸ μὲν ὑψοῦ τὴν εὐδαιμονίαν ηὔξατο· τὸ δὲ πατεῖν τὸ ζῆν πάλιν ηὔξατο. V.

186. Τοσσάδε νικαφόροις] ἀντὶ τοῦ, τοσοῦτο νικηφόροις ὁμιλεῖν, οἷος ἐγὼ σύ. Χαίρω δὲ γράφων τοιάδε, καὶ ἔστασι τοιαῦτα, οἷα ἐπί σου. V.

187. Πρόφαντον] (sic Schol.) φανερὸν καὶ ἔξοχον ἐν τῇ σοφίᾳ παναχῇ κατὰ τοὺς Ἕλληνας ὄντα. V.

Σοφίᾳ πρόφαντον] οὐκ ὁμολογουμένως τοῦτο λέγει καυχώμενος, ἀλλ' εὔχεται τοῦτο δοκεῖν· καὶ ἔχει τὴν δύναμιν πρὸς τὸ, τοσάδε. δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν· ἐμὲ δὲ εἴη τοσοῦτον ὁμιλεῖν τοῖς νικηφόροις, τουτέστι, τοιούτους τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ ὕμνους ποιεῖν, ὡς εἶναι πρόφαντον καὶ ὑπέρτατον παναχοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐν τῇ σοφίᾳ· πρὸς μετοχὴν τὸν λόγον ἔτρεψε, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, εἶναι, ὄντα εἶπεν. R.

CARMEN II.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ δευτέρου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιδ'. Τὸ ά περιοδικὸν, ἤγουν ἐκ δύο ἰάμβων, καὶ δύο τροχαίων· περιοδικὸν δὲ λέγεται, διότι περιοδεύει τὸ μέτρον, ὡς γίνεσθαι τὸ ἀπ' ἀρχῆς ὅμοιον τῷ ἀπὸ τέλους· υ - υ - - υ - υ. Τὸ β' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας ἀρχόμενον, οἰκείας τῷ Ἰωνικῷ· ὁ δὲ πρῶτος πους διαλύεται εἰς τρίβραχυν χορεῖον· πολλάκις δὲ καὶ ὁ δεύτερος· υ υ υ - υ - - υ. Τὸ γ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. παραδιδοῦσι δὲ οἱ Ῥυθμικοὶ, ὅτι ἐν τῷ ἀντισπαστικῷ ὁ πρῶτος πους τοῦ ἀντισπάστου πρώτου εἰς πόδας τέσσαρας τοὺς δισυλλάβους μεταλλάσσεται, ὡς καὶ ἐνταῦθα. ὅρα γάρ· ἡ δευτέρα συζυγία ἰαμβικὴ ἐστιν οἰκεία τῷ ἀντισπάστῳ· υ υ - υ υ υ - υ -. Τὸ δ' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι τοῦ πρώτου σπονδείου· - - υ υ - υ. Τὸ ε ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ὁ δεύτερος χορεῖος· υ - υ υ - -. Τὸ στ' ἀντίσπαστος καὶ συλλαβὴ, δηλονότι μονόμετρον ὑπερκατάληκτον· υ - - υ -. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, τῷ Ἰωνικῷ ἀρχομένῳ δίμετρον καταληκτικόν· - υ - υ υ -. Τὸ η' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον· - - υ υ - - υ -. Τὸ θ' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, πλὴν ὁ ά τέταρτος παίων, ὁ δεύτερος πρῶτος παίων, λειπούσης καὶ τῆς βραχείας· υ υ υ - υ (immo υ υ υ - - υ -.) Τὸ ι ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν· ἄρχεται δὲ ὁ δεύτερος ἀντίσπαστος ἀπὸ πυρριχίου· υ - - υ υ -. Τὸ ια ὅμοιον τῷ ἕκτῳ τῆς στροφῆς, ἤγουν ἀντίσπαστος καὶ συλλαβή· υ - - υ -. Τὸ ιβ', ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ - - υ -. Τὸ ιγ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· ὁ δὲ τρίτος πους τρισύλλαβος· - - υ υ υ -. Τὸ ιδ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· υ - υ - υ υ υ.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ὀκτώ. Τὸ ά χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, οἰκείας τῷ μέτρῳ· - - υ - - υ υ - υ -. Τὸ β' δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐπιχοριαμβικὸν, οὐ χοριαμβικὸν καθαρόν· ἔχει ἐπιμιξίαν πρὸς τροχαϊκὴν συζυγίαν τὴν πρώτην, ἀνοικείαν τῷ χοριάμβῳ· - υ - υ - υ υ - -. Τὸ γ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ἄρχεται δὲ τὸ δεύτερον μέτρον ἀπὸ σπονδείου, κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἀντισπάστου, ἀλλασσομένου κατὰ τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα· υ - - υ - -. Τὸ δ' παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ὁ ά τέταρτος παίων, καὶ ὁ δεύτερος συνεστυγμένα ἔχει τὰ δύο βραχία εἰς ἓν μακρόν· υ υ υ - - υ -. Τὸ ε ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δεύτερον χορεῖον ἔχει· υ - υ υ - - υ -. Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν ἐπίμικτον πρὸς τροχαϊκὰς συζυγίας· ὃ ἐλέγετο περιοδικόν· ἀνοίκειοι γὰρ οἱ πόδες· - - υ - - υ - - υ υ - -. Τὸ ζ' παιωνικὸν δίμετρον

ἀκατάληκτον. ἐπιωνικὸν δὲ καὶ οὐκ Ἰωνικὸν λέγεται, ὅτι ἐπιμίγνυται ἰαμβικὴ συζυγία ἀνοικεία τοῖς Ἰωνικοῖς· - - υ υ υ - υ -. Τὸ ἡ ἰαμβικὸν μικτὸν ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας, τρίμετρον καταληκτικόν - υ - - υ - υ - υ - -.

Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ] Γέγραπται Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ ἅρματι νενικηκότι τὴν ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. ἦν δὲ ὁ Θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ Οἰδίποδος. ἐκήδευσε δὲ Γέλωνι τῷ τυράννῳ, ἐπιδοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον προσωνομάσθη νόμισμα *. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τὴν Πολυζήλου τοῦ ἀδελφοῦ Ἱέρωνος ἔγημε θυγατέρα, καθά φησι Τίμαιος. ἦν δὲ ὁ Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμου. V.

1. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι] οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες. πρῶτον γὰρ τὰ ᾄσματα συντίθενται, εἶθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα ἁρμόζεται. ἢ οὕτως· ὦ ὕμνοι οἱ ὑπὸ τῆς φόρμιγγος ἀνασσόμενοι. πρῶτον γὰρ ἤκουον, εἶτα ἐπῇδον. καὶ τοῦτου μάρτυς Ὅμηρος· (Odyss. i. 155.) "Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν." ἐμφανίζει δὲ τὸν μουσόληπτον· ὡς ἐπιζητῶν γὰρ, τίνα ὀφείλει ὑμνῆσαι, εἶτα καθ' ἑαυτὸν δοκιμάζων. Ἄλλως. Ἀναξιφόρμιγγες· τὴν αἰτίαν δηλοῖ, παρ' ἣν. ὁ νοῦς· τρία δὲ δεῖ ἐπαινεῖν Δίκα, ὅτι τούτου ἱερὸν ὁ τόπος· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστησεν Ἡρακλῆς· διὸ ὑμνητέον αὐτὸν ὡς ἥρωα· ἄνδρωπον δὲ Θήρωνα. τυποῖ δὲ ὁ Πίνδαρος, ὅτι δεῖ καὶ ἐπίνικον ὑμνεῖν θεὸν, ἥρωα, ἄνδρα. V.

Ἄλλως. Ἀναξιφόρμιγγες, ἤγουν ἄνακτες τῆς φόρμιγγος· ὑπουργὸς γὰρ ἡ φόρμιγξ τῶν ὕμνων, καὶ πρὸς αὐτοὺς αὐτὴ ἁρμόζεται. καὶ τοὔνομα δὲ ἐνέργειαν δηλοῖ ἀεί, καὶ οὐδέποτε πάθος· ὡς τὸ, ἀλεξίκακος, καὶ παυσίκακος, καὶ πλήξιππος, καὶ ἀλεξιάρη παρ' Ἡσιόδῳ (Opp. et D. v. 464.). R.

2. Τίνα θεὸν θεὸν βουλόμενος κτλ ἥρωα καὶ ἄνδρωπον ὑμνῆσαι, ἵν' εὐπορίαν σχῇ πρὸς τὸ φανερὰν τὴν ἑαυτοῦ κατασκευάσαι γνώμην, ἐν ἐρωτήσει σχηματίζει τὸν λόγον· ποιεῖται δὲ τὴν ἐρώτησιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ Μοῦσαν, τὴν συντιθεῖσαν τοὺς ὕμνους. τοὺς ὕμνους γὰρ τίθησιν ἀντὶ τῆς δυνάμεως τῆς συντιθείσης αὐτούς. εἶτα οὐ γυμνὰ ἐτάγει τὰ ὀνόματα τῶν ὑμνηθησομένων, ἀλλὰ μετὰ τῶν αἰτιῶν, δι' ἃς αὐτοὺς ὑμνεῖν βούλεται, ἵνα καὶ τὸ προσῆκον ἀποδιδοῖτο τοῖς ἐγκωμιαζομένοις. φησὶ γάρ· ὦ ὕμνοι, ἄνακτες τῆς φόρμιγγος, τίνα θεὸν μέλλομεν ὑμνήσειν, τίνα ἥρωα, τίνα δὲ ἄνδρωπον; ἡ Πίσα μὲν δή ἐστι τοῦ Διὸς ἱερὰ, ὥστε ὑμνητέον ἐστὶ θεὸν τὸν Δία· τὴν Ὀλυμπιάδα δὲ, ἤγουν τὸν ἀγῶνα τὸν ἐν Πίσῃ ὁ Ἡρακλῆς ἔστησε, τουτέστι συγκροτῆσθαι ἐποίησεν, ἀκρόθινα πολέμου, ἀντὶ τοῦ, ἐξαίρετον ἀνάθημα ὁ παρέσχεν ὁ πόλεμος, ὃς ἐπολεμήθη δηλονότι αὐτῷ πρὸς Αὐγείαν, ἐπεὶ οὐκ ἐδίδου αὐτῷ τὸν συμπεφωνημένον τῆς ἐξαιρέσεως τῆς κόπρου τῶν βοημμάτων αὐτοῦ μισθόν. πρέπον δὴ οὖν δηλονότι καὶ ἥρωα ὑμνεῖν τὸν Ἡρακλέα. R.

3. Κελαδήσομεν] δοξάσομεν καὶ τιμήσομεν. Gl. ms. γ.

4. Ἤτοι Πίσα μὲν Διὸς] Gl. ms. γ. Διὰ τοῦτο κελαδήσομεν τὸν Δία, θεὸν ὄντα. β. ὃς ἐστι θεός.

Ibid. ἡ μὲν Πίσα τοῦ Διός ἐστιν ἱερόν· δι' ἣν ὑμνεῖν τὸν θεὸν δεῖ. τὸν δὲ Ὀλυμπιακὸς ἀγῶνα ἔστησεν Ἡρακλῆς. ἦν γὰρ κατά τινας παραμεληθείς. V.

5. Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλέης] Ἱστορία, ὅπως Ἡρακλῆς τὰ Ὀλύμπια ἔστησεν· Ἡρακλῆς, στερηθεὶς τῶν μισθῶν, οὓς ὑπέσχετο αὐτῷ δοῦναι Αὐγείας, ὁ τῆς Ἤλιδος βασιλεὺς, διὰ τὴν τῆς κόπρου ἐκφόρησιν, ἐστράτευσε κατ' αὐτοῦ μετὰ τὸ στεῖλευ-

* Diodor. xi. 26.

y Hactenus eadem in Sch. rec. repetuntur, nisi quod ibi: ἦν, ὦ ὕμνοι — εἶτα τὰ ᾄσματα ἐπῇδον, ὥς φησιν Ὅμηρος. —

τηκέναι τοὺς δώδεκα ἄθλους. καὶ πόλεμον συνάψας, καὶ τοῦτον ἀνῃρηκὼς, τὴν τε πόλιν Ἥλιν λαμπάνει καὶ ἐκ τῶν σκύλων πανήγυριν ἔστησεν εἰς τιμὴν τοῦ Διός. R.

5. Gl. ms. γ. Διὰ τοῦτο κιλαδήσομεν τὸν Ἡρακλέα, ἥρωα ὄντα.

7. Ἀκρόθινα πολέμου] πρὸς Αὐγίαν πολεμήσας τῆς Ἠλίδος τύραννον καὶ νικήσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων προσαγαγὼν ἔκτισε τὸν ἀγῶνα. V.

Ἀκρόθινα. Gl. ms. γ. Εἰς χαρίσματα.

8. Θήρωνι δὲ] τοῦτον οὖν τὸν Θήρωνα, τεθρίππῳ νικήσαντα, ὑμνήσωμεν. ὁ δὲ νοῦς αὐτῷ· σεμνύνεται μὲν ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τῷ Διΐ καὶ τῷ καταβεβληκότι τὴν ἀρχὴν Ἡρακλεῖ· οὐδὲν δὲ ἧττον καὶ τρίτον σεμνύνεται Θήρωνι νενικηκότι. V.

Τὸν Θήρωνα δὲ ἐνδέχεται μέλεσιν ὑμνεῖν· τοῦτο γὰρ τὸ, γεγωνητέον ἐστί· ἕνεκα τετραορίας, ἀντὶ τοῦ, ἀγῶνος δι' ἅρματος νικηφόρου· δίκαιον ξένον, τουτέστι δίκαιον ὄντα κατὰ τὴν φιλίαν τῶν ξένων· ἔρεισμα, ἤγουν, στήριγμα, ἀσφάλεια τῆς Ἀκράγαντος, καὶ εὐκλεῶν πατέρων ἐξαίρετον υἱόν· ἀπὸ τοῦ Κάδμου γὰρ κατήγετο. R.

10. Γεγωνητέον] Gl. ms. γ. Ἀξιόν ἐστιν ὑμνῆσαι διὰ φωνῆς λαμπρᾶς ὄντα ἄνδρα καὶ νικαφόρον.

12. Ἔρεισμ' Ἀκράγαντος] τείχισμα ὄντα τῆς Ἀκράγαντος. καὶ Ὅμηρος (Iliad. η. 211.) ἕρκος Ἀχαιῶν. Ἀκράγας δὲ πόλις καὶ ποταμὸς Σικελίας. V. Ἔρεισμα. Gl. ms. α. ἐδραίωμα.

13. Εὐωνύμου] Gl. ms. γ. ἐνδόξων. Πατέρων] προγόνων. πάνυ δὲ ὑπερβαλλόντως ἐπαίρει τὸ ἐγκώμιον· καὶ ἐνδόξων προγόνων, ἐπεὶ ὁ Θήρων ἀπὸ Κάδμου εἶχε τὸ γένος, κατ' ἐπίτασιν αὐτὸν ἄνδρα λέγων. V.

14. Ἄωτον. Gl. ms. α. ἀπάνθισμα.

Ὀρθόπολιν] Gl. ms. α. εὐθύνοντα τὴν πόλιν. Ibid. τὸν τῇ ἑαυτοῦ δικαιοσύνῃ ὀρθοῦντα καὶ σώζοντα τὰς πόλεις. ὡς ἐρυσίπολιν, καὶ σωζόπολιν· ἐνταῦθα καὶ διὰ τὸ ἐνοικῆσαι τὴν Ἀκράγαντα, ὁμώνυμον οὖσαν τῷ ὁμωνύμῳ ποταμῷ Ἀκράγαντι. V.

Ὀρθόπολιν, τουτέστι συνιστᾷν καὶ ἀνορθοῦν τὰς πόλεις ἐπιτήδειον. Ἱστορία. Φασὶν Αἷμονα, τὸν Κάδμου ἔκγονον, ἀποκτείναντά τινα ἐμφύλιον, ἐκ Θηβῶν Ἀθήναζε παραγενῆσθαι, τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν μεταναστάντας Ῥόδον σὺν Ἀργείοις οἰκῆσαι. καὶ μετὰ ταῦτα στάσεως αὐτοῖς ἐνταυθοῦ γενομένης, εἰς Σικελίαν ἐλθόντας, Ἀκράγαντα κτίσαι, πολλὰ καμόντας περὶ τὴν κτίσιν, διὸ τὸ ὑπὸ τῶν ἐκεῖ κωλύεσθαι. ἄρχοντες δὲ τῶν (ιβ') ἀποικίᾳ στειλαμένων Ἀντίφημος καὶ Ἔντιμος ἦσαν, ὧν μετὰ [εἰκοστὴν] ἑβδόμην γενεὰν Θήρων οὗτος γέγονεν. ἱερὸν δὲ οἴκημα ποταμοῦ λέγει τὴν Σικελίαν, ἐπειδὴ ἐντὸς αὐτῆς ποταμὸς Ἀκράγας, ὁμώνυμος τῇ πόλει, ἡ Γέλλας ὁμώνυμος τῇ ἐκεῖ πόλει Γέλλᾳ ῥέει. ἱερὸν δὲ, ἢ τὸ μέγα, ἢ τὸ ἔχον ἱερὰ, ἢ ὅτι ἡ ἐν Σικελίᾳ Ἀκράγας Περσεφόνῃ ἐδόθη παρὰ Διὸς εἰς ἀνακαλυπτήρια. R.

15. Καμόντες] Gl. ms. γ. κοπιάσαντες.

Καμόντες οἱ πολλὰ] ὁ λόγος καθαρὸς, ἐπὶ περὶ τῶν προγόνων τοῦ Θήρωνος, οἳ πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς Γέλλαν, κἀκεῖθεν εἰς Ἀκράγαντα· οὐ γὰρ λέγει ὁ Πίνδαρος, ὅτι καμόντες τὴν Ἀκράγαντα ἔκτισαν, ἀλλ' ὅτι καθόλου καμόντες πολλὰ τοῦ Θήρωνος οἱ πρόγονοι ἔσχον τὴν Ἀκράγαντα. Οἱ πατέρες, φησὶ, τοῦ Θήρωνος. Ῥόδιοι γὰρ ἦσαν ἄνωθεν, καὶ στάσιν ἐμφύλιον ἀποφεύγοντες μετῴκησαν (εἰς) τὴν Σικελίαν, καὶ αὐτόθι πρός τινας βαρβάρους πολεμήσαντες ἔκτισαν τὴν πόλιν. V.

Οἵτινες, οἱ πατέρες αὐτοῦ δηλονότι, πολλὰ κατὰ τὴν ψυχὴν καμόντες, ἤγουν πολλὰ λυπηθέντες, πολλὰ ἀγωνιάσαντες πρότερον ἐν ταῖς ἀπὸ Ῥόδου εἰς Ἀκράγαντα μετοικήσεσιν, ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, ἤγουν τὴν Ἀκράγαντα, ἣν παρὰ τῷ ποταμῷ ἱδρύσαντο, τῷ Ἀκράγαντι· ἱερὸν δὲ, διὰ τὸ εἶναι αὐτόθι νεὼν τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ ὅτι εἰς ἀνακαλυπτήρια ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐδόθη τῇ Περσεφόνῃ. τῶν ἐν τῇ Σικελίᾳ τε ἦσαν ὀφθαλμὸς, ἀντὶ τοῦ, οἱ πε-

ριφανέστατοι καὶ ἡγεμονικώτατοι· βίος τε ἐπηκολούθει εὐτυχὴς, πλοῦτόν τε καὶ ἐπαγωγὸν δύναμιν ἐπάγων, ἀρεταῖς γνησίαις, ἤγουν οἰκείαις τῷ γένει αὐτῶν. R.

16. Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα] ἱερὸν δὲ εἶπεν οἴκημα, τὴν Ἀκράγαντα, διὰ τὸ Ἀθηνᾶς αὐτόθι νεὼν εἶναι περιττῶς ἀγιστευόμενον, ἢ διὰ τὸ τὴν Ἀκράγαντα τῇ Περσεφόνῃ εἰς τὰ ἀνακαλυπτήρια ὑπὸ Διὸς δοθῆναι. ὅτι δὲ περὶ Ἀκράγαντός ἐστι τῷ Πινδάρῳ ὁ λόγος, σαφὲς ἐκ τῶν περὶ τοῦ πλούτου τοῦ Θήρωνος. διεξιὼν γάρ φησιν· (v. 164. ss.)

"Ἐπί τοι Ἀκράγαντι τανύσαις
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν
Γ' ἐτέων πόλιν
Φίλοις μᾶλλον
Εὐεργέταν πρακτῆρσιν, ἀφθονέστερον χεῖρα Θήρωνος."

Ἱππόστρατος δὲ ἱστορεῖ, αὐτὸν πλούτῳ διενηνοχέναι. ἀλλ' οἵ γε πρόγονοι τῶν Ἀκραγαντίνων, Γελλῷοι, οὐχ οὕτως εὐπορήκεσαν, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοὺναντίον μόγις καὶ ταπεινῶς διέζων, ἐπὶ φυλακῇ τῆς πόλεως μισθαρνοῦντες. Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόλως εἰς τὴν Γέλλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὴν Ἀκράγαντα ἀπὸ Ῥόδου· ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει· (Schneid. Fragm. p. 93.) "Ἂν δὲ Ῥόδον κατῴκισθεν, ἔνθ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται, πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοισιν ἀνέχοντες. ἔπιτο δ' ἀεννάου πλούτου νέφος." V.

Ibid. Ἀρίσταρχος τὴν πόλιν εἴκημα ποταμοῦ προσηγορεῦσθαι φησὶ, διὰ τὸ ὁμώνυμον εἶναι τῷ ποταμῷ Ἀκράγαντι. τὴν γὰρ ὀνομασίαν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔσχεν. Ἀρτέμων δὲ, ὁ ἀπὸ Περγάμου, τὴν Γέλλαν οἴεται δεῖν ἀκούειν. ᾗ γὰρ ταύτην ὁμώνυμον εἶναι Γέλλᾳ τῷ ποταμῷ, τοὺς δὲ Ἀκραγαντίνους Γελῴων εἶναι ἀποίκους· ὥστε τῶν πατέρων ἄωτον ἐν Γέλλᾳ ἐπὶ τῶν τῆ Θήρωνος προγόνων συντετάχθαι. κεφαλαιώδει δὲ χρῆται τῷδε· τὸ δὲ καμόντες, ἔφη, προσήκειν μᾶλλον ἀκέειν ὑπὲρ τῶν τὴν Γέλλαν ἐκτικόσων, ἀλλ' ἐ τὴν Ἀπράγαντα. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ῥᾴστου συνῳκίσθησαν, οἱ δὲ χαλεπῶς καὶ μόλις. Ἀντίφημος γὰρ ὁ Ῥόδιος ᾗ Ἐντιμος ὁ Κρὴς, οἵτινες εἰς Γέλλαν στείλαντες ἀποικίαν, πρῶτον μὲν περὶ τὴν συναγωγὴν ἔκαμον ἐ μετρίως, συναθροίζοντες τοὺς ἐκ Πελοποννήσου καὶ Ῥόδου ᾗ Κρήτης εἰς τὸ περὶ τὸν διάπλουν, εἶτα περὶ τὸν οἰκισμὸν, καὶ πάλιν διαγωνισάμενοι πρὸς τοὺς Σικανούς. Μενεκράτης δέ φησι, λοιδορεῖν τὸν Ἀρτέμωνα. μὴ γὰρ καμεῖν τοὺς περὶ Ἀντίφημον περὶ τὴν ἀποικίαν, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ εὐστέγειαν πολλὴν αὐτοῖς πάντα συμβεβηκέναι. περὶ τίνων οὖν λέγει, καμόντας οὗ πολλά; περὶ τῶν Θήρωνος προγόνων. Τούτους γὰρ Θηβαίους ἀνέκαθεν ἀπὸ Κάδμου εἶναι. Κάδμου γὰρ Πολύδωρος· τοῦ Αἵμων· τοῦτον δὲ ἐν κυνηγεσίῳ ἐμφύλιόν τινα ἀποκτείναντα Ἀθήναζε ἀποστῆναι· τοὺς δὲ ἀπὸ τούτε πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν ἀποστάντας σὺν τοῖς Ἀργείοις Ῥόδον κατοικῆσαι, ᾗ μετὰ ταῦτα ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ μέχρι Θήρωνος [εἴκοσι] ἑπτὰ γενεὰς συναριθμεῖσθαι. ἴσως οὖν πρὸς ταῦτα ἀφορῶν ὁ Πίνδαρος φησί· "Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ, Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα Ποταμοῦ." Οἴκημα δὲ ποταμοῦ τὴν πόλιν εἶπε, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν. λείπει δὲ ἡ ἐπὶ, ἵνα ᾖ, τὸ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ οἴκημα ἔσχον, τὴν πόλιν. V.

17. Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμὸς] οἱονεὶ τὸ ἐξαίρετον καὶ λαμπρότερον ἦσαν τῆς Σικελίας. ἀξιολογώτερον γὰρ ἐν σώματι ὁ ὀφθαλμός· ἴν' εἴπῃ· περίβλεπτοι ἦσαν. V. Ὀφθαλμὸς] Gl. ms. γ. Φῶς καὶ δόξα. α. Ἀσφαλὴς φυλακή.

18. Αἰών τ' ἔφερεν] ἐπηκολούθησε δὲ τὴν εὐδαιμονίαν ἐπιστέμπων ταῖς γνησίαις αὐτῶν ἀρεταῖς. ἢ οὕτως· εὐμοιρος βίος ἐπηκολούθησεν αὐτοῖς ἐκ πεπρωμένης τινὸς, ὡς καὶ παρ'

Ὁμήρῳ· (Iliad. γ. 182.) "Μοιρηγενὲς, ὀλκιόδαιμον." Γνησίαις δὲ, ἰδίαις. γνήσια γὰρ τὰ ἴδια ποιήματα, καὶ τὰ ἐκ καμάτων, καὶ οὐκ ἐξ ἐπεισάκτων. ἢ γνησίαις ἀρεταῖς, ταῖς ἐκ γένους συγγεγενημέναις αὐτῷ. V.

19. Μόρσιμος. Gl. ms. α. δυστυχής [z].

20. Χάριν] εὐφροσύνην. Gl. ms. α.

22. Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ] ὁ νοῦς· ὦ Ζεῦ, τὸν οὐρανὸν κατοικῶν. καὶ τὸ, ἡσθεὶς τούτοις τοῖς ὕμνοις, αὔξησον ἔτι, καὶ ἐπιπλέον ἀβλαβῆ αὐτοῖς τὴν πατρῴαν γῆν διαφύλαξον.

Ἀλλ' ὦ Ζεῦ ἐν τῷ Κρονίῳ λόφῳ τιμώμενε, παῖ τῆς Ῥέας, ὁ διοικῶν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐρανοῦ, περιφραστικῶς ἤγουν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἄθλων, τουτέστι, καὶ τὰ ἐξαίρετα ἆθλα τὰ ἐν Ὀλυμπίῳ διδόμενα, καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν τὸν Ἀλφειὸν, τερφθεὶς τοῖς παροῦσιν ὕμνοις, εὔφρων, ἀντὶ τοῦ ἀσμένως, ἐπιπλέον ἐπιμελείας ἀξίωσον τὴν πατρικὴν αὐτῶν ἄρουραν, ἀντὶ τοῦ τὴν γῆν, χάριν τοῦ ἐπιλοίπου γένους αὐτῶν. (29) τὸ δὲ τέλος τῶν πεπραγμένων ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν, ἤγουν δικαίως καὶ ἀδίκως, τουτέστιν ἐν παντὶ τρόπῳ, ἀποίητον, ἤγουν μὴ γεγενημένον, οὐδὲ ὁ χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ, δύναιτο ἂν ποιῆσαι. λήθῃ δὲ τοῦ πεπραγμένου γένοιτ' ἂν σὺν τύχῃ εὐτυχεῖ. ὑπὸ γὰρ τέρψεως ἀγαθῶν βλάβη δαμασθεῖσα θνήσκει, ἀντὶ τοῦ ἀποκρύπτεται, ἐκπίπτει τῆς μνήμης. παλίγκοτος γινομένη δηλονότι, ἤγουν εἰς τοὐπίσω τὴν ἐπιμονὴν τῆς λύπης τοῦ κακοῦ τρέπουσα. R.

23. Νέμων] οἰκῶν. καὶ Ὅμηρος· (Iliad. β. 499.) οἵ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο, ἀντὶ τοῦ ᾤκουν. V. Διοικῶν, κυβερνῶν. Gl. mss. α. β.

26. Ἰανθεὶς] Gl. mss. α. γ. εὐφρανθείς.

27. Εὔφρων] καλῶς διανοούμενος, εὐμενὴς ὤν, ἔτι καὶ ἐπιπλέον τὴν πατρῴαν γῆν αὔξησον, τῷ λοιπῷ γένει. λέγει δὲ αὐτῷ τῷ Θήρωνι. ἔτι, ἵνα τῇ προσηύσῃ εὐδαιμονίᾳ ἔτι καὶ τοῦτο ὁ Ζεὺς παράσχῃ. V.

28. Κόμισον] αὔξησον. εὔχεται τοὺς ἀπογόνους Θήρωνος ἄρχειν τῶν Ἀκραγαντίνων. V.

29. Λοιπῷ γένει] τῷ περὶ Θήρωνα καὶ Ξενοκράτην, ἀδελφούς. συγγενεῖς δὲ οὗτοι Ἱέρωνος, τοῦ Λιτναίων βασιλέως. V.

Πεπραγμένων] Gl. ms. γ. συμβάντων ἔργων, ἢ τὰς κακοπαθείας ἃς ὑπέστησαν καὶ ἐν τῇ Ῥόδῳ καὶ ἐν τῇ Σικελίᾳ.

Ibid. ὁ Θήρων θυγατέρα ἑαυτοῦ ἐξέδωκε πρὸς γάμον Πολυζήλῳ, τῷ ἀδελφῷ Ἱέρωνος, ὃς πεμφθεὶς ὑπὸ Ἱέρωνος πολεμῆσαι τοῖς περιοίκοις Σικελιώταις βαρβάροις, ἔπαυσε τὸν πόλεμον χωρὶς τῆς τοῦ Ἱέρωνος γνώμης, καὶ διὰ τοῦτο ἐν ὑφοράσει ἦν. Θρασυδαίου δὲ, τοῦ Θήρωνος υἱοῦ πείσαντος τὸν Πολύζηλον ἐπιθέσθαι τῷ Ἱέρωνι, ὑπισχνουμένου αὐτοῦ τοῖς πράγμασι συναντιλήψεσθαι, γνοὺς ὁ Ἱέρων, ἔκρινεν αἱρήσειν τὴν Ἀκράγαντα, καὶ Θήρωνα καὶ Θρασυδαῖον. μελλόντων δὲ τῶν φίλων, ἔπεμψε Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς πρὸς αὐτὸν συμβουλεύων, ἐκταράξαι μᾶλλον βουλόμενος τῷ μηνύειν τὴν μέλλουσαν αὐτῶν προδοσίαν εἶναι καὶ τοὺς προδιδόντας. ὁ δὲ εὐλαβηθεὶς ἐξεχώρησε τῶν πραγμάτων τῷ Ἱέρωνι, ὕστερον δὲ ἀπέλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν συρανίδα, καὶ διελύθησαν τῆς ἔχθρας, ὡς καὶ κηδείαν τινὰ πρὸς ἀλλήλους ποιήσασθαι, ἀδελφὴν Θήρωνος Ἱέρωνος λαβόντος γυναῖκα· ὅθεν ὁ Πίνδαρος παραπέμψασθαι παραινεῖ τὰ προγεγενημένα. Ἄλλως. ζητεῖται, δι' ἣν αἰτίαν εὐξάμενος τῷ Θήρωνι τὰ κάλλιστα, κατάπαυσιν τῶν πραχθέντων δεινῶν αἰτεῖται τὸν Δία. Καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχός φησι, διὰ τὸ κεκμηκέναι τοὺς τοῦ Θήρωνος πατέρας κατὰ τὴν Ῥόδον, τῶν πραγμάτων στασιαζομένων, καὶ οὕτω τὴν μετοικίαν εἰς τὴν Σικελίαν στει-

[z] Sed debet esse εὐτυχὴς, licet in utramque partem accipiatur epitheton μόρσιμος. Ed. Ox.

λαμένων· ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἀκριβέστερον τῆς ἱστορίας ἐκτίθεται, μάρτυρα Τίμαιον, τὸν συντάξαντα τὰ περὶ τῆς Σικελίας, προφερόμενος. ἡ δὲ ἱστορία οὕτως ἔχει· Θήρων, ὁ τῶν Ἀκραγαντίνων βασιλεὺς, Γέλωνι τῷ Ἱέρωνος ἀδελφῷ ἐπικηδεύσας γάμῳ συνάπτει τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον νόμισμα ἐν Σικελίᾳ. τοῦ δὲ Γέλωνος τελευτᾶν τὸν βίον μέλλοντος, Πολύζηλος ἀδελφὸς τὴν στρατηγίαν καὶ τὴν γαμετὴν τοῦ ἀδελφοῦ διαδέχεται, κατὰ τὰς Γέλωνος προστάξεις. ὥστε τὸ Θήρωνος εἰς Γέλωνα κῆδος, εἰς τὸν Πολύζηλον μετατεθεῖσθαι. λαμπρῷ δὲ καὶ περιβλέπτῳ συγχάνοντι κατὰ τὴν Σικελίαν Ἱέρωνι φθονήσας, ὁ ἀδελφὸς, καὶ πρόφασιν σκεψάμενος τὸν πρὸς Συβαρίτας πόλεμον, ἀπελαύνει τῆς πατρίδος. ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατώρθωσε τὸν πόλεμον ὁ Πολύζηλος. ὁ δὲ, μὴ φέρων, γυμνότερον αὐτοῦ κατηγορεῖν ἐπειρᾶτο νεωτερισμοῦ· καὶ οὕτω τὸν Θήρωνα, ὑπεραναπτήσαντα θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβροῦ, συῤῥῆξαι πρὸς Ἱέρωνα πόλεμον παρὰ Γέλᾳ, τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, οὗ Καλλίμαχος (Fragm. t. i. p. 557. Ern.) μέμνηται· "οἱ δὲ Γέλᾳ ποταμῷ ἐπικείμενον ἄστυ." μή γε μὴν εἰς βλάβην μηδὲ εἰς τέλος προχωρῆσαι τὸν πόλεμον. φασὶ γὰρ τότε Σιμωνίδην τὸν λυρικὸν περιτυχόντα διαλῦσαι τοῖς βασιλεῦσι τὴν ἔχθραν. τούτοις οἰκεῖον τοῖς φθάσασιν εὔχεσθαι τῷ Διΐ φησι τὸν Πίνδαρον ὁ Δίδυμος, ὥστε λοιπὸν αὐτοῖς εἰρηναῖον εἶναι τὸν βίον. ἡ οὖν διάνοια αὕτη· σὺ μὲν, ὦ Ζεῦ, παράσχοις πάντα τὰ κάλλιστα, καὶ πρὸς τῇ οὔσῃ εὐδαιμονίᾳ πλείονα δοίης ἀγαθά. εἰ δέτι ἐν τοῖς φθάσασι χρόνοις συμβέβηκεν ἄστοργον, εἴτε δικαίως, εἴτε μὴ, τοῦτο οὐκ οἷόν τέ ἐστιν, οὔτε αὐτῷ τῷ χρόνῳ, ὥστε μὴ γεγενημένον ποιῆσαι· τὸ γὰρ γενόμενον ἀγένητον ποιῆσαι ἀδύνατον. ἴσως δὲ λήθη ἄν τις γένοιτο τῶν κακῶν, ἀγαθῆς μοίρας διαδεξαμένης. V.

30. Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν] Gl. ms. γ. καὶ μετὰ δικαιοσύνης καὶ ἔξω δικαιοσύνης.

31. Ἀποίητον] Gl. ms. γ. ἀνενέργητον.

Οὐδ' ἂν χρόνος] τῶν πεπραγμένων ἔργων τὸ τέλος ἀποίητον καὶ ἀγένητον θέμεν οὐδ' ἂν ὁ πάντων πατὴρ χρόνος δύναιτο, ἀλλὰ ἀδύνατον. καὶ Ὅμηρος· (Iliad. ι. 249. sq.)

"Οὐδέ τι μῆχαρ
Ῥηχθέντος κακοῦ οὔτ' ἄκος εὑρεῖν." V.

34. Λάθα δὲ πότμῳ] τῶν δὲ κακῶν γένοιτο ἂν λήθη, διαδεξαμένης εὐδαιμονίας. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι οἱ περὶ Θήρωνα τὸ ἀνέκαθεν διδυστυχήκασιν, ἀλλ' εἰς λήθην αὐτῶν ἐξέπεσεν ἡ δυστυχία διὰ τὴν ἐπισυμβᾶσαν εὐτυχίαν. V.

35. Χαρμάτων] Gl. ms. β. τέρψεων.

Ἐσθλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων] ὑπὸ γὰρ τῆς χαρᾶς τῶν γεγενημένων ἀγαθῶν τὸ κακὸν ἀφανίζεται. καὶ τὸ παλίγκοτον καὶ ἄτοπον δαμασθὲν καὶ ἀναιρεθὲν ὑφ' ἡδονῆς θνήσκει, μάλιστα ὅλεθρον ἐπιγινομένου ὑψηλοῦ ἐκ θείας μοίρας. V.

36. Πῆμα θνάσκει] τὸ δὲ τραχὺ πῆμα νικᾶται ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς χαρᾶς καὶ ἀφανίζεται, ὁπόταν εἰς ὕψος τὴν εὐδαιμονίαν ἀναφέρῃ ἡ μοῖρα, καὶ ὅταν τὴν εὐδαιμονίαν εἰς ὕψος ἄγῃ. V.

37. Ὅταν θεοῦ μοῖρα] ἤγουν εὐτυχία, τουτέστιν, ὅταν θεὸς πέμπῃ μεγάλην εὐδαιμονίαν ἀνεκὰς, ἤγουν εἰς παράστασιν χρόνου μακρᾶν. ἐπειδὴ τὸ γένος πλῆθός ἐστι, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ, σφίσιν. ἔστιν οὖν τὸ μὲν κόμισον, πρὸς τὸ, λοιπῷ γένει, τὸ δὲ πατρίαν, πρὸς τὸ, σφίσιν· ἵν' ᾖ, τὴν πατρικὴν αὐτοῖς γῆν. τῷ λοιπῷ δὲ γένει νόει, ἤτοι ἀπὸ γένους τοῦ Θήρωνος, ἢ τῷ Θήρωνι καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν, ὃ καὶ κρεῖττον. δέον δὲ εἰπεῖν εὔφρονα πρὸς τὸ ἄρουραν, εὔφρων εἶπε, πρὸς τὸ κόμισον. λέγει δὲ ὅτι, εἰ καὶ οἱ πατέρες τοῦ Θήρωνος πολέμοις καὶ στάσεσιν ἐχρήσαντο, ἀλλ' εἰρηναίαν τὴν ζωὴν Θήρωνι καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ποίησον. Ἱστορία. Ὁ Θήρων οὗτος, Ἀκραγαντίνων βασιλεύων, Γέλωνι τῷ Ἱέρωνος

ἀδελφῷ ἐπικηδεύσας γάμῳ συνάπτει τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, Δημαρέτην. τοῦ δὲ Γέλωνος τελευτήσαντος Πολύζηλος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν γαμετὴν αὐτοῦ διαδέχεται. λαμπρῷ δὲ ὄντι αὐτῷ κατὰ τὴν Σικελίαν Ἱέρων ὁ ἀδελφὸς φθονήσας καὶ προφασισάμενος τὸν πρὸς Συβαρίτας πόλεμον, ἐξάγει τοῦτον τῆς νήσου. κατορθώκοτος οὖν καὶ τοῦτον τὸν πόλεμον Πολυζήλου, ὁ Ἱέρων οὐκ ἔχων, ὅ τι καὶ γένοιτο, πρὸς αὐτὸν ἐπιρᾶτο νεωτερίζειν. Θήρων οὖν, ὑπεραγανακτήσας θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβροῦ, συῤῥάξαι πρὸς Ἱέρωνα ἠβούλετο πόλεμον, ὃν Σιμωνίδης ὁ Λυρικὸς καταπαύει διαλλάξας, ὡς καὶ κηδείαν πρὸς ἀλλήλους ποιήσασθαι, Ἱέρωνος λαβόντος τὴν τοῦ Θήρωνος ἀδελφήν. φασὶ δέ τινες, τὸ παπραγμένων ἀντὶ τοῦ συμβάντων τοῖς προγόνοις καμάτων. ἄνω γὰρ εἶπε· Καμόντες οἱ πολλὰ θυμῷ. τὸ θεοῦ ἢ πρὸς τὸ ὄλβον, οὕτω· τὸν ὄλβον τοῦ θεοῦ· ἤτοι τὴν παρὰ θεῶν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν· ἢ πρὸς τὸ μοῖρα, οἱ γὰρ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις τὴν μοῖραν ἐκπέμπουσιν. Ὁμηρικὸς ζῆλος τὸ εὐθρόνοις. ἐκείνοις γὰρ τοῖς ἐπιθέτοις κοσμεῖ τὰς γυναῖκας, ἤγουν Λευκώλενος Ἥρα, καὶ Γλαυκῶπις Ἀθάνα, καὶ Ἀργυρόπεζα Θέτις. R.

39. Ἕπεται δὲ λόγος] οἰκειότατα πρὸς τὴν γνώμην ἑαυτοῦ καὶ τὸ παράδειγμα ἐνφέρει. μᾶλλον δὲ λαμβάνει, ὅτι τοὺς προδυστυχήσαντας εὐδαιμονία διαδέχεται, ὥσπερ καὶ τὰς Κάδμου θυγατέρας. ὁ αὐτὸς γὰρ λόγος καὶ ἐπ' αὐτῶν ἁρμόσει. αὗται γὰρ τὸ μὲν πρότερον εἰς τοσαύτην δυστυχιῶν ὑπερβολὴν ἐπλύθασιν, ὥστε καὶ τραγικαῖς ὑποθέσεσι χορηγίαν παρασχεῖν· ἀλλ' ἐφάμιλλος καὶ εὐδαιμονία τὰς κόρας διεδέξατο. τούτων δὲ μέμνηται, ἐπεὶ ὁ Θήρων εἰς Λάϊον ἀνάγει τὸ γένος. Ἄλλως. Ἕπεται δὲ λόγος. οὗτος ὁ λόγος ἀκολουθεῖ καὶ ταῖς τοῦ Κάδμου κόραις, μεγάλων γὰρ κακῶν τυχοῦσαι, πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων ἀγαθῶν ἐκοινώνησαν. εὖ δὲ τῶν Κάδμου θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέρει. ἄνωθεν γὰρ Θηβαῖος ὁ Θήρων. V.

Ἀκολουθεῖ δὲ οὗτος ὁ λόγος, ἤτοι ἁρμόζει, ταῖς θυγατράσι τοῦ Κάδμου, ταῖς νῦν ἐνδόξῳ κάξει ἱδρυμέναις, αἵτινες ἔπαθον συμφορὰς μεγάλας. Τὸ πένθος δὲ τὸ μέγα ἠφανίσθη τῆς μνήμης ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐπικρατεστέρων. ζῇ μὲν ἡ Σεμέλη ἡ ἐπιπολὺ τεταμένας ἔχουσα τὰς τρίχας, ἐν τοῖς θεοῖς τοῖς τὸν Ὄλυμπον οἰκοῦσι, τουτέστιν, ἐν τῇ μετὰ τῶν θεῶν διατριβῇ, ἀποθανοῦσα τῷ βρόμῳ τοῦ περαυνοῦ, ἀντὶ τοῦ περαυνῷ. φιλεῖ δὲ αὐτὴν ἡ Ἀθηνᾶ αἰεί, διὰ τὸ τὸν πατέρα αὐτῆς τὸν Κάδμον ἱδρύσασθαι αὐτῇ ἄγαλμα ἐν Ὀγκαις, κώμῃ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν Ὀγκαία Ἀθηνᾶ λέγεται, ὡς Κυλλήνιος Ἑρμῆς. καὶ ὁ Ζεὺς, ὁ πατὴρ πάντων, φιλεῖ αὐτὴν κατὰ πολύ. φιλεῖ δὲ αὐτὴν καὶ ὁ παῖς αὐτῆς ὁ κισσοφόρος, ἤγουν ὁ Διόνυσος, ὃ ἐστιν ὁ κισσὸς ἀφιερωμένος. λέγουσι δὲ πεπάχθαι, ἤγουν κεκυρῶσθαι, καὶ τῇ Ἰνοῖ τῇ Ἰνοῖ τῇ ἀδελφῇ αὐτῆς, κατὰ πάντα τὸν χρόνον, διατριβὴν ἄφθαρτον ἐν τῇ θαλάσσῃ σὺν ταῖς θυγατράσι τοῦ Νηρέως ταῖς θαλασσίαις. R.

Εὐθρόνοις] τοῦτο πρὸς τὴν διαδεξαμένην εὐτυχίαν ἀκουστέον. V.

40. Ἔπαθον μεγάλα] Ἰνὼ, Σεμέλη, Αὐτονόη, Ἀγαυή· ἐπεὶ καὶ αὗται παθοῦσαι ἐν ἀρχῇ, ὕστερον ἔτυχον τῆς ἐκ θεῶν τιμῆς. Πιστεῖ δὲ, καταπίπτει· τὸ δὲ βαρὺ πένθος πιστεῖ καὶ ἀφανίζεται τῶν κρεισσόνων διαδεξαμένων ἀγαθῶν. V.

44. Ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις] ἠστειεύσατο πρὸς τὴν τῆς εὐτυχίας ὑπερβολὴν, ὅτι δοκήσει μὲν τέθνηκεν ἡ Σεμέλη τῷ βρόμῳ τοῦ πυρὸς τοῦ περαυνίου, ζῇ δὲ νῦν συνδιατρίβουσα τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. V.

Ἱστορία. ἡ τῆς Σεμέλης ἱστορία δήλη, ὅτι ἐγκυμονοῦσα Διόνυσον, Ἥρας ὑποβουλαῖς εἰποῦσα τῷ Διΐ, μετὰ περαυνοῦ ἐλθεῖν πρὸς αὐτὴν, κατεκαύθη, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνῆλθε, Διὸς ἐῤῥαψαμένου τῷ μηρῷ τὸν Διόνυσον, ἄχρις ἂς ὁ προσήκων ἔλθῃ καιρός. λέγεται δὲ φιλεῖσθαι αὐτὴν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ ὅτι εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν, ἢ ὅτι Θηβαία ἐστίν. ἦν Θήβαις ἱερὸν Ἀθηνᾶς, Ὄγκας καλουμένης Φοινίκων γλώσσῃ. R.

46. Ταυσθείρα] Gl. Ms. γ. μακρόθριξ.

48. Πάλλας αἰεὶ] διὰ τὰ περὶ αὐτῆς εἰρημένα. Gl. Ms. γ.

Φιλεῖ δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ] τοῦτο οἱ μὲν ἁπλῶς, διὰ τὴν ἐν θεοῖς διατριβήν, λέγουσιν· οἱ δὲ, ὅτι ὡς ἐπιχωρία Θιός. ἄγαλμα γὰρ αὐτῆς ὁ Κάδμος ἱδρύσατο ἐν Ὀγκαις, κώμῃ τῆς Βοιωτίας. Ὀγκαία οὖν ἡ Ἀθηνᾶ τιμᾶται. V.

Φιλέοντι δὲ μοῖσαι a.] οἱ μὲν διὰ τὰ περὶ αὐτῆς τοῖς ποιηταῖς εἰρημένα, οἱ δὲ διὰ τὸν Ἑλικῶνα, ὅς ἐστι τῆς Βοιωτίας. αὗται οὖν ἐπιχώριοι. Ἄλλως. ἔστι περισσὸν τὸ κῶλον πρὸς τὴν ἀντίστροφον· ὅθεν καὶ ἡμεῖς οὐ γεγράφαμεν ἐν τῷ κειμένῳ. πᾶσαι γὰρ εἶσιν ἰδ' ὁμοῦ κῶλων, αὕτη δὲ μόνη δεκαπέντε εὑρίσκεται ἔχουσα. V.

Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου· περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ κῶλον τό· Φιλέοντι δὲ μοῖσαι. τῶν γὰρ ἄλλων στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν ἀνὰ ιδ' ἐχουσῶν κῶλα, αὕτη μόνη πεντεκαίδεκα εἶχεν, ὅπερ ἦν ἄτοπον. οὐ γὰρ ἐν ἑτέροις τοιοῦτό τι εὕρηται. διὸ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ὡς καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ἄλλων ποιητῶν πολλὰ περιττὰ ὄντα. οἶμαι δὲ, ὡς οὐδεὶς ἡμᾶς μέμψαιτο τοιαῦτα ποιοῦντας, ἀλλ' ἐννοήσας, ὡς οὕτω ταῦτα βέλτιόν ἐστιν ἔχειν, θαυμάσειεν ἂν μάλιστα τῆς σπουδῆς. R.

51. Λέγουσι δ' ἐν καὶ Θαλάσσᾳ] φασὶ δὲ καὶ τὴν Ἰνὼ Κάδμου θυγατέρα, μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως, ἐν τῇ θαλάσσῃ διὰ παντὸς τοῦ χρόνου ἀφθαρτον οὖσαν διάγειν καὶ τετάχθαι. αὕτη δὲ ἡ Λευκοθέα, Νηρηΐς γενομένη· οὕτω γὰρ, ἤγουν Λευκοθέα, καλεῖται. ἡ γὰρ Ἰνὼ, μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς φυγοῦσα, ἦλθεν εἰς τὸν Ἰσθμὸν, καὶ ἐκεῖθεν ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος· (Odyss. ε. 433. sq.)

> "Τὸν δ' εἶδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνὼ,
> Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
> Νῦν δ' ἅλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς." V.

55. Ἦτοι βροτῶν] ἀντὶ τοῦ δὴ, ἵνα ᾖ ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου οὕτω· τῶν δὴ βροτῶν οὐκ ἔστιν οὐδὲν πεπρωμένον πέρας θανάτου· τοῖς ἀνθρώποις γὰρ ἄδηλον, πότε συμβήσεται ὁ θάνατος. Ἄλλως. τοῖς ἀνθρώποις τὸ τέλος τοῦ θανάτου κατ' οὐδὲν σαφὲς ἐστιν. ἢ οὕτω· τοῖς ἀνθρώποις τὸ τέλος τοῦ βίου κατ' οὐδὲν σαφὲς ἐστιν, οὐδὲ προδαπὴν τὴν ἐπιοῦσαν ἔξουσιν ἡμέραν, ἴσασι. V.

56. Πέρας οὔ τι κέκριται] οὐδὲ τοῦτο διακεκριμένον ἐστὶν οὐδὲ ἀναμφισβητήσιμον καὶ ἑστηκὸς, ποίαν ἡμέραν εἰρηναίαν καὶ ἀγαθὴν διάξομεν. παῖδα δὲ ἡλίου, τὴν ἡμέραν, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀνατέλλων. V.

Κέκριται] πεφανέρωται. ἤγουν οὐδεὶς οἶδεν, εἰ χρηστὸν, ἢ τοὐναντίον τὸ τῆς ζωῆς αὐτοῦ πέρας ἐπέλθῃ, ἀλλ' οἱ μὲν, πρὶν εὐτυχοῦντες, ἐγγὺς θανάτου δεδυστυχήκασιν, οἱ δὲ τοὐναντίον. Ἄλλως. ὄντως τὸ τέλος τοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων, ἤγουν ὅ ὁ θάνατος ἐπάγει, οὐδαμῶς ἐστι διακεκριμένον, τουτέστι γνώριμον, ὁποῖον ἔσται δηλονότι· ἤγουν, ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις ἄδηλός ἐστι καὶ ἄγνωστος· οὐδὲ ὁπότε ἀνύσομεν ἡμέραν ἡσυχίας, ἤγουν ἀναπαύσεως μετέχουσαν, παῖδα ἡλίου λέγω, σὺν ἀγαθῷ μὴ ὑπὸ κακοῦ τινος καταπονουμένῳ, κέκριται δηλονότι. ἡμέραν δὲ ἡσυχίας τὸν θάνατον λέγει, ἐπεὶ ἐν αὐτῷ θανόντες ἡσυχάζομεν· παῖδα δὲ ἡλίου τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων τὴν ἡμέραν γεννᾷ. R.

58. Οὐδ' ἀσύχιμον] ἥσυχον, ἀτράγμονα, εὐτυχῆ· οὐδέποτε ἐν εὐτυχίᾳ ἐσόμεθα ἀθορύβως καὶ ἀταράχως ἐν τῷ τοῦ ζῆν χρόνῳ. οὐδέποτε διατελέσομεν ἡμέραν ἥσυχον. ἡμέρα δὲ ἡσύχιος, ἡ τοῦ θανάτου, ἐπεὶ ἐν αὐτῇ θανόντες ἡσυχάζομεν. V.

60. Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ] ἀβλαβεῖ, ἀκαταπονήτῳ, ἀνεμποδίστῳ· ὁπότε σὺν τῷ ἀβλαβεῖ ἀγαθῷ τελευτήσομεν. V. Ἀδαμάστῳ. Gl. Ms. α.

61. Τελευτάσομεν] Gl. Ms. α. τιθνήξομεν. γ. διαβιβάσομεν.

[a] Hic enim versus in multis codd. et edd. adjicitur.

62. Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι] ῥεύματα δὲ ἀλλοῖα καὶ ἀλλοῖα, μετ' εὐθυμιῶν καὶ μετὰ μόχθων, εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀνέρχεται. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐχ οἷόν τέ ἐστιν, ἀνθρώπους ὄντας, ἀεὶ ἐν εὐθυμίᾳ διάγειν, ἀλλὰ πάντως καὶ ἀτόποις ἐντυγχάνειν ἀνάγκη. Ἄλλως. Ῥεύματα, μεταβολαί, αἱ τῆς τύχης φοραὶ ἄλλοτε εἰς ἄλλους ἀνθρώπους μεταβαίνουσιν, ἢ εὐθυμίαν ἢ πόνον παρέχουσαι. V.

ῥεύματα δὲ τύχης ἄλλοτε ἄλλα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔδησαν, ἀντὶ τοῦ ἔρχονται, καὶ μετὰ τέρψεων καὶ λυπῶν. R.

65. Οὕτω δὲ μοῖρ' ἅττε, ἕως τοῦ, ἄλλῳ χρόνῳ] ἐνταῦθα ἡ ἀνταπόδοσις τῆς διανοίας καὶ ἧς ἐξέθετο γνώμης· οὕτω δὴ καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον τὰ ῥεύματα τῆς τύχης ἄλλοτε ἄλλως φέρεται ἐπί τε καλῶν καὶ κακῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐπίμονα. ὥς τε δείκνυσθαι ἐκ τοῦ κατὰ Θήρωνα γένους· τούτου μὲν γὰρ εὔφρονα καὶ καλλίστην γένεσιν ἐπέδειξεν ἀπὸ προγόνων, ἐκ τοῦ, τοὺς Θεοὺς ἀνωρθωκέναι αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν· ἐπάγει δέ τι καὶ πῆμα, ἐναντιώτατον τῷ ἀγαθῷ, ἔστιν ὅτε. ἀφ' οὗ πήματος ἔσσι Θεάσασθαι κακῶς διατεθὲν καὶ τὸ Λαΐου γένος, ὃν δὴ συμβέβηκεν ὑπὸ τοῦ ἰδίου παιδὸς φονευθῆναι Οἰδίποδος, ἐν ὃδῷ περιτυχόντα κατὰ τὴν Φωκίδα, καὶ ἐπὶ πέρας ἀγαγεῖν τὸ πρότερον αὐτῷ χρησμοδοτηθέν· Μὴ σπεῖρε παίδων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. ὁ δὲ Θήρων τὴν συγγένειαν ἔχει πρὸς τὸ γένος τὸ τοῦ Οἰδίποδος, καὶ διὰ τοῦτο οἰκείως τοῖς περὶ αὐτὸν ἐχρήσατο λόγοις. πῶς δὲ συγγενής ἐστιν, ἐροῦμεν ἐξῆς. ἑρμηνεύεται δὲ καὶ οὕτως· οὕτω δὴ ἅττε πατρῷον· ὃν τρόπον κατὰ τῶν προγόνων τῶν περὶ τὸν Θήρωνα· κατέχει τὸν εὔφρονα πότμον ἡ τύχη, καθάπερ τὸ πατρῷον κατέσχε, τουτέστι τῶν Καδμίδων. V.

Οὕτω δὲ ἡ μοῖρα καὶ ἡ τύχη, ἥτις ἔχει καὶ συνέχει τὸν εὔφρονα καὶ εὐφραντικὸν πότμον τὸν πατρῴιον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶνδε, ἤτοι τῶν προγόνων τῶν σῶν, ἄλλῳ καὶ εὐδαιμονίᾳ Θεότῃ καὶ Θεοπέμπτῳ· ἐκ γὰρ Θεῶν τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις παραγίνεται· ἄγει καὶ ἐπί τι πῆμα παλιντράπελον ἐν ἄλλῳ χρόνῳ· λέγω δὴ τὸ τοῦ Οἰδίποδος. λέγει δὲ, ὅτι ἡ μοῖρα, ἡ φύσιν ἔχουσα μεταβάλλειν ἅπαντα, τὴν ἄνωθεν ἐκ Θεῶν ἐπελθοῦσαν τοῖς σοῖς προγόνοις εὐδαιμονίαν ἐπὶ δυστυχίαν μετέβαλεν. ἔχει δὲ λόγον τὸ πατρῴιον καὶ πρὸς τὸ πῆμα συνάψαι, ἤγουν, πρὸς πατρικὸν ἄγει πῆμα, διὰ τὸ τοῦ Οἰδίποδος πάθος, ὃ καὶ ἐπάγει. Οὕτω δὲ ἡ μοῖρα, ἥτις συνέχει τὴν πατρῴαν τύχην τούτων ἡδεῖαν σὺν ὄλβῳ, ἤγουν εὐδαιμονίᾳ, ὑπὸ Θεοῦ ὡρμηνέυη, ἄλλῳ χρόνῳ, ἀντὶ τοῦ, κατά τινα χρόνον, καὶ ἐπί τινα βλάβην ἄγει παλιντράπελον, ἤγουν, ἐπὶ τὸ ἐναντίον τετραμμένην, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ ἔκτεινε τὸν Λάϊον ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ ἐκ μοίρας δαίμονος τεταγμένος ἀποκτεῖναι αὐτὸν, συναντήσας, τὸν παλαιὸν δὲ χρησμὸν, τὸν χρησθέντα ἐν τῇ Πυθῶνι, τελεσθῆναι ἐποίησεν. R.

66. Ἔχει] Gl. Ms. γ. φυλάσσει.

67. Θεόρτῳ] Gl. Ms. γ. Θεοκινήτῳ.

68. Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει] ἐπάγει δὲ ἡ μοῖρα καὶ κακόν τι ἐναντίον, ἐτέρῳ χρόνῳ· ἵν' ᾖ· ἔστιν ὅτε καὶ κακῶν πεῖραν ἡ μοῖρα δίδωσιν. εἶτ' ἐκ παραδείγματος· τοιγαροῦν καὶ τὸ γένος Λαΐου τάδε ἔπαθεν. Θεόρτῳ δὲ, ὑπὸ Θεοῦ ὁρθουμένῳ, ἀσφαλεῖ. Παλιντράπελον δὲ, ἀντιστραμμένον. ἡ δὲ ὅλη διάνοια οὕτως ἔχει· ἡ ἀπὸ τοῦ γένους μοῖρα (ἐπὶ) τὸν περὶ τὸν Θήρωνα εὔφρονα πότμον καὶ ὄλβον, ὃν ὁ Θεὸς ὁρίνει καὶ δίδωσιν, ἐπάγει τι καὶ ἀντιστραμμένον πῆμα ἐν ἄλλῳ χρόνῳ. V.

70. Μόριμος υἱὸς] ἤτοι ὁ κατὰ μοῖραν αὐτῷ γινόμενος, ἢ ὁ μόνον ἐπενεγκών. ὁ δὲ χρησμὸς ὁ δοθεὶς Λαΐῳ δημώδης. V.

71. Ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν] τοῦτο δὲ χρησθὲν πάλαι, φησὶ, τὸ δὲ μαντεῖον τὸ δοθὲν τῷ Λαΐῳ κατὰ τὸν Πυθῶνα παρ' Ἀπόλλωνος, τοῦτον πατροκτονήσας, εἰς πέρας ἤγαγεν ὁ Οἰδίπους. V.

73. Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννύς] ἤτοι ὀξέως βλέπουσα ἢ ὀξέως τιμωρουμένη, ἐστύγησεν, ὥστε ἀλληλοφονίαν γενέσθαι τοῦ γένους αὐτοῦ. Ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης

ἀλλήλους ἀνεῖλον. τοῦτο δὲ ὀξέως θεασαμένη ἡ Ἐριννὺς, τὸ γεγονὸς ὑπὸ Οἰδίποδος, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ γένος, καὶ δι' ἀλλήλων χωρῆσαι ἐποίησε. λέγει δὲ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην. V.

Ἰδοῦσα γὰρ ὀξέως ἡ ἔφορος τῶν ἀδικουμένων Διὸς φονευθῆναι ἐποίησε τὸ γένος, ἤγουν, τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, τοῦ Οἰδίποδος δηλονότι, τοὺς ἀρχαίους, τουτέστι, τοὺς πολεμικοὺς καὶ γενναίους, ἢ τοὺς ἀπὸ τοῦ Ἄρεος καταγομένους, δι' ἀλληλοφονίας· πεσόντος δὲ τοῦ Πολυνείκους, ἤγουν φονευθέντος, ὑπελείφθη ὁ Θέρσανδρος ὁ υἱὸς αὐτοῦ, τιμώμενος ἐν ἀγῶσι νέοις ἁρμόζουσι, καὶ ἐν μάχαις πολέμου, βλάστημα τῶν Ἀδραστίδων, ἀντὶ τοῦ, τῆς Ἀδραστίδος, τουτέστι τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, βοηθὸν τῶν δόμων. οὗτος γὰρ σὺν τῷ Διομήδει ἐπιστρατεύσας ταῖς Θήβαις, ἐξεδίκησε τὸν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φόνον· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τοῦ Θερσάνδρου, ἔχουσιν ἀρχὴν τοῦ σπέρματος, τουτέστι τοῦ γένους, οἱ περὶ τὸν Θήρωνα δηλονότι. R.

74. Πέφνεν] Gloss. Mss. α. γ. ἐφόνευσεν. β. πεθνᾶναι ἐποίησεν.

75. Ἀρήϊον] πολεμικὸν, ἤγουν τὸν ἐξ Ἄρεος καταγόμενον. ἐξ Ἀφροδίτης γὰρ καὶ Ἄρεος Ἁρμονία ἡ προμήτωρ αὐτῶν. R.

76. Λείφθη δὲ Θέρσανδρος] τὸ ἑξῆς· ἐλείφθη δὲ τοῦ Πολυνείκους πεσόντος Θέρσανδρος, Ἀνδρότιμος, Ἄλαστος. ὁ δὲ Θέρσανδρος ἐν Μυσίᾳ τρωθεὶς ὑπὸ Τηλέφου τελευτᾷ. Ἄλλως. ἐλείφθη δὲ λοιπὸν ὁ υἱὸς Πολυνείκους ἀναιρεθέντος, Θέρσανδρος, ὅστις αὐτῷ ἐξ Ἀργείας, τῆς Ἀδράστου θυγατρὸς, γέγονεν. V.

77. Ἐριπόντι] Gl. Ms. γ. ἀποθανόντι.

78. Νέοις ἀέθλοις] ἐν τοῖς ἀκινδύνοις ἀγωνίσμασι, καὶ πρέπουσι νέοις· λέγει δὲ τοῖς δι' ἀγῶνος· ἐν μάχαις τε καὶ ἐν πολέμοις ὁ τίμιος καὶ γενναῖος τυγχάνων. V.

80. Ἀδραστείδαν] ἐνταῦθα ἀντὶ ἑνικοῦ πληθυντικὸν ἐξήνεγκεν· ἔστι γὰρ Ἀδραστείδου. ἐκ μιᾶς γὰρ τῆς Ἀδράστου θυγατρὸς Ἀργείας γέγονε. τὸ δὲ Ἀδραστείδαν οὐ περισπαστέον. ἔστι γὰρ θηλυκὸν, καὶ ἔχει τὴν εὐθεῖαν, Ἀδραστεὶς Ἀδραστείδων. τὸ γὰρ ἀρσενικὸν περισπᾶται, οἱ Ἀδραστίδαι, τῶν Ἀδραστιδῶν. V.

81. Θάλος] Gl. Ms. γ. τὸ γέννημα, ὁ κλάδος.

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις] τὸ βλάστημα τοῦ Ἀδράστου γένους· ἀπὸ γὰρ Θερσάνδρου καὶ Κάδμου οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος. ἐπεὶ Θέρσανδρος καὶ Διομήδης, οἱ ἐπίγονοι, ἐπιστρατεύσαντες ταῖς Θήβαις, τῶν προαναιρεθέντων πατέρων ἐξεδίκησαν τὸν φόνον. V.

Δόμοις] τοῖς πατρικοῖς, ἤτοι ταῖς Θήβαις. ὕστερον γὰρ μετὰ Διομήδους ἐπιστρατεύσας, αὐτὰς παρεστήσατο, ἐκδικήσας τὸν αὐτοῦ πατέρα· ἢ ἀρωγὸν δόμοις, ἤτοι τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὑπέρμαχον. R.

82. Ὅθεν σπέρματος ἔχοντι] ἀφ' οὗ γένους τοῦ Θερσάνδρου ἔχουσι τὴν ῥίζαν οἱ περὶ Θήρωνα. τὸ δὲ γένος Λαΐου καὶ Οἰδίποδος ὁ Θήρων οὗτω κατάγει· Λαΐου Οἰδίπους· τούτου Πολυνείκης· οὗ Θέρσανδρος· οὗ Τισαμενός· οὗ Αὐτεσίων· οὗ Θήρας· οὗ Σάμος. οὗτος ἔσχεν υἱοὺς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ, ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χώρᾳ· ὅθεν συλλέξας δύναμιν, ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπεύς· οὗ Αἰνησίδαμος· οὗ Θήρων. V.

Ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τοῦ Θερσάνδρου, οὗτος· ἐκ Λαΐου, Οἰδίπους· Οἰδίποδος, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης· Πολυνίκους Θέρσανδρος· οὗ Τισαμενός· οὗ Αὐτεσίων· οὗ Θήρας· οὗ Σάμος. οὗτος ἔσχεν υἱοὺς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ· ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χώρᾳ· ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπεύς· οὗ Ἐμμενείδης· οὗ Αἰνησίδαμος, ὁ τοῦ Θήρωνος πατήρ. R.

83. Πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου υἱὸν τὸν Θήρωνα, συγχάνειν ἐγκωμιαστικῶν τε μελῶν καὶ λυρῶν· ἀντὶ τοῦ, καὶ λυρικῶν μελῶν. κατὰ μὲν γὰρ τὴν Ὀλυμπίαν αὐτὸς βραβεῖον ἐδέξατο· ἐν τῇ Πυθῶνι δὲ καὶ τῇ Ἰσθμοῖ κοινῶν ἵππων χάριτες εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, τὸν

ἐν τῷ αὐτῷ κλήρῳ ὄντα, ἄνθη ἤγαγον, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐξαίρετα, τὰς νίκας τῶν δυσκαιδέκα δρόμων τῶν ἁρμάτων. δωδεκάκις γὰρ περιήρχετο τὸν δρόμον τὰ τέλεια ἅρματα. Τὸ δὲ τυχεῖν τινὰ ἀγωνίας, ἀντὶ τοῦ, νίκης ἐν ἀγῶνι περιῤῥωμένον, τουτέστι, ζητοῦντα τυχεῖν αὐτῆς, παραλύει, ἀντὶ τοῦ, ἀπολύει, ἐλευθεροῖ τῶν ἀλγεινῶν· εὔφρον τὸ ἡδύ· δύσφρον τὸ ἐναντίον, ἤγουν τὸ ἀλγεινόν. ὁ δὲ πλοῦτος ὁ πιστοκιλμένος ἀρεταῖς, ταυτέστιν, ὁ τῶν ἀρετῶν πλοῦτος διδάσκει τὸ ἔγκαιρον τῶν καὶ τῶν, ἀορίστως ἀντὶ τοῦ πάντων, ἤτοι τῶν ἀγαθῶν καὶ λυπηρῶν, διάνοιαν διδοὺς βαθεῖαν, ἤγουν συνετὴν, ἀγροτέραν, τουτέστιν ἀγρευτικὴν τῶν καλῶν, ἀστὴρ ὢν δηλονότι διάδηλος, φῶς ἀνθρώπῳ ἀληθινόν. τοῦτο λέγει, ὅτι αἱ τῷ Ξενοκράτει κατορθωθεῖσαι νῖκαι διὰ τοτρώρων εἷς τε τὰ Πύθια καὶ τὰ Ἴσθμια, καὶ τοῦ Θήρωνός εἰσιν· ἢ ὅτι τοὺς ἵππους κοινοὺς ἐκέκτηντο, μεθ' ὧν μόνος Ξενοκράτης ἀπελθὼν ἐνίκησεν, ἢ ὅτι τῶν Ξενοκράτους στεφάνων καὶ Θήρων μετέχει. εἰ γὰρ τὰ τῶν φίλων κοινὰ, πόσῳ γε δὴ μᾶλλον τὰ τῶν ἀδελφῶν; R.

87. Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς] ἀντὶ τοῦ, ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐνίκησεν. ἔσχε δὲ καὶ κοινὰς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτην νίκας, ἐν Ἰσθμῷ καὶ Πυθοῖ. ἐξ ἑνὸς γὰρ οἴκου πρὸς ἱπποτροφίαν διδόντες καὶ ἀπὸ κοινῶν χρημάτων, ἀμφότεροι καὶ ταῖς νίκαις ἐνεγράφοντο. καὶ οἱ μὲν βούλονται ἀκούειν οὕτως· οἱ κοινοὶ αὐτῶν ἵπποι νικήσαντες ἀμφοτέροις παρεσχήκασι κοινὴν καὶ τὴν δόξαν· οἱ δὲ, ὅτι ἐν τοῖς κοινοῖς ἵπποις ἀμφότεροι, ἕκαστος ἰδίᾳ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἵπποις, ἐνίκησε τέθριππον, ὃ καὶ μᾶλλον. V.

89. Ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν] ἤτοι διὰ τὴν συγγένειάν φησιν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἱπποτροφούντων αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων, καὶ ὁμοῦ νικησάντων Ἴσθμια τέθριππον. φησὶν οὖν, ὅτι ἐν Ἰσθμῷ αἱ χάριτες τῆς νίκης, τῆς ἐν τῷ τεθρίππῳ, κοινὰ ἤγαγον αὐτοῖς τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων. ἀπὸ στιλίνων γὰρ τὸ στέμμα. ἢ οὕτως· αἱ δὲ χάριτες αἱ ἐν Πυθῶνι καὶ Ἰσθμῷ τὰ ἄνθη τῶν τεθρίππων εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν ἤνεγκαν. V.

91. Ἄνθεα] Gl. Ms. β. τὰς ἀρετάς.

93. Τὸ δὲ τυχεῖν περιῤῥωμένον] τὸ δὲ ἐπιτυχεῖν καὶ νικῆσαι, ἀποπειρώμενον ἀγῶνος, τῶν δυσκόλων φροντίδων, τῶν ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἀπολύει. V.

Τὸ δὲ περιῤῥωμένον ἀγωνίας, ἤτοι ἀγωνιζόμενον, κατορθῶσαι τὸν ἀγῶνα καὶ νικῆσαι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ τυχεῖν) παραλύει καὶ ἐκβάλλει τὸν νικήσαντα τῶν δυσφρόνων, ἤτοι τῶν περὶν προσόντων αὐτῷ ἀλγεινῶν ἢ δυστυχιῶν. ἡ γὰρ τῆς νίκης λαμπρότης λήθην τῶν ἔμπροσθεν τίθησι. εἰκότως δὲ δύσφρονα τὰ ἀλγεινὰ λέγει, ἢ τὴν δυστυχίαν. ἥ τε γὰρ δυστυχία καὶ ἡ λύπη καὶ τὸν συνετώτατον τοῦ λελογισμένου κατάγει. Ταῦτο δὲ λέγει εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, εἰς ὃν ἔμπροσθεν ἔλεγε· τῶν δὲ πεπραγμένων ἐν δίκῃ καὶ τὰ ἐξῆς. ὁ πλούτῳ κεκοσμημένος καὶ ἀρεταῖς κατάκοσμος οὔτε ὑπὸ τῆς ἐπελθούσης αὐτῷ εὐτυχίας ἐπαίρεται, οὔτε ὑπὸ δυστυχίας χαυνοῦται. διὸ δεῖ τῷ πλουτοῦντι καὶ ἀρετῆς, εἰ μέλλει καλῶς τὸν ἅπαντα αἰῶνα διάξειν. φησὶ δὲ καὶ Καλλίμαχος· (Hymn. in Jov. 95. sq.)

"Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον."

Καὶ Σαπφώ· Wolf. Fragm. Sapph. p. 67.) "Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀγαθὸς σύνοικος. ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις εὐδαιμόνιας ἔχει τὸ ἄκρον." Τοῦτα προσεῖναι τῷ Θήρωνι μαρτυρεῖ. R.

94. Πειρώμενον] Gl. Ms. γ. δοκιμάζοντα.

96. Ὁ μὲν πλοῦτος] ὁ νοῦς· ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνος ὢν καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἀρετῇ κεκοσμημένος, καιρίως τῶν τε ἑαυτοῦ ἀγαθῶν καὶ τῆς ἀρετῆς ἀπολαύει, συνετὴν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγορεύειν τὰ καλά. Τούτων γὰρ τὸ ἴστερον κἀθ' ἑαυτὸ οὐχ ἡδύ. ὡς καὶ Καλλίμαχος. (l. l.)

"Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον."

Καὶ ἡ Σαπφώ· " Πλοῦτος ἄνευ ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος. ἡ δὲ κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει τὸ ἄκρον." τοῦτο προσεῖναι τῷ Θήρωνι μαρτυρεῖ. V.

Φέρει τῶν τε καὶ τῶν] τῶν αὐτοῦ καλῶν καὶ τῆς ἀρετῆς· ἢ τῶν ἐπὶ τῇ ἀθλήσει καμάτων ἐκείνων φησί, καὶ τούτων τῶν καλῶν. V. Gl. Ms. γ. τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν πραγμάτων. Gl. Ms. α. φέρει· προτείνει.

99. Βαθεῖαν] Gl. Ms. γ. φρονίμην.

100. Μέριμναν] Gl. Ms. α. σκῆψιν. γ. γνῶσιν.

101. Ἀστὴρ ἀρίζηλος] ὁμοιτὰ ἀρετῆς πλοῦτος ὡς ἀστὴρ ἐστιν ἔκδηλος, ἀληθινὸν φῶς τοῖς ἀνθρώποις. V. Ἀρίζηλος. Gl. Ms. γ. φανερός. Tum ex α. β. γ. affertur: δηλονότι ἀστὴρ ὢν διάδηλος, ἀληθινὸν φῶς ἀνθρώπῳ.

102. Εἰ δέ μιν ἔχει] εἰ δέ τις, τοῦτον ἔχων τὸν πλοῦτον, ὁρᾷ καὶ πρὸς τὸ μέλλων, ὅτι τῶν ἀδίκων τελευτησάντων τιμωρία καὶ κρίσις παρὰ τοῖς ἀποιχομένοις κᾶσιν ἐστὶν, οὐκ ἂν αὐτῷ εἰς ἀδικίαν ἐχρήσατο. V.

Εἰ γὰρ ἔχει τις αὐτὸν, ἤγουν τὸν τῆς ἀρετῆς πλοῦτον οἶδε τὸ μέλλον, ὅτι τῶν θανόντων μὲν αἱ φρένες αἱ ἀπάλαμνοι, τουτέστιν αἱ ἀδιόρθωτοι, αἱ ἀπαιδαγώγητοι, πρὸς ἃς οὐκ ἔστι μηχανήσασθαί τι, ἐνθάδε, αὐτίκα, ἀντὶ τοῦ τάχιστα, τιμωρίας ἔτισαν, ἀντὶ τοῦ ὑπέχουσι· τὰ δὲ ἁμαρτήματα τὰ ἐν ταύτῃ τῇ ἡγεμονίᾳ τοῦ Διὸς, ἤγουν τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ὑποκάτω τῆς γῆς κολάζει τὶς, ἤγουν ὁ Πλούτων, ἀπόφασιν δοὺς ἀνάγκης ἐχθρᾶς, τοῖς κολαζομένοις δηλονότι. R.

104. Ὅτι θανόντων μὲν, ἕως, ἐχθρᾷ λόγον φράσας ἀνάγκα, ἐγκρίνει τὴν παλιγγενεσίαν. λέγει οὖν· εἴ τις οἶδε τὸ μέλλον, ὅτι οἱ μὲν ἐν τῷ ζῆν ἁμαρτάνοντες ἐν ᾅδου κολάζονται, οἱ δὲ ἐν ᾅδου, ἐν τῷ ἡμετέρῳ βίῳ, ἐν τῇ τοῦ Διὸς ἀρχῇ· ταύτην γὰρ εἶπε τὸν ὑποκείμενον τῷ οὐρανῷ τόπον· καὶ ἐάν τις ἐν ταῖς τρισὶν ἀναβιώσεσιν, ἃς ὑφίσταται, ἀναμάρτητος εἰς τὰς τρεῖς ἑκατέρωθεν μένῃ, τοῦτόν φησιν εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους προκέμπεσθαι. τὸ δὲ περὶ τῆς παλιγγενεσίας ἀρχαιότερόν ἐστι. παραδίδοται γὰρ ἔτι ἀνέκαθεν. ὡς Ὁμηρός φησιν· (Odyss. σ. 78.)

" Νῦν μὲν μήτ' εἶπης, βουγάϊε, μήτε γένοιο."

πρῶτος δὲ δοκεῖ τούτῳ τῷ δόγματι χρῆσθαι Πυθαγόρας. τῷ δὲ ἀπάλαμνοι φρένες συναπτέον τὸ, ἐνθάδε· ὅτι τῶν ἐνταῦθα ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα καὶ εὐθέως τελευτησάντων τιμωρίας καὶ ποινὰς ἐκεῖ δεδώκασιν. V.

Τὸ ἐνθάδε πρὸς τὸ ἀπάλαμνοι συναπτέον, τὸ δὲ αὐτίκα πρὸς τὸ ἔτισαν, οὕτως· αἱ ἀπάλαμνοι καὶ βίαιοι φρένες τῶν θανόντων, ἤγουν οἱ συνοφάνται. καὶ οἱ πονηροὶ καὶ βίαιοι ἐν τῷ βίῳ, ἀποθανόντες, ποινὰς ὧν ἥμαρτον ἔτισαν καὶ ἀπίδωκαν αὐτίκα ἐν ᾅδου. R.

105. Ἀπάλαμνοι] Gl. Ms. γ. ἀπαίδευτοι.

106. Διὸς ἀρχᾷ] Διὸς ἀρχὴν φησι τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἄνω διαγωγήν· φησὶν οὖν, ὅτι τὰ ἐν τοῖς ζῶσιν ἁμαρτήματα κατὰ γῆς δικάζει τις· λέγει δὲ, τὸν Πλούτωνα τιμωρεῖσθαι αὐτούς· λείπει τὸ, διδοὺς, τῇ ἐχθρᾷ ἀνάγκῃ εἰπὼν τὸν λόγον τῆς τιμωρίας· ἐχθρᾷ δὲ τοῖς πονηροῖς. V.

Διὸς ἀρχὴ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ κόσμος, Ποσειδῶνος θάλασσα καὶ πάντα τὰ ὕδατα, Πλούτωνος τὰ ὑπὸ γῆν καὶ ὁ Τάρταρος. R.

107. Κατὰ γᾶς] ὑπὸ γῆν, τουτέστι καθ' ᾅδου. ὑφίσταται δὲ ἐν ᾅδου τινὰ Ἀνάγκην ὀνόματι, καὶ ταύτῃ παραδίδοσθαι τοὺς ἀσεβεῖς. V.

Ἀνάγκην λέγει τὴν ἀπόφασιν. σύναπτε δὲ τὸ ἐχθρὰ ἀνάγκα πρὸς τὸ, δικάζει, τοῦ, λόγον φράσας, διὰ μέσου. Οὕτως. δικάζει τις τῇ ἐχθρᾷ καὶ ἀποτόμῳ ἀνάγκᾳ· φησὶ τὸν λόγον, καὶ τὴν τῆς καταδίκης ἀπόφασιν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ἐχθρᾷ καὶ τὸ ἀνάγκᾳ· τὸ μὲν ἀνάγκᾳ, διότι ἀπαραίτητόν ἐστι τὸ ἐκεῖ δικαστήριον· τὸ δὲ ἐχθρᾷ, διότι

οὐδεὶς ἐκεῖ φίλος, ἀλλ' ἕκαστος ἐκ τῶν ἔργων δικαιοῦται καὶ κατακρίνεται. οἱ δὲ ἰσθλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἔχοντες αἰεὶ καὶ πάντοτε ἥλιον ἐπίσης ἐν ἡμέραις καὶ νυξὶ, τουτέστιν, ὅσον καιρὸν ἡμεῖς ἔχομεν ἡμέραν καὶ ὅσον νύκτα, ἐκεῖνοι ἀεὶ ἐλλαμπόμενοι νέμονται βίον ἀπονέστερον τῶν ἐν τῷ βίῳ. R.

109. Ἴσον δὲ νύκτεσσιν] οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἐπίσης ἐν ταῖς νυξὶν, ἐπίσης δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἥλιον ἔχοντες, ἤγουν ἀεὶ ἐν φωτὶ ὄντες, ἀπονέστερον, ἀντὶ τοῦ ἄπονον, ἀκοπίαστον ζωὴν νέμονται, τουτέστι διάγουσιν, οὐ χθόνα ταράσσοντες διὰ τῆς ἰσχύος τῶν χειρῶν, ἤγουν οὐ γεωργοῦντες, οὐδὲ τὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ ταράσσοντες, ἤγουν οὐδὲ ναυτιλίᾳ χρώμενοι διὰ ματαίαν τροφὴν, οἷα κάμνουσιν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ οἱ ἄνθρωποι, ἵνα βίον πορίσωνται· ἀλλὰ παρὰ μὲν τοῖς τιμίοις ἀπὸ τῶν θεῶν, ἤγουν τοῖς ἐν ᾅδου, τῷ Πλούτωνι δηλονότι καὶ τῇ Περσεφόνῃ, ἄλυπον βίον διάγουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχαιρον εὐσεκίαις, τουτέστι τρόποις εὐσεβέσι καὶ δικαίοις· οἱ δὲ, ἤγουν οἱ τῆς ἑτέρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλονότι καὶ ἀπαιδαγωγήτως ἔχοντες γνώμας, πόνον ὀκχέουσι, τουτέστιν ὑφίστανται (ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀχημάτων) ἀπροσόρατον, ἤγουν μέγαν καὶ οὐ προσελπίσθαι δυνάμενον, μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀνύποιστον. R.

110. Ἴσα δ' ἐν ἀμέραις] ἴσον ἡμῖν αὐτοῖς χρόνον ἐπιβάλλει ὁ ἥλιος καὶ τοῖς ἐν ᾅδου δικαίοις· οὐκ ἐπὶ τῶν ἀδίκων δὲ ὁ λόγος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν δικαίων. φησὶν οὖν, ὅτι τὸν ἥλιον ἔχουσι τοῦτον, καθ' ὃν ἐπιβάλλει αὐτοῖς χρόνον, ἀπονέστερον διάγοντες. V.

Ἄλιον] Gl. Ms. γ. φῶς ἄδυτον.

111. Ἀπονέστερον] ἄθλιδον καὶ ἄλυπον. Gl. Ms. γ.

113. Οὐ χθόνα ταράσσοντες] οὔτε γεωργοῦντες, οὔτε πλέοντες, διὰ τὸ κενὰ αὐτοῖς εἶναι τὰ τῆς διαίτης. V.

114. Ἀλκᾷ χερῶν] τῷ καρπῷ τῷ ἀπὸ τῆς χειρός *· τινὲς δὲ ἀκούουσιν ἀλληγορικῶς· οὔτε πολεμοῦντες κατὰ γῆν, οὔτε ἀλλήλοις στόλους ἐπάγοντες κατὰ θάλασσαν· οὔτε ναυμαχοῦσι. V. ἐν χειρὸς ἁφῇ. G.

116. Κεινὰν παρὰ δίαιταν] διὰ τὴν κενὴν καὶ ἄπορον δίαιταν· λέγει δὲ τὴν πενίαν· οὐδὲ γὰρ περὶ τῆς αἰτίας τῆς πενίας. οἵτινες οὖν, φησὶν, ἔχαιρον τοῖς δικαίοις, ἀπόνως καὶ ἀξασανίστως καὶ ἀδακρυτὶ διάγουσιν. V. Δέον εἰπεῖν κενῶς καὶ ματαίως (ματαίως γὰρ οἱ ἄνθρωποι περὶ τὸ ζῆν σπεύδουσιν, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῆν μάταιον) κενὰν εἶπε φησὶ τὸ δίαιταν. V.

122. Ὀκχέουσι] ὄκχος γὰρ τὸ ὄχημα, ὡς ἐν ἄλλοις οὕτως· (Olymp. vi. 40.)

"Ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
βάσομεν ὄκχον." R.

Mss. β. γ. Schol. ὄκχος λέγεται τὸ μετέχον τοῦ ὀχήματος, ἤγουν βόες, ἵπποι, ἡμίονοι, οἵτινες ὑφίστανται τὸ ὄχημα, ὥσπερ [b] ἄδικον ἡ ἀδικία λέγεται, καὶ τὸ μετέχον τῆς ἀδικίας.

123. Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς] ὅσοι δὲ τρίτον ὑπέμειναν, ἑκατέρῳ τόπῳ μείναντες, ἵν τε τῷ ὑπὲρ γῆν καὶ ὑπὸ γῆν, ἀπέχεσθαι τῶν ἀδίκων ἔργων καὶ δίκαια πράσσειν, ἐστάλησαν ἣν ὁδὸν ἔταξεν ὁ Ζεὺς, ἣν μακάρων νῆσόν ὀνομάζουσιν· ἣν δὲ Κρόνου Τύρσιν προσηγόρευσαν. Ἄλλως. ὅσοι δὲ ἑκαρτέρησαν μέχρι τριῶν ἐμψυχώσεων εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη, εἴς τε τὸν ἐν ᾅδου μετὰ θάνατον εἰς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, δίκαιοι γενέσθαι, δικαίως, καὶ τὴν ψυχὴν ὁσίαν φυλάξαι, οὗτοι ἐστάλησαν, εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς, ὅ ἐστιν, εἰς τὰς μακάρων νήσους, ἔνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐκεῖ κατοίκησιν· ἐν αἷς νήσοις, πλη-

* [Gilb. Wakefield (Silv. Part. ii. p. 86.) corrigit τῷ κόπῳ τῷ ἀπὸ τῆς χειρός. *Ex Addendis.*]

[b] Quæ sequuntur, etiam juveniuntur in Ms. Bodl.

σίον οὖσαις τοῦ Ὠκιανοῦ, αἱ πλεῖσται καὶ ἡδεῖαι αὖραι πέρπουσι πνέουσαι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς ἄνθη, ὡς χρυσὸς στίλβει, τὰ μὲν ὄντα ἐκ τῆς γῆς, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀπορρύσεως τρεφόμενα. οἱονεὶ ῥόδα, ὑάκινθος, ἴα· ταῦτα γὰρ ὕδατι τρέφεται. ἐξ ὧν ἀνθέων οἱ δίκαιοι ταῖς ἑαυτῶν χερσὶν ὅρμους πλέκουσι καὶ στεφάνους. ἐνδείκνυται δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέρψεως. τὴν δὲ τῆς μετεμψυχώσεως γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο, ᾧ νῦν ὁ Πίνδαρος ἀκολουθεῖ. V.

123. Ἔνιοι φασὶ, τῆς κατὰ Πυθαγόραν παλιγγενεσίας μνημονεύειν. οὗτος γὰρ τὰς ψυχὰς εἰς ἕτερα σώματα εἰσδυούσας φησὶν ἀνανεοῦσθαι. Ἄλλως. Τῷ τῆς μετεμψυχώσεως δόγματι καὶ Πίνδαρος κέχρηται, ἀρχὴν ἐξ Ὁμήρου ἔχων. λέγει γὰρ ἐκεῖνος· (vid. supra) "Μήτ' εἶης, βουγάϊε, μήτε γένοιο." ὁ Πυθαγόρας ἐκδεξάμενος πλατύτερον εἰς μέσον ἐξήνεγκεν. ὅτι δὲ καὶ Πλάτων τῶν τοῦτο πιστευόντων ἦν, μαρτυρεῖ Φαίδων. (Plat Phæd. 30.) "Ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ὅσοι δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐτόλμησαν καὶ ἠθέλησαν ἔχειν τὴν ψυχὴν ἄπο καὶ μακρὰν τῶν ἀδίκων πάμπαν καὶ παντελῶς, μείναντες ἐς τρὶς καὶ ἐς τρίτου ἑκατέρωθι, ἦγουν ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ, ἔτειλαν χ ἐτορεύθησαν Διὸς ὁδὸν, ἦγεν, ἣν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς ἔταξε, παρὰ τὴν τύρσιν καὶ τὴν πόλιν τοῦ Κρόνου, ἦγουν ἐν ταῖς τῶν μακάρων νήσοις. ἐγίνετο δὲ ἡ ἐκ τρίτου διαγωγὴ καὶ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ, εἰς δόκιμον ἀκριβές· αἱ δὲ τῶν μακάρων νῆσοι ἐν τῷ ὠκεανῷ εἰσίν· ὥς φησιν Ὅμηρος· (Odyss. δ. 563.) "Ὠκιανὸς ἀνίησι (παραψυχὴν) ἀναψύχειν ἀνθρώπους." R. (Sic et G.)

Ὅσοι δ' ἐτόλμησαν] ὅσοι δὲ ἐτόλμησαν, τουτέστι, ὑπέμειναν μέχρι τρίτης μετεμψυχώσεως ἐν ἑκατέροις τοῖς μέρεσιν, ἦγουν ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ μείναντες, ἀπέχειν τὴν ψυχὴν, τουτέστι κεχωρισμένην ἔχειν τῶν ἀδικιῶν, ἔτειλαν, ἀντὶ τοῦ ἐστείλαντο, ἦγουν ἐτορεύθησαν τὴν τοῦ Διὸς ὁδὸν, ἣν ὁ Ζεὺς δηλονότι αὐτοὺς πορεύει, λέγω παρὰ τὴν πόλιν, ἔνθα ὁ Κρόνος ἔχει τὴν οἴκησιν, ἔνθα τὰς νήσους τῶν μακάρων αἱ τοῦ ὠκεανοῦ αὖραι περιπνέουσιν, ἀντὶ τοῦ, ἔνθα αἱ τῶν μακάρων εἰσὶ νῆσοι, ὑπὸ τῶν αὐρῶν τοῦ ὠκεανοῦ περιπνεόμεναι. R.

124. Μείναντες] Gl. Ms. γ. βαστάσαντες.

125. Ἀπὸ—ἔχειν] Gl. Ms. γ. ἀποχωρίζειν.

126. Ἔτειλαν] ἐτελείωσαν· περὶ τὴν Κρόνου βασιλείαν ἐτελείωσαν, ἤνυσαν, ἐτορεύθησαν· Διὸς δὲ ὁδὸν, ἣν ἔταξε τοῖς δικαίοις, τὴν τοῦ Διὸς δεδιαγμένην αὐτοῖς, ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς νομοθετηθεῖσαν. λέγει δὲ πρὸς τοῦ Διὸς κρίνεσθαι τοῦτον· τὸν γὰρ ἑκατέρωθεν μείναντα ἀναμάρτητον εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους πέμπεσθαι. V.

128. Μακάρων] Gl. Ms. γ. ἁγίων.

129. Νᾶσον] Gl. Ms. γ. τὸ Ἠλύσιον πεδίον.

130. Αὖραι] Gl. Mss. α. β. γ. αἱ πνοαί.

Ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει] ἄνθη δὲ χρυσοῦ λαμπρότατα λάμπει, τὰ μὲν, ἀπὸ τῆς γῆς, ἀπ' ἀγλαῶν, ἀντὶ τοῦ εὐθαλῶν, δένδρων· ἄλλα δὲ τρέφει τὸ ὕδωρ. ἀφ' ὧν ἀναπλέκουσι ταῖς χερσὶ τοὺς περιτραχηλίους κόσμους καὶ στεφάνους, κατὰ τὰς κρίσεις τὰς δικαίας τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ὃν ὁ πατὴρ πάντων, ὁ Κρόνος, ἔχει παρακαθήμενον ἑαυτῷ ἕτοιμον, τουτέστιν ἀχώριστον, ὁ ἀνὴρ τῆς Ῥέας τῆς ἐχούσης θρόνου ὑψηλότατον πάντων. R.

132. Τὰ μὲν χερσόθεν] διέστειλεν ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ κατὰ γῆν βλαστήματα, τουτέστι, τὰ χρείαν ἔχοντα ἀρδεύεσθαι. V.

135. Ὅρμοισι τῶν χέρας] ὅρμους. ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τῇ δοτικῇ ἐχρήσατο. ὅρμοις οὖν λέγει τοῖς ἑλίγμασιν, οἷς τὰς κεφαλὰς στεφανοῦνται καὶ τὰς χεῖρας· ὅρμοισι, τοῖς ἐνέργμασιν, οἷς τὰς χεῖρας στεφανοῦνται καὶ τὰς κεφαλάς· ἢ τῶν ἀνθῶν ταῖς χερσὶν ὅρμους ἀναπλέκουσι καὶ στεφάνους. V.

Ὅρμοισι τῶν] τοῦτο οὕτω λέγε, τῶν καὶ, ἀφ' ὧν, ἀναπλέκουσι τὰς χεῖρας ἐν ὅρ-

μοις καὶ ἐν στεφάνοις, ἑαυτῶν κεφαλὰς δηλονότι. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρ Εὐριπίδῃ (Orest. 1086. sq.)

" Μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρτιμον πέδον,
Μὴ λαμπρὸς αἰθήρ"

τὸ πνεῦμά μου δηλονότι. R.

137. Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσιν] ὡς τοῦ Ῥαδαμάνθυος τοῦτο τοῖς δικαίοις παρεχομένου· ὑψίσταται γὰρ αὐτὸν τῶν μακάρων ἄρχοντα νήσων· ἢ ὡς τούτων μεταλαβόντων φύσεως δαιμονίας, οἵτινες ὀρθοὶ κατὰ βουλὴν καὶ δίκην τὸν τρόπον ἔχοντες, ὡς καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς. ἢ συγχωροῦντος τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οὗτος γὰρ δικαιονομεῖ τοῖς ἐν ᾅδου· ἢ οὕτω· βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδαμάνθυος. ὁ γὰρ Ῥαδάμανθυς διακονεῖ τοῖς κάτω, ὑπηρετῶν τῷ Κρόνῳ. V.

138. Ὅν πατὴρ ἔχει Κρόνος] ἕτοιμον, τὸν δίχα τοῦ κληθῆναι ἐλθόντα, ὄντινα Ῥαδάμανθυν ὁ πατὴρ πάντων Κρόνος ὁ τῆς γῆς παῖς, ὁ ἀνὴρ τῆς τὸν ὕπατον ἐχούσης θρόνον Ῥέας, ἕτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον. V.

Ὄντινα Ῥαδάμανθυν ἔχει πάρεδρον καὶ συγκάθεδρον, ἕτοιμον καὶ χερόχειρον καὶ αὐτόκλητον, ὁ πατὴρ πάντων, Κρόνος, ὁ πόσις καὶ ὁ ἀνὴρ τῆς Ῥέας, τῆς ἐχούσης θρόνον ὑπέρτατον καὶ ἔξοχον πάντων. R.

139. Πάρεδρον] Gl. Ms. γ. πλησίον αὐτοῦ καθήμενον.

142. Πηλεύς τε καὶ Κάδμος] συγκαταλέγονται δὲ ἐν τούτοις δικαίοις ὅ τε Κάδμος καὶ ὁ Πηλεύς. V.

Ὁ Πηλεύς τε καὶ ὁ Κάδμος ἐν τούτοις, τοῖς τῶν μακάρων νήσους λαχοῦσιν, οἰκεῖν δηλονότι, συγκαταλέγονται. καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἤνεγκεν, ἀντὶ τοῦ περιφθῆναι ἐποίησεν, ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἡ Θέτις, ἐπεὶ διὰ δείσεων ἔπεισε τὴν ψυχὴν τοῦ Διός· ὃς, ἤγουν ὁ Ἀχιλλεύς, ἔσφηλεν, ἀντὶ τοῦ κατέστρεψε, τὸν Ἕκτορα, τὸν ἁπλινῆ κίονα τῆς Τροίας, τὸν ἄμαχον, τουτέστι, τὸν ἀνυπόστατον ἐν ταῖς μάχαις· καὶ τὸν Κύκνον, τὸν τοῦ Ποσειδῶνος δηλονότι, τῷ θανάτῳ παρέσχεν, ἤγουν ἐθανάτωσε· καὶ τὸν παῖδα τῆς Ἡμέρας τὸν Μέμνονα, τὸν ἀπὸ Αἰθιοπίας. εἰκότως εἶπε τὸν Ἕκτορα κίονα. ἐκεῖνος γὰρ ἦν ἔρεισμα τῆς Τροίας, οὗ πεσόντος ἐπὶ σαθροῦ τὸ Ἴλιον εἱστήκει. R.

ἐν τοῖσιν ἀλέγονται] ἀριθμοῦνται, συγκαταλέγονται ἐν τοῖς εὐσεβέσι, τοῖς κατοικοῦσι τὰς τῶν μακάρων νήσους. καὶ τὸν Ἀχιλλέα δὲ ἡ μήτηρ περιθηκότα αὐτόθι ἤγαγεν, ἐπειδὴ τοῦ Διὸς τὴν ψυχὴν ἔπεισεν ἐκεσίαις. V.

144. Λιταῖς] Gl. Ms. γ. παρακλήσεσιν.

146. Ἄμαχον] Gl. Ms. α. δύσμαχον, ἀκαταγώνιστον. γ. ἀκατακόντητον.

Ἄμαχον, ἀστραβῆ κίονα] μεταφορικῶς εἶπεν· ἀστραβὴς δὲ λέγεται ὁ ἰσχυρὸς καὶ μὴ ῥᾳδίως συστρεφόμενος. ἄστρεπτον καὶ ἀμετακίνητον. καὶ ἔστι κατὰ μετάθεσιν τοῦ ῥ εἰς τὸ α καὶ ἀποβολὴν τοῦ λ. ἔστι γὰρ ἀστρεβλῆ, οἷον ἄστρεπτον, ἀστραβῆ. V.

147. Κύκνον τε θανάτῳ πόρε] παραδέδωκε, τὸν Ποσειδῶνος καὶ Σκαμανδροδίκης· οἱ δὲ Ἀρτάλης. Κύκνοι δὲ δύο, ὁ μὲν Ἄρεος, ὁ δὲ Ποσειδῶνος· καὶ τὸν μὲν Ἄρεος κακῶς τὰ περὶ Θεσσαλίαν διαθέντα Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε· τὸν δὲ Ποσειδῶνος Ἀχιλλεὺς στρατευσάμενον, καὶ συμμαχοῦντα τοῖς Τρωσίν. V.

Ἱστορία. Δύο Κύκνοι ἐγένοντο, ὁ μὲν Ἄρεος υἱός, ἐν Θετταλίᾳ τοὺς παριόντας λοχῶν καὶ ἀποκτείνων, καὶ βουλόμενος ταῖς κεφαλαῖς ναὸν ἀνεγεῖραι τῷ πατρὶ, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν· ὁ δὲ Ποσειδῶνος, ναῦς ἔχων καὶ συμμαχῶν τοῖς Τρωσὶν, ἱστάμενος ἐν στενῷ τῆς ἐκεῖ θαλάσσης καὶ οὐκ ἐῶν τοὺς Ἕλληνας ἀποβῆναι, ὃν Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν. R.

148. Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα] τὸν Μέμνονα, τὸν Τιθωνοῦ τοῦ Λαομέδοντος

καὶ Ἡμέρας. Ταῦτα δὲ λέγουσιν οἱ τὰ μεθ' Ὅμηρον γράψαντες οὕτω· Τιθωνῷ γίνονται ἐξ Ἡμέρας παῖδες δύο· Μέμνων καὶ Ἡμαθίων. καὶ Μέμνων μὲν ἀνῃρέθη ὑπ' Ἀχιλλέως, Ἡμαθίων δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους, κατὰ τὴν ἀπέλασιν τῶν Γηρυόνου βοῶν. V.

Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας δύο παῖδες γίνονται, Μέμνων καὶ Ἡμαθίων, ὧν ὁ μὲν ἀνῃρέθη ὑπ' Ἀχιλλέως, Ἡμαθίων δὲ ὑφ' Ἡρακλέους, κατὰ τὴν ἀπελασίαν τῶν Γηρυόνου βοῶν. ἐμυθεύσαντο δὲ αὐτοὺς Ἡμέρας εἶναι παῖδας, διὰ τὸ, Αἰθίοπας ὄντας, λευκοὺς καὶ ὡραίους εἶναι. R.

149. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος] πολλὰ βέλη ταχέα ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνός μου εἰσὶν, ἔνδον τῆς βελοθήκης, φωνάντα, ἤγουν φωνὴν ἀφιέναι δυνάμενα συνετοῖσιν, παρὰ τοῖς φρονίμοις, ἀντὶ τοῦ· πολλὰ νοήματα ὀξέα ἐν τῇ ψυχῇ μου εἰσὶ ζῶντα παρὰ τοῖς φρονίμοις, ὡς ἐπίταν δὲ ἑρμηνέων ἔχει χρείαν. φωνήεντα, τὰ φωνὴν ἀφιέναι δυνάμενα. φωνήεντα δὲ γράμματα, τὰ φωνεῖσθαι μόνον δυνάμενα, κατ' ἐναντιότητα τῶν συμφώνων, ἃ σὺν τοῖς φωνήεσιν ἀεὶ ἐκφωνεῖται, καὶ οὐδέποτε μόνα. R.

150. Ὠκέα βέλη] τροπικὸς ὁ λόγος· βέλη δὲ τοὺς λόγους εἴρηκε διὰ τὸ ὀξὺ καὶ καίριον τῶν ἐγκωμίων· φαρέτρης δὲ, τῆς διανοίας. τὸ δὲ ὑπ' ἀγκῶνος, ὡς πρὸς τὸ φαρέτρας ἀκουστέον. οὕτω καὶ ὁ βουκόλος (Theocritus Id. 17. 30.) "ὑπωλένιόν τε φαρέτραν" λέγει. V.

152. Φωνᾶντα] Gl. Ms. γ. συμφωνοῦντα.

153. Ἑρμηνέων χατίζει] εἰς δὲ τὸ κοινὸν καὶ εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ χυδαιοτέρους ἐρχόμενοι ἑρμηνείας χρῄζουσιν· ἤτοι περὶ τῶν ποιητμάων ἑαυτοῦ διαλέγεται. οἶδε γὰρ, ὅτι πολλῇ ἱστορίᾳ κέχρηται καὶ σχήμασιν ἐξηλλαγμένοις, καὶ φράσει ποικίλῃ. ἔχει γὰρ ὑπερβατὰ πολλά. τὰ ποιήματα οὖν, φησὶ, τὰ ἐμὰ ἑρμηνέων χρῄζει, οἷον, οὐδέν ἐστιν, ὃ μὴ χρῄζει ἑρμηνέων. αὐτὸς γὰρ οὐ δύναται διὰ τὸ πλῆθος ἐξειπεῖν πάντα. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ (Homer. Iliad. β. 488.)

"Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω [c]." V.

154. Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς] ὁ λόγος γνωμικός· καὶ σοφός ἐστιν ὁ πολλὰ ἐπιστάμενος ἐκ φύσεως, ὁ φύσιν πρός τι ἔχων. τῶν γὰρ μανθανόντων οἱ ἐκ φύσεως ἄμπειροι βελτίους· ἐπειδὴ καὶ πρισβυτέρα τῶν μαθημάτων ἡ φύσις· οἱ δὲ ἀπὸ μαθήσεως βουλόμενοι ἠχεῖν, καὶ ἐκ πολλῶν συνείροντες, ὃν τρόπον καὶ οἱ κεκράκται κόρακες καὶ μάτην φλυαροῦντες, ἀτελῆ καὶ περιττὰ καὶ ἀσύνετα φθέγγονται, πρὸς τὸν συνετὸν καὶ θεῖον ὄρνιν τοῦ Διὸς, τὸν ἀετὸν, ἀντιβοῶντες. ἀποστέλλεται δὲ πρὸς τὸν Βακχυλίδην. γέγονε γὰρ αὐτῷ ἀνταγωνιστὴς τρόπον τινὰ καὶ εἰς τὰ αὐτὰ καθῆκεν ἑαυτόν. V.

155. Φυᾷ] ἀντὶ τοῦ φύσει, τουτέστιν ἀπὸ φύσεως. φυὴ ἡ ἀναδρομὴ τοῦ σώματος. ἐνταῦθα δὲ φυᾷ, ἀντὶ τοῦ φύσει. οἱ μαθόντες δὲ, ἀντὶ τοῦ, οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα δηλονότι τὴν ἰσχὺν ἀπὸ φύσεως ὥσπερ κόρακες, λάθρως γαρύουσιν, ἀντὶ τοῦ κράζουσιν, ἀπέρανται. παγγλωσσίᾳ τουτέστι, συγκεχυμέναις φωναῖς, πρὸς τὸν θεῖον ὄρνιθα τοῦ Διὸς, ἤγουν τὸν ἀετόν. R.

Φυᾷ, ἤγουν ἐκ φύσεως καὶ οὐκ ἀπὸ μαθήσεως ὄντα. τοιοῦτος δὲ ἐγὼ, πάντα σχήμασι καταποικίλλων τὰ ποιήματα, καὶ φράσει ποικίλῃ, καὶ πολλοῖς ἄλλοις, ἃ οἴκοθεν καὶ οὐκ ἀπὸ μαθήσεως ἐξεῦρον καὶ ἐμηχανησάμην. οἱ δὲ μαθόντες γαρύετον καὶ βοῶσιν ἄκραντα καὶ ἀτελείωτα, λάθροι καὶ σφοδροὶ ἐν παγγλωσσίᾳ, καὶ πολυλογίᾳ ὥσπερ κόρακες πρὸς τὸν θεῖον ὄρνιθα τοῦ Διὸς, ἤγουν ἐμέ. τουτέστιν, οἱ μὲν ἄλλοι ποιηταὶ (λέγει δὲ διὰ τὸν Βακχυλίδην, οὗτος γὰρ ἀντήριζεν αὐτῷ) περιττολόγοι εἰσὶν ἐν τοῖς

[c] Alter τὸ πᾶν interpretatur *apud vulgus*; alter *multitudinem dicendorum*. v. Not. Quod non πᾶν, sed πᾶν sit, neuter monet: ut in πανάκοτμος, πανάωρος corripitur.

αὐτῶν ποιήμασι, καὶ ἄκραντα λέγουσιν ἐγὼ δὲ τὸ προσῆκον πανταχοῦ τηρῶ, καὶ οὐκ ἐκφέρομαι τοῦ εἰκότος. ὥστε ἐκεῖνοι μὲν, τοιοῦτοι ὄντες, κόρακές εἰσιν ὡς πρὸς ἐμὲ, ἐγω δὲ ἀετός· ὅσῳ γὰρ ἀετὸς κόρακος κρείττων, τοσοῦτον ἐγὼ τούτων βελτίων. Item R.

156. Λάθροι] Gl. Ms. γ. στόματι ἀνεῳγμένῳ βοῶσιν ἀτελείωτα.

158. Ἄκραντα γαρύετον] οἱ φύσει χρώμενοι, λαμπροί· οἱ δὲ μαθόντες ἄκραντα γαρύειν, ὅσσονές εἰσι τῶν καθ' αὐτοὺς ὅ τι δήποτε μαθόντων ἢ ἐπισταμένων. τὸ δὲ γαρύετον, κακῶς. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ δυικοῦ βούλεται ἡ λέξις, οὐδὲ ὑπὲρ δύο κοράκων, ἀλλ' ὑπὲρ πολλῶν· ὥσπερ κόρακες φιλονεικοῦσι πρὸς ἀετὸν, οἱ διδακτοὶ πρὸς τοὺς φύσει αὐτοδιδάκτους. αἰνίττεται δὲ εἰς Σιμωνίδην. V.

160. Ἔπεχε] Gl. Mss. β. γ. Ἔντεινε.

Ἔπεχε νῦν] μεθέλκων ἑαυτὸν, φησὶν, ἐπὶ τὸν σκοπὸν ἔστησα τὸ τόξον. ἔπεχε νῦν σκοπῷ· ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς ἑαυτὸν, καὶ φησὶν, ὅτι, ἐπάνελθε εἰς τὸν ἐξ ἀρχῆς σου σκοπὸν, καὶ τὴν σπουδὴν, τὴν περὶ τοὺς Θήρωνος ἐπαίνους. δι' ὅλου δὲ τὴν τοῦ τόξου ἐφύλαξε τροπήν. τὸ δὲ, τίνα βάλλομεν, τίνα ἔχομεν θαυμάσαι ἐκ τῆς ἰδίας διανοίας. Τίνα βάλλομεν, δηλονότι σκοπὸν τὸν νικηφόρον. μή ποτε δὲ βέλτιον ἀκούειν σκοπὸν, τὴν Ἀκράγαντα· καὶ γὰρ ἐπιφέρει· ἐπί τοι Ἀκράγαντι τανύσαις· ἐκ τούτου σημαίνει τὸν εὔκαιρον καὶ εὔστοχον λόγον. V.

Ἀντὶ τοῦ, ἐπέχων ἤδη ἔντυνε, ὦ θυμὲ, κατὰ τοῦ σκοποῦ τὸ τόξον, ἀντὶ τοῦ, χαλιναγωγῶν τὸν λόγον ἀπὸ τῶν ἔξω τοῦ καιροῦ ἐπὶ τὴν τροκειμένην ὑπόθεσιν ἀπότεινε. R.

Ἄγε, εἰπὲ, ὦ θυμὲ, ἤγουν ὦ ψυχὴ, τίνα βάλλομεν, ἤγουν τοξεύομεν, οἵστους πέμποντες ἐνδόξους, ἀπὸ ἡμέρου καὶ φιλικῆς φρενός; τουτέστιν, τίνα ἐγκωμιάζομεν; ἐπὶ τὴν Ἀκράγαντα τάνυσον, ἤγουν ἕλκυσον, τὸ τόξον δηλονότι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ἀκράγαντα ἀπότεινε τὸν λόγον. Item R.

162. Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρενὸς] τοῦτο εἶπε θεραπεύων τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου. τὸ γὰρ ἀπὸ τόξου βαλεῖν, ὥς φησι, δύσφρονός ἐστι κατὰ τοῦ βαλλομένου· τῆς οὖν προσηνοῦς καὶ οὐ πολεμικῆς διανοίας. V.

Εἰκότως εἶπε τὸ μαλθακῶς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τόξου. τὸ μὲν γὰρ σκληρὸν ἐστιν καὶ πικρίαν ἐμποιοῦν, πρὸς οὓς πέμπει τὰ βέλη· αὕτη δὲ εὐφροσύνης αἰτία τοῖς ἐγκωμιαζομένοις καθίσταται. R.

164. Ἐπί τοι Ἀκράγαντι τανύσαις] τοῦτο ὡς ἐν συνοίκῳ γενόμενος καὶ μαθὼν, τίνα ὀφείλει ἐγκωμιάσαι, φησὶν, ὅτι ἐπὶ τῇ πόλει τοῦ Θήρωνος λέγει τὸ τόξον, ὅ ἐστι τὸν λόγον, τείνειν. V.

166. Αὐδάσομαι ἐνόρκιον] λόγον ὄμνυμι ἔνορκον καὶ ἀληθίστατον· ἵνα δείξῃ τὸ πιστὸν ὧν λέγει· περὶ γὰρ ὧν τις πέποιθεν, ὅρκοις διισχυρίζεται. τί δέ φησιν; ὄμνυμι, μή τινα πόλιν ἄλλην πρὸ ἄλλων ἑκατὸν ἐτῶν τεκεῖν τοιοῦτον ἄνδρα, μηδὲ ἄλλον εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων πρόχειρον, ἢ πρὸς ἐπίδοσιν χρημάτων ἀφθονέστερον τοῦ Θήρωνος. V.

Αὐδάσομαι, ἀντὶ τοῦ λέγω, διαβεβαιοῦμαι λόγον σὺν ὅρκῳ κατὰ ἀληθῆ διάνοιαν, μηδένα ἄλλον ἄνδρα ἐφ' ἑκατὸν ἐτῶν, ἤγουν ἐντὸς ἑκατὸν ἐνιαυτῶν, τεκεῖν τὴν πόλιν εὐεργέτην πρὸς τοὺς φίλους φρονήσει, τουτέστι διὰ τῆς ἑαυτοῦ φρονήσεως, μᾶλλον, ἀφθονέστερόν τε κατὰ τὴν χεῖρα, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν δωρεὰν, τουτέστι μεγαλοδωρότερον, τοῦ Θήρωνος. R.

Αὐδάσομαι, ἤγουν λέξω ἐν ἀληθεῖ νόῳ, λόγον ἐνόρκιον καὶ μετὰ ὅρκου, μὴ τεκεῖν καὶ γεννῆσαι πόλιν ἑκατὸν ἐτῶν καὶ χρόνων τινὰ ἄνδρα ἐν ταῖς πραπίσι καὶ φρονήσεσιν εὐεργίστην τοῖς φίλοις μᾶλλον καὶ περισσότερον τοῦ Θήρωνος, καὶ ἀφθονέστερον καὶ δαψιλέστερον κατὰ τὴν χεῖρα, ἤτοι τὸ διδόναι. Εἰ μὲν τὸ, τινὰ, πρὸς τὸ, ἄνδρα, συνάψῃς, πόλιν ἑκατὸν ἐτῶν νοήσεις τὴν Ἀκράγαντα. ἐν γὰρ τῇ πεντηκοστῇ Ὀλυμπιάδι ἐκτίσθη· Θήρων δὲ ἐν τῇ ἑβδομηκοστῇ ἐνίκησεν· ἐπειδὴ οὖν εἴκοσιν Ὀλυμπιάδες διὰ μέσου εἰσὶν, ἡ δὲ Ὀλυμπιὰς διὰ πέντε χρόνων ἐγίγνετο, ἑκατὸν χρόνων ἀριθμὸς γίνεται. πεντάκις γὰρ

εἴκοσιν, ἑκατόν. εἰ δὲ πρὸς τὸ, πόλιν, τὸ τινὰ συνάψεις, ἀορίστως εἴποις τὸ, πόλιν. τοῦτο δὲ ποιῶν, μὴ λάθῃς πρὸ, ἢ ἕως, εἰς τὸ, ἑκατὸν ἐτῶν, ἀλλὰ χωρὶς τούτων λέγε· τινὰ πόλιν ἑκατὸν ἐτῶν. εἰ γὰρ περὶ τὸν κόσμον οἱ χρόνοι, ἐν δὲ τῷ κόσμῳ αἱ πόλεις, καλῶς ἂν ἔχοι λέγειν καὶ τὰς πόλεις τῶν χρόνων. νόει δὲ τὸν λόγον, καὶ ἐπὶ μέλλοντος, καὶ παρῳχημένου. Τὸ γὰρ τεκεῖν οὐ μόνον μέλλοντα χρόνον δηλοῖ· μέλλων γὰρ δεύτερος τὸ τεκεῖν· ἀλλὰ καὶ παρῳχημένον. τεκεῖν γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ τίξαι, καὶ ἀντὶ τοῦ τίξειν φαμέν. R.

167. Ἀλαθεῖ νόῳ] Gl. Ms. γ. Ὅτι ὑπολαμβάνω.

168. Τεκεῖν] Gl. Ms. α. γεννῆσαι.

172. Ἀφθονέστερον] Ms. γ. Τὸ ᾱ ἐστὶν ἐπιτατικὸν, καὶ οὐκ ἀρνητικόν.

173. Ἀλλ' αἶνον ἕβα κόρος] τὴν ᾠδὴν ταύτην ἔγραψεν ὁ Πίνδαρος, τοῦ Θήρωνος πολεμοῦντος διὰ τὴν πρὸς Ἴερωνα κηδείαν. κόρος δὲ, ὕβρις, μετὰ ἀδικίας. τὸ δὲ χαριστικὸν, φησὶ, τοῦ Θήρωνος ἐπέδησε πολλοὺς εἰς ὕβριν, δηλονότι αὐτοὺς προηγάγετο, ἔπειτα οἱ προδιδόντες αὐτὸν Ἱέρωνι φίλοι ἦσαν. δύναται δὲ τοῦτο καὶ εἰς τοὺς περὶ Κάπυν τείνειν, οἳ ἐπεστράτευσαν αὐτῷ, μὴ ὑπομένοντες αὐτὸν οὕτως ὁρᾶν λαμπρὸν ὄντα. ἐπέδη οὖν τῷ Θήρωνος ἐπαίνῳ ὁ φθόνος, ὑπαντήσας οὐ κατὰ δίκην, οὐδὲ ὃν δεῖ τρόπον. Ἄλλως. Κάπυς καὶ Ἱπποκράτης Θήρωνος ἦσαν ἀνεψιοί· οὗτοι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες, ὡς ἑώρων πηξηνίμενην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, φθονοῦντες πόλεμον ἤραντο πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τὴν Ἱμέραν ἐνίκησεν. Ἕβα κόρος τὸν ἔπαινον, τὴν δόξαν, τοῦ Θήρωνος. κόρος δὲ, ὕβρις. Ἄλλως. τοῦτο, ὥσπερ ἀγαναιτῶν, ἐφ' οἷς ἀδίκως λελύπηται, φησὶν ὁ Πίνδαρος. καί φησιν, ὅτι, ἀλλὰ τὸν ἔπαινον τοῦ Θήρωνος ἐπέδη ἤδη κόρος, ἀντὶ τοῦ, ἱκανῶς ἤδη φθονηθεὶς ἐπὶ τοῖς θαύματος ἀξίοις. αἰνίττεται δὲ τὴν γενομένην αὐτῷ πρὸς Ἱέρωνα ἔχθραν. V.

Ἀλλὰ ἐπὶ τὸν ἔπαινον, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τῶν ἐπαίνου ἀξίων καλῶν τοῦ Θήρωνος ἐκινήθη κόρος, ἀντὶ τοῦ, ὕβρις, ἀπ' ἀγαναικτήσεως, οὐ σὺν τῷ δικαίῳ συναντῶν, τουτέστι συμβαίνων, ἀλλ' ὑπ' ἀνδρῶν μάργων, ἡγουμανικῶν, φθονερῶν, θέλων, διὰ τὸ θορυβῆσαι, κρύφον ποιῆσαι, (ἀντὶ τοῦ κρύφιον, τουτέστι κεκρυμμένον, ἄδοξον,) τῶν ἀγαθῶν, διὰ τῶν κακῶν ἔργων· ἢ ἀφανισμὸν ποιῆσαι τοῖς καλοῖς ἔργοις τῶν ἀγαθῶν ἀνδρώπων. R.

Εἰκότως εἶπε τὸ, κόρος· ὥσπερ γὰρ ὁ κόρος παρατροπὴν τοῦ στομάχου καὶ διαφθορὰν ἐργάζεται, ἔστι δ' ὅτε καὶ ὀργανικὴ βλάβη ἐντεῦθεν γίνεται, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν αἶνον τοῦ Θήρωνος, ἤτοι τὸ ἐκ τῶν μεγάλων εὐεργεσιῶν γινόμενον αὐτῷ θαῦμα, ἐπῆλθε κόρος καὶ φθόνος. Κάπυς γὰρ καὶ Ἱπποκράτης, καίτοι πολλὰ ὑπὸ Θήρωνος εὐεργετηθέντες, ὅμως ὡς ἑώρων αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν αὐξομένην, φθονήσαντες μετέστησαν πρὸς Ἱέρωνα, καὶ πόλεμον ἐγείραντες, κατ' αὐτοῦ ἐπειρῶντο τὴν ἀρχὴν καθαιρεῖν, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθησαν, ὧν ἐβούλοντο, πρᾶξαι. Item R.

175. Ἀλλὰ μάργων] ὑπὸ γὰρ μανιωδῶν τινῶν καὶ ἀνοήτων ἐφθονήθη, αὐτὸ θορύβῳ τινὶ καὶ ματαίᾳ φλυαρίᾳ κρύψαι καὶ σβέσαι βουληθέντων, τὸ ἐκ τῶν καλλίστων αὐτοῦ ἔργων ἀγαθόν. V.

176. Λαλαγῆσαι] Gl. Ms. ω. λυπῆσαι, τρύξαι.

τὸ λαλαγῆσαι θέλων] λαλαγῆσαι λέγει τὸ θορυβῆσαι τῷ λόγῳ. V.

177. Κρύφον] Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ῑ γράφει· κρύφον, καὶ ἀποδίδωσι, κρύψιν· ὁ κόρος κρύψιν θέλων καὶ ἀφανισμὸν θεῖναι τοῖς τῶν ἐσθλῶν κακοῖς. καὶ ἡ ἀντίστροφος δὲ οὕτως ἀπαιτεῖ. V.

178. Ἐπὶ ψάμμος] παραβολικῶς· λέγει γὰρ, ὥσπερ ἡ ψάμμος οὐκ ἂν ἀριθμῷ περιληφθείη, οὕτως ἀμέτρητος Θήρων ταῖς εὐποιΐαις. V.

Περιπέφευγεν] ἀντὶ τοῦ διαπέφευγεν· ὅσα ἐκεῖνος ἤγουν ὁ Θήρων, χάρματα, τουτέστιν ἡδέα, τερπνὰ, χάριν ἄλλων ἐποίησε, τίς ἂν δύναιτο φράσαι, ἤγουν εἰπεῖν, διηγήσασθαι. τὸ, ἐπὶ ψάμμος, ἁρμόζεται τῇ ἐννοίᾳ πρὸς τὸ, φίλοις εὐεργέτην· τὸ δὲ, ἀλλ' αἶνον μέχρι τοῖς ἔργοις, διὰ μέσου παρεμβατικώτερον εἴρηται, καὶ τίς ἂν φράσαι καὶ ἐξειπεῖν

δύναιτο τὰ χάρματα, καὶ τὰς ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν χαρὰς, ὅσα ἐκεῖνος ὁ Θήρων τοῖς καλοῖς ἔδωκεν· ἐπεὶ ἡ ψάμμος τῆς θαλάσσης περιπίφευγε τὸν ἀριθμὸν, ἤτοι οὐ δυνατόν ἐστιν, ἀριθμεῖσθαι, τουτέστιν, ὥσπερ ἡ ψάμμος ἀναρίθμητός ἐστιν, οὕτω καὶ αἱ τούτου πρὸς ἀνθρώπους εὐεργεσίαι. R.

180. Τίς ἂν φράσαι δύναιτο] Mss. β. γ. φασί τινες εἰπεῖν τὸν Πίνδαρον τοῦτο διὰ τὴν μάχην, τὴν πρὸς Ἴερωνα, ἕνεκα Πολυζήλου· ὄντινα Πολύζηλον ἐκβληθέντα ὑπὸ Ἱέρωνος ἀπὸ Συρακουσῶν ὑπεδέξατο ὁ Θήρων. ἱστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι Κάπυς καὶ Ἱπποκράτης ἦσαν ἀνεψιοὶ Θήρωνος· οἵτινες πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες ἦραντο πόλεμον πρὸς αὐτὸν, φθονοῦντες, ὅτι ἐώρων ηὐξημένην τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς ἐνίκησεν.

CARMEN III.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρίτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ τρίτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων Θ'. Τὸ ά ἐγκωμιολογικὸν, καταληκτικὸν, ἦγεν ἀπὸ δύο πενθημιμερῶν, πρώτῳ δακτυλικοῦ ᾧ δευτέρῳ ἰαμβικῷ (λιπέσης συλλαβῆς)· οὕτω δὲ ἐλέγετο, παρόσον τούτῳ τῷ ῥυθμῷ ἐγκώμια συνετίθεντο τοῖς παλαιοῖς· - υυ - υυ - - υ -. Τὸ β' προσοδιακὸν, δίμετρον, ἀκατάληκτον· λέγεται δὲ προσοδιακὸν, ὅτι ταῖς προσόδοις καὶ πρεξενήσεσι προσιγράφετο· σύγκειται δὲ ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου· - - υ υ - υ υ -. Τὸ γ' προσοδιακὸν τρίμετρον· εἷς γὰρ καὶ παρ' ἕνα οἱ τοιοῦτοι πόδες κεῖνται· - - υ υ - υ υ - - - υ υ. Τὸ δ' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. διατί πλεονάζει τοῖς προσοδιακοῖς; διότι εἰς ξεοξένια ἦν ἡ ᾠδὴ, ἐν οἷς καὶ αἱ πρόσοδοι ἐξ ἀνάγκης ἀκόλουθοι· - - υ υ - υ υ - υ. Τὸ έ προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἐλάττονος Ἰωνικοῦ, ὅπερ ἐστὶ καὶ ἀνακλώμενον· ἀπὸ γὰρ τοῦ τέλους πρὸς τὴν ἀρχὴν Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, καθὼς ἦσαν καὶ τὰ πρότερα προσοδιακὰ ὀρθά· - υ - - - υ υ - υ υ -. Τὸ ς' ἰαμβικὸν πενθημιμερές· - - υ - -. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· - υ - - - υ - -. Τὸ ή ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ἐγκωμιολογικὸν, καταληκτικόν· - υ υ - υ υ - - - υ -. Τὸ Θ' Στησιχόρειον, ἐκ μόνων ἐπιτρίτων δευτέρων. ἡ δὲ πρώτη συζυγία καὶ τέταρτον λαμβάνει, διαλυομένου τοῦ πρώτου μακροῦ εἰς δύο βραχέα· - υ - - - υ - - - υ - -.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ᾗ αὐτὴ ἐννέα. Τὸ ά τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· - υ - - - υ - -. Τὸ β' δακτυλικὸν πενθημιμερές· - υ υ - υ υ -. Τὸ γ' προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἀνακλώμενον, ἀρχόμενον ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικοῦ· - υ - - - υ υ - υ υ -. Τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· - - υ - - - υ -. Τὸ έ προσοδιακὸν ἀνακλώμενον ἀπὸ χοριάμβου δίμετρον ἀκατάληκτον· - υ υ - υ υ - - -. Τὸ ς' ἐγκωμιολογικὸν καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ πρώτῳ τῆς στροφῆς· - υ υ - υ υ - - - υ -. Τὸ ζ' ἐγκωμιολογικὸν πλῆρες, ἀκατάληκτον· - υ υ - υ υ - - - υ - υ. Τὸ ή δακτυλικὸν πενθημιμερές· ἐν δὲ τῇ πρώτῃ ἐπῳδῷ ἡ δᾶις μακρὰ συναίρεσιν ἔπαθε τῶν βραχέων, ἅπερ εἰσὶ τὸ μὲν ἕν, τοῦ δακτύλου, τὸ δὲ ἕτερον, ἡ συλλαβή· - υ υ - υ υ -. Τὸ Θ' Στησιχόρειον τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτων δευτέρων· - υ - - - υ - - - υ - -. (pro his G. ὁμοίως τῷ ἐννάτῳ τῆς στροφῆς.)

Εἰς Θεοξένια.] [a] Οἱ Διόσκουροι κατὰ ἐντολὴν Ἡρακλέους διατεθειμένοι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, ὡς ἐνομοθέτησεν ὁ Ἡρακλῆς· τούτοις γὰρ εἰς Θεοὺς ἀναχωρῶν Ἡρακλῆς τὴν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν ἐνεχείρισεν. οὗτοι ἀφ' ἑαυτῶν ἐπεινόησαν πανήγυριν, Θεοξένια, παρὰ τὸ δοκεῖν τότε ξενίζειν τοὺς Θεούς. Ζώντος οὖν τοῦ Θήρωνος εἰς Θεοξένια, ἐν τοσούτῳ ἠγγέλθη αὐτῷ καὶ ἑτέρωθεν αὐτοῦ ἵππων νίκη· καὶ εἰς τοῦτο γράφει ὁ ποιητής. ζητεῖται δὲ, διατί μὴ Διὶ ηὔξατο, ᾧ οὗτος ὁ ἀγὼν ἀνάκειται, ἢ Ἡρακλεῖ τῷ καταβολεῖ, ἀλλὰ Διοσκούροις; φαμὲν οὖν, πρῶτον, ὡς τὸ παρόν εἰσιν αὐτοὶ οἱ διοικοῦντες τὸν ἀγῶνα· ἔπειτα ὅ τε Ζεὺς καὶ Ἡρακλῆς. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι, παρὰ τοῖς Ἀκραγαντίνοις διὰ τιμῆς εἶναι τοὺς Διοσκούρους καὶ πατρίᾳ ἔθει καὶ νῦν αὐτοὺς χρᾶσθαι. ὁ δὲ Δίδυμος ἱστορικώτερον λέγει, καί φησι, διὰ τὸ τὸν Θήρωνα ἄνωθεν Ἀργεῖον εἶναι. τιμῶνται δὲ κατὰ τὸ Ἄργος καὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Διόσκουροι. V.

Ἀναχωρῶν εἰς Θεοὺς Ἡρακλῆς, τοῖς Διοσκούροις τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἐπέτρεψε τελεῖν. οὗτοι δὲ πρὸς τούτῳ καὶ ἑτέραν ἑορτὴν ἐξεῦρον, ἣν διὰ τὸ πρὸς πάντας τοὺς Θεοὺς γίνεσθαι, Θεοξένια ἐκάλουν, οἱονεὶ ξενίαν καὶ τράπεζαν τῶν Θεῶν. Ζώντι οὖν Θήρωνι καὶ ἑορτάζοντι τὰ Θεοξένια ἠγγέλθη, ὡς ἐν Ὀλυμπίᾳ οἱ αὐτοῦ ἵπποι ἐνίκησαν. διὰ τοῦτο οὖν ὁ ποιητὴς εὔχεται τοῖς Διοσκούροις καὶ τῇ αὐτῶν ἀδελφῇ Ἑλένῃ, ὡς καταστήσασι πρώτοις τὴν τῶν Θεοξενίων ἑορτήν. λέγει οὖν· γεραίρων καὶ τιμῶν τὴν κλεινὴν Ἀκράγαντα, ὀρθώσας καὶ ἐγείρας καὶ ἀνυψώσας ὕμνον τοῦ Θήρωνος Ὀλυμπιονίκην, καὶ ἐκ τῆς Ὀλυμπίας αὐτῷ καταστάντα, ἄωτον, ἀπάνθισμα τῶν καρπῶν τῶν ἵππων αὐτοῦ τῶν ἀκαμαντοπόδων, εὔχομαι ἀδεῖν καὶ ἀρέσκειν τοῖς υἱοῖς τοῦ Τυνδάρεω, Διοσκούροις, τοῖς φιλοξένοις, καὶ τοῖς φιλοῦσι τοὺς ξένους, καὶ τῇ αὐτῶν ἀδελφῇ, τῇ καλλιπλοκάμῳ Ἑλένῃ. φιλοξένους λέγει αὐτοὺς, διὰ τὸ συστῆσαι τὴν ἑορτὴν τὰ Θεοξένια, εἰς ἣν πολλὰ ξένων ξυνέῤῥεον καὶ φιλοφρονήσεως ἠξιοῦντο. R.

1. Τυνδαρίδαις τε] ὁ νοῦς· τὴν ἔνδοξον Ἀκράγαντα τιμῶν καὶ ἐν αὐτῇ τὸν ὕμνον τελειῶν καὶ ὀρθῶν τὸν ἐπὶ τῇ τῶν Ὀλυμπίων νίκῃ, ὅστις ὕμνος ἄωτός ἐστι καὶ κόσμος τῶν ἀκαμαντοπόδων ἵππων τοῦ Θήρωνος, εὔχομαι ἀρέσαι τοῖς Διοσκούροις, καὶ τῇ Ἑλένῃ. διατί δὲ τούτοις εὔχεται ἀρέσαι; διὰ τὸ εἰς Θεοξένια γράφειν. ἀντέστραπται δὲ ἡ τάξις, καὶ δοκεῖ τῇ συγχύσει ἀσάφειαν εἰργάσθαι. ἐπεὶ ἡ ἀκόλουθος ἑρμηνεία οὕτως ἐστί· Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσας, Θήρωνος ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον, εὔχομαι ἀδεῖν Τυνδαρίδαις τε φιλοξένοις καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένῃ. V.

Τοῖς Διοσκούροις εὔχομαι ἀρέσκειν, τοῖς φιλοξένοις, καὶ τῇ Ἑλένῃ τῇ καλλιπλοκάμῳ, τιμῶν τὴν ἔνδοξον Ἀκράγαντα, διὰ τοῦ ἀνεγεῖραι ὕμνον Ὀλυμπιονίκας ὑμνοῦντα, ἄωτον λέγω, ἤγουν κόσμον ἐξαίρετον, τῶν ἵππων τοῦ Θήρωνος, τῶν μὴ καμνόντων τοὺς πόδας ἐν τοῖς δρόμοις. ἐπίνοια δὲ ἐγκωμίων μοι παρέστη, ἤγουν ἐπῆλθε, τοῦτον τὸν τρόπον ἐξευρόντι, τουτέστιν ἐπινοήσαντι τρόπον νεοσίγαλον, ἤγουν καινοτέραν ἀγλαΐαν ἔχοντα, ᾄσμα λαμπρὰν συνιστῶν χορείαν ἐναρμόσαι Δωρίῳ ῥυθμῷ· ἐπεὶ εἰσπράττοντι μὲν ἐμοὶ, ἤγουν ἀπαιτοῦσιν, οἱ στέφανοι οἱ ἐπὶ ταῖς καίταις τῶν ἵππων ζευχθέντες, τουτέστι συνδεδεμένοι τεθέντες, τοῦτο τὸ χρέος τὸ θεόδμητον, ἤγουν τὸ ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατασκευαζόμενον, λέγω φόρμιγγά τε ποικιλόφωνον καὶ βοὴν αὐλῶν, καὶ συνθήκην ἐπῶν συμμίξαι πρεπόντως, ἤγουν συναρμόσαι, συμβαλεῖν, ταῦτα ἀλλήλοις, χάριν τοῦ παιδὸς τοῦ Αἰνησιδάμου, τοῦ Θήρωνος· καὶ ἡ Πίσα δὲ εἰσπράττεταί με γεγωνεῖν, ἀντὶ τοῦ ὑμνεῖν, αὐτὸν δηλονότι, ἧς ἄπο, ἤγουν ἀφ' ἧς, Θεοδώρητοι ἦγουν ὑπὸ Θεῶν κεκληρωμένοι, ἔρχονται πρὸς ἀνθρώπους ὕμνοι ἐπινίκιοι. Θεοδώρητοι δὲ, ὅτι οἱ Θεοὶ τὰς νίκας δωροῦνται, δι' ἃς οἱ ὕμνοι. R.

2. Καλλιπλοκάμῳ] Gl. Ms. α. καλλιτρίχῳ.

5. Ὕμνον] Gl. Ms. α. ἔπαινον. Ὀρθώσας] Gl. Ms. γ. ἀνεγείρας.

[a] Ita inscriptum carmen hoc in codd. v. Not.

6. Ἄωτον] Gl. Ms. γ. εὐκοσμίαν.

7. Μοῖσα δ' οὕτω μοι παρέστα] οὕτω μοι παρίστηκε Μοῦσα, ἐὰν τοῖς Διοσκούροις ἀρέσω. ἢ οὕτω μοι ἐρχέσθω[e] ἡ Μοῦσα, ὥστε με Δωρίδι διαλέκτῳ νεοποίκιλον ἐξαγγεῖλαι ὕμνον. V.

8. Νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον] νεοποίκιλον ἐπινοήσαντι ὑπόθεσιν, τὸ γράψαι εἰς Θεοξένια. V. Νεοσίγαλον. Gl. Ms. γ. ἔνδοξον.

9. Δωρίῳ] τρεῖς ἁρμονίαι, Δωρία, Φρυγία, Λυδία. πεδίλῳ δὲ, τῷ ῥυθμῷ. ἀπὸ δὲ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. τὴν βάσιν οὖν εἶπε πρὸς τῷ Δωρίῳ μέλει ἐναρμόσαι. V. Ὥσπερ ὁ πους τῷ πεδίλῳ ἁρμόζεται, οὕτω φησὶ καὶ τὸν ὕμνον τοῦ Θήρωνος ἁρμόσαι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ. τρεῖς δὲ ἁρμονίαι, Δώριος, Λύδιος, Φρύγιος· ποικιλωτέρα δὲ τῶν δύο ἡ Δώριος. R. Πεδίλῳ. Gl. Ms. γ. ἠχῷ.

10. Ἀγλαόκωμον] Gl. Ms. γ. λαμπροτάτην.

Χαίταισι] χαίταις, οὐ ταῖς τῶν ἵππων διὰ τὸ νικᾶν, ἀλλὰ ταῖς τῶν μελλόντων στέλλειν τὸν κῶμον, ὃν ἤμελλον ᾄδειν. ἐκώμαζον γὰρ ὑμνοῦντες τὴν νίκην. καὶ οὐκ ἀπιθάνως στοχάζονται, ὅτι ἴσως εἰς Διοσκούριον ὁ κῶμος ᾔδετο καὶ ἡ πομπὴ, διὰ τὴν πρὸς Διοσκούρους τοῦ Θήρωνος οἰκειότητα. V.

11. Ζευχθέντες ἐπιστέφανοι] ζευχθέντες γὰρ οἱ στέφανοι ταῖς τῶν ἵππων δρῐξῖν, ἀπαιτοῦσι μὲν τὸν θεοκατασκεύαστον ὕμνον τὸν ἐκ Μουσῶν, ὥστε πρὸς τὴν ποικιλόφωνον κιθάραν καὶ τὴν ἡδεῖαν τῶν αὐλῶν ἠχὴν, τοὺς ἐμοὺς εὐπριεπῶς ἁρμόσαι λόγους εἰς χάριν τοῦ Αἰνησιδάμου παιδὸς, Θήρωνος, ἢ συμβαλεῖν τῇ λύρᾳ καὶ τῷ αὐλῷ τὸν Αἰνησιδάμου παῖδα, Θήρωνα. σύμψαλμα δὲ τὸ γενόμενον. V.

17. Ἅ τε Πίσα με γεγωνεῖν] ἥ τε Πίσα με ἀπαιτεῖ, μὴ ἠρεμεῖν, ἀλλὰ ὑμνεῖν καὶ βοᾶν. ἢ τὸ ἑξῆς· πρόσσοντί με γεγωνεῖν. V. Γεγωνεῖν. Gl. Ms. γ. φωνεῖν.

Τᾶς ἄπο] ἀφ' ἧς δὴ Πίσας αἱ ἀπὸ θεῶν μεριζόμεναι ἀοιδαὶ καὶ ᾠδαὶ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους παραγίνονται. τοὺς ἀνθρώπους δὲ τοὺς νικῶντας. V.

18. Θεύμοροι ἀοιδαὶ] Gl. Ms. γ. ψαλμῳδίαι.

19. Ὧ τινι κραίνων ἔφθιμας] ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ μετέπεσεν εἰς τὸ ἑνικόν. σύντῳ, φησὶν, ἀκολουθοῦσιν αἱ ᾠδαὶ, ᾧ τινι τελειῶν τὰς ἐντολὰς κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Ἡρακλέους ὁ δίκαιος καὶ ἀληθὴς ἑλλανοδίκης, ὁ Ἠλεῖος ἀνὴρ, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν στέφανον περιβάλλει τὸν ἀπὸ τῆς ἐλαίας τοῦ κοτίνου. Αἰτωλὸς δὲ ἀντὶ τοῦ Ἠλεῖος. Ὄξυλος γάρ τις, εἷς τῶν Αἰτωλῶν, ἠνίκα ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον Ἡρακλεῖδαι ἠτίγοντο, καθηγήσατο αὐτοῖς τῆς ὁδοῦ. ἀντιδόσεως δὲ τρόπῳ τινὶ, τὴν Ἠλείων ἡγεμονίαν παρ' αὐτῶν λαμβάνει· παρ' οὗ λοιπὸν οἱ Ἠλεῖοι, Αἰτωλοὶ ὠνομάσθησαν. διὰ τοῦτο οὖν Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὁ Ἠλεῖος. Ἄλλως. Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὁ Ἠλεῖος, ἤτοι ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὃς ἦν Ἠλεῖος, ἀποκτείνας δὲ Ἄπιν ἐν τοῖς ἐπ' Ἀζᾶνι ἄθλοις ἔφυγεν εἰς τὴν πρότερον Κουρῆτιν, Αἰτωλίαν δὲ ὕστερον ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν· ἢ ἀπὸ Ὀξύλου, ὃς ἦν Αἰτωλοῦ τοῦ Ἀνδραίμωνος, διέβη δὲ τοῖς Ἡρακλείδαις τὴν Πελοπόννησον, καὶ διὰ τοῦτο ἐδωρήσαντο αὐτῷ ἐξαίρετον τὴν Ἦλιν. V.

Ὧ τινι κραίνων] οὗ τινος ἂν ὑψόθεν, ἀντὶ τοῦ ὑψοῦ, ἀνωτέρω τῶν βλεφάρων, ἐπὶ ταῖς κόμαις βάλῃ στέφανον ἀπὸ ἐλαίας, ὑπόλευκον τὴν χρόαν, ἀπροσωπόληπτος ἑλλανοδίκης, ἀνὴρ Αἰτωλὸς, ἀντὶ τοῦ Ἠλεῖος, πληρῶν τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἡρακλέους τὰς πρωτέρας, ἀντὶ τοῦ τὰς ἀρχαίας, τουτέστιν, ἃς τὴν ἀρχὴν ἐκεῖνος ἐνετείλατο· ἤντινα, ἤγουν τὴν ἐλαίαν, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἤνεγκέ ποτε ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Ἴστρου τοῦ ποταμοῦ τῶν σκιερῶν, ἤγουν τῶν ὑπὸ δένδρων σκιαζομέ-

[e] Itaque debuit lectum esse παρίστη, pro παρίσταθι, ades, o Musa; forte nec male. Sic ἵστη in Homero; apud quem quoque Iliad. κ. 291. ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, adsta.

νων, ἤγουν τῶν βαθειῶν, μεμηδυσμον πάλλιστον ἰσομείνην δηλονότι τῶν ἀγώνων τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἠνεγκε δὲ αὐτὴν, πείσας τὸν δῆμον τῶν Ταρτησσίων, τουτέστι τὸν ἐν τοῖς Ταρτησσίοις, ἔνθα ἦσαν αἱ ἐλαῖαι, τὸν Θεράποντα τοῦ Ἀπόλλωνος. R. πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει τὸ ᾧ τινι· διὸ καὶ πρὸς πληθυντικὸν ἀποδίδοται. καὶ πάντα, ὅσα ἀορίστως λέγεται, οὐκ ἀνοικείως ἔχει πρὸς πληθυντικὰ ἀποδίδοσθαι. πάντα γὰρ πληθυντικῶν, ἔχει δύναμιν. R.

19. Πρῶτον ἀνθρώπους πληθυντικῶς εἶπὼν εἰς ἑνικὸν ἀπέδωκε τὸ, ᾧ τινι· ᾧ τινι ἀνθρώπῳ κραίνων καὶ τελειῶν τὰς προτέρας καὶ παλαιὰς ἐφιτμὰς καὶ ἐντολὰς τοῦ Ἡρακλέους ἀνὴρ Αἰτωλὸς, Ἠλεῖος, ἑλλανοδίκης, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων κριτὴς ἀτρεκὴς καὶ ἀληθὴς καὶ ἀπροσωπόληπτος, ἀμφιθάλπῃ ἂν καὶ θήσῃ περὶ ταῖς κόμαις ὑψόθεν τῶν βλεφάρων κόσμον γλαυκόχροα ἐλαίας, ἤτοι στέφανον ἐξ ἐλαίας γλαυκῆς, εἰς κόσμον καὶ τιμήν. δέον δὲ εἰπεῖν γλαυκόχροος πρὸς τὸ ἐλαίας, ἤτοι γλαυκὸν εἶδος ἐχούσης, γλαυκόχροα εἶπε πρὸς τὸ, κόσμον. Ibid. R.

Ἐφετμὰς] Gl. Ms. α. προστάξεις. γ. ὡς ἐκεῖνος παρήγγειλεν.

22. Αἰτωλὸς ἀνὴρ] Ἱστορία. Ὄχυλός τις ἀνὴρ, εἷς τῶν Αἰτωλῶν, ἡνίκα ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Ἡρακλεῖδαι ἠτίγοντο, καθηγήσατο αὐτοῖς τῆς ὁδοῦ, ἀντιδόσεως δὲ τρόπῳ τὴν Ἠλείων ἡγεμονίαν παρ' αὐτῶν λαμβάνει, ἐξ οὗ οἱ Ἠλεῖοι Αἰτωλοὶ ὠνομάσθησαν. διὰ τοῦτο οὖν Αἰτωλὸς ἀνὴρ εἶπεν ἀντὶ τοῦ, Ἠλεῖος. ἀγνοοῦντες δέ τινες, τὸ ἀνὴρ ἀντὶ τοῦ ὁ Ὄχυλος νοοῦσιν, ὅπερ ἄτοπον. οὗτος γὰρ ἦν ὁ καταρχὰς τιθεμένου τοῦ ἀγῶνος ἑλλανοδίκης καταστὰς ὑφ' Ἡρακλέους, ὕστερον δὲ κατὰ διαδοχὴν, ᾧ ἂν ἐδόκει προῦχειν ἀληθείᾳ καὶ γνώμῃ δικαιοτάτῃ, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐχειροτονεῖτο παρὰ τοῦ δήμου. R.

24. Τάν ποτε Ἴστρου] ἤντινα ἐλαίαν ποτὲ ἀπὸ Ἴστρου ποταμοῦ τῶν συσκιῶν πηγῶν ἐκόμισεν ὁ τῷ Ἀμφιτρύωνος παῖς, Ἡρακλῆς, μνημεῖον ἰσόμενον τῶν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἄθλων. V.

Τὰν, καὶ ἥν τινα, ἐλαίαν ὁ Ἀμφιτρυωνίδης, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὁ Ἡρακλῆς, πείσας τὸν δῆμον τῶν Ταρτησσίων τὸν Θεράποντα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἤτοι τοὺς ἐκεῖ ὄντας ἄνδρας, τοὺς τὸν Ἀπόλλωνα τιμῶντας, ἤνεικε καὶ ἐκόμισεν ἀπὸ τῶν σκιαρῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἴστρου, κάλλιστον μνῆμα καὶ ἐνθύμησιν καὶ μαρτύριον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων. ἐκ γὰρ τοῦ κοτίνου Ὀλυμπιονίκης δηλοῦται. οὗτος ἤγουν ὁ Ἡρακλῆς πιστὰ φρονέων αὐτοῖς, ἤτοι φίλος ὢν αὐτοῖς καὶ οὐ διὰ μάχης ἰὼν, ἧπτησε ταύτην, δηλονότι τὴν ἐλαίαν, καὶ φύτευμα σκιερὸν, τῷ πανδόκῳ καὶ πάντας δεχομένῳ τοὺς Ἕλληνας ἄλσει τοῦ Διὸς, ἤτοι τῷ Διὶ ἀφιερωμένῳ τεμένει, λέγω δὴ, τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τόπῳ, καὶ ξυνὸν καὶ κοινὸν στέφανον ἀρεστῆς τοῖς ἀνθρώποις, ἤγουν δι' οὗ πάντες οἱ νικῶντες στεφανοῦνται. R.

25. Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν] τὰς πηγὰς τοῦ Ἴστρου ἐν Ταρτησσίοις ὑποτίθεται. Ἴστρος δὲ ποταμὸς διὰ πολλῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης χωρεῖ, ἔχει δὲ τὰς πηγὰς ἐν τῇ τῶν Ταρτησσίων χώρᾳ, ὃς νῦν Δάνουβις λέγεται. σκιερὰς δέ φησι πηγὰς, ἤτοι τὰς βαθείας, ἢ τὰς σκιαζομένας τῇ περὶ αὐτὰς τῶν ἐλαιῶν φυτείᾳ. V.

Οὗτος ὁ ποταμὸς ἐν Ταρτησσίοις ἔχει τοῦ ῥεύματος τὴν ἀρχήν. σκιαρῶν δὲ πηγῶν, τῶν ὑπὸ ἐλαιῶν καὶ ἄλλων δένδρων σκιαζομένων. R.

Ἐνεικεν] Gl. Ms. γ. ἔφερεν.

26. Ἀμφιτρυωνιάδας] τοῦτο κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, διὰ τὸ μέτρον. τὸ γὰρ ἀκόλουθον, Ἀμφιτρυωνίδης, ἐστίν. ἄλσος δὲ οὐ μόνον ὁ κατάφυτος τόπος, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς θεοῖς ἀνακείμενος, καταχρηστικῶς· ἐπειδὴ πάντες οἱ κατάφυτοι χῶροι τοῖς θεοῖς ἀνετίθεντο. ἴσθι ὅτι πᾶν χωρίον τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένον, κἂν ψιλὸν φυτῶν ᾖ, ἄλσος καλεῖται, ὡς Ὅμηρος· (Iliad. β. 506.)

"Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσειδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος."

οὐ γὰρ Ὀγχηστὸς δένδρεσι κομᾷ, ἀλλ' ἱερός ἐστιν. R.

27. Μνᾶμα τῶν Ὀλυμπίᾳ] σύμβολον στέμμα τῶν ἱερῶν ἀγώνων· οἷον Ὀλυμπίων, κότινος· Πυθίων, δάφνη· Νεμέων, σέλινον χλωρόν· Ἰσθμίων, σέλινον ξηρόν. V.

28. Δᾶμον Τπερβορέων] πείσας τὸν δῆμον, τὸν τῶν Τπερβορείων, δοῦναι τὸν κότινον, ὅστις δῆμος Θεράπων ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ θρησκευτὴς αὐτοῦ. Τοὺς Τπερβορέους τοῦ Τιτανικοῦ γένους Φερένικός φησιν εἶναι, γράφων οὕτως· (cf. Gesner. Orph. p. 471.)

"Ἀμφὶ δ' Τπερβορέων, οἵ τ' ἔσχατα ναιετάουσι,
Νηῶ ὑπ' Ἀπόλλωνος, ἀπείρητοι πολέμοιο·
Τοὺς μὲν ἄρα προτέρων ἐξ αἵματος ὑμνείουσι
Τιτήνων βλαστόντας, ὑπὸ δόμον αἰθρήεντα
Νάσσασθαι Βορέαο, γῆν (f. λαχεῖν τ') Ἀριμασπὸν ἄνακτα." V.

Πείσας] Gl. Ms. γ. καταπείσας.

30. Πιστὰ] Gl. Ms. γ. φιλικά.

Πιστὰ φρονέων] φιλικῶς διανοούμενος καὶ πείθων λόγῳ· ἢ πιστὰ, πιστικὰ, οἷον πιθοῖ καὶ οὐ βίᾳ. διὸ καὶ ἔπεισεν αὐτούς. V.

Ὅστις, ἤγουν ὁ Ἡρακλῆς, πιστὰ, τουτέστι φιλικὰ, φρονῶν αὐτοῖς, ἤτησε, χάριν τοῦ ἄλσους τοῦ Διὸς, ἤγουν τοῦ ἀνατεθειμένου τόπου τῷ Διΐ, τοῦ παντοδαποὺς ἀνθρώπους ὑποδεχομένου, φύτευμά τε σκιᾶς ποιητικὸν, κοινὸν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ στέφανον τῆς ἀρετῆς τῶν νικώντων ἐν τῷ ἀγῶνι. φύτευμα δὲ λέγει καὶ στέφανον, τὴν ἐλαίαν, ὡς φυτευθησομένην καὶ εἰς στεφάνους συντελέσουσαν, ταυτὸ λέγων, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν· ἤτησε τὴν ἐλαίαν, χάριν τοῦ ἄλσους τοῦ Διὸς, ἵνα ποιήσῃ αὐτοῖς ἐν αὐτῷ φυτείαν, σκιᾶς ποιητικὴν, κοινὴν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ χρήσεται αὐτῇ καὶ εἰς στεφάνους τῆς ἀρετῆς τῶν νικώντων ἐν τῷ ἀγῶνι. R.

Παν δόκῳ] τῷ πάντας ὑποδεχομένῳ, διὰ τὸ εἶς τοὺς ἀγῶνας πολλοὺς ἀπίεναι. V.

31. Ἄλσει] οὐκ ἄν τις ἐνταῦθα ἐναντιωθείη τῷ Πινδάρῳ, τῷ τὸ ἴδιον ἀφύτευτον χωρίον ἄλσος ὀνομάζοντι. ἔλεγον γὰρ πᾶν χωρίον ἀφιερωμένον θεῷ, κἂν ψιλὸν φυτῶν ᾖ, ἄλσος, ὡς καὶ Ὅμηρος· (l. l.) "Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος." οὐ γὰρ Ὀγχηστὸς δένδρεσι κομᾷ, ἀλλὰ ἱερός ἐστι. V.

32. Ξυνὸν στέφανον] κοινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις φύτευμα καὶ στέφανον τῶν ἀρετῶν. Ἄλλως. κοινὸν γινέσθαι φύτευμα τοῦ τε ἄλσους τοῦ Διὸς καὶ τῶν στεφάνων τῶν ἀρετὴν ἐχόντων ἀνδρῶν. V.

Στέφανόν τ' ἀρεταῖς] Gl. Ms. γ. τῶν νικώντων ἐν τῷ ἀγῶνι.

34. Ἤδη γὰρ αὐτῷ] ἤδη γὰρ αὐτῷ, τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ οἱ βωμοὶ τοῦ Διὸς θυσίας καὶ ἐναγισμάτων ἐπεπλήρωντο, καὶ ἡ σελήνη πλήρης οὖσα καὶ ὁλόκληρος τῷ φωτὶ πρὸς τὴν ἑσπέραν καὶ τὴν νύκτα ἀντιλάμπουσα, τὸν καιρὸν παρεῖχε τῆς κρίσεως τοῦ ἀγῶνος. ἐν γὰρ τῇ ἐκκαιδεκάτῃ τῆς σελήνης ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τελεῖται. δεῖ δὲ τὸ πρότερον, δεύτερον νοεῖν, καὶ τὸ δεύτερον, πρῶτον. οὐ γὰρ δὴ θυσίαι ἐγίνοντο πρότερον, εἶτα οὕτως ἡ διχόμηνις ἔλαμπεν, ἀλλὰ πρότερον ἡ ἡμέρα τῆς πανσελήνου παρεγίνετο, εἶτα οὕτως αἱ θυσίαι καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ἀγῶνος ἐτελοῦντο. ὁ δὲ λόγος· ἤδη γὰρ τῶν βωμῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Διὸς πληρωθέντων θυσιῶν, ἀντὶ τοῦ, σεβασθέντων ταῖς θυσίαις καὶ ἐναγίσμασι λαβόντων. V.

Τὸ αὐτῷ μὴ μόνον πρὸς τὸ, ἁγισθέντων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ, πατρὶ, συναπτέον, ἵν' ᾖ· τῷ πατρὶ αὐτῷ καὶ αὐτοῦ. Ἡρακλῆς πρὸ τοῦ τὴν ἐλαίαν ἐξ Τπερβορέων ἐνηνοχέναι, μίαν Ὀλυμπιάδα τετέλεκεν. ἐτελεῖτο δὲ ἡ Ὀλυμπιακὴ πανήγυρις ἐν πανσελήνῳ. τόδε γάρ ἐστι λύσις τοῦ ἀντιπίπτοντος. εἶπε γὰρ ἄν τις αὐτῷ· τίνος χάριν τὴν ἐλαίαν ἐκόμισε; φησὶ γοῦν· ἤδη γὰρ καὶ τότε τῶν βωμῶν τῷ πατρὶ, ἤτοι τῷ Διΐ, ἁγισθέντων, καὶ τελε-

σθέντων, καὶ ἐναγίσματα λαβόντων, αὐτῷ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἡ χρυσάρματος μήνη καὶ σιλήνη ἀντίφλεξε καὶ ἀντέλαμψεν ὅλον ὀφθαλμὸν τῆς ἑσπέρας. ποταπὴ διχόμηνις καὶ πανσέληνος· ὅτε δέ ἐστιν ἡ σελήνη πανσέληνος, δίχα κόπτει τὸν μῆνα· ἐν γὰρ τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τοῦ μηνὸς τοῦτο γίνεται. ὥσπερ φαμὲν, ἡ λαμπὰς ἐν νυκτὶ φῶς ἀστράπτει, οὕτω καὶ τό· ἀντίφλιξεν ὅλον τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἑσπέρας, τουτέστι, διαφανῆ ἐποίησε. τὸ δὲ ὀφθαλμὸν λέγει, ἐπειδὴ τὸ τῆς νυκτὸς φῶς τοὺς ἐν νυκτὶ πορευομένους βλέπειν ποιεῖ, καὶ ἀπροσκόπτως τὴν πορείαν ἐργάζεσθαι. μὴ λάβῃς πρὸς τὸ, διχόμηνις, τὸ οὖσα ἔξωθεν. δέον γὰρ διχόμηνος εἰπεῖν, διχόμηνις εἶπε, πρὸς τὸ μῆνη. λέγεται δὲ μήνη, διότι τοὺς μῆνας αὐτὴ ἐργάζεται, μειουμένη καὶ πάλιν νεουμένη. ἤδη γὰρ ὑπ' αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ βωμοῦ μὲν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἁγισθέντος, τουτέστι δ' ἐναγισμάτων σεβασθέντος, ἡ πανσέληνος σελήνη ἡ χρυσάρματος, ὁλόκληρον τὸν ἑαυτῆς ὀφθαλμὸν λαμπρῶς ἀντίφλεξεν ἐπὶ τῆς ἑσπέρας, ἀντὶ τοῦ, δεδυκότος τοῦ ἡλίου, αὐτὴ τὸν ἑαυτῆς ὀφθαλμὸν λαμπρῶς ἀντέθηκε. λέγεται δὲ ὁ λόγος ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ, ἤδη γὰρ τῆς πανσελήνου σελήνης τῆς χρυσαρμάτου ὁλόκληρον τὸν ἑαυτῆς ὀφθαλμὸν ἀντιφλεξάσης ἐπὶ τῆς ἑσπέρας, ὁ βωμὸς μὲν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τουτέστι τοῦ Ἡρακλέους, δι' ἐναγισμάτων ὑπ' αὐτοῦ ἐτιμήθη. μετὰ γὰρ τὴν πανσέληνον αἱ θυσίαι ἐπὶ τῷ βωμῷ, φασὶν, ἐτελοῦντο. καὶ μεγάλων ἀγώνων ἀγυὴν κρίσιν, ἤγουν ἀδωροδόκητον, ἀπρωσκόλητον, καὶ πενταετηρίδα ἅμα, κατέστησεν, αὐτὸς δηλονότι ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς κρημνοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ τοῖς ἄγαν θείοις. R.

Ἁγισθέντων] Gl. Mss. γ. καθιερωθέντων.

35. Διχόμηνις] ἡ σελήνη, ἐπεὶ ἐν τῷ πανσελήνῳ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἄγεται, καὶ τῇ ἑκκαιδεκάτῃ γίνεται ἡ κρίσις· καὶ αὐτὸ εἰς δύο καταμερίζεται, εἴς τε τὴν αὔξησιν, καὶ λεῖψιν τοῦ φωτός. Ἄλλως. ὅτι πανσελήνῳ ἄγεται ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών. πρὸ δὲ τοῦ εἰς Ὑπερβορέους παραγενέσθαι, Ἡρακλῆς διατέθεικε μίαν Ὀλυμπιάδα· μηδέπω ἀποδεδειγμένου τοῦ στεφάνου. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι ψιλὸς καὶ ἀσκίαστος ἦν ὁ τόπος, ὥστε ὅλον τὸν ὀφθαλμὸν τῆς σελήνης καταλάμψαι τοὺς βωμούς. γίνεται δὲ ὁ ἀγὼν, ποτὲ μὲν διὰ τεσσαράκοντα ἐννέα μηνῶν, ποτὲ δὲ διὰ πεντήκοντα. ὄθεν καὶ ποτὲ μὲν τῷ Ἀπολλωνίῳ μηνὶ, ποτὲ δὲ τῷ Παρθενίῳ, ἐπιτελεῖται. χρυσάρματον δὲ εἶπε τὴν σελήνην, (διὰ τὸ) πρὸς τὸ μεγαλοπρεπέστερον τὴν εἰκόνα διαθέμενος. V.

Ὅλον ἑσπέρας ὀφθαλμὸν] ὅλον ὀφθαλμὸν τῆς νυκτὸς τὸ σκοτῶδες πληροῦσα ἡ σελήνη κατελάμπρυνε. V.

37. Ἁγνὰν] Gl. Mss. α. γ. καθαράν.

Ἁγνὰν κρίσιν] ἢ διὰ τὴν τῶν Ἑλλανοδικῶν ἐπιμέλειαν, ἢ διὰ τὴν σύγκρισιν. V.

38. Καὶ πενταετηρίδ' ἅμα] ἔθηκε δὲ ὁμοῦ τοῖς εἰρημένοις, καὶ χρόνον πενταετηρικὸν αὐτὸν εἶναι τάξας. πάντων οὖν, φησὶ, γενομένων τῶν μεγάλων ἄθλων, λοιπὸν τὴν ἀγυὴν καὶ ἀδωροδόκητον κρίσιν ἔθηκεν, ὥστε τὸν ἀγῶνα διὰ τοσούτου τελεῖσθαι καὶ ἐν τόπῳ, τῇ Ἠλιδι. ἐκεῖ γὰρ ὁ Ἀλφεὸς ποταμός. V.

39. Ζαθέοις] Gl. Mss. α. γ. τοῖς θαυμαστοῖς.

40. Ἀλλ' οὐ καλὰ] τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ δέ. ἐκ δὲ τοῦ παρισομένου τὴν δόσιν τοῦ στεφάνου δηλοῖ, ὅτι μήπω ἦν. V.

Ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρα θάλλοντα εἶχεν ὁ χῶρος ὁ ἐν ταῖς βήσσαις, ἤτοι ταῖς κοιλάσι, ταῖς καταδύσεσι τοῦ Κρονίου λόφου τοῦ Πίλοπος. R.

41. Κρονίου Πέλοπος] ἤτοι ὅτι ἀπὸ Κρόνου εἶχε τὸ γένος ὁ Πέλοψ· Πλουτὼ γὰρ ἡ θυγάτηρ Κρόνου, ἦς Τάνταλος, ὁ πατὴρ Πέλοπος. ἵνα οὖν εἴπῃ· ὅτι οὕτω ἦν τὸ τοῦ κοτίνου φυτὸν ἐν ταῖς βήσσαις καὶ τοῖς τόποις τοῦ Πέλοπος τοῦ Κρονίου· τῆς Πελοποννήσου γὰρ ἦν ἡ Ἦλις· ἢ ἁπλούστερον οὕτως, ὅτι ὁ χῶρος τοῦ Πέλοπος, ὁ ἐν ταῖς βήσσαις τοῦ Κρονίου, οὐδέποτε εἶχε τὸ φυτόν. Κρόνιον δὲ ὄρος, πλησίον. V.

42. Τούτων ἔδοξε] τούτων τῶν φυτῶν γυμνὸς ὢν ὁ κῆπος καὶ ὅλος ὁ τόπος ἔδοξε καὶ ἐδόκει ὑπακούειν ταῖς ὀξείαις αὐγαῖς τοῦ ἡλίου, ἀντὶ τοῦ, εἶναι κατάθερμος καὶ πυρώδης καὶ ἀσκίαστος. V.

Τούτων] ἤγουν τῶν δένδρων, γυμνὸς ὢν ὁ κῆπος, τουτέστιν ὁ μετέωρος τόπος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενος, ἔδοξεν αὐτῷ, τῷ Ἡρακλεῖ δηλονότι, ὑπακούειν ταῖς ὀξείαις αὐγαῖς τοῦ ἡλίου, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεῖραν ἔρχεσθαι τῶν σφοδρῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. τότε δὴ ἐφρόντιζεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, αὐτὸς, πορεύεσθαι εἰς τὴν γῆν τὴν περὶ τὸν Ἴστρον ποταμόν. Ἀπορήσειεν ἄν τις ἐνταῦθα, πῶς τὸ κῆπος λέγει μὴ ὄντων δένδρων; καί φαμεν, ὥσπερ ἄνω εἰρήκει τὸν αὐτὸν τοῦτον τόπον ἄλσος, οὕτω καὶ τοῦτο ἢ τοῦτον κῆπον λέγει μὴ ὄντων δένδρων; καί φαμεν, ὥσπερ ἄνω εἰρήκει τὸν αὐτὸν τοῦτον τόπον ἄλσος, οὕτω καὶ τοῦτο ἢ τοῦτον κῆπον λέγει Πίνδαρος, ὡς πρὸς τὸν καιρὸν αὐτοῦ. ἢ ἐπειδὴ κᾶπος καὶ ἡ φάτνη λέγεται. ἔτρεχον δὲ ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ οἱ ἵπποι, κᾶπος ἀποτελοῦντες ἐκ τῶν μυκτήρων. R.

43. Γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος] κᾶπος κυρίως, ὁ περιπνεόμενος ἀνέμοις τόπος, ὅθεν κάπας τὰς φάτνας καλεῖσθαι, διὰ τὸ περιπνέεσθαι ὑπὸ τῶν ἵππων, τῷ πνεύματι ἀναστώντων τὴν τροφήν. V.

44. Ἔτ' ἀκουέμεν] Gl. Ms. γ. καρτερεῖν.

45. Θυμὸς ὥρμαινεν] διὰ τοῦτο παραγενέσθαι προεθυμήθη εἰς τὴν γῆν τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν Σκυθίαν, ἐν ᾗ Σκυθίᾳ ἡ Ἄρτεμις αὐτὸν ὑπεδέξατο ἐλθόντα, ἡνίκα αὐτὸν τοῖς προστάγμασι καὶ ταῖς ἀγγελίαις τοῦ Εὐρυσθέως ὑπουργεῖν ἡ πατρὸς ἀνάγκη παρεσκεύαζεν, ἐπὶ τῷ τὴν ἔλαφον ἀγαγεῖν, ἣν ποτε ἡ Ταϋγέτη ἀνέθηκε τῇ Ὀρθωσίᾳ Ἀρτέμιδι. V.

46. Ἰστρίαν νιν] ἐὰν διὰ τῶν δύο νν, Ἰστρίαν νιν, τὴν Σκυθίαν ἀκουστέον· ἐὰν δὲ διὰ τοῦ ἑνός, ἡ Ἰστρία Ἄρτεμις αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ὑπεδέξατο. Ἰστρία δὲ ἡ Ἄρτεμις ἤτοι ἀπὸ τοῦ Ἴστρου, ὅνπερ τιμῶσιν αἱ Ἀμαζόνες, αἳ τιμῶσι μάλιστα τὸν Θεὸν, ἢ ἀπὸ Ταύρων, ἔθνους Σκυθικοῦ, περιοικοῦντος τὸν Ἴστρον, παρ' οἷς ὁμοίως τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις. τοὺς δὲ ἀναγινώσκειν, Ἰστριανὴν, ἵν' ᾖ, τὴν Ἰστριανὴν γῆν. V.

Ἔνθα Λατοῦς] ἐνταῦθα ναὸς ἦν αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος, οὗ καὶ Ἰφιγένεια ὑπ' αὐτῆς ἁρπαγεῖσα κεκόμισται. οἰκείως ἔχει τὸ, μυχῶν, πρὸς τὸ, δειρῶν. ἔνθα γὰρ ὄρη, καὶ φάραγγες καὶ κρημνοί. R.

Ἔνθα ἡ Θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἄρτεμις ἡ ἵπποσόα, τουτέστιν, ἡ τοὺς ἵππους σοβοῦσα, ἤγουν διεγείρουσα εἰς δρόμον, ἤτοι ἡ ἱππικὴ, ἐδεξιώσατο ἐλθόντα αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν μυχῶν ἤγουν τῶν καταδύσεων τῶν πολυστρόφων τῆς Ἀρκαδίας, ὁπηνίκα ἡ ἀνάγκη, ἡ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διὸς, παρεσκεύαζεν αὐτὸν, διὰ τῶν προσταγμάτων τοῦ Εὐρυσθέως τῶν δι' ἀγγέλων αὐτῷ προσταττομένων, (δι' ἀγγέλων γὰρ, φασὶ, προσέταττεν αὐτῷ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἃ προσέταττε·) τὴν ἔλαφον τὴν Θήλειαν τὴν χρυσόκερων ἄζοντα, ἣν ἡ Ταϋγέτη ἡ τοῦ Ἄτλαντος Θυγάτηρ ἀνατιθεῖσα Ἀρτέμιδι, τῇ Ὀρθωσίᾳ, ἐπέγραψεν ἱερὰν, αὐτῆς δηλονότι. εἰκότως εἶπε τὸ, ἀγγελίαις, διὰ γὰρ μηνυμάτων ἐπέταττεν αὐτῷ, τοὺς ἄθλους τελεῖν. ἐδεδίει γὰρ αὐτὸν αὐτοπροσώπως θεᾶσθαι. R.

50. Εὐτέμιν ἀγγελίαις] δι' ἀγγέλου γὰρ καὶ κήρυκος ἐκέλευεν ὁ Εὐρυσθεὺς, τοῦ Κοπρῆος. Ὅμηρος· (Iliad. ό. 639. sq.) ὃς Εὐρυσθῆος ἀΐσλων Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίην Ἡρακληείην. V.

51. Ἔντυ'] Gl. Mss. β. γ. διέγειρεν.

Ἀνάγκα πατρόθεν] παρὰ τὰ ἐν τῷ τ' τῆς Ἰλιάδος. ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν Ἥραν· (Iliad. τ'. 103.)

"Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια,"

καὶ τὰ ἑξῆς. διὰ τοῦτό φησι πατρόθεν ἀνάγκα. V.

Ἱστορία. Ἀνάγκα, πατρόθεν[f]. Ὅτε Ἀλκμήνη τὸν Ἡρακλέα ἐκυοφόρει, τότε φασὶ τὴν Ἥραν φθονοῦσαν Ἀλκμήνῃ διὰ τὰς τοῦ Διὸς σπορὰς, ἐλθοῦσαν πρὸς τὸν Δία αἰτῆσαι αὐτὸν παρασκευάσαι τὸν πρῶτον τεχθήσεσθαι μέλλοντα κύριον ἔσεσθαι τοῦ ὕστερον τεχθησομένου. κατανεύσαντος οὖν τοῦ Διὸς, Ἥραν ἐν τάχει ποιῆσαι τὸν Εὐρυσθέα γεννηθῆναι. λέγει οὖν τὴν τοῦ Διὸς πρὸς Ἥραν κατάνευσιν, ἀνάγκην. Ὕστερον δὲ Ἡρακλῆς ὑπὸ Ἥρας μανεὶς, ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλωνα καὶ χρώμενος αὐτῷ περὶ τῆς νόσου, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, μὴ ἂν πεπαύσεσθαι τῆς νόσου, εἰ μὴ προσελθόντα τῷ Εὐρυσθεῖ ποιεῖν, ὅσα ἂν ἐκεῖνος κελεύῃ. R.

52. Χρυσόκερων ἔλαφον] ὅτι ἐπιμελῶς οἱ ποιηταὶ τὴν Θήλειαν ἔλαφον, κέρατα ἔχουσαν, εἰσάγουσι· καθάπερ καὶ τὴν Θηλάζουσαν τὸν Τήλεφον γράφουσι καὶ πλάττουσι. τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι (in Fragm. (Fisch. p. 352.) ap. Athen. ix. p. 396. Ælian. N. A. vii. 39.)· Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὅς τ' ἐν ὕλαις κεροέσσῃς ὑπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Ζηνόδοτος δὲ μετατιθέμενος, διὰ τὸ ἱστορεῖσθαι τὰς θηλείας κέρατα μὴ ἔχειν, ἐροέσσῃς εἰπών. οἱ μέντοι ποιηταὶ πάντες κέρατα ἐχούσας ποιοῦσιν. ὅτι δὲ συνέβαινε καὶ εἰκός ἐστιν, ἐνίας ἔχειν, ἐκεῖθεν δῆλον, ὅτι τῶν ἐλεφάντων οἱ μὲν ἐξ Αἰθιοπίας καὶ Λιβύης πάντες σὺν ταῖς θηλείαις ὀδόντας ἔχουσιν, ὡς τινές φασι, καθὰ καὶ Ἀμυντιανὸς ἐν τῷ περὶ ἐλεφάντων φησί· τῶν δὲ Ἰνδικῶν αἱ θήλειαι χωρὶς τῶν ὀδόντων εἰσίν. V.

53. Ἂν ποτε Ταϋγέτη] αὕτη Ἄτλαντος θυγάτηρ. ἀφιέρωσε δὲ τὴν ἔλαφον τῇ Ἀρτέμιδι. λέγεται γὰρ, ὅτι, ἡνίκα Ἡρακλῆς παρέσχεν αὐτὴν Εὐρυσθεῖ, τότε ηὐρίθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῆς γεγραμμένον· Ταϋγέτη ἱερὰν ἀνέθηκεν. V.

Ἱστορία. Ταϋγέτη, ἡ Ἄτλαντος θυγάτηρ, ὑπὸ Διὸς ἐρασθεῖσα, μετεβλήθη εἰς ἔλαφον ὑπ' Ἀρτέμιδος, καὶ οὕτω τὸν γάμον ἐξέφυγεν, ὕστερον δὲ ὑπ' αὐτῆς πάλιν ἐπανῆλθεν εἰς ἄνθρωπον. τούτων οὖν ἀμειβομένη τῇ Ἀρτέμιδι, ἔλαφον ἀνατίθησιν αὐτῇ χρυσῷ κεκοσμημένην τὰ κέρατα, ἐν οἷς ἐτέγραψε· Ταϋγέτη ταύτην ἀφιεροῖ Ἀρτέμιδι· ἣν ἀγαγεῖν ὑπ' Εὐρυσθέως Ἡρακλῆς ἐπετύχθη· ὅθεν διώκων αὐτὴν μέχρις Ὑπερβορέων ἀφῖκτο, ἀφ' οὗ τὴν ἐλαίαν εἰς Ὀλυμπίαν ἤγαγε. τὸ δὲ ἀντιθεῖσα, ἤγουν ἀνατιθεῖσα κατὰ συγκοπὴν, ἤγουν ἀνθ' ἑαυτῆς θεῖσα. R.

54. Ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ] Ὀρθωσία ἡ Ἄρτεμις παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδίας. ἔστι γὰρ ὄρος Ἀρκαδίας Ὄρθιον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Διὸς Ὀρθία καὶ Ὀρθωσία καλεῖται. ἤτοι, τῇ ὀρθούσῃ τὰς γυναῖκας καὶ εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἀγούσῃ. V.

Ὀρθωσίᾳ, τῇ ἐν Ὀρθωσίᾳ ὄρει Ἀρκαδίας τιμωμένῃ Ἀρτέμιδι, ἤγουν τῇ ὀρθούσῃ τὰς γυναῖκας, ἐν τῷ τοκετῷ. ἔφορος γὰρ λοχείας. Ὀρθωσία ἡ Ἄρτεμις παρὰ τὸ Ὀρθώσιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδικόν. ἔστι δὲ καὶ Ὄρθιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Διὸς Ὀρθία Ὀρθωσία καλεῖται, ἤγουν ἡ ὀρθοῦσα τὰς γυναῖκας, καὶ εἰς σωτηρίαν ἐκ τῶν τοκετῶν ἄγουσα. R.

55. Τὰν μεθέσταν] ταύτην ἐπιδιώκων τὴν ἔλαφον, ἐθιάσατο καὶ τοὺς Ὑπερβορέους ψυχροτάτους τόπους, καὶ τὴν Σκυθίαν. ἔνθα στὰς, ἐξεπλάγη τὰ δένδρα τῆς ἐλαίας, καὶ αὐτὸν ἐπιθυμία ἔλαβε φυτεῦσαι ἀπ' αὐτῶν περὶ τοὺς τοῦ σταδίου τόπους τοῦ ἱππικοῦ. V.

Ταύτην διώκων, εἶδε καὶ ἐκείνην τὴν γῆν, τὴν τὰς ἐλαίας ἔχουσαν, ὅπισθεν τῶν πνοῶν τοῦ βορέου τοῦ ψυχροῦ, ἤγουν κατὰ τὰ Ὑπερβόρεια μέρη, ὅπου σταθεὶς ἐθαύμαζε τὰ δένδρα, ὧν γλυκὺς ἵμερος καὶ ἔρως ἔλαβεν αὐτὸν, ὥστε φυτεῦσαι ἀπ' αὐτῶν, δηλονότι, περὶ τὸ τέρμα τοῦ δρόμου τῶν ἵππων, τὸ δωδεκάγναμπτον, ἤγουν ὃ δωδεκάκις οἱ ἀγωνιζόμενοι περιήρχοντο, ἢ δωδεκάγναμπτον, τὸ ιβ' γναμπτοὺς ἔχον, ἐπειδὴ καὶ ιβ' δρόμους ἐποίει τὸ στάδιον ἅρμα τῶν ἵππων, τὸ δὲ πωλικὸν, ἡ. R.

[f] Diserte sic in Cod. Gotting. Male vulg. Ἀλκμήνη πρόσθεν.

61. Καὶ νῦν (sic Sch. vet. præfixum) εἰς ταύταν ἑορτὰν] τὴν τοῦ νικηφόρου πανήγυριν καὶ εὐωχίαν. εἰώθασι γὰρ εὐωχεῖσθαι. τὴν εὐωχίαν γὰρ ἑορτὴν εἶπε. θησὶ γὰρ ἔρχεσθαι εἰς τὴν τοῦ Θήρωνος ἑστίαν τόν τε Ἡρακλῆ καὶ τοὺς Διοσκούρους, ἐπεὶ ἐξένιζεν αὐτοὺς ὁ Θήρων. V.

Καὶ δὴ εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν, ἤγουν εἰς τὰ Θεοξένια, εὐμενὴς ἔρχεται ὁ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς δυσὶ παισὶ τῆς Λήδας τῆς βαθυζώνου, ἤγουν τῆς πολυτελεῖ ζώνῃ κοσμουμένης, ἤγουν τῆς πλουσίας. καθὰ λέγεται καὶ βαθὺς πλοῦτος ὁ πολὺς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, τουτέστι τῆς δασείας. R.

62. Ἀντιθέοισι νίσσεται] καὶ νῦν ἔξει ἐπὶ τῇ παρούσῃ πανηγύρει τοῦ Θήρωνος ὁ Ἡρακλῆς ἅμα τοῖς ἰσοθέοις τῆς Λήδας παισὶ Διοσκούροις· τούτοις γὰρ ἐπέτρεψε διατιθέναι τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς, αὐτὸς λοιπὸν εἰς θεοὺς ἀναχωρῶν. V.

Τοῖς ἀντιθέοις, ἤγουν τοῖς ἰσοθέοις, τουτέστι τοῖς Διοσκούροις. τούτοις γὰρ ἐπέτραπεν, ἤγουν, ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ τούτων ἔδωκεν, εἰς τὸν οὐρανὸν αὐτὸς ἀπερχόμενος, νέμειν, ἤγουν διοικεῖν, τὸν θαύμαστὸν ἀγῶνα, περί τε τῆς ἀρετῆς, ἤγουν τῆς δυνάμεως, τῆς ἐμπειρίας τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς διῤῥηλασίας, ἤγουν τῆς σπουδαίας κινήσεως τῶν δίφρων, τῆς ῥιμφαρμάτου, τουτέστι, δι' ἧς ἡ ταχυτὴς τῶν ἁρμάτων δείκνυται. R.

64. Ἰὼν] Gl. Ms. γ. πορευόμενος.

66. Ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς] καὶ τὰ περὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἀριστῆς διοικεῖν αὐτοῖς ἐπέτρεψε, τοῖς Τυνδαρίδαις. τὸ δὲ ῥιμφαρμάτου, τῆς ταχέα καὶ ὀξέα ἅρματα ἐχούσης. V.

67. Ἐμὲ δ' ὧν πα] ἀμφότεροι οἱ σύνδεσμοι παραπληρωματικοί, καὶ ἐν τῷ, Θήρωνί τε ἐλθεῖν, ὅ τε. V.

68. Ἐμμενίδαις] Ἐμμενίδαι, φατρία Θήρωνος ἐν Σικελίᾳ. λέγει δὲ τοῖς Ἀκραγαντίνοις. Τηλεμάχου, καταλύσαντος τὸν τῶν Ἀκραγαντίνων τύραννον Φάλαριν, παῖς γίνεται Ἐμμενίδης, οὗ Αἰνησίδαμος, οὗ Θήρων καὶ Ξενοκράτης· Θήρωνος δὲ, Θρασυδαῖος, Ξενοκράτους δὲ, Θρασύβουλος. V.

Ἐμμενίδαι, φατρία Θήρωνος ἐν Σικελίᾳ. Τηλέμαχος γάρ τις καταλύσας τὴν Φαλάριδος τυραννίδα ἐν Ἀκράγαντι, τὴν βασιλείαν ἐκτήσατο, οὗ παῖς γίνεται Αἰνησίδαμος, ὁ Θήρωνος πατήρ. R. Ἐμὲ δ' οὖν ἡ ψυχὴ διεγίρει εἰπεῖν, δόξαν ἐλθεῖν τοῖς Ἐμμενίδαις, ἤγουν τῇ φατρίᾳ τοῦ Θήρωνος, τουτέστι τοῖς Ἀκραγαντίνοις καὶ τῷ Θήρωνι, τῶν Τυνδαριδῶν, ἤγουν, τῶν Διοσκούρων τῶν εὐϊππων, τουτέστι, τῶν ἐπὶ καλῶν ἵππων ὀχουμένων, διδόντων αὐτὴν δηλονότι, διότι αὐτοὺς ἐπέρχονται, ἤγουν δεξιοῦνται, διὰ τραπεζῶν ξενοδοχικῶν πάνυ πλειόνων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, τραπεζῶν, ἃς οἱ ἄλλοι οὐ ποιοῦσιν ἄνθρωποι. ἢ οὕτω· διότι αὐτοὺς δεξιοῦνται διὰ πλείστων τραπεζῶν πρὸς ἀνθρώπους ξενοδοχικῶν κατὰ εὐσεβῆ προαίρεσιν φυλάσσοντες, ἤγουν τηροῦντες, τιμῶντες τὰς ἑορτὰς τῶν θεῶν. R.

71. Ὅτι πλείστοισι] πάνυ πλείοσι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· ὅτι ἐπ' αὐτοὺς τοὺς Διοσκούρους οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος, καὶ αὐτὸς ὁ Θήρων, οἴχονται καὶ πορεύονται ἐν πλείσταις ἀνθρώπων ξενίαις τραπέζαις, τουτέστιν, ὡς οὐδένες ἀνθρώπων, θυσίαις καὶ πανηγύρεσιν αὐτοὺς τιμῶσι, φυλάσσοντες καὶ τηροῦντες τὰς τελετὰς καὶ τὰς ἑορτὰς τῶν Μακάρων ἐν εὐσεβεῖ γνώμῃ, τουτέστιν εὐσεβεῖς ὄντες, καὶ περὶ τὰς τῶν θεῶν τιμὰς ἀσχολούμενοι. R.

72. Ξενίαις] Gl. Ms. α. φιλοφροσύναις. Αὐτούς. Gl. Ms. γ. τοὺς ἀγωνιστάς. (male.)

Ξενίαις ἐποίχονται] ἡ γενομένη θυσία τοῖς Διοσκούροις ξενισμὸς λέγεται. ταῖς γινομέναις θυσίαις τοῖς Διοσκούροις ὑπ' αὐτῶν, ὡς εὐσεβῶν ὄντων. ἀγαθῇ οὖν γνώμῃ καὶ συνειδήσει οἱ Ἐμμενίδαι τὰς θυσίας ἀεὶ πληροῦσιν. V.

75. Εἰδ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ] εἰ δὲ τὸ ὕδωρ μὲν τῶν λοιπῶν στοιχείων προτετίμηται, καὶ τοῦ πλούτου ὁ χρυσὸς, καὶ τῶν ἀγώνων ὁ Ὀλυμπιακὸς, δῆλόν ἐστιν,

ὅτι πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀριστῆς ὁ Θήρων παρεγένετο νικήσας, καὶ αὐταῖς τρόπον τινὰ ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις προσπέλασεν —Ἄλλως. Καθολικῶς πάντων εἰπεῖν. ὥσπερ οὖν, φησὶ, τὸ ὕδωρ ἀριστεύει πάντων, οὕτω καὶ Θήρων ἀριστεύει τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλως. εἰ δὲ τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων διαφέρει, καὶ ὁ χρυσὸς τοῦ πλούτου, νῦν γε ὁ Θήρων πρὸς τὸ ἔσχατον καὶ ἄκρον τῆς νίκης ἱκάνων, ἅπτεται ταῖς οἰκοθεν ἀρεταῖς τῶν Ἡρακλέος στηλῶν, καὶ τὸ πόρσω ἐστὶ βροτοῖς σοφοῖς ἄβατον καὶ ἀσόφοις. οὐδαμῶς οὖν αὐτὸ τὸ πόρσω διώξω, καὶ μᾶλλον ζητήσω τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος. πρὸς ἰσχατιὰν δὲ ἀρεταῖσιν, εἰς ἄκρον ἧκει ἀρετὴς, τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος στέφανον τετυχηκώς. V.

Εἰ δὲ ἄριστον μέν ἐστι τὸ ὕδωρ τῶν ἄλλων δηλονότι στοιχείων, τῶν κτημάτων δὲ ὁ χρυσός ἐστιν αἰδοιέστατον, κτῆμα δηλονότι, ἦγουν τιμιώτατον (τὸ γὰρ πλεῖστα αἰδοῦς ἄξιον, τιμιώτατον πάντων) νῦν γε ὁ Θήρων πρὸς τὴν ἰσχατιὰν, ἦγουν τὸ ἀκρότατον καταλαμβάνων, ἅπτεται ταῖς οἰκοθεν ἀρεταῖς, τουτέστι ταῖς γνησίαις, ταῖς οἰκείαις τῷ γένει αὐτοῦ. Ἄλλως. Οἰκοθεν· ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ οὐκ ἀπὸ τύχης πατέρων, ὡς ἕτεροι. R.

79. Οἰκοθεν] διὰ τῶν οἰκείων ἀρετῶν. V.

Ἡρακλέος στηλᾶν] ὁ Ἡρακλῆς ἡνίκα ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς εἰς τὴν Ἐρύθειαν λεγομένην νῆσον πρὸς τῷ Ὠκεανῷ παρεγένετο, πᾶσαν διεξελθὼν τὴν πλειομένην θάλασσαν, ἐβούλετο προσωτέρω χωρεῖν. εἶτα χάος εὐρὺν καὶ ζόφον, ἔστηκε στήλας, δι' ὧν ἐμήνυσε τὸ τέλος τῆς θαλάσσης, ὡς μηδὲν εἶναι περαιτέρω πλωτόν. πρὸς τοῦτο οὖν ἡ διάνοια ἀποδίδοται, ὅτι, ὁ νικήσας Ὀλύμπια μὴ ζητείτω πλέον. ἔχει γὰρ τὸ τέλος τῆς εὐδαιμονίας, ὥσπερ τὸ τέλος τῆς θαλάσσης αἱ Ἡρακλέος στῆλαι ἐν τόπῳ Γαδείρων. V.

Τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ ἐνίκησε τὰ Ὀλύμπια, τὸν κράτιστον ἀγῶνα τῶν ἄλλων. τὸ πόρσω δὲ, τουτέστι τὸ πόρρω, ἀντὶ τοῦ, περαιτέρω, ἄβατόν ἐστι καὶ ὑπὸ τῶν σοφῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἀσόφων. οὐ μὴν διώξω, ἤγουν, οὐ ζητήσω, τουτέστιν, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, οὐκ ἂν ἐδίωξα. κεινὸς, ἤγουν μάταιος, ἂν εἴην, εἰ ἐζήτησα τοῦτο δηλονότι. Ἄβατον τὸ μὴ πρέπον πατηθηναι, καὶ ὃ οὐ διῆλθέ τις, καὶ ὃ οὐ δύναταί τις διελθεῖν, ἤγουν τὸ ἀδιεξίτητον· ἐνταῦθα κατὰ τὸ γ' λέγεται σημαινόμενον. R.

Ἡρακλέος στηλᾶν] ἀεὶ ἐν Γαδείροις ἔστησεν, ὅτε πρὸς ζήτησιν τῶν Γηρυόνου βοῶν ἀφῖκτο. ὅτι δὲ οὐκ ἔστιν ἐπέκεινα τούτων ἐλθεῖν, ἡ παροιμία δηλοῖ. Παροιμία· τὰ πέρα Γαδείρων, οὐ πειρατά. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι, ὥσπερ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν οὐκ ἔστιν ἐπέκεινα τι, οὕτω καὶ Θήρων εἰς τὸ ἀκρότατον τοῦ θαύματος ἰὼν, οὐκ ἂν ἔχοι πορρωτέρω ἐλθεῖν. πάντες γὰρ καὶ σοφοὶ καὶ ἄσοφοι μὴ εἶναι ταύτης ἔτι μείζω εὐδαιμονίαν εἴποιεν, ὥστε καὶ αὐτὸς, εἰ πλέον τι ζητοίην πρὸς τὸν αὐτοῦ ἔπαινον, μάταιος ἂν εἴην. Item R.

Τὸ πρόσω] τὸ ἐπέκεινα τῶν στηλῶν. τὸ γὰρ περαιτέρω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν χωρεῖν οὔτε σοφὸς οὔτε μὴ σοφὸς ζητήσειεν ἄν, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸς ἐγὼ τὸ τοιοῦτο διώξω. εἴην γὰρ ἂν κενός τις καὶ ἀπαίδευτος. V. Τὸ πόρσω. Gl. Ms. γ. ἀγνώστου.

80. Σοφοῖς] Gl. Ms. α. φρονίμοις.

81. Διώξω] Gl. Ms. γ. ἐρευνήσω. Κεινὸς] Gl. Ms. γ. Λωλός. (Sic exhibent Ox.)

Κεῖνος] ὁ τῶν δυνατῶν ἐφιέμενος, καὶ μὴ ἀδυνάτων ἐρᾶν. ἔνιοι δὲ ἀναγινώσκουσι, κεινὸς εἴην, ἵν' ᾖ· ἐὰν διώξω τὰ ἀδύνατα, κεινὸς εἴην, οἷον ἄφρων, ὡς ἀδυνάτων ἐφιέμενος. V. Ἄλλως. Περὶ τοῦ κεῖνος εἴην. Ἐπιστήσας τὶς λογισμῷ, καὶ εὑρὼν, ὅτι τὰ εὐκτικὰ τῶν ῥημάτων, ὅτε μὲν κυρίως εὐκτικὰ εἰσι, καὶ εὐχὴν περιέχουσιν, ἄνευ συνδέσμου τινὸς προφέρονται, τοῦ ἂν δηλαδὴ, ἢ τοῦ εἰ, ἢ ἑτέρου ὑποτακτικοῦ μορίου, ὁπηνίκα δὲ ἀντὶ ὑποτακτικῶν λαμβάνονται, τὰ εἰρημένα μόρια συμπροφερόμενα ἔχουσι, τὸ κεινὸς ὥσπερ διορθούμενος, κεῖνος ἔγραψεν, ἵν' οὕτως εὐκτικῶς τὸ εἶην ἀποδοθῇ, καὶ ἀναχθῇ τὸ νόημα πρὸς τὸν Θήρωνα, εὐχομένου δηλαδὴ τοῦ ποιητοῦ τὸ γενέσθαι κατὰ Θήρωνα, καὶ μὴ πλέον τι.

καλῶς μὲν οὖν ὁ ἀνὴρ ἐπεστάτησεν, ὡς ἐπίβολος ἄριστος τῆς γραμματικῆς τέχνης. Τοῦτο δὲ μόνον ἠγνόησεν, ὅτι ἡ γραμματικὴ ἐπὶ μόνῃ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τὸ κράτος ἔχει, καὶ δι' αὐτὴν συνεστάθη. πρὸς γὰρ τὰς ἄλλας, τὴν Δωρίδα φημὶ, καὶ Αἰολίδα, καὶ Ἀττικὴν, καὶ Ἰάδα, λίαν ἔχει ἀσυντελῶς. διὰ τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς κοινῆς κανόνας ἀπαιτούμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων, μόνα ἰδιώματα· οἷον, τόδε ἰδίωμα Δωριέων καὶ τόδε Ἀττικῶν. Ἰστέον οὖν, ὅτι τὸ, κεινὸς εἶνη, Δωρικῶς κείμενον παρὰ τῷ Πινδάρῳ ἐστὶν, ὃς τὰ πλείω Δωριστὶ γράφει. οἱ δὲ Δωριεῖς ὀλιγοφραδεῖς καὶ συλληπτικοὶ, ὡς δῆλον ἀπὸ τοῦ χρὴ καὶ χρῆν, ὧν τὸ μὲν χρὴ ἀντὶ τοῦ χρεών ἐστι συντεθέν· διὸ καὶ τοῦ ἐστὶ τὸν τόνον ἔχει· τὸ δὲ χρῆν, ἀπὸ τοῦ, χρεὼν ἦν· διὸ καὶ περισπᾶται. εἴπῃς οὖν καὶ τὸ εἶην ἂν συλληπτικῶς καὶ Δωρικῶς, ὡς τῆς συλλαβῆς τῆς, ἦν, ἐπελθούσης τῇ, ἄν, καὶ ἀρκούσης καθ' ἑαυτῆς, καὶ τοῦ συνδέσμου, παρὰ τῷ Δωριεῖ. V.

CARMEN IV.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τετάρτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ τετάρτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κῶλων ιέ. Τὸ ά προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἀναπλώμενον· υ υ - υ - - υ. Τὸ β' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον υ υ - υ -. Τὸ γ' ἰθυφαλλικὸν, ὅπερ ἔστι τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· - υ - υ -. Τὸ δ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τῆς πρώτης μακρᾶς ἀναλυομένης· υ υ - υ υ - - υ υ - -. Τὸ έ Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπίμικτον πρὸς τροχαϊκὴν συζυγίαν· - - υ υ - υ - -. Τὸ ς' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· - - υ υ - - υ υ - -. Τὸ ζ' λογαοιδικὸν, ἐξ ἀναπαίστων, καὶ ἰάμβου, καὶ συλλαβῆς. τὸ δὲ λογαοιδικὸν εὕρηται καὶ ἐν δακτύλοις, ἤγουν ῥυθμὸς ἐν λογογράφοις οἰκείως καὶ ἀοιδοῖς συγκείμενος· ὁ δάκτυλος ἀοιδοῦ, ὁ τροχαῖος λογογράφου. ὅτε γοῦν εἰσὶ δάκτυλοι καὶ ὁ ὕστερος τροχαῖος, τότε λογαοιδικὸν λέγεται. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα οἱ ἀνάπαιστοι ἀοιδοῦ, ὁ ἴαμβος λογογράφου, εἰ δὲ σπονδεῖοι εἰσί, μὴ ξενίσῃ. οἱ γὰρ σπονδεῖοι σύμπτυκτοι ἀνάπαιστοι λέγονται, ὡς καὶ τὰ εἰς σωτῆρα χριστὸν τὸν ὡραιοπυλιώτην, ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἄνω τῶν ἔξωθεν πυλῶν, ὅπου ἐζωγράφηται Ἰουστινιανὸς καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος·* - - - - - - υ - -. Τὸ ή Φερεκράτειον, λειπούσης τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ἤγουν ἐξ ἐπιτρίτων· - υ - υ - -. Τὸ θ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· υ - υ - - -. Τὸ ί ἐπιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπιωνικὸν δὲ λέγεται καὶ οὐκ Ἰωνικὸν, ὅτι ἰαμβικὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει, ἀνοικείαν τοῖς Ἰωνικοῖς, καὶ πάλιν ὕστερον ἴαμβον· - - υ - - υ - - υ -. Τὸ ιά τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, διαλυθέντων τῶν ποδῶν· υ υ - υ υ - - υ - -. Τὸ ιβ' Ἰωνικὸν δίμετρον, ὑπερκατάληκτον· υ υ - - - υ - υ -. Τὸ ιγ' Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· - - υ υ - -. Τὸ ιδ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, πρὸς τροχαϊκὴν (συζυγίαν) ἐπίμικτον· υ - υ υ - υ -. Τὸ ιέ ἰαμβικὸν πενθημιμερές· υ - υ - -.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιβ'. Τὸ ά Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον [λειμένης ἔμπροσθεν συλλαβῆς] μεμιγμένον τοῖς τροχαίοις· - - υ υ - υ - υ. Τὸ β' χοριαμβικὸν δίμετρον κατα-

* F. id quod est in Bandur. Imp. Orient. P. iii. p. 180. N. 519.

ληκτικόν. ἔχει δὲ καταληξιδα οἰκείαν ἰαμβικήν· ⏑⏑–⏑–. Τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ⏑–⏑–⏑–. Τὸ δ' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· – – – ⏑–⏑⏑– –. Τὸ ε δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐπὶ χοριάμβῳ, ἀπὸ προχαΐδι ἀναλυομένου· ⏑⏑⏑–⏑–⏑– –. Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ⏑–⏑⏑⏑–. Τὸ ζ' δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· –⏑⏑ –⏑⏑–⏑. Τὸ η περιοδικόν· οἷον ἴαμβος διπλοῦς καὶ ἓξ ἀρχῆς καὶ ἐκ τέλους ἀρχόμενος· – – ⏑– –⏑–⏑. Τὸ θ' περιοδικὸν προχαϊκὸν, ἀπὸ ἰάμβου καταληκτικόν· ⏑– –⏑–⏑. Τὸ ι ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ⏑–⏑⏑⏑–. Τὸ ια προχαϊκὸν, ἐπίτριτον, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναλυομένου, ἔτι δὲ καὶ τοῦ δευτέρου· ⏑⏑–⏑⏑⏑–⏑– –. Τὸ ιϛ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ⏑–⏑–⏑–.

Ψαύμιδι Καμαριναίῳ] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Ψαύμιδι Καμαριναίῳ, νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα πεζρίππῳ, παιδὶ Ἀκρωνος. Καμαρίνα δὲ πόλις Σικελίας. V.

1. Ἐλατὴρ] Gl. Ms. γ. Διώκτα.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς] ἐπειδὴ ὁ ἀγὼν Ὀλυμπιακὸς, τοῦτον δὲ ὁ Ψαῦμις ἐνίκησεν, εἰκότως ἐξ αὐτοῦ τοῦ Διὸς ποιεῖται τὸ προοίμιον τοῦ ἐπινικίου. Οἱ νεώτεροι δὲ, ἅρματα τὴν βροντὴν τῷ Διΐ εἶναι διδόασι, καὶ λέγουσιν, ὦ ἡνίοχε Ζεῦ. ἡ δὲ ἀκολουθία· ὦ Ζεῦ (καθ' ὑπερβατὸν), ὅστις τὴν Αἴτνην κατέχεις τὴν οὖσαν ἵππον καὶ πίσσα καὶ βάρος τοῦ Τυφῶνος. Αἴτνη, ὄρος Σικελίας. οἰκειότατα δὲ· Σικελιώτης γὰρ ὁ νικηφόρος, ὅτι καὶ ἡ Καμαρίνα πόλις Σικελίας· καὶ ἡ Κατάνη ὕστερον, Αἴτνη ἐκλήθη. V.

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ Ψαύμιδος νίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐγένετο, τὰ δὲ Ὀλύμπια τῷ Διΐ ἀνακεῖται, εἰκότως τοῦτο ἐπιβοᾶται. εἰπὼν δὲ, ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς, καὶ πολλὰ διὰ μέσου τιθεὶς, πάλιν ἐπαναλαμβάνει τὸν αὐτοῦ λόγον, καί φησιν· ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ. ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ἐλατὴρ τῆς βροντῆς, διοικητὴν αὐτὸν τῶν οὐρανίων πάντων φησίν. Ἄλλως. ὡς ἐπὶ ἵππου χρῆται τῷ λόγῳ· ἴσως δὲ οὐκ ἅρμα τοῦ Διὸς βούλεται τὴν βροντὴν ὑποστῆναι, ἀλλὰ μεταφορικῶς τίθησι τὰ ὀνόματα, ἵν' ᾖ ὁ λόγος οὕτως· ὦ Ζεῦ ὑψηλότατε, ἐλατὴρ τῆς βροντῆς τῆς ἀκαμαντόποδος, ἀντὶ τοῦ, ὃς κινεῖς τὴν βροντὴν τὴν ἐπιπλεῖστον διῆκνουμένην χωρὶς ἀτονίας. R.

Βροντᾶς] τὴν βροντὴν ὁ Πίνδαρος ὡς ἵππον ὑφίσταται τοῦ Διός. διὸ καὶ ἀκαμαντόποδα αὐτὴν εἶπεν· ἤτοι δὲ, ὑπέρτατε Ζεῦ, εἶπεν, ἢ ὑπέρτατε ἐλατὴρ τῆς βροντῆς· ἀκαμαντόποδος δὲ, τῆς στερεᾶς καὶ μὴ καμούσης τοὺς πόδας. V.

2. Ἀκαμαντόποδος] Gl. Ms. γ. τῆς ἰσχυρόποδος. α. κόπου χωρίς.

3. Ζεῦ τεαὶ γὰρ ὧραι] τὸ ἑξῆς· Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὧραι ἑλισσόμεναί με ἔπεμψαν ὑψηλοτάτων μάρτυς' ἀέθλων, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ᾠοιδᾶς. ἵν' ᾖ· αἱ γὰρ σαὶ ὧραι τῶν ἐνιαυτῶν ἔπεμψαν. Ὅμηρος· (Iliad. β. 551.) περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. μάρτυρα δὲ ἀντὶ τοῦ ὑμνητήν. διὰ γὰρ ποιημάτων καὶ ὕμνων ἐκδηλότεροι οἱ νικῶντες καὶ ἀΐδιος ἡ μαρτυρία. τὸ δὲ, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς, τῇ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ κέχρηται, ἵν' ᾖ· μετὰ ποικιλοφορμίγγων ᾠδῶν ἔπεμψάν με αἱ σαὶ ὧραι. ποικιλοφόρμιγγα δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ σὺν μουσικοῖς ὀργάνοις, αὐλῷ τε καὶ κιθάρᾳ, ᾖδον· τῇ δὲ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ καὶ Ὅμηρος κέχρηται· (Iliad. σ. 492.) δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων. ἀντὶ τοῦ μετὰ δαΐδων. Ἄλλως. Διὸς ὥρας τὰς Ὀλυμπιάδας λέγει. περισσὸς δὲ ὁ γὰρ σύνδεσμός ἐστι, ὅτι αἰτία ἔστι τοῦ ποικίλλειν τὴν φόρμιγγα. V.

Τεαὶ γὰρ ὧραι] διὰ μέσου ταῦτα τίθησι κατασκευαστικὰ τῆς ἐπενεχθησομένης ἀξιώσεως· ἃ ἐπεὶ εἶδεν ἐπιπολὺ παρατεθέντα, ἐπαναλαμβάνει τὸν πρὸς τὸν Δία λόγον, εἶτα ἀποδίδωσι τὴν ἀξίωσιν. αἱ σαὶ γὰρ ὧραι, ἤγουν αἱ περίοδοι τῶν Ὀλυμπιάδων, αἵ σοι ἀνατεθειμέναι, ἑλισσόμεναι, ἤγουν ἐπανακυκλούμεναι, ἔπεμψάν με μετ' ᾠδῆς ποικίλων

μιλῶν φόρμιγγος, μάρτυρα, ἤγαυν ἀγγελέα, ὑμνητὴν ὑψηλοτάτων ἀγώνων. φίλων γὰρ εὖ πρασσόντων, ἀντὶ τοῦ, εὐτυχησάντων, νικησάντων, ἔσαναν, ἀντὶ τοῦ, ἐτέρφθησαν, πρὸς τὴν ἀγγελίαν τὴν γλυκεῖαν οἱ ἀγαθοί. R.

4. Οἱ τὸ, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος, ἀντὶ τοῦ, μετὰ ποικιλοφόρμιγγος λέγοντες, καὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ λαμβάνοντες καὶ πρὸς τὸ ἑπόμενον συνάπτοντες, οὗ μοι δοκοῦσι καλῶς λέγειν. πρὸς γὰρ τὸ μάρτυρά ἐστιν ἡ συνάφεια, οὕτω· μάρτυρα ἀείδων ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς, ἤγουν ὑπὸ τῆς ἐμῆς ποιήσεως δήλους τοὺς ἄθλους τοῖς ἐξῆς καταστήσοντα. μαρτυροῦσι γὰρ οἱ ὕμνοι τοῖς ἐξῆς ἀνθρώποις τὰ πάλαι γινόμενα. πρὸς οὖν τοῦτο καὶ τὸ, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος, σύναπτε. R.

7. Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων] ξείνων, φίλων. ἔσαναν, ἀντὶ τοῦ, ἐχάρησαν, ἀπὸ τῶν σαινόντων ζώων. ἤτοι δὲ τὸ ἐξῆς· πρασέσαναν τὴν ἀγγελίαν· ἢ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἔσαναν καὶ ἐχάρησαν. ἡ δὲ διάνοια· πρὸς τὴν τῶν εὖ πρασσόντων ἀγγελίαν φίλων ἐχάρησαν οἱ ἀγαθοί. ἢ οὕτω· τὴν δὲ τῶν εὖ πρασσόντων φίλων ἀγγελίαν, γλυκεῖαν οὖσαν, ἱλαρῶς οἱ ἀγαθοὶ φίλοι προσδέχονται. τοῦτο δὲ ὡς πρὸς ἑαυτόν. ὁ χορὸς ἥδεται ἐπὶ τῇ τοῦ νενικηκότος εὐπραγίᾳ, ὡς ἂν γνωρίμου. Ἄλλως, ἔσαναν. ἐχάρησαν. ὁ δὲ νοῦς· τῶν φίλων εὐδαιμονούντων, εὐθέως οἱ γνήσιοι καὶ ἀγαθοὶ ἑταῖροι ἥσθησαν ὑπὸ τῶν γλυκειῶν ἀγγελιῶν μαθόντες. V.

10. Ἀλλ' ὦ] Gl. Mss. β. γ. τὸ σχῆμα ἐπανάληψις.

Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ] ἀλλ' ὦ Ζεῦ, παῖ τοῦ Κρόνου, ὃς οἰκεῖς τὴν Αἴτνην, τὸν πιεσμὸν, τὸν ἐπιστολὴν τοῦ ἀέρος ἐπηρμένον, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων κατατηκόμενον, τοῦ Τυφῶνος τοῦ ἰσχυροῦ, τοῦ ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχοντος, δέχου τοῦτον τὸν μετὰ χορείας ἔπαινον, τὸν ἐπὶ τῷ Ὀλυμπιονίκῃ τελούμενον, ἕνεκα τῶν χαρίτων τοῦ νενικηκότος δηλονότι, φῶς ὄντα χρονιώτατον, τουτέστιν ἐπὶ πλεῖστον χρόνον διαμένον, ἀρετῶν μεγάλων τὴν δύναμιν. ἕνεκα γὰρ τῶν ἁρμάτων τοῦ Ψαύμιδος ἦκει, ἐφ' ὧν δηλονότι πολλὴ ἐδείχθη ἰσχύς· ὅστις, ἤγουν ὁ Ψαῦμις, στεφάνῳ ἀπὸ ἐλαίας Πισάτιδος, ἤγουν Ὀλυμπιακῆς, στεφανωθεὶς, τουτέστι νικήσας τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων, δέξαι στεῦδει ὄρσαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι, τῇ Καμαρίνᾳ, τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι. Ὁ Τυφὼς ἐν Σικελίᾳ ἐκραυνωθη ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὑποκείμενος τῷ ὄρει, τῇ Αἴτνῃ, ἔνθεν πῦρ ἵζω ῥεῖ. φασὶ δὲ, ὡς ἐκεῖ καθήμενος Ἥφαιστος μυδροκυτυτεῖ. λέγει οὖν τὴν Αἴτνην τοῦ Τυφῶνος ἧπαρ, τουτέστι τιμωρίαν καὶ κόλασιν. ἧπαρ γὰρ καὶ ἧπτω, τὸ βλάπτω, ἐξ οὗ καὶ ἧψ, εἶδος σκώληκος. R.

11. Ἧπαρ ἡνεμόεσσαν] ὁ μὲν Πίνδαρος τῷ Τυφῶνί φησιν ἐπικεῖσθαι τὴν Αἴτνην, ὁ δὲ Καλλίμαχος, τῷ Ἐγκελάδῳ. ἔνιοι δὲ ἐν Πιθηκούσαις φασὶ τὸν Τυφῶνα, ἄλλοι ἐν Φρυγίᾳ, οἱ δὲ ἐν Σικελίᾳ, οἱ δὲ ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς Ἡρόδοτος, οἱ δὲ ἐν τῷ ὄρει τῷ κατὰ Βοιωτίαν. V.

12. Τυφῶνος] Gl. Ms. γ. ὄρους.

14. Δέκευ χαρίτων] ἀντὶ τοῦ, κεχαριτωμένον. ὁ δέ τε σύνδεσμος περισσός. ἔστι γὰρ τὸ ἐξῆς· ἀλλὰ Κρόνου παῖ, δέξαι χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον, ἐπὶ τῇ Ὀλυμπιακῇ νίκῃ γεγραμμένον, ὅστις ἐπὶ τῆς τῶν νικησάντων ἀρετῆς χρονιώτατον φάος. σβέννυται γὰρ τὰ καλὰ ἔργα, μὴ ἔχοντα ποιητικὴν φωνὴν μάρτυρα. τὸ δ' ἐξῆς· χαρίτων τ' εὐρυσθενέων ἕκατι. V.

15. Τὸ, κῶμον, πρὸς τὸ, Ὀλυμπιονίκαν, συναπτέον οὕτω· δέχου εὐμενῶς τὸν Ὀλυμπιονίκαν κῶμον, χρονιώτατον καὶ διηνεκὲς φάος καὶ ἀπόδειξιν τῶν εὐρυσθενέων καὶ ἐκ μεγάλης ἰσχύος γινομένων ἀρετῶν τοῦ νικητοῦ, ἕκατι καὶ χάριν τῶν χαρίτων τῶν ἐκ ποιητικῆς, τουτέστι, τὴν εὐφημίαν τοῦ Ψαύμιδος, ἥτις, ἐκ τοῦ ποιητικῶς λέγεσθαι καὶ συντίθεσθαι, ἀπόδειξις εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἔσται τῆς τῶν ποιητικῶν ἀρετῆς. R.

16. Χρονιώτατον] Gl. Ms. γ. πολυχρόνιον.

18. Ψαύμιδος γὰρ ἧκει] ἧκει γὰρ ἐπὶ τῶν οἰκείων τοῦ Ψαύμιδος, τίς; ὁ ὕμνος, ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς, παραγίνεται τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, Καμαρίνᾳ, στέφανον καὶ δέξαι φέρων. V.

Ἦκες] Gl. Ms. α. ἔρχεται. γ. ἔπαινος δηλονότι.

20. Ὄρσαι] Gl. Ms. γ. διεγεῖραι.

21. Εὔφρων] Gl. Ms. γ. εὐφραντικός.

Θεὸς εὔφρων εἴη] εὐμενής. μετὰ ταύτης οὖν τῆς δόξης εἴη αὐτῷ ταῖς λοιπαῖς εὐχαῖς εὐμενὴς ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ ἄξιος ἐπαίνου μοι δοκεῖ εἶναι, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν λίαν πρόθυμον ἐπὶ τὸ ἱπποτροφεῖν, καὶ ὅτι φιλόξενός ἐστι, πάντας δεξιούμενος· εἰς τὸν μετὰ ταῦτα οὖν χρόνον Ζεὺς εὔφρων αὐτῷ γένοιτο. Ἄλλως. εὐχαῖς τοῦ νικηφόρου ὁ Ζεὺς, φησὶν, εἴη εὔφρων ἔτι ταῖς λοιπαῖς, ἐπειδὴ τὰ περὶ τῆς νίκης ἐτέλεσε. V.

Ὁ Ζεὺς εἴθε εὐμενὴς εἴη ταῖς εὐχαῖς αὐτοῦ ταῖς ἐπὶ τοῖς ἔμπροσθεν. ἐπεὶ ἐπαινῶ αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ οἶδα, μάλα μὲν ἕτοιμον, τουτέστι, πρόθυμον πρὸς τροφὰς ἵππων, χαίροντά τε, ἤγουν προσκείμενον, ξενοδοχίαις πανδόκοις, ἤγουν πάντας ὑποδεχομένας, οὐδένα ἀποστρεφομένας, καὶ πρὸς ἡσυχίαν προσφιλῆ τῶν πόλεων ἀποβλέποντα, σὺν ἀδόλῳ γνώμῃ. οὐ διὰ ψεύδους μολυνῶ τὸν λόγον, τουτέστιν, οὐκ ἀποκρύψομαι τὴν ἀλήθειαν. ἡ πεῖρά ἐστιν ἡ φανεροῦσα τοὺς ἀνθρώπους, ὑφ' ἧς καὶ οὗτος δηλονότι δειχθήσεται, ἥτις ἔλυσεν ἐκ τοῦ γέλωτος τῶν γυναικῶν τῶν ἐν τῇ Λήμνῳ τὸν παῖδα τὸν Κλυμένου, τὸν Ἐργῖνον. ἐν ὅπλοις γὰρ χαλκοῖς, ἤγουν σιδηροῖς, νικᾷ δρόμον, εἶπε τῇ Ὑψιπύλῃ, ἐπὶ τὸν στέφανον ἐρχόμενος· οὗτος ἐγώ· ἐκεῖνος δηλονότι, ὃν ἀπηξιοῦτε. R.

24. Ἵππων] Gl. Ms. γ. ἐν τῇ ἀθλήσει τῇ ἱππικῇ.

26. Φιλόπολιν] εἰσί γάρ τινες, οἱ ἐν ταῖς στάσεσι διάγοντες, φιλοπόλιδες ὄντες. τὸν οὖν Ψαῦμιν φιλόπολίν φησιν εἶναι, πρὸς τῷ καὶ ἡσυχον ὑπάρχειν. V.

28. Οὐ ψεύδει τέγξω] οὐκ εἰς ὑπερβολὴν τρανήσομαι ψευσάμενος, ἤτοι οὐ κρύψω τὸν λόγον τῷ ψεύδει. κρύπτεται γὰρ τἀληθὴς ὑπὸ τῶν ψευδῶν. ἢ οὕτως· οὐ ποιήσω τὸν λόγον ἀσθενέστερον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βρεχομένων. Ταῦτα γὰρ ἀσθενέστερα γίνεται. οὐ μιανῶ οὖν, φησὶν, οὐδὲ βρέξω τὸν λόγον μου ψεύδει, ἀντὶ τοῦ, οὐ ψεύσομαι περὶ τῶν ἐγκωμίων τῶν τοῦ Ψαύμιδος λέγων. V.

29. Λόγον] Gl. Ms. γ. ἔπαινον.

Διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος] πάρεστι διαπειρᾶσαι τὸν Ψαῦμιν καὶ γνῶναι. Ἄλλως. ἡ πεῖρα, τῶν ἀνθρώπων ἔλεγχος ἀκριβής· καὶ ὁ τούτου πειραθεὶς εἴσεται, ὅτι οὕτως ἔχει. παράδειγμα δὲ τοῦ δεῖν τῇ πείρᾳ τἀληθὲς ἐξετάζειν, τὸν Ἐργῖνον παρέλαβε, λέγων· Ἅπερ Κλυμένοιο παῖδα. Ἐργῖνος γὰρ, ὁ Κλυμένου παῖς, ἀγωνιζόμενος ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀγῶνι Θόαντος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ γέλωτας κινούντων ἐπὶ τῷ παρ' ἡλικίαν ἀθλεῖν αὐτὸν, αὐτῇ τῇ πείρᾳ, τοῦ ἀγῶνος, ἔδειξε νικήσας, ὡς εἶχεν ἰσχύος. ἐνίκησε δὲ τοὺς Βορεάδας. ἐλθόντων γὰρ εἰς τὴν Λῆμνον τῶν Ἀργοναυτῶν, δοκεῖ Ὑψιπύλη, ἡ τοῦ Θόαντος θυγάτηρ, θεῖναι τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα, καὶ ὁ Ἐργῖνος ἠγωνίσατο· ὡς δὲ γελώμενος ὑπὸ τῶν Λημνιάδων, ὅτι, πωλιὸς ὤν, νέοις ἐσπούδασε διαγωνίσασθαι, ἐνίκησε, φύσει πωλιὸς ὑπάρχων· ὅθεν δῆλον, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ψαῦμις, ἤδη πωλιὸς ὤν, ἐνίκησε. V.

Ἔλεγχος] Gl. Ms. γ. εἰ οὗτος ἔστιν ἀληθὴς ἢ οὐχί.

32. Λαμνιάδων γυναικῶν] καὶ ὁ Καλλίμαχος (Fragm. 197.)· Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ. ἥτις διάπειρα τὸν Κλυμένου παῖδα ἀπέλυσε τῆς ἀτιμίας τῶν ἐν Λήμνῳ γυναικῶν. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Ὑψιπύλης ἀγῶνα ἐπιτελούσης ἐπιτάφιον Θόαντι τῷ πατρὶ, Λημνίων βασιλεῖ, συμβέβηκεν ἀπιόντας ἐπὶ τὸ χρυσοῦν δέρας τοὺς Ἀργοναύτας ἐκεῖσε γενέσθαι, καὶ προτραπέντας εἰς τὸν ἀγῶνα ἀγωνίσασθαι. εἷς ὢν οὖν αὐτῶν ὁ Ἐργῖνος, νεώτερος μὲν τῷ χρόνῳ, πρωτόλιος δὲ τὴν κόμην, ὡς μὴ ἱκανὸς ἀγωνίσασθαι διὰ τὴν ὄψιν τῶν πωλιῶν, ἐγελᾶτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ ἐπεκερτομεῖτο. ὡς δὲ διὰ τῶν ἔργων ἐδείχθη ὑπερβαλλόμενος τοὺς ἀγωνιστάς· ἦσαν δὲ οἱ τοῦ Βορέου παῖδες, Ζήτης καὶ Κάλαϊς· ἐπαύσατο ἡ γενομένη χλεύη κατ' αὐτοῦ καὶ τοὐναντίον ἐθαυμάσθη. διὰ τοῦτο οὖν λέγει τὴν πεῖραν πεπαυκέναι τῆς ὕβρεως, τῆς κατ' αὐτοῦ, τὰς Λημνιάδας γυναῖκας. V.

38. Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἶσον] αἱ χεῖρες δὲ καὶ τὸ ἦτορ, ἀντὶ τοῦ, αἱ πράξεις

καὶ ἡ προθυμία, ἐν ἴσῃ ἀκμῇ κατὰ ταχύτητα· φύονται δὲ καὶ ἐν ἀνδράσι νέοις λευκαὶ τρίχες θαμὰ, ἀντὶ τοῦ, πολλάκις, καὶ ἔξω τοῦ χρόνου τῆς ἡλικίας τοῦ πρέποντος, ταῖς πολιαῖς δηλονότι. Τψιπύλεια, ἡ Τψιπύλη, ὡς Πηνελόπεια παρ' Ὁμήρῳ (Odyss. α. 223.) ἡ Πηνελόπη. R.

Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον] τὸ τοιοῦτο καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς δύναται εἶναι ἐν χρήσει. οἷον, σὺ καὶ ὁ σὸς πατὴρ ὅμοιος. ἔχει δὲ ὁμοίως τῷ, Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος, πλὴν ὅτι ἐκεῖ μὲν τὸ βουκόλος, ἀπὸ κοινοῦ λεγόμενον, ἀρκοῦν ἦν ἐντελῆ ποιῆσαι τὸν λόγον. ἐνταῦθα δὲ λέγεται μὲν ἀναγκαίως τὸ ἴσον ἀπὸ κοινοῦ, κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προῤῥηθέντος· μένει δὲ ἔτι ἀτελὴς ὁ λόγος. τὸ γὰρ ἴσον ἀεὶ, πρὸς ἕτερον λεγόμενον, ἀπαιτεῖ τὴν ἑαυτοῦ σχέσιν, καὶ ἐλλειπῶς ἔχει, ἕως ἂν ᾖ μόνον. ἀποδεδομένης δὲ αὐτῆς, ἐντελὴς ὁ λόγος γράφεται, ἔχων οὕτως· αἱ χεῖρες δὲ ἴσαι τῇ προθυμίᾳ ἴσῃ ταῖς χερσίν. ἐξ ἀνάγκης γὰρ ἡ ἰσότης ἑκατέρων περὶ ἑκάτερα αὐτὰ ταῦτα χωρεῖ, μὴ κειμένου ἑτέρου, ἐφ' ὃν ἂν αὐτῆς ἀπόδοσις γένοιτο. Item R.

CARMEN V.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πέμπτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους, ὅπερ ἐπῳδὸν οὐκ ἔχει.

Το ε εἶδος τῆς στροφῆς ἔχει περιόδους ἁπλᾶς ἑαυταῖς συμφωνούσας· οὐ γάρ ἐστιν ἐπῳδὸς ἡ τρίτη. ἐκ κώλων δέ ἐστι ιϑ'. Τὸ ά δακτυλικὸν, τρίμετρον, ἀκατάληκτον, εἰ στονδεῖον ἐκλαμβάνεις τὸν ὕστερον, εἰ δὲ τροχαῖον, καταληκτικόν· - - υ υ - -. Τὸ β' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, τῆς ά συζυγίας τρίτον παίωνα ἐπιδεξαμένης, ὅστερ γίνεται ἐπὶ τοῦ Ἰωνικοῦ· υ υ - υ - - υ υ. Τὸ γ' ἰϑυφαλλικὸν, παρὰ μίαν συλλαβήν· - υ - υ -. Τὸ δ' δακτυλικὸν πενϑημιμερές· - υ υ - υ υ -. Τὸ έ ἰϑυφαλλικόν· - υ - υ - -. Τὸ ς' ἀναπαιστικόν. σύγκειται δὲ ἐκ δύο ἀναπαίστων καὶ βακχείου, ὅπερ περιέχει τὰ ἀναπαιστικὰ, ὡς κατακλείς· υ υ - υ υ - υ - - υ -. Τὸ ζ' ἰϑυφαλλικόν· - υ - υ - υ. Τὸ ή Φερεκράτειον καταληκτικόν· ὁ ὕστερος βακχεῖος· - - - υ υ - -. Τὸ ϑ' προσοδιακὸν ἐκ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος καὶ χοριάμβου· υ υ - υ - υ -. Τὸ ί δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· - - - υ υ. Τὸ ιά δακτυλικὸν πενϑημιμερές· - υ υ - υ υ -. Τὸ ιβ' ἰϑυφαλλικόν· - υ - υ - υ. Τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ ἔκτῳ, ἀναπαιστικόν· υ υ - υ υ - υ - - υ -. Τὸ ιδ' ἰϑυφαλλικόν· - υ - υ - -. Τὸ ιέ δίμοιρον ἔπους· - - - υ υ - υ υ - υ υ. Τὸ ις' ἰϑυφαλλικόν· - υ - υ - υ. Τὸ ιζ' δίμοιρον ἔπους· - - - - υ υ - υ υ. Τὸ ιή ἐγκωμιολογικὸν, παρὰ τὰς τελευταίας συλλαβάς· τὸ γὰρ πλῆρες δακτυλικὸν πενϑημιμερὲς, καὶ ἕτερον πενϑημιμερὲς ἰαμβικὸν, οὗ τὸ ἐναντίον ἰαμβέλεγος λέγεται· - υ υ - - υ - - υ -. Τὸ ιϑ' ἰϑυφαλλικὸν, τροχαϊκὸν, δίμετρον, βραχυκατάληκτον· - υ - υ - υ.

Τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι, τεθρίππῳ, καὶ ἀπήνῃ, καὶ κέλητι νενικηκότι, τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα. αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου. V.

Γέγραπται ὁ ἐπινίκιος τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι, νικήσαντι κέλητι, ἀπήνῃ, καὶ τετράρῳ, τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα. Ἐπεὶ δὲ οὗτος ὁ Ψαῦμις ἐκ Σικελίας, ἐνταῦϑα δὲ πόλις Καμαρίνα καὶ λίμνη, διὰ τοῦτο πρὸς τὴν ἔφορον τῆς λίμνης νύμφην Καμαρίναν ποιεῖται τὸν λόγον, ἥντινα νύμφην παῖδα Ὠκεανοῦ καλεῖ, διὰ τὸ πάντας ποταμοὺς καὶ πάσας πηγὰς ἐντεῦϑεν τὴν ἀρχὴν ἐσχηκέναι. Τὸ δὲ, Ἄωτον, καὶ εἰς τὸ ἀρεστᾶν, καὶ εἰς τὸ στεφάνων, καὶ εἰς τὸ ἀπήνης, λέγε. ἔστι δὲ τὸ ἄωτον καὶ τὸ δῶρα ταὐτόν· ἄωτον δὲ, ἤτοι καρπόν. καρπὸς γὰρ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν στεφάνων, ὁ ὕμνος, ὃς τοῖς δεχομένοις αὐτὸν γλυκύς ἐστιν. R.

1. Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν] ὁ υἱός. λέγει πρὸς τὴν Καμαρίναν, τὴν Ὠκεανῆ, ἣ ὁμώνυμος ἡ πόλις καὶ ἡ λίμνη. τὸν ὕμνον δὲ ἄωτον στεφάνων καὶ ἀρετῶν εἶπεν, ἐπεὶ οἱ νικῶντες ἐκ τοῦ ὑμνεῖσθαι εὐκλεεῖς γίνονται. Ἀρίσταρχος δὲ ἀκούει Ὠκεανοῦ θυγατέρα Καμαρίναν τὴν λίμνην, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. Ἀρτέμων δὲ, πρὸς τὴν Ἀρέθουσαν τὸν λόγον εἶναί φησιν. αὕτη δὲ ἐν Συρακούσαις κρήνη. ἔχει δὲ ἡ Ἀρέθουσα καὶ πᾶσα κρήνη τὰς πηγὰς ἀπὸ Ὠκεανοῦ. βέλτιον δὲ ὡς Ἀρίσταρχος. Ἄλλως. Καμαρίνα ἡ πόλις τοῦ Ψαύμιδος καλεῖται καὶ λίμνη πλησίον αὐτῆς κειμένη. οἱ μὲν οὖν φασιν, ὅτι τῇ πόλει τὸ ὄνομα ἐτέθη ἀπό τινος οὔσης νύμφης. οἱ δὲ ἔκ τινος Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, Ἀμφοτέρης, ὡς Ἡσίοδος· (Theogon. 364.)

Τρὶς γὰρ μυρίαι εἰσὶ ταναύσφυροι Ὠκεανίδες (l. -νῖναι).

πρὸς θυγατέρα οὖν τὴν Ὠκεανῆ τὴν Καμαρίναν λέγει· ὦ τῆ Ὠκεανῆ θύγατερ, Καμαρίνα, δέχε τὸν γλυκὺν ἄωτον· λέγει δὲ τὸν ὕμνον, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῶν ὑψηλοτάτων ἀρετῶν καὶ τῶν στεφάνων τῆς τε Αἴτνης καὶ τοῦ Ψαύμιδος· δέχου δὲ τὸ τοιοῦτο δῶρον φαιδρῷ προσώπῳ. V.

2. Στεφάνων ἄωτον] Gl. Ms. γ. ἔπαινον.

4. Ὠκεανοῦ θύγατερ] Ὠκεανοῦ θυγατέρα τὴν Καμαρίναν λέγει, τὴν λίμνην, ἀφ' ἧς ἡ πόλις, ἡ Καμαρίνα, ὠνομάσθη, ἡ παρὰ τοῦ Ψαύμιδος. ὦ θύγατερ τοῦ Ὠκεανοῦ, Καμαρίνα, δέχου σὺν καρδίᾳ γελανεῖ, ἤγουν εἰρηναίᾳ, φαιδρᾷ, τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν καὶ τῶν στεφάνων τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ τοῦ ἐξ ἡμιόνων ἅρματος, τοῦ μὴ κάμνοντος τοὺς πόδας ἐν τοῖς δρόμοις, τὸν ἄωτον, ἤγουν τὸν ἐξαίρετον κόσμον, τοῦτέστι, τὸν ὕμνον τὸν γλυκὺν καὶ τὰ δῶρα τοῦ Ψαύμιδος· τουτέστι, καὶ τὸ δῶρον, ὅ σοι δωρεῖται ὁ Ψαῦμις. ἄωτον δὲ λέγει τὸν ὕμνον, ὃν δῶρόν φησι τοῦ Ψαύμιδος πρὸς αὐτὴν, ἐπεὶ τῆς πατρίδος αὐτῆ ἐστιν αὐτὴ, καὶ συναπολαύει τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπαίνου. R.

6. Ἀκαμαντόποδος] Gl. Ms. γ. ἰσχυρόποδος. α. ταχυδίφρου.

Ἀπήνης] ἁμάξης. ἀπήνη δέ ἐστιν ἅρμα ἐξ ἡμιόνων ζευχθέν. εἰθισμένον δὲ ἵπποις ἀγωνίζεσθαι, Ἀσάνδραστος (-δρους G.) ἐπεστήδευσε καὶ ἡμιόνοις ἀγωνίζεσθαι. χρόνος δέ τις οὐ μακρὸς, ἀλλὰ δεκαετὴς τοῦτο διέλυσε. [cf. Larcher ad Herodot. t. iii. p. 433. sq. ed. sec. *Ex Schedis.*] διελύθη γὰρ περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐννάτην (πῆ G. v. Pausan. v. 11.) Ὀλυμπιάδα. ἀκαμαντόποδος δὲ, τῆς κατὰ τὸν δρόμον ἀκοπιάστου ἀπήνης. V.

7. Ψαύμιδός τε δῶρα] ὅστις Ψαῦμις, ὦ νύμφη Καμαρίνα, τὴν σοὶ ὁμώνυμον πόλιν ἐπαίρων καὶ δοξάζων, τὴν εὐδαίμονα καὶ πολυάνδρωπον Καμαρίναν, τὰς λεγομένους διδύμους βωμοὺς ἐν τῇ Ἤλιδι ἐξ ἑκόσμησε βουθυσίαις ὑπὲρ ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν ταῖς μεγίσταις. οἱ γὰρ νικῶντες ἔθυον ἐν τοῖς ἓξ βωμοῖς. V.

8. Ὅς τὰν σὰν] ὅστις, ὁ Ψαῦμις, ἐν ταῖς μεγίσταις ἑορταῖς τῶν θεῶν, καὶ ἐν ταῖς τῶν ἄθλων ἀμίλλαις, ταῖς πεμπταμέρους, ἤγουν, τοῖς διὰ πέντε ἡμερῶν γινομένοις Ὀλυμπίοις, αὔξων καὶ δοξάζων τὴν σὴν λαοτρόφον Καμαρίναν πόλιν, ὦ νύμφη, ἐν ἵπποις καὶ τετρώρῳ, καὶ ἐν ἡμιόνοις καὶ ἀπήνῃ, καὶ ἐν μοναμπυκίᾳ καὶ μονοχαλίνῳ κέλητι γεραρε, ὑπὸ βουθυσίαις, τοὺς διδύμους καὶ τοὺς διπλοῦς ἓξ βωμοὺς τῶν δώδεκα θεῶν, οἷον Διὸς καὶ Ποσειδῶνος, Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, Χαρίτων καὶ Διονύσου, Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, Κρόνου καὶ Ῥέας, ὧν δώδεκα μὲν ἀγάλματα Ἡρακλῆς, ὅτε τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἐτίθει, ἐποίησεν. Ἓξ δὲ βωμοὺς, ἵνα ἐν ἑνὶ βωμῷ δύο θεοὶ τιμῶνται, εἰς οὓς ὁ νικήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ θυσίας προσῆγε μετὰ τὴν νίκην, ὥστε χάριν ἀποδιδούς. τὰ δὲ μεγίστοις ἑορταῖς θεῶν, ἡ τῇ μεγίστῃ ἑορτῇ τοῦ Διὸς, τῇ Ὀλυμπίᾳ, νοητέον· οὐκ ἔστι γὰρ μείζων ταύτης οὐδεμία ἄλλη· ἢ διὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς τοὺς ἐκεῖ ὄντας, ὡς εἴπομεν, τοῦτο λέγει· ἡ γὰρ τοῦ Διὸς πανήγυρις καὶ ἐκείνων ἦν, ἐπειδὴ καὶ πᾶσι τούτοις θυσία προσήγετο παρὰ τῶν νικώντων. ἤρχετο δὲ ἡ πανήγυρίς κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ μηνὸς, καὶ ἐτελεῖτο μέχρι καὶ τῆς ἑκκαιδεκάτης, ἐν ᾗ τὰ ἆθλα ἐδίδοτο. Ὅς τὰν σὰν] ὅστις,

ἤγουν ὁ Ψαῦμις, τὴν ἀπὸ σοῦ ὠνομασμένην πόλιν, τὴν Καμαρίναν, κατὰ μεταπλασμὸν * ἀντὶ τοῦ, τὴν Καμαρίνα, τὴν ἐπιτηδείαν εἰς τροφὴν λαῶν, αὔξων, ἤγουν ὑψῶν, μεγαλύνων, τοὺς ἓξ βωμοὺς, τοὺς ἐν τῇ Ἠλιδι, οὓς ὁ Ἡρακλῆς κατεσκεύασε τοὺς διδύμους (ἕκαστος γὰρ αὐτῶν δυσὶ θεοῖς ἦν ἀφιερωμένος) ἐτίμησε κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν θεῶν, ἤγουν κατὰ τὸν καιρὸν τῶν ἑορτῶν, διὰ βουθυσιῶν μεγίστων, καὶ δι' ἁμιλλῶν, ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἁμιλληθεισῶν, ἀγώνων (ἐπὶ τοσαύτας γὰρ ἡμέρας ἐτελεῖτο ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν) ἵπποις, ἤγουν δι' ἵππων γινομένων αὐτῷ τῶν ἁμιλλῶν, τουτέστι, δι' ἅρματος ἱππικοῦ, καὶ δι' ἡμιόνων, ἤγουν, καὶ δι' ἅρματος ἡμιόνων, καὶ διὰ μοναμπυκίας, τουτέστι, δι' ἑνὸς χαλινοῦ, ἀντὶ τοῦ, καὶ δι' ἑνὸς ἵππου, τοῦ λεγομένου κέλητος. R.

10. Βωμοὺς ἓξ] Ἡρόδωρός φησι, τὸν Ἡρακλέα ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱδρύσασθαι δώδεκα θεῶν ἀγάλματα, συμβώμους δὲ αὐτοὺς ποιῆσαι ἓξ βωμοὺς κατασκευάσαντα. Ἄλλως. Ὀλυμπιάδι βωμοί εἰσιν ἓξ δίδυμοι τοῖς δώδεκα θεοῖς ἀνιδρυμένοι, ἑνὸς ἑκάστου βωμοῦ δύο θεοῖς καθωσιωμένου. πρῶτος Διὸς καὶ Ποσειδῶνος, δεύτερος Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, τρίτος Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, τέταρτος Χαρίτων καὶ Διονύσου, πέμπτος Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, ἕκτος Κρόνου καὶ Ῥέας, ὥς φησιν Ἡρόδωρος. V.

14. Πεμπταμέροις ἁμίλλαις] ἐπειδὴ ἐπὶ πέντε ἡμέραις ἤγετο αὐτὰ τὰ ἀγωνίσματα, ἀπὸ ἑνδεκάτης μέχρις ἑκκαιδεκάτης· ἡνίκα οὖν ἐτελεῖτο τὰ ἆθλα τῶν πενθημέρων ἀγώνων, ἐγέρμιον τοὺς βωμούς. ἐκόσμησε δὲ τοὺς βωμοὺς νικήσας ἵπποις, τεθρίππῳ, ἡμιόνοις καὶ κέλητι. V.

Ἐπειδὴ ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἐγίνετο τὰ Ὀλύμπια, ἀπὸ ιά μέχρι ις'. ἡνίκα γοῦ

πόλιν. ἱστανάστρεψας δὲ μετὰ νίκης ἀπὸ τῶν παλαῶν καὶ ἱπεράστων σταδμῶν, ἀντὶ τοῦ οἴκων, τοῦ Οἰνομάου καὶ τοῦ Πίλοπος, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, ὦ Παλλὰς, ἡ συνέχουσα τὴν πόλιν, τὴν Καμαρίναν δηλονότι, ἀείδει μὲν, ἤγουν ὑμνεῖ, τὸν σὸν ναὸν, τὸν ἀγνὸν, καὶ τὸν ποταμὸν τὸν Ὦανον, καὶ τὴν λίμνην τὴν ἐγχωρίαν, ἤγουν τὴν Καμαρίναν, καὶ τὰ σεβάσμια ῥεύματα, δι' ὧν ὁ Ἴπαπαρις ὁ ποταμὸς ἄρδει τὸν στρατὸν, ἀντὶ τοῦ τὸν λαὸν, τῆς Καμαρίνης, πολλᾷ τε ὁ Ἴπαπαρις, ἤγουν προσπίδησί τε ἀεὶ καὶ αὔξει ταχέως, ἀντὶ τοῦ ῥαδίως, ὑψίγυιον ἄλσος θαλάμων σταδίων, ἀντὶ τοῦ, μετέωρον πληθὺν οἰκημάτων στιβαρῶν, κατάγων τοῖς ἑαυτοῦ ῥεύμασι τὰ ὑπὸ τῶν Καμαριναίων εἰς κατασκευὴν οἰκημάτων τεμνόμενα ξύλα, καὶ ἄγων τοῦτον τὸν δῆμον τῶν πολιτῶν, τουτέστι τῶν Καμαριναίων, ἀπὸ τῆς ἀμηχανίας, τῆς οὔσης αὐτοῖς ἕνεκα τῆς καταγωγῆς τῶν ξύλων, εἰς φῶς, ἀντὶ τοῦ, εἰς μηχανήν. R.

19. Τὰν νέοικο ἕδραν] Ἱπποκράτης ὑπὸ τοῦ τῶν Γελῴων τυράννου ἀνῃρέθη, εἶτα ὑπὸ Γέλωνος συνῳκίσθη ἡ Καμαρίνα κατὰ τὴν μβ' Ὀλυμπιάδα, ὡς φησι Τίμαιος. διὸ καὶ νέοικον ἕδραν εἶπε τὴν πόλιν. ἡ δὲ ἅλωσις αὐτῆς ἐγένετο κατὰ τὴν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου στρατείαν. Φίλιστος δὲ ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν, ὅτι Γέλων Καμαρίναν κατέσκαψεν· Ἱπποκράτης δὲ, πολεμῶν Συρακουσίοις καὶ πολλοὺς αἰχμαλώτους λαβὼν, ὑπὲρ τοῦ ἀποδοῦναι τούτους ἔλαβε τὴν Καμαρίναν καὶ συνῴκισεν αὐτήν. οἶδεν οὖν ὁ Πίνδαρος συνῳκισμένην τὴν Καμαρίναν. V.

Νέοικον ἕδραν] λέγει τὴν Καμαρίναν, ἐπειδὴ ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι κτίσθεῖσα, ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑβδόμῃ ὑπὸ Συρακουσίων, ἐπικρατησάντων τοὺς αὐτὴν ἔχοντας, κατέστραπτο· εἶτα ἐν τῇ ὀγδοηκοστῇ δευτέρᾳ Ὀλυμπιάδι, μεταξὺ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν Ψαῦμις ἐνίκησεν, ἀνεκτίσθη. R.

20. Ἰκὼν δ' Οἰνομάου] ἀπὸ τῆς Πίσης, περιφραστικῶς, ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ἐλθὼν, ὅτι καὶ ὁ Οἰνόμαος ἐν Ὀλυμπίᾳ ᾤκει. ἱκὼν δὲ, ἀντὶ τοῦ, παραγενόμενος. Ἄλλως. ἱκὼν δ' Οἰνομάου ἕως τόνδε δᾶμον ἀστῶν· ὁ νοῦς· ἐλθὼν δὲ ἐκ τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς Πίσης νικήσας, ὑμνεῖ δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ὦανον καλούμενον, καὶ τὴν ἐγχωρίαν λίμνην Καμαρίναν, ὑμνεῖ δὲ καὶ τοὺς ὀχετοὺς τοῦ Ἱππάριδος ποταμοῦ, ὅστις τοῖς μὲν ὀχετοῖς αὐτοῦ ἄρδει τὸν ὅλον ὄχλον καὶ τὸν τόπον, προσκολλᾷ δὲ καὶ προσπίδησιν ἀδιαλείπτως ἄλσος μέγα καὶ τόπον πολύν τε καὶ ὑφηλὸν, ὡς δύνασθαι καὶ θαλάμους ἐξ αὐτοῦ καὶ μεγάλας οἰκίας. ἄγει δὲ τὸν δῆμον αὐτῶν εἰς φῶς καὶ χαράν, ἐξ ἀμηχανίας καὶ ἀπορίας πάντα παρέχων. λέγεται γὰρ καὶ ναυσίπορος εἶναι καὶ πολύιχθυς. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος βούλεται οὕτω· θαλάμων κατασκευαστὴν Ἱπταριν τῇ Καμαρίνῃ παρέσχεν. φασὶ γὰρ, ὅτι διὰ μίσης ῥέων τῆς Καμαρίνης τῇ πλημμυρίᾳ ἀνακλάσσει γῆν, ἀφ' ἧς πλινθεύοντες οἱ Καμαριναῖοι οἰκοδομοῦσι τὰς οἰκίας· προσκλάσσει δὲ γῆν, ὡς ὁ Ἀχιλλῶος ταῖς Ἐχινάσι, καὶ ὁ Νεῖλος τῇ Αἰγύπτῳ. ὁ δὲ Δίδυμος οὐ τοῦτο βούλεται. οὐ γάρ φησι τοσοῦτον πλημμυρεῖν, ὡς δύνασθαι τῇ νεωστὶ κατασκευασθείσῃ πόλει τοσοῦτον παρασχεῖν πηλὸν πρὸς πλινθοποιΐαν, ἀλλὰ τοῦτό φησιν, ὅτι ὁ ποταμὸς διὰ μίσης τῆς ὕλης ῥεῖ. εἶτα κοπτόντων τῶν Καμαριναίων τὰ ξύλα εἰς κατασκευὴν τῶν οἰκημάτων, ἀμηχανούντων δὲ πρὸς τὴν καταγωγὴν, ὑποδέχεσθαι καὶ τῷ πολλῷ ῥεύματι κατάγειν εἰς τὴν πόλιν. οὕτω καὶ τὸ ταχέως τῷ λόγῳ προσκεῖσθαί φαμεν. V.

21. Παρ' ἰυρράτων σταθμῶν] ἱπερώστων οἴκων. νῦν γὰρ καταχρηστικώτερον σταθμῶν τῶν οἴκων. λέγει δὲ ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας. V.

Πίλοπος σταθμῶν] ἐνταῦθα γὰρ οὔτος Οἰνόμαον ἐνίκησε, καὶ ὕστερον τελευτήσας ἐτάφη. ἰυρράτων δὲ, ἤγουν ἐπιθυμητῶν. ἐνταῦθα γὰρ ἐπιθυμοῦσι πάντες νικῆσαι. διὸ καὶ πᾶσι καλὴν ἐπιθυμίαν ἐμβάλλουσι. R.

Εὐκρατῶν (sic Ms. γ. pro ἰυρράτων)· ἐπιθυμητικῶν. Gl. Ms. γ.

22. Πολιάοχε Παλλὰς] Καμαριναίων θεὸς ἡ Ἀθηνᾶ καὶ διὰ πλείστης

πεμῆς παρ' αὐτοῖς οὖσα ἡ Ζεὺς, καὶ Ἀθήναιον ἐπίσημον ἐν Καμαρίνῃ. τούτῳ δὲ εἰώθει ὁ κῶμος ἄγεσθαι ἐπὶ τῇ νίκῃ καὶ ὕμνος ᾄδεσθαι. V.

25. Ποταμόν τε Ὄανον] ποταμὸς ἐν Καμαρίνῃ Ὄανος. τοὺς δὲ ἱεροὺς ποταμοὺς ἄλση εἰώθασι λέγειν. V.

27. Ἴπαρις] ποταμὸς οὗτος ἐν Καμαρίνῃ. ἔστι δὲ αὐτοῦ τοῦ ῥεύματος τὸ μέν τι, γλυκὺ, τὸ δὲ, ἁλμυρόν. διὸ καὶ Πίνδαρον ἱερηκέναι σεμνοὺς ὀχετοὺς ἀναστέλλοντα. V.

Ἱστορία. Ἴπαρις, ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, πλησίον Καμαρίνης, τοσοῦτος τῷ ῥεύματι, ὡς καὶ ναυσίπορος εἶναι. ἔχει δὲ τὰς πηγὰς ἔκ τινος ὄρους ἐν Σικελίᾳ δένδρα πολλὰ ἔχοντος. τέμνοντες οὖν ἐνταῦθα οἱ Καμαριναῖοι ξύλα πρὸς οἰκοδομίαν, ἐμβάλλουσιν ἐν τῷ ποταμῷ· ὁ δὲ, τῷ αὐτοῦ ῥεύματι φέρει αὐτὰ πρὸς τὴν πόλιν, ὅθεν λαμβάνοντες χρῶνται. ἔχει δὲ καὶ πλείστους ἰχθῦς. διὰ γοῦν τὸ ῥᾴν αὐτὸν ἐπὶ συμφέροντι τῆς πόλεως, σεμνοὺς τοὺς αὐτοῦ ὀχετοὺς ἐκάλεσε. καὶ πολλῷ καὶ ἐπιφέρει ταχίως ἄλσος ὑψιγυιὸν θαλάμων καὶ οἴκων σταθηρῶν καὶ ἑδραίων· τουτέστι, κατάγει ταχέως πρὸς τὴν πόλιν, ἃ ἐν τῷ ὄρει οἱ Καμαριναῖοι τέμνουσι ξύλα, δι' ὧν ἑδραιοτάτους οἴκους ἐργάζονται. ὑψιγυίων δὲ δέον εἰπεῖν πρὸς τὸ θαλάμων, ἤτοι δυωρόφων καὶ τριωρόφων οἴκων, ὑψίγυιον εἶπε πρὸς τὸ ἄλσος, ἢ ὑψίγυιον ἄλσος λέγε, ἀντὶ τοῦ, ὑψηλὰ καὶ μεγάλα ξύλα. R.

28. Ἄρδει] Gl. Ms. γ. ποτίζει.

29. Κολλᾷ] Gl. Ms. γ. κατασκευάζει.

Κολλᾷ τε σταδίων] ἰῦ ἑστώτων, ὅτι προσχώσουσι καὶ προσπίθησι τινὰ τῇ πόλει γῆν. κολλᾷ γοῦν, ἀντὶ τοῦ, προσαναπλάσσει. τὸ δὲ σταδίων θαλάμων ἄλσος, ἀντὶ τοῦ, πρὸς οἰκοδομὴν ἐπιτήδειον οἴκων. Ἄλλως. Ἀρίσταρχός φησιν, ἰλὺν καταφέρειν τὸν Ἴπαριν, ὡς καὶ τὸν Νεῖλον, ἐκ δὲ τῆς ἰλύος κατασκευάζεσθαί φησιν ἄλση. κυρίως γὰρ ἀκούεσθαι τὰ ἄλση. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ' ὑψίγυια ἄλση τοὺς οἴκους φησὶ, παρὰ τὸ ἑστάναι, ὡς τὰ ἄλση. ἄλσος δὲ θαλάμων, τὸ πλῆθος τῶν οἴκων, τουτέστιν, αὐτὴν τὴν πόλιν, ὡσεὶ ἔλεγε, δένδρων ἄλσος. σταδίων δὲ, οἷον ἑδραίων. ὁ οὖν Ἴπαρις πολλῷ καὶ προσσίθησι περὶ τῇ πόλει τοὺς θαλάμους, καθὸ δι' αὐτοῦ εἰσκομίζεται τὰ πρὸς κατασκευὴν ὑπουργήματα, καὶ διὰ τοῦτο αἴτιος τοῦ τὰς οἰκίας κατασκευάζεσθαι. μεσόγειος γάρ ἐστιν ἡ χώρα. Ἄλλως. Θάλαμος κυρίως ἐστὶν οἶκος, ἐν ᾧ κατακλίνονται αἱ νυμφευόμεναι, ὅτι θάλλουσαι τῇ ἡλικίᾳ συνέρχονται γάμῳ. καταχρηστικῶς δὲ νῦν ὅλας τὰς οἰκίας θαλάμους εἶπεν ὁ Πίνδαρος. V.

32. Ἀμηχανίας] Gl. Ms. γ. ἀδυναμίας.

34. Ἀεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσιν] ὁμολόγηται, ὅτι ἕνεκα τοῦ κτήσασθαι ἀρετὴν καὶ πόνους τις καὶ μεγάλας δαπάνας καταβάλλεται, καὶ πρὸς πᾶν ἔργον ἐπικίνδυνον ἀπομάχεται ἡ δαπάνη καὶ ὁ πόνος. κινδύνῳ δὲ κεκαλυμμένῳ εἶπε νῦν, ἐπειδὴ οὐ μόνον ᾅδηλός ἐστι τοῖς τὰ ἑαυτῶν δαπανῶσιν ἡ ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκη, ἀλλ' ὅτι καὶ πλεῖστοι τῶν ἀγωνιζομένων ἀπέθανον ἐν τῷ σταδίῳ. τοῦτο δὲ οὐκ ἔστι πρόδηλον· οὐδὲ γὰρ πᾶσι συμβαίνει. ἀλλὰ κεκάλυπται ὁ τοιοῦτος κίνδυνος τῇ ἀδηλίᾳ, ἐνδείκνυται δὲ, ὅτι οὐ μικρόν ἐστι νικῆσαι Ὀλύμπια. V.

Ἤγουν, ὁ χρηστόν τι κατορθῶσαι θέλων, καὶ κόπῳ καὶ χρημάτων δαπάνῃ χρῆται. τὸ δὲ μάρναται, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεται. τοῦτο δὲ λέγει ὑπὲρ τοῦ Ψαύμιδος, αἰτίαν σχόντος, πρὶν ἐστέφθαι τῇ νίκῃ, ὡς πέρα τοῦ δέοντος ἱπποτρόφου. R.

Ἀμφ' ἀρεταῖς] ἀντὶ τοῦ, ἐπ' ἀριστείαις, τουτέστιν ἕνεκα ἀριστειῶν, κόπος καὶ ἀναλώματα μάρναται, ἀντὶ τοῦ ἁμιλλᾶται, ἤγουν ἐπίσης συμβάλλεται πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν ὑπὸ κινδύνων οὖσαν κεκαλυμμένην, τουτέστιν, ὑποψίαν ἔχουσαν κινδύνου. οἱ εὖ δὲ ἔχοντες, ἤγουν οἱ εὐτυχοῦντες, τουτέστιν, οἱ νικῶντες, καὶ σοφοὶ τοῖς πολίταις ἐνομίσθησαν εἶναι. R.

35. Μάρναται] Gl. Ms. γ. διεγείρονται. Κεκαλυμμένον] Gl. Ms. γ. περικεκαλυμμένον.

Ἔργον πιθόμενος] τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ τὸ τῆς νίκης τέλος οὐ μόνον ἄδηλόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον· πολλοὶ γὰρ τῶν ἐν τοῖς σταδίοις ἀγωνιζομένων, πρὶν νίκης ἐπιτυχεῖς γενέσθαι, ἀπέθανον, ἢ τὸ μέγιστον τῶν ἀγώνων οὐκ ἐνεγκόντες, ἢ ὑπὸ τῶν ἀνθαμίλλων κατενεχθέντες. διὸ καὶ ὁ Ἡσίοδος εἰκότως τὴν πρὸς ἀρετὴν φέρουσαν ὁδὸν τραχεῖαν προσεῖπεν. (Opp. et D. v. 289.) R.

37. Εὖ δὲ ἔχοντες] εὖ δὲ πράξαντες οἱ ἀρετῆς ἀντιποιούμενοι, ὅ ἐστιν, ἐπιτυχόντες, οἱ νικήσαντες, καὶ σοφίας δόκησιν ἔχουσιν. Ἄλλως. οἱ ἐνάρετοι καὶ πονοῦσιν ἄμα καὶ ἀναλίσκουσιν, ἵνεκα τοῦ ἀρετὴν κτήσασθαι· ἢ οὕτω· παρὰ σοί, Ψαῦμι, ἕνεκα τῶν ἀρετῶν ὁ πόνος τῇ δακάνῃ μάχεται· καὶ γὰρ δακανᾶς καὶ ταλαιπωρεῖς. V.

Σοφοὶ καὶ πολῖται] οἱ γοῦν εὐδαιμονήσαντες καὶ καλῶν διάξαντες κατὰ τὸν βίον, ἤδη παρὰ καὶ σοφοὶ καὶ λόγιοι ἔδοξαν εἶναι παρὰ τοῖς πολίταις. V.

39. Σωτὴρ ὑψινεφὴς] Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑψινεφὴς Ζεῦ, ὅστις σωτὴρ τυγχάνεις, καὶ τῶν ἐν ὕψει νεφελῶν (f. κρατεῖς,) κράτιστόν τε λόφον κατοικεῖς τοῦ Κρόνου. V.

Ὦ Ζεῦ σωτὴρ ὑψινεφές, ἤγουν ὁ τὴν διατριβὴν ἄνω ἐπὶ τῶν νεφελῶν ποιούμενος, καὶ ὁ οἰκῶν τὸν λόφον τὸν Κρόνιον, ἤγουν τὴν Πίσαν, καὶ ὁ ἔνδοξον ποιῶν, τῇ αὐτόθι δηλονότι οἰκήσει, τὸν Ἀλφειὸν τὸν ποταμὸν, τὸν πλατέως ῥέοντα, καὶ ὁ τιμῶν, ἀπὸ κοινοῦ, τὸ σπήλαιον τὸ σεβάσμιον τὸ τῆς Ἴδης, τοῦ ὄρους τοῦ ἐν τῇ Κρήτῃ, ἱκέτης ἔρχομαι σὸς ἐν Λυδίοις αὐλοῖς ἀπύων, ἀντὶ τοῦ ὑμνῶν, αἰτήσων σε δαιδάλλειν, τουτέστι κοσμεῖν, τήνδε τὴν πόλιν ἄγουν τὴν Καμαρίναν, εὐνομίαις, ἤτοι εὐδοξίαις ἀνδραγαθημάτων, κλυταῖς, τουτέστι, ἐπὶ πολὺ διηκούσαις τῇ φήμῃ. R.

41. Τιμῶν τ' Ἀλφειὸν] τιμῶν, καταξιῶν, καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν. ἀπὸ δὲ μέρους τὴν Ἦλιν λέγει διὰ τὸν ἀγῶνα. V.

42. Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον] τὸ Κρητικὸν ὄρος, ἔνθα ἀνιστράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Κουρήτων φρουρούμενος, ἄντρον δὲ τὸ σπήλαιον λέγει. μέμνηται δὲ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ Διὸς καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις. (Hymn. in Jov. 6. 51.) V.

Ἰδαῖον, ἤγουν Κρητικόν· Ἴδη γὰρ ὄρος καὶ ἐν Κρήτῃ, ἔνθα Ζεὺς ἀνετράφη Κουρήσων ἠχούντων, ἵνα μὴ γνοίη Κρόνος αὐτὸν κλαίοντα. Λυδίοις αὐλοῖς λέγει, ἢ διότι τοὺς μετὰ Πέλοπος ἐλθόντας πρώτους Ἕλληνας ἐμιμήσαντο, ἢ ὅτι οἱ Λύδιοι αὐλοὶ γλυκύτεροι καὶ ποικιλώτεροι τῶν ἄλλων εἰσίν. R.

44. Ἱκέτας] Gl. Ms. β. παραπλήτωρ σοῦ. γ. παραπαλίσιον.

Ἱκέτας σέθεν] ἢ ἀνταπόδοσις τῆς ἐπικλήσεως· ὦ Ζεῦ, ἱκέτης σου ἔρχομαι· ἵν' ᾖ· ἱκετεύω σε, ὦ Ζεῦ. V.

Λυδίοις ἀπύων] ἀντὶ τοῦ, βοῶν, ᾄδων· αἰτήσων σε, φησὶν, ὦ Ὀλυμπιόνικε Ψαῦμι, καὶ σὲ τοῖς ἵπποις ἐπιτερπόμενον, εὐθυμον ἔχειν γῆρας καὶ φέρειν σε ἐπὶ τελευτὴν, οἰῶν παρισταμένων. Ἄλλως. Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς· βοῶν· ἢ ὅτι αἱ λιγόμεναι γλωσσίδες τῶν αὐλῶν ἐν Λυδίᾳ γίνονται, ἢ ὅτι τοὺς μετὰ Πέλοπος ἐλθόντας πρώτους αὐλητὰς οἱ Ἕλληνες ἐμιμήσαντο. γλυκὺ δὲ τὸ Λύδιον μέλος. ἔρχομαι οὖν αἰτήσων σε διὰ Λυδίου μελῳδίας, ὥστε σε ταύτην τὴν πόλιν, τὴν Καμαρίναν, ταῖς εὐφημίαις καὶ ταῖς εὐανδρίαις αὔξειν καὶ ἀγάλλειν. εὐθυμίαις (f. αὐλῳδίαις) δὲ Λυδίαις, Λυδιστὶ ἡρμοσμέναις. V.

46. Εὐανορίαισι] Gl. Mss. β. γ. ἀνδραγαθίαις.

48. Σέ τ', Ὀλυμπιόνικε] πάλιν ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ψαῦμιν· καί σε ἦλθον αἰτήσων, ὦ τὰ Ὀλύμπια νενικηκὼς, ταῖς ἵπποις ἐπιτερπόμενον· Ποσειδανίαισι δὲ, ἐπεὶ φίλιππος ὁ Θεός· μέχρι τῆς τελευτῆς σοῦ τοῦ βίου διάγειν ἐν εὐθυμίᾳ καὶ τὸ γῆρας τοῖς καλοῖς τέρπειν. V.

Πρὸς τὸν Δία τὸν λόγον τείνων, ἀπέστρεψε πρὸς τὸν Ψαῦμιν. δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν· αὐτῷ σε, ὦ Ζεῦ, κοσμεῖν τὴν πόλιν, καὶ τὸν Ψαῦμιν εὐθύμου γήρως ἐπευχῇ ποιῆσαι· ἐκεῖ δὴ πρὸς τοῦτον ἐποίει τὸν ὕμνον, φέρειν σε εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἔχειν, γῆρας εὔθυμον· τὸ δὲ Ποσειδωνίοις εἶπεν, ἢ διότι Ποσειδῶν πρῶτον Πέλοπι ἅρμα ἐνεχείρισεν, ὡς πρώην εἴρηκεν

ἢ τὸ Ποσειδωνίοις, ἀντὶ τοῦ, ταχίσι καὶ γαύροις. τοιαύτη γὰρ ἡ τῆς θαλάσσης ὁρμή. R.

Σέ τ' Ὀλυμπιόνικε] σέ τι, ὦ Ψαῦμι Ὀλυμπιόνικα, τὸν ἱππιερκόμενον ἵπποις Ποσειδωνίοις, ἀντὶ τοῦ, ἀρίστοις, ἔχειν γῆρας ἄλυπον μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου σου, υἱῶν σοι παρισταμένων. εἴ τις δὲ ἄρδει, ἀντὶ τοῦ αὔξει, πλοῦτον ὑγίεντα, τουτέστιν ὑγιεινόν, ὑγείας μετέχοντα, ἐξαρκῶν, ἀντὶ τοῦ ἐπαρκούμενος, ἤγουν βοηθούμενος ὑπὸ χρημάτων, καὶ εὐλογίαν, τουτέστιν ἔπαινον, προστιθείς, μὴ ζητήσῃ θεὸς γενέσθαι. R.

53. Τιῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων] παρεστώτων σοι, ὦ Ψαῦμι, καὶ υἱῶν. ἴσως δὲ, ὡς πρὸς τέλειον ἄπαιδα, ἢ ὡς ἐπιθυμοῦντα ἀῤῥένων παίδων, ἢ ὡς λοιπὸν παρεστώτων αὐτῷ καὶ παίδων. V.

54. Τυίεντα δ' εἴ τις ὅλβον] τὴν μεθ' ὑγείας εὐδαιμονίαν. ὁ δὲ νοῦς· ἐὰν δὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὔξων ἐν ἑαυτῷ, καὶ οὕτως ἐπαρκῶν τῇ περιουσίᾳ, καὶ διοικῶν τὴν ὕπαρξιν, ὥστε καὶ εὐφημίας αὐτῷ προσγενέσθαι, οὗτος μὴ ζητείτω ἔτι καὶ θεὸς γενέσθαι. V.

Τοῦτο λέγει, ὅτι, ἐάν τις μεθ' ὑγείας ἀπολαύει τῶν ὄντων, μηδαμόθεν ἁρπάζων ὥσπερ ἕτεροι, ἀλλὰ νίκας ἑαυτὸν, ὥσπερ ὁ Ψαῦμις, κοσμῶν, μὴ τούτου μεῖζον ζητήσῃ. οὐκ ἔστι γὰρ κρεῖττων ταύτης εὐδαιμονία ἑτέρα, οὐδ' ἡ τῶν θεῶν. ἢ τὸ ὑγίεντα, ἀντὶ τοῦ, δίκαιον. ἵν' ᾖ τὸ, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, τούτου μεθερμηνευτικόν. R.

55. Ἐξαρκῶν] Gl. Ms. α. ἀντὶ ἐξαρκούμενος· καί ἐστιν ἀλλοίωσις κατὰ διάθεσιν.

CARMEN VI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἕκτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Η ΣΤΡΟΦΗ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ιά. Τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δὲ χρυσίας, ἀμφίμακρος ἢ ἀνάπαιστος. - υ - υ - - - υ -. Τὸ β' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. - - υ υ - υ υ -. Τὸ γ' προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, πρώτου χοριαμβικοῦ, δευτέρου Ἰωνικοῦ, τρίτου χοριάμβου. - υ υ - υ υ - - - υ υ -. Τὸ δ' ἐγκωμιολογικόν. - υ υ - υ υ - - - υ - -. Τὸ ε' Εὐριπίδειον, ἢ ληκύθιον. - υ - - - υ -. Τὸ ς' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. - - υ υ - υ υ - -. Τὸ ζ' ἰαμβέλιγος. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἀπὸ δύο πενθημιμερῶν. τὸ δὲ ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς πρῶτον κεῖται, καὶ ὕστερον τὸ δακτυλικὸν, ὃ καὶ ἐλεγεῖον λέγεται, ἀμετάβλητον, ἀκατάληκτον. - - υ - - - υ υ - υ υ -. Τὸ η' ἴαμβος τρίμετρος. υ - υ - - - υ - - - υ -. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ ς', οἱονεὶ προσοδιακόν. - - υ υ - υ υ - -. Τὸ ι' ἐγκωμιολογικὸν, λιπούσης τῆς ἰσχάτης. - υ υ - υ υ - - - υ -. Τὸ ια' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, - - υ - - - υ - -.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Η δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιδ'. Τὸ ά ἐγκωμιολογικὸν παρὰ τὴν τελευταίαν. - υ υ - υ υ - - - υ -. Τὸ β' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. - - υ υ - υ υ -. Τὸ γ' Στησιχόρειον τῷ Πινδαρικῷ ἰδιώματι. ὁ γὰρ τελευταῖος, ἀντὶ τροχαίου, ἴαμβον ἔχει. - υ - - - υ - - - υ υ -. Τὸ δ' ἀναπαιστικὸν, ἤγουν δύο ἀνάπαιστοι, μονόμετρον ἀκατάληκτον. υ υ - υ υ -. Τὸ ε' Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. - - υ υ - - υ -. Τὸ ς' Ἰωνικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἢ ἀναπαιστικὸν δίμετρον, [ἢ μονόμετρον· ὡς θέλεις γὰρ τοὺς ἀναπαίστους λαμβάνειν.] - - υ υ -. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. - - υ - - - υ -. Τὸ η' Εὐριπίδειον. - υ - - - υ -. Τὸ θ' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. - - υ υ - υ υ -. Τὸ ι' δακτυλικὸν πενθημιμερές. - υ υ - υ υ -. Τὸ ια' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. - - υ υ - υ υ -. Τὸ ιβ' δακτυλικὸν τρίμετρον. - υ υ - υ υ - - -. Τὸ ιγ' προσοδιακὸν, ἀπὸ χοριάμβου ἀνακλώμενον. - υ υ - υ υ - - υ -. Τὸ ιδ' Στησιχόρειον. - υ - - - υ - - - υ - -.

Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ, ὡς μὲν ἔνιοι, Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ, ὡς δὲ ἕνιοι, Στυμφηλίῳ, υἱῷ Σωστράτου, ἀπήνῃ· κατελύθη δὲ ἡ ἀπήνη, ὥς τινές φασιν, ὀγδοηκοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι, κατ' ἐνίους δὲ, ὀγδοηκοστῇ ἕκτῃ.

1. Χρυσίας ὑποστάσαντες] ἀλληγορεῖ ὁ ποιητὴς, ὡς ἐπὶ οἰκίας μεγαλοπρεποῦς τὸν λόγον παρακατασκευάζειν τὸν ἐπινίκιον διατιθέμενος. παραβάλλει δὲ προοίμιον μὲν τὸ προοίμιον, τῷ δὲ μεγάρῳ τὸν ὅλον ὕμνον, ἑαυτὸν δὲ τῷ κατασκευάζοντι. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ὕμνον κήξομεν, ὥσπερ ϑαητὸν μέγαρον, χρυσίας κίονας ὑποστάσαντες τῷ προϑύρῳ τοῦ ϑαλάμου. ὅπερ ἐστὶ τὸ προοίμιον. καὶ ὥσπερ, ϑαύματος ἄξιον μέγαρον ἢ οἶκον κατασκευάσαντες, τὸ προϑυρον ἀξιοπρεπῶς ποιοῦμεν, οὕτω καὶ τοῦ ὕμνου τὸ προοίμιον κήξομεν ἀξιόλογον. Ἄλλως. Χρυσίας· τιμίας νῦν κίονας ὑποϑώσαντες. Θηλυκῶς δὲ νῦν προήγαγεν, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. α. 52. s.)

—ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν. V.

Χρυσίας ὑποστάσαντες] τὸν λόγον ποιεῖται ἐκ μεταφορᾶς τῶν οἰκίας μεγαλοπρεπῆς κατασκευαζόντων. ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι εἰς τὰ πρόϑυρα κίονας μεγάλας ὑποβάλλουσιν, οὕτω καὶ οὗτος, ὥσπερεὶ μέγαρον, κατασκευάζων τὸν ὅλον ὕμνον, χρυσίας κίονας ἐν τοῖς προϑύροις, ἤτοι τῷ προοιμίῳ, ὑφίστησι. κίονας δὲ χρυσᾶς ἐνταῦϑα νόει τὴν τοῦ προοιμίου καλλίστην καὶ μεγαλοπρεπεστάτην ἀρχήν. κήξομεν καὶ κατασκευάσομεν τὸν ὕμνον οὕτως, ὥσπερ ὅτε πηγνύομεν ϑαητὸν καὶ ϑαυμαστὸν μέγαρον καὶ οἶκον, ὑποστήσαντες καὶ ὑποβάλλοντες τῷ εὐτυχεῖ προϑύρῳ τοῦ ϑαλάμου χρυσίας καὶ λαμπρὰς κίονας. ὥσπερ ὅτι ϑαυμαστὸν μέγαρον πήγνυμεν, εὔκτιστον ποιοῦμεν τὸ πρόϑυρον αὐτοῦ, λαμπρὰς κίονας ὑποστιϑέντες αὐτῷ· οὕτω ϑαυμαστὸν ὕμνον μέλλοντες συντιϑέναι, λαμπρὰ πρότερον τὰ τούτου προοίμια ποιήσαντες, οὕτω συνϑῶμεν αὐτόν. ἀρχομένου γὰρ ἔργου, λαμπροῦ δηλονότι, χρὴ ποιῆσαι πρόσωπον, ἤγουν ἀρχὴν, σηλαυγῆ, τουτέστι λαμπράν. R.

Εὐτειχεῖ] Gl. Ms. α. ἑδραίῳ.

3. Θαητὸν] ϑαυμαστὸν περὶ τὴν ϑέαν. V. Schol. Mss. β. γ. habent hæc : Ἰσέον, ὅτι Θάλαμος, μέγαρον, μέλαϑρον, διαφέρουσι. Θάλαμος μὲν λέγεται ἀπὸ τοῦ Θάλλειν τοὺς δύο νεονύμφους, ὄντινα λέγομεν καὶ παστόν· μέγαρον δὲ λέγεται τὸ σαλάτιον, καὶ ὅλον οἴκημα ὑψηλὸν, (del. ἀντὶ) ἀπὸ τοῦ μέγα αἴρεσϑαι, ἤγουν ὑψοῦσϑαι· μέλαϑρον δὲ λέγεται ὁ οἶκος, ἐν ᾧ μαγειρεύουσιν, ἤγουν τὸ μαγειρεῖον, ἀπὸ τοῦ μιλαίνειν τὸν αἰϑέρα, διὰ τοῦ καπνοῦ δηλονότι.

4. Πάξομεν] κυρίως μὲν τὸ πῆξαι ἐπὶ τῆς τῶν ξύλων ἁρμογῆς λέγεται. νῦν δὲ καταχρηστικῶς ἐπὶ τοῦ, κατασκευάσομεν. V. Κτίσομεν. Gl. Ms. γ.

Ἀρχομένου δ' ἔργου] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· ἡ γὰρ ἀκολουϑία· παντὸς γὰρ ἔργου, φησὶν, ἀρχομένου περίεστιν καὶ ἐξαίρετον δεῖ ποιεῖν τὸ τῆς προσόψεως, ἤτοι τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἀρχὴν λαμπρὰν καὶ ἐπίσημον. V.

5. Εἰ δ' εἶη μὲν Ὀλυμπιονίκας] λοιπὸν περὶ τοῦ Ἀγησίου φησίν. εἴτις οὖν, ὃν τρόπον οὗτος, Ὀλυμπιονίκης εἶη καὶ προφήτης τοῦ κατὰ Πίσαν καὶ Ὀλυμπίαν μαντείου, καὶ συνοικήκως τὰς Συρακούσας, τίνα διαφεύγῃ ἂν ὁ τοιοῦτος ὕμνον; οὐχὶ δὲ παντὸς ἂν τύχῃ, τῶν πολιτῶν γε δὴ τυχὼν ἀφϑόνων ἐν τῷ ὑμνεῖσϑαι; τοῦτο δὲ προστίϑησιν, ἐπειδὴ οἱ πολῖται κατὰ φύσιν ἀλλήλοις φϑονοῦσι. V.

Εἰ δ' εἶη μέν τις Ὀλυμπιονίκης, τῷ βωμῷ τε τοῦ Διὸς τῷ μαντικῷ τῷ ἐν τῇ Πίσῃ ταμίας, ἤγουν ἱερεὺς, συνοικιστής τε τῶν ἐνδόξων Συρακουσῶν. ταῦτα δὲ τοῦ Ἀγησίου εἰσὶ πλεονεκτήματα. οὐκ αὐτὸς δὲ συνῴκισε τὰς Συρακούσας, ἀλλ' οἱ πατέρες αὐτοῦ, ὧν τὸ ἔργον ἐπὶ τῷ παιδὶ αὐτῶν τίϑησιν οἰκείως. R.

7. Βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ] παρόσον ὁ Ἀγησίας ἱερεὺς ἦν τοῦ ἐν Πίσῃ μαντικοῦ βωμοῦ, τοῦ τῷ Διὶ ἀνιερωμένου. μαντείῳ δὲ ἀντὶ τοῦ μαντικῷ. V.

Τοῦτο λέγει διὰ τὸν Ἀγησίαν· ἦν γὰρ καὶ Ὀλυμπιονίκης, καὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμοῦ ἱερεὺς, ἡ διοικητὴς καὶ ἑορταστής, καὶ οἱ αὐτοῦ πρόγονοι συνῴκισαν τὴν Συρακουσίων

πόλιν. τὸ μαντεῖον δὲ λέγει, διότι ἐνταῦθα οἱ Ἰαμίδαι ἐμαντεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸς προϊὼν ἐρεῖ. R.

8. Συνοικιστής (sic) τε] τοῦτο δὲ οὐκ ἀληθές. οὐ γὰρ οὗτος συνῴκισε τὰς Συρακούσας, ἀλλὰ πρὸς ἐγκώμιον εἴληφεν. ἀπὸ γὰρ ἐκείνων ὁ Ἀγησίας τῶν συνοικισάντων. V.

9. Τίνα κεν φύγοι ὕμνον] ἀντὶ τοῦ, τίνι ἂν ὕμνῳ ἀνοίκειος γένοιτο ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ ἐν φιλίαις ἐπιθυμητοῖς ἐπικύρσας, ἤγουν ἐπιτυχὼν πολιτῶν οὐ φθονούντων. R.

13. Δαιμόνιον] Gl. Ms. α. προσφυῆ. γ. εὐτυχές. Πόδ'] Gl. Ms. γ. Θεμίλιον.

14. Σωστράτου υἱὸς] ὁ Ἀγησίας. ὁ δὲ νοῦς· εἰ δὲ ἐν τῷδε βεβηκὼς τῷ τρόπῳ ὁ τοῦ Σωστράτου παῖς Ἀγησίας τὰ τρία τὰ προειρημένα ἔχων, Ὀλυμπιονίκης καὶ ταμίας τοῦ Διὸς βωμοῦ καὶ συνοικιστὴς τῶν Συρακουσίων. Πεδίλῳ δὲ καὶ τὰ ἑξῆς εἶπεν, ἵν' εἴπῃ ὅτι προσήρμοστο αὐτῷ τὰ προειρημένα δαιμονίως καὶ ἐξαιρέτως, ὡσανεὶ πέδιλον τῷ ποδί, τουτέστιν ὁ ὕμνος. V.

Γινωσκέτω δὴ ὁ υἱὸς τοῦ Σωστράτου, ὁ Ἀγησίας, τούτῳ τῷ ὑποδήματι, ἀντὶ τοῦ, τούτῳ τῷ ὕμνῳ, τουτέστι τῷ τῆς νίκης τῶν Ὀλυμπίων, καὶ τῷ τῆς ἱερατείας, καὶ τῷ τῆς συνοικίσεως τῶν Συρακουσῶν, δαιμόνιον πόδ' ἔχων, ἀντὶ τοῦ, δαιμονίως αὐτὸς ἁρμόζων, τουτέστιν ὡς ἀπὸ μοίρας δαίμονος. R.

Ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ] Ἡσίοδος δὲ λέγει· (Opp. et D. 287.)

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.

ὁ δὲ λέγει, ὅτι αἱ ἀρεταί, αἱ χωρὶς πόνων καὶ κινδύνων, οὐκ εἰσὶ τίμιαι, οὔτε παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, οὔτε παρὰ τοῖς θαλαττεύουσιν ἁπλῶς, εἰ μὴ καὶ ναύμαχός τις εἴη παραμυθεῖται δὲ αὐτὸν, ἐπειδὴ μετὰ μόχθου πολλοῦ ἐνίκησε. V.

Αἱ ἀρεταὶ δὲ, αἱ χωρὶς κινδύνων, οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις, τουτέστιν, οὔτ' ἐν γῇ, οὔτε ἐν θαλάσσῃ, εἰσὶ τίμιαι, ἤγουν ἐπαινεταί. κυβερνήτης γὰρ ἄριστος ἐν κλύδωνι δείκνυται, καὶ ἀγωνιστὴς κραταιὸς ἰσχυρὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχων. εἴτι δὲ καλὸν σὺν πόνῳ κατορθωθῇ, πολλοὶ τούτου μέμνηνται. Ὁ μετὰ πόνου καὶ κινδύνου τὴν ἀρετὴν κατορθώσας, πλείστου ἄξιος, διὰ τὸ προηγήσασθαι πόνου τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς. ὁ δὲ ἁπλῶς οὕτως εὐτυχῶν, οὐκ ἐπαινετός. τύχης γὰρ εὐμενείᾳ πάλλιστος εἶναι δοκεῖ. χρὴ οὖν καὶ τοὺς ἐν ἠπείρῳ καὶ τοὺς θαλαττεύοντας, οὐ μόνον, ὡς κατὰ σκοπὸν αὐτοῖς χωρούη τὰ πράγματα, σκοπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀγῶνας κατορθοῦν ἐθέλειν. τοῦτο δὲ λέγει παραμυθούμενος Ἀγησίαν, ὡς μετὰ πόνου νικήσαντα. R.

16. Πολλοὶ δὲ μέμνανται] ταῦτα δὲ ὡς πάλλιστα παρὰ τοῖς πολλοῖς μνημονεύεται, τὰ μετὰ πόνων ἀγαθὰ συμβαίνοντα δικαίως. V.

17. Εἴτι πονᾳθῇ] ἤγουν, διὰ πόνου τινὶ γένηται· ὁ γὰρ συμβὰς αὐτῷ πόνος, οὐκ ἐξ ἀνῆθην κατακαυχήσασθαι. (?) R.

18. Τὶν δ' αἶνος ἕτοιμος] σοὶ δὲ, ὦ Ἀγησία, πρόχειρος καὶ ἁρμόδιος ὁ ἔπαινος καὶ πρέπων, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου ῥηθεὶς τοῦ Ταλαοῦ παιδὸς, εἰς τὸν μάντιν Ἀμφιάραον τὸν Οἰκλέους υἱὸν, ὃν διασῶσα ἡ γῆ ἐδέξατο ἅμα τῷ ἅρματι ἐν Ὠρωπῷ τῆς Βοιωτίας κινδυνεύειν μέλλοντα· περὶ οὗ μάντεως Ἀμφιαράου ὁ τοῦ Ταλαοῦ παῖς Ἄδραστος εἶπεν, ὅτε συνηθροίσθησαν οἱ τῶν ἑπτακάλλων * ψυχροὶ ἐν Θήβαις, καὶ ἐγένοντο ἑπτὰ πυρκαϊαί· σοφίᾳ στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, καὶ τὰ ἑξῆς. V.

Ὦ Ἀγησία, πρὸς σὲ δέ ἐστιν ὁ ἔπαινος ἕτοιμος, ἤγουν πρόχειρος, οὐ σὺν πόνῳ εὑρισκόμενος, ἅτε δηλονότι ὑφ' ἑτέρου προειρημένος· ὃν δικαίως ἐφθέγξατο ποτὲ ὁ Ἄδραστος διὰ γλώττης εἰς τὸν μάντιν τὸν Ἀμφιάρεων, τὸν υἱὸν τοῦ Οἰκλέους, ἡνίκα κατίσχυε

* leg. ἑπτὰ πυρῶν—.

ἡ γῆ αὐτόν τέ νιν, ἤγουν καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον, καὶ τὰς ἵππους αὐτοῦ φαιδίμας, τουτέστι, τὰς λαμπρὰς, τὰς περιφανεῖς. τῶν νεκρῶν γὰρ δὴ τῶν ἑπτὰ πυρκαϊῶν τελεσθέντων, ἤγουν συναχθέντων, καὶ ἀποκατασταθέντων ἐπὶ τῷ δοθήσεσθαι τῇ πυρᾷ (ἑπτὰ γὰρ ταγμάτων ὄντων, ἑκάστου τάγματος οἱ πεσόντες εἰς ἰδίαν πυρκαϊὰν συνελέγοντο) εἶπεν ἐν ταῖς Θήβαις ὁ υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Ἄδραστος, τοιοῦτόν τι ἔπος· ποθῶ, ἰδεῖν δηλονότι, τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἐμῆς στρατιᾶς, ἀντὶ τοῦ, τὸν περιφανέστατον καὶ ἐξαίρετον, τουτέστι, τὸν Ἀμφιάρεων, ἀμφότερον, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀμφότερα, μάντιν τε ἀγαθὸν ὄντα, ἤγουν ἀγαθὸν τὴν μαντικὴν, καὶ δουρὶ μάρνασθαι, τουτέστι, καὶ ἀγαθὸν κατὰ τὴν ἐν πολέμῳ μάχην. R.

19. Ἐν δίκᾳ] Gl. Ms. γ. μετὰ δικαιοσύνης ἰδίας.

21. Schol. Cod. β. σύναπτε τὴν κατὰ μετὰ τοῦ ἔμαρψεν.

22. Ἔμαρψεν] ἤγουν κατεκάλυψε σχισθεῖσα ἐν τῷ Ὡρωπῷ τῆς Βοιωτίας, ἔνθα καὶ μαντεῖον αὐτοῦ ἐστιν. δέον ἑπτὰ πυρῶν νεκρῶν τελεσθεισῶν εἰπεῖν, τελεσθέντων εἶπε πρὸς τὸ νεκρῶν οὕτω· τελεσθέντων δὲ νεκρῶν ἑπτὰ πυρῶν, ἀντὶ τοῦ, νεκρῶν γεγονότων ἑπτὰ καύσεων. ἑπτὰ δὲ καύσεις λέγει, ἐπειδὴ καὶ τὰ τάγματα πάντος τοῦ Ἀργείου (στρατεύματος) ἑπτὰ ἦσαν, ὥστε οἱ ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ ἀποθανόντες πυρᾷ ὑπεβλήθησαν, πεπαυμένου τοῦ πολέμου, καὶ ὑποσπόνδους τῶν Ἀργείων τοὺς αὐτῶν νεκροὺς εἰληφότων· οὕτω γὰρ ἦν ἔθος. ὥστε μὴ νόει τὸ νεκρῶν περὶ τῶν στρατηγῶν. ἀμήχανον γάρ· ἐπεὶ Ἄδραστος μὲν ζῶν ἐξεκεχωρήκει πρὸς Ἄργος, Ἀμφιάρεως δὲ ζῶν ὑπὸ γῆς πατεπόθη, Πολυνείκης δὲ μετὰ Ἐτεοκλέους ἐντὸς Θηβῶν ἦχθη, οἱ δὲ καυθέντες τῶν στρατηγῶν τέσσαρες ἦσαν. τὸ δὲ Θήβαις πρὸς τὸ τελεσθέντων συναπτέον. R.

23. Τελεσθέντων] ἐπισωρευθέντων, ἤτοι καταριθμηθέντων· ἵνα καὶ τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου οὕτως ἔχῃ· καταριθμήσας γὰρ ὁ Ἄδραστος τοὺς νεκροὺς, καὶ λείποντα τὸν Ἀμφιάραον εὑρὼν, εἰκότως δυσφορήσας, τὸν λόγον ἀπεφθέγξατο. Ἄλλως. Ἑπτὰ δ' ἔπειτα. Ζητεῖται, πῶς ἑπτά φησι τὰς πυράς. ἀδύνατον γάρ. ἠφάνιστο γὰρ ὁ Ἀμφιάραος, Ἄδραστος δὲ ζῶν εἰς Ἄργος ἀποφεύγει, Πολυνείκης δὲ ἄταφος ἔῤῥιπτο, ὡς ἐπιστρατεύσας τῇ πατρίδι, ὥστε, τῷ ἀληθεῖ λόγῳ, τέσσαρας εἶναι τὰς πυρκαϊὰς τῶν τεθνηκότων. Ἀλλ' ἁπλουστέον οὕτως, ὅτι τὰς πυρὰς ὁ Πίνδαρος εὐ καταριθμεῖται πρὸς αὐτοὺς τοὺς στρατηγοὺς, ἀλλὰ τὰ τούτων στρατεύματα. ἑπτὰ γὰρ τάξεις στρατευμάτων περὶ τὰς ἑπτὰ πύλας τῶν Θηβῶν μάχην συνεστήσαντο, καὶ οὕτω τῶν ἐν ἑκάστῃ πύλῃ τεθνηκότων στρατιωτῶν φησι γενέσθαι τὰς ἑπτὰ πυρκαϊάς. Ἄλλως. τὸ σημεῖον $\overline{\chi}$, ὅτι ἑπτὰ πυράς φησι τῶν ἑπτὰ μὴ ἀποθανόντων. Ἀμφιάραος γὰρ κατεπόθη σὺν ταῖς ἵπποις ἐν Ὡρωπῷ πόλει τῆς Βοιωτίας. V.

24. Ἀπὸ τοῦ Ταλαὸς, Ταλαΐων, ἀπὸ τούτου Ταλαϊονίδης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἰαπετὸς, Ἰαπετίων, εἶτα ἀπὸ τούτου Ἰαπετιονίδης. R.

26. Στρατιᾶς ὀφθαλμὸν] ἤτοι τὸν ἐν πολέμῳ περίβλεπτον, ἢ τὸν προορᾷν δυνάμενον τὰ μέλλοντα, ὡς μάντιν. καὶ δι' ἀμφότερά φησιν αὐτὸν ποθεῖν· εἰς δὲ τὸ μάντις, καὶ πολεμιστὴς, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀγαθός. ὅπερ ἐξεστιν εἰπεῖν καὶ τῷ Ἀγησίᾳ, τῷ δισπότῃ τοῦ ὕμνου· τί δὲ αὐτῷ πάρεστιν, ὃ καὶ τῷ Ἀμφιαράῳ; καὶ μάντις καὶ ἀνδρεῖος τὰ ἐν μάχαις. V.

27. Ὡσπερ ἐν τῷ Ἰέρωνος Ὀλυμπιονίκῃ ἔφαμεν τὸ, ἀμφότερα, ἐν τῷ· (i. 165.) Πέποιθα δὲ, μήτινα ξένον, οὕτω καὶ τοῦτο. Ἀμφότερον, εἰ μὲν οὐδετέρως τοῦτο δέχοιτό τις, παρακινδυνεύει. οὐ γὰρ ἐνικῶς δύναται λέγεσθαι τὰ ἀμφότερα. εἰ δ' ἀρσενικῶς, κατ' αἰτιατικὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτεροδέξιον, ἴζω τῆς γνώμης τοξεύσι τῶν χρησαμένων αὐτῷ. ἐπὶ γὰρ τούτου τοῦ σημαινομένου καὶ μετὰ εὐθείας ἔστιν ὅτε λέγουσιν αὐτὸ, ὡς ἐν τούτοις·

Ἀμφότερον, πολιός τε νόον, πολιός τε κάρηνον.

δοκεῖ δὲ ἐπιῤῥηματικῶς μᾶλλον λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀμφότερα. οὕτω γὰρ καὶ τὴν ἔννοιαν σώζει, καὶ τὸ παρακινδύνευμα λύει, καὶ τῇ χρήσει εἰκότως ἔχει. R.

29. Τὸ καὶ ἀνδρὶ] τοῦτο τὸ πρὸς Ἀμφιάραον ῥηθὲν, ἁρμόζει καὶ τῷ Ἀγησίᾳ. καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἀμφότερά ἐστι καὶ ἀνδρεῖος καὶ ἐκ μάντεων καταγόμενος. Τὸ καὶ ἀνδρὶ] τοῦτο τὸ ἐπὶ Ἀμφιάρεῳ δηλονότι ῥηθὲν ἔπος πάρεστι νῦν, ἀντὶ τοῦ ἁρμόζει, καὶ τῷ ἀνδρὶ τῷ Συρακουσίῳ, τῷ δισκότῃ τοῦ μετὰ χορείας ὕμνου, ἤγουν τῷ Ἀγησίᾳ. R.

30. Κώμου δεσπότᾳ] τῷ Ἀγησίᾳ. φησὶ γὰρ τὸν Ἀγησίαν μεθ' Ἡίρωνος στρατηγήσαντα πολλοὺς ἀγῶνας κατωρθωκέναι μαντείᾳ καὶ ἀρετῇ. V.

32. Οὔτε (sic) φιλόνεικος ἐὼν] ἐγὼ γὰρ, φησὶν, οὔτε φιλόνεικος, οὔτε δύσερις τις πάνυ ὤν, καὶ τὸν μέγιστον ὅρκον ὀμόσαιμι, μαρτυρῶν τῷ Ἀγησίᾳ, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀμφιαράου λέγεται. εὔχομαι δὲ ἐπιτρέψαι μοι τὰς Μούσας συνεργῆσαι. εἰκότως δὲ ἐπιτραπῆναι παρὰ τῶν Μεσσῶν εὔχεται, ἐπειδὴ οἶδεν ἁρμοσὸν ποιητῇ τὸ ὁμνύειν ἐγκωμιάζοντι. V.

Οὔτε δύσερίς τις ὤν] τουτέστιν ἄγαν σκληρὸς εἰς ἔριν, οὔτε φιλόνεικος, καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσας, τοῦτο τὸ ἔπος, ἤγουν τοῦτον τὸν ἔπαινον ἀληθῶς αὐτῷ, τῷ Ἀγησίᾳ, μαρτυρήσω. αἱ γλυκύφωνοι δὲ ᾠδαὶ ἐπ' ἐμοὶ τοῦτο δώσουσιν, ἤγουν οὐκ ἀντιτάξονται, συνδραμοῦνται τῇ μαρτυρίᾳ. R.

35. Τοῦτό γε οἱ σαφέως μαρτυρήσω] τοῦτο αὐτῷ μαρτυρήσω, τὸ προδιδηλωμένον, ὅτι εἰς πάντα ὁ Ἀγησίας παρακλήσιος ἦν τῷ Ἀμφιαράῳ. V.

36. Ἐπιτρέψοντι] συμφωνήσουσι. Gl. Mss. β. γ.

37. Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον] ὁ νοῦς· ἀλλ' ὦ Φίντις, ζεῦξον ἤδη τὰς ἡμιόνους μοι. τροπικῶ δὲ λόγῳ χρῆται. δοκῶν γὰρ προσκαλεῖσθαι τὸν ἡνίοχον, τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν παρακελεύεται πρὸς τὸν ὕμνον παρατρέπεται, καί φησιν· ἀντὶ τοῦ, γενοῦ μοι πρόφασις, ἢ ἅπτω μοι ἀφορμὴ τοῦ ὕμνου. Φίντις δὲ, ὁ ἡνίοχος, καὶ τὰ ἅρματα τῶν ἡνιόχων. Ὦ Φίντις] Δωρικῶς ἐσχημάτισται. εἶη δ' ἂν κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον Φίλτις. οἱ Δωριεῖς γὰρ μετατιθάσι τὸ λ εἰς ν, ὅταν ᾖ εἴτε τ, εἴτε δ. V.

Ἀλλ' ὦ Φίντις, ἤγειρ ἡνίοχε (πρὸς τὸν ἑαυτοῦ δὲ λέγει νῦν), ζεῦξον ἤδη, ἤγειρ ἀπὸ τοῦ νῦν, τὸ σθένος τῶν ἡμιόνων, στείσι, τὴν δύναμιν τῷ λόγῳ τῷ περὶ τῶν ἡμιόνων τῷ Ἀγησίᾳ καθ' ὅσον τάχος, ὅπως ἐν ὁδῷ καθαρᾷ, τουτέστι, δικαίᾳ, ἀναβιβάσωμεν τὸν ὄχον, ἤγουν τὸ ὄχημα, ἀντὶ τοῦ, τὸν ὕμνον τὸν ἐπὶ τῷ ὀχήματι, ἵκωμαί τε, ἀφίκωμαί τε, ᾗ πρὸς τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν, ἤγουν πρὸς τὸν Ἴαμον. κεῖναι γὰρ, ἤγουν αἱ ἡμίονοι τοῦ Ἀγησίου, μόναι δηλονότι ἐξ ἁπάντων τῶν ἄλλων ἵππων, ἐπὶ τὴν ὁδὸν ταύτην, ἤγουν τὴν πρὸς τὸ γένος τοῦ Ἀγησίου ἐκίστανται ἠγεμονεῦσαι, ἤγουν ὁδηγῆσαι, προδοκοῦσαι ἐπὶ στεφάνους ἐδέξαντο, ἤγουν ἐστεφανώθησαν, ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. Χρὴ τοίνυν ἀναπιστάμεν, ἤγουν ἀναπιτανύειν, ἀνοίγειν, χάριν αὐτῶν, ἡμιόνων δηλονότι, τὰς πύλας τῶν ὕμνων, ἀντὶ τοῦ, χρὴ ὑμνεῖν αὐτάς. R.

39. Ὄφρα κελεύσῳ τ' ἐν καθαρᾷ] ἵνα ἐπιβιβάσωμεν ἐν καθαρᾷ ὁδῷ τὸ ὄχημα. ἀλληγορεῖ δὲ νῦν περὶ τοῦ ὕμνου λέγων· ἵνα διὰ καθαρᾶς λιωφόρου τὸν ὕμνον ἐπιβιβάσαντες τῷ ὀχήματι χρησώμεθα. Ἄλλως. ὄφρα κελεύσῳ. ἀλληγορεῖ καί φησιν· ἵνα δικαίᾳ καὶ καθαρᾷ ὁδῷ, τῇ τῶν λόγων, ἐπιβήσωμεν τὸ ὄχημα, ἀντὶ τοῦ, ὑμνήσωμεν καὶ προσηκόντως, καὶ ἵνα πρὸς τὸ γένος ἵκωμαι τῶν ἀνδρῶν· λέγει δὲ τῶν προγόνων τοῦ Ἀγησίου· ἵκωμαι δὲ ἐν αὐταῖς διὰ τῶν ἐγκωμίων. ἐκεῖναι γὰρ, αἱ ἡμίονοι τοῦ Ἀγησίου, παρὰ τὰς ἄλλας πάσας ἐπίστανται καὶ δύνανται ἡγεμονεῦσαι ταύτην τὴν ὁδόν· ποίαν ὁδόν; τὴν τῶν ὕμνων· ἐπειδὴ τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ στεφάνους ἐδέξαντο. V.

40. Ὄχος] Gl. Mss. γ. ῥυθμόν.

Ἵκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν καὶ γένος] τὸν καὶ σύνδεσμον ὑπερβιβαστέον· καὶ πρὸς τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος παραγένωμαι, τουτέστι, μνημονεύσω καὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ. ἀνέφερε δὲ ὁ Ἀγησίας εἰς τοὺς Ἰαμίδας τὸ γένος. ἔνιοι δὲ τὸν καὶ σύνδεσμον περισσὸν δέχονται, ἵν' ᾖ, ἵκωμαί τε πρὸς τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος. V.

41. Ἐξ ἄλλαν] παρὰ τὰς ἄλλας πάσας, ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ πάσας τὰς λοιπάς. αὗται γὰρ παρὰ τὰς ἄλλας πάσας τὰς ἀγωνισαμένας νικήσασαι προκαλοῦνται τὸν ὕμνον. V.

42. Ἀγεμονεῦσαι] Gl. Ms. γ. προτεριῦσαι.

44. Ἐπεὶ δέξαντο] ἀντὶ τοῦ, τοὺς στεφάνους, οὓς ἔλαβον. ἐπειδὴ καὶ αὗται αἱ ἡμίονοι στεφάνοις ἐκάλλυντο καὶ ἄνθεσι. V.

Πύλας ὕμνων] ἐνέμεινε τῇ τροπῇ, καί φησι· προσήκει τὰς πύλας τῶν ὕμνων ἀνοίγειν ταῖς ἡμιόνοις. V.

45. Ἀναπιτνάμεν] ἀπὸ τοῦ πίτνω, τὸ πίπτω, καὶ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀναπίτνω. ἀφ' οὗ ἀναπιτνάμεν καὶ Δωρικῶς ἀναπιτνάμεναι. καὶ ἀναπιτνάμεν, ἀντὶ τοῦ, ἄνω κεῖσθαι ποιεῖν, ἤγουν ἀνοίγειν, ἀναπετᾶν. ἀποβάλλει δὲ τὸ προσγεγραμμένον ι, καὶ συστέλλεται κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἔμεναι, δόμεναι, θέμεναι. R.

46. Πρὸς Πιτάναν δὲ] Πιτάναν νῦν τὴν ὁμώνυμον πόλιν λέγει τῇ ἠρωΐδι, ἐπικειμένην ταῖς ὄχθαις τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. προσέθηκε δὲ, παρ' Εὐρώτα πόρον, ἐπεὶ καὶ τῆς Αἰολίδος ἐστὶν ἡ Πιτάνη· αὕτη δὲ ἡ Πιτάνη, ἡ τοῦ Εὐρώτα, πρόγονός ἐστι τῶν Ἰαμιδῶν. ταύτης γὰρ καὶ Ποσειδῶνος Εὐάδνη, Εὐάδνης δὲ καὶ Ἀπόλλωνος Ἴαμος ὁ μάντις. τῆς Πιτάνης δὲ ὁμώνυμος ἡ πόλις. Εὐάδναι δὲ δισσαί. μία μὲν, ἡ Ποσειδῶνος καὶ Πιτάνης, ἑτέρα δὲ, Ἰφιδος, ἣν καὶ Ἰάνειραν λεγομένην φασὶν Εὐάδνην ὀνομάσθαι διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἕδνων, ὧν ἔδωκε Καπανεύς. ἡ δὲ Λακωνικὴ Πιτάνη Εὐρώτα τοῦ ποταμοῦ γενεαλογεῖται. πρὸς Πιτάναν καὶ παρ' Εὐρώτα πόρον ὁ Ἀγησίας ἦν, Ἀρκὰς καὶ Ἀργεῖος, ὡς ἀπὸ Ἰάμου, οὕτω· Πιτάνα γὰρ γέγονεν Εὐρώτα, Λακωνικοῦ ποταμοῦ, ἢ συνελθὼν Ποσειδῶν, ἐγέννησεν Εὐάδνην τινά. αὕτη τὸ γεννηθὲν ἐκπέμπει λαθραίως εἰς Ἀρκαδίαν, τρέφεσθαι παρὰ Αἰπύτῳ τῷ Ἐλάτου παιδί. ταύτην τὴν Εὐάδνην, ἐν ἀκμῇ γενομένην, διεκόρησεν ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἔτεκεν Ἴαμον, ἀφ' οὗ οἱ Ἰαμίδαι μάντεις κατὰ Πίσαν, εἰς οὓς τὸ γένος ἀνάγει ὁ Ἀγησίας· καὶ οὕτω εὑρίσκεται, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς Πιτάνης, Ἀργεῖος, ὡς δὲ ἀπὸ Ἰάμου καὶ Εὐάδνης, τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἀρκάς. V.

Ἱστορία. Εὐρώτου τοῦ Λακωνικοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ γέγονε Πιτάνα. αὕτη ὑπὸ Ποσειδῶνος ἔγκυος γενομένη, καὶ τῷ δοκεῖν εἶναι παρθένος λανθάνουσα, ὅτε καιρὸς ἦλθε τοῦ τοκετοῦ, γεννήσασα τὴν Εὐάδνην, δίδωκε ταῖς ἀμφικτίοσι λάθρα πρὸς Αἴπυτον Ἀρκάδων βασιλέα ἀγαγεῖν τὸ βρέφος. ἄλλοι δέ φασι, καὶ ἀληθῆ λέγοντες, ὡς, ἡνίκα τοῦτο ἐγέννησε, διὰ τῶν Θαρακαινίδων εἰς ἐρημίαν ἐξέθηκεν· ὅθεν ἀνελόμενος Αἴπυτος ἔθρεψεν. ὃ καὶ Πίνδαρος εἰδὼς, ἐπειδὴ ἐγκώμιον Ἀγησίου ποιεῖται, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐκθεῖναι αὐτὴν τὸ βρέφος, ἐκπέμψαι πρὸς Αἴπυτον λέγει. ἀτιμίαν γὰρ Ἀγησίου εἶχεν ἄν. Πρὸς τὴν Πιτάνην δὲ, τὴν τοῦ ὀνόματος αὐτῆς μεταδοῦσαν τῇ πόλει τῇ παρὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ Εὐρώτα τοῦ ποταμοῦ, δεῖ σήμερον ἀπελθεῖν ἐγκαίρως, ἥτις τῷ Ποσειδῶνι μιγεῖσα, τῷ υἱῷ τοῦ Κρόνου, λέγεται τεκεῖν αὐτῷ θυγατέρα μελανοπλόκαμον, τὴν Εὐάδνην. R.

47. Δεῖ σάμερον ἐλθεῖν] δεῖ σήμερον, φησὶν, κατὰ τὸν ὡρισμένον καιρὸν τῶν ἐγκωμίων ἐλθεῖν ταχέως καὶ περὶ τῆς Πιτάνης εἰπεῖν, τῆς τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ θυγατρός. V.

48. Ἄτοι Ποσειδάονι] ἥτις μιγεῖσα τῷ Ποσειδῶνι, Πιτάνη, λέγεται τὴν ἰσοπλόκαμον, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, καλὴν Εὐάδνην τεκεῖν, καὶ διαλαθεῖν ἐγκυμονοῦσαν, καὶ κρύψαι τὴν ὠδῖνα, τὴν ἑαυτῇ δοκοῦσαν παρθενίαν. παρθένοι δὲ λέγονται παῖδες, οἱ κρύφα τικτόμενοι παρὰ τῶν νομιζομένων παρθένων εἶναι. οὕτω που καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ἀχιλλέως νηῶν φησι· (Iliad. π. 179.)

Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος.

Ἄλλως. Ἄτοι Ποσειδάονι] πρὸς τὴν ἱστορίαν, ὅτι φησὶ τὸν Ποσειδῶνα Πιτάνῃ

μιχθέντα, λάθρα γεννῆσαι Εὐάδνην. ἐκ ταύτης δὲ καὶ Ἀπόλλωνος Ἴαμος, ἀφ' οὗ οἱ Ἰαμίδαι. V.

50. Ἰοξόσφυκον] Gl. Ms. γ. μιλανόστριχα.

51. Κρύψι δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις] ἦγουν συνέλαβεῖ δὲ ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς γαστρὸς ἐγκυμόνησιν, σύλληψιν παρθενικήν. ἀσάφειάν τινα ἔχει ὁ λόγος. ταύτης δὲ αἰτία ἡ διάλυσίς ἐστιν. εἰ γὰρ συνημμένος ὁ λόγος ἐλέγετο, ἦν ἂν σαφὴς ἔχων οὕτως· ἥτις τῷ Ποσειδῶνι μιγεῖσα τῷ υἱῷ τοῦ Κρόνου, λίγεται συλλαβοῦσα ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς γαστρὸς σύλληψιν παρθενικὴν, τικτεῖν αὐτῷ θυγατέρα μελανοπλόκαμον, τὴν Εὐάδνην. κατὰ τὸν μῆνα δὲ τὸν ὡρισμένον τοῦ τόκου, ἦγουν αὐτίκα δὲ καθ' ὃν μῆνα ἔτικεν αὐτὴν πέμπουσα ἀμφιπόλους, ἀντὶ τοῦ προσπόλους, ἦγουν δούλους, ἐκέλευσεν αὐτοῖς δηλονότι δοῦναι τὸ βρέφος τῷ ἥρωϊ, τῷ Εἰλατίδῃ, ἦγουν τῷ Αἰπύτῳ, τῷ υἱῷ τοῦ Ἐλάτου πορσαίνειν, ἤγουν ἀνατρέφειν, αὔξειν, ἀπὸ τοῦ πόρρω, καὶ ἀποτούτου πορσαίνω, τὸ εἰς προκοπὴν ἄγω, καὶ πόρρῳ ποιῶ ἐκείνου, ἐφ' ᾧ ἐστιν. Τοῦτο διαλῶς νόει. ἔκρυψε δὲ ἡ Πιτάνη ἐν τοῖς κόλποις τὴν παρθενίαν καὶ παρθενικὴν ὠδῖνα, ἤγουν, ἣν συνέλαβεν ὠδῖνα, ἔκρυψε, παρθένος εἶναι δοκοῦσα. ἢ οὕτως· ἔκρυψε δ' ἐν τοῖς κόλποις τὴν ὠδῖνα τὴν παρθενίαν, τουτέστι τὴν κρυφίως γινομένην. παρθένιοι γὰρ λέγονται παῖδες οἱ λάθρα τικτόμενοι παρὰ τῶν ἔτι νομιζομένων εἶναι παρθένων. οὕτω που καὶ Ὅμηρός φησι· (l. laud.) Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε Παρθένιος. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ κάλλιον παρθενίᾳ γράφειν, ἵν' εἴη σαφὴς ὁ λόγος οὕτως· ἔκρυψε δὲ τὴν ἐν τοῖς κόλποις ὠδῖνα, ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἐν τῷ δοκεῖν ὅτι παρθένος εἶναι. εἰ δ' ἐπ' εὐθείας τὸ παρθενία θήσεις λίγων, ἔκρυψε δὲ ἡ παρθενία τὴν ἐν τοῖς κόλποις ὠδῖνα, οὐ μόνον σαφέστερος ἂν εἴη ὁ λόγος, ἀλλὰ καὶ κατὰ σύνταξιν ἀρίστως ἔχων. οἱ δὲ γράφοντες τὸ ψαι (κρύψαι) δίφθογγον, ἵνα πρὸς τὸ λίγεται συντάξωσιν, ἁγνοοῦσι τὰ μέτρα. πάντες μὲν οἱ ὑπομνηματισταὶ τῆς Ἀρκαδίας εἶναι πόλιν τὴν Φαισάναν διεδίξαντο. ὁ δὲ Δίδυμος τῆς Ἥλιδος αὐτὴν εἶναί φησι, καὶ ὑπερπολογεῖται τοῦ ῥητοῦ οὕτως, ὅτι ποτὲ οἱ Ἀρκάδες καὶ τῆς Ἥλιδος ἐβασίλευον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Αἰπύτου. οἱ δὲ βουλόμενοι τὴν Φαισάναν Ἀρκαδικὴν εἶναι, τὸ περὶ Ἀλφειοῦ οὕτως ἀποδιδόασιν, ὅτι διὰ Φαισάνης ἔχει ὁ ποταμὸς τὰ ῥεύματα· φέρεται γὰρ ἐξ Ἀσίας (leg. Ἀσέας), κώμης Ἀρκαδικῆς· ἢ ὅτι αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ἐξ Ἀσέως (leg. ἐξ Ἀσίας), τῆς Ἀρκαδικῆς, εἰσὶ, καὶ μεταποιοῦνται αὐτὴ (leg. αὐτοῦ) οἱ Ἀρκάδες. R. Corrupta quoque in ms. Gott. erant.

52. Κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ] ὁ νοῦς· τῷ κυρίῳ δὲ μηνὶ τοῦ τίκτειν ἀποστείλασα θεράποντα, ἐκπέμπει τὸ βρέφος πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Ἀρκάδων Αἴπυτον, Ἐλάτου παῖδα. V.

55. Ὅς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνᾳ] τὴν Φαισάναν πάντες μὲν ὑπομνηματισταὶ τῆς Ἀρκαδίας εἶναι πόλιν ἐξεδίξαντο. ὁ δὲ Δίδυμός φησι τῆς Ἥλιδος αὐτὴν εἶναι, καὶ ὑπερπολογεῖται τοῦ ῥητοῦ οὕτως. ὅτι ποτὲ οἱ Ἀρκάδες καὶ τῆς Ἥλιδος ἐβασίλευον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Αἰπύτου. οἱ δὲ βουλόμενοι τὴν Φαισάναν Ἀρκαδικὴν εἶναι, τὸ περὶ Ἀλφειοῦ οὕτως ἐπιλύονται, ὅτι διὰ Φαισάνης ἔχει ὁ ποταμὸς τὰ ῥεύματα. φέρεται γὰρ ἐξ Ἀσίας κώμης Ἀρκαδικῆς. ὅτι αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ἐξ Ἀσίας τῆς Ἀρκαδικῆς εἰσι. καὶ μεταποιοῦνται αὐτοῦ οἱ Ἀρκάδες. Ἄλλως. Ἃ νασσε Φαισάνᾳ] ὁ νοῦς· ὅστις Αἴπυτος βασιλεύων τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν τὴν Φαισάναν, ἔλαχε κατοικεῖν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ ποταμοῦ. ἄρχεται γὰρ τὰ ῥεῖθρα ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐν Ἥλιδι δὲ ἐκλάμπει (ms. Gott. ἐμβάλλει) πολύς. R.

Ὅστις, ἤγουν ὁ Αἴπυτος, ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἐβασίλευε κατὰ τὴν πόλιν τὴν Φαισάναν, ἔλαχέ τε, ἤγουν ἐκληρώθη, οἰκεῖν τὸν Ἀλφειόν· ἀπὸ γὰρ τῆς Φαισάνης γὰρ καταῤῥεῖ ὁ Ἀλφειὸς, καταντᾷ δὲ εἰς τὴν Ἦλιν, τὸ δὲ μέσον αὐτοῦ κατὰ τὴν Ἐπίδαυρον· (ad 95.) ἔνθα δ' ἀναταφθεῖσα αὐτὴ, δηλονότι ἡ Εὐάδνη, ὑπ' Ἀπόλλωνος πρῶτον ἔψαυσεν Ἀφροδίτης γλυκείας, ἀντὶ τοῦ, ἱμερτῆς. κλέπτουσα δὲ, ἤγουν πειρωμένη λαθεῖν ἐγκυμονοῦσα τὸν

γόνον, τουτέστι τὸ σπέρμα τοῦ Θεοῦ, ἤτοι τοῦ Ἀπόλλωνος, οὐκ ἔλαθε τὸν Αἴακον ἐν παντὶ χρόνῳ, ἤγουν διὰ παντός. R.

58. Πρῶτον ἔψαυσ'] δαιμονίως τὸ ἔψαυσεν, ὡς ἐπὶ Θείας ἀφροδισίας συνόδου ἔταξε. τὸ δὲ ὅλον· διεφθάρη ὑπ' Ἀπόλλωνος ἡ τῆς γλυκείας πρῶτον τοῦ Ἀπόλλωνος συνουσίας μετέσχε. λάθρα τοιγοῦν ἡ Πειθὼ ἀπέστειλεν εἰς Ἀρκαδίαν Αἰπύτῳ. τὸ δὲ ἐκ συντυχίας συμβὰν, ἐκ προνοίας λέγει γεγενῆσθαι. τὴν γὰρ Εὐάδνην ἐκτεθεῖσαν Αἴακος εὑρὼν ἔλαβε. V.

59. Οὐδ' ἔλαθεν] οὐκ ἠδυνήθη δὲ λαθεῖν τὸν αὐτὴν ὀρέψαντα Αἴακον δεξαμένη γόνον Θεοῦ. V.

61. Ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδε] ἀλλ' ὁ μὲν γνοὺς, θυμὸν οὐ φατὸν, ἤγουν ἄῤῥητον, μέγαν, ἐν τῇ ψυχῇ κατασχὼν σὺν φρονεῖδι ὀξείᾳ, τουτέστιν ἐπιστεσμένῃ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀξέων βελῶν, τῶν βλάπτειν μάλιστα δυναμένων, ἀφανὴς ἠγένετο, ἀπερχόμενος Πυθῶνάδε, ἤγουν εἰς τὴν Πυθῶνα, μαντευσόμενος περὶ ταύτης τῆς ἀφορήτου βλάβης, τουτέστι τῆς κρυφίου διακορήσεως. ἡ δὲ, ἤγουν ἡ Εὐάδνη, καταθεῖσα τὴν ζώνην αὐτῆς τὴν φοινικόκροκον, ἤγουν τὴν κρόκῳ βεβαμμένην, καὶ τὴν κάλπιδα τὴν ἀπὸ ἀργύρου κατεσκευασμένην. ἔστι δὲ ἡ κάλπις ἀγγεῖόν τι ὑδροδόχον. R.

Ἐν θυμῷ πιέσας χόλον] κατὰ ψυχήν· καίτοι δεινὴν οὖσαν τὴν ὀργὴν λογισμῷ κατασχὼν, καὶ περὶ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως οὐκ ἐκφῆναι τὸ δεινὸν βουληθείς, καίτοι πάνυ χαλεπαίνων, εἰς τὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος μαντεῖον ἐπορεύετο, γνωσόμενος περὶ τοῦ ἀτλήτου καὶ ἀτόπου τῆς διαφθορᾶς πάθους. ὀξεῖαν δὲ μελέτην, τῆς μεγάλης φροντίδος. μελέτας γὰρ τὰς φροντίδας λέγουσιν. V.

Πιέσας]. Gl. Mss. β. γ. κρατήσας.

63. Ἰὼν] Gl. Ms. γ. βαδίζων.

66. Φοινικόκροκον] κοκκινόβαφον. Gl. Ms. γ.

Ἃ δὲ φοινικόκροκον] ἡ Εὐάδνη. Φοινικόκροκον, τὴν ἐκ φοινικῆς κρόκης ὑφασμένην. V.

69. Λόχμας ὑπὸ κυανέας] τοῦ ἀνθηροῦ καὶ καταπύκτου τοῖς φυτοῖς τόπου. κυανέας, ἤτοι τὰς βαθείας, ἢ παρὰ τὴν τῶν ἴων χροιάν. V.

Ἦγουν πάνυκάτω δένδρων σκιᾶς βαθείας μαντικῶν διὰ τὴν πυκνότητα, ἔτεκεν υἱὸν Θεόφρονα, ἤγουν ἐνθεον φρονήσεως δεικτικόν. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὴν ὕστερον ἠσκημένην αὐτῷ μαντικήν. R.

Κυανέας] ἢ τὰς σκιώδεις διὰ τὸ δάσος, ἢ ὅτι τὰ ἴα τοιαύτην ἔχει τὴν χροιάν. Θεόφρονα δὲ λέγει τὸν Ἴαμον, ὡς γινώσκοντα τὰ πάντα διὰ τῆς μαντικῆς, ὥσπερ οἱ Θεοί. παρέστησεν αὐτῇ, φησὶ, καὶ τὰς Μοίρας, μετὰ τῆς Εἰλειθυίας, ἵνα τὰ κάλλιστα τῷ παιδὶ ἐπικλώσωσι. τοῦτο δὲ ἐποίει σεμνύων τὰς αὐτοῦ γονάς. R.

70. Τίκτε Θεόφρονα κοῦρον] τὸν Ἴαμον, ὅτι μάντις τὴν τέχνην. ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ Εὐάδνη τὴν ἐν φοινικῆς κρόκης ζώνην λύσασα καὶ ἀποθεμένη τὴν κάλπιν, οὕτω λοιπὸν ἔτεκεν ἐν συσκίῳ τόπῳ τὸν ἰσόμενον Θεόφρονα παῖδα. λέγει δὲ τὸν Ἴαμον, ἀφ' οὗ τὸ γένος ἔχει ὁ Ἀγησίας. V.

71. Τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας] τῇ Εὐάδνῃ ἀποκυούσῃ παρέστησεν ὁ χρυσοκόμης Ἀπόλλων τὴν Εἰλείθυιαν, κεχαρισμένα φρονοῦσαν, καὶ τὰς Μοίρας. ἡ δὲ ἔνδειξις οὐ μόνον περὶ εὐτοκίας, ἀλλὰ καὶ καλλίστης γενέσεως τοῦ παιδός. V.

Τῇ μὲν] ταύτῃ μὲν τικτούσῃ ὁ Ἀπόλλων ὁ χρυσῆν ἔχων κόμην παρέστησεν Ἐλευθὼ, ἤγουν Εἰλείθυιαν, ἔφορον δηλονότι θείων τῶν τόκων. R.

Παῦμηνίν τ' Ἐλευθὼ] παρεῖαν, εὐμενῆ. V.

Παῦμηνιν, ἤγουν παρεία, φίλα, φρονοῦσαν αὐτῇ, καὶ τὰς Μοίρας συμπαρέστησεν, ἵν' εὐδαίμων δηλονότι εἴη ὁ παῖς. ἦλθε δὲ ὁ Ἴαμος ἐκ φῶς αὐτίκα ἐκ τῆς ἑπταέτου ἐντὸς τῶν σπλάγχνων ἐγκυμονήσεως. τὸν μὲν κνιζομένα, ἀντὶ τοῦ λυπουμένη, ἀλγοῦσα, κατελίμπανεν ἐν γῇ· δύο δὲ δράκοντες γλαυκῶπες, ἤγουν λαμπροὺς καὶ στίλβοντας ἔχοντες τοὺς

ὀφθαλμοὺς, κατὰ βούλησιν Θεῶν, ἐθρέψαντο αὐτὸν, κηδόμενοι, ἤγουν ἐπιμελούμενοι, δι' οὗ μελισσῶν ἀμεμφῶς, τουτέστιν, οὐ μέμψεως ἀξίου, ἀλλὰ ἐπαίνου δηλονότι, ἤγουν διὰ μέλιτος. ὁ Βασιλεὺς δὲ, ὁ Αἴπυτος δηλονότι, ἐπεὶ ἀφίκετο ἐκ τῆς Πυθῶνος τῆς πετραίσσης, ἤγουν τῆς πετρώδους, τῆς τραχείας, ἐλαύνων, τοὺς ἵππους δηλονότι, ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ ἠρώτα τὸν παῖδα, ὃν ἡ Εὐάδνη ἔτικε· τοῦ Φοίβου γὰρ πατρὸς ἦφι αὐτὸν γεγονέναι, υἱὸν δηλονότι, μάντιν δὲ ἔσεσθαι τοῖς ἀνθρώποις ἔξοχον περισσῶς πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἤγουν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους· οὐδέ ποτε ἐκλείψειν, ἤγουν σβεσθήσεσθαι, ἐκτεδὼν γενήσεσθαι, τὴν γενεὰν αὐτοῦ. R.

73. Ἦλθε δ' ὑπὸ σπλάγχνων, ἕως κηδόμενος] ὁ νοῦς τοιοῦτος· ἐγεννήθη δὲ ἐξ ἑταιράστου ὠδῖνος ὁ Ἴαμος, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ φῶς. εὐθέως οὖν τὸν ἔκτεινεν καὶ ἐπιλυσαμένη, καταλέλοιπεν ἐπὶ τῇ γῇ ἡ Εὐάδνη· δύο δὲ αὐτὸν φοβερώτατοι δράκοντες Θεῶν βουλήσει ἀνέθρεψαν, ἀλλαβὲ ἰὸν τροσφερόμενοι, ἵνα λίγῃ τὸ μέλι. V.

Ὑπὸ σπλάγχνων] ἤγουν ἐν τῇ νηδύϊ· ἐν τούτῳ γὰρ τῷ τῆς γαστρὸς μέρει ἐστὶ τὸ ἔμβρυον, ἢ τὸ σπλάγχνων ἀντὶ τοῦ γαστρὸς ἁπλῶς. R.

74. Ὠδῖνος ἑρατῆς] ἤτοι γέννας ἐπιθυμητῆς, ἢ διότι Θεοῦ παῖδα ἐγέννα, ἢ ὅτι πᾶσαι ἐπιθυμοῦσι τεκεῖν καὶ τῶν ἐντεῦθεν ἀπηλλάχθαι κακῶν. R.

75. Ἕως φάος αὐτίκα] εὐθέως· ἀκολούθως, ὡς ἀπὸ εἰμενεστάτης Εἰλειθυίας, ῥᾳδίαν καὶ ἄμοχθον τὴν ὠδῖνα ἐποιήσατο. V.

Τὸν μὲν κνιζομένη] δοκεῖ τὸ κνιζομένα ἐναντίον εἶναι πρὸς τὴν τῆς Εἰλειθυίας εὐμένειαν. καὶ ἴσως τὴν μητρίαν αἴσθησιν τῆς ἀλγηδόνος ὑποφαίνει κνισμὸν ὀνομάζων. ἢ κνιζομένη, λυπουμένη· ἤλγει μὲν γὰρ ὡς μήτηρ, στέργουσα τὸ τέκνον· κατελείπετο δὲ αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐρημίας, βουλομένη λαθεῖν. V.

76. Γλαυκῶπες] Gl. Ms. α. εὐόφθαλμοι.

77. Δαιμόνων βουλαῖσιν] ἤτοι καθόλου τῶν Θεῶν ἀκουστέον, ἢ εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ποσειδῶνα ἀναπτέον, τὸν μὲν πατέρα, τὸν δὲ προπάτορα. V.

78. Ἀμεμφεῖ] ἐπαινετῷ. Gl. Ms. γ.

Ἀμεμφεῖ ἰῷ] ἀμεμφῆ ἰὸν εἶπε τὸ μέλι. ὁ γὰρ ἰὸς μοχθηρίαν τινὰ ὑποφαίνει. ὡς ἐπὶ δρακόντων δὲ τὸν ἰὸν εἶπεν. ἀποβάλλει γὰρ ὁ δράκων ἰόν. βουλῇ δὲ Θεῶν, ὡς μελισσῶν ἄνθος ἡδὺ φαίνεται, καὶ οἷον, ὡς, μέλι. Ἄλλως. ἠσπιεύσαντο, εἰπὼν ἀντὶ τοῦ ἰοῦ μέλι προϊέναι. Τὸ δὲ σημεῖον Χ', ὅτι ἰὸν μελισσᾶν εἶπε διὰ τὸ ἀφίεσθαι ὑπ' αὐτῶν. φησὶ δὲ τὸν Ἴαμον ὑπὸ δρακόντων μέλιτι τραφῆναι. V.

Εἰκότως εἶπε τὸ, ἀμεμφεῖ ἰῷ μελισσᾶν, ὁ γὰρ τῶν ὄφεων ἰὸς μεματὸς διὰ τὸ φθορὰν ἐργάζεσθαι. R.

79. Καδόμενοι] Gl. Ms. α. φροντίζοντες.

Βασιλεὺς δ' ἐπεὶ πετραέσσας] τῆς τραχείας. τὸ δὲ ἐξῆς· πετραίσσας Πυθῶνος· ὁ δὲ νοῦς· ἐπειδὴ οὖν ἦλθεν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ βασιλεὺς Αἴπυτος, ἀνήρετο πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ περὶ τοῦ γεννηθέντος παιδὸς ὑπὸ τῆς Εὐάδνης. V.

82. Μὴ λάθῃς εἰς τὸ παῖδα ἔξωθεν τὸ, διὰ, ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, στερροῦμαί σε πλεῖστον, καὶ ἀφαιροῦμαί σε οἰκίαν, καὶ ὑβρίζω σε ὕβριν, οὕτω καὶ, ἱερομαί σε λόγον. Εὐριπίδης (Phœn. 562.). Ἀγ' ἦν σ' ἔρομαι δύο λόγω. τὸ δὲ εὔχοντο, ἀντὶ τοῦ, διεσβεβαιοῦντο, ἐπεὶ καὶ ὁ καυχώμενος διαβεβαιοῦνται τοῦτο ὃ καυχᾶται. ἢ εὔχοντο, ἀντὶ τοῦ, μιτὰ τῆς πρὸς Θεοὺς εὐχῆς διεβεβαιοῦντο. τὸ δὲ πεμπταῖον γεγενημένον, ἀντὶ τοῦ, πέντε ἡμέρας ἔχον μετὰ τὸ γεννηθῆναι. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, λέγοντος. πέντε τοῦτον ἡμέρας ἔχοντα μετὰ τὸ γεννηθῆναι, ἐκεῖνοι οὔτε ἰδεῖν διεβεβαιοῦντο. τὸ σχίνῳ ἐνταῦθα (v. 90.) καὶ τὸ βατίᾳ καταχρηστικῶς εἶπε. σχῖνος γὰρ τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς βρύλον καὶ ἡ τούτων συναγωγή· ἐνταῦθα δὲ τῷ σχίνῳ καὶ βατίᾳ, ἀντὶ τοῦ, δασεῖ νότῳ, ἢ διότι ἐν τοῖς βάτοις τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα αὐρίσκεται καὶ ἐν ταῖς σχίναις. δέον δὲ ἀέρῃ εἰπεῖν, ἤτοι δαψιλῶς βεβρεγμένος, ἀέρῳ εἶπε πρὸς τὸ σῶμα. R.

84. Περὶ θνατῶν] περισσῶς ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους. ἔλεγε γὰρ αὐτὸν ἐκ πατρὸς

Ἀπόλλωνος γεγονέναι καὶ περισσῶς ὑπὲρ πάντας γενέσθαι μάντιν ἀνθρώπους, καὶ μηδέποτε αὐτοῦ τὸ γένος διαλείπειν. V.

87. Ὡς ἄρα μάνυε] οὕτως ἄρα ἐδήλου. οἱ δὲ, ἤγουν οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, οὔτ' οὖν ἀκοῦσαι, οὔτε ἰδεῖν τοῦτον εὔχοντο, ἤγουν ἠρνοῦντο μετὰ καταρῶν, καὶ ταῦτα πεμπταῖον, ἤγουν πέντε ἡμερῶν γεγενημένον, τουτέστιν ὄντα, ἀλλ' ἐγκέκρυπτο. ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καί. ἤγουν. καὶ γὰρ ἐκέκρυπτο ἐν σχίνῳ καὶ ἐν βατίᾳ, ἤγουν βάτῳ ἀπειράτῳ, τουτέστιν ἀψηλαφήτῳ, ἀψαύστῳ, διὰ τὰς ἀκάνθας. R.

Τοὶ δ' οὔτ' ὦν] οἱ κατ' οἶκον τοῦ Αἰπύτου θεράποντες εἶπον. τῷ γὰρ εὔχοντο ἀντὶ τοῦ εἶπον οἱ Δάκωνες χρῶνται. V.

88. Οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο, ἕως, τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον] ὁ νοῦς· ἔκειτο δὲ ὁ παῖς βεβρεγμένος καὶ κεκαλυμμένος ταῖς τῶν ἴων ἀκτῖσι καὶ καταδεδροσισμένος· διόπερ καὶ τὴν κλῆσιν τὴν τοῦ Ἰάμου αὐτῷ ἡ μήτηρ ἔθετο ἀπὸ τῆς τῶν ἴων αἰτίας. ἀθάνατον δὲ εἶπεν ὠνομάσθαι αὐτὸν, ὡς ἀπὸ τῶν χρησμῶν. εἶπε γὰρ ἀνωτέρω, οὐδέποτε ἐκλείψειν τὴν γενεὰν αὐτοῦ. V.

Εὔχοντο] Gl. Ms. α. ὤμνυον.

Πεμπταῖον γεγενημένον] τοῦτο οὐχ ὡς ἀπὸ τῶν οἰκείων. οὐ διδόαμεν γὰρ αὐτοῖς τὸ εἰδέναι, ἢ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, ἀφ' οὗ γέγονεν, ἐπίστασθαι· ἀλλὰ ῥητέον, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου τὸ τοιοῦτον λέγεσθαι. οἱ οὖν οἰκέται τοῦ Αἰπύτου ἐρωτώμενοι ἔλεγον μήτε ἑωρακέναι, μήτε ἀκηκοέναι. εἶτα ὁ ποιητὴς ἀφ' ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα πεμπταῖον ἤδη ὂν τὸ παιδίον. V.

90. Βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ] βατίαν εἶπε τὴν βάτον, ὅ ἐστιν ἀκάνθης εἶδος, καὶ τὸν Ἴαμον ἐτυμολογεῖ. ἀπειράτῳ δὲ, ἐν δρυμῷ μεγάλῳ.

91. Ἀκτῖσιν ἴων] ἤγουν λαμπρότησι διαυγέσι ξανθαῖς καὶ κατὰ πολὺ πορφυροῖς, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ διαυγῶν ἴων ξανθῶν, καὶ κατὰ πολὺ πορφυρῶν. βεβρεγμένος, τουτέστι δεδροσισμένος, τὸ τρυφερὸν σῶμα. διὸ καὶ τοῦτο, ὅ ἐκαλεῖτο δηλονότι, τὸ Ἴαμος (ἀπὸ γὰρ τῶν ἴων Ἴαμος ἐκλήθη) διέδωκεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ καλεῖσθαι αὐτὸν κατὰ πάντα τὸν ἑξῆς χρόνον, ἀθάνατον, ἀντὶ τοῦ ἀθανάτως. R.

Παμπορφύροις ἀκτῖσιν] ἀκτῖνας λέγει τὰς ἀποπιπτούσας ἀπὸ τῶν ἀνθέων δρόσους, ἢ λαμπηδόνας τῶν ἀνθῶν. V.

93. Τὸ κατεφάμιξεν] ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸ τοῖς ἴοις δροσίζεσθαι αὐτὸν, ἀστεῖως καὶ Ἴαμον καλεῖσθαι. V.

Κατεφάμιξεν] Gl. Ms. γ. ἐκήρυξεν. Καλεῖσθαι. Gl. ἀπὸ τοῦ ἁμᾷν (ὅ δηλονότι τὸ θερίζειν) ἴα (ὅ ἐστιν ἄνθη) λέγεται Ἴαμος.

95. Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον] διὰ τὸ τοὺς Ἰαμίδας ἀθανάτους ἀπ' αὐτοῦ καλεῖσθαι. V.

Ἀθάνατον] Gl. Ms. γ. αἰωνίως. α. διηνεκῶς.

Τερπνᾶς δὲ ἥβας] ὅτι ἐν ταύτῃ μάλιστα τὰ ἡδέα τοῖς ἀνθρώποις γίνεται. Ἄλλως. Τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο. ὁ νοῦς· ἐπειδὴ δὲ ἐν ἀκμῇ ἡλικίας ἐγένετο, καὶ τὸν καρπὸν τοῦ χρόνου ἤνεγκε (λέγει δὲ τὰ γένεια), τότε δὴ παραγενόμενος εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, ηὔξατο. ἐν μέσῳ γὰρ Ἠλίδος καὶ Ἀρκαδίας ἡ Ἐπίδαυρος. ὧν ἡ μὲν Ἀρκαδία τὴν ἀρχὴν, ἡ δὲ Ἦλις τὰ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς οἰκεῖται τοῦ ποταμοῦ. ἐνταῦθα οὖν εἰς τὴν Ἐπίδαυρον ἐπεκαλέσατο τόν τε ἑαυτοῦ πρόγονον Ποσειδῶνα καὶ τὸν τοξοφόρον καὶ ἔφορον τῆς Δήλου τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. V.

Τερπνᾶς δ' ἐπεί. ἐπεὶ εἰς τοῦτο ἡλικίας ἦλθεν, ὡς γένειον ἀνθῆσαι ξανθόν. τὸ δὲ τερπνᾶς εἶπε, διὰ τὸ τοὺς ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ ὄντας ὡραίους φαίνεσθαι. δέον δὲ εἰπεῖν χρυσοστέφανον πρὸς τὸ καρπὸν, χρυσοστεφάνοιο εἶπε πρὸς τὸ ἥβης. Ἐπεὶ δὲ ἔλαβεν ὁ Ἴαμος καρπὸν ἥβης ἡδείας, πάγκαλον προτεινούσης στέφανον, ἤγουν γένεια, ἃ προέτεινεν ἡλικίας ἀκμὴ τερπνὴ, παγκάλως δι' αὐτῶν στεφανοῦσα, τουτέστιν, ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν ἡλικίας

ἴφθασεν τερπνῆς, καὶ γενείοις παγκάλως ἐστιφανώσατο, καταβὰς ἐν μέσῳ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν κατὰ τὴν Ἐπίδαυρον, (ἐν μέσῳ γὰρ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας ἡ Ἐπίδαυρος) ἐκάλεσε τὸν Ποσειδῶνα τὸν ἑαυτοῦ πάππον, τὸν εὐρυβίαν, ἤγουν τὸν καταπολὺ ἰσχυρὸν, καὶ τὸν σκοπὸν, ἤτοι τὸν ἔφορον, τὸν ἡγεμόνα τῆς Δήλου, νήσου τῆς Θεοδμήτου, τὸν τοξοφόρον, τουτέστι τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν πατέρα αὐτοῦ, αἰτῶν αὐτοὺς ἐν νυκτὶ ὑπαίθριος, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀσκίῳ τόπῳ, τιμήν τινα τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἑαυτῷ, λαοτρόφον, τουτέστιν, ὑπὸ τοῦ λαοῦ αὐξανομένην. R.

96. Χρυσοστεφάνοιο] Gl. Ms. γ. τῆς περιξυνούσης χρυσοῦν στέφανον.

99. Εὐρυβίαν] Gl. Mss. α. β. γ. μεγαλοδύναμον.

101. Θεοδμήτας λέγει, ἢ ἣν ἔχουσιν οἱ θεοὶ δόμον, Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, ἢ τῆς ὑπὸ θεῶν κατασκευασθείσης. Ὕφαλον γὰρ οὖσαν Ζεὺς ἀνῆκεν εἰς φῶς. Θεόδμητον ἴσως λέγει αὐτὴν, διὰ τὸ πλανωμένην στῆναι ὑπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος. R.

Σκοπὸν] Gl. Ms. γ. φύλακα.

102. Λαότροφον] τὴν τρεφομένην ὑπὸ τῶν λαῶν ἱστορήμην ἑαυτῷ αἰτῶν. Ἄλλως. λαοτρόφον τιμάν· βασιλικὴν ἀρχήν. ᾧ καὶ Ὅμηρος ὁμολογῶν βασιλέας ποιμένας λαῶν ὀνομάζει. αἰτεῖ οὖν τινὰ τιμὴν τὴν ἀπὸ πολλῶν, ἐν πολλοῖς ὄχλοις, ὑπάρξαι αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ. V.

Λαοτρόφος. ὁ λαὸν τρέφων· λαότροφος δὲ προταροξυτόνως, ὁ ὑπὸ λαοῦ τρεφόμενος. R.

104. Νυκτὸς ὑπαίθριος] οἰκεῖος δὲ καὶ ὁ καιρὸς πρὸς θείαν ἐπίκλησιν. ηὔχετο οὖν, φησὶν, αἰτῶν καὶ παρακαλῶν νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀρχαιότατος δὲ ὁ τρόπος τῆς εὐχῆς. V.

Δίχα σινὸς ἐν τῇ κεφαλῇ καλύμματος. οὕτω γὰρ ἦν ἔθος εὔχεσθαι. τὸ νυκτὸς δὲ πρὸς τὸ καταβὰς συνάπτεται. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλ' ἐστὶν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ καταβάς. νυκτὸς γὰρ ἦν ἡ τοιαύτη κατάβασις. R.

105. Ἀρτιεπὴς πατρία ὅσσα] ἡ ἀληθὴς καὶ ἀψευδής. ἡ δὲ ἀρτιεπὴς καὶ ἀληθὴς φωνὴ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς τὰς εὐχὰς ἀντιφθέγξατο. ὅσσα δὲ, ἡ φωνή. V.

Ἀρτιεπής. ἡ ἄρτια καὶ ἀληθῆ λέγουσα. Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Διΐου. Τὸ πατρία ὅσσα ἀντὶ εὐθείας λαπτέον, ἵν' ᾖ· ἀντιφθέγξατο ἡ πατρικὴ ὅσσα ἡ ἀρτιεπής. ἤγουν παραυτίκα τῶν ἐκείνου λόγων. τὸ δὲ, μετάλλασέν τε μιν, διὰ μέσου, ἀντὶ τοῦ, ἠρώτα, ὅτου χάριν αὐτὸν ἐπεβούλευσε. τὸ δὲ ἀντιφθέγξατο πρὸς τὸ ὄρσο ἔχει τὴν δύναμιν. πάγκοινον δὲ τὸν χῶρον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὕστερον συμβᾶσαν πανήγυριν τῶν Ὀλυμπίων. Ἀντιφθέγξατο δὲ αὐτῷ χρηματισμὸς πατρικὸς ἀρτιεπὴς, ἤγουν ἀληθῆ χρηματίζων, μεταλλασέ τε αὐτὸν, ἤτοι ἐζήτησε, τουτέστι, καὶ ἐπεστράφη αὐτοῦ. ἔσσι δὲ ὁ λόγος πρωθύστερος. ἄφελε γὰρ οὕτως· ἐζήτησε δὲ αὐτὸν, ἤγουν ἐπεστράφη αὐτοῦ χρησμὸς τοῦ πατρὸς ἀψευδῆ χρηματίζων, καὶ ἀντιφθέγξατο· ὄρσο, τέκνον, ἤγουν διεγέρθητι, κινήθητι ὅπισθεν τῆς φήμης, ἤγουν τοῦ ἐμοῦ χρηματισμοῦ, τῆς ἐμῆς φωνῆς, ἐλθεῖν ὧδε εἰς τὴν χώραν τὴν πάγκοινον, ἐσομένην δηλονότι. τίνα δὲ ταύτην τὴν χώραν λέγει, ἐν τῷ ἐπαγομένῳ λόγῳ δείκνυσιν. ἐπάγει γάρ· ἵκοντο δὲ, ἀφίκοντο δὲ, ἐπὶ τὴν πίτραν τοῦ Κρονίου λόφου τοῦ ὑψηλοῦ, τὴν ἠλίβατον, ἤγουν, τὴν μετέωρον καὶ ὀρθίαν, τουτέστι, τὴν Ὀλυμπίαν, ὅπου παρέσχεν αὐτῷ, τῷ Ἰάμῳ δηλονότι, ὁ Ἀπόλλων, θησαυρὸν μαντείας διπλοῦν, τότε μὲν φωνὴν ἀκούειν αὐτοῦ, δηλονότι τοῦ Ἀπόλλωνος, ψευδέων ἄγνωστον, ἤγουν, οὐ γινώσκουσαν ψεῦδη, ἐνεργητικῶς· εἰ γὰρ ἐπὶ παθητικῆς ἐλέγετο σημασίας, δοτικῇ ἂν συνεστάντετο. ὅταν δὲ ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς ὁ Θρασυμήχανος, ἤγουν ὁ γενναῖα μηχανώμενος, τὸ βλάστημα τὸ σεβάσμιον τῶν ἀπὸ τοῦ Ἀλκαίου τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἑορτήν τε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (τοῦ Διὸς) κτίσῃ, ἤγουν συστήσῃ, πλειστόμβροτον, ἤγουν πλείστων ἀνθρώπων συγκροτουμένην, καὶ νόμον μίγιστον ἀγώνων, θεῖν δηλονότι· οὐ γὰρ δύναται τὸ κτίσῃ ἀπὸ κοινοῦ λέγεσθαι, συνυπακούεται δὲ τὸ οἰκεῖον κατ' ἀναλογίαν τοῦ

προῤῥηθέντος, ἐν βωμῷ Διὸς ἀκροτάτῳ, ἀντὶ τοῦ ὑψηλοτάτῳ, τότε δὴ προσέταξε τῷ Ἰάμῳ προῖῆσαι χρηστήριον, ἤγουν μάντεῖον· ἀφ' οὗ χρόνου κατακολὺ δεδοξασμένον ἐστὶ κατὰ τοὺς Ἕλληνας τὸ γένος τῶν Ἰαμιδῶν, ἤγουν τῶν ἀπὸ τοῦ Ἰάμου καταγομένων, ἀφ' οὗ ἀπὸ κοινοῦ ὅλος, εὐδαιμονία, ἠκολούθησεν, αὐτῷ δηλονότι. R.

106. Μετάλλασέν τέ μιν] ἐὰν μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, νοεῖσθαι δεῖ οὕτως· ἐπιζήτησέ τε αὐτὸν καὶ ἐν φροντίδι ἔσχεν, ὅπως τὰ μέλλοντα προλέγειν παράσχῃ αὐτῷ. ἐὰν δὲ ἐπὶ τοῦ Ἰάμου, ὅτι, τῆς φωνῆς ἀκούσας τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπιζήτησεν αὐτὸν, ὥστε καὶ κατ' ὄψιν αὐτὸν εὐτυχῆσαι τῆς θέας τοῦ θεοῦ. τὸ δὲ μετάλλασιν, ἐὰν λάβωμεν ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτησιν, ἀκύρως κεῖται. μεταλλῆσαι γάρ ἐστι τὸ ζητεῖν ὡς ἐπὶ τῶν μετάλλων. V.

Ἄλλως. Μετάλλασέν τε μιν] ἰδίως κέχρηται τῇ λέξει. μεταλλῆσαι γάρ ἐστι τὸ ζητῆσαι, ἀπὸ τῶν μετάλλων. νῦν δὲ ἐπ' οὐδενὸς τοιούτου τέταχεν, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ ἐφθέγξατο καὶ προσεῖπε καὶ οἱονεὶ ἐφιλοφρονήσατο. Ἕνιον δὲ οὕτως· ἐπεὶ ἀφανὴς ἦν ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἰάμῳ, μόνῃ δὲ φωνῇ προσεῖπεν αὐτὸν, ἐφθέγξατο μὲν ὁ Ἀπόλλων, ὁ δὲ Ἴαμος ἐζήτησε τὸν φθεγξάμενον, τίς ἦν. τὸ δὲ ἑξῆς λεγόμενον ἐφθέγξατο· ὄρσο τέκνον, δεῦρο· ταῦτα παρὰ Ἀπόλλωνος πρὸς Ἴαμον· ἄγε δὴ, ἀνίστασο καῖ, ἀπέλθωμεν εἰς τὴν ἐσομένην ὕστερον πολύκοινον καὶ πολυπλῆθῆ χώραν. λέγει δὲ τὴν Ὀλυμπίαν. ὡς δὲ θεὸς, μάντις ἀκριβής ἐστιν εἰς τὰ μέλλοντα. V.

108. Φάμας ὅτι σθεν] τῇ ἐμῇ φωνῇ ἐπικατακολούθει. Ὁμηρικῶς δέ· Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς (Homer. Iliad. υ. 131.). V.

109. Πέτραν ἀλίβατον] τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἣ στὴν, ἐφ' ἧς τὸν βαίνοντά ἐστιν ἁλιτεῖν διὰ τὸ ὕψος, ἢ ἐφ' ἧς ἀνατέλλων πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει. ὁ δὲ νοῦς· ὅρμησον, ὦ τέκνον, καὶ ἐλθὲ εἰς τὴν πολύκοινον ἐσομένην χώραν, κατακολουθῶν τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ· παρεγένετο δὲ εἰς τὴν ὑψηλὴν πέτραν τοῦ Κρονίου, ἐν ᾧ Κρονίῳ παρίσχεν αὐτῷ διπλοῦν θησαυρὸν μαντείας. Πλειστόθρεστον δὲ, παρ' ἣν πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀθροίζονται. V.

111. Θησαυρὸν δίδυμον] ἕνα μὲν, τὸ κατὰ τὸ παρὸν εὐθέως φωνὴν ἀκούειν ψευδέων ἀνεπίγνωστον, ὕστερον δὲ καὶ παρὰ τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς μαντεύεσθαι ἐκ τῆς τοῦ πυρὸς ἀναδόσεως. Ἄλλως. ἔνθα οἱ ὦπασε θησαυρὸν δίδυμον, ἕως τὸ, βωμῷ, ὁ νοῦς· ἐδίδου δὲ ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἰάμῳ δίδυμον θησαυρὸν τῆς μαντείας, τότε μὲν φωνῆς κατακούειν ἀληθοῦς, ὅτε δὲ ὁ ἰσχυρὸς Ἡρακλῆς, τὸ τῶν Ἀλκαϊδῶν βλάστημα, τύχῃ ἐλθὼν εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ κτίσῃ τῷ αὐτοῦ πατρὶ περίβλεπτον καὶ πολυάνθρωπον πανήγυριν, καὶ τὸν νόμον καὶ θεσμὸν τῶν μεγίστων Ὀλυμπιακῶν ἄθλων, ἐπὶ τῷ τοῦ Διὸς ὑψηλοτάτῳ βωμῷ, τότε Ἴαμον ἐκλείσειν ὁ Ἀπόλλων χρηστήριον θέσθαι, καὶ μαντεῖον τὸ διὰ τῶν θυμάτων. Ἄλλως. μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἴαμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντείᾳ, ᾗ καὶ μέχρι τοῦ νῦν Ἰαμίδαι χρῶνται. ἀναλαμβάνοντες γὰρ τὰ τῶν ἱερείων δέρματα, ἐπετίθεσαν εἰς τὸ πῦρ καὶ οὕτω μαντεύονται. ἔνιοι δὲ οὕτω φασί· τεμνομένοις δέρμασι μαντεύεσθαι αὐτούς. λαμβάνοντες γὰρ τὰς βύρσας τῶν ἱερείων ἔσχιζον, καὶ κατὰ τὰ σχίσματα ἐμαντεύοντο, ἀφορῶντες εἰς τὴν τομὴν, πότερον εὐθεῖά ἐστιν, ἢ οὔ. V.

113. Ψευδέων ἄγνωστον] ἀληθῆ. ἄγνωστος δὲ ψευδέων ἡ τῶν θεῶν φωνή. ἄλλοι δέ φασιν, ὀρνέων. V.

115. Σεμνὸν Φάλος] τὸ βλάστημα τῶν Ἀλκαϊδῶν. φησὶ δὲ τὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. ἐκείνος γὰρ Ἀλκαίου παῖς. ἔνιοι μέντοι αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα Ἀλκαῖον καλεῖσθαι βούλονται, μετωνομάσθαι δὲ Ἡρακλῆ, Ἀπόλλωνος τοῦτο χρησμῳδήσαντος. V.

116. Πατρός θ' ἑορτάν] τό τε οὐκ ἔστιν ἀργὸν, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλὰ τοῦτο λέγει διὰ τὸ πρωϊτάρχειν ἐκεῖ Κρόνου ἱερὸν, ὅθεν καὶ Κρόνιος λόφος καλεῖται, ἢ διότι ἡ τοῦ Διὸς ἑορτὴ καὶ τῶν ἄλλων ἔνδεκα θεῶν ἦν, ὡς ἔφαμεν, τὸ, Ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις, ἐν τῷ Ψαύμιδος Ὀλυμπιονίκῃ *. τὸ δὲ κτίσῃ, ἀντὶ τοῦ, ποιήσῃ, ὁ γὰρ κτίζων οἰκίαν ποιεῖ ταύτην. R.

* Olymp. v. 11.

Πλειστόμβροτον] παρ' ἣν πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀθροίζονται, τῷ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν μαντικῷ βωμῷ τοῦ Διός. V.

119. Χρηστήριον] ὅτι ἐμαντεύοντο ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ οἱ Ἰαμίδαι, ἢ μηρὸν πιμελῇ κεκαλυμμένον εἰς πῦρ ἐμβάλλοντες, ἢ δορὰν προβάτων σχίζοντες, καὶ ἐκ τῆς σχίσεως, εἰ μὲν εὐθεῖα γένηται, καλὰ ἔσεσθαι τὰ μαντευόμενα, εἰ δὲ λοξή, ἀποτρόπαια. R.

120. Ἐξ οὗ ὅλβος Ἰαμιδῶν ἔστετο] ἰδίως τῇ φράσει ἐχρήσατο. ἀφ' οὗ δὴ χρόνου τὸ ἐνδοξότατον γένος τῶν Ἰαμιδῶν εὐδαιμονίᾳ ἠκολούθησεν· ἀντὶ δοτικῆς τὴν ἀκολουθίαν ἔχούσης πρὸς τὸν λόγον· ἀφ' οὗ τῷ τῶν Ἰαμιδῶν γένει ὁ ὄλβος ἠκολούθησε καθ' Ἕλληνας. V.

Πολύκλειτον] Gl. Mss. β. γ. πολυδόξαστόν ἐστι.

122. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς] ἤτοι καθόλου γνωμικὸς ὁ λόγος, ἢ ἐπὶ τῶν Ἰαμιδῶν. οἱ δὲ Ἰαμίδαι τὰς ἀρετὰς τιμῶντες, ἀεὶ εἰς εὐπίδοξον ὁδὸν βίου ἔρχονται. V.

Τὸ τιμῶντες εἰ μὲν μετὰ τοῦ οἱ ἄρθρου εἴποις, καθολικῶς γνωμικὸς ἔσται ὁ λόγος· εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ἄρθρου, πρὸς τοὺς Ἰαμίδας νοήσεις· καὶ τὸ "τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον," ἢ δι' αὐτοὺς, ἢ διὰ πάντας ἐρεῖς. Οἱ τιμῶντες δὲ, ἀντὶ τοῦ, οἱ ἀσκοῦντες τὰς ἀρετὰς, ὥστε οὗτοι δηλονότι, εἰς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται, ἤγουν εἰς διάδηλον, καὶ φανερὰν πολιτείαν. R.

123. Τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον] ἕκαστον γὰρ τῶν ἀνθρώπων τεκμαίρει καὶ μηνύει τὸ οἰκεῖον πρᾶγμα, ὡς Ὅμηρον ἡ ποίησις καὶ Δημοσθένην ἡ ῥητορική. λείπει τό· ἐγὼ τοίνυν διὰ τοῦτο ἐπαινῶ. ὁ δὲ λόγος γνωμικός. V.

Ἤγουν, ἕκαστον ἀνθρώπων ἡ πρᾶξις δεικνύει. ψόγος δὲ ἀπ' ἄλλων φθονούντων κρίμασι, ἀντὶ τοῦ, ἐπιφέρεται τούτοις, ὧν ἐπὶ τὴν ἔνδοξον ὄψιν χάρις, νίκης δηλονότι, αἰδοία, ἤγουν αἰδοῦς ἀξία, στάζει, ἀντὶ τοῦ, παραγίνεται, πρῶτον, τουτέστιν ἐξαιρέτως, περὶ δωδέκατον δρόμον ἐλαυνόντων τοὺς ἵππους. R.

124. Μῶμος δ' ἐξ ἄλλων] φθόνος δὲ καὶ ψόγος ἐξ ἄλλων τινῶν, ἐκ τῶν φθονερῶν, ἐπικρέμαται τούτοις, οἷς ἂν ποτε κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν περὶ τὸν δωδεκάκυκλον δρόμον ἀγωνισαμένοις καὶ νικήσασιν, [del. καὶ οἷς ἂν] ἡ ἐκ τῆς νίκης χάρις ἔνδοξον τὴν ὄψιν παράσχῃ. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ἐκ τῶν ἄλλων φθονούντων μῶμος ἐπικρέμαται τοῖς τετυχηκόσι τῶν τιμῶν τούτων· οἷον, οἱ μὴ τετυχηκότες τοὺς τυχόντας διαμωμῶνται, ὡς μηδενὸς ἀξιολόγου τετυχηκότας. V.

Τοῦτο λέγει ὑπὲρ τοῦ Ἀγησίου, ἢ ὡς φθονηθέντος παρά τινων διὰ τὴν κατορθωθεῖσαν αὐτῷ νίκην, ἢ ἁπλῶς τοῦτο λέγων, ὅτι οἱ νικῶντες βασκαίνονται. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντά ὁ φθόνος ἔρχεται, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς (Ajac. 157.). τὸ δὲ ποτὶ πρὸς τὸ μορφὰν συνάπτεον, οὕτως· οἷς πρὸς τὴν μορφὴν τὴν εὐκλεᾶ καὶ ἔνδοξον στάζει χάρις αἰδοία καὶ σεμνὴ, τουτέστιν, οἷς διὰ τὴν κατορθωθεῖσαν αὐτοῖς νίκην, μεγάλη τις εὐφροσύνη συμβαίνουσα, χαρίεντα αὐτῶν τὰ πρόσωπα τίθησιν. ἡ γὰρ ἐν τῷ προσώπῳ ἐπιφαινομένη ἡδονὴ τεκμήριόν ἐστι τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἡδονῆς. δίον δὲ εἰπεῖν εὐκλεῶς πρὸς τὸ στάζει, εὐκλέα εἶπε πρὸς τὸ μορφάν. τὸ δὲ πρῶτον πρὸς τὸ στάζει συνακτέον, οὕτως· οἷς στάζει πρῶτον χάρις αἰδοία καὶ τὰ ἑξῆς. R.

127. Αἰδοία ποτιστάζει] ἐπεὶ οἱ νικῶντες δοκοῦσιν ἐυειδεῖς εἶναι· ἐπιχαρίτους ποιεῖ τοὺς νικῶντας. V.

129. Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος] Κυλλήνη ὄρος Ἀρκαδίας, ἱερὸν Ἑρμοῦ. φησὶ δὲ, ὅτι, εἰ δὴ ἀληθῶς οἱ τοῦ Ἀγησίου πρόγονοι τὴν Κυλλήνην κατοικοῦντες, τὸ τῆς Ἀρκαδίας ὄρος, ἐτίμησαν διὰ δώρων καὶ θυσιῶν πολλῶν πολλάκις τὸν κήρυκα τῶν θεῶν, τὸν Ἑρμῆν, τὸν τῶν ἀγώνων δεσπόζοντα, καὶ τὰς μερίδας τῶν ἄθλων νεκληρωμένον, τὸν τὴν Ἀρκαδίαν τιμῶντα, τοῦτον ἂν εἴποιμεν καὶ νῦν, ὦ Σωστράτου παῖ, σὺν τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ, τελειοῦντά σου τὴν ἐπὶ τῇ νίκῃ εὐδαιμονίαν. V.

Εἰ δ' ἀληθῶς, ὦ Ἀγησία, οἱ σοὶ πρόγονοι πρὸς μητρὸς, οἱ οἰκοῦντες ὑποκάτω

τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης (Ἀρκὰς γὰρ ἦν πρὸς μητρὸς ὁ Ἀγησίας) θυσίαις λιταυστικαῖς πολλάκις πολλαῖς ἐδώρησαν, ἀντὶ τοῦ ἐδωρήσαντο, ἐδιξιώσαντο, εὐσεβῶς τὸν κήρυκα τῶν Θεῶν τὸν Ἑρμῆν, ὃς τῶν ἀγώνων ἐξουσιάζει καὶ μερίδος τῶν βραβείων, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν τε, τὴν καλῶς ἔχουσαν ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν, τιμᾷ, ἤγουν δοξάζει, οἰκῶν ἐν αὐτῇ. ἐκεῖνος ὁ Ἑρμῆς, ὦ παῖ τοῦ Σωστράτου, σὺν τῷ πατρὶ αὐτοῦ τῷ Διΐ, τῷ βαρυγδούπῳ, τουτέστι, τῷ τῶν βροντῶν αἰτίῳ, τῶν τὸν βαρὺν κτύπον ἐργαζομένων, κραίνει, ἀντὶ τοῦ διοικεῖ τὴν εὐτυχίαν τὴν σήν. 140. δόξαν ἔχω, ἀντὶ τοῦ, λόγον φέρω τινὰ ἐπὶ γλώσσῃ· ἤγουν πρόχειρον εἰρῆσθαι ἀπὸ νοῦ δηλονότι, ὡς σίδηρον ἀπὸ ἀκόνης λιγυρᾶς, τουτέστιν ὀξέως ποιούσης ἠχεῖν τὰ ἀκονώμενα, ὅς με ἔλκει ἐθέλοντα ἐπὶ πνοὰς καλιῤῥόους, ἤγουν ᾠδὰς εὐήχους, τὰς ἀπὸ τῶν ὀργάνων ἀναφερομένας. R.

130. Ἀγησία] σημείωσαι, ὅτι κατὰ μητέρα Ἀρκὰς ἦν ὁ Ἀγησίας. V.

Μάτρωες ἄνδρες] οἱ πρὸς μητρὸς συγγενεῖς σου. ἐνταῦθα γὰρ ἡ σὴ προμήτωρ Εὐάδνη, ὡς ἔφαμεν, ἀνετράφη ὑπὸ τῷ Αἰπύτῳ. R.

131. Δώρησαν (sic) Θεῶν κάρυκα] ἀντὶ τοῦ ἐδωρήσαντο τῷ κήρυκι τῶν Θεῶν, ἢ χορεῖς ἐτίμησαν αὐτόν. V.

134. Ὃς ἀγῶνας ἔχει] ἐναγώνιος γὰρ ὁ Διός· ἢ ὅτι κήρυξ· κήρυξ δὲ καὶ ἐν ἀγῶσιν· ἢ ὅτι τῆς πάλης εὑρετής. V.

Ἔχει] Gl. Ms. γ. κρατεῖ.

136. Τὸ τιμᾷ εἰ μὲν γ' προσωπον νοήσεις, οὕτως ἐρεῖς· καὶ τιμᾷ τὴν Ἀρκαδίαν, τὴν εὐάνορα, διὰ τὸν νεῶν αὐτοῦ ἐκεῖ εἶναι· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ τιμῇ, τὸ ἔχει ἀπὸ κοινοῦ λάβῃς, οὕτω· καὶ ἔχει τὴν εὐάνορα Ἀρκαδίαν ἐν τιμῇ, τουτέστιν, ἢ ἐκεῖ κατοικῶν τιμᾶται, ἢ ἐκεῖ κατοικεῖ εἰς ταύτης τιμήν. R.

140. Δόξαν ἔχω ἕως τοῦ, ἔστικτεν] ὁ νοῦς· ἔχω τινὰ καὶ ἑτέραν δόκησιν, οὕτω με προτρεπομένην λέγειν περὶ σοῦ, ὡσανεὶ τῆς ἀκόνης, τῆς ὀξύνειν δυναμένης τὸ παραθηγόμενον· ἥτις δόκησις θέλοντί μοι καὶ βουλομένῳ προσέρπει καὶ προστίκτει ὑπὸ ταῖς τῶν αὐλῶν πνοαῖς καὶ τῶν ἤχων. διὰ πνοῆς γὰρ ὁ ἦχος ἐκφέρεται· ἥτις δόκησίς ἐστι, τὸ ὑμνεῖν σε ἐκ τῆς ἐμῆς προγόνου Μετώπης, ἀπὸ Στυμφήλου, πόλεως Ἀρκαδικῆς. μητρομάτορα δὲ τὴν Μετώπην λέγει ὁ Πίνδαρος οὕτω· Ζυγάτηρ μὲν γὰρ ἦν Μετώπη Λάδωνος, τοῦ τῆς Ἀρκαδίας ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ, τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ· ἐκ ταύτης γέγονε νύμφη τις Θήβη· ἀφ' ἧς ἡ πόλις. Θηβαῖος δὲ ὁ Πίνδαρος. διὰ τοῦτο ματρομάτορα ἰδίαν λέγει τὴν Μετώπην. V.

Τὸ, ἔχω τινὰ ἐπὶ γλώττῃ δόκησιν ἀκόνας λιγυρᾶς, τοῦτο λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἐπέρχεταί μοι ἔννοιά τις καὶ λόγος ἡδὺς ὑπὲρ σοῦ, παρακινῶν με λέγειν τοῦτο πρὸς σέ. ὥσπερ γὰρ ἡ ἀκόνη ὀξύνει τὸ παραθηγόμενον, οὕτω καὶ ἡ ἐμὴ μουσικὴ ὥσπερ τις ἀκόνη ἐστὶ πρὸς ἐμέ. ἐστὶ δὲ διὰ τῆς μουσικῆς ἔψαλλε πάντα τὰ αὐτοῦ ποιήματα, εἰκότως καὶ τὴν νῦν ἐπερχομένην αὐτῷ δόκησιν, ὑπὲρ τοῦ Ἀγησίου εἰπεῖν, τῆς αὐτοῦ μουσικῆς ταύτην εἶναί φησι. τὸ δὲ πνοαῖς αὐλῶν λέγει, διότι καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ μετὰ αὐλῶν ᾖδε τοὺς ὕμνους. R.

141. Ἀκόνας λιγυρᾶς] ἀκόνην ὀξεῖαν φησὶ τὴν μουσικήν. λιγὺς γὰρ νῦν ὁ ὀξύς. Καὶ Ὅμηρος· (Iliad. β. 246.) Θερσίτῃ· ἀκριτόμυθε, λιγὺ περ ἐὼν ἀγορητής. Ἴσχειο. οὐ γὰρ ἕνι χωρητὸν, ἄκριτα λίγοντα ἡδὺν εἶναι. Ἄλλως. ἀκόνης τινὸς δόκησιν ἔχω ἐπὶ γλώσσης, ὅ ἐστι παρακονῶμαι. [ἢ οὕτως· ἡ δόκησις, ἀκόνημα. ὃ δοκῶ παρὰ τῶν ἀνδρῶν, τοῦτό μοι ἀκόνη ἐστὶν ἡ παροξύνουσά με καὶ παρορμῶσα.] ἢ οὕτω· τῆς λιγυρᾶς ἀκόνης ἔχω δόκησιν ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἥτις κραίνει τῆς εὐτυχίας τὴν δόκησιν. ὁ δὲ νοῦς· ὀξὺς ὢν, ὀξύτερος γίνομαι, παρ' ἀκόνης, τῆς δοκήσεως, ὑηγόμενος. V.

143. Καλλιῤῥόοισι] ταῖς ἀπὸ τῶν ὀργάνων ἀναφερομέναις τῶν μετ' αὐλοῦ ὕμνων. V.

Ματρομάτωρ] ἡ τῆς μητρὸς τῆς ἐμῆς μήτηρ. πῶς δὲ, ἐπιόντες δείξομεν, λιγυρᾶς δὲ νῦν τῆς ὀξείας. V.

Ματρομάτωρ ἐμά. μητρομήτωρ ἐστὶν ἐμὴ, ἀντὶ τοῦ, τῆς ἐμῆς πατρίδος, τουτέστι τῶν Θηβῶν, μήτηρ ὁ Μετώπη ἡ εὐανθὴς, ἤγουν ἡ φαιδρὰ, ἡ τῆς Στυμφαλίδος θυγάτηρ. θυγατέρα δὲ λέγουσι τὴν Μετώπην τῆς Στυμφαλίδος, διὰ τὸ εἶναι τὴν Στυμφαλίδα περιεπτικὴν αὐτῆς. μητρομήτωρ δὲ εἰπὼν, ἐπάγει ὡς ἐφερμηνεύων· ἥτις, ἤγουν ἡ Μετώπη τὴν Θήβαν ἔτικε τὴν πλήξιππον, ἤγουν τὴν πλήττουσαν τοὺς ἵππους ἐν τοῖς δρόμοις, τουτέστι τὴν ἱππικὴν, τὴν πολεμικήν. ταύτης ἑτέραστον ὕδωρ πίομαι, ἀντὶ τοῦ· εὐπορίαν λόγων ἀπὸ ταύτης πορίσομαι, ποικίλον ὕμνον συντιθεὶς χάριν ἀνδρῶν αἰχμητῶν, τετέτιμολεμιῶν. R.

144. Στυμφαλὶς εὐανθὴς Μετώπα] Μετώπη Ἀσωποῦ μὲν ἦν γυνὴ, μήτηρ δὲ Θήβης, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Θήβη προσηγορεύθη. διὰ τὴν οἰκειότητα οὖν, φησὶν ὁ Πίνδαρος, τὴν πρὸς ἐμὲ τῆς Μετώπης, ἥτις Θήβης μήτηρ τῆς ἐμῆς πατρίδος, ἕλκεταί μοι ἡ Μετώπη Ἀρχὰς οὖσα. τὴν δὲ Μετώπην φασὶ γήμαντα Ἀσωπὸν τὸν Ὠκεανοῦ, Λάδωνος οὖσαν θυγατέρα, τεκνῶσαι Κέρκυραν, Αἴγιναν, Σαλαμῖνα, Θήβην, Ἄρτιναν, Νέμειαν. εὐανθὴς δὲ Μετώπα, ἡ ἀκμαία ἢ ἀνθηρὰ, ἵν' ὁ λόγος ἐπὶ τῆς νύμφης ἀκούηται. Ἄλλως. Στυμφηλος ὑπόκειται τῇ Κυλλήνῃ, ἔστι δὲ τῆς Ἀρκαδίας. οἱ δὲ κατὰ τὴν μητέρα πρόγονοι τοῦ Ἀγησίου, Στυμφήλιοί εἰσιν. Φιλοστέφανος δὲ ἐν τῷ περὶ Καλλήνης φησὶ Κυλλήνην καὶ Ἐλίκην θρέψαι. ἐναγωνίου δὲ ἄντος τοῦ θεοῦ, φησὶν ὅτι οἱ περὶ τὸν Ἀγησίαν διὰ τὴν συγγένειαν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἑρμῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ, εἰκότως νικῶσιν. Ἄλλως. Στυμφαλὶς εὐανθὴς. Στύμφηλος γὰρ πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος· (Iliad. β. 608.)

Στύμφηλόν τ' εἶχον καὶ Παῤῥασίην ἐνέμοντο.

ματρομάτορα δὲ λέγει τὴν Μετώπην ὁ Πίνδαρος οὕτω. Μετώπη θυγάτηρ μὲν Λάδωνος τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ, ἥτις Μετώπη ἐγέννησε τὴν ἱππικὴν Θήβην κατὰ ἀναφορὰν τῶν ἐνοικούντων ἐν Θήβαις. V.

Στυμφαλὶς] ἤγουν Ἀρκαδική. Στύμφαλος γὰρ πόλις Ἀρκαδίας. τὸ δὲ εὐανθὴς, ἀντὶ τοῦ ὡραία. Ἱστορία. Ἡ Μετώπη θυγάτηρ ἦν Λάδωνος τοῦ ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ, τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ, ἀφ' οὗ θυγατέρα ἔσχε Θήβην, ἧς ἡ πόλις ἐπώνυμος. Θηβαῖος δὲ ὁ Πίνδαρος. διὸ καὶ τὴν Μετώπην μητρομήτορα καλεῖ, οἱονεὶ μητέρα τῆς μητρὸς αὐτοῦ Θήβης. φασὶ δὲ τὴν Μετώπην οἱ μὲν λίμνην, οἱ δὲ ποταμόν. R.

146. Τᾶς] ταύτης οὖν τῆς (Θήβης τῆς) Μετώπης. λέγει δὲ νῦν τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν τῇ ἡρωΐδι. ὅτι δὲ ἡ Μετώπη τῆς Ἀρκαδίας ποταμὸς, Καλλίμαχος ἱστορεῖ ἐν ὕμνοις· (in Jov. 26.) Πολύστιόν τε Μετώπην. V.

147. Πίομαι ἀνδράσιν ἕως τοῦ ὕμνον] ἀνδράσι νῦν, τῷ τε Ἀγησίᾳ καὶ τοῖς τούτου προγόνοις. τὸ δὲ πλέκων ἤτοι πρὸς τὸ ποικίλον καὶ διάφορον τῆς φδογυγῆς (λίγυσι γὰρ καὶ στροφὰς ὧδε) ἢ ὡς ἐπὶ στεφάνου μουσικῆς. ὁ δὲ λόγος· ὦ τῆς ἐμῆς πατρίδος Ἀρκαδικῆς Μετώπη. λέγει δὲ, τοῦ ποταμοῦ γεύσομαι τῷ ὕμνῳ, καὶ εἰς τὸ ἐγκώμιον ἀναλήψομαι, αὐτῷ τε τῷ Ἀγησίᾳ καὶ τοῖς τούτου ἀνδρείοις καὶ πολεμικωτάτοις προγόνοις τὸν ποικίλον καὶ πολύφθογγον ὕμνον διαπλέκων καὶ συντιθείς. V.

148. Ὄρουνον νῦν ἑταίρους, Αἰνέα] ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Αἰνέαν τὸν χοροδιδάσκαλον. Αἰνέας γὰρ οὗτος χοροδιδάσκαλος, ᾧ ἐχρήσατο διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχνόφωνον εἶναι, καὶ μὴ δύνασθαι ἐν τῷ δημοσίῳ δι' ἑαυτοῦ καταλέγειν τοῖς χορεῖς, ὅπερ οἱ πλείους καὶ μεγαλόφωνοι τῶν ποιητῶν ἀγωνιζόμενοι ἐποίουν, δι' ἑαυτῶν διδάσκοντες τοὺς χορούς. ἀπέστρεψεν οὖν τὸν λόγον ὁ Πίνδαρος πρὸς τὸν Αἰνέαν λέγων· παρόρμησον νῦν, ὦ Αἰνέα, τοὺς ἑταίρους τοὺς ἐν τῷ χορῷ, ὥστε ὑμνῆσαι πρῶτον μὲν τὴν Ἥραν, ἔπειτα δὲ γνωρίσαι τοῖς λόγοις ποίησον αὐτοὺς, εἰ κατὰ τὸν ἀληθῆ λόγον ἐκφεύγομεν τὸ ὄνειδος τῶν Βοιωτῶν, καὶ τὴν παροιμίαν, τὴν λεγομένην, Βοιωτία ὗς. ἡ δὲ παροιμία ἐντεῦθεν. Ταντες, ἔθνος βάρβαρον ἀρχαῖον, κατῴκησαν τὴν Βοιωτίαν, οὗς τινες ἐκ παραφθορᾶς τοῦ ὀνόματος, ἀντὶ τοῦ Ταντας λέγειν, Τς ἐκάλουν. ὥστε καὶ τοῖς ὕστερον διαδοθῆναι τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν, καὶ λοιπὸν νομισθῆναι, διὰ πολλὴν ἀλογίαν καὶ ἀγροικίαν οὕτως ἐξ

ἀρχαίου αὐτοὺς κεκλῆσθαι, τούς τε βουλομένους εἰς ἀπαιδευσίαν ἐπισκώπτειν τινὰς τοῦτο λέγειν, Βοιωτία ὗς. ὁ δὲ νοῦς· παρέξυνον ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὺς χορευτὰς, ὦ Αἰνία, πρῶτον μὲν τὴν Ἥραν τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει Παρθενίαν ἀνυμνῆσαι, καὶ γνῶναι ἀληθέσι λόγοις διὰ τοῦ ὕμνου ποίησον τοὺς ἀκούοντας, εἰ ἀποφεύγομεν ἐκεῖνο τὸ ὄνειδος, ὃ ἀμουσίας ἕνεκα ἡμῖν τοῖς Βοιωτοῖς προστρίβεται. ὑπάρχεις γὰρ τῶν Μουσῶν ἄγγελος ὀρθὸς καὶ ὑποφήτης, καὶ τρόπον τινὰ σκυτάλη καὶ σκῆπτρον τούτων τυγχάνεις, καὶ κρατὴρ ἡδὺς τῶν ὕμνων, ἀντὶ τοῦ, μουσικώτατος γὰρ εἶ. V.

Ὦ Αἰνία, διέγειρον νῦν τοὺς ἑταίρους, ἦγουν τοὺς συγχορευτὰς, πρῶτον μὲν ὑμνῆσαι τὴν Ἥραν τὴν Παρθενίαν, ἦγουν τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας τιμωμένην, ἔπειτά τε γνῶναι, ἀντὶ τοῦ γνώριμον ποιῆσαι κατ' ἀληθῆ λόγον, εἰ φεύγομεν τὴν Βοιωτίαν ὗν, λέγω τὸ ἀρχαῖον ὄνειδος, τουτέστι τὴν παλαιὰν διαβολὴν, τὴν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. ὑπάρχεις γὰρ ἄγγελος ὀρθὸς, ἦγουν κήρυξ ἀληθὴς, τῶν καλλιτρίχων Μουσῶν σκυτάλη, τουτέστι ῥάβδος, γλυκὺς κρατὴρ, ἦγουν γλυκὺ ἀγγεῖον, γλυκὺς οἶνος τῶν ᾠδῶν τῶν ἀγαφθέγκτων, τουτέστιν, ὧν πολὺ τὸ κλέος. Οὗτος ὁ Αἰνίας χοροδιδάσκαλος ἦν τοῦ παρὰ Πινδάρου χοροῦ, ὥστινι πρὸς τὸν δῆμον ἐχρῆτο Πίνδαρος, διδάσκοντι τὰ αὐτοῦ ποιήματα, καὶ μεθ' ἑταίρων ψάλλοντι διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχνόφωνον εἶναι, καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν ἀξίως. Ἱστορία. Ἄντες, ἔθνος ἀρχαῖον καὶ βάρβαρον, ᾤκησαν ἐν Βοιωτίᾳ οὓς διὰ πολλὴν προσοῦσαν αὐτοῖς ἀλογίαν, σκώπτοντές τινες καὶ παραφθείροντες τὸ ὄνομα, ἕνα ἕκαστον τούτων ὗν ἔλεγον, καὶ ἐπεκράτησε τοσοῦτον αὕτη ἡ διαφθορὰ, ὡς ὄνειδος τοῖς Θηβαίοις τοὺς ἄλλους προφέρειν ταύτην τὴν παροιμίαν τὸ, Βοιωτία ὗς. λέγει οὖν ὁ Πίνδαρος πρὸς τὸν Αἰνέαν· διέγειρον τὸν τὰ ἔπη ᾄδοντα χορὸν, ἵνα γνῶσιν ἅπαντες, ὡς οὐ τῇ παροιμίᾳ προσήκομεν τῇ λεγούσῃ, Βοιωτία ὗς, ἀλλ' ἰσμὲν Μούσῶν ῥήσεμματα. R.

149. Ἥραν Παρθενίαν] τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας τιμωμένην. ἵν' ᾖ, τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ· οὕτως δὲ καὶ ἐν Ἄργει τιμᾶται Ἥρα. V.

152. Εἰ φεύγομεν Βοιωτίαν ὗν] διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν (G. ἀλογίαν) τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὗες ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Διθυράμβοις· (Fragm. p. 49. Schneid.) Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔλεγον. καὶ Κρατῖνος· Οὗτοι δ' εἰσὶ συοβοιωτικὸν πιεζοφόρον [κρουπιζ. Huschk. Anal. p. 291. Ex Schedis.] γένος ἀνδρῶν. V.

154. Ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν] τῶν εὐκόμων Μουσῶν ἀξιόλογος ἄγγελος καὶ κήρυξ. σκυτάλην γὰρ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· (Brunck. Analect. i. p. 46.) "Ἀχνυμένην σκυτάλην." ἡ δὲ σκυτάλη τοιοῦτόν ἐστι. Λάκωνες κήρυκας διατεμπόμενοι, ξύλον μιλαίνοντες περιείλισσον λευκῷ ἱμάντι, καὶ περιέγραφον τῷ τε ἱμάντι καὶ τῷ ξύλῳ, εἶτα ὑπέλυον, ὥστε τὴν ἀκολουθίαν τῆς γραφῆς μὴ σώζεσθαι, εἰ μὴ προστεθείη πάλιν ὁ ἱμάς· καὶ οὕτω διὰ μὲν ἑτέρου τὸν ἱμάντα, διὰ δὲ ἑτέρου τὸ ξύλον ἀπέστελλον. οἱ δὲ, ὅτι ξύλον τὸ στρογγύλον, ὅπερ εἰς δύο ποιοῦντες *, τὸ μὲν ἥμισυ κατεῖχον αὐτοὶ, τὸ δὲ ἕτερον ἐδίδουν τῷ στρατηγῷ τῷ ἐκπεμπομένῳ εἴς τινα πόλιν· εἶτα, εἰ ἐβούλοντο δηλῶσαι αὐτῷ περὶ ἀπορρήτων, ἱμάντι περιελίσσοντες ὃ εἶχον αὐτοὶ ξύλον, ἐπέγραφον, ὅπτινα διεκόμενος ὁ ἁρμοστὴς περιείλει ᾧ εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀποκόμματι, καὶ οὕτως ἀνεγίνωσκεν. ἦσαν δὲ ἁρμοσταὶ Λακεδαιμονίων εἴκοσιν. ἄλλοι δὲ, ὅτι ἐχρῶντο πλατείαις σκυτάλαις οἱ Λάκωνες, ἐγγράφοντες αὐτοῖς τὰς ἐπιστολὰς, καὶ ἐγκλείοντες εἰς σκύτινα ἀγγεῖα, καὶ οὕτω σφραγίζοντες. V.

Ἱστορία. ὅτε πρός τινα πόλιν οἱ Λάκωνες στρατηγὸν ἔπεμπον, βουλόμενοι δηλῶσαί τι αὐτῷ τῶν ἀπορρήτων, οὐκ ἐπίστευον χάρτῃ, ἀλλὰ τοιοῦτό τι ἐποίουν· τορεύοντες ξύλον στογγύλον τριῶν ἢ τεσσάρων πήχεων καὶ τέμνοντες εἰς δύο, τὸ μὲν ἓν τῷ ἐκπεμπομένῳ

* G. al. Schol. διαπρίζοντες.

στρατηγῷ ἰδίδουν· θάτερον δὲ αὐτοὶ κατεῖχον. ὁπότε δὲ πρὸς αὐτὸν μνῆσαί τι ἐβούλοντο, περιειλίσσοντες στενὸν ἱμάντα τῷ παρ' αὐτοῖς ξύλῳ ἔγραφον· εἶτα ἀπολύσαντες τὸν ἱμάντα τῷ στρατηγῷ αὐτὸν ἔπεμπον. ὁ δὲ ἐνειλίσσων τῷ εἰκείῳ ξύλῳ τοῦτον, ἀνεγίνωσκε τὰ γεγραμμένα πρὸς αὐτόν. λέγει οὖν τὸν Αἰνέαν σκυτάλην Μουσῶν, οἱονεὶ ἄγγελον τῶν αὐτοῦ ἐπῶν πρὸς τοὺς ἄλλους. R.

156. Εἶπον δὲ] εἶπε δὲ τοῖς ἑταίροις μεμνῆσθαι τῶν Συρακουσῶν τε καὶ τῆς Ὀρτυγίας, ἥντινα, ἤγουν τὴν Ὀρτυγίαν, καθαρᾷ σκήπτρῳ διοικῶν ὁ Ἱέρων, τουτέστιν, ἀγνῇ καὶ καθαρᾷ βασιλείᾳ, ἄρτια, ἤγουν ἔγκαιρα, ἀληθῆ βουλευόμενος, ἀμφέπει, τουτέστι, περιέπει, τιμᾷ τὴν Δήμητραν τὴν φοινικόπεζαν, ἤγουν τὴν ἐρυθρὸν ἔχουσαν πόδας· ἀπὸ μέρους δὲ πᾶσαν ἐρυθρὰν θέλει δηλοῦν· καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς τῆς λευκίππου, ἤγουν τῆς Κόρης, τῆς καὶ Περσεφόνης, τὴν ἱερατὴν τιμᾷ δηλονότι, καὶ τὸ κράτος τοῦ Διὸς τοῦ κατὰ τὴν Αἴτνην τιμωμένου, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, καὶ τὸν Δία τὸν κατὰ τὴν Αἴτνην τιμώμενον. λεύκιππον δὲ λέγει τὴν Περσεφόνην, ἐπεί φασι μετὰ τὴν ἁρπαγὴν, ἣν ἥρπασεν αὐτὴν ὁ Πλούτων, εὐρεθεῖσαν διὰ λευκοπώλου ἅρματος ἀνῆχθαι ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὸν Ὄλυμπον. R.

Συρακουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας] Ὀρτυγία νῆσος ταῖς Συρακούσαις παρακειμένη τὸ πρότερον· νῦν δὲ συνῴκηται τῇ πόλει ταῖς Συρακούσαις. Ἄλλως. νῆσος πρὸ τῶν Συρακουσῶν, ἧς ἄρχει ὁ Ἱέρων. ὅτι ἡ τῶν Συρακουσίων νῆσος Ὀρτυγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὅτι Ἀγησίας ἐκολατεύετο ἐν Συρακούσαις. ἦν δὲ τὸ ἀνέκαθεν Συμφίλιος ἐξ Ἀρκαδίας. ἥντινα, φησὶ, τὴν τῶν Συρακουσῶν πόλιν Ἱέρων καθαρᾷ σκήπτρῳ διοικῶν, ἴσα καὶ δίκαια βουλευόμενος, τιμᾷ καὶ θεραπεύει τὴν Δήμητραν, τὴν ἀνθηρὸν καὶ ἐρυθρὸν ἔχουσαν πόδα, ἀπὸ μέρους, καλήν. πέζα γὰρ ὁ ποῦς. V.

159. Φοινικόπεζαν] κοκκινόποδον. Gl. Ms. γ.

160. Λευκίππου τε θυγατρὸς] ἀπὸ κοινοῦ ἀμφέπει, καὶ τῆς λευκοὺς ἵππους ἐχούσης θυγατρὸς αὐτῆς· λέγει δὲ τῆς Κόρης. λεύκιππον δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ λέγεται μετὰ τὴν ἁρπαγὴν ἡ Κόρη, ἣν ὑπέστη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, εὑρεθεῖσα λοιπὸν ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, Δημήτρας, λευκοπώλῳ ἅρματι ἀνῆχθαι εἰς τὸν Ὄλυμπον πρὸς τὸν Δία. λέγεται δὲ ὁ Ἱέρων τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης ἱεροφάντης. V.

Τὸ ἀμφέπει ἀπὸ κοινοῦ. ἐν γὰρ τῇ Σικελίᾳ τὰ τῆς Περσεφόνης ἀνακαλυπτήρια ἐτελεῖτο. λεύκιππον δὲ λέγει τὴν Περσεφόνην, ἢ διότι ἔθος ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς, τοιούτοις ἐπιθέτοις κοσμεῖν τοὺς θεούς, ὡς καὶ ἀνωτέρω φοινικόπεζαν εἶπε τὴν Δήμητρα, ἢ διότι λευκῷ ἅρματι ἐποχουμένη εὑρέθη ὑπὸ τῆς μητρὸς, ὅτε ἁρπασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐζήτει αὐτήν. R.

162. Καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀμφέπει. περιέπει δὲ καὶ θεραπεύει ὁ Ἱέρων καὶ τὸ κράτος τοῦ Διὸς τοῦ κατὰ τὴν Αἴτνην τιμωμένου. V.

Ἀδύλογοι δέ μιν λύραι] αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων πνοαί. ἃ δὲ λόγος· αἱ δὲ ἡδύλογοι αὐτὸν πνοαὶ τῶν ὀργάνων καὶ ᾠδαὶ γνωρίζουσιν, ἤτοι ὡς κωλυόμενον διὰ τὰ κατοθώματα, ἢ ὡς καὶ αὐτὸν μουσικῆς ἔμπειρον. φησὶ γάρ που ἔμπορσθεν· (i. 22.) Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ᾠδῇ. V.

Ἀδύλογοι δὲ, ἤγουν γλυκύφθογγοι. τοῦτο δὲ λέγει, ἢ διότι μουσικὴ καὶ αὐλοῖς ἔχαιρεν, ὡς καὶ πρώην ἔφη· Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ᾠδῇ· ἢ διότι αὐτὸς ἑκάστοτε ἐπαινεῖ, ἵν' ᾖ αἱ λύραι αἱ ἐμαί. ἐκ δὲ πάντων τούτων, ὧν ἄνω ἔφη, δείκνυσιν αὐτὸν νομίμως ἄρχοντα, ἄριστα βουλευόμενον, πρὸς θεοὺς εὐσεβέστατον, καὶ βίον ἡνίδονον ζῶντα. — Ἀδύλογοι δέ μιν. ἡδύλογοι δὲ λύραι καὶ μολπαὶ γινώσκουσιν αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ, λύραι δὲ καὶ μολπαὶ δι' ἡδίων λόγων ὑμνοῦσιν αὐτὸν, ἤγουν τὸν Ἱέρωνα, διὰ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ. R.

163. Μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον] ὁ λόγος εὐκτικός. μὴ δὴ οὖν, ὦ θεοὶ, θραύσοι καὶ ἀφανίσοι αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν ὁ μακρὸς χρόνος, ἀλλὰ φιλοφροσύναις

καὶ εὐθυμίαις ἐπιράστους εἶη τὸν Ἱέρωνα τὸ τοῦ Ἀγησίου ἐγκώμιον δίξασθαι. V.

Εἴδε μὴ θραύσοι, ἤγουν μὴ κοιμίσοι, μὴ ἀφανίσοι ὁ χρόνος ὁ ἰφίτριτον, τουτέστιν ὁ ἐπερχόμενος, τὸν ὅλεον, ἤτοι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ, δηλονότι τοῦ Ἱέρωνος. R.

165. Σὺν φιλοφροσύναις δὲ] ἤγουν δεξιώσεσιν ἐπιράστοις. εἴδε δίξαιτο τὸν ὕμνον τοῦ Ἀγησίου, ὃν ὑμνεῖται δηλονότι ὁ Ἀγησίας, οἰκοθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ Ἀγησίου, λέγω ἀπὸ τῶν τειχῶν τῶν Στυμφαλίων, τουτέστι, τῶν πόλεων τῶν ἐν Στυμφαλίδι, προσερχόμενον οἴκαδε, ἤγουν εἰς τὴν ἑτέραν αὐτοῦ πατρίδα, ἤτοι τὴν Σικελίαν. Ἀρκὰς γὰρ καὶ Συρακούσιος ὁ Ἀγησίας. λέγω λείποντα τὸν ὕμνον τὴν μητέρα τῆς Ἀρκαδίας τῆς καλῶς ἐχούσης ἴνικα θρεμμάτων, τουτέστι τὴν Στυμφαλίδα. R.

167. Οἴκοθεν οἴκαδε] ὅτι Ἀρκὰς καὶ Συρακούσιος ὁ Ἀγησίας. ὁ δὲ νοῦς· οἰκεῖον ὄντα καὶ οὐκ ἀλλότριον, ἢ ἴδιον ἐξ ἰδίων. εἰ γὰρ καὶ ἐν Σικελίᾳ δοκεῖ οἰκεῖν ὁ Ἀγησίας, ὅμως ἐκ μητρὸς Ἀρκάς ἐστιν, ὥσπερ ἐδείχθη ἀνωτέρω. V.

Τὸ Στυμφαλίων] ἀντὶ τοῦ Ἀρκαδικῶν. Στύμφαλος γὰρ πόλις Ἀρκαδίας. ἔστι δὲ καὶ τὸ οἴκοθεν, καὶ τὸ Στυμφαλίων τειχέων, καὶ τὸ ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας, ταυτό. τὸ δὲ οἴκοθεν οἴκαδε, παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ ἰόντων. μὴ λάθῃς εἰς τὸ Ἀρκαδίας ἔξωθεν ἀπὸ, ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ μητέρα. ὥσπερ γὰρ φαμὲν, ἀνθρώπῳ Αἰθιοπίας συνέμιξα, ἤγουν Αἰθίοπι, οὕτω καὶ τοῦτο. τὸ δὲ εὐμήλοιο, ἢ πολυθρέμμονος ἢ πολυκάρπου, ἀπὸ μέρους. μῆλον γὰρ καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ πρόβατον. R.

168. Ποτινισσόμενον] παραγινόμενον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· δίξαιτο ὁ Ἱέρων ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας ἐρχόμενον τὸν ὕμνον, καὶ καταλικόντα τὴν Στύμφηλον πόλιν, ἥτις ἐστὶ μητρόπολις τῆς εὐμήλου Ἀρκαδίας, καὶ εἰς Ἀρκαδίαν παραγινόμενον. V.

170. Ἀγαθαὶ δὲ πέλοντι] ἀστείως ἀπολογεῖται· τουτέστι τὸν νικηφόρον δύο πατρίδων εἶναι· καί φησιν· ὥσπερ ἐστὶν λυσιτελὲς καὶ συμφέρον ἐν χειμῶνι καὶ νυκτὶ, τὴν νῆα δύο ἀγκύραις ἐπιερείδεσθαι, οὕτως ἐπικερδὲς καὶ, δύο πατρίδας ἔχειν τὸν νικηφόρον. ἡ δὲ ἔμφασις, ὅτι ἐκπίπτοντες τῆς ἑτέρας πόλιως, ἐπὶ τὴν ἑτέραν δύνανται σώζισθαι παραγινόμενοι. V.

Ἀγαθαὶ δέ εἰσι δύο ἄγκυραι ἐκ νηὸς ταχείας ἀπεσκίμφθαι, ἤγουν κρέμασθαι, ἐρείδουσαι αὐτήν· τουτέστιν, ἀγαθαὶ δὲ δύο πατρίδες, δεξιοῦσθαί τινὰ, ὥσπερ δύο ἄγκυραι ἀπεσκίμφθαι ἐκ νηὸς ταχείας. ἀπὸ τοῦ σκίμπτους, σκίμποδος, σκίμπτομαι, τὸ στηρίζομαι, ἀφ' οὗ τὸ ἀπεσκίμφθαι. ὁ θεὸς εἴδε παρέχοι τὴν μοῖραν τούτων, ἤγουν τῶν Ἀρκάδων, ἐκείνων τε τῶν Συρακουσίων, κλυτὴν, τουτέστιν ἐπὶ πολλὰς ἀκοὰς ἐρχομένην μετὰ δόξης.

Δύ' ἄγκυραι] τοῦτο εἶπε, διὰ τὸ ἔχειν τὸν Ἀγησίαν δύο πατρίδας, Ἀρκαδίαν καὶ Συρακούσας. ὥσπερ γὰρ χειμαζομένης νηὸς ἐν νυκτὶ αἱ δύο ἄγκυραι ὑφάλου πέτρας ἐχόμεναι σώζουσιν αὐτὴν, καὶ μὴ τοῖς ἀνέμοις ὑπείκειν ἐργάζονται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δύο πατρίδας ἔχων ὠφελεῖται· ἀτυχούσης γὰρ τῆς μιᾶς ἐπὶ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν σώζεται. R.

174. Τῶν δ' ἐκείνων τε] ὁ νοῦς· θεὸς οὖν τῶν Ἀρκάδων τὴν μοῖραν καὶ τὴν Συρακουσίων παρέχοι τῷ Ἀγησίᾳ καλλίστην. V.

175. Φιλέων δέσποτα] σὺ δὲ, ὦ δέσποτα Πόσειδον, ἄνερ τῆς Ἀμφιτρίτης, πάριχε τῷ Ἀγησίᾳ εὐθὺν πλοῦν, καὶ ἄκμητον, ὃν ἔν τε εὐθυμίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ ὄντα παρέσχες, διανῆξασθαι τὸν βίον· καὶ τὸν ἐμὸν δὲ ὕμνον εἰς ἄνθος, καὶ τὸν καρπὸν εἰς δόξαν ἔπαιρε. V.

Σὺ δὲ, ὦ δέσποτα ποντόμεδον, ἤγουν βασιλεῦ τῆς θαλάττης, ἄνερ τῆς Ἀμφιτρίτης, τῆς χρυσηλακάτου, φιλῶν τοῦτον, ἤγουν τὸν Ἀγησίαν, ὡς ἀπόγονον σὸν, εὐθὺν πάλοῦν, ἀντὶ τοῦ ἄπονον ζωὴν δίδου, αὐτῷ δηλονότι, καμάτων, ἀντὶ τοῦ δυστυχιῶν, ἐκτὸς ουσαν· τῶν ἐμῶν δὲ ὕμνον τὸ ἄνθος εὐτερπὲς ἄϊξε, ἀντὶ τοῦ αὔξον, τερπνὸν ποίει. ἄϊξε, αὔξανε, ἤτοι ἡδεῖς τοὺς ὕμνους ποῖς δεχομένοις καὶ περίττονας τῶν ἄλλων ποίει. R.

CARMEN VII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑβδόμου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦτ ἑβδόμου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιά. Τὸ ά Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β′ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ′ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ′ Εὐριπίδειον. Τὸ ε ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϛ′ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ′ ὅμοιον τῷ β′. Τὸ ή ἐγκωμιολογικόν. Τὸ θ′ ὅμοιον τῷ ϛ′, δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ί Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιγ′. Τὸ ά δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ β′ προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ′ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ′ δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. Τὸ ϛ′ περιοδικὸν, διπλοῦς τροχαῖος. Τὸ ζ′ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ή τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ′ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ί ἰαμβέλιγος, τοῦ πρώτου ἰάμβου λελυμένου. Τὸ ια′ Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιβ′ προσοδιακὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιγ′ Στησιχόρειον.

Διαγόρᾳ Ῥοδίῳ πύκτῃ.] Ταύτην τὴν ᾠδὴν ἀνακεῖσθαί φησι Γόργων ἐν τῷ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ χρυσοῖς γράμμασιν. ὁ Διαγόρας οὗτος υἱὸς μὲν ἦν Δαμαγήτου τοῦ Ῥοδίου, ἐνίκησε δὲ καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια. Περὶ δὲ τούτου τοῦ Διαγόρου ἱστόρηται τοιαῦτα. κατὰ γὰρ τὴν Ὀλυμπίαν ἕστηκεν ὁ Διαγόρας μετὰ τὴν Λυσάνδρου εἰκόνα, πηχῶν τεσσάρων, δακτύλων πέντε, τὴν δεξιὰν ἀνατείνων χεῖρα, τὴν δὲ ἀριστερὰν εἰς ἑαυτὸν ἐπικλίνων. μετὰ δὲ τοῦτον ἵστανται καὶ ὁ Δαμάγητος ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων αὐτοῦ, ὃς ἦν καὶ ὁμώνυμος τῷ πάππῳ, παγκράτιον προβεβλημένος, καὶ αὐτὸς πηχῶν τεσσάρων, ἐλάττων δὲ τοῦ πάτρος δακτύλων τεσσάρων. ἐχόμενος δὲ τούτου ἕστηκε Δωρισὺς, ἀδελφὸς, πύκτης καὶ αὐτὸς προβεβλημένος. τρίτος δὲ μετ' ἐκεῖνον Ἀκουσίλαος, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἱμάντα ἔχων πυκτικὸν, τὴν δὲ δεξιὰν ὡς πρὸς προσευχὴν ἀνατείνων. καὶ οὗτοι μὲν οἱ τοῦ νικηφόρου παῖδες ἐν στήλαις ἵστανται σὺν τῷ πατρί· μετ'

ἐκείνους δὲ καὶ θυγατέρων αὐτοῦ νικηφόροι υἱοὶ δύο· Εὔκλων (Εὐκλῆς) παγκρ. νικήσας Ἀνδρωνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον Πισιρρόδιος, [καὶ Λεωγέτης] κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν νικήσαντες τοὺς παῖδας κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῷ πατρί. περιλαβόντας οὖν τὸν Διαγόραν περιέναι τὸ στάδιον, μακαριζομένους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. χρόνῳ δὲ ὕστερον φασὶ καὶ τὴν τούτου θυγατέρα Ἀριστοπάτειραν ἐλθεῖν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αἰτεῖν παρὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, ἐπιτρέψαι τὴν θέαν αὐτῇ, τοὺς δὲ κωλύειν, φάσκοντας, κατὰ νόμον γυναῖκα μὴ θεωρεῖν τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα· τὴν δὲ φῆσαι πρὸς αὐτοὺς, οὐκ ἴσης εἶναι ταῖς ἄλλαις γυναιξίν, ἀλλὰ φέρειν τλίον τι, ταῖς προγονικαῖς ἀρεταῖς ἐπιρριδομένην, καὶ δεῖξαι τάς τε τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν στήλας, καὶ οὕτω νικηθέντας τοὺς Ἑλλανοδίκας ἐπιχειρῆσαι * καὶ συνήθειαν νόμου διαλῦσαι, καὶ τῇ Ἀριστοπατείρᾳ τὴν θέαν ἐπιτρέψαι. καὶ τὰ μὲν περὶ αὐτῶν τοσαῦτα. Ἱστόρηται δὲ ὁ Διαγόρας Ἑρμοῦ παῖς γεγενῆσθαι. φασὶ γὰρ αὐτοῦ τὴν μητέρα εἰς ἀγρόν που πορευομένην, εἶτα καύματος σφοδροῦ ἐπισχόντος ἐπικλιθῆναι τινι Ἑρμαίῳ τεμένει, καὶ οὕτω τὸν θεὸν αὐτῇ συνελθεῖν, τὸν δὲ Διαγόραν οὕτω τεκεῖν αὐτήν, ὃς πρῶτος ἀφ' Ἡρακλέος λέγεται τοιοῦτος γενέσθαι. V. (v. Pausan. vi. 7.)

Ταύτην τὴν ᾠδὴν φασὶν ἀναπεῖσθαι χρυσοῖς γράμμασιν ἐν τῷ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ ἀνέθεσαν δὲ, ἢ Πίνδαρον τιμῶντες, ἢ Διαγόραν. R.

1. Φιάλαν] Gl. Mss. β. γ. τὸ προοίμιον τοῦτο ἄρχεται ἐκ παραδείγματος.

Φιάλαν ὡς εἴτις] τὸ σαφὲς οὕτως ἔχει· ὥσπερ εἴτις φιάλην πάγχρυσον ἀπὸ πλουσίας χειρὸς λαβὼν πεπληρωμένην οἴνου δωρήσεται ἁπαλοῖν συμφίῳ, ἅμα τὸν οἶνον προπίνων, καὶ αὐτὴν τὴν φιάλην δωρούμενος, τίμιον καὶ ἄκρον οὖσαν τῶν τοῦ πλούτου κτημάτων, ἀπὸ τῶν οἴκων τοῦ πενθεροῦ εἰς τὰ ἑαυτοῦ φέρειν οἰκήματα ἐχαρίσατο εἶτα δὲ, συμποσίου, διὰ τοῦ δώρου τὴν ὀφειλομένην χάριν ἀποσώσας καὶ τὴν ἑαυτοῦ συγγένειαν πρὸς τὸν νεανίαν τιμήσας. τῶν δὲ φίλων κατὰ τὸ συμπόσιον παρόντων, ἴδηκεν αὐτὸν ζηλωτὸν καὶ ἐπίδοξον ἕνεκα τῆς ὁμοφροσύνης, ἣν ἔχει ὁ νεανίας πρὸς τὴν τοῦ δωρησαμένου θυγατέρα. V.

Ὥσπερ εἴτις ἄνθρωπος λαβὼν ἀπὸ τῆς ἀφνειᾶς αὐτοῦ χειρὸς φιάλην καὶ ποτήριον πάγχρυσον, κορυφὴν καὶ ἐξαίρετον τῶν ἄλλων κτεάνων, παχλάζουσαν καὶ κινουμένην ἔνδον δρόσῳ ἀμπέλου, ἤτοι οἴνῳ, δωρήσεται ταύτην νεανίᾳ γαμβρῷ ἑαυτοῦ, προπίνων ἀπὸ ταύτης, τιμήσας καὶ τὴν χάριν τοῦ συμποσίου καὶ τὸ εὖς καὶ ἴδιον κῆδος καὶ συγγένειαν, τουτέστι τίμιον τὸ συμπόσιον τῇ φιλοδωρίᾳ ποιήσας, ὅτι τὸν αὐτὸν συγγενῆ ἔχει, πλείσσου ἄξιός ἐστιν, ἐπειδὴ τοιαῦτα χαρίζεται· ἐν δὲ, ἤγουν σὺν τούτοις ἔδηκέ μιν, καὶ αὐτὸν τὸν γαμβρὸν, παρόντων φίλων ζηλωτὸν καὶ μακαριστὸν ἕνεκα τῆς εὐνῆς καὶ τοῦ λέχους, οὗπερ ἠξίωται, τῆς ὁμόφρονος καὶ συγγενικῆς· οὕτω καὶ ἐγὼ πίμπων τοῖς ἀθλοφόροις ἀνδράσι νικῶντεσσι, καὶ νικῶσιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἐν Πυθοῖ, νέκταρ χυτὸν καὶ ἀριστὸν, ἤτοι ὕμνον, δόσιν Μουσῶν τουτέστιν, ἣν αἱ Μοῦσαι διδόασιν, ἤγουν τόπον τῆς ἐμῆς γνώσεως, γλυκὺν καρτὸν τῆς ἐμῆς φρενὸς, ἱλάσκομαι, καὶ ἱλαροὺς αὐτοὺς τίθημι. εἰ δὲ τοιαύτη ἐστὶν ἡ τῆς παραβολῆς ταύτης ἀπόδοσις, μὴ θαυμάσῃς. πολλὰ γὰρ ἂν τοιαῦτα ζητῶν εὑρήσεις. Τὸ φιάλαν εἰ μὲν συνάψεις πρὸς τὸ πάγχρυσον, κορυφὴν αὐτὴν τῶν ἄλλων κτεάνων νόει, οὐχ ὡς ποτήριον, ἀλλ' ὡς χρυσῆν. ἴφη γὰρ πρόσθεν (iii. 75.) "Κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατος." εἰ δὲ συνάψεις τὸ πάγχρυσον πρὸς τὸ τιμήσας, εἴπερ οὕτω· τιμήσας τὴν πάγχρυσον κορυφὴν τῶν κτεάνων, τουτέστι, τὸν αὐτῷ προσόντα χρυσόν· διότι οὐδέστερον κτῆμα, ἀλλὰ φιάλην ἐκ χρυσοῦ ἐχαρίσατο. τὸ δὲ ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἢ πρὸς τὸ ἐλῶν σύναπτε, ἢ πρὸς τὸ δωρήσεται. πρίν τινα δ' ἔστι τὸ πρῶτον, ὅπερ ἀγνοοῦντές τινες διὰ τὸ ἔχειν τινὰ ἀσάφειαν ἐδέχοντο. τὸ δ' οὕτως ἔχει· ἐλῶν ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς, τουτέστιν αὐτὸς ταύτην κατέχων, ἐκεῖ ἑτέρῳ ἔδωκεν, ὥσπερ ἀπὸ τῆς κατεχούσης αὐτὴν χειρὸς ταύτην ἀφεῖναι τὴν κύλικα. τὸ δὲ κῆδος, ἤ, ὡς ἔφαμεν, ἀξίως, ἢ κῆδος ἐὸν νόει τὸν ἴδιον γαμβρόν· ἵν' ᾖ

* (. ἐπιχωρῆσαι.

τὸ, κῆδος τιμήσας ἐὸν, καὶ τὸ, ἐν δέ μιν ζηλωτὸν ἔθηκε, ταυτό. πρὸς δὲ τὸ εὐνᾶς, εἰ καὶ τὸ ἕνεκα ἔζωθεν ἐλάβομεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. ἔστι γὰρ ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ, ζηλωτός. εἰ γὰρ ἡ εὐνὴ ζηλωτὸν ἐκεῖνον ἐποίησε, πῶς οὐκ εἰκός ἐστι λέγειν, ζηλωτὸν εὐνῆς; ὥσπερ γὰρ ῥεῦμα πηγῆς λέγομεν, οὕτω καὶ τοῦτο. ὅπερ εἰ μὴ δέχεταί τις, οὐδεὶς ἡμῖν λόγος. τὸ δὲ ἱλάσκομαι εἴπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἱκετευομένων, οὓς οἱ ἱκετεύοντες τῷ συνεχεῖ τῆς ἱκεσίας πρὸς οἶκτον καὶ ἔλεον αὐτῶν μαλθάσσουσιν.

Ἄλλως. ὥσπερ εἴτις φιάλην λαβὼν διόλου χρυσῆν, κορυφὴν κτεάνων, ἤγουν ἐξαίρετον κτῆμα τῶν κτημάτων, καχλάζουσαν ἔνδον δρόσῳ ἀμπέλου, τουτέστιν οἴνῳ, ἀντὶ τοῦ, οἶνον ἔχουσαν ἔνδον ἀναπηδῶντα τῇ ἑαυτοῦ φυσικῇ θέρμῃ, διὰ χειρὸς πλουσιοδώρου δωρήσηται, ἤγουν χαρίσηται νεανίᾳ γαμβρῷ ἑαυτοῦ προπίνων, τουτέστιν ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιάλην χαριζόμενος, οἴκοθεν, ἤγουν ἀπὸ τοῦ ἰδίου οἴκου, ὥστε ἐνεγκεῖν τὸν νεανίαν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ συμποσίου τιμήσας, περιφραστικῶς, τουτέστι τὸ συμπόσιον, καὶ τὸν συγγένειαν τὴν ἑαυτοῦ· φίλων δὲ συμπαρόντων ἐποίησεν αὐτὸν, ἤγουν τὸν ἑαυτοῦ γαμβρὸν, ἐζηλωτὸν, τουτέστι μακαριστὸν, ἕνεκα τῆς συναφείας τῆς γαμικῆς, ἢ ἐξ ἀνάγκης ἔπεται ἡ ὁμοφροσύνη· οὕτω δηλονότι καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν, λέγω δόσιν Μουσῶν, τουτέστιν ἣν αἱ Μοῦσαι δίδασι, γλυκὺν καρπὸν, ἤγουν τόκον, τῆς ἐμῆς γνώσεως, πέμπων ἀνδράσιν ἀθλοφόροις, ἤτοι νικηταῖς, ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Πυθοῖ νικῶσιν, ἀντὶ τοῦ νικήσασιν, ἱλάσκομαι, αὐτοὺς δηλονότι, ἤγουν ἱλαροὺς, χαρωπούς ποιῶ. R.

5. Προπίνων] προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἅμα τῷ κράματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἀνακρέων· Fragm. n. 22. Fisch. Ursin. p. 134.) "Ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινοὺς, ὦ φίλε, μηροὺς," ἀντὶ τοῦ χαρίζου. καὶ Δημοσθένης τοὺς προδιδόντας τὰς πατρίδας τοῖς ἐχθροῖς προπίνειν ἔφη (ap. Suid. Thom. Mag. p. 716. s. Harpocr. p. 301.).

6. Πάγχρυσον] τὸ μὲν πάγχρυσον ὡς πρὸς τὴν φιάλην, ἵν' ᾖ· ἡ φιάλη ὅλη χρυσῆ· τὸ δὲ κορυφὰν κτεάνων, ὅτι ἀξιοπρεπέστερος τῶν τοῦ πλούτου χρημάτων ὁ χρυσός. κορυφὰν οὖν, τὸ κεφάλαιον καὶ ἄκρον ἀκουστέον. V.

8. Συμποσίου τε χάριν] ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐν συμποσίῳ, ὅπως δόξῃ καὶ χαριστικός τις εἶναι παρὰ τοῖς πίνουσι. V. Συντροφίαν Gl. Ms. β.

Κἄδός τε] τὸ κῆδος, τὴν συγγένειαν. ἔοικε γὰρ ὁ δωρούμενος πατὴρ εἶναι τῆς γαμηθείσης τῷ νεανίᾳ νύμφης. V.

9. Ἐν δὲ] Schol. Ms. β. σύναπτε τὴν ἐν μετὰ τοῦ θῆκε, ἵν' ᾖ· ἐνέθηκε.

10. Ζαλωτὸν] Gl. Ms. γ. ἐπαινετόν.

12. Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν] αὐτόχυτον καὶ ἄκρατον. τὸ δὲ σαφές· ὥσπερ ὁ πανθηρὸς δωρεῖται τῷ νεανίᾳ τὴν φιάλην οἴνου πεπληρωμένην, οὕτω καὶ ἐγὼ τὸ αὐτόματον καὶ ἄκρατον, τὸ ἐκ τῶν Μουσῶν ὑπάρχον μοι νέκταρ, ὃ ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ διανοίας ἐκαρπωσάμην, παρέχω τοῖς νικηταῖς ἀνδράσι· νικητὰς δὲ τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγει καὶ ἐν Πυθοῖ ἱλαροὺς αὐτοὺς καὶ εὐχαρίστους ἀποτελῶ. νέκταρ τὸ ποίημα εἶπε. Μοισᾶν δὲ δόσιν, τὴν μουσικὴν καὶ τοὺς ὕμνους. ἱλάσκομαι δὲ, ἱλαροὺς ποιῶ· καρπὸν δὲ φρενὸς, τὴν ποίησιν καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν ποιημάτων. V.

14. Καρπὸν] Gl. Ms. γ. εὕρεσιν.

17. Ὁ δ' ὄλβιος] οὗτος δέ ἐστιν εὐδαίμων, ἂν ἀγαθὴ δόξα καὶ φήμη κατέχει, ἤτοι γνωμικῶς, ἢ ἰδίως, ὃν ἂν εὐφημήσω. V.

Οὗτος δὲ μακάριος, ὃν κατέχουσι φῆμαι ἀγαθαὶ, τουτέστι διαλαλήσεις χρησταὶ, ἃς οἱ ὕμνοι ποιοῦσι. τὸ γὰρ ἐπαγόμενον τοῦτο δίδωσι συνυπακούεσθαι. ἐπάγεται γάρ· ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζωθάλμιος, ἀντὶ τοῦ, ἄλλοτε δ' ἄλλον θάλπει, περιέπει, τὸ ἐπαγωγὸν τῶν ὕμνων, τὸ θαλερᾶς ζωῆς πάροχον, ἅμα μὲν καὶ σὺν φόρμιγγι ἡδέα μέλη ἐργαζομένη καὶ ἐν ἔντεσιν, ἤγουν κατασκευάσμασιν, αὐλῶν, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν αὐλοῖς παμφώνοις, τουτέστι ποικίλως φωνοῦσιν. Ὁ δ' ὄλβιος] εἰ μὲν ὀξύνεις τὸ ος, οὕτως ἐρεῖς· ὅδε καὶ οὗτος ὑπάρχει ὄλβιος καὶ εὐδαίμων, ὃν κατέχουσι φῆμαι ἀγαθαί·

εἰ δὲ καθ' ὁμαλισμὸν γράφεις, οὕτως· ὁ δὲ ὅλβιος οὗτός ἐστιν, ὃν φῆμαι κατίχουσιν ἀγαθαί. R.

19. Ἐποπτεύει χάρις] Ἀρίσταρχος χάριν ἀκούει τὴν εὐδαιμονίαν· βέλτιον δὲ, τὴν τῶν ποιημάτων. ζωθάλμιος δὲ, ἡ θάλλειν αὐτοὺς ποιοῦσα, καὶ οἱονεὶ ζῆν διαπαντὸς μνημονευομένους. Ἄλλως. χάρις, ἡ τῶν ποιημάτων ἡδονή. ὁ νοῦς· ἄλλοτε δ' ἄλλον ἡ ζωθάλμιος ἡ τῆς νίκης χάρις καταλαμβάνει, καὶ ἐποπτεύει, τοὺς νικηφόρους σύν τε κιθάρᾳ καὶ αὐλοῖς ποικίλως φθεγγομένοις. V.

21. Παμφώνοισί τε] πολυφθόγγοις, διὰ τὰς ἐν αὐλῷ ὀπάς. λέγει δὲ, ὅτι καταρραθυμοῦσα τινὶ νίκη, εἰ ἐπαίνου τεύξεται, ἀδιαλείπτως αὐτὴ τε θάλλει, καὶ ὥσπερ ζῇ, οὐχ ὑπὸ λήθης ἀφανιζομένη, καὶ τὸν ποιήσαντα ταύτην τοιοῦτον ἐξῆς παρίστησι. τὸ δὲ φόρμιγγι καὶ τὸ αὐλοῖς λέγει, ἐπειδὴ διὰ τοιούτων αὐτὸς ᾔδει τὰ ἄπη. R.

22. Ἔντεσιν αὐλῶν] περιφραστικῶς τῶν αὐλῶν, οὓς ἔντεα εἶπε, παρὰ τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν φωνήν. V.

23. Ὑπ' ἀμφοτέρων] μεσὰ αὐλῶν καὶ λύρας. ἡ δὲ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετά. καὶ Ὅμηρος· (Iliad. σ. 492.) "Δαῖδων ὑπὸ λαμπομενάων." κατῆλθον οὖν ἀπὸ Θήβης εἰς τὴν Ῥόδον, εἰς τὴν τοῦ νικηφόρου πατρίδα. V.

Καὶ νῦν ὑπ' ἀμφοτέρων] καὶ δὴ μετ' ἀμφοτέρων, ἤγουν τῆς φόρμιγγος καὶ τῶν αὐλῶν ἦλθον σὺν τῷ Διαγόρᾳ τῷ νικηφόρῳ, τουτέστι τοῦ Διαγόρου τὴν ὁδὸν ἡγουμένου (οὗτος γὰρ νικήσας ἐγένετο αἴτιος τῆς ὁδοῦ ταύτης), ὑμνῶν τὴν Ῥόδον τὴν Θαλασσίαν, τὴν παῖδα τῆς Ἀφροδίτης, καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα τοῦ Ἡλίου (τὴν ἡρῳΐδα δὲ λέγει· συμπεριλαμβάνει δὲ αὐτῇ καὶ τὴν νῆσον), ὅπως ἄνδρα θελώσιον, ἤτοι πάνυ μέγαν, αὐτὸν τὸν Διαγόραν δηλονότι, εὐθυμάχαν, ἤγουν ἄστρεπτον ἐν μάχαις, ὁμόσε χωροῦντα, ἐν τῇ Πίσῃ στεφανωσάμενον, τουτέστι νικήσαντα, καὶ ἐν τῇ Καστραλίᾳ, τῇ ἐν Πυθοῖ, ἐπαινέσω εἰς ἄποινα, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀμοιβὴν τῆς συγμῆς, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν Δαμάγητον, τὸν ἄριστον γεγονότα τῇ δίκῃ, ἤτοι τὸν τιμήσαντα τὴν δίκην, τοὺς ναίοντας, ἀντὶ τοῦ τοὺς κατοικήσαντας, σὺν αἰχμῇ, τουτέστι δυνάμει, στρατιᾷ Ἀργείᾳ τὴν νῆσον τὴν τρίτολιν, ἤγουν τὴν Ῥόδον, ἐφ' ᾗ τρεῖς ἦσαν πόλεις, Λίνδος, Ἰηλυσὸς, καὶ Κάμειρος, πίλας ἤτοι πλησίον τοῦ ἐμβόλου τῆς Ἀσίας τῆς εὐρυχόρου, τουτέστι, τῆς ἐπὶ πολὺ πλάτος κατὰ κύκλον ἀνοιγομένης. R.

24. Τὰν ποντίαν ὑμνέων] σύνηθες τῷ Πινδάρῳ τὰ τῶν Νηρηΐδων ὀνόματα κατὰ τῶν πόλεων τῶν ὁμωνύμως λεγομένων τάττειν, καὶ τοὔμπαλιν. ἔστι δὲ ὅτε καὶ συμπλέκειν, ὥσπερ καὶ νῦν. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ λέγει τὴν ἡρῳΐδα. ὅτι δὲ ποντίαν ὀνομάζει, τὴν νῆσον βούλεται δηλοῦν. ἐὰν δὲ γράφῃ, τὴν παῖδα Ἀμφιτρίτης, ὡς Ἀμφιτρίτης καὶ Ποσειδῶνος οὔσης τῆς Ῥόδου θυγατρός. κατὰ δὲ ταύτην τὴν γραφὴν τὸ, ποντίαν, οὐκέτι ἐπὶ τῆς νήσου θετέον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς Ἀμφιτρίτης· καὶ γὰρ αὕτη ἁλίους δαίμονας. Ἀσκληπιάδης δέ φησι γενεαλογεῖσθαι τὴν Ῥόδον Ἀμφιτρίτης καὶ Ἡλίου. τὸν γὰρ Ἥλιον αὐτῆς ἐρασθῆναι, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ συμμιγῆναι. ἢ ποντίαν τὴν Ῥόδον, διὰ τὸ εἶναι νῆσον, οὐχ ὡς τινες ἠβουλήθησαν, Ἡλίου καὶ Ἀφροδίτης τὴν νύμφην γεγενῆσθαι· ἐναντίον γὰρ τὸ ἐπαγόμενον, Ἀελίοιό τε νύμφαν· ἀλλ' ἀκουστέον τὴν Ῥόδον Ἀφροδίτης παῖδα, διὰ τὸ ἀνθηρὸν καὶ χαριέστατον, νύμφην δὲ Ἡλίου. λέγεται γὰρ θεασάμενος τὴν νύμφην καὶ ἐρασθείς, εἶτα ἁρπάσας ἐν τῇ ὁμωνύμῳ νήσῳ συγγενέσθαι, ἵνα τὸ μὲν, ποντίαν παῖδα, ἐπ' αὐτῆς τῆς νήσου λάβωμεν, τὸ δὲ, Ἀελίοιό τε νύμφαν, ἐπ' αὐτῆς τῆς ἡρῳΐδος. Ἡρόφιλος δὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης εἶπε τὴν Ῥόδον εἶναι. Ἐπιμενίδης δὲ Ὠκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἀφ' ἧς τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. τινὲς δέ φασι, κληθῆναι οὕτω, διὰ τὸ στουδαῖα ἔχειν ῥόδα. οἱ δὲ, διὰ τὸ ῥοώδη εἶναι τὰ περὶ αὐτήν. Ἄλλως. Ἀφροδίτης φασὶ γενέσθαι Ῥόδον θυγατέρα, ἀφ' ἧς κληθῆναι τὴν νῆσον, Ἡλίου δὲ νύμφην. Ἡλίου καὶ Ῥόδου ἐγένοντο παῖδες ζ', καὶ θυγάτηρ Ἡλιπερώνη. V.

25. Παῖδ' Ἀφροδίτας] λέγουσί τινες τὴν Ῥόδον, ἧς ἡ νῆσος ἐπώνυμος, παῖδα

μὲν Ἀφροδίτης εἶναι, γυναῖκα δὲ Ἡλίου, βεβαιοῦντες τοῦτο ἀπὸ τοῦ, νύμφην. ἄλλοι δὲ παῖδ' Ἀφροδίτης καὶ Ἡλίου. σὺ δὲ τοῖς προτέροις πείθου. μαρτυρήσει δὲ καὶ Πίνδαρος προϊών. παντίαν δὲ λέγει, διὰ τὸ τὴν ἐξ αὐτῆς ὀνομασθεῖσαν Ῥόδον ἐν Θαλάσσῃ εἶναι καὶ ταύτην ἐν αὐτῇ κατοικεῖν. τὸ δὲ εὐθυμάχαν ἡ ἠρὸς τὸ Ῥόδον νέοι, ὡς καὶ ὄπισθεν (Ol. vi. 145.) ἴφη τὸ, Θήβαν πλήξιππον, ἡ ἠρὸς τὸ ἄνδρα. εὐθυμάχης δὲ ἀνὴρ ὁ ὁμόσε τῇ μάχῃ χωρῶν καὶ μηδαμῶς εἰς δειλίαν νεύων. διὰ τοῦτο δὲ εἶπε τὸ, ὑμνέων τὴν Ῥόδον, διὰ τὸ τὸν Διαγόραν Ῥόδιον εἶναι. R.

28. Πελώριον] ἀνδριάντατον. Gl. Ms. γ. οὐ παρὰ τὸ παρατυγχάνον ἐνιγκωμίασε τὸν ἄνδρα Διαγόραν, ἀλλὰ συμφώνως οἷς ἐξηγησάμεθα περὶ αὐτοῦ, ὅτι δ' πηχῶν καὶ ἑ δακτύλων ὁ Διαγόρας. V.

Ἥτοι τὸν μεγαλόσωμον Διαγόραν, ἢ οὗ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνδριὰς ἵσταται πηχέων τεσσάρων καὶ δακτύλων ἑ. R.

32. Ἀδόντα] Gl. Ms. γ. τὸν φανέντα ἀριστόν.

Ἀδόντα δίκᾳ] ἀρίσαντα τῇ δικαιοσύνῃ, δίκαιον. ὁ δὲ νοῦς· κἀγὼ τοίνυν ἐπὶ τοῦ παρόντος σὺν ἀμφοτέροις ἦλθον, τῇ τε λύρᾳ καὶ αὐλοῖς, ὥστε ἅμα τῷ νικητῇ Διαγόρᾳ τὴν τοῦ Ἡλίου μὲν νύμφην, Ἀφροδίτης δὲ παῖδα, Ῥόδον ὑμνῆσαι. ὅπως τοῦτον τὸν εὐθύμαχον* ἄνδρα τὸν Διαγόραν τὸν πελώριον, τὸν παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ στεφθέντα διὰ τὴν πυγμὴν, τοῖς ὕμνοις ὡς ἀποίνοις καὶ δώροις ὑμνήσω, στεφανωθέντα δὲ καὶ παρὰ τῇ Κασταλίᾳ, τῇ ἐν Πυθοῖ, αἰνέσω δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ, τοῦ Διαγόρα, τὸν Δαμάγητον, τὸν ἀρίσποντα τῇ δίκῃ, τὸν ὅσιον καὶ εὐσεβῆ. Παρὰ Κασταλίᾳ δὲ, ὅτι ἐνίκησε καὶ Πύθια. ἡ δὲ Κασταλία κρήνη ἐν Πυθῶνι. πρὸς δὲ τοῦτο κοινῶς συναπτέον τὸ στεφανωσάμενον παρά τε Ἀλφιῷ καὶ Κασταλίᾳ. V.

33. Ἀσίας εὐρυχόρου] τούτους δὲ ὑμνήσω, τοὺς τὴν τρίπολιν νῆσον οἰκοῦντας Ῥόδον, τὴν οὖσαν πλησίον τοῦ ἐμβόλου τῆς εὐρυχώρου Ἀσίας. ἔμβολος δὲ Ἀσίας ἡ Λυκία, διὰ τὸ οὕτω παρατετάσθαι τὴν γῆν, ὡσεὶ πόλεως ἔμβολον ἡ τριήρους. ἔμβολα γὰρ τὰ τῶν πλοίων ὀξέα, ἃ δὴ καὶ σιμώματα καλοῦσιν. Ἀσίας εὐρυχόρου. δύναται καὶ ἑτέρως ἑρμηνεύεσθαι τὸ, πέλας ἐμβόλου ναίοντας. καὶ γὰρ Ῥόδος ἀντικρὺ μὲν κεῖται τῆς Λυκίας καὶ πλησίον· ἐν Λυκίᾳ δέ ἐστι πόλις Ἀρύκανδα καλουμένη, ἧς πλησίον ἱερόν τι χωρίον, ὃ πρότερον μὲν Ἔμβολος ἐκαλεῖτο διὰ τὴν θέσιν τοῦ χωρίου· ἐκ γὰρ πολλῶν καὶ πλατέων τῶν παρακειμένων πεδίων εἰς ὀξὺ λήγει μέρος ἡ χώρα· νῦν δὲ προσονομάζεται Τριήρης, ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας, ἐπεὶ πλοῖα προσέοικεν ἡ θέσις τοῦ τόπου. ἐπεὶ οὖν μάλιστα ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ θρησκευτήριόν ἐστιν Ἡλίου, Ῥόδιοι δὲ ἐξ Ἡλίου, διὰ τοῦτο ὡς οἰκειοτέρου καὶ προσφορωτέρου μέμνηται τοῦ τόπου. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἐκ μέρους περιφράσεως νοεῖσθαι, τῇ τῆς Λυκίας πλησίον ὑπαργούσῃ. V.

34. Τρίπολιν νᾶσον] τὴν Ῥόδον, ὡς Ὅμηρος· (Iliad. β. 665.)

Οἵ Ῥόδον ἀμφενέμοντο, διάτριχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.

ἔκγονοι δὲ Ἡλίου, ἀφ' ὧν αἱ πόλεις ὠνομάσθησαν, Λίνδος, Ἰηλυσὸς, Κάμειρος, παῖδες Κερκάφου, τοῦ Ἡλίου, καὶ Κυδίππης, τῆς Ὀχίμου θυγατρός. Ἄλλως. Τρίπολιν εἶπε τὴν Ῥόδον, διὰ τὸ ἔχειν τρεῖς πόλεις, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, καὶ Κάμειρον. V.

Τὴν τρεῖς ἔχουσαν πόλεις, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, καὶ Κάμειρον. ἐτίθη δὲ ταῖς πόλεσι τὰ ὀνόματα ἀπὸ τῶν τοῦ Ἡλίου υἱωνῶν, Λίνδου, Ἰηλυσοῦ καὶ Καμείρου. γράφεται δὲ καὶ Ἐμβόλῳ τῆς εὐρυχόρου, καὶ Ἐμβόλῳ· καὶ τὸ μὲν Ἐμβόλω, οὕτως ἀποδώσεις· ναίοντας τὴν τρίπολιν νῆσον, πέλας τοῦ Ἐμβόλου τῆς εὐρυχώρου Ἀσίας. ἀντικρὺ γὰρ Ῥόδου Λυκία, ἥτις ἐστὶ τῆς Ἀσίας. ἐν δὲ τῇ Λυκίᾳ χωρίον τι, Ἔμβολος λεγόμενον, διὰ τὸ εἰς ὀξὺ λήγειν τε καὶ στενὸν, καὶ προήκειν εἰς Θάλασσαν. τὸ δὲ Ἐμβόλῳ οὕτω· ναίοντας

* ms. G. εὐθυμάχαν.

τὴν τρίπολιν νῆσον ἐν Ἐμβόλῳ, πόλας τῆς εὐρυχώρου Ἀσίας. μέρος γάρ τι τῆς Ῥόδου τὸ πρὸς Ἀσίαν εἰς ὀξὺ καὶ στενὸν παρατίταται, ὡς ἐοικέναι ἐμβόλῳ νηός. ἔμβολα γὰρ τὰ τῶν πλοίων ὀξέα, ἃ δὴ καὶ πρῶραι καλοῦνται. R.

35. Ἐμβόλῳ] Gl. Ms. γ. ἐμβασίας. Αἰχμᾷ] Gl. Ms. β. δυνάμει.

Ἀργείῳ σὺν αἰχμᾷ] σὺν πλήθει Ἀργείων ναίοντας. διὰ τοὺς κατελθόντας σὺν Τληπολέμῳ. V.

36. Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς] ἐθελήσω, φησὶ, τοῖς Ἡρακλείδαις, τοῖς ἀπὸ Τληπολέμου Ῥοδίοις κοινὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον διορθῶσαι, ὅ ἐστιν, ἀκριβῶσαι καὶ διασημῆναι. κρεῖς ἀμφιβολίας ἔχει· ἤτοι γὰρ καθόλου πάντων ἀνθρώπων λόγον κοινὸν, ἢ αὐτῶν τῶν Ῥοδίων, ἢ ἔξωθεν ληπτέον τὸ ὡς. ἵνα ᾖ· ὥστε ξυνῶσαι, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις εἰς μέσον ἀγαγεῖν. Ἄλλως. Τὸ, ἐθελήσω, βούλομαι οὖν τοῖς ἐξ ἀρχῆς οὖσιν ἀπὸ Τληπολέμου Ῥοδίοις κοινόν τινα καὶ προσήκοντα λόγον εἰπεῖν καὶ διακριβῶσαι, οἵτινές εἰσιν Τληπολεμίδαι οἱ Ῥόδιοι ἐκ τῆς τοῦ Ἡρακλέους γέννας. βούλεται δὲ τῆς Τληπολέμου φυγῆς ὑπεραπολογήσασθαι. ὁ γὰρ Τληπόλεμος Λικύμνιον τὸν Ἠλεκτρυῶνος παῖδα νόθον, ὃς ἐγένετο ἐκ Μιδέας Φρυγίας τινὸς γυναικός, ἀφ' ἧς καὶ ἡ πόλις κέκληται, ἐλαΐνῳ σκυτάλῳ πλήξας, ἄκων ἀναιρεῖ· ἐπὶ γὰρ βοῦν βουλόμενος ἀκοντίσαι, τὸ σκυτάλιον ἔρριψε κατὰ τοῦ Λικυμνίου· ἀποφεύγοντι οὖν τὸ μύσος τοῦ φόνου καὶ χρηστηριαζομένῳ τῷ Τληπολέμῳ, ἀνεῖλε τὸ λόγιον, ἀποικίσαι τὸ Ἄργος καὶ εἰς τὴν Ῥόδον ἐλθεῖν, τούτοις καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· (Iliad. β. 661. sq.)

Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ ἐϋσταφύλῳ,
Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα.

λέγεται δὲ κατὰ τὴν βασιλείαν Τληπολέμου μάλιστα εὐδαιμονῆσαι Ῥοδίους, ὡς καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· (Iliad. β. 670.)

Καί σφι Ζεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.

ἔστι δὲ αὐτοῦ ἱερὸν καὶ τάφος ἐν Ῥόδῳ. οἱ γὰρ συστρατευσάμενοι αὐτῷ διήγαγον τὰ ὀστᾶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου εἰς τὴν Ῥόδον, οὐκ εὖ ἔχειν κρίναντες τὸ ἄπειν τοῦ βασιλέως παλιννοστῆσαι εἰς τὴν πατρίδα. τιμᾶται δὲ καὶ ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐν τῇ πόλει Τληπολέμῳ, κατὰ δὲ ἕτέρους, ἱερὸς Ἡλίῳ· ἀγωνίζονται δὲ παίδων ἡλικίαι, καὶ στέφονται ἐκ λεύκης. V.

Ἐθελήσω διορθῶσαι καὶ ἀποδοῦναι τοῖσι καὶ τούτοις, Διαγόρᾳ καὶ Δαμαγήτῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις Ῥοδίοις, λόγον ξυνὸν τῇ εὐρυσθενεῖ γέννᾳ τοῦ Ἡρακλέος, ἀγγέλλων ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ Τληπολέμου· τουτέστι, δείξω τοὺς Ῥοδίους ἐξ Ἡρακλέους τὸ γένος κατάγοντας, ἀρξάμενος τῆς κατὰ Τληπολέμου διηγήσεως. τὸ δὲ, ἀπὸ Τληπολέμου, ὥσπερ μεθερμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ἐξ ἀρχῆς. Ἐθελήσω ἀγγέλλων, ἤγουν διηγούμενος, διορθῶσαι, τουτέστιν, ὀρθῶς εἰπεῖν, εἰδέναι, κοινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις λόγον, χάριν τῶν ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ Τληπολέμου καταγομένων, ἤγουν τῶν Ῥοδίων, λέγω τῆς γενιᾶς τοῦ Ἡρακλέους τῆς εὐρυσθενοῦς, τουτέστι τῆς κατὰ πολὺ ἰσχυρᾶς. κατὰ μὲν γὰρ τὸ μέρος τὸ ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ἐκ τοῦ Διὸς εὔχονται εἶναι, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τοῦ σεμνύνεσθαι λέγουσιν οἱ Ῥόδιοι (ἀπὸ τοῦ εὔχομαι, τὸ καυχῶμαι), κατὰ δὲ τὸ ἀπὸ τῆς μητρὸς μέρος, Ἀμυντορίδαι εἶναι, ἀπὸ τῆς Ἀστυδαμείας. ταῖς φρεσὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων, περικρέμανται ἀμπλακίαι, ἤγουν ἁμαρτίαι ἀναρίθμητοι, ἀντὶ τοῦ, πλείσται, μυρίαι, τουτέστι, μυρίαι δὲ ἁμαρτίαι περικρέμανται ἑκάστῃ ψυχῇ ἀνθρώπου, ὧν εἴς τινα δηλονότι ἀνάγκη αὐτὴν ἐμπεσεῖσθαι. τοῦτο δὲ ἀμήχανον, ἤγουν ἀδύνατον εὑρεῖν, λέγω, ὅπερ νῦν συμβέβηκεν ἀνθρώπῳ, τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ τυχεῖν, τουτέστι συμβῆναι, εὑρεθῆναι. R.

40. Εὐρυσθενεῖ γέννᾳ] παρ' ὅσον ἐκ μὲν Ἡρακλέος Τληπόλεμος, ἐκ δὲ Τληπολέμου Ῥόδιοί εἰσι. V.

Τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν] Ἱστορία. Τληπόλεμος, ὁ τῶν Ῥοδίων πρόγονος, υἱὸς ἦν Ἡρακλέους καὶ Ἀστυδαμείας. λέγει οὖν τοὺς Ῥοδίους ἐκ μὲν τοῦ πατρὸς τοῦ Τληπολέμου εἰς Δία ἀνάγειν τὸ γένος, εἴπερ Ῥόδιοι μὲν ἐκ Τληπολέμου, ἐξ Ἡρακλέους δὲ Τληπόλεμος, ἐκ Διὸς δὲ Ἡρακλῆς· ἐκ δὲ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀστυδαμείας εἰς Ἀμύντορα· Ἀμύντωρ γὰρ ὁ τῆς Ἀστυδαμείας πατήρ. τὸ μητρόθεν πρὸς τῷ δὲ συναπτέον, τὸ δὲ Ἀμυντορίδαι διὰ μέσου. R.

42. Τὸ δ' Ἀμυντορίδαι ματρόθεν] ἐναντίως τῷ ποιητῇ τὰ περὶ τῆς μητρὸς Τληπολέμου ἱστορεῖ ὁ Πίνδαρος. Ὅμηρος μὲν γὰρ αὐτὴν Ἀστυόχην ἀποκαλῶν, καὶ Ἀκτορος εἶναι θυγατέρα βούλεται, ἐν οἷς φησιν (Iliad. β. 658. cf. 513.) "Ἣ τέκεν Ἀστυόχεια." ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος ἐναντυχηκέναι τῷ Ἀχαιῷ ἱστοριογράφῳ. ἐπεῖνος γὰρ οὕτως γενεαλογεῖ· "Τληπόλεμος Εὐρύπυλος· οὗ Ὄρμενος· οὗ Φέρης· οὗ Ἀμύντωρ· οὗ Ἀστυδάμεια, ἡ Τληπολέμου μήτηρ. καὶ αὐτὸς δὲ Ἀμύντωρ εἰς Δία τὸ γένος ἀνάγει." ἔνιοι δὲ καὶ υἱὸν Ἀμύντορα τοῦ Διὸς εἶναι λέγουσιν. V.

43. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων] ὑπερπολογεῖται τοῦ φόνου, ὃν δέδρακεν ὁ Τληπόλεμος, καί φησι· παρὰ τὰς τῶν ἀνθρώπων φρένας μυρίαι καὶ ἀναρίθμητοι ἁμαρτίαι ἅπτηνται. V.

Σύναψον δὲ τὸ ἀμφὶ μετὰ τοῦ κρίμανται, ἵν' ἦ· ἀμφικρίμανται. Schol. Ms. β. γ.

46. Τοῦτο δ' ἀμήχανον] καὶ τὸ τοιοῦτο γνῶναι ἀδύνατόν ἐστι· τὸ ποῖον; ὁποῖόν τε νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, βέλτιστόν ἐστι καὶ ἐν ὑστέρῳ. οἷον, εἰ καὶ ἐν τῇ τελευτῇ ἕξει τὶς καλόν. ἡ δὲ ἀπόστασις πρὸς τὸν Τληπόλεμον. Ἄλλως. Τοῦτο δ' ἀμήχανον εὑρεῖν. τὴν παροῦσαν καὶ τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν ἀμήχανόν ἐστιν εὑρεῖν. ὁ γὰρ Τληπόλεμος ἐν ἀρχῇ ἀτυχήσας ὕστερον ἐβασίλευσε τῆς Ῥόδου. V.

Ἀδύνατον λέγω, ὅπερ νῦν κράτιστον συμβέβηκεν ἀνθρώπῳ, τοῦτο καὶ ἐν τῇ τελευτῇ τυχεῖν, τουτέστιν· οὐδεὶς οἶδεν, ὡς εἰ τῷ πάρεστι νῦν εὐδαιμονία, καὶ ὕστερον ταύτης τεύξεται. Τοῦτο δὲ λέγει ὑπὲρ Τληπολέμου, πρῶτον μὲν εὐτυχοῦντος, ὕστερον δὲ δυσαυχήσαντος, φόνου πεποιηκότος, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν εὐδαιμονέστατος γέγονε, Ῥοδίων βασιλεὺς καταστάς. Ἱστορία. Ἡ δὲ ἱστορία ἔχει οὕτω. Λικύμνιον νόθον κασίγνητον Ἀλκμήνης ἐκ τῆς πατρίδος αὐτῶ εἰς Τίρυνθα ** Τληπόλεμος φασιάσας πρὸς αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἰλαΐνῳ ῥοπάλῳ, βαλὼν πόρρωθεν. οἱ δέ φασιν, ὅτι βῶν πλῆξαι θέλων, καὶ ῥάδδον πόρρωθεν ῥίψας, ἀποτυχὼν ταύτης βάλλει Λικύμνιον καὶ ἀναιρεῖ. ἐλθόντι οὖν εἰς Δελφοὺς καὶ ἀπαλλαγὴν τοῦ μύσους ζητοῦντι ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων Ἀργείους παραλαβόντα μετοικίζειν εἰς Ῥόδον. νόθος δὲ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης ὁ Λικύμνιος οὗτος ἦν· Ἠλεκτρυὼν γὰρ Ἀυσιδίκην τὴν Πέλοπος ἀδελφὴν κατὰ νόμους ἔχων ποιεῖ Ἀλκμήνην, Μιδέᾳ δὲ πορνικῶς συνελθὼν ποιεῖ Λικύμνιον. R.

48. Φέρατον] Gl. Ms. γ. εὐτυχέστατον πρᾶγμα.

49. Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας] καὶ γὰρ τὸν Ἀλκμήνης νόθον ἀδελφὸν Λικύμνιον ῥοπάλῳ ἐλαίας τύπτων ἀπέκτεινεν ἐν τῇ Τίρυνθι, παραγινόμενον ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς Μιδέας, ὁ Τληπόλεμος, ὁ παλαιὸς οἰκιστὴς τῆς χώρας. πῶς δὲ νόθος ἀδελφὸς Λικύμνιος Ἀλκμήνης; Ἀλκμήνη μὲν ἐξ Ἠλεκτρυῶνος καὶ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος θυγατρὸς, γνησίας γυναικὸς, Λικύμνιος δὲ ἐξ Ἠλεκτρυῶνος καὶ Μιδέας, γυναικὸς Φρυγίας τὸ γένος. V.

Καὶ γὰρ ὁ οἰκιστὴς ταύτης τῆς γῆς, ἤγουν τῆς Ῥόδου, ὁ Τληπόλεμος δηλονότι, χολωθεὶς, ὀργισθείς ποτε, ἔπτανε τὸν Λικύμνιον, τὸν νόθον ἀδελφὸν τῆς Ἀλκμήνης, ἐν Τίρυνθι (πόλις δὲ τοῦ Ἄργους ἡ Τίρυνς) ἐλθόντα ἐκ τῶν Σαλάμων, ἤγουν ἐκ τῶν οἴκων τῆς Μιδέας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ξένων, τύπτων αὐτὸν ῥάβδῳ ἀπὸ σκληρᾶς ἐλαίας. αἱ δὲ φρενῶν παραχαὶ, ἤγουν αἱ δὲ προπετεῖς καὶ ἀκρατεῖς ὀργαὶ, παρέπλαξαν καὶ σοφὸν, τουτέστιν ἐξήνεγκαν τοῦ ὀρθοῦ καὶ φρονίμου. R.

51. Σκληρᾶς ἐλαίας] ἀπεσκληκότος ξύλου, καὶ ῥοπάλῳ ἐλαΐνῳ. V.

52. Ἐλθόντ' ἐκ θαλάμων] παραγενόμενον εἰς Ἄργος ἐκ τῶν οἴκων τῆς Μιδέας, ἤτοι τῶν τῆς μητρὸς ἢ καὶ τῆς ὁμωνύμου πόλεως. ἔστι δὲ αὕτη τοῦ Ἄργους ἡ πόλις. V.

54. χθονὸς οἰκιστῆρ] τῇ δόξῃ ὁ Πίνδαρος ἕπεται τῶν ἱστορούντων διὰ τιμάς τινας καὶ ἀρχὰς τὸν Τληπόλεμον εἰργάσθαι τὸν φόνον. διὰ γὰρ τοῦ, κολωθείς, τὸ τοιοῦτον ὑποφαίνει. V.

55. Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαί] γνωμικῶς. αἱ δὲ ἀκριτόμυθοι καὶ προστιτῖς ὀργαὶ ἤδη που καὶ τοὺς σοφοὺς διασφάλλεσθαι ποιοῦσι. Τοῦτο δὲ, μίση παρεμβολή. V.

56. Παρέπλαξαν] Gl. Mss. α. β. γ. παρεπλάνησαν. γ. ἐξέβαλον τοῦ ὀρθοῦ σκοποῦ. Schol. Mss. β. γ. ἴστέον, ὅτι ἀπὸ πλάζω, ὃ σημαίνει τὸ πλανῶ, ποιεῖται ὁ μέλλων πλάξω, ὁ ἀόριστος ἔπλαξα, καὶ τὸ σρίστον τῶν πληθυντικῶν ἔπλαξαν καὶ παρέπλαξαν.

Μαντεύσατο δ' ἐς Θεὸν ἰλθὼν] ὡς οὖν ἀπέκτεινεν ὁ Τληπόλεμος τὸν Λικύμνιον, φεύγων τὸ μύσος, εἰς Δελφοὺς ἦλθὼν, ἐμαντεύσατο, ὅσοι χρὴ τραπέσθαι. ὁ τοίνυν Ἀπόλλων ἔχρησεν αὐτῷ, ὥσστε ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς Λερναίας, τουτέστι τοῦ Ἄργους, ἰθύνειν καὶ ὁρμᾶν διὰ πλοίων ἐπὶ τὴν χώραν τῆς νήσου τῶν Ῥοδίων. V.

Ἀπελθὼν δὲ εἰς τὸν Θεὸν ἐμαντεύσατο, ἤγουν μαντείαν ἤτησεν. εἰς τὸν Θεὸν δὲ εἶπὼν ἀδήλως διὰ τοῦ ἐπαγομένου δῆλον ποιεῖ, ὅτι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα λέγει αὐτὸν ἀπελθεῖν. ἐπάγει γάρ· τῷ μὲν εἶπεν ὁ χρυσοκόμας. δῆλον δὲ πᾶσίν ἐστιν, ὅτι τὸ χρυσοκόμης οὐκ ἄλλου τινός ἐστιν ἐπίθετον, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος. τούτῳ μὲν ὁ Ἀπόλλων, ὁ χρυσῆν ἔχων κόμην, εἶπεν ἐκ τοῦ ἀδύτου, ἤγουν τοῦ ναοῦ τοῦ εὐωδίας πεπληρωμένου· στίλλει πλοῦν, ἀντὶ τοῦ, στίλλου ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἤγουν τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς Λέρνης, τουτέστιν ἀπὸ τοῦ Ἄργους, εἰς τὸν νομὸν, ἤγουν διατριβὴν καὶ τόπον τὸν ὑπὸ Θαλάσσης περιλαμβανόμενον, εἰς τὴν Ῥόδον λέγω, ὅπου ποτὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Θεῶν ὁ μέγας, ἤγουν ὁ Ζεὺς, ἔβριξε τὴν πόλιν διὰ ψηγμάτων χρυσοῦ ἀπὸ νεφῶν καταῤῥηγνυμένων, ὁπηνίκα ταῖς ἔβριξε τὴν πόλιν διὰ ψηγμάτων χρυσοῦ ἀπὸ νεφῶν καταῤῥηγνυμένων, ὁπηνίκα ταῖς κατὰ τύχναις τοῦ Ἡφαίστου, ἀντὶ τοῦ, τῷ ὀργάνῳ, τῷ τῇ τέχνῃ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευασθέντι πελέκει, ἡ Ἀθηνᾶ ἀνορμήσασα κατὰ τὸ ἄκρον τῆς κορυφῆς τοῦ πατρὸς αὐτῆς τοῦ Διὸς ἠλάλαξε, τουτέστι κολεμικὸν ἐβόησεν. ὑπερβολικῶς· ὁ οὐρανὸς δὲ ἔβριξεν αὐτὴν, τουτέστιν ἐφοβήθη, καὶ ἡ γῆ ἡ μήτηρ πάντων. Τότε καὶ ὁ Θεὸς, ὁ φῶς τοῖς ἀνθρώποις φέρων, ὁ Τριτογένεια, τουτέστιν ὁ Ἥλιος, ἐνετείλατο τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς προσφιλέσιν, ἤτοι τοῖς Ῥοδίοις, χρῖος μέλλον, τουτέστι πρᾶγμα ἐξ ἀνάγκης γενησόμενον, παραφυλάξασθαι, ἤγουν τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπως ἂν χάριν αὐτῆς τῆς Θεᾶς τῆς γεννηθησομένης πρῶτοι κτίσωσι βωμὸν, ἤγουν ναὸν, ἐναργῆ, τουτέστι μετίωρον, περιφανῆ, καὶ σεμνὴν Θυσίαν ἐν αὐτῷ ποιήσαντες τὴν ψυχήν τε εὐφράναιεν τοῦ πατρὸς, περὶ οὗ ἐστιν ὁ λόγος, ἤγουν τοῦ Διὸς, καὶ αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς γεννησομένης θυγατρὸς αὐτοῦ τοῦ Διὸς, τῆς ἐγχειρόμου, ἤγουν τῆς περὶ τὸν ἠχητικὸν πόλεμον εὐφυοῦς, γεννησομένης δηλονότι. R.

59. Εὐώδεος ἐξ ἀδύτου] τοῦ περιθυμιαμένου ἀδύτου. λέγει δὲ τοῦ κατὰ τὴν Πυθῶνα. V.

Εὐώδεος] Gl. Mss. β. γ. μεμυρισμένου. Ἀδύτου] Schol. Ms. β. ὁ ἄδυτος, ὁ μὴ εἴσβατος πολλοῖς.

60. Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς] ἀπὸ τοῦ Ἄργους. ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μέν τινας κρήνη, κατὰ δέ τινας, λοχμώδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι καὶ τὴν ὕδραν καταδιδυκέναι. φασὶ καὶ τὴν ἄθυσσον κρήνην αὐτόθι εἶναι. ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. ὁ δὲ νοῦς· εὐθῦναι τὴν ναῦν εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον, ἐν ᾗ νήσῳ ὁ βασιλεὺς τῶν Θεῶν Ζεὺς χρυσίαις καὶ τὰ ἑξῆς. V.

Ἀκτᾶς] Gl. Ms. γ. τῆς παραθαλασσίας.

61. Εὐθύν (sic) ἐς ἀμφιθάλασσον] οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐθῦναι, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εὐθίως. ἀμφιθάλασσον δὲ, τὴν ἐκατέρωθεν θαλάσσῃ περιεχομένην· νομὸν δὲ τὴν κατανομήν. V.

64. Χρυσίαισι (sic) νιφάδεσσι] τοῦτο ἄντικρυς ἐκ τοῦ ἀθετουμένου Ὁμηρικοῦ στίχου εἴληφεν ὁ Πίνδαρος· (Iliad. β. 670.)

Καὶ σφι Θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων. V.

65. Ἀνίχ' Ἀφαίστου τέχναισι] τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὁ Ζεὺς ἐν Ῥόδῳ χρυσὸν ὗσε, διὰ τῆς ἱστορίας ἐπισημαίνεται, καί φησιν ὅτι, ἡνίκα ὁ Ζεὺς, διαιρεθείσης αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς ὑπὸ πελέκεως τοῦ Ἡφαίστου, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς κορυφῆς τὴν Ἀθηνᾶν. ἡ δὲ ἀνορούσασα καὶ ἔκδηλος γενομένη μέγιστον ἰάσησι. V.

Ἱστορία. διαιρεθείσης τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ὑπὸ Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς ἐξελθούσης, (ἐκ τῆς κεφαλῆς γὰρ αὐτὴν ὤδινεν,) ἐλθὼν Ἥλιος εἶπε Ῥοδίοις, πρώτους θῦσαι αὐτῇ, ὡς ἀναγκαῖον ὄν, ἐκεῖ ταύτην οἰκήσαι, παρ' οἷς ἂν πρώτοις θυσία αὐτῇ γένηται. ἀνελθόντες οὖν εἰς τὴν ἀκρόπολιν Ῥόδιοι θῦσαι αὐτῇ, ἐπελάθοντο καὶ πῦρ συμπαραλαβεῖν τοῖς ἐπαγίσμασι, καὶ ἀπύρως ἔθυσαν. διὸ συνέβη Ἀθηναίους πρώτους θύσαντας μετὰ πυρὸς ἐν αὐτοῖς τὴν Θεὸν οἰκεῖν ἠξιῶσθαι. Ζεὺς οὖν Ῥοδίων τὴν γνώμην ἀποδεξάμενος, χρυσοῦν ὑετὸν αὐτοῖς κατέχευεν. τὸ ἡνίκα δὲ, ἄνω καὶ πρὸς τὸ ἔνθα ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, καὶ οὐ πρὸς τὸ τότε, παρακλήσιον ὥσπερ ποιεῖ Ὅμηρος ἔν τισι τῶν παραβολῶν ἄνω μὲν ἐχούσας τὴν ἀπόδοσιν, ὅμως δὲ ἐπάγει ὕστερον καὶ τὸ οὕτως, οὐκ εἰς ἀπόδοσιν τῆς παραβολῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ἑξῆς ἔννοιαν. R.

66. Χαλκελάτῳ πελέκει] οἱ μὲν Παλαμάονα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα· Ἀρίσταρχος δὲ, φησὶν, ὑφίσταται* τὴν γέννησιν Ἀθηνᾶς ἐν Κρήτῃ· νέφει γάρ φησι κεκρύφθαι τὴν Θεὸν, τὸν δὲ Δία πλήξαντα τὸ νέφος, προφάναι αὐτήν. V.

68. Ἀλάλαξεν] ὀξὺ ἀνεβόησε. διὰ δὲ τοῦτο τὸ φιλοπόλεμον τῆς Θεοῦ ἐχαρακτήρισεν. ἡ γὰρ ἀλαλαγὴ κυρίως ἐπὶ τῆς τῶν πολεμίων συμβολῆς γίνεται. εἶτ' οὖν λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐκβακχευμάτων. V.

71. Τότε καὶ φαυσίβροτος] ὁ νοῦς· τότε οὖν, ἡνίκα ἔμελλεν τίκτεσθαι ἡ Θεὸς, ὁ Ἥλιος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖς περὶ Ὄχιμον καὶ Κέρκαφον, ἐπετείλατο τὸ μέλλον πραῦγμα, τῆς Ἀθηνᾶς τὴν γένναν παραφυλάξασθαι, καὶ θυσίας ποιῆσαι· καὶ ὅπως τῇ Θεᾷ θυσίας πολλὴθοντα βωμὸν ἐναργῆ κτίσειαν· οὗτόν τε πηξάμενοι ἐπιθύσαντες τήν τε ψυχὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς Διὸς τέρψαιεν, καὶ αὐτῆς τῆς γεννηθείσης παρθένου τῆς πολεμικῆς. ἔγχος μὲν γὰρ τὸ δόρυ· βρόμος δὲ ὁ ἦχος. Ἄλλως. ὁ Ἥλιος, φησὶ, παρεκελεύσατο τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ Ῥόδου, μελλούσης γεννᾶσθαι τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπως αὐτοὶ πρῶτοι θύσωσιν. ἐκεῖ γὰρ μέλλειν οἰκεῖν τὴν Θεὸν, παρ' οἷς ἂν πρῶτον θυσία αὐτῇ ἐπιτελεσθῇ. ἀνερχόμενοι δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν πρῶτοι οὗτοι, ἐπελάθοντο πῦρ κομίσαι. συνέβη οὖν πρώτους Ἀθηναίους θῦσαι. διόπερ καὶ τὴν Θεὸν αὐτόθι καθιδρυσθῆναι, τιμῆσαι δὲ καὶ τὴν Θεὸν τοὺς Ῥοδίους. διὰ τοῦτο δέ φασι τοὺς Ῥοδίους ἄπυρα θύειν, ὥσπερ οἱ πρῶτοι τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυσαν. τινὲς δὲ, ὅτι καὶ, φυλαξάντων αὐτῶν, ὑπερησθεὶς ὁ Ζεὺς πλοῦτον καὶ εὐδαιμονίαν παρέσχε, δωρησαμένης καὶ αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς τὴν περὶ τὴν τέχνην ἀρετήν. V.

72. Δαίμων Ὑπεριονίδας] ὁ Ὑπερίονος παῖς. Ὑπερίων δὲ, εἷς τῶν Τιτάνων κατὰ τὴν τοῦ Ἡσιόδου Θεογονίαν· (v. 371. ss.)

> Θεία δὲ Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην, (f. Θείη δ')
> Ἠὼ Θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
> Γείνατ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

οἱ δὲ αὐτὸ ἐπιθετικῶς ἀκούουσιν ἐν τύπῳ πατρωνυμικοῦ. ὁ ὑπὲρ γῆν ἰέμενος, ἢ ὑπὲρ ἡμᾶς πορευόμενος. V.

73. Ἔντειλεν] Gl. Ms. γ. παρήγγειλε.

* ms. G. Ἀριστοκλῆς δὲ ὑφίσταται. —

74. Μέλλον χρέος] Schol. Ms. γ. τουτέστι τὴν οἴκησιν, ἣν ἔμελλεν ἡ Ἀθηνᾶ ποιήσειν ἐν τοῖς Ῥοδίοις· καὶ μὴ γένηταί τι ἐμπόδιον, πρὸς τὸ μὴ οἰκῆσαι ἐν αὐτοῖς.

Τὸ μέλλον χρέος λέγει διὰ τοῦτο, διότι ἀναγκαίως ἔμελλεν ἐκεῖ τὴν Ἡδὺν οἰκήσειν, ἐν οἷς ἂν πρώτοις Θυσία αὐτῇ γένηται. R.

76. Βωμὸν ἐναργέα] ἤτοι τῇ κατασκευῇ πολυτελῆ τυγχάνοντα, ἢ τὸν ἐναργῶς γινόμενον, παρὰ τὸν τῆς γεννήσεως καιρόν. πρῶτοι γὰρ ἔθυσαν. διὸ ἔμελλεν ἐπίσημος εἶναι παρὰ τὸ πλῆθος τῆς τελουμένης Θυσίας. V.

77. Σεμνὰν Θυσίαν] τοῦτο πρὸς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς τρόπον. σεμνῶς γάρ φασι τὰ θύματα αὐτῇ τελεῖν. V.

78. Ἐγχειρόμῳ] τῇ παρὰ τῷ πολέμῳ βριμούσῃ. V. Πολεμικῇ. Gl. Mss. β. γ.

79. Ἐν δ' ἀρετὰν ἔβαλεν] δύναται ὁ λόγος γνωμικὸς εἶναι. ἔχει δὲ τὸ σαφὲς οὕτως· ἐπίβαλε δὲ ἀρετὴν καὶ ἡδονὴν τοῖς ἀνθρώποις ἡ περὶ τὰ πράγματα προγνώσις. ὃ δέ φησι, τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ περὶ τῶν μελλόντων πραγμάτων τὸ δέον προσκοπήσαντες καὶ τοῦτο προδιαχθέντες, οὗτοι εἰς ἀρετὴν καὶ ἡδονὴν ἔρχονται. ἔνιοι δὲ οὕτως ἐνόησαν· ἐκ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας καὶ αἰδὼς ἡ ὑπάρξασα εἰς τὴν Ἡδὺν ἡ ἐκ προμηθείας καὶ τῆς προγνώσεως, χαρὰν αὐτοῖς καὶ εὐθυμίαν καὶ ἀρετὴν παρίσχεν. V.

Ἐμποιεῖ δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἀρετῆς τιμὴν καὶ χαρὰν τοῦ Προμηθέως, τουτέστι τῆς προβουλεύσεως, τὸ αἰδέσιμον, ἤτοι ἡ αἰδὼς ἡ ἐπομένη τῷ Προμηθεῖ, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὁ Προμηθεὺς ὁ αἰδέσιμος, ἀλλ' ἐπιβαίνει καὶ νέφος τι λήθης ἀτέκμαρτον, τουτέστιν ἀπροσδόκητον, καὶ παρέλκει, ἤγουν παρατρέπει, ἐκκλίνει, τὴν ὀρθὴν μέθοδον τῶν πραγμάτων ἔξω τῶν λογισμῶν. καὶ οὗτοι γὰρ οἱ τοῦ Ἡλίου δηλονότι παῖδες, ἀνέδησαν οὐκ ἔχοντες, ἤγουν μὴ φέροντες, σπέρμα φλογὸς καυστικῆς, τουτέστι πῦρ, ὃ τὴν καυστικὴν αὔξει φλόγα. ἀνέδησαν δὲ εἰκῆ καὶ ἀδήλως, διὰ τῶν ἑπαγομένων δῆλον ποιεῖ, ὅτι εἰς τὴν ἀκρόπολιν λέγει αὐτοὺς ἀναβῆναι. ἐπάγει γάρ· Τεύξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς, ἤγουν, κατεσκεύασαν δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ναὸν σὺν Θυσίαις ἀπύροις, τουτέστιν ἄμα καὶ Θυσίας πυρὸς ἀμετόχους τελέσαντες. R.

80. Χάρματα] Gl. Ms. γ. προτερήματα.

81. Αἰδὼς] Gl. Ms. γ. σεμνότης.

Προμηθέως αἰδὼς] τουτέστιν, ὁ μετὰ τοῦ προβεβουλεῦσθαι ποιῶν τι, ὁμοῦ τε κατορθοῖ τοῦτο, καὶ ἡδονὴν ἔχει ἅτε κατωρθωκώς. τὸ δὲ αἰδὼς Προμηθέως λέγει, διότι πᾶς ὁ χρώμενος προμηθείᾳ οἱονεὶ τὸν Προμηθέα αἰδεῖται καὶ τιμᾷ. R.

82. Ἐπὶ μὰν βαίνει] ἐνίοτε δὲ καὶ τοῖς ἀκούουσι τὴν προμήθειαν καὶ προσκοσουμένοις τὸ μέλλον ἐπιβαίνει τι καὶ λήθης ἴδιον νέφος. ἐπὶ δὲ τῶν Ῥοδίων ὁ λόγος, ὅτι καίτοι προδιατειλαμένου τοῦ Ἡλίου αὐτοῖς Θῦσαι τῇ Ἀθηνᾷ κατὰ τὴν γένεσιν, καὶ αὐτοὶ μεμνημένοι ταύτῃ συντελίσαι, συντελοῦντες, τῶν πρὸς τὴν κατασκευήν τι ἔλιπον, ὅ ἐστι τὸ πῦρ. V.

84. Καὶ παρέλκει πραγμάτων] ὁ νοῦς οὕτως ἔχει· καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι προμαθόντες παρὰ τοῦ Ἡλίου τὴν τῆς Ἀθηνᾶς γένεσιν, καὶ κατακούσαντες παρ' αὐτοῦ τὸ Θῦσαι τῇ Διΐ, παρ' αὐτὴν τὴν ἱερουργίαν τοῦ κυριωτάτου πρὸς τὰς Θυσίας ἐπελάθοντο. οὐκ ἔχοντες γὰρ πῦρ ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἔνθα οἱ βωμοὶ, καὶ ἄνευ πυρὸς θύοντες τὸ ἱερὸν ἐποιήσαντο ἐν τῇ ἀκροπόλει. V.

Καὶ μεταφέρει τοὺς ἀνθρώπους, ἤγουν ἔξω τοῦ ὀρθοῦ καὶ προσήκοντος τίθησιν. ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραγωγὴ ἔξω φρενῶν. R.

86. Καίτοι γὰρ αἰθούσας] τῆς καυστικῆς, παρὰ τὸ αἴθειν. τὸ δὲ οὐ ἐπίρρημα προσαπτέον τῷ ἔχοντες, ἵν' ᾖ, οὐκ ἔχοντες. φλογὸς δὲ σπέρμα, τὸ πῦρ· ὡς καὶ Ὅμηρος· (Odyss. ε. 490.) Σπέρμα πυρὸς σώζων. V.

Ἔχοντες] Gl. Ms. β. φέροντες.

87. Σπέρμα φλογὸς] Gl. Ms. γ. ἀνθρακιάν.

38. Τεῦξαν] Gl. Ms. γ. ἐποίησαν.

39. Ἄλσος] Gl. Ms. γ. ἱερουργίαν.

Κείνοισι μὲν] ἐκείνοις μὲν, ἤγουν χάριν ἐκείνων τῶν Ῥοδίων, ξανθὴν νεφέλην ἀγαγὼν, ὁ Ζεὺς δηλονότι, χρυσὸν ἔβρεξεν· αὐτὴ δὲ ἡ Γλαυκῶπις, ἤγουν ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ὀξὺ ὁρῶσα καὶ στιλπνὸν, παρεῖχεν αὐτοῖς κρατεῖν, τουτέστο τὸ κράτος ἔχειν τῶν ἐπιχθονίων κατὰ πᾶσαν τέχνην, διὰ χειρῶν ἀριστοπόνων, ἤγουν ἄριστα ἔργα κατασκευαζουσῶν. ἔργα δὲ αἱ κέλευθοι, ἤγουν αἱ ὁδοὶ, τῆς Ῥόδου δηλονότι, ἔφερον, τουτέστιν ἐπικείμενα αὐταῖς εἶχον, ὅμοια ζῶσι καὶ ἕρπουσιν, ἀντὶ τοῦ βαδίζουσιν· ἦν δὲ κλέος βαθὺ, ἀντὶ τοῦ πολὺ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤγουν δασείας. Δαέντι δὲ, ἤγουν τῷ διδαχθέντι [ὑπ' αὐτῶν τῶν Ῥοδίων] καὶ ἡ φρόνησις ἡ ἄδολος, ἤγουν ἡ φυσικὴ, μείζων γίνεται, τουτέστιν, εἰ καὶ φυσικὴ ἐστιν αὐτῷ σοφία, ἥτις ἀεὶ κρατεῖ τῆς ἀπὸ μαθήσεως, ἐπίδοσιν καὶ αὐτὴ λαμβάνει διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους καὶ τῆς ποικιλίας τῆς τέχνης. Τέχναν πᾶσαν πρὸς τὸ ἀριστοπόνοις χερσὶ συναπτέον οὕτως· ὥπασέ σφισιν ἡ Ἀθηνᾶ, (ἐπεὶ ἡ φρόνησις μηχανᾶται τὰς τέχνας) κρατεῖν τῶν ἐπιχθονίων, ἤτοι τῶν ἀνθρώπων, ἐν ἀριστοπόνοις χερσὶ κατὰ πᾶσαν τέχνην. λέγει δὲ τὸ χερσὶν, ἐπειδὴ αἱ χεῖρες τὰς τέχνας ἐργάζονται. R.

91. Αὐτὰ δέ σφισιν] αὐτὴ δὲ ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ πᾶσαν χειρουργικὴν τέχνην τὸ ἄριστον αὐτοῖς ἀπένειμεν. V.

92. Ὥπασε] Gl. Ms. γ. ἐχάρισε.

94. Κρατεῖν] Gl. Ms. α. νικᾶν. γ. κυριεύειν.

95. Ἔργα δὲ ζωοῖσιν] τὰ γὰρ ὑπ' αὐτῶν δημιουργούμενα καὶ ἐργαζόμενα, τοιαῦτα καὶ ὀφθῆναι ἐπὶ τῆς γῆς, οἷα καὶ αὐτὰ τὰ ἔμψυχα κινούμενα. ἄριστοι γὰρ περὶ τὴν τῶν ἀνδριάντων κατασκευὴν οἱ Ῥόδιοι. αὐτοὶ γὰρ πρῶτοι οἱ Ῥόδιοι τὴν τῶν ἀνδριάντων ἐξεύρον δημιουργίαν, τὸ πρῶτον οὐχ οὕτω τιμωμένων *. Ἀρίσταρχος δὲ τὰ κατὰ Δαίδαλον αὐτόν φησι μεταφέρειν νῦν ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν Ῥόδον τεχνιτῶν, ὅτι τοιαῦτα κατεσκεύαζον ἔργα. Πολέμων μὲν γάρ φησι, παρὰ Χίοις μὲν τὸν Διόνυσον δεδέσθαι, καὶ παρ' Ἐρυθραίοις δὲ τὸ ἕδος τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὅλως πολὺν κατεσπάρθαι λόγον περὶ τῶν ἀγαλμάτων, ὡς μὴ μενόντων, ἀλλὰ πορευομένων ἄλλοσε πλειονάκις. Ἄλλως. Ἔργα δὲ ζωοῖσι. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Iliad. σ. 418.)

Χρύσειαι ζωῇσι νεήνισιν ἔργ' ἐίκυῖαι.

Κέλευθοι δὲ νῦν, τὰ ἐν τῇ πόλει ἄμφοδα. V.

Οἱ Ῥόδιοι οὕτως ἄριστοι ἀνδριαντοποιοὶ ἦσαν, ὡς ζῶσιν ἐοικότας ἀνδριάντας κατασκευάζειν, καὶ δεσμεῖν αὐτοὺς τοῖς ποσὶν ὥσπερ δεδοικότας, μὴ τοῖν ποδοῖν χρησάμενοι φύγοιεν· ἐδόκουν γὰρ ὥσπερ κινεῖσθαι τοιοῦτοι, οὓς καὶ Δαίδαλος ἐποίει. μὴ εἶπος δὲ τὸ τε ἀργὸν, ἀλλ' οὕτω· φέρουσι δὲ αἱ κέλευθοι ἔργα ὅμοια ζῶσι καὶ ἕρπουσιν. R.

Ἑρπόντεσσι] Gl. Ms. γ. περιπατοῦσι.

97. Ἦν δὲ κλέος βαθὺ] ἐν δὲ τούτου βαθὺ κλέος καὶ πολλὴ δόξα πρόσεστι αὐτοῖς. V.

98. Δαέντι δὲ σοφία] ἀντὶ τοῦ, δαέντος ἡ σοφία καὶ μείζων καὶ ἄδολος τελείθει. ἀδύνατον γὰρ ἦν τισι ποιήσασθαι ἐπίδειξιν μὴ μαθόντα. βέλτιον δὲ οὕτως· οἱ παραντυχόντες καὶ μαθόντες σοφίαν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἔντεχνον αὐτοῖς λέγουσι καὶ ἄδολον, ὃ ἐστι ἁπλῆν. ἢ οὕτω· τῷ μαθόντι καὶ ἡ ἄδολος σοφία μείζων γίνεται. τὸ δὲ σαφὲς οὕτως ἔχει· τῷ δὲ μετ' εὐφυΐας μεμαθηκότι τὴν σοφίαν, καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἀδόλως καὶ ἀνεμποδίστως ἐπαίρεται, ὡς τῶν Ῥοδίων εὐφυῶν μὲν ὄντων κατὰ φύσιν, προσδεξαμένων δὲ καὶ τὴν τέχνην, καὶ οὕτως ἐξ ἀμφοτέρων τῆς μαθήσεως αὐτῶν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἐλθούσης. V.

* ἠσκημένων.

Δαίνυτι δὲ καὶ σοφία] τὸ καὶ ἡ Ἀττικὸν, ὥσπερ φαμὲν τὸ, τί καὶ ποιήσω; ἢ οὕτω· καὶ τῷ δαίνυτι, ἤγουν καὶ τῷ μαθόντι εὐφυεῖ τιλίθει καὶ ὑπάρχει καὶ ἡ σοφία μείζων τῆς ἐξ εὐφυΐας μόνης ἄκρατος καὶ ἄδολος *. λέγει δὲ διὰ τοὺς Ῥοδίους, ὡς ὄντας καὶ δραστηρίους τῷ νῷ, καὶ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς διδαχθέντας. R.

99. Μείζων] Gl. Ms. β. μεγαλώτερος. Τελέθει] Gl. Ms. γ. ὑπάρχει.

100. Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ ῥήσιες] οὕπω γὰρ τῶν ἱστοριογράφων ὄντων οἱ κατὰ καιροὺς ποιηταὶ παρὰ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι λογίων καὶ γεγηρακότων, οἷς ὁ χρόνος τὸ ἀκριβὲς τῆς γνώσεως ἐμαρτύρει, τὰς ἱστορίας κατακούοντες ἐμάνθανον. λέγει δὲ τοιοῦτόν τι. καθ' ὃν χρόνον οἱ θεοὶ τὸν ὅλον κόσμον περὶς ἑαυτοὺς διεμερίζοντο, ἀπόντος τοῦ Ἡλίου καὶ τὸν ἑαυτοῦ διανύοντος δρόμον, οὐδὲ εἷς τῶν θεῶν ὑπέμνησεν, ὥστε καὶ αὐτῷ τοῦ κόσμου μερίδα φυλαχθῆναι. οὐδέπω δὲ ἡ Ῥόδος ἦν ἐκ θαλάσσης ἀναδυθεῖσα. διὸ καὶ ἀκλήρωτος μείνας ὁ θεὸς ταύτην εἵλετο τὴν μερίδα, ἱερὰν αὐτῷ τὴν νῆσον ἐπιτρεψάμενος. ἄγνὸν δὲ θεὸν τὸν Ἥλιον, οὐχ, ὅτι καθ' ἑαυτὸν ἁγνός ἐστιν, ἀλλ' ὁ ἁγνίζειν τῇ ἀκτῖνι δυνάμενος. V.

Φαντὶ δ' ἀνθρώπων] φασὶν, ὡς, ἡνίκα Ζεὺς μετὰ τῶν θεῶν μερισμὸν ἐποιεῖτο τοῦ κόσμου, οἱ μὲν ἄλλοι τούτων κλήρους ἔλαβον, Ἥλιος δὲ μὴ παρατυχὼν ἐν τῷ μερισμῷ ἀκλήρωτος ἔμεινε. βουλομένου οὖν τοῦ Διὸς πάλιν ἐκ δευτέρου ποιῆσαι, οὐκ εἴασεν, εἰπὼν τὴν ἐκ θαλάσσης ἀναδυθεῖσαν νῆσον αὐτῷ διδόσθαι. ἦν δὲ ἡ Ῥόδος. R.

Φαντὶ δὲ] φασὶ δὲ λόγοι ἀνθρώπων ἐκ παλαιοῦ χρόνου ᾠδόμενοι, οὕτω φανερὰν εἶναι τὴν Ῥόδον ἐν τῷ πελάγει τῷ θαλασσίῳ, ὅτε ὁ Ζεύς τε καὶ οἱ θεοὶ οἱ ἄλλοι διεμερίζοντο ἑαυτοῖς τὴν γῆν· πεπρυμμένην δὲ εἶναι τὴν νῆσον, τουτέστιν αὐτὴν τὴν Ῥόδον, ἐν τοῖς βίνθεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς βαθέσι μυχοῖς τῆς ἁλμυρᾶς θαλάσσης· ἀπόντος δὲ τοῦ Ἡλίου ἐν τῷ ὑπὸ γῆν δηλονότι ἡμισφαιρίῳ, οὐδεὶς ἔνδειξεν, ἀντὶ τοῦ ὑπέδειξεν, τουτέστιν ὑπέμνησε, τὸν Δία δηλονότι, [διὰ] λάχος, ἤγουν κλῆρον αὐτοῦ, ἤτοι τοῦ Ἡλίου. καὶ δὴ κατέλιπον αὐτὸν τὸν ἁγνὸν θεὸν (ἁγνὸν δὲ λέγουσιν αὐτὸν, διὰ τὸ ἁγνίζειν δύνασθαι ταῖς ἑαυτοῦ ἀκτῖσι) χώρας ἀκλήρωτον, ἤγουν ἄμοιρον. Item R.

Παλαιαὶ ῥήσιες] δέον παλαιῶν εἰπεῖν πρὸς τὸ, ἀνθρώπων, παλαιαὶ εἶπε πρὸς τὸ ῥήσιες. R.

Παλαιαὶ] Gl. Ms. γ. ἀρχαῖαι.

106. Ἔνδειξεν] Gl. Ms. γ. ἐνέμνησεν.

108. Χώρας] Gl. Ms. γ. ἐπαρχίας. Ἀκλάρωτον] Gl. Ms. γ. ἀκληρονόμητον.

110. Μνησθέντι δὲ] ἀντὶ τοῦ ἀναμνησθέντος, ἤγουν εἰς ἀνάμνησιν ἐλθόντος, τοῦ Ἡλίου δηλονότι, ὁ Ζεὺς ἄμπαλον, ἤγουν ἀναμερισμὸν ἔμελλε θεῖναι, ἀντὶ τοῦ τιθέναι, ἤγουν ποιεῖν, ἀλλ' οὐκ εἴασεν αὐτὸν, τὸν Δία δηλονότι, ὁ Ἥλιος· ἐπεὶ εἶπεν ὁρᾶν αὐτὸς ἔνδον τῆς θαλάσσης τῆς λευκῆς τινὰ γῆν πολύβοσκον ἀνθρώποις, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπων, τουτέστι, πολυειδῶς τρέφειν ἀνθρώπους δυναμένην, καὶ ἡδεῖαν μήλοις, ἀντὶ τοῦ, πᾶσι τοῖς ἀλόγοις ζώοις, αὐξομένην, ἀναδιδομένην, πεδόθεν, τουτέστιν, ἀπὸ τοῦ πυθμένος. Ἡ τοιαύτη δοτικὴ, τὸ μνησθέντι, πρὸς τὸ δίμεν ἔχει τὴν δύναμιν. R.

Ἄμπαλον μέλλεν θέμεν] ἀναπλήρωσιν, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου (Iliad. ή. 171.)· "Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε." ὁ δὲ νοῦς· ὑπομνησαμένῳ δὲ τῷ Ἡλίῳ ἀναπλήρωσιν ἔμελλε ποιῆσαι ὁ Ζεὺς, ἀλλ' οὐκ εἴασεν αὐτὸν τοῦτο ποιῆσαι ὁ Ἥλιος, ἐπειδὴ εἶπεν, ἔνδον τῆς θαλάσσης καὶ ἐν τῷ βυθῷ ὁρᾶν παραυξομένην καὶ ἐγειρομένην ἐκ τοῦ πέδου ἰσομένην. ταύτην γὰρ πρός τε ἀνθρώπων † χρησιμωτάτην καὶ πρὸς πάντα τὰ ζῶα εὔβοτον καὶ εὔφορον, ἀπὸ μέρους τῶν προβάτων. V.

* f. ἀκράτου καὶ ἀδόλου. Nec tamen sic multum proficias; etiamsi in poeta 99. ἀδόλευ refinxeris.

† f. βίον.

Μέλλεν] Gl. Mss. β. γ. ἐμιλίτα.

115. Πολύβοσκον] μεγάλους καὶ πολλοὺς θρίψαι δυναμένην. ἐν ἴσῳ δὲ τῷ Ὁμηρικῷ (Iliad. γ. 265.)· "πουλυβότειραν." V.

116. Εὔφρονα μάλοις] Gl. Ms. α. εὐφραντικήν. β. γλυκεῖαν τοῖς προβάτοις.

Μήλοις] καταχρηστικῶς πᾶσι τοῖς ἀλόγοις ζώοις, τουτέστιν ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. V.

117. Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα] ἐκέλευσε δὲ ὁ Ἥλιος παραχρῆμα τὴν μὲν Μοῖραν Λάχεσιν ἐπιχειροτονῆσαι τῷ λόγῳ, τοὺς δὲ θεοὺς ὁμόσαι, μηδένα παρερεῖν, μηδὲ παραπεῖσαι τὸν Δία περὶ τῆς μελλούσης φαίνεσθαι χώρας ὑπ' αὐτοῦ. πιθανῶς δὲ τὴν Λάχεσιν, ἐπεὶ περὶ κλήρου ἐστί. V.

Ἐκέλευσε δὲ ὁ Ἥλιος, ἀντὶ τοῦ εἶπεν, ἐζήτησεν, αὐτίκα τὴν Μοῖραν μὲν τὴν Λάχεσιν, ἤγαγεν τὴν τοὺς κλήρους διανέμουσαν, τὴν χρυσῆν περικεφαλαίαν φορεῖσαν, τὰς χεῖρας ἀνατείναι, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἑαυτῆς ψῆφον δοῦναι, ὅρκον δὲ τῶν θεῶν μέγαν γενέσθαι, μὴ παρφάμεν, ἤγουν, μὴ ἄλλο τι βουλεύσασθαι αὐτοὺς, ἀλλὰ σὺν τῷ σκιδὶ τοῦ Κρόνου τῷ Διὶ κατανεῦσαι, πεμφθεῖσαν αὐτὴν τὴν νῆσον, ἤγουν ἀναδοθεῖσαν εἰς τὸν αἰθέρα, ἀντὶ τοῦ τὸν αἰθέρα τὸν λαμπρὸν, γέρας ἔσεσθαι ἐξοπίσω, τουτέστιν εἰς τὸ ἑπιὸν, τῇ ἑαυτοῦ κιφαλῇ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ Ἡλίῳ δηλονότι. ἐτελεύτησαν δὲ, ἤγουν ἐτελειώθησαν αἱ κορυφαὶ, τουτέστι τὰ τέλη, αἱ ἀποκαταστάσεις τῶν λόγων, ἐν ἀληθείᾳ πεισοῦσαι ἀντὶ τοῦ ἀποβᾶσαι· λέγω, ἐβλάστησε μὲν, ἀντὶ τοῦ ἀνεδόθη ἐκ τῆς θαλάσσης τῆς ὑγρᾶς ἡ νῆσος, ἔχει τε αὐτὴν ὁ πατὴρ, ὁ γεννήτωρ, τῶν ἀκτίνων τῶν ὀξειῶν, τουτέστι τῶν καυστικῶν, ἢ τῶν ταχειῶν, ἤτοι ὁ Ἥλιος ὁ ἀρχὸς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἡνίοχος, τῶν ἵππων τῶν πτερόντων πῦρ. R.

118. Εἰκότως εἶπε τὸ Λάχεσις, ἐπειδὴ περὶ κλήρου ἦν ὁ λόγος. τὸ δὲ χεῖρας ἀνατεῖναι εἶπεν, ἀντὶ τοῦ χειροτονῆσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν δικαστηρίων. ἐκεῖ γὰρ, ἡνίκα τὶς νόμον ἢ ψήφισμα περὶ τοῦ κοινοῦ ἐποιεῖτο, εἰ καλὸν καὶ συμφέρον ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσιν εἶναι, τὰς χεῖρας ἀνέτεινον βεβαιοῦντες αὐτό. ἐκ τοῦ εἰπεῖν, θεῶν ὅρκον μὴ παρφάμεν, δείκνυσιν, ὡς οὐ μόνον τὰς χεῖρας ἀνέτεινεν ἡ Λάχεσις, ἀλλὰ καὶ ὤμοσε τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ. ὅρκος γὰρ ἦν τῶν θεῶν τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ. R.

Λάχεσιν] Gl. Ms. Bodl. τὴν κληρωτρίαν.

Χρυσάμπυκα] ἄμπυξ μὲν κυρίως κόσμος ἐπιτιθέμενος ταῖς τῶν γυναικῶν κιφαλαῖς. οὗ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Iliad. χ. 469.)·

Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην.

νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὴν τιμίαν ἀκουστέον. Λάχεσις δὲ μία τῶν Μοιρῶν καλεῖται. τριῶν δὲ αὐσῶν τῶν πασῶν Ἡσίοδος μνημονεύει (Theogon. 218.)· "Κλωθώ τε Λάχεσίς τε καὶ Ἄτροπος." ἔστι δὲ τὰ ὀνόματα αὐτῶν πεποιημένα. καὶ ἡ μὲν Κλωθὼ παρὰ τὸ συγκλώθειν τὰ ἀνθρώπινα, ἡ δὲ Λάχεσις παρὰ τὴν κλῆρωσιν τὴν ποιὰν, ἣν ἕκαστος γιγονὼς κεκλήρωται, ἡ δὲ τρίτη Ἄτροπος, παρὰ τὸ ἀμετάτρεπτον τῆς μοιριδίου ἀνάγκης. V.

119. Χεῖρας ἀντείναι] ἀντὶ τοῦ χειροτονηθῆναι τοιῆσαι, κατὰ μετωνυμίαν. V.

Ἀντεῖναι] Gl. Ms. γ. ὑψῶσαι.

Θεῶν δ' ὅρκον] θεῶν ὅρκον, τὴν Στύγα. ταύτην γὰρ καὶ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος εἶπε, καὶ οἶδε, δι' ὧν φασί (Iliad. ο. 37.)·

Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος.

φησὶν οὖν, μὴ ἀπατῆσαι, μὴ παραλογίζεσθαι, τουτέστιν ἐπικυρῶσαι τὸν τῶν θεῶν ὅρκον. τοῦτο δὲ, ὡς ὁμωμοκότων αὐτῶν φυλάξειν τὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ κρυπτομένην νῆσον. V.

120. Παρφάμεν] Gl. Ms. β. παριπεῖν.

122. Φανὸν ἐς αἰθέρα] ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' εἰς τὸν λαμπρὸν αἰθέρα ἀναφανεῖσαν

τὴν Ῥόδον αὐτῷ δοθῆναι τῷ Ἡλίῳ. Ἄλλως. φαεννὸν, κατὰ συγκοπὴν, φαινὸν, λαμπρὸν αἰθέρα. νῦν δὲ καταχρηστικῶς, τὸν ἀέρα. V.

124. Τελεύτασαν δὲ] ἐτελειώθησαν. ὁ δὲ νοῦς· ἐτελειώθησαν δὲ τούτων τῶν λόγων τὰ κεφάλαια ἐν τῇ ἀληθείᾳ πεσόντα. V.

125. Κορυφαὶ] Gl. Ms. γ. ἀποφάσεις.

Μὴ εἴπῃς τὸ κορυφαὶ μετὰ ἄρθρου, ἀλλ' οὕτως. τελεύτασαν δὲ κορυφαὶ πεποῖσαι, καὶ πεισοῦσαι ἐν ἀληθείᾳ, τουτέστιν, οἱ τοῦ Διὸς πρὸς Ἥλιον λόγοι οὐ παρίδησαν, ἀλλ' ἐπληρώθησαν. ἔστι δὲ τὸ ἐτελεύτησαν κορυφαὶ λόγων, καὶ τὸ ἐν ἀληθείᾳ πεποῖσαι, ταυτόν. οἱ γὰρ πληρούμενοι λόγοι ἀληθεύουσιν, οἱ δὲ μὴ πληρούμενοι οὐκ ἀληθεύουσι. R.

126. Πεποῖσαι] Gl. Ms. γ. τελειωθῆσαι.

127. Βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς] ὁ νοῦς· ἀνεβλάστησε μὲν καὶ ἀνεδόθη ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος. ἔχει δὲ αὐτὴν εἰς ἰδίαν μοῖραν ὁ Ἥλιος, ὁ τῆς τῶν ὀξειῶν ἀκτίνων γενέσεως πατὴρ Ἥλιος, καὶ τῶν πῦρ ἀνιόντων ἡγεμὼν ἵππων. ἐκ δὲ τοῦ ὀξειῶν, τῶν πυρωτικῶν ἀκουστέον. τὴν γὰρ ὀξύτητα καὶ ἐπὶ πυρώσεως λέγομεν. V.

131. Ἔνθα Ῥόδῳ] ὁ νοῦς· ἐν ᾗ νήσῳ τῇ νύμφῃ Ῥόδῳ μιχθείς ποτε ὁ Ἥλιος ἐγέννησεν ἑπτὰ παῖδας, ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων τοὺς σοφώτατα νοήματα παραδεξαμένους, ἀντὶ τοῦ σοφωτάτους. εἰσὶ δὲ οἱ Ἡλίου ἑπτὰ παῖδες οὗτοι· Κέρκαφος, Ἀκτὶς, Μακαρεὺς, Τενάγης, Τριόπης, Φαίθων, ὁ νεώτατος Ὄχιμος. Ἄλλως. Τενάγης, ἤτοι Φαίθων, Ἀκτὶς, Μάκαρ, Χρύσιππος, Κάνδαλος, Τριόπης. V.

Ἔνθα, ἤγουν ἐν τῇ Ῥόδῳ τῇ νήσῳ, μιγεὶς ποτε αὐτὸς ὁ Ἥλιος τῇ Ῥόδῳ τῇ Ἡρωΐδι, ἐγέννησεν ἑπτὰ παῖδας, τοὺς παραδεξαμένους ἐπὶ τοῦ χρόνου τῶν προτέρων ἀνθρώπων σοφώτατα νοήματα, ἤγουν ἐπιτηδεύματα, μαθήματα, ἀφ' ὧν εἷς μὲν ὁ πρῶτος Κέρκαφος τὸν Κάμειρον ἐγέννησε, καὶ τὸν πρεσβύτατον τὸν Ἰάλυσον, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, καὶ Ἰάλυσον πρώτιστα ἐγέννησε, καὶ τὸν Λίνδον. ἀπάτριδε δὲ ἦγουν χωρὶς, ἰδίας, εἶχον μερίδα ἀστέων, ἤτοι πολίων, ἕκαστος εἷς τρεῖς μερίδας διαμεριεσάμενοι τὴν πατρῴαν γῆν· καλοῦνται δὲ αἱ ἕδραι, ἤγουν αἱ καθέδραι, τὰ φρούρια, ἔνθα ἕκαστος ἐνιδρύνετο, αὐτοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν. R.

132. Τὸ ἑπτὰ πρὸς τὸ παῖδας συναπτέον, οὕτω· τίκτει ζ' παῖδας παραδεξαμένους, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἡλίου, ἢ ἀπ' ἄλλων διδασκάλων σοφώτατα νοήματα, ἤγουν σοφωτάτους γενομένους ἐπὶ τῶν προτέρων ἀνδρῶν, ἤτοι ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἀνθρώπων. τῶν δὲ παίδων ὀνόματα εἰσὶ ταῦτα· Κέρκαφος, Ὄχιμος, Ἀκτὶς, Μακαρεὺς, Τενάγης, Τριόπης, Φαίθων. R.

Τέκεν ἑπτὰ, σοφώτατα] ταυτέστι, σοφωτάτους γενομένους. ὁ γὰρ λέγων, ὅτι Δημοσθένης ῥήτωρ ἐγένετο τὰ νοήματα τῶν προτέρων ἀνδρῶν παραδεξάμενος, μηνύει, ὅτι ῥήτωρ ἄριστος ἐγένετο. V.

135. Ὧν εἷς μὲν] ὧν, τούτων ἑπτὰ παίδων, εἷς, ὁ Κέρκαφος, ἐκ Κυδίππης, τῆς Ὀχίμου θυγατρὸς, ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς, ὧν τὰ ὀνόματα ὁ Πίνδαρος ἐξέθετο, Κάμειρον, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, τῶν δύο πρεσβύτερον, ὡς εἶναι τούτους υἱωνοὺς καὶ οὐ παῖδας Ἡλίου. Ἄλλως. Ἡλίου καὶ Ῥόδου ἑπτὰ παῖδες γινώσκονται, Ὄχιμος, Κέρκαφος, Ἀκτὶς, Μακαρεὺς, Τενάγης, Τριόπης, Φαίθων ὁ νεώτατος· ὃν οἱ ἐν τῇ νήσῳ ὀνομάζουσι Τενάγην· τοῦ δὲ Κερκάφου Λίνδος, Ἰηλυσὸς, Κάμειρος, οἱ ὑπὸ Πινδάρου ὀνομαζόμενοι, ὥστε μὴ εἶναι αὐτοὺς υἱοὺς Ἡλίου, ἀλλ' υἱωνούς. διὸ καί τινες γράφουσιν· ὧν εἷς μὲν Κάμειρον πρεσβύτατος. ὥστε τὸν λόγον εἶναι τοιοῦτον· ἀφ' ὧν, τῶν Ἡλίου ἑπτὰ παίδων, εἷς Κέρκαφος ἐγέννησε τοὺς προκειμένους, ὥστε τὴν ἀπὸ πρόθεσιν ἔξωθεν λαμβάνειν ἡμᾶς. V.

138. Δασσάμενοι πατρωΐαν] χωρὶς δὲ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος διαδασάμενοι καὶ διαμερισάμενοι. ὁ δὲ νοῦς· τούτων δὲ ἕκαστος κεχωρισμένος καὶ κατ' ἰδίαν ἔχει πόλιν ὁμώνυμον. τὴν γὰρ πατρῴαν αὐτὴν τὴν νῆσον εἰς τρεῖς νειμάμενοι διεμερίσαντο, καὶ οὕτως ἐπωνόμασαν τὰς ἕδρας καὶ τὰς πόλεις· ὁμώνυμοι γάρ εἰσι. V.

140. Κίκληνται δέ σφιν ἕδραι] ἐστωνομάσθησαν δὲ αὐτῶν ἕδραι, τουτέστιν αἱ πόλεις· ἕδρας γὰρ νῦν ταύτας ὀνομάζει τοῖς Ἡλίου υἱωνοῖς.

Μὴ εἴπῃς τὸ σφὶν ἀντὶ τοῦ σφῶν, ὥς τινές φασιν, ἀπατώμενοι ἀπὸ τοῦ ἕδραι, ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη δοτικὴ πρὸς τὸ κέκληνται, οὕτως· αἱ ἕδραι κεκλήρωνται καὶ ἐκληρώθησάν σφιν, καὶ αὐτοῖς, τῷ Λίνδῳ, τῷ Ἰαλυσῷ, καὶ τῷ Καμείρῳ, τουτέστι πρὸς τὰ τούτων ὀνόματα, καὶ αὗται τὴν προσηγορίαν ἐσχήκασι.

141. Τόθι λύτρον συμφορᾶς] αὐτόθι, ἔνθα καὶ τῷ Τληπολέμῳ τῷ τῶν Ἀργείων ἡγεμόνι, τῆς οἰκτρᾶς συμφορᾶς λυτήριον γλυκὺ ἵσταται. ἵσταται δὲ αὐτῷ τὸ λυτήριον, ὥσπερ τοῖς Θεοῖς. Θυσίαι γὰρ αὐτῷ διάφοροι γίνονται καὶ ἀγῶνες τελοῦνται. λυτήριον δὲ τῆς συμφορᾶς τὴν μετοίκησίν φησι καὶ τὴν αὐτόθι τοῦ βίου διατριβήν. V.

Τόθι, ἤγουν ὅπου, ἐν τῇ Ῥόδῳ δηλονότι, ἵσταται τῷ Τληπολέμῳ, τῷ ποτε ἀρχηγέτῃ τῶν Τιρυνθίων, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο, λύτρον, ἀντὶ τοῦ παῦλα, ἐλευθερία, ἡδεῖα τῆς συμφορᾶς τῆς οἰκτρᾶς, ἤγουν τῆς πλάνης ἧς ἐπλανήθη· ἐβασίλευσε γὰρ ἐκεῖ· ὅπου ἵσταται αὐτῷ, ἤγουν γίνεται, ὥσπερ Θεῷ, καὶ πομπὴ, ἤτοι ἑορτὴ, τιμὴ, κύσσης μετέχουσα, ἤγουν ῥόδινα σφαγιαζόμενα καὶ καιόμενα ποιεῖ *, τουτέστιν, ὅπου γίγνεται αὐτῷ, ὥσπερ Θεῷ, καὶ τιμὴ διὰ Θυσιῶν, ὅπου γίνεται αὐτῷ, ἀπὸ κοινοῦ, καὶ κρίσις ἐπ' ἀγῶσιν. ἐτελεῖτο γὰρ αὐτῷ ἀγὼν τὰ Τληπολέμεια, ὁ δὲ νικήσας αὐτὰ λεύκην ἐλάμβανε στέφανον. Ἱστορία. ὅτε οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν ἐστράτευσαν, ἦν καὶ Τληπόλεμος οὗτος μετὰ Ῥοδίων. ἀποθανόντος οὖν ἐκεῖ ἤγαγον τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἰς Ῥόδον ὡς οἰκιστοῦ ταύτης, καὶ ναὸν αὐτῷ ποιήσαντες πανήγυριν κατ' ἐνιαυτὸν ἄγουσι, τὰ λεγόμενα Τληπολέμεια. ἔστι δὲ τὸ τῶν ἀγώνων ἆθλον λεύκινος στέφανος, ὃν δὶς ἔσχε Διαγόρας νικήσας. R.

145. Κνισσάεσσα πομπὰ] πομπὴ ἡ θυσία. ἐπεί φησιν, ὅτι ἀγὼν ἐκεῖ ἄγεται, Τληπολέμεια· οἱ δὲ Ἡράκλεια· ὅθεν αὐτῷ θυσίαι ἀξιοπρεπεῖς τελοῦνται αὐτόθι. V.

147. Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας] τῶν παρὰ Ῥοδίοις ἆθλων. ἄνθεσι δὲ τοῖς στεφάνοις. τελεῖται γὰρ ἐκεῖ ἀγὼν Τληπολέμιος ἐπικαλούμενος. ἐγκωμιαστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν ἀγῶνα Ἡλίῳ τελούμενον εἰς τὸν Τληπόλεμον μετήγαγε. τελεῖται δὲ μηνὸς Γορτιαίου εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ τῶν Νεμέων ἡμέρας ἕξ· ἀγωνίζονται δὲ παῖδες καὶ ἄνδρες· ὁ δὲ στέφανος λεύκη δίδοται. V.

Τῶν ἄνθεσι] μὴ λάθῃς εἰς τὸ, τῶν, ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄνθεσίν ἐστιν ἡ γενικὴ. τῶν γὰρ ἀγώνων ἦσαν τὰ ἄνθη δι' αὐτοὺς διδόμενα. R.

Τῶν ἄνθεσι] ὧν τινων, ἤγουν τῶν Τληπολεμείων, τοῖς στεφάνοις ὁ Διαγόρας ἐστεφανώσατο δὶς, καὶ ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἰσθμῷ ἐστεφανώσατο τετράκις, εὐτυχῶν, ἤγουν ἐπιτυγχάνων, νικῶν καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ, ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ, στεφανηφορίαν δηλονότι, τουτέστι, δὶς τὰς στεφανηφορίας ἐστεφανώσατο· καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς πρανααῖς, ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ τῇ πετρώδει καὶ κατοχήρᾳ, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Παναθήναια, τὰ Ἡράκλεια, τὰ Ἐλευσίνια, τὰ Πανελλήνια, ἐστεφανώσατο, ἕνα τινὰ τούτων τῶν ἀγώνων δηλονότι, ἢ καὶ πάντας νενικηκώς. Item R.

148. Κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ] θηλυκῶς τὴν Ἰσθμόν φησιν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τὴν Ὀρχομενόν. λέγει δὲ τὸν Διαγόραν τετράκις Ἰσθμια νενικηκέναι. V.

150. Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ] καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ νίκην ἔσχεν, οἷον δὶς ἐνίκησεν, οὐκ ἐκ διαλείμματος μέντοι, ἀλλὰ πρώτην Νεμέᾳ νικήσας, καὶ τὴν ἑξῆς ἀγωνισάμενος, ἐστέφθη. V.

151. Κρανααῖς ἐν Ἀθάναις] τὴν ὅλην Ἀττικὴν Ἀθήνας εἶπεν· εἴη δ' ἂν ἤτοι τὰ Παναθήναια νενικηκὼς, ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. ἴσως δὲ καὶ πάντας τούτους † ἐνίκησεν ὁ Διαγόρας. ἀδήλως γὰρ ἐξενήνοχεν ὁ Πίνδαρος. V.

Τὸ κρανααῖς ἐν Ἀθήναις λέγει, ἢ διὰ τὴν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν, ἢ τῶν Ἐλευσινίων,

* ποιεῖ. f. συρί. † f. ἀγῶνας.

ἢ τῶν Ἡρακλείων. διὰ δὲ τὸ εἶναι τὴν Ἀττικὴν κατάξηρον καὶ λιπτόγαιον, τὸ κρανᾶαῖς εἶπεν. R.

152. Ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς] ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν καὶ ὁ ἐν τῷ Ἄργει διδόμενος χαλκὸς ἆπαθλον τῷ νενικηκότι. τελεῖται γὰρ κατὰ τὸ Ἄργος τὰ Ἥραια, ἃ καὶ Ἑκατόμβαια καλεῖται, παρὰ τὸ ἑκατὸν βοῦς θύεσθαι τῇ Θεῷ. τὸ δὲ ἆπαθλον ἀσπὶς χαλκῆ, ὁ δὲ στέφανος ἐκ μυρσίνης. Ἄλλως. ἐν Ἄργει, ἐν τῷ Ἑκατομβαίῳ ἀγῶνι, χαλκὸς τὸ ἆθλον δίδοται. ὅτι Ἀρχῖνος Ἀργείων γενόμενος βασιλεὺς, ὃς καὶ ἀγῶνα πρῶτος συνεστήσατο, ταχθεὶς ὑπὸ τῆς τῶν ὅπλων κατασκευῆς, ἀπὸ τούτων καὶ τὴν τῶν ἄθλων δόσιν ἐποιήσατο. Ἑκατόμβαια δὲ ὁ ἀγὼν λέγεται, ὅτι πομπῆς μεγάλης προηγοῦνται ἑκατὸν βόες, οὓς νόμος πρανομεῖσθαι πᾶσι τοῖς πολίταις. τὸ δὲ σημεῖον, ὅτι Ἑκατόμβαια λέγεται τὰ ἐν Ἄργει νενικηκέναι μάλιστα τὸν Διαγόραν. V.

Ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς] καὶ ὁ χαλκὸς, τουτέστιν ἡ ἀσπὶς ἡ χαλκῆ, ἡ διδομένη ἐν Ἄργει. ἐν τῷ Ἄργει πανήγυρίς ἐστι τῆς Ἥρας, τὰ λεγόμενα Ἥραια καὶ Ἑκατόμβαια. Θύονται γὰρ ἑκατὸν βόες τῇ Θεᾷ· τὸ δὲ ἆπαθλον τῶν ἀγώνων χαλκῆ ἀσπὶς, καὶ στέφανος. Ἔγνω αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ, ἐδεξιώσατο αὐτὸν νενικηκότα. R.

153. Τὰ δ' ἐν Ἀρκαδίᾳ] ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔγνω μιν. ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν νικῶντα καὶ τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἆθλα. τελεῖται δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰ Λύκαια, ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διΐ. τὰ δὲ ἔργα τινὲς οὕτως ἀκούουσιν, ἐπειδὴ οἱ αὐτόθι νικῶντες σκεύεσι τιμῶνται. Ἄλλως. Πολέμων ἐν τῷ περὶ Θήβησιν Ἡρακλείων φησὶ, χαλκὸν τὸ ἆθλον εἶναι τοῖς ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίοις, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἔργα καὶ τὸν χαλκὸν λιπτέον, ὅτε φησὶν ὁ Πίνδαρος· ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν, τά τε ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα καὶ Θήβαις. δίδονται γὰρ ἐν ταύταις τρίπους χαλκοῦς. πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἀλίαια. ἐν δὲ Θήβαις τὰ Ἡράκλεια. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Ἰόλαια καλεῖται· ἐν δὲ Βοιωτίᾳ, ἐν μὲν Θεσπιαῖς Ἐρώτια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ καλούμενα Βασίλεια. V. [v. Larcher ad Herodot. t. v. p. 526. ed. sec. *Ex Schedis.*]

Καὶ τὰ ἔργα τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔγνω αὐτόν. ἐτελεῖτο γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀγὼν, τὰ Λύκαια, τῷ Λυκαίῳ Διΐ ἀνακείμενος. οἱ δὲ τιμῶντες σκεύεσι χαλκοῖς ἐτίμων. R.

154. Καὶ Θήβαις] καὶ τὰ ἔργα τὰ ἐν Θήβαις ἔγνω αὐτόν. τὰ Ἡράκλεια καὶ Ἰολάεια ἐτελεῖτο ἐν ταῖς Θήβαις, ἐδίδοτο δὲ τῷ νικήσαντι τρίπους χαλκοῦς. R.

Ἀγῶνές τ' ἔννομοι] πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔγνω μιν. τελοῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπιαῖς τὰ Ἐρώτια, ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ Τροφώνια, ἐν δὲ Ὠρωπῷ τὰ Ἀμφιαράϊα. V.

Καὶ οἱ ἀγῶνες οἱ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ οἱ ἔννομοι, τουτέστιν οἱ συνήθως κατὰ τοὺς νόμους τελούμενοι, ἔγνωσαν αὐτόν. ἐτελεῦντο δὲ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπιαῖς τὰ Ἐρώτια, ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ Τροφώνια, ἐν δὲ Ὠρωπῷ τὰ Ἀμφιαράϊα. R.

156. Αἴγινα Πελλάνα τε] πάλιν τὸ, ἔγνω μιν. ἐγνώρισε δὲ τὸν Διαγόραν ἥ τε Πελλήνη καὶ ἡ Αἴγινα, ἑξάκις νενικηκότα. τελεῖται δὲ ἐν μὲν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν ὁ καλούμενος Θεοξένια. τινὲς δὲ καὶ τὰ Ἑρμαῖα· τὸ δὲ ἆθλον ἐστὶ χλαῖνα· ἐν δ' Αἰγίνῃ τὰ Αἰάκεια. ἔστι δὲ καὶ Ἀμφορίτης ἀγὼν, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν τοῖς Ἰάμβοις (Fragm. n. 80. p. 456. ed. Ern.). V.

Καὶ ἡ Αἴγινα, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Αἰάκεια, ἔγνω αὐτὸν, καὶ ἡ Πελλήνη, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Θεοξένια, καὶ τὰ Ἑρμαῖα (τὸ δὲ ἆθλον ἦν χλαῖνα) ἔγνω αὐτὸν νικῶντα ἑξάκις. Κατὰ τὰ Μέγαρα ἔθος ἐστὶ τῶν νικηφόρων τὰ ὀνόματα λίθοις ἐγκολάπτεσθαι. φησὶν οὖν, ὅτι ἐν τοῖς Μεγάροις οὐχ ἕτερον ὄνομα ἐπιγεγραμμένον, ἢ ἐγκεκολαμμένον φέρει ἡ ψῆφος ἡ λιθίνη, τουτέστιν, ἡ στήλη, ἀλλ' ἢ τὸ τοῦ Διαγόρου. εἶχε δὲ ἡ στήλη καὶ ἄλλων τινῶν ἀγωνιστῶν ὀνόματα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τοῦτό φησι. Ψῆφον δὲ λέγει τὴν στήλην διὰ τὸ περιέχειν τὰ τῶν κριτῶν ψηφίσματα. R.

159. Ψᾶφος ἔχει λόγον] κατὰ τὰ Μίγαρα ἔθος ἐστὶ, τῶν νικηφόρων τὰ ὀνόματα λίθοις ἐγκολάπτεσθαι. φησὶν οὖν, ὅτι καὶ ἐν τοῖς Μεγάροις ὁ λιθίνη ψῆφος οὐχ ἑτέρου τινὸς οὕτως ἐγκεκολαμμένον φέρει τὸ ὄνομα, ὡς τὸ τοῦ Διαγόρου. τὸ σημεῖον χ', ὅτι ψῆφον λιθίνην λέγει τὴν στήλην, διὰ τὸ περιέχειν τὰ ψηφίσματα. V.

Ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ νώτοισιν] ὁ νοῦς οὕτως ἔχει· ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους βασιλεύων, ἐν τιμῇ ἔχε τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Ὀλυμπιονίκην καὶ τὸν ἄνδρα τὸν εὑρόντα καὶ τὸν ἡγησάμενον τὴν ἀρετὴν, διὰ τῆς ἐν πυγμῇ νίκης. Ἄλλως. Νώτοισιν Ἀταβυρίου. ἐπάνω γὰρ τοῦ ὄρους ἵδρυται ὁ Ζεύς. νώτοισι δὲ ἀντὶ τοῦ νώτων. εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵτινες, ὅταν μέλλῃ ἄτοπόν τι γενέσθαι, μυκῶνται. ἔστι δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον, ὥς φησι Τίμαιος. V.

Ἀλλὰ, ὦ Ζεῦ πάτερ, ὁ βασιλεύων τῶν νώτων, ἀντὶ τοῦ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους, τίμα μὲν τὸν νόμον τοῦ ὕμνου, ἦγουν τὴν συνήθειαν, τίμα καὶ τὸν ἄνδρα τὸν Ὀλυμπιονίκην, τὸν εὑρόντα ἀρετὴν, εὐφημίαν ἕνεκα ἀρετῆς, φύζ, τουτέστι διὰ τῆς ἐν πυγμῇ νίκης. Νώτοισι δὲ εἶπεν Ἀταβυρίου, ὅτι ἐπάνω αὐτοῦ ἵδρυται ὁ Ζεύς. Εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵτινες, ὅταν μέλλῃ ἄτοπόν τι γενέσθαι, μυκῶνται. ἔστι δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον, ὥς φησι Τίμαιος. R.

162. Τεθμὸν] Gl. Ms. γ. ἀκολουθίαν.

164. Δίδοι τε οἱ αἰδοίαν χάριν] ὁ νοῦς· δίδου τε αὐτῷ αἰδοίαν χάριν καὶ παρὰ τῶν πολιτῶν καὶ παρὰ τῶν ξένων, ἐπειδὴ τὴν ἐχθρὰν τῆς ὕβρεως ὁδὸν βαδίζει, ἀντὶ τοῦ, ἐπεὶ πάντας δ' αἰδοῦς ἔχει καὶ τιμῆς. V.

Δίδου τε αὐτῷ αἰδοίαν χάριν, ἀντὶ τοῦ, τιμὴν αἰδεσίμου χάριτος, καὶ πότ' ἀστῶν, καὶ παρὰ τῶν ἀστῶν, ἤγουν τῶν πολιτῶν, καὶ παρὰ τῶν ξένων, τουτέστι, τῶν ἀπ' ἀλλοτρίου τόπου, ἐπεὶ ὁδὸν εὐθυπορεῖ, ἤγουν κατ' εὐθείαν πορεύεται, οὐκ ἐκτρεπόμενος, ἐχθρὰν, τουτέστι ξένην, ἀλλοτρίαν ὕβρεως, ἤτοι ἀδικίας. R.

168. Σάφα δαείς] ταῦτα λοιπὸν ὡς πρὸς ἑαυτόν φησιν ὁ ποιητής· σαφῶς γνοὺς ἅτινα αὐτῷ αἱ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξέχραον, οἱονεὶ ἐξεχρησμῴδουν, καὶ παρῄνουν. ὡς περὶ εὐσεβῶν δὲ λέγει, ὑπαινίττεται. V.

Πρὸς τὸν Δία καὶ τοῦτο. σαφῶς μαθὼν, ἅτινα αἱ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ πατέρων ὀρθαὶ, ἤγουν ἀληθεῖς, δίκαιαι φρένες, ἐξέχραον, ἀντὶ τοῦ ἔχραον, ἤγουν ἔχρων, τουτέστιν ἐχρησμῴδουν, παρῄνουν αὐτῷ, ἀφ' ὧν πατέρων τοιοῦτος πατὴρ αὐτῶν δηλονότι ἐβλάστησε. R.

169. Ἐξ ἀγαθῶν ἔχραον] Schol. Ms. β. σύναπτε τὸ ἐξ μετὰ τοῦ ἔχραον. Gl. Ms. γ. ἐτροφήτευον.

170. Μὴ κρύπτε κοινὸν] μὴ ἀπόκρυπτε τὸ κοινὸν καὶ διάδηλον τοῖς πολλοῖς τοῦ Καλλιάνακτος γένος· πρόγονος γὰρ τοῦ νικηφόρου οὗτος ἔνδοξος· ἀλλὰ ὕμνει. V.

Ἀντὶ τοῦ, μὴ ἔα κρυβῆναι ἐν ἀδοξίᾳ τὸ σπέρμα, ἤγουν τὸ γένος, τὸ κοινὸν, τουτέστι τὸ φανερὸν καὶ ἔνδοξον πᾶσι καὶ ὠφέλιμον, τὸ ἀπὸ τοῦ Καλλιάνακτος, τοῦ προγόνου τοῦ Διαγόρου. καὶ σὺν ταῖς χάρισιν, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν χαρίτων, τουτέστι, τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν Ἐρατιδῶν, ἤγουν τῆς ἐν Ῥόδῳ φυλῆς, τῆς ἀπὸ τοῦ Ἐρατίδου, τοῦ προγόνου τοῦ Διαγόρου, ἔχει ἡ πόλις Ἁλίας, ἤγουν εὐωχίας, εὐφροσύνας. R.

Κοινὸν σπέρμα] κοινὸν λέγει τὸ ἔνδοξον· κοινὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα· ἐξ οὗ πάντως ἔχει τὸ συγγενικόν. V.

171. Ἀπὸ Καλλιάνακτος] Gl. Ms. γ. τὸ καταβαῖνον. et β. τῶν ἀγόντων.

Καλλιάνακτος Ἐραστειδᾶν] Ἐραστίδης πρόγονος τοῦ Διαγόρου. ἀφ' οὗ καὶ φυλὴ ὁμώνυμος ἐν Ῥόδῳ. φησὶν οὖν, ὅτι σὺν ταῖς τῶν Ἐραστειδῶν χάρισι καὶ ἡδοναῖς, τῶν προγόνων αὐτοῦ, λέγει. ἐπεὶ καὶ πᾶσα ἡ Ῥόδος πλείστας εὐτυχίας ἐκ τῆς τούτου νίκης ἔχει. V.

173. Ἐν δὲ μίᾳ μοίρᾳ χρόνου] ἐν τῷ βραχεῖ δὲ χρόνῳ τὰ πράγματα ἄλλοτε

ἄλλως διατίθηται. εἶτε δὲ ἀλληγορικῶς, ὡς περὶ ὀλίγου τινὸς λυπηροῦ συμβάντος αὐτῷ, καὶ ὅτι λοιπὸν ὀφείλει ἐτέρας αὔρας (τὸ δὴ λεγόμενον) πνευσάσης τέρπεσθαι καὶ ἐν εὐτυχίᾳ πάσῃ καὶ χαρᾷ διαζῆν. V.

Ἐν δὲ μοίρᾳ χρόνου μιᾷ, τουτέστιν ἐν ὥρᾳ μιᾷ, ἐν καιρῷ, ἐνὶ χρόνῳ. αὔραι, ἀντὶ τοῦ μεταβολαὶ, διαιθύσσουσιν, ἤγουν ὁρμήσουσιν, ἄλλοτε ἄλλαι, καὶ εἴτι συμβέβηκε δηλονότι καὶ τούτοις λυπηρὸν, ταχέως ἐπὶ τὸ κρεῖττον καὶ ἄριστον τραπήσεται. R.

Μοίρᾳ] Gl. Ms. γ. ῥοπῇ.

CARMEN VIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ὀγδόου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ ὀγδόου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ἐννέα. Τὸ ἀ τροχαϊκὸν ἐπίτριτον, ἢ ἐπιχοριαμβικόν. Τὸ β' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, τρίτου παιῶνος ἀντὶ Ἰωνικοῦ. Τὸ γ' ἰαμβέλιγος, πλειονάζον συλλαβῇ. Τὸ δ' ἐπιχοριαμβικὸν Πινδαρικόν, ἢ ἰαμβέλιγος. Τὸ ε' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϛ' προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τοῦ Ἰωνικοῦ μέσου ὄντος. Τὸ ζ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ η' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' Εὐριπίδειον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ἕνδεκα. Τὸ ἀ προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ δ' ἐγκωμιολογικόν, παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ ε' δακτυλικὸν τρίμετρον τελικόν, ἢ προσοδιακόν. Τὸ ϛ' ὅμοιον τῷ αὐτῷ. Τὸ ζ' ὅμοιον τῷ αὐτῷ. Τὸ η' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ' προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὁ πρῶτος ἐξ ἰάμβου ἀδιάφορος, ὁ β' χορίαμβος. Τὸ ι' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος τροχαϊκῆς συζυγίας πρώτου (καὶ τρίτου παιῶνος) κατὰ τὸ σύνηθες τῶν Ἰωνικῶν, (καὶ) τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ια' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἀλκιμιδόντι παιδί] Γίγραπται ὁ ἐπινίκιος προηγουμένως τῷ Ἀλκιμιδόντι παιδὶ παλαιστῇ, νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. μέμνηται δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, Τιμοσθένους, Νίκαια νικήσαντος, καὶ τοῦ ἀλείπτου αὐτοῦ Μελησίου, ὥς τινες, καὶ παγκρατιαστοῦ. τοῖς γὰρ τρισὶ, φησὶν ὁ Δίδυμος, μίαν ᾠδὴν γέγραφε. Ζητοῦσι δέ τινες, διατί ἐν τῷ ἑνὶ τούτῳ ἐπινικίῳ τοὺς τρεῖς ἐνεγκωμίασεν; καὶ οἱ μὲν φασὶ, διὰ τὸ μὴ καθ' ἕκαστον ἀξιολόγους ἀφορμὰς εὑρηκέναι· οἱ δὲ, ὅτι ἐκ τῆς πόλεως ἦσαν τῆς αὐτῆς οἱ τρεῖς.

1. Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων Ὀλυμπία] μητέρα τῶν ἄθλων εἶπε τὴν Ὀλυμπίαν, ὡσανεὶ μητρόπολιν οὖσαν, διὰ τὸ ἐπιφανέστερον εἶναι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. χρυσοστεφάνων δὲ, ἀντὶ τοῦ καλλιστεφάνων. Ὁμηρος (Iliad. ι. 389.)· "Οὐδ' εἰ χρυσείην Ἀφροδίτην κάλλει ἐρίζοι." καὶ γὰρ δὴ ἄγαμαι ἡ διδομένη ἐλαία τοῖς νικῶσι καλλιστέφανος προσαγορεύεται. δίσκοινα δὲ ἀληθείας διὰ τὸ αὐτόθι τὸ τῶν Ἰαμιδῶν μαντεῖον ὑπάρχειν. Ἄλλως. μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων. ἡ τῆς ἀρχῆς ἐξήγησις οὕτως ἔχει. ὦ Ὀλυμπία, μῆτερ τῶν χρυσοστεφάνων ἄθλων. μῆτερ δὲ, ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν πρωτεύειν τῇ δόξῃ παρὰ τοὺς ἄλλους. ὡς οὖν λέγομεν μητρόπολιν τὴν πρώτην καὶ ἐνδοξοτέραν πόλιν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα μητέρα ἄθλων. V.

Ὦ Ὀλυτία μῆτερ, τουτέστιν αἰτία τῶν βραβείων τῶν χρυσοστεφάνων, ἀντὶ τοῦ καλλιστεφάνων, ἤγουν τὸν κάλλιστον ἐχόντων κόσμον, τουτέστιν, ὦ Ὀλυμπία, ἐν ᾗ δίδονται οἱ κάλλιστοι στέφανοι τῶν βραβείων, δίσκοιν' ἀληθείας, ἤγουν ἀληθίας προϊσταμένην· εἶτα θίλων δηλῶσαι, ὅπως προῖστασαι τῆς ἀληθείας, ἐπάγει· ὅπου ἄνδρες μάντεις, οἱ Ἰαμίδαι δηλονότι, ἐν ἐντόμοις θύμασι σκοπεῦντες παρακειρῶνται, ἀντὶ τοῦ, ἀποκειρῶνται, ἤγουν εἰς γνῶσιν ζητοῦσιν ἀληθῆ τοῦ Διὸς ἀργικεραύνου, τουτέστι τοῦ αἰτίου τῶν ταχέων κεραυνῶν· λέγω, εἴτινα φροντίδα ἔχει αὐτὸς, δηλονότι ὁ Ζεὺς, περὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ζητούντων κατὰ ψυχὴν μεγάλην ἀρετὴν λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ τιμὴν μεγάλης νίκης· τῶν δὲ μόχθων, ἤγουν τῶν καμάτων, ἀνάπνευσιν, ἄνεσιν. πληροῦνται δὲ αἱ λιταὶ, ἤγουν αἱ δεήσεις τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν, τῶν Ἰαμιδῶν δηλονότι, πρὸς χάριν, τουτέστι χαριέντως, θαυμασίως. R.

3. Δίσκοιν' ἀλαθείας] ὦ δίσκοινα τῆς ἀληθείας. ἐπειδὴ τὸ μαντεῖόν ἐστιν ἐκεῖ τὸ τῶν Ἰαμιδῶν. V.

Ἵνα μάντεις ἄνδρες] ἴνθα, λέγει δὲ, ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἄνδρες οἱ μάντεις διὰ τῶν ἐμπύρων θυσιῶν ἀποκειρῶνται, φησὶ, τοῦ Διὸς περὶ τῶν ἀνθρώπων, εἴ τινα λόγον αὐτῶν ἔχει καὶ φροντίδα. Ἄλλως. ἀποκειρῶνται οἱ μάντεις καὶ ἐπιζητοῦσι μαθεῖν διὰ τῶν ἐμπύρων, πιπραιρόμενοι καὶ εὑρίσκοντες τὰ σημεῖα. περὶ ποίων δὲ ἀνθρώπων ἀποκειρῶνται; περὶ τῶν ζητούντων καὶ ἐπιθυμούντων μεγάλην ἀρετὴν κτήσασθαι ἐκ τῆς νίκης καὶ σπουδαζόντων ἀναπνοὴν λαβεῖν ἐκ τῶν κατεχόντων μόχθων. V.

4. Παρακειρῶνται] Gl. Ms. γ. ἀπεικάζουσι.

9. Μόχθων] Gl. Ms. γ. κόπων.

10. Ἄνεσαι δὲ πρὸς χάριν] ἀνύεται δὲ τὸ τοιοῦτον. τὸ ποῖον; τὸ φανερωθῆναι τὴν τοῦ Διὸς βουλὴν, ἀνύεται εἰς χάριν τῶν εὐσεβῶς καὶ ὁσίως ἐχομένων καὶ λιτανευόντων, ὅπερ ἐστὶ, τῶν μάντεων καὶ ἱερέων. ἐπαινεῖ οὖν ἴσως τοὺς Ἰαμίδας, ὡς εὐσεβεῖς. δύναται οὖν καὶ ἐπ' αὐτῶν τούτων νοεῖσθαι τὸ εὐσεβεῖς. πρόσκειται δὲ τὸ σημεῖον, ὅτι τὸ σημαινόμενόν ἐστι τοιοῦτον· ἐπιτελεῖται δὲ χάριν τῆς εὐσεβείας, ἢ διὰ τὴν εὐσέβειαν. Ἄλλως. Ἄνεσαι δὲ πρὸς χάριν. τουτέστιν, οἱ εὐσεβεῖς ἀνύουσί τι ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς λιταῖς, οἱ δὲ ἀσεβεῖς οὔ. γράφει δὲ κατ' ἐνίους Ἀσκληπιάδης ἄνευ τοῦ σ, λιται, καὶ οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· πρὸς δὲ τὸ κεχαρισμένον τῇ εὐσεβείᾳ τῶν ἀνδρῶν ἀνύονται λιταὶ, ὡς ἂν αὐτῇ τῇ τῶν ἀνδρῶν εὐσεβείᾳ κεχαρισμένου τοῦ λιτανεύειν ὄντος. Ἄλλως. τελειοῦται ἡ μαντεία πρὸς τὸ κεχαρισμένον ἕνεκα τῆς εὐσεβείας, ταῖς τῶν ἀνδρῶν λιταῖς. ἢ οὕτω· τελειοῦνται δὲ τὰ μαντεῖα ταῖς τῶν ἀνδρῶν εὐσεβείαις, ὅτι πείθοντες λιταῖς τοὺς θεοὺς, λαμβάνουσι χρησμούς. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ οὐ παντὶ ἀνθρώπῳ μαντεύεται τὸ θεῖον, ἀλλὰ τοῖς εὐσεβέσιν. V.

12. Ἀλλ' ὦ Πίσας εὐδένδρου] ἤτοι λείπει τὸ ἔχων, ἢ, φιλῶν τὸ τῆς Πίσης ἄλσος, ἵν' ᾖ πρὸς τὸν Δία λέγων. ἢ πρὸς αὐτὸ τὸ ἄλσος τῆς Ὀλυμπίας λέγει, ὅπερ ἀνάκειται τῷ Διΐ τῷ τῆς Πίσης, τὸ εὔδενδρον ἄλσος, τὸ ὂν ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ. ὁ δὲ τρόπος περιφραστικός· τοῦτον τὸν κῶμον καὶ τὸν ὕμνον καὶ τὴν ἐκ τῆς στεφανηφορίας πρόσδεξαι νίκην. V.

Πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν ἀποστίνων ἤρξατο, εἶτα, πολλὰ διὰ μίσου Διὸς καὶ μὴ ἐπαγαγὼν τὴν ἀπόδοσιν, ἐπαναλαμβάνει τὸν πρὸς αὐτὴν λόγον, καὶ οὕτως ἐπάγει προσιχῆ καὶ ῥᾳδίαν τὴν ἀπόδοσιν, καί φησιν· ἀλλ' ὦ ἄλσος εὐδένδρου τῆς Πίσης, τῆς ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ, ἥγουν, ἀλλ' ὦ Ὀλυμπία, δέξαι τοῦτον τὸν κῶμον, τουτέστι, τὸν μετὰ χορείας ὕμνον, καὶ ταύτην τὴν στεφανηφορίαν, ἥγουν τὴν ἐν στεφάνοις ἀνακήρυξιν· μέγα κλέος αἰεὶ, μεγάλη δόξα αἰεὶ, ἐστὶ, δηλονότι ἐκείνῳ τῷ ἀνθρώπῳ, ᾧ τινι ἂν ἕσπηται, ἥγουν, ἀκολουθήσῃ, τὸ σὸν γέρας, ἤτοι ἡ σὴ τιμὴ ἡ λαμπρά. R.

14. Μέγα τὶ κλέος] μεγίστη γὰρ ἐκείνῳ δόξα, ᾧ ἂν τὸ σὸν κλέος ἡδὺ καὶ τερπνόν. ἀγλαΐα γὰρ ἡ τέρψις. V.

16. Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἕᾳσαν] οὐ πάντες τὰ αὐτὰ ἔχουσιν ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἄλλο ἄλλος. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι ὁ μὲν Ἀλκιμίδων Ὀλύμπια ἐνίκησεν, ὁ δὲ Τιμοσθένης Νέμεα. διὸ οὐ πάντες πάντων κοινωνοῦσι τῶν ἀγαθῶν, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Iliad. δ. 320.)·

Ἀλλ' οὔ πως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι. V.

Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἕᾳσαν] τουτέστιν, ἄλλα δὲ ἀγαθὰ ἐπ' ἄλλον ἔδωκαν, ἀντὶ τοῦ ἔρχονται. R.

18. Σὺν θεοῖς] ἀντὶ τοῦ, τῶν θεῶν βουλομένων, πολλαὶ ὁδοὶ γίνονται εἰς τὸ εὖ πράσσειν. V.

Πολλαὶ ὁδοὶ γίνονται εἰς τὸ εὖ πράσσειν, τῶν θεῶν βουλομένων· ἤ, πολλαὶ δὲ ὁδοὶ εἰσὶν, ὧν ἑκάστη εἰς διάφορον εὐπραγίαν ἄγει, βοηθούντων τῶν θεῶν. ἤγουν· πολλαὶ δὲ καὶ διάφοροι εὐπραγίαι εἰσὶν, ὧν ἄλλον ἄλλης ἐστὶ τυχεῖν, βοηθούντων τῶν θεῶν. R.

18. Εὐπραγίας] Gl. Ms. γ. εὐτυχίας.

19. Τιμοσθένες δὲ κλάρωσεν] ὑμᾶς μέντοι, ὦ Τιμόσθενες, ἐκλήρωσε καὶ προσωκείωσεν ἡ μοῖρα καὶ τὸ δαιμόνιον τῷ Διὶ τῷ γενεθλίῳ· γενεθλίῳ δὲ, τῷ τῆς γεννήσεως αἰτίῳ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ νεώτεροι ἐνίκησαν. V.

Ὦ Τιμόσθενες, ὑμᾶς δὲ ἐκλήρωσεν, ἤτοι ἔταξεν ἡ τύχη [ἐν] τῷ Διὶ τῷ γενεθλίῳ, τουτέστιν ἐν τῇ νεότητι, ἐφ' ᾗ τιμᾶται γενέθλιος Ζεὺς, ὡς ἔφορος δηλονότι τῆς γεννήσεως. R.

20. Ὃν μὲν ἐν Νεμέᾳ] σὲ μὲν ἐπιφανῆ καὶ ἔνδοξον ὁ Ζεὺς ἐν τῇ Νεμέᾳ πεποίηκε, τὸν δὲ Ἀλκιμίδοντα Ὀλυμπιονίκην ἐν τῷ Κρονίῳ. V.

Ὃν μὲν ἐν Νεμέᾳ] τουτέστι, σὲ ἐν τῇ Νεμέᾳ πρόφαντον, τουτέστιν, ἔξοχον, λαμπρόν· τὸν Ἀλκιμίδοντα δὲ τὸν σὸν ἀδελφὸν ἐποίησεν ἡ τύχη Ὀλυμπιονίκην παρὰ τῷ λόφῳ τοῦ Κρόνου. ἦν δὲ ὁ Ἀλκιμίδων καλὸς, ἤγουν εὐειδὴς εἰς τὸ ὁρᾶν αὐτὸν τινὰ, καὶ τῷ ἔργῳ, τουτέστι καὶ διὰ τῆς πράξεως, οὐ κατελέγχων, ἤγουν οὐ καταισχύνων τὸ εἶδος, ἤτοι τὴν μορφήν. R.

21. Ἐν Νεμέᾳ πρόφαντον] ἐπιφανῆ καὶ ἐπίσημον ἐποίησεν. ἀμφοτέρους δὲ τοὺς ἀγῶνας τούτους ἀνάστει τῷ Διΐ, παρόσον καὶ ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Νιμέα Διός. καὶ ὁ Καλλίμαχός φησι (Fragm. 193. p. 513.)·

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τὶ χαρίσιον ἔδνον ὀφίλω. V.

24. Ἦν δ' ἐσορᾷν καλὸς] καλὸς μὲν ἦν ὀφθῆναι ὁ Ἀλκιμέδων, οὐ κατήσχυνε δὲ τὸ εἶδος τοῖς ἔργοις· ἀνεκήρυξε γὰρ τὴν Αἴγιναν τὴν ναυτικὴν κρατήσας καὶ νικήσας πάλῃ. V.

25. Εἶδος] Gl. Ms. γ. ὡραιότητα.

26. Ἐξένεπε] Gl. Ms. γ. ἐδόξασε.

Ἐξένεπε κρατέων] ἐξηγόρευσε, ἀνεκήρυξε, τὴν ναυτικὴν Αἴγιναν. Ἡσίοδος (Fragm. p. 445. Locsn.)·

Οἱ δ' ἦτοι πρῶτον * τεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας,
Πρῶτοι δ' ἐστία θέσσαν † νεὼς πτερὰ ποντοπόροιο. V.

Ἐξένισε κραταιῶν] ἤγουν, ἀνεκήρυξεν, ἀνακηρυχθῆναι ἐποίησεν, νικῶν ἐν πάλῃ, τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν Αἴγιναν, τὴν δολιχήρετμον, ἤγουν, τὴν μακραῖς κώπαις χρωμένην, τουτέστι τὴν ναυτικήν. R.

28. Ἔνθα σώτειρα Διὸς ξενίου] ἐν ᾗ, ἐν Αἰγίνῃ, ἡ τοῦ Διὸς πάρεδρος, ἀσκεῖται καὶ θρησκεύεται. ἐπαινεῖ δὲ αὐτοὺς, ὡς φιλοξένους, διὰ τὸ περὶ τῷ πλῷ κεῖσθαι, καὶ πολλοὺς ὑποδέχεσθαι. διὰ τοῦτο εἶπεν, ἔξοχ' ἀνθρώπων, ἵνα ἐξόχως καὶ ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους εἴπῃ τὴν Θέμιν ἀσκεῖσθαι ἕνεκα φιλοξενίας παρ' Αἰγινήταις· ἐπειδὴ τὸ κεκριμένον καὶ πρὸς ἕκαστον ἀξίας αὐτοῖς προσμαρτυρεῖ. τοῦτο γὰρ μάλιστα ἀξιώματος ἄξιον, τὸ τῶν πλησιαζόντων ἑκάστῳ τὴν πρέπουσαν καὶ πρόσφορον ἀποδοῦναι τιμήν. διὰ τοῦτο οὖν φησὶ τιμᾶσθαι ἐξόχως τὴν τοῦ Διὸς ξενίου Θέμιν. ἐπειδὴ, ἔνθα ἂν ᾖ πολύ τι καλὸν, ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ τὸ τῆς φιλοξενίας, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώπων χρόνον, ἡ πληθὺς ἀνθρώπων ἔχει τὴν ῥοπὴν, περιγινόμενον τοῦτο διακρίνει ‡ καὶ προσήκοντι, ἵνα ἑκάστοις τὸ πρέπον παράσχῃ, καὶ κατὰ καιρὸν, δύσκολόν ἐστι καὶ δυσανταγώνιστον. ὅπερ Αἰγινῆται ὑπὲρ πάντας κατώρθωσαν. Ἄλλως. Πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις. Ἀσκληπιάδης ἀντὶ τοῦ, τιμᾶται πρὸς τοῦ ξενίου Διὸς, τουτέστι φιλόξενοί εἰσιν, ἴσως, διὰ τὸ ἐμπορεῖον εἶναι τὴν Αἴγιναν, ὅθεν τὸν ἐπὶ μεταβολῆς φόρτον, Αἰγινητικὸν ἔλεγον, καὶ τοὺς παντοπώλας, Αἰγινοπώλας. V.

Ἔνθα σώτειρα Διὸς] ἔνθα, ἤγουν ἐν τῇ Αἰγίνῃ, ἐπιμελείας ἀξιοῦται Θέμις, ἀντὶ τοῦ Δίκη, ἡ πάρεδρος τοῦ Διὸς τοῦ ἐφόρου τῶν ξένων, μάλιστα πάντων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. R.

29. Πάρεδρος] Gl. Mss. β. γ. παρακαθήμενος.

30. Ἔξοχ' ἀνθρώπων] ἵνα βεβαιώσῃ, καὶ τὸ ἐξόχως ἐπάγει. ἔνθα γάρ τι πολύ ἐστι καὶ ῥοπὴν ἔχει μεγάλην, ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ, τὸ τῆς φιλοξενίας τοῦτο ὀρθῇ διανοίᾳ καὶ ἀσφαλεῖ κεχρημένον εἰπεῖν, μὴ ἔξω τοῦ προσήκοντος, ἀλλ' εὐκαίρως, δύσκολόν ἐστι καὶ δυσπαλές. R.

Ὅ, τι γὰρ πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει] γνωμικόν ἐστι τὸ λεγόμενον. συντείνει δὲ εἰς τὸ περὶ φιλοξενίας τῶν Αἰγινητῶν. σημαίνει δὲ τοῦτο. ὅπου γὰρ ἂν ᾖ τι πολὺ, καὶ πολλαχοῦ ῥέπειν δυνάμενον, περὶ τοῦ τοιούτου προνοῆσαι καὶ κατὰ τρόπον οἰκονομῆσαι καὶ κατορθῶσαι, δυσχερὲς τοῖς πολλοῖς ἀεὶ γίνεται. οὐκ εἶναι οὖν φησὶν ἀξένους τοὺς Αἰγινήτας καθάπαξ, οὐδὲ μὴν ἀκρίτως ὑποδέχονται τοὺς παραγενομένους οὗτοι πάντας, ὡς ὁ Τηλέμαχός φησιν ἐπὶ τῆς Πηνελόπης (Odyss. υ. 131. s.)·

Τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτὴ περ ἐοῦσα,
Ἐμπλήγδην ἔτερόν γε τιμᾷ §.

δύναται οὖν τὸ πολὺ ἐπὶ τοῦ ὄχλου τίθεσθαι τοῦ ἐν τῇ πόλει, οἷον, ὅπου ἐστὶν ὄχλος, ἐνταῦθα τὸν κατοικοῦντα ὄχλον τῶν συμφερόντων τι νοῆσαι, χαλεπόν ἐστιν. ἀκριβοῦς γὰρ διανοίας καὶ ἠρεμούσης, καὶ ὀλίγων ἀνδρῶν τὸ ἐπὶ τοιαύτην ἐνεχθῆναι κρίσιν. πλήθειν γὰρ ἀνδρῶν οὕτω φασὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς εἶναι ἐν αὐτῇ τεσσαράκοντα ἐπτὰ μυριάδας οἰκετῶν. V.

Ὅ, τι γὰρ πολὺ, καὶ πολλὰ ῥέπει] ᾧ γὰρ ὅπερ ἂν ᾖ τι πολὺ ᾧ πολλαχόσε,

* πρῶτοι. † Cod. Gott. θέσσαν ἐπὶ πτερὰ π. At θέντο Ruhnk. Ep. crit. p. 110. conf. inf. ad Nem. iii. 21.
‡ G. καὶ δοκιμάσαι ὀρθῷ λογισμῷ.
§ G. γέ τι τιμᾷ. Est γε τίσι.

ἦγουν εἰς πολλὰς ὁδοὺς τίνει διαφερούσας ἀλλήλων, τοῦτο διοικεῖν ἀσφαλεῖ κρίσει λογισμοῦ καὶ δικαίᾳ οὐκ ἴζω τοῦ ἐγκαίρου ἦγουν τοῦ ἁρμόζοντος, δυσχερές ἐστιν, ὥσπερ ἐν αὐτῇ, τῇ Αἰγίνῃ δηλονότι, πλῆθος συῤῥεῖ ξένων, διαφέρον τὰς γνώμας, εἶτα ὀρθῶς διοικεῖται. Ἄλλως. Ὅ, τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπει] γνωμικόν ἐστι — Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τιμᾷ. R. Eadem quæ inter Vett. leguntur.

31. Schol. Ms. γ. εἰς πολλὰ διανοήματα κατὰ τὰς γνώμας, ἀλλ' ὅμως κρίνεται ἐν ὀρθῇ γνώσει.

Ῥέπει] Gl. Ms. γ. κλίνει. [ῥέποι ipse Cod. G.]

33. Δυσκαλὲς] Gl. Mss. β. γ. δύσκολον. α. δεινὸν, δυσκλήρωτον. Τεθμὸς] τὸ σημεῖον χ', ὅτι τεθμὸν νῦν τὸ δόγμα καὶ τὴν δόκησιν εἴρηκε. τὸ δὲ σαφὲς οὕτως ἔχει. Δεσμός τις καὶ δικαία κρίσις τῶν Θεῶν, καὶ ταύτην τὴν τῇ Θαλάττῃ περιτετειχισμένην Αἴγιναν, τοῖς πανταχόθεν ἐπιφοιτῶσι ξένοις βάθρον ὥσπερ καὶ ἕρεισμα θεῖον ἐνομοθέτησεν. V.

Τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων, ἤγουν, συνθήκη δέ τις, βουλὴ τῶν Θεῶν, καὶ ταύτην τὴν χώραν τὴν ἁλιερκίαν, ἤτοι τὴν Θαλάσσῃ περιειλημμένην, παντοδαποῖς, ἤγουν ἀπὸ παντὸς τόπου ἀφικνουμένοις, ὑπέστησε κίονα δαιμονίαν, ἤτοι θείαν, ἢ ὀλβίαν, τουτέστιν ὑποκειμένην ἐποίησεν εἰς ἀνάπαυσιν καὶ ἀσφάλειαν παντοδαπῶν ξένων, ὡσπερεί τινα κίονα ὀλβίαν. R.

34. Ἁλιερκέα] ἀπὸ τῆς ἅλς, ἁλὸς, καὶ τοῦ ἕρκος, ὁ περίβολος, καὶ τὸ τεῖχος. Schol. Ms. γ. Gl. Θαλασσοτείχιστον.

36. Κίονα δαιμονίαν] Gl. Ms. γ. καταφύγιον εὐτυχές.

37. Ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος μὴ κάμοι] μήποτε οὖν ἐν παντὶ τῷ ἐπιόντι χρόνῳ λίποι τὸ τοιοῦτο, μηδὲ κάμοι αὐτὸς ὁ χρόνος, τοῦτο πράττων. ἔστι δὲ τοῦτο μέσον παρεμβληθὲν, ἐπεὶ ἡ ἀκολουθία· κίονα δαιμονίαν Δωριεῖ λαῷ, καὶ τὰ ἑξῆς, ἵν' ᾖ· τὴν Αἴγιναν, τὴν χώραν, ἥτις ἐστὶ κίων τῶν ξένων, ἡ κρίσις τῶν Θεῶν ὑπέστησεν ὑπὸ τοῦ Δωριέως λαοῦ βασιλευομένην μετὰ τὸν Αἰακόν. V.

Ὁ δὲ ἐπερχόμενος χρόνος τοῦτο ἐνεργῶν εἴθε μὴ ἀτονήσειε. διὰ μέσου τοῦτο. τὸ δὲ ἑξῆς· παντοδαποῖς ὑπέστησε ξένοις κίονα δαιμόνιαν, Δωριεῖ λαῷ ταμιευομένην ἐξ Αἰακοῦ, τουτέστιν, ὑπὸ τῶν Ἀργείων (οἱ γὰρ Ἀργεῖοι τοῦ Δωρικοῦ γένους) διοικουμένην μετὰ τὸν Αἰακόν. ἐκ Διὸς καὶ Αἰγίνης ἡρωΐδας Αἰακὸς, ἀφ' ἧς πανωνομάσθη ἡ πόλις ἡ Αἴγινα. R.

39. Δωριεῖ λαῷ] ὅτι οἱ μετὰ τὴν Αἰακοῦ βασιλείαν Δωριεῖς τῆς Αἰγίνης ἐκράτησαν. Αἰακοῦ γὰρ καὶ Ψαμάθης, Νηρηΐδος, Φῶκος ἐγένετο. τοῦτον ὡς νόθον ἀδελφὸν, ἀπέκτειναν Πηλεὺς καὶ Τελαμών· καὶ φεύγει ὁ μὲν Πηλεὺς εἰς Θετταλίαν, τὴν καλουμένην Φθίαν· Τελαμὼν δὲ εἰς τὴν Σαλαμῖνα. τελευτήσαντος οὖν τοῦ Αἰακοῦ ἔρημος ἡ νῆσος περιελείπετο βασιλέως. ἐν τούτοις Τριάκοντις Ἀργεῖοι, συλλέξας πλῆθος Ἀργείων· οἱ δὲ Ἀργεῖοι, τοῦ Δωρικοῦ γένους, εἰς τὴν Αἴγιναν ἦλθον, καὶ κατῴκησαν, καὶ οὕτως ἔδοξε μετὰ τὸν Αἰακὸν ἀποστασιεύεσθαι τοῖς Δωριεῦσιν ἡ τῆς Αἰγίνης ἀρχή. V.

41. Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς] ὄντινα Αἰακὸν ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν μέλλοντες τὸν στέφανον καὶ τὸ τεῖχος τῆς Ἰλίου κατασκευάζειν, συνεργὸν εἵλοντο καὶ συλλήπτορα. τούτους γὰρ κατεδίκασεν ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν τειχοποιΐαν ὑπηρετῆσαι τῷ Λαομέδοντι, ἐπειδὴ ἐπεβούλευσαν αὐτῷ εἰς τὴν βασιλείαν. ἠθέλησαν γὰρ αὐτὸν μεταστῆσαι, ὡς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Iliad. α. 399. sq.)·

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.

οὐχ, ὡς ἔνιοι, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. V.

Ὄντινα, ἤγουν τὸν Αἰακὸν, ὁ υἱὸς τῆς Λατοῦς, ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ Ποσειδῶν, ὁ μεγάλην

βασιλεύων βασιλείαν, μέλλοντες ἐπιστεύξειν, ἀντὶ τοῦ ἐντεύξειν, ἤγουν κατασκευάσειν στέφανον, καὶ περίβολον, περισείσιμα, τῷ Ἰλίῳ, ἐκάλεσαν συνεργὸν ἕνεκα τοῦ τείχους, ὅτι ἦν μεμοιραμένον, κινουμένων πολέμων ἐν μάχαις πορθητικαῖς τῶν πόλεων, ἀναπεῦσαι αὐτὴν, ἤγουν τὴν πόλιν, λάθρον κατνὸν, ἀντὶ τοῦ, ἀναπνοὴν ἀναπίμψαι κατνοῦ σφοδροῦ. Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες τρεῖς, ἤγουν στιλπνοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τῇ ἐνοράσει ἐκφοβοῦντες, ἐπεὶ ἐκτίσθη νέον, ἤτοι παραχρῆμα, τὸν πύργον, ἤγουν τὸ τεῖχος ἐσαλλόμενοι, ἀντὶ τοῦ, εἰσπηδῆσαι πειρώμενοι, οἱ δύο μὲν κατέπεσον, αὐτόθι δὲ ἀπυζόμενοι, ἤγουν ταραττόμενοι, ἐν ἄτῃ γενόμενοι, τὰς πνοὰς ἀπέβαλον, ἤτοι ἀπέπνευσαν, ὁ εἷς δὲ εἰσῆλθε βοήσας, ἀντὶ τοῦ συρίξας. R.

Εὐρυμέδων] μεγάλως βασιλεύων. V.

42. Ἐπὶ στέφανον τεῦξαι] μεταφορικῶς τὸ τεῖχος. στέφανοι γὰρ ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τείχη. καὶ Ἀνακρέων (Fragm. 32.)·

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος ὄλωλεν. V.

44. Ἦν ὅτι νὺ περπρωμένον] αὐτὸ τὸ τεῖχος. οὗτοι δὲ συνεργὸν εἶλοντο τὸν Αἰακὸν, ἐπειδὴ ἦν αὐτῷ περπρωμένον, τῷ τείχει, πολέμου γενομένου, πυρὶ καταφλεχθῆναι πολλῷ. οὐ γὰρ ἦν δυνατὸν ἁλῶναι αὐτὸ, εἰ τὸ πᾶν ἔργον ἦν Θεῶν. Ἄλλως. ὅτι πέπρωτο δορυάλωτον γενομένην τὴν πόλιν ταύτην ἐμπυρισθῆναι, διὰ τοῦτό φασι τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα εἰς τὴν τῆς Ἰλίου τείχησιν προσλαβεῖν τὸν Αἰακὸν, διὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ οἰκοδομηθέντος ἵνα ἁλώσιμος γένηται, καὶ μὴ διὰ τοῦ ὑπὸ τῶν Θεῶν. V.

48. Γλαυκοὶ] Gl. Ms. β. φοβερόφθαλμοι.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες] φοβεροί. ὁ δὲ νοῦς· ἐπειδὴ οὖν πρὸς ἐκτίσθη τὸ τεῖχος, εὐθέως καὶ παραχρῆμα τρεῖς δράκοντες ἐφάνησαν, ὧν οἱ μὲν δύο βουλόμενοι εἰσελθεῖν διὰ τοῦ πύργου εἰς τὸ ἐντὸς, κατέπεσον καὶ ἀπέθανον, ὁ δὲ εἷς δράκων εἰσῆλθε μετὰ συριγμοῦ καὶ βοῆς. δηλοῖ δὲ τὴν ἅλωσιν τὴν τότε γενομένην. οἱ γὰρ ἐπιόντες πολέμιοι εἰώθασιν ἐφορμᾷν ἅμα βοῇ. ἔδει εἰπεῖν· γλαυκῶν δὲ δρακόντων εἰσαλλομένων τριῶν, οἱ δύο μὲν κατέπεσον, ὁ δὲ εἷς ἐνόρουσε. τὸ σχῆμα Ὁμήρου (Odyss. μ. 73.)·

Οἱ δύο μὲν σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. V.

52. Ἐσόρουσε] Gl. Mss. β. γ. ἔσω ὥρμησε.

53. Ἔννεπε δ' ἀντίον] ἔννεπε δὲ, ἀντὶ τοῦ εἶπεν, εὐθὺς ὁ Ἀπόλλων, ὁρμαίνων, ἤγουν διαλογιζόμενος, σκοπῶν, τίρας ἐναντίον, τουτέστιν ἐχθρὸν, οὐ δεξιόν· ἡ Πέργαμος, ἤγουν ἡ ἰσχὺς τοῦ τείχους, ὦ ἥρως Αἰακὲ, ἐπὶ ταῖς σαῖς ἐργασίαις, ἤτοι κατασκευαῖς, τῆς χειρὸς, ἤγουν διὰ τῆς σῆς χειρὸς, ἁλίσκεται, ἤγουν ἁλώσιμος ἔσται. R.

Ἀντίον ὁρμαίνων] φροντίζων καὶ τὴν διάνοιαν ἱφιστάς. ὁ δὲ λόγος· οὐχ ὑπερίδετο στοχάζεσθαι, φησὶν, ἀλλ' ἐξεναντίον ὁρῶν ἔτι εἶπεν. ὡς δὲ συνέβαλε τὸ σημεῖον καὶ οἰκείως ἔνεπεν· οἱ προσβαλοῦντες κατὰ τὰ ἡμέτερα τείχη ἀπολοῦνται, καθάπερ οἱ δύο δράκοντες· ὁ δὲ κατὰ τὸ Αἰακοῦ τείχισμα ἁλῶν δράκων κρατήσει, τουτέστιν, οἱ προσβαλόντες κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος· ὥστε ἀπὸ τῶν τριῶν, ἐπειδὴ τὸ τρεῖς ἀρχὴ πλήθους ἐστὶ, τὸ πλῆθος τῶν Ἀχαιῶν εἰς σημείωσιν ἦχθαι. τινὲς δὲ εἰς τὸ ἐγγὺς τὸ αἴνιγμα ἔτι Θέλουσιν ἄγειν. ἐπειδὴ γὰρ οἱ δράκοντές εἰσι τρεῖς, ὧν οἱ δύο ἀπέθανον, ὁ δὲ εἷς εἰσῆλθεν, ἀνάγει πρὸς τοὺς ἐξ Αἰακοῦ καὶ λέγει· Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, δύο ἀδελφοί· δύο τούτων παῖδες προσβαλοῦσι μὲν, ἀπολοῦνται δὲ, Αἴας δηλονότι καὶ Ἀχιλλεύς· ὁ δὲ εἷς Νεοπτόλεμος, ὃς καὶ ἐντὸς τῆς πόλεως ἐγένετο, οὗτος κρατήσει τῆς πόλεως, ὥστε τὸ ἀνάλογον σώζεσθαι καὶ δράκοντι τῷ εἰσελθόντι καὶ σωθέντι. Ἄλλως. Ὁρμαίνων· διαλογιζόμενος, διανοούμενος· εἶπε δὲ ὁ Ἀπόλλων, ἐναντίον καὶ ἀδίζιον θιασάμενος τὸ γεγονὸς τίρας. V.

55. Πέργαμος] Gl. Ms. β. ἡ τετειχισμένη.

Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς] Πέργαμος, ἡ ἀκρόπολις. Ὅμηρος (Iliad. s. 446.)· "Περγάμῳ ἐν ἱερῇ." ἀποστρέφει δὲ τὸν λόγον πρὸς Αἰακόν. ἡ πόλις δὲ, ὦ ἥρως Αἰακὲ, τῶν Τρώων, εὐάλωτος γενήσεται κατὰ τὴν ἐργασίαν τῶν σῶν χερῶν, ὡς ἐμοὶ τὸ σημεῖον τὸ γεγενημένον ἐκ τοῦ Διὸς δηλοῖ. Ἄλλως. κατὰ τὰς σὰς ἐργασίας ἡ Πέργαμος ἁλίσκεται, οἷον, ἁλώσιμος ἔσται. ὅμοιον τῷ (Hom. Odyss. λ. 115.)· "Ἦτοι βίοτον κατέδουσιν," ἀντὶ τοῦ, καταβρώσονται· οὐδέπω γὰρ παρῆσαν οἱ μνηστῆρες, ὅτ' ἐσφαγίαζεν ὁ Ὀδυσσεύς· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κατεδοῦνται, κατέδουσιν εἶπε. V.

56. Ἁλίσκεται] Gl. Ms. γ. χαλᾶται.

57. Ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα] οὕτως ἐμοὶ λέγει, ἀντὶ τοῦ νοεῖν δίδωσι, τὸ περιφθὲν φάσμα, ἤγουν ἡ περιφθεῖσα ὄψις τοῦ Διὸς, τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου, τοῦ τῶν βαρυήχων βροντῶν αἰτίου· οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἤγουν, οὐκ ἔξω τῶν ἀπογόνων σοῦ ἁλώσιμος ἔσται, ἀλλ' ἅμα τοῖς πρώτοις σοῖς ἀπογόνοις, ἤγουν τῷ Τελαμῶνι, ἄρξεται, τουτέστιν, ἀρχὴν λήψεται τοῦ ἁλίσκεσθαι, καὶ τοῖς ἀπὸ σοῦ δηλονότι τετάρτοις, ἤγουν τῷ Νεοπτολέμῳ, ἁλώσεται δηλονότι. R.

90. Πρώτοισιν (sic) ἄρξεται καὶ τετράτοις] ἰδίως κατὰ τὴν φράσιν οὐ τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ κέχρηται. ὅτε μὲν γὰρ λέγει πρώτοις, οὐ συγκαταριθμεῖται Αἰακός· ὅτε δὲ λέγει τετάρτοις, συμπεριλαμβάνει τὸν Αἰακόν. πρῶτοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ περὶ Πηλέα καὶ Τελαμῶνα· δεύτεροι δὲ, Ἀχιλλεὺς καὶ Αἴας· τρίτος δὲ ὁ Νεοπτόλεμος· συγκαταριθμουμένου δὲ τοῦ Αἰακοῦ στρατευομένου γίνεται τέταρτος. εἰ δὲ μεθ' Ἡρακλέος ἐπὶ τοῦ Λαομέδοντος, Πηλεὺς κατὰ τὸν Πίνδαρον, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους, μόνος Τελαμώνιος, δεύτεροι δὲ ποιοῦνται στρατίαν μετ' Ἀγαμέμνονος, Ἀχιλλεὺς καὶ Αἴας, μετὰ δὲ ταῦτα Νεοπτόλεμος στρατεύσας αἱρεῖ τὴν Ἴλιον· τὸ σημαινόμενον οὖν ἐστι, πρώτοις τοῖς περὶ Πηλέα, τετάρτῳ δὲ τῷ Νεοπτολέμῳ, συγκαταριθμουμένου τοῦ Αἰακοῦ. Ἄλλως. Πρώτοις ἄρξεται καὶ τετράτοις. ἁλωθήσεται δὲ ἡ Τροία οὐ χωρὶς τῶν σῶν ἐκγόνων, ἀλλ' ἀρχὴν μὲν ἕξει τοῦ πορθεῖσθαι ἀπὸ τῶν σῶν παίδων, τῶν περὶ τὸν Πηλέα λέγει καὶ Τελαμῶνα. οὗτοι γὰρ συνεστράτευσαν Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἴλιον διὰ τοὺς Λαομέδοντος ἵππους· ἁλωθήσεται δὲ ὑπὸ τῶν τετάρτων ἀπὸ σοῦ. ἔστι δὲ ὁ Πύρρος. ἅμα οὖν πρώτοις ἄρξεται καὶ τετάρτοις. πρῶτοι γὰρ, ὡς προείπομεν, ἐπολέμησαν τοῖς Τρωσὶν, συστρατεύσαντες Ἡρακλεῖ, ὡς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει, καὶ τέταρτον Πύρρον λέγει, τὸν καὶ Νεοπτόλεμον. τέταρτος γὰρ ἐξ Αἰακοῦ. Αἰακοῦ γὰρ Πηλεὺς, οὗ Ἀχιλλεὺς, οὗ Νεοπτόλεμος. τὸ τοίνυν τῶν δρακόντων σημεῖον πρὸς τοῦτο ἔχει τὴν ἀναφοράν. V.

61. Ὡς ἄρα Ζεὺς σάφα εἶπας] ταῦτα τὰ περὶ δρακόντων σημεῖα σαφῶς διαλύσας ὁ Ἀπόλλων, εἰς τοὺς ἰδίους ἐστέλλετο κλήρους. V.

Ὁ ἄρα ἀντὶ τοῦ δή. οὕτω δὴ ὁ Ζεὺς ὁ Ἀπόλλων σαφῶς εἰπὼν εἰς τὸν Ξάνθον τὸν ποταμὸν (ἀπὸ τούτου δὲ τὴν Λυκίαν θέλει δηλοῦν) ἤπειγε, τουτέστιν ἔσπευδεν, ἐλαύνων, τοὺς ἵππους δηλονότι, καὶ ἐκ τούτου εἰς τὰς Ἀμαζόνας, τὰς καλαῖς ἵπποις χρωμένας, ἤτοι τὰς πολεμικὰς, καὶ ἀπὸ ἐκείνων εἰς τὸν Ἴστρον τὸν ποταμὸν, τουτέστιν εἰς τὴν Σκυθίαν· ὁ ὀρσοτριαίνης δὲ, ἤγουν ὁ Ποσειδῶν, ὁ τὴν τρίαιναν φέρων, ἀποτέμνων τὸν Αἰακὸν δεῦρο, ἤγουν ὧδε, τουτέστιν εἰς τὴν Αἴγιναν, ἐν χρυσοῖς ἵπποις, ἐπέστεινε τὸ ταχὺ ἅρμα, ἤτοι ἐπέσπευδεν ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν τὸν περὶ τὴν Κόρινθον, καὶ ἐπὶ τὴν δειράδα, ἤγουν τὴν ἐξοχὴν, τῆς Κορίνθου, θεασόμενος τὴν δαῖτα, ἀντὶ τοῦ, τὴν θυσίαν τὴν κλυτὴν, ἤτοι τὴν εὐκλεᾶ, τὴν περιῳδομένην, τὴν τελουμένην αὐτῷ, ἐκεῖ δηλονότι. R.

62. Ξάνθον ἤπειγεν καὶ Ἀμαζόνας] ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔσπευδεν εἰς Ἀμαζόνας, οὖσας παρὰ τῷ Θερμώδοντι ποταμῷ τῆς Παφλαγονίας, ἵν' ἔχῃ τὸ ἑξῆς οὕτω· κατὰ τὸν τῆς χωρογραφίας λόγον πρῶτον μὲν εἰς Λυκίαν ἔσπευδεν· ἔπειτα εἰς τὰς Ἀμαζόνας· εἶτα ἐκεῖθεν διέβαινεν εἰς Σκυθίαν, καὶ (ἐπὶ) τὸν Ἴστρον ποταμὸν, λέγει δὲ τοὺς Ὑπερβορέους, παρεγένετο. καὶ τὰ μὲν πρῶτα χωρία, τῆς Ἀσίας εἰσὶ, τὰ δὲ σεύτερα, τῆς Εὐρώπης.

Ἄλλως. Ξάνθον ἤπειγεν] ἐκ δὲ τούτου εἰς Λυκίαν. ἱερὰ γὰρ τῷ Θεῷ. V.

63. Ἴστρον ἐλαύνων] εἰς Ὑπερβορέους, ἔνθα Ἴστρος τὰς πηγὰς ἔχει. V.

64. Ὀρσοτρίαινα] κλητικὴ ἀντὶ τῆς εὐθείας, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. π. 33.)· "Ἱππότα Πηλεύς." ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ ὀρσοτριαίνης Ποσειδῶν ἐπὶ Ἰσθμοῦ τοῦ παραθαλασσίου, ὅς ἐστι πλησίον τῆς Κορίνθου, ἠπείγετο θεάσασθαι τὴν τὰς θυσίας αὐτῷ καὶ τὴν τὰς τιμὰς ἐνδόξως τελοῦσαν. V.

64. Ἐπ' Ἰσθμῷ πουτίᾳ] ἐπίφορός ἐστι πρὸς τὰ θηλυκά, ὡς τὸ, Εὐδίνα Ταρταρίᾳ *· ὡς καὶ νῦν τῇ Ἰσθμῷ. τὸ δὲ, Ἅρμα θοὸν τάνυεν, εἰς δρόμον παρώξυνεν· Ὅμηρος (Iliad. π. 375)· "Τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι." V.

66. Ἀκοπέμπων Αἰακὸν] δεῦρο εἰς τοῦτον τὸν τόπον· ὑπόκειται γὰρ τὸ ἐγκώμιον ἐν Αἰγίνῃ. ἀπὸ τοῦ χοροῦ δὲ ὁ λόγος. V.

69. Δαῖτα κλυτὰν] Gl. Ms. γ. εὐωχίαν ἔνδοξον.

70. Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσεται οὐδὲν] διάφοροι τῶν παλαιῶν ἐξηγήσεις περὶ τοῦτο γεγόνασι τὸ ῥητόν. οἱ μὲν γὰρ οὕτως· ἐπειδὴ, φασὶ, διεχώρισε τοὺς θεοὺς, καὶ ἕκαστον ἐπὶ τοὺς ἀρεσκομένους ἤγαγε τόπους, οἰκείως ἐπάγει τὸ κῶλον· ὅτι ἴσως οὐδὲν τερπνόν ἐστι τοῖς πᾶσιν, οὔτε μὴν ἀνθρώποις, οὔτε θεοῖς. οἱ δὲ οὕτως· ἐπειδὴ καινοτέρῳ τῷ τρόπῳ τῶν ἐγκωμίων ἐπιβάλλει, τρεῖς ἅμα καθ' ἕνα ἐπινίκιον ἐγκωμιάσας, φασὶ τὸν Πίνδαρον λέγειν, ὑπερατολογούμενον τοῦ ἐγχειρήματος, ταῦτα· οὐδὲν ἴσως τερπνόν ἐστι τοῖς πᾶσιν. εἰ γὰρ ἀηδὲς τοῦτο τοῖς ἄλλοις δοκεῖ, ἀλλ' οὖν ἐμοὶ προσφιλές. ὡς Ὅμηρος (Od. ξ. 228.)·

Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.

Ἄλλως. οὐχ ὁμοίως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τέρπονται ἅπαντες. ἄλλος γὰρ ἄλλο προκρίνει. οὐδὲν δὲ τοῦ νικᾶν τερπνότερον τοῖς ἀνθρώποις. V.

Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις] τουτέστιν ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασιν οὐδὲν ἔσται, ἀντὶ τοῦ, ἐστὶν ἐν ἴσῃ μοίρᾳ ταυτόμενον, πᾶσι δηλονότι, ἤγουν, οὐδέν ἐστιν ἡδὺ ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασιν, ἐφ' ᾧ πάντες ἐπίσης τερφθήσονται. διὸ οὐδὲ τοῖς θεοῖς δηλονότι οἱ αὐτοὶ τόποι ἀρέσκουσιν. Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις] προκατάσκασίς ἐστιν οὗ μέλλει εἰπεῖν περὶ τοῦ Μελησίου, ὃς ἦν ἀλείπτης Ἀλκιμέδοντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τιμοσθένους. ἐνίκησε δὲ οὗτος ὁ Μελησίας νέος ὢν ἐν τῇ Ὀλυμπιάδι. βούλεται οὖν Πίνδαρος ταύτην τὴν νίκην εἰπεῖν νῦν, καὶ ἐπειδὴ τὸ παιδικῆς νίκης μεμνῆσθαι μέμψιν ἂν αὐτῷ παρὰ τῶν ἀκουόντων ἤγαγεν, ὡς ἤδη πρεσβυτέρου ὄντος τοῦ Μελησίου, φησίν· Εἰ δὲ ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων, ἤγουν εἰ δὲ ἐγὼ ἀνέδραμον ἐν τῷ ὕμνῳ κῦδος καὶ δόξαν τῷ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων, ἤγουν, εἰ ἐπαινέσαιμι αὐτὸν, ὅτι, ἀγένειος ὤν, ἐν Ὀλυμπίᾳ πάλαι ἐνίκησε, μὴ βαλέτω με ὁ φθόνος τραχεῖ λίθῳ, ἤγουν μηδεὶς διὰ φθόνον κακῶς ἀγορευέτω με. ἱρέω γὰρ καὶ λέξω ἐν τῇ Νεμέᾳ ταύτην τὴν χάριν, ἤγουν ἣν ἐν τῇ πάλῃ νίκην ἔσχεν ὁμῶς, καὶ ὁμοίως, ἤτοι ἀγένειος ὤν. V.

71. Εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ] εἰ οὖν ἐγὼ αὐτὸς τῷ Μελησίᾳ τὸν ὕμνον ἐφαρμόζων ἐπὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ ἀνέδραμον, ἣν ἔσχεν ἀγωνιζόμενος ἐξ ἀγενείων, μηδείς με τοῦ φθόνου τῷ λίθῳ ἀκοντιζέτω, ἀντὶ τοῦ, μηδείς με διὰ βασκανίαν κακῶς ἀγορευέτω. Μελησίας δὲ ἀπὸ ἀθλητοῦ νῦν ἀλείπτης τοῦ Ἀλκιμέδοντος. ἢ οὕτως· εἰ δὲ ἐκ τῶν ὕμνων τοῦ Ἀλκιμέδοντος ἐπὶ τὸ τοῦ Μελησίου κῦδος ἀνέδραμον, ὃ ἔσχεν ἐξ ἀγενείων, μηδείς μοι φθονείτω. ἐρῶ γὰρ καὶ φημι αὐτὸν ὁμοίως ἐν τῇ Νεμέᾳ τὴν αὐτὴν ἴσχηκέναι χάριν καὶ νίκην. Ταύτην δὲ εἴποιμι ἄν, ἣν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν μάχην ἐκ τῆς παγκρατίᾳ ἔσχεν. Ἄλλως. ὡς τοῦ Μελησίου προηθληκότος, καὶ τὰ νῦν ἀλείφοντος καὶ διδάσκοντος τὸν Ἀλκιμέδον-

* I. ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ Pyth. i. 29.

τα· ὥστε οὐ τῷ Μελησίᾳ γράφεται ὁ ἐπινίκιος, ἀλλὰ τῷ Ἀλκιμιδοντι. ὁ οὖν εἰδὼς, φησὶ, ῥᾳδίως διδάσκει, οὐχ ὁ ἀθλῶν. V.

Ἄλλως. Εἰ δὲ ἐγὼ Μελησίᾳ] εἰ δὲ ἐγὼ διὰ τοῦ ὕμνου εἰς τὸ κλέος ἀνατρέχω τοῦ Μελησίου τὸ ἐξ ἀγενείων, ἤτοι τὸ ἐκ παίδων αὐτῷ γεγενημένον, μὴ βαλέτω με φθόνος λίθῳ σκληρῷ, ἀντὶ τοῦ, διασυρμῷ ὀνειδιστικῷ, βαρεῖ. καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ γὰρ ὁμοίως ἐρέω, ἀντὶ τοῦ λέγω, ταύτην τὴν χάριν, τουτέστι τὴν τιμὴν, τὴν νίκην, ὑπάρξαι δηλονότι αὐτῷ· τὴν δὲ τῶν ἀνδρῶν μάχην, ἀντὶ τοῦ, τὴν δὲ νίκην τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἠγωνίσατο ἐν ἀνδρὸς ἡλικίᾳ, ἤγουν μετὰ ταῦτα, λέγω ὑπάρξαι αὐτῷ ἐν παγκρατίῳ. R.

73. Μὴ βαλέτω με] μηδείς μοι φθονείτω, εἰ εἰς τὸ γεγενημένον τῷ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον τῷ ὕμνῳ, ἀποσχόμενος τοῦ Ἀλκιμιδοντος. V.

Βαλέτω] Gl. Ms. γ. ὑβρισάτω.

74. Καὶ Νεμέᾳ γὰρ, ἕως τοῦ, ἐκ παγκρατίου.] Ταύτην δὲ τὴν μάχην καὶ τὴν νίκην ἐπὶ τῶν ἀγενείων καὶ ἐν ἀνδράσιν ἔσχεν. ὁμοίως ἐν τῇ Νεμέᾳ τὴν αὐτὴν χάριν ἔσχε νίκης ἀγενείων κἀκεῖ παγκρατίου. V.

75. Ἐρέω ταύτην χάριν] τὴν γὰρ αὐτὴν χάριν ὁμοίως ἐρῶ καὶ ἐν Νεμέᾳ γεγενημένην αὐτῷ· καὶ γὰρ ἐκεῖ νενίκηκε τὴν τῶν ἀγενείων. V.

76. Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν] τὴν νίκην, ἐξ ἧς ἐνίκησεν ἀνδράσι παγκρατίῳ. V.

Καὶ ἄλλην δὲ μάχην ἀνδρῶν ἐκ παγκρατίου, ἐρέω ἀπὸ κοινοῦ. καὶ γὰρ ἀγένειος ὢν Μελησίας ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἐν Νεμέᾳ ἐκ παλαίς ἐστεφανώθη, καὶ ἀνὴρ γενόμενος, παγκράτιον ἐνίκησε. τὸ δὲ μάχην ἀνδρῶν λέγει, ἐπειδὴ ἀνὴρ ὢν παγκράτιον εἰς ἄνδρας ἠγωνίσατο. R.

77. Τὸ διδάξασθαι δέ τοι] τὸ διδάξασθαι δέ τοι ἐπιστάμενον, βέλτιον, καὶ εὔκολόν ἐστι· τὸ δὲ μὴ προμαθεῖν, ἀπειρίαν ἔχει· τοιγαροῦν τῶν ἀπείρατων ἀνόητοί εἰσι καὶ κοῦφοι καὶ ὡς ἔτυχεν οἱ λογισμοὶ φερόμενοι, ταῦτα δέ φησιν, ἐπειδὴ διδάσκαλος ἐγένετο ἀλείφων τὸν Ἀλκιμέδοντα ὁ Μελησίας, καὶ ἀπὸ τούτου αὐτὸν θαυμάζει ὡς ἀπὸ πείρας καὶ ἐπιστήμης διδάσκοντα. V.

Τὸ διδάξασθαι δέ τοι, ἀντὶ τοῦ τὸ διδάξαι, τῷ εἰδότι, ἤγουν τῷ ἐμπείρῳ, τῷ ἐπισταμένῳ, ἐστὶ ῥᾴτερον, ἤτοι ῥᾷον, ἀντὶ τοῦ ῥᾴδιον, ἤτοι εὔκολον. καὶ ὁ Μελησίας δηλονότι εἰ μὴ αὐτὸς ἦν ἔμπειρος ἀθλητὴς, οὐκ ἂν ἄλλους ἀλείφων ἐκοίει νικᾶν. Τὸ δὲ μὴ προμαθεῖν, ἄγνωμον, ἤγουν ἄπειρον καὶ ἀνεπιτήδειον εἰς διδασκαλίαν ἑτέρων. τῷ εἰδότι εἰπὼν εὔκολον εἶναι τὸ διδάξαι ὤφειλεν ἐπαγαγεῖν· τῷ δὲ μὴ εἰδότι, οὐκ εὔκολον· ὁ δὲ ἐπὶ τὸ πρᾶγμα μετατίθησι τὸν λόγον καί φησι· τὸ μὴ προμαθεῖν δὲ, ἄπειρον, ταυτὸ λέγων, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν· ὁ δὲ μὴ προμαθὼν ἄπειρος τούτου δηλονότι, ἤγουν τοῦ διδάξαι. κουφότεραι γὰρ, ἀντὶ τοῦ κοῦφαι, ἤγουν ἐλαφραὶ, ἀμαθεῖς, αἱ φρένες τῶν ἀπειράτων, ἤτοι τῶν μὴ πεπειραμένων, τῶν μὴ προμαθόντων. R.

Τὸ διδάξασθαι δὲ] ἤγουν ὁ προαθλήσας, οὗτος εἰδὼς τὴν μάχην ὡς δεῖ μεταχειρίζισθαι, κάλλιστος ἂν ἀλείπτης τῶν ἄλλων γένοιτο. τοιοῦτος δὲ ὁ Μελησίας. ὁ γάρ τι πονήσας, οὗτος καὶ, διδάξας αὐτὸ, ἄριστος. Item R.

78. Εἰδότι] Gl. Ms. γ. γινώσκοντι.

80. Ἀπειράτων φρένες] Gl. Ms. γ. γνώσεις ἀπαιδεύτων.

81. Κεῖνα δὲ κεῖνος (sic) ἂν εἴποι] εἴποι δ' ἂν ἀκριβῶς ἐκεῖνα τὰ ἔργα καὶ ἐμπειρότερος ἐκεῖνος ὁ μεμαθηκὼς, καὶ τῇ πείρᾳ τῆς διδασκαλίας ἀκριβώσας τὰ τῶν ἀγωνισμάτων ἔργα, καὶ ποῖος τρόπος εἰς εὐδοξίαν ἄνδρα ὁδηγῆσαι δύναται, ἐκ τῶν ἱερῶν ἀγώνων ποθεινὴν βουλόμενον δόξαν ἀποφέρεσθαι. V.

Κεῖνα δὲ ἐκεῖνος ἂν εἴποι ἔργα] ἤτοι ὁ πεπειραμένος, πειραίτερον, ἀντὶ τοῦ πειραιτέρω, ἤγουν ἐπὶ πλέον τῶν ἄλλων λέγοι, τίς τρόπος, ἢ τίς ὁδὸς, τίς μηχανὴ, προβιβάσει ἄνδρα, τουτέστιν, αὐξήσει, δοξάσει, ἐκ τῶν ἱερῶν ἀγώνων, μέλλοντα, φέρειν, ἀντὶ τοῦ, ἀποφέρεσθαι δόξαν ποθεινοτάτην, τουτέστιν, ὑπερποθουμένην. R.

Εἴτοι] Gl. Ms. γ. διδάξοι.

82. Περαίτερον] Gl. Ms. γ. διδασκαλικώτερον.

83. Προβάσει] Gl. Ms. γ. παιδεύσει.

86. Γέρας] Gl. Ms. γ. δόξα.

Νῦν μὲν αὐτῷ γέρας] τῷ Μελησίᾳ. ἐπὶ τοίνυν τοῦ παρόντος δόξα αὐτῷ ἐστιν ὁ Ἀλκιμέδων, τριακοστὸς νικητὴς ἀναδειχθείς. λέγεται γὰρ σὺν τούτῳ ἀλεῖψαι τριάκοντα μαθητάς. Ἄλλως. Νῦν τῷ ἀλείπτῃ Μελησίᾳ γέρας ὁ Ἀλκιμέδων περιεποίησε· τὸ γὰρ περιεποίησεν ἔξωθεν προσληπτέον· οὐ δεκτέον δὲ πέντας, ὅτι ὁ Ἀλκιμέδων τριάκοντα νίκας ἴσχεν, ἀλλ' ὁ Μελησίας γυμνάσας ἀθλητὰς τριάκοντα νίκας αὐτῶν ἐδέξατο. V.

Νῦν μὲν τιμή ἐστιν αὐτῷ, τῷ Μελησίᾳ δηλονότι, τῷ ἀλείπτῃ, ὁ Ἀλκιμέδων νίκην ἑλὼν ὑπὸ ἀλείπτην τούτῳ, μετὰ ἐνίκα καὶ εἴκοσιν ἄλλους ὑπὸ τούτου γεγυμνασμένους, ὅστις, ἦγουν ὁ Ἀλκιμέδων, σὺν εὐτυχίᾳ θεοῦ, ἠνορέας δὲ, ἤγουν ἀνδρίας οὐκ ἀμπλακὼν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἄμοιρος γεγονὼς, οὐκ ἀστοτυχὼν, ἐν τέτρασι μέλεσι παίδων, ἀντὶ τοῦ, ἐν μέλεσι τεττάρων παίδων, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐν τέτρασι παισὶν, ἀπεθήκατο, ἀντὶ τοῦ, ἐτέθηκεν (αὐτοῖς νόστον) ἐπαναστροφὴν ἐς τὸν οἶκον αὐτῶν, ἔχθιστον, ἤγουν πάνυ μεμισημένην, καὶ ἀτιμωτέραν γλῶσσαν, ἀντὶ τοῦ ἄτιμον, ἤτοι ἀπαρρησίαστον, καὶ οἴμον, ἤτοι ὁδὸν, ἐπέθηκεν αὐτοῖς ἐπίκρυφον, τουτέστι λαθραίαν καὶ ἀποφεύγουσαν τὰς ὄψεις τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὴν αἰσχύνην τῆς ἥττης· τῷ πατρὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἤγουν τῷ πάππῳ αὐτοῦ, ἐνέβαλε μένος, τουτέστιν ἰσχὺν, τοῦ γήρως ἀντίπαλον, ἀντὶ τοῦ ἐναντίαν, ἤγουν καταπονοῦσαν αὐτὸν ὑπὸ τοῦ γήρως ἀνέῤῥωσε. Δίον εἰπεῖν τεττάρων παίδων, τέτρασιν εἶπε πρὸς τὸ γυίοις, καί ἐστιν ὅμοιον τό (v. 55.)· Τιταῖς χειρὸς ἐργασίαις. R.

88. Ὅς τύχᾳ μὲν δαίμονος] ὅστις, Ἀλκιμέδων, τῆς τοῦ δαίμονος εὐτυχίας, καὶ τῆς ἀνδρείας τῆς ἰδίας οὐ διαμαρτὼν, ἐν τέτρασι παίδων μέλεσιν ἑαυτοθέμενος τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, τοῖς ἥττηθεῖσι τὴν ἐπὶ τὴν πατρίδα ἀνακομιδὴν ἐχθροτάτην εἶναι παρεσκεύασε, καὶ τὴν γλῶτταν αὐτῶν τῆς παῤῥησίας ἀφείλετο, καὶ τὸ βάδισμα κρύφιον καὶ ἀπαῤῥησίαστον ἐποίησε. τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἡττωμένων ἀτυχήματα. Ἄλλως. ὅστις τῆς τοῦ δαίμονος εὐτυχίας οὐκ ἁμαρτήσας, οὐκ ἀστοτυχὼν δὲ οὐδὲ τῆς ἰδίας ἀνδρείας, ἐνίκησεν. V.

90. Ἐν τέτρασι παίδων] τουτέστι, τέσσαρας παῖδας ἐνίκησε, καὶ ἐποίησεν οὐχ ἡδέως οἴκαδε ἀπονοστῆσαι, τῆς νίκης στερήσας, οἱονεὶ κακῶς ἀπέπεμψεν, ὡς τέσσαρας αὐτοῦ καταβεβληκότος. ἀπεθήκατο γοῦν εἰς τὰ γυῖα αὐτῶν, τῶν ἀγωνισαμένων αὐτῷ, τὴν ἰδίαν δύναμιν· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἐνίκησεν αὐτούς· καὶ ἐποίησεν αὐτῶν τὸν νόστον ἔχθιστον. οἱ γὰρ νικηθέντες ὅταν οἴκαδε ἀπίωσιν, ἐν κατηφίᾳ εἰσίν. ἐχθρὰ οὖν αὐτοῖς ἡ ἀνακομιδή· οὐ γὰρ τὸν κατ' εὐχὴν νόστον ἔχουσιν, ἀλλ' ἀπεχθῆ. R.

Γυίοις] Gl. Ms. γ. σώμασι.

91. Νόστον ἔχθιστον] ἀντὶ τοῦ, φήμην κακὴν ἐποίησε παρ' αὐτοῖς. ἕκαστος γὰρ τῶν ὁρώντων ἐκὶ τῆς γλώττης, Οὗτός ἐστιν ὁ νενικηκὼς, ἐπιφέρει. ἀτιμωτέραν γλῶσσαν, ἀπαῤῥησίαστον. V.

92. Καὶ ἐπίκρυφον οἶμον] οἱ γὰρ νενικημένοι, οὐ φανερὰς ὁδοὺς ἀπιᾶσιν, ἀλλ' ἐκτρεπόμενοι, διὰ τὸ ἐπονείδιστον τῆς ἥττης. καὶ ἀλλαχοῦ (Fragm. Schneid. p. 73.)· νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυβίᾳ δίδενται οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν. V.

Ἐπίκρυφον οἶμον] ἤγουν ἐν σκότῳ πορείαν. ὁ γὰρ νικηθεὶς ἀτίμως τε πρὸς τὸν οἶκον χωρεῖ διὰ τὴν ἧτταν, καὶ τοὺς ὁρῶντας αὐτὸν εἰς μυκτηρισμὸν ἄγει. διὰ τοῦτο ἐν νυκτὶ τὴν πορείαν ποιεῖται. R.

93. Πατρὶ δὲ πατρὸς] τῷ δὲ πάππῳ αὐτοῦ ἡ τῆς νίκης ἡδονὴ ἐνέβαλε δύναμιν τὴν τοῦ γήρως ἐναντίαν οὖσαν, οἱονεὶ ταῖς εὐφροσύναις καὶ ταῖς ἡδοναῖς ἀνανεάζειν πεποίηκε τὸν γεγηρακότα ἡ χαρά. V.

94. Ἀντίπαλον] ἐναντίον. ὑπὸ γὰρ τοῦ γήρως καταβεβλημένος ὥσπερ ὑπὸ τῆς τοῦ παιδὸς νίκης ἰσχὺν ἔλαβε, καὶ τῆς τοῦ γήρως ἐπιλέλησται ἀσθενείας. R.

95. Ἄϊδα τοι λάθεται] πᾶς γὰρ ἀνὴρ, ἁρμόδια πράξας τῇ ἑαυτοῦ προαιρέσει, ἄδου, τουτέστι θανάτου, λήθην λαμβάνει· ἤ που γε τῶν ἁπλῶς κατὰ φύσιν ὀχλούντων οἱονεὶ τὸ φρόνημα. τοιαύτη γὰρ ἡ τῆς φαντασίας εὐπραξία τοῖς εὖ πράττουσιν. V.

Ἄϊδα τοι λάθεται ἄρμενα πράξας ἀνὴρ] εἰς κατασκευὴν τοῦ ἀνωτέρου τοῦτο γνωματεύεται· ἤγουν, ὁ ἄνθρωπος, ὁ παθὼν ἀρίστα τῇ ἑαυτοῦ γνώμῃ, ἤτοι εὐτυχήσας, τοῦ θανάτου ἐπιλανθάνεται, ἤγουν ἀνώτερος γίνεται τοῦ θανάτου, ἀνεπισπρόφως ἔχει αὐτοῦ, τῇ εὐπραξίᾳ ἀναῤῥωννύμενος.—Βούλεται εἰπεῖν περὶ τῶν τοῦ Ἀλκιμέδοντος προγόνων, ὅτι κάλλιστοι ἦσαν. λέγει οὖν· ὁ πράξας ἄρμενα καὶ ἁρμόδια ἑαυτῷ, λήθεται καὶ ἐπιλανθάνεται παρὰ τῶν ἄλλων, ἐν τῷ ᾅδῃ· ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ πρίπει φράσαι καὶ εἰπεῖν τὸν νῦν ἐπινίκιον καὶ ὕμνον τοῦ Ἀλκιμέδοντος, τὸν ἄωτον καὶ τὸν καρπὸν τῶν χειρῶν, ἤτοι τὴν νίκην, ἐγείροντα τοῖς Βλεψιάδαις μνημοσύνην καὶ ἐνθύμησιν αὐτῶν, τουτέστιν, εἰ καὶ οἱ Βλεψιάδαι θανόντες οὐκ ἔρχονται εἰς μνήμην ἀνθρώποις· ὁποῖοί τινες ἦσαν τὰς ἀρετὰς, ἀλλ' ἐγὼ νῦν ἐγκωμιάζων Τιμοσθένην καὶ Ἀλκιμέδοντα τοὺς αὐτῶν ἀπογόνους, δείξω πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν αὐτῶν ἀρετὴν, καὶ ὅτι ἡ τούτων εὐδαιμονία καὶ πρὸς τοὺς ἀπογόνους ἀφῖκτο, οὓς οὐκ εἰκὸς γενέσθαι τοιούτους, μὴ προϋπαρχόντων αὐτοῖς καλλίστων ἐκ προγόνων παραδειγμάτων. R.

96. Ἄρμενα] Gl. Ms. γ. ἔργα τιμῆς ἄξια.

97. Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν] ἐμὲ τοίνυν χρὴ τὴν μνήμην ἀνεγείροντα, ὥσπερ κοιμηθεῖσαν καὶ σιωπηθεῖσαν λοιπὸν, (λέγει δὲ τῶν προγόνων αὐτοῦ, οἵτινές εἰσι Βλεψιάδαι, οὕτω καλούμενοι) οὕτω τὸν εἰς αὐτοὺς ὕμνον πληρῶσαι, διηγούμενον τὸν τῶν χειρῶν αὐτῶν καρπὸν, ὅς ἐστιν ἡ νίκη, ἀνεγεῖραι δὲ τὴν μνήμην, ἤ τὴν νίκην τῶν προγόνων, διὰ τῶν τοῦ Ἀλκιμέδοντος νικητηρίων. Βλεψιαδῶν δὲ φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ, ἀπὸ Βλεψιάδου, προγόνου Ἀλκιμέδοντος. V.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ ἀνιστῶντα τὴν μνήμην τοῖς Βλεψιάδαις, τῇ φυλῇ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, φράσαι αὐτοῖς ἐπινίκιον ὕμνον, ἄωτον τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἤγουν καρπὸν, ὃν αἱ χεῖρες αὐτῶν ἤνεγκαν· οἷς, ἤγουν τοῖς Βλεψιάδαις, ἔκτος ἤδη στέφανος περίκειται, ἀπ' ἀγώνων φυλλοφόρων, ἤγουν στεφανηφόρων, ἀντὶ τοῦ στεφάνων αἰτίων. ἔστι δὲ καὶ τοῖς ἀποθανοῦσι μέρος τι, ὃ πραττόμενον πρὸς αὐτοὺς, κατὰ νόμους ἂν πράττοιτο· ἤγουν οὐ μόνον πρὸς τοὺς ζῶντάς εἰσί τινα κατὰ νόμους ἀποδιδόμενα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀποθανόντας ἐστὶ μέρος, ὃ πραττόμενον κατὰ νόμους ἂν πράττοιτο, τὸ τῶν ἐγκωμίων λέγει, ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς σαφέστερον δηλοῖ. ἐπάγει γάρ· οὐ κατακρύπτει δὲ ἡ κόνις, ἤγουν ἡ γῆ, ὁ τάφος, τὴν ἀγαθὴν ἀρετὴν τῶν συγγενῶν, ὥστε μὴ ἀναφέρειν δηλονότι αὐτὴν πρὸς αὐτοὺς ἐν τῷ τάφῳ. R.

100. Ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος] οἷς εἰσι Βλεψιάδαις, καὶ ᾧ γένει, ἕκτος ὑπῆρξε στέφανος ἤδη ἐκ τῶν ἱερῶν τούτων ἀγώνων. V.

Τὸ, ἕκτος στέφανος περίκειται, λέγει, ἐπειδὴ Τιμοσθένης καὶ Ἀλκιμέδων ἕκτοι ἀπὸ Βλεψιαδῶν ἦσαν, ὥστε ὁ τούτων στέφανος Βλεψιάδαις (ἕκτος) περιεστέθη. τὸ δὲ, ἔστι θανόντεσσι, τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι καὶ τοῖς προγόνοις ἡ τῶν παίδων εὐφημία καθίσταται, ἢ ὅτι οἱ τοὺς παῖδας ἐγκωμιάζοντες καὶ τῶν προγόνων εἰς μνείαν ἔρχονται, ὡς ὁ ἐγκωμιαστικὸς ἀναγκάζει νόμος. R.

101. Φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων] ἤτοι καθὸ οἱ νικῶντες ἐφυλλοβολοῦντο, ἢ φύλλα τοὺς στεφάνους εἶπε, διακρίνων αὐτοὺς πρὸς τοὺς δωρίτας καὶ χρηματιστὰς ἀγῶνας. V.

102. Ἔστι καὶ θανόντεσσιν] ἔστι δὲ καὶ τοῖς τετελευτηκόσιν ἔννομον καὶ δίκαιον μέρος ἀποδιδόμενον, τὸ τῶν ἐπαίνων λέγει. V.

105. Κεδνὰν χάριν] τὴν τῶν συγγενῶν ἀγαθὴν χάριν οὐ κρύπτει κόνις, ἀλλ' ἐν φανερῷ κειμένη καὶ τῶν τεθνεώτων ἐφικνεῖται. πρὸς γὰρ τοῦτο τὸ πᾶν λέγει, τὸν μὲν λόγον ἐν τῷ καθόλου τιθεὶς, τείνων δὲ πρὸς ἐκεῖνον. διὸ τῆς νίκης τούτου ὁ προθανὼν Ἰφίων μετέχει καὶ συνῴδεται. V.

Κεδνὰν] Gl. Ms. γ. ἔνδοξον.

106. Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς] ὁ Ἰφίων πρόγονός ἐστιν Ἀλκιμέδοντος. οὗτος εἰδωλοποιεῖται Ἑρμοῦ θυγατέρα, τὴν Ἀγγελίαν. ἄγγελος γὰρ ὁ θεὸς οὗτος. ἀκούσας οὖν, φησὶν, ὁ Ἰφίων, τῆς σοῦ Ἑρμοῦ θυγατρὸς Ἀγγελίας, ἐννέποι τῷ Καλλιμάχῳ, ὡς καὶ τούτῳ συγγενεῖ ὄντι καὶ προτετελευτηκότι. τί οὖν ἐννέποι; τὴν νίκην· ταύτην γάρ φησι τὸν κόσμον τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἡ γὰρ ἐνὸς νίκη πᾶν τὸ γένος κοσμεῖ. Ἄλλως. Ἰφίων καὶ Καλλίμαχος κατὰ μέν τινας ἁπλῶς συγγενεῖς τοῦ Ἀλκιμέδοντος· κατὰ δέ τινας, Ἰφίων μὲν πατὴρ αὐτοῦ, Καλλίμαχος δὲ θεῖος. V.

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας] ἐπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἄγγελος τῶν θεῶν ἐστι, καὶ ἐστιν ἐν οὐρανῷ καὶ γῇ καὶ πρὸς τὸν Ἅιδην ψυχοπομπὸς, διὰ τοῦτο λέγει τῆς αὐτοῦ φωνῆς ἀκοῦσαι τὸν Ἰφίωνα, ἣν εἰδωλοποιῶν θυγατέρα αὐτοῦ καλεῖ. Ἄλλως. ὁ Ἰφίων δὲ ὁ πατὴρ, ὥς φασί τινες, τοῦ Ἀλκιμέδοντος, ἐννέποι, ἀντὶ τοῦ ἀγγείλαι, μηνύσαι, τῷ Καλλιμάχῳ προσήκοντι κατὰ γένος, καὶ τετελευτηκότι καὶ αὐτῷ, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ κόσμον, τὸν λιταρὸν, ἤγουν τὸν λαμπρὸν, ὃν ὁ Ζεὺς παρέσχε τῷ γένει αὐτῶν διὰ τοῦ Ἀλκιμέδοντος· ἀκούσας αὐτὸς ὁ Ἰφίων αὐτὸν τὸν κόσμον δηλονότι τῆς Ἀγγελίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἀγγελλούσης αὐτὸν πρὸς αὐτόν. R.

108. Καλλιμάχῳ] Gl. Ms. γ. τῷ ὄντι ἐν ᾅδου.

Λιταρὸν] Gl. Ms. γ. ἔντιμον.

110. Ἐσθλὰ δ' ἐπ' ἐσθλοῖς] ἀγαθὰ ἐξ ἀγαθῶν καὶ καλλίστων παρέχειν αὐτοῖς βούλοιτο ὁ Ζεύς. τὸ δὲ θέλοι, ἐυκτικῶς. V.

Ἀγαθὰ δ' ἐπ' ἀγαθοῖς ἔργα, ἤγουν, ἀγαθὰ δὲ ἔργα συνεχῆ καὶ ἐπάλληλα εἴθε θέλοι ὁ Ζεὺς δοῦναι αὐτοῖς· ὀξείας δὲ νόσους τουτέστι σφοδρὰς καὶ ἐπικινδύνους ἀπαλάλκοι, ἤτοι, ἀποσοβοίη, ἀπ' αὐτῶν δηλονότι. R.

111. Ὀξείας δὲ νόσους] ὀξείας εἶπε τὰς νόσους, διὰ τὰς ἀλγηδόνας. Ὅμηρος (Iliad. λ. 269.)·

Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχοι * βέλος ὀξὺ γυναῖκα.

ἢ διὰ τοὺς πυρετούς. Ἄρατος (Phæn. v. 331. Grot. p. 44. Fell.) "Ὀξέα στειρώσει." καὶ ἀποκωλύοι αὐτῶν τὰς ἐπικόνους καὶ ὀξείας νόσους. ὀξεῖαι δέ εἰσιν αἱ ἐπικίνδυνοι. V.

113. Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν] εὔχομαι μὴ γενέσθαι Νέμεσιν αὐτοῖς, τουτέστι μὴ φθονηθῆναι περὶ τῶν καλῶν. διχόβουλον δὲ τὴν Νέμεσιν, τὴν ἐπιφθονοῦσαν καὶ ἐναντία ποιοῦσαν, οἷς βουλευόμεθα, οἷον τὴν διχάζουσαν ἀφ' ἡμῶν, καὶ διαχωρίζουσαν τὰς βουλάς· ἢ τὴν ἐναντία βουλευομένην τοῖς ἤδη προκατωρθωμένοις ὑφ' ἡμῶν. Ἄλλως. εὔχομαι δὲ τῷ αὐτῷ Διΐ, ἐπὶ τῇ τῶν καλῶν μοίρᾳ Νέμεσιν καὶ βασκανίαν μὴ ἐπιβαλεῖν. V.

Εὔχομαι ἐπὶ τῇ μοίρᾳ τῶν καλῶν, τῇ διδούσῃ δηλονότι αὐτοῖς τὰ καλὰ, μὴ θεῖναι αὐτὸν τὸν Δία, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἐᾶσαι συμβῆναι Νέμεσιν διχόβουλον, ἀντὶ τοῦ, φθόνον ἐναντία βουλευόμενον, ἀλλ' ἄγων, τουτέστι κυβερνῶν τὸν βίον, αὐτῶν δηλονότι, ἀβλαβῆ, αὐτούς τε εἴθε αὖξοι καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν. R.

115. Ἀλλ' ἀπήμαντον] ἀλλ' ἵνα ἀβλαβῆ τὸν βίον αὐτῶν διάγων ὁ Ζεὺς καὶ φυλάττων, αὐτοὺς ἐπαίροι εἰς δόξαν, καὶ τὴν πατρίδα σὺν αὐτοῖς Αἴγιναν. V.

* l. ἔχῃ.

CARMEN IX.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἐννάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ ἐννάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιϛ'. Τὸ ά ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. Τὸ β' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς τροχαϊκὴν συζυγίαν. Τὸ γ' Φαλαίκειον ἀντισπαστικόν. Τὸ δ' Γλυκώνειον, οἷόν ἐστιν ἀντισπαστικόν. Τὸ έ ἰαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϛ' ὅμοιον τῷ δ'. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ή ὅμοιον τῷ δ' καὶ ϛ'. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ ζ'. Τὸ ί περιοδικὸν, ἢ ἐπίτριτος τροχαῖος. Τὸ ιά ὅμοιον τῷ ζ' καὶ τῷ θ'. Τὸ ιβ' Γλυκώνειον. Τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ ζ', τῷ θ' καὶ τῷ ιά. Τὸ ιδ' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιέ ἐπιωνικὸν ἄτακτον, σπονδεῖον ἔχον τὸν δεύτερον. Τὸ ιϛ' ἐπιωνικὸν καθαρὸν δίμετρον, ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ί. Τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ γ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον, καταλῆγον μιᾷ συλλαβῇ. Τὸ δ' Ἰωνικὸν καταλῆγον εἰς τροχαϊκὴν συζυγίαν, δίμετρον, ὑπερκατάληκτον. Τὸ έ δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ϛ' προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικόν· ὁ ά Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος· ὁ β' χοριάμβος· ὁ γ' Ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος. Τὸ ζ' τρίμετρον ἐπιωνικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ ή διπλοῦς σπονδεῖος καὶ διπλοῦς ἴαμβος. Τὸ θ' Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀδιάφορον κατὰ τὴν ἄρχουσαν. Τὸ ί ἀντισπαστικὸν ἐννεασύλλαβον Σαπφικὸν πλεονάζον τοῦ Γλυκωνείου μιᾷ συλλαβῇ.

---

1. Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος] ὁ Ἀρχίλοχος, πρὸ τούτων τῶν Λυρικῶν γενόμενος, θελήσας ὕμνον ἀναβαλέσθαι εἰς Ἡρακλέα ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἐνὸς * κιθαρῳδοῦ, διά τι-

* f. οὐκ ἐνόντος.

νος λέξεως μιμήσασθαι τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ἐπεχείρησε. συνταξας οὖν τοῦτο τὸ, Τήνελλα, οὕτω καὶ τὰ ἑξῆς ἀνεβάλλετο. καὶ αὐτὸς μὲν τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ὑποκρινόμενος ἔλεγεν ἐν μέσῳ τὸ, Τήνελλα, καὶ τὰ λοιπὰ, οἷον· Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις, καὶ εἴ τι ἕτερον· οἷον· αὐτός τε καὶ ὁ Ἰόλαος, αἴχματα δύο, Τήνελλα. τὸ λοιπὸν οἱ ἀκροῶντες κιθαῳδοῦ, τοῦτῳ τῷ κόμματι ἐχρῶντο, τρίτον αὐτὸ ἐπιφωνοῦντες. κεκράτηκεν οὖν ἐπὶ πάντων τῶν νικηφόρων παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης ἐπᾴδεσθαι τὸ κόμμα. καὶ τοίνυν ἐπὶ τοῦ Ἐφαρμόστου νικήσαντος τοῦτο ἐλίχθη. ὁ δὲ λόγος· τὸ μὲν τοῦ Ἀρχιλόχου μέλος, οἷον τὸ, Τήνελλα Καλλίνικε, φωνηθὲν καὶ τρολεχθὲν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ὅπερ μέλος, ἔχον τὸ Καλλίνικος, τρίτον ἐλέγετο μετὰ πλήθους καὶ χοροῦ, ἐξήρκεσε παρὰ τὸ Κρόνιον ὄρος ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ καθηγήσασθαι καὶ προρρηθῆναι τότε χορεύοντι καὶ κωμάζοντι σὺν τοῖς ἑταίροις τῷ Ἐφαρμόστῳ. Ἄλλως. ὁ μὲν ὑπ' Ἀρχιλόχου, φησὶ, λεχθεὶς ὕμνος ἤρκεσεν, ὁ δ' ὑπ' ἐμοῦ νῦν γεγονὼς ῥηθήσεται. ἔθος δὲ ἦν κωμάζειν τὴν νίκην ἑσπέρας τοῖς νικηφόροις μετ' αὐλητοῦ, μὴ παρόντος δὲ αὐλητοῦ, εἰς τῶν ἑταίρων ἀνακρουόμενος ἔλεγε, Τήνελλα Καλλίνικε. Ἄλλως. τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος, ᾧ τοῖς νικῶσι τὸ Ὀλύμπια ἐπῇδετο, ἦν τρίστροφον, κοινῶς δυνάμενον ἁρμόζειν ἐπὶ παντὸς νικηφόρου, διὰ τὸ καὶ τῆς ὡράξεως αὐτῆς ψιλὸν ἔχειν τὸν λόγον, μήτε δὲ ὄνομα, μήτε ἰδίωμα, ἀγωνίσματος. ἐφυμνίῳ δὲ κατεχρῶντο τούτῳ· Τήνελλα Καλλίνικε. τῷ οὖν Ἐφαρμόστῳ, φησὶν, ἐπήρκεσε παραχρῆμα κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν τοῦτο τὸ μέλος, κωμάζοντι σὺν τοῖς ἑταίροις. τὸ δὲ τριπλόος, ὅτι τρὶς ἐπεκελάδουν τὸ, Καλλίνικε. οὐ καθόλου δὲ τρὶς, ἀλλ' ὅτι τριπλῆν ἔχει τὴν στροφὴν, καὶ πάλιν ἀναλαμβάνεται. Ἐρατοσθένης δέ φησι μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, ἀλλ' ὕμνον εἰς Ἡρακλέα, τριπλόον δὲ, ἀ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ, Καλλίνικε. Περὶ δὲ τοῦ, Τήνελλα, Ἐρατοσθένης φησὶν, ὅτι, ὅτε ὁ αὐλητὴς ἢ ὁ κιθαριστὴς μὴ παρῆν, ὁ ἔξαρχος αὐτὸ μεταλαβὼν ἔλεγεν ἔξω τοῦ μέλους· ὁ δὲ τῶν κωμαστῶν χορὸς ἐπέβαλε τὸ, Καλλίνικε. καὶ οὕτω συνειρόμενον γέγονε τὸ, Τήνελλα Καλλίνικε. ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μέλους ἐστίν· Ὦ Καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεις. V.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος] τὸ μὲν μέλος, ὅπερ ὁ Ἀρχίλοχος συνέθηκεν ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ φωνῆεν, ἤγουν τὸ μετεώρῳ φωνῇ ᾀδόμενον, λέγω, ὁ Καλλίνικος, ὁ τριπλοῦς κεχλῃδὼς, ἐπιῤῥηματικῶς τὸ τριπλοῦς, ἀντὶ τοῦ ἐκ τρίτου, ἤτοι ὁ Καλλίνικος ὁ ἐκ τρίτου κεχλῃδὼς, τουτέστι τὸ, Χαῖρε, δεχόμενος, ἤγουν τὸ μέλος, τὸ Καλλίνικε χαῖρε, ἐκ τρίτου λεγόμενον, ἱκανὸν ἐγένετο κατὰ τὸν ὄχθον, ἀντὶ τοῦ τὸν λόφον, τὸν Κρόνιον, προηγήσασθαι κωμάζοντι τῷ Ἐφαρμόστῳ, ἐπὶ τῇ νίκῃ τὴν χορείαν τελοῦντι σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, τουτέστι τοῖς συνήθεσι, τοῖς προσφιλέσιν. ἀλλὰ νῦν, ω ψυχὴ δηλονότι, διὰ τόξων μουσικῶν πόῤῥω βαλλόντων, ἀντὶ τοῦ, διὰ λόγων ἐγκωμιαστικῶν, οὓς αἱ Μοῦσαι παρέχουσι, πόῤῥω τὴν εὐφημίαν πεμπόντων, τὸν Δία τε τὸν τῆς πυρώδους καὶ λαμπρᾶς ἀστραπῆς αἴτιον ἐπίνεμαι, ἤγουν ἐπᾴξελθε, τόξευσον, τουτέστιν, ὕμνησον τοιοῖσδε βέλεσιν, ἤτοι, διὰ τοιούτων ποιημάτων, καὶ τὸ σεβάσμιον ἀκρωτήριον τῆς Ἠλιδος, ἤγουν τὴν Ὀλυμπίαν, ὕμνησον δηλονότι, ὅπερ ποτὲ ὁ Πέλοψ ὁ ἥρως ὁ ἀπὸ τῆς Λυδίας, ἐξήρατο, ἀντὶ τοῦ, ἠράτο, ἤτοι ἔλαβεν, ἔδνον κάλλιστον ἀντὶ σῦ, προῖκα καλλίστην τῆς Ἱπποδαμείας. βέλος δὲ γλυκὺ πτερωτὸν, ἀντὶ τοῦ, λόγον ἐγκωμιαστικὸν, ἴει, ἤγουν πέμπε, Πυθῶνάδε, τουτέστι πρὸς τὴν Πυθῶνα. μέμνηται δὲ ᾗ τῆς Πυθῶνος, ἐπειδὴ καὶ ἐν αὐτῇ ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος. R.

2. Φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ] οἱ μὲν προσγράφουσι τῷ ᾶ ῑ τὸ, καὶ ἀκούουσι, τὸ τῇ φωνῇ λεχθέν· οἱ δὲ ἀποστροφον τίθενται ἐν τῷ ᾶ, καὶ τὸ φωνηθὲν καὶ πολυθρύλλητον ἀκούουσι. V.

Φωνᾶεν] Gl. Ms. α. τὸ μετεώρῳ φωνῇ λαληθέν.

3. Καλλίνικος ὁ τριπλόος] τρὶς ὑμνοῦντο οἱ νικηφόροι· ἅμα τῇ νίκῃ καὶ ἐν τῷ γυμνασίῳ καὶ ἐν τῇ πατρίδι. ἢ ὁ πολλάκις λεγόμενος τῇ νίκῃ. ἢ ἐπειδὴ τρία ἰάμβειά εἰσιν. Ἄλλως. τριπλόος, ὁ πλήθει λεγόμενος, οἱονεὶ ὑπὸ τοῦ πλήθους ᾀδόμενος, ἢ ὁ

ἀζηνόμενος καὶ πολλάκις ἀῤῥάμενος· τοῦτο λέγει κιχλαδώς. Ἄλλως. τριπλόος. ἀκαταλλήλως τῷ μέλος ἐπήγαγεν ὁ τριπλόος, οὐδετέρῳ προσπλέξας τὸ ἀρσενικὸν, ἀλλὰ ῥητέον πρὸς τὴν διάνοιαν αὐτὴν ἀπηντηκέναι. Ἀρχιλόχου μέλος ὁ ὕμνος, εἶτα ὕμνος ὁ τριπλοῦς· τριπλόος δὲ ἤτοι ὁ τρὶς ἐπαῤῥόμενος, ἢ τρίστροφος, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· στροφὴ δὲ καὶ ἀντιστρόφῳ τὰ τῶν λυρικῶν σύγκειται ποιήματα. V.

7. Ἑταίροις] Gl. Ms. γ. συγγενέσιν.

8. Ἑκαταβόλων] Gl. Ms. γ. μακρὰν τοξευόντων.

Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων] τότε μὲν οὖν καὶ περὶ τὸν καιρὸν τῆς νίκης ἐκεῖνα ἐλέχθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, νυνὶ δὲ, ἀπὸ τῶν τὰ πόῤῥω βαλλόντων τόξων μουσικῶν. τὸ δὲ ὅλον τροπή. τόξῳ μὲν γὰρ τὴν ποίησιν, βέλεσι δὲ τὰ ἐγκώμια παραβάλλει. Ἄλλως. ἑαυτῷ παρακελεύεται· ἀλλὰ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον, φησὶν, ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόξων ἐπινεμέσθητι τοῖς ὕμνοις τὸν Δία καὶ τὴν Ὀλυμπίαν. ἑκατηβόλων δὲ, τῶν εἰς ἅπαντα τόπον διϊκνεῖσθαι ποιούντων τὰ ποιήματα. V.

11. Σεμνόν τ' ἐπίνειμαι] ὑμνεῖν ἢ ὑμνηθῆναι ποίησον τὴν Πίσαν, τὴν πρωτεύουσαν τῶν πόλεων, ἢ διὰ τὸν ἀγῶνα, οἷον τὴν τὸν ἀκρότατον καὶ κάλλιστον τῶν ἀγώνων ἔχουσαν. τὸ δὲ ἐπίνειμαι ἢ πρὸς ἑαυτὸν, ἢ πρὸς τὸν χορόν. Ἄλλως. Ἐπίνειμαι] ἔπεσθε. ἡ δὲ παρακέλευσις ἢ ὡς πρὸς ἑαυτὸν, ἢ ὡς πρὸς τὸν χορόν. ἔπεσθε οὖν φησι τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἠλιδος, ὅπερ ποτὲ ὁ Πέλοψ ἐξαίρετον εἴληφε παρὰ τῆς Ἱπποδαμείας, νικήσας τὸν Οἰνόμαον, ἔδνον. V.

12. Ἀκρωτήριον Ἄλιδος] ὃ προσεκτήσατο Πέλοψ, λαβὼν τὴν Ἱπποδάμειαν. φησὶ δὲ, τῶν ἐκ τῆς Ἱπποδαμείας αὐτῷ περιγενομένων δώρων, ὅτι ἔγημεν αὐτὴν, τοῦτο κάλλιστον ἔδνον εἶναι, τὴν ἐκείνης τῆς χώρας κτῆσιν. — Ἄλλως. ἀκραιρόν ἐστιν ἐπὶ τῆς Ἱπποδαμείας τὸ ἔδνον. ἔδνα γὰρ διδόασιν οἱ ἄνδρες, φερνὰς δὲ αἱ γυναῖκες, παρὰ τὸ φέρειν μεθ' ἑαυτῶν. V.

13. Τοιοῖσδε μέλεσι] τοιοῖσδε ποιήμασι, τοιούτοις ὕμνοις, τοῖς νῦν, καὶ μὴ οἷοις οἱ πρότερον. V.

17. Πτερόεντα δ' ἴει ὀϊστὸν] τροπικῶς τὸν ὕμνον· πάλιν δὲ ἡ πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς τὸν χορὸν τρέπει τὸν λόγον· καὶ εἰς τὴν Πυθῶνα δὲ ἴει καὶ παρόπεμπε τὸν πτερόεντα ὀϊστόν. πάλιν δὲ τῇ τροπῇ κέχρηται. παρακελεύεται δὲ ἑαυτὸν, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας βαλεῖν τοῖς τῶν ἐγκωμίων βέλεσι καὶ τὴν Πυθῶνα κατὰ σκοπόν. ἐνίκησε δὲ ὁ Ἐφάρμοστος καὶ Ὀλύμπια, ὡς προεῖπε, καὶ Πύθια, ἑβδομηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι. V.

18. Πυθῶνάδ' ὀϊστόν] ἀντὶ τοῦ, καὶ τὴν Πυθῶνα ὕμνει, καὶ πρὸς τὴν Πυθῶναν, φησὶν, ἀφίει τὸν γλυκὺν ὀϊστὸν, ὅ ἐστι τὸν ὕμνον, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας μεταβάς. Καὶ γὰρ Πύθια ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος τῇ τριακοστῇ Πυθιάδι. V.

19. Οὔ τοι χαμαιπετέων] οὐ γὰρ δὴ εὐτελῶν οὐδὲ μικρῶν λόγων ἀπάρξη, περὶ τῶν τοῦ ἀνδρὸς παλαισμάτων λέγων, καὶ τῇ πιθάρᾳ ἐπὶ τούτῳ χρώμενος· οὐ τοιούτων λόγων ἐφάψῃ κατὰ τοῦτον τὸν ὕμνον, οἵ πέσοιεν ἂν χαμαὶ, ἀλλ' ἐνδόξων καὶ δυνατῶν πανταχοῦ διϊκνεῖσθαι. V.

Μὴ δῆτα ἄψῃ λόγων χαμαὶ κειμένων, τουτέστιν, ὑπτίων, εὐτελῶν· ἤγουν μὴ χρήσῃ λόγοις εὐτελέσιν, ἐλελίζων, ἤτοι κινῶν τὴν φόρμιγγα ἐπὶ τοῖς παλαίσμασι τοῦ ἀνδρὸς, ἀντὶ τοῦ, χάριν τῆς νικῆς τῆς ἐν τῇ πάλῃ τοῦ ἀνδρὸς, τοῦ ἐκ τῆς ἐνδόξου Ὀποῦντος. αἰνήσαις, ἀντὶ τοῦ ἐπαίνεσον, ὕμνησον αὐτὴν τὴν πόλιν τὴν Ὀποῦντα καὶ τὸν υἱὸν, ἀντὶ τοῦ τὸν πολίτην αὐτῆς, δηλονότι τὸν Ἐφάρμοστον. ἥντινα, ἤγουν τὴν πόλιν, λέλογχε, τουτέστιν εἰς κλῆρον ἔλαβεν, ἡ Θέμις, ἀντὶ τοῦ ἡ Δίκη, καὶ ἡ Ξυγάτηρ αὐτῆς ἡ τὰς πόλεις σώζουσα, ἡ κατὰ πολὺ τιμία Εὐνομία. ἕπεται γὰρ τῇ δίκῃ, τὸ καλῶς τοῖς νόμοις χρῆσθαι. Θάλλει δὲ αὐτὴ ἡ Ὀποῦς, ἤγουν λαμπρά ἐστιν ἐπ' ἀρεταῖς, τουτέστιν, ἐπ' ἀριστείαις, ἐπ' ἀνδραγαθίαις ἐπίσης τε ἐν τῇ Κασταλίᾳ, ἤγουν ἐν τῇ Πυθῶνι καὶ πλησίον τοῦ ῥεύματος τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤτοι καὶ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ· ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Κασταλίας

καὶ τοῦ Ἀλφιοῦ, στεφάνων ἐξαίρετοι κόσμοι ἐπαίρουσι, τουτέστι μιγαλύνουσιν, ὑμνοῦσι, τὴν Ὀπουῆντα τὴν μητρόπολιν τῶν Λοκρῶν, τὴν περιῤῥαδομένην, τὴν ἀγλαόδενδρον, ἡγουν τὴν εὐθαλῶν δένδρων αὐξητικὴν, τουτέστι, τὴν εὔγιον. R.

22. Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος] ποίου φησὶν ἀνδρός; τοῦ ἐκ τῆς Ὀπουῆντος, ἵν' ᾖ, τοῦ Ἐφαρμόστου. ἐκεῖθεν γὰρ τὸ γένος ἔσχε. V.

Αἰνήσαις ἢ καὶ υἱὸν] ἀντωνυμία. κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ, αὐτὴν τὴν Ὀπουῆντα. υἱὸν δὲ τὸν πολίτην λέγει. Ἄλλως. τὴν πόλιν Ὀπουῆντα, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς, τὸν νικηφόρον. υἱὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ πολίτην. δύναται δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἠρῳΐδα λέγειν, υἱὸν δὲ Ὀπουῆντα. V.

24. Ἂν Θέμις] ἥντινα Ὀπουῆντα ἢ τε Θέμις καὶ ἡ Δυγάτηρ ταύτης Εὐνομία, ἡ τὰς πόλεις σώζουσα, πεπλήρωται κατέχειν, ἥτις Εὐνομία μεγάλην δόξαν ἔχει. V.

25. Σώτειρα Εὐνομία] σώζει γὰρ ἡ Εὐνομία τὰς πόλεις. λέγει δὲ, ὅτι ἡ Ὀπους εὐνομία καὶ δικαιοσύνη χαίρει. Δυγάτηρ δὲ ἡ Εὐνομία Δικαιοσύνης, ἐπειδὴ οἱ νόμοι δικαίου χάριν ἐτέθησαν. R.

27. Θάλλει] Gl. Mss. β. γ. λάμπει.

Θάλλει δ' ἀρεταῖς] βρύει δὲ καὶ αὔξεται ταῖς ἀρεταῖς τῆς νίκης ἡ Ὀπους, ἵν τε τῇ Κασταλίᾳ πηγῇ ἐν Πυθοῖ, καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἀλφιοῦ ποταμοῦ, τουτέστιν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' ὧν, ἤτοι ποταμῶν, ἡ τόκων, αἱ νῖκαι καὶ τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων τὴν ἔνδοξον τῶν Λοκρῶν μητέρα, τὴν Ὀπουῆντα, ἐπέρχονται, καὶ ὑψοῦσι τὴν καλλίδενδρον, ἀφ' οὗ δηλοῖ τὴν εὔγιον. Ἄλλως. Θάλλει ταῖς ἀρεταῖς τῆς Κασταλίας, ἀντὶ τοῦ, τῆς Πυθοῦς. κρήνη γάρ ἐστιν ἐν Πυθῶνι· τὰ γὰρ Πύθια ἐνίκησε καὶ τὰ Ὀλύμπια. V.

30. Ἄωτοι] Gl. Ms. γ. χαρίσματα.

31. Ἐπαείρουσι] ὑψοῦσι, μετεωροῦσιν, ὑμνοῦσι. V. Δοξάζουσι. Gl. Ms. γ.

32. Μητέρ' ἀγλαόδενδρον] μητέρα, τὴν Ὀπουῆντα, τοῦ Ἐφαρμόστου πατρίδα, μητρόπολιν δὲ τὴν Ὀπουῆντα τῶν Λοκρῶν λέγει. V.

33. Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν] ὁ νοῦς τοιοῦτος· ἐγὼ δὴ οὖν ταύτην τὴν προσφιλεστάτην Ὀπουῆντα ἐκδήλοις καταυγάζων ὕμνοις, πανταχοῦ ἐπέμπω ταύτην τὴν ἀγγελίαν, καὶ ἵππου ταντὸς ταχυτέραν, καὶ ναὸς ταχείας θᾶττον, εἴπερ τινὶ θείᾳ μοίρᾳ καὶ μετά τινος θείας χειρὸς τὸν ἐξαίρετον τῶν Χαρίτων κῶπον, (τὸν ποιητικὸν λέγει) νέμομαι. τοῦτο δὲ νέμομαι εἴπεν, ὅτι οἶδεν αὐτὸν εὐφυῶς καὶ δυνατῶς φράζοντα· εἰ δὲ καὶ χάρις τοῖς ποιήμασιν ἐφάψεται, ὡς ἀνθρώπως, ἀγνοεῖ. V.

Ἐγὼ δὲ τὴν προσφιλῆ ἐμοὶ πόλιν ταύτην τὴν Ὀπουῆντα φλέγων, ἀντὶ τοῦ λαμπρύνων, ᾠδαῖς μαλεραῖς, ἤγουν λαμπραῖς, ταχύτερον καὶ ἵππου ἀγάνορος, ἤτοι πάνυ γενναίου (ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνδρῶν· ὁ ἀγήνωρ γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων κυρίως λέγεται, καί ἐστι ταυτὸν τῷ ἀνδρεῖος· ἵπποι δὲ λέγονται κατὰ τοῦτο γενναῖοι καὶ ἀγέρωχοι καὶ εὔψυχοι·) καὶ νηὸς ὑποπτέρου, ἀντὶ τοῦ ταχυτάτης, θᾶττον πέμψω πανταχόσε ταύτην τὴν ἀγγελίαν τὴν περὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων, αὐτῆς δηλονότι καὶ τῆς εὐνομίας. R.

Φίλαν] ἀγαπητήν. Gl. Mss. β. γ.

34. Μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς] λαμπραῖς, κατὰ μετωνυμίαν. Ἄλλως. ταῖς λαμπραῖς καὶ ἐκδήλοις. ἐπιφλέγων δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπαυγάζων. δίολου γὰρ τῇ τροπῇ ὡς ἐπὶ πυρὸς ἐπέμενε. λαμπρύνων ἐγὼ οὖν, φησὶν, ὑμνῶν τὴν πόλιν ταύτην, τὴν ἀγγελίαν πανταχοῦ πέμψω ταχύτερον ὀξέος ἵππου καὶ νηὸς οὐριοδρομούσης, εἰ σὺν Θεοῦ βουλήσει πεχαρισμένα ποιήματα γράφω. V.

Ἐπιφλέγων] Gl. Ms. γ. μιγαλύνων.

35. Ἀγάνορος] Gl. Ms. γ. μεγαλοψύχου.

36. Ναὸς ὑποπτέρου] ταχείας, ἢ διὰ τὰς κώπας. Ὅμηρος (Odyss. λ. 124.)· " τὰ πτερὰ νηυσὶ πέλονται." ἀγγελίαν δὲ, τὴν περὶ τῆς νίκης. V.

37. Ἀγγελίαν] τὸν ὕμνον, ὃν πρὸς τὸν πολίτην αὐτῆς πλέκων, καὶ αὐτὴν ἀΐδιον θήσω, μέχρις ἂν παρ' ἀνθρώποις ὦσι λόγοι. R.

38. Εἰ σύν τινι μοιριδίῳ] δύναται τὸ εἰ ἐνταῦθα καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ λαμβάνεσθαι, καὶ διστακτικῶς. ἄμεινον δὲ τὸ δεύτερον. εἰ σὺν παλάμῃ τινί, ἀντὶ τοῦ βοηθείᾳ, μοιριδίᾳ, τουτέστι μοίρας κρείττονος, κἄπειτα ἐξαίρετον καρπώσωμαι Χαρίτων, ἀντὶ τοῦ, δύναμιν λόγων, ἣν αἱ Χάριτες ἐφορῶσι, τουτέστι Χαρίτων μετέχουσαν. Κεῖναι γὰρ, ἤγουν αἱ Χάριτες παρέσχον τοῖς ἀνθρώποις τὰ τέρψιν ἐμποιοῦντα. R.

Μοιριδίῳ παλάμᾳ] δαιμονίᾳ μηχανῇ καὶ τέχνῃ. V.

39. Χαρίτων κἄπειτα] τὴν ποιητικήν. ὅτι δὲ παροικοῦσι ταῖς Μούσαις αἱ Χάριτες, καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ (Theog. 64.)·

Παὶρ δ' αὐταῖς Χαρίτές τε καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσι. V.

Ἐξαίρετον κἄπειτα] φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ (64.), μετὰ Μουσῶν εἶναι τὰς Χάριτας·

Παὶρ δ' αὐταῖς Χαρίτές τε καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν. R.

40. Κεῖναι γὰρ ὅπασαν] αἱ Χάριτες τὰ ἐν τῷ βίῳ τερπνὰ τοῖς ἀνθρώποις παρέσχον. ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ καὶ ἀνδρεῖοι ἄνδρωποι κατὰ βούλησιν τοῦ δαιμονίου καὶ θεῶν γίνονται. Χαρίτων μὲν γὰρ ἔργον οἶδε τὸ, τὰ πράγματα χαριέντως ἀποτερματίζειν· Μοιρῶν δὲ καὶ εἱμαρμένης τὸ, δυνατούς τινας κατὰ ἀνδρείαν καὶ συνετοὺς κατὰ φρόνησιν γίνεσθαι. λειληθότως δὲ ὁ Πίνδαρος διὰ τὸ ἀνεπαχθὲς τὰ ἴδια ἐπιξεργάζεται ἐγκώμια. V.

41. Τὰ τερπνὰ] Gl. Ms. γ. μαθήματα.

Ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ] ἀγαθοὶ δὲ ἐγένοντο ἄνδρες, ἤγουν ἀνδρεῖοι καὶ σοφοὶ, τουτέστι φρόνιμοι, κατὰ δαίμονα, ἀντὶ τοῦ, κατὰ μοῖραν θείαν. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐγένοντο δηλονότι κατὰ μοῖραν θείαν φρόνιμοι καὶ ἀνδρεῖοι, πῶς ἂν ὁ Ἡρακλῆς ἐναντίον τῆς τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος ἐτίναξεν, ἤγουν σφοδρᾷ ὁρμῇ ἐκίνησε, διὰ τῶν χειρῶν τὴν σκυτάλην, τουτέστι, τὴν ῥάβδον, τὸ ῥόπαλον, ὁπηνίκα ὁ Ποσειδῶν στὰς ἤρειδεν, ἀντὶ τοῦ ἐπίεζεν αὐτὸν ἀμφὶ τὴν Πύλον, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν Πύλον· ἐπίεζέ τε αὐτὸν ὁ Φοῖβος δι' ἀργυροῦ τόξου πολεμῶν αὐτῷ δηλονότι. R.

42. Κατὰ δαίμον' ἄνδρες] ἀγαθοὶ, φησὶν, ἄνδρες κατὰ ἀνδρείαν, ᾖ σοφοὶ κατὰ σύνεσιν, ἐκ θεοῦ μοίρας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ παραδεικνὺς παραβάλλει τὸν Ἡρακλέα, ὅτι εἰ μὴ κατὰ θεοῦ μοῖραν ἐγεγόνει τοιοῦτος, οὐκ ἂν ποτε ὑπέστη ἀντιστῆναι Ἀπόλλωνι, καὶ Ποσειδῶνι, καὶ Ἅιδῃ Ἡρακλῆς. V.

44. Ἐπεὶ ἀντία πῶς ἂν (sic) τριόδοντος ἕως θνασκόντων. Τίνες εἰσὶν αἱ αἰτίαι, δι' ἃς ἐπολέμησε τοῖς τρισὶ θεοῖς ὁ Ἡρακλῆς; πρὸς τὸν Ποσειδῶνα μὲν, προϊστάμενον Πυλίων. ἐπολέμει γὰρ Ἡρακλῆς τοῖς Πυλίοις διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· ἀνελών τινα Τραχίνιον καὶ φεύγων τοῦ φόνου τὸ μύσος ἔρχεται πρὸς Νηλέα ἐπὶ τῷ καθαρθῆναι τοῦ φόνου. ὡς οὖν οὐκ ἐπέτρεψεν, ἐκίνησε πρὸς Νηλέα πόλεμον. ὁ οὖν Ποσειδῶν ὡς ὑπὲρ παιδὸς ἐμαχίσατο τῷ Ἡρακλεῖ. Νηλεὺς γὰρ καὶ Πελίας Ποσειδῶνος υἱοί. πρὸς δὲ Ἀπόλλωνα οὕτω καὶ διὰ τοιαύτην αἰτίαν· εἰς γὰρ τὴν Πυθῶνα παρεγίνετο μαντευσόμενος περί τινος. ἔφη οὖν αὐτῷ ἡ Πυθία, μὴ παρεῖναι τὸν θεὸν μηδὲ χρησμῳδεῖν. ὀργισθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε τὸν μαντικὸν τρίποδα καὶ πρὸς αὐτὸν εἵλετο τὴν μάχην. πρὸς δὲ τὸν Ἅιδην διὰ τοῦτο· ἐπισαχθεὶς γὰρ τὸν Κέρβερον κύνα ἀγαγεῖν ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, εἶτα διακωλυόμενος, ἐτόλμησε καὶ πρὸς τὸν Ἅιδην. αἱ δὲ μάχαι αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐν διαφόρῳ χρόνῳ τῷ Ἡρακλεῖ γεγόνασιν. Ἄλλως. ἰδίως κἀνταῦθα ὁ Πίνδαρος τὸν Ἡρακλέα φησὶ τοῖς τρισὶ πολεμῆσαι θεοῖς. διδόσθω γὰρ αὐτῷ, φησὶν ὁ Δίδυμος, περὶ τὴν ὑπὸ τῷ Νέστορι Πύλον συστῆναι τὸν πόλεμον, Ὁμήρου τὴν ἐν ᾠδῇ πύλην εἰπόντος (Iliad. ε. 397.)· "Ἐν Πύλῳ, ἐν νεκύεσσι βαλών." εἶη δ' ἂν νῦν ὁ Πίνδαρος τὰ καὶ τόποις καὶ χρόνοις διεστῶτα εἰς ἕνα καιρὸν ἄγων ἕνεκα τοῦ μείζονος, ἢ ἐσχάταις ἔχειν τὸν Ἡρακλέα ἐπαινεῖν ἀληθείαις. Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν Πυθοῖ μάχεται περὶ

τοῦ τρίποδος, οὐκ ἀμύνων τῇ Πύλῳ. Ἄλλως. Ἐπεὶ ἀντίον *] ἐπεὶ εἰ μὴ ἐκ θεῶν ὑπάρχει τὰ κάλλιστα τοῖς ἀνθρώποις, πότε ἂν ἡδυνήθη Ἡρακλῆς τῷ ῥοπάλῳ ἀντιμάχεσθαι πρὸς τὴν τοῦ Ποσειδῶνος τρίαιναν καὶ νικῆσαι, ἡνίκα ὁ Ποσειδῶν τὰς περὶ τὴν Πύλον διεκώλυε τὸν Ἡρακλέα καὶ ἐπολέμει; V.

Ἱστορία. Τραχίνιόν τινα ἀνειλὼν Ἡρακλῆς, προστάξαντος Ἀπόλλωνος ἔρχεται εἰς Νηλέα τὸν Ποσειδῶνος, ἵνα ὑπ' αὐτοῦ καθαρθείη τοῦ φόνου. μὴ βουληθέντος οὖν τοῦ Νηλέως, πόλεμον συνίστησε πρὸς αὐτὸν Ἡρακλῆς καὶ πρὸς τὸν τούτου πατέρα Ποσειδῶνα τῷ παιδὶ συμμαχοῦντα. Ἑτέρα. Ἐλθὼν εἰς Πυθίαν Ἡρακλῆς ὑπὲρ τούτου χρησόμενος τῷ Ἀπόλλωνι, ἤκουσε παρὰ τῆς Πυθίας, μὴ εἶναι τὸν θεὸν ἐνταῦθα, μηδὲ μαντεύεσθαι. ὀργισθεὶς ἐπὶ τούτῳ, τὸν τρίποδα λαβὼν ἔῤῥιψεν, ὥστε μάχην ἐντεῦθεν ἀνταίρων πρὸς τὸν θεόν. Ἑτέρα. Ἐπολέμησε πρὸς τὸν Ἅιδην Ἡρακλῆς, ὅτε, ἀπελθὼν τὸν Κέρβερον λαβεῖν, ἐκωλύετο παρ' αὐτοῦ. λέγει οὖν, πῶς ἂν Ἡρακλῆς ταῦτα ἐποίησε, μὴ ὑπὸ Διὸς τοιοῦτος γεγονώς; δίον εἰπεῖν βροτῶν πρὸς τὸ θνησκόντων, βρότεα εἶπε πρὸς τὰ σώματα. R.

45. Σκύταλον] Gl. Ms. γ. ῥοπάλην.

46. Ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον] ὅτι παρακηκόει Ὁμήρου λέγοντος· "Ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι." διὸ καὶ μεμυθολόγηκε τὰ περὶ τὴν Πύλον τοῦ Νέστορος. Ὅμηρος δὲ οὐκ ἐν Πύλῳ λέγει τῇ πόλει, ἀλλ' ἐν πύλῃ τῇ τοῦ ᾅδου φησὶν αὐτὸν μάχεσθαι. V.

50. Ἀΐδας] Schol. Ms. γ. Οὗτος ὁ Ἅιδης βασιλεὺς ἦν τῶν Μολοσσῶν, ὃς εἶχε τὸν κύνα τὸν καλούμενον Κέρβερον.

Οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον] τῇ ῥάβδῳ κέχρηται καθάπερ ὅπλῳ τινὶ, βίαν μὲν οὐδεμίαν παρεχομένῃ, καθάπερ ἡ τριόδους ἢ ξίφος ἢ δόρυ, ἀλλὰ δυνάμει συνεχῆτο θελκτικῇ καὶ μαλακτικῇ τῆς ψυχῆς· ταύτῃ γοῦν φησὶ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὸν κατάγειν. ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείους οὖν ὁ Ἅιδης ἔργῳ διὰ τῆς ῥάβδου ταύτης οὐδὲν ἠδύνατο δρᾶσαι, διὰ τὸ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμβλυνθῆναι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ, εἰ μὴ κατὰ δαίμονα ἄνδρες ἐγένοντο, οὐκ ἂν οὔτε ὁ Ἅιδης ἀσθενὴς καὶ ἀκίνητον διαμαχόμενος Ἡρακλεῖ εἶχε ῥάβδον, ἐν ᾗ ῥάβδῳ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα ἀσθενῆ ποιῶν, οὕτως εἰς τὸν κοῖλον τόπον τοῦ ᾅδου κατάγει τῶν τελευτώντων. ὅτι δὲ κληκτικὴ ἡ ῥάβδος καὶ κατεργάσασθαι δύναται, Ὅμηρός φησιν ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ (Iliad. ω. 343. sq. Od. ε. 47. sq.)·

Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτι καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. V.

Οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν] οὐδὲ ὁ Ἅιδης εἶχεν ἀκίνητον, ἤγουν ἀνενέργητον τὴν ἑαυτοῦ ῥάβδον, δι' ἧς κατάγει τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀγυιὰν ἤτοι τὴν δίοδον, τὴν στενωπὸν, τὴν κοίλην, τῶν ἀποθνησκόντων, τουτέστι τὰς καταδύσεις τῆς γῆς, ἃς οἱ ἀποθνήσκοντες διέρχονται. συνάπτει μὲν τὴν μάχην τῶν θεῶν τούτων τὴν πρὸς τὸν Ἡρακλέα, ἀντιστάττει δὲ αὐτὸν τῇ τριαίνῃ μόνῃ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' ἧς συνυπακούειν δίδωσι καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους αὐτῷ ἀντικαράταξιν καὶ ἰσχύν. ὁ γὰρ λόγος αὐτῷ σαφέστερον οὕτως ἔχει· ἐπεὶ πῶς ἂν ὁ Ἡρακλῆς ἐναντίον τῆς τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος τὸ ἑαυτοῦ ῥόπαλον ἐκίνησεν, ὁπηνίκα ὁ Ποσειδῶν ἔπιεζεν αὐτὸν, καὶ ὁ Φοῖβος καὶ ὁ Ἅιδης διὰ τῆς ἑαυτοῦ ῥάβδου; ἀγανακτῶν δὲ πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὡς προσκρούοντα τοῖς θεοῖς, ἀναστέλλει ἑαυτὸν μὴ λέγειν τοιαῦτα καί φησιν· ἀπόῤῥιψον, ἤγουν ὡς βάρος ἀπόθου, ὡς ἐπιβλαβῆ ἔασον τοῦτον τὸν λόγον, ὦ στόμα ἐμόν. ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεοὺς, τουτέστι τὸ βλάσφημα περὶ θεῶν εἰπεῖν, ἐχθρὰ σοφία, ἤγουν μεμισημένη, καὶ τὸ καυχᾶσθαι ἔξω τοῦ καιροῦ (τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ Χαρίτων εἶπε κῆπον νέμεσθαι) μανίαις ὑποκρίκει, ἀντὶ τοῦ συνᾴδει, τουτέστι, μανίᾳ ἐστὶν ἴσον. R.

* et G. Leg. ἐγένοντ' ἐπεὶ ἀντίον, πῶς ἂν τρ.

53. Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν] ὥσπερ παρὰ τὸ αἴθω αἴθυια, οὕτω καὶ παρὰ μύω, μυῖω, καὶ παρὰ τὸ ἄγω, ἀγυιά. V.

54. Ἀπόμοι λόγον τοῦτον, στόμα, ῥίψον] ἀπόῤῥιψόν μοι τοῦτον τὸν λόγον, ὦ στόμα, παῦσαι τοῦ λέγειν τοιαῦτα περὶ Θεῶν· τὸ γὰρ βλασφήμως ἐχόμενα λέγειν περὶ Θεῶν, ἀλλότριον τοῖς σοφοῖς, ἀνοήτοις δὲ οἰκεῖον. σοφία μὲν γὰρ οἶδε τὸ γινώσκειν τὰ παλαιὰ καὶ ταῦτα ἑρμηνεύειν τεχνικῶς διασκευάζουσα, τὸ δὲ πρὸς λοιδορίαν ἕλκειν τὰ ποιήματα, οὐχ ὅσιόν ἐστιν, ὡς διορίζεται. διὸ ἐχθρὰν σοφίαν αὐτὸν ὀνομάζει. V.

Τό μοι οὐτ ἔστι πρὸς τὸ στόμα, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' ἔστι πρὸς τὸ ῥίψον, καί ἐστιν ὅμοιον τῷ, ἀφαιρῶ σοι τὴν νόσον. R.

55. Ῥίψον] Schol. Ms. β. ὡς βλαβερόν.

56. Ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι] διότι ἄνδρα ὄντα τὸν Ἡρακλέα τριῶν Θεῶν ἀπέδειξεν ὄντα βελτίονα. V.

58. Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν] τὸ γοῦν ἐπὶ ταῖς οὕτως ἀκαίροις καὶ (οὐκ) ἀναγκαίαις διηγήσεσι καυχᾶσθαι καὶ σεμνύνεσθαι μανίας ὅμοιόν ἐστι. τοῦτο δὲ εἴρηκε, παρόσον ἀσεβεῖν δείξει (f. δόξει), ἐὰν τὸν Ἡρακλέα ἐγκωμιάζῃ ἐπὶ τῇ τοὺς Θεοὺς νενικηκέναι. V.

59. Μανίαις ὑποκρέκει] συμφωνεῖ, οἷον ἐνδόσιμόν ἐστιν. Ἄλλως. Ὑποκρέκει, ὑπηχεῖ, προσέοικεν. ὑποκρέκειν γὰρ κυρίως ἐστὶ, τὸ ἠρεμαίως ὑπηχεῖν ἐν τῷ ἁρμόζειν τὴν κιθάραν. ὑποστρετίζει οὖν, ἐνδόσιμός ἐστι μανία. ἡ μεταφορὰ οὖν ἀπὸ τῶν τῆς κιθάρας κρουμῶν. πρότερον γὰρ τῆς κιθάρας ἁψαμένου, ὑποκρέκουσιν. V.

60. Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτα] μὴ γοῦν θορύβει καὶ τὰ τοιαῦτα φλυάρει, ἀλλ' ἀπόῤῥιψον καὶ ἔα καὶ μὴ μέμνησο πολέμων καὶ μαχῶν. τὰ γὰρ τοιαῦτο κεχώρισται καὶ πόῤῥω ἐστὶ τῶν Θεῶν. V.

Μὴ νῦν, ὦ στόμα δηλονότι, λαλάγει, ἤγουν λήρει τὰ τοιαῦτα· ἔα πάντα πόλεμον, καὶ πᾶσαν μάχην χωρὶς, ἤτοι μακρὰν, τῶν Θεῶν· φέροις δὲ, ἀντὶ τοῦ φέρε, κίνει, τὴν γλῶσσαν πρὸς τὸ ἄστυ τῆς Πρωτογενείας, τῆς Θυγατρὸς τοῦ Ὀπούντος [τοῦ καὶ Δευκαλίωνος,] ὅπου, ἤγουν ἐν τῇ Ὀπούντι, ἡ Πύῤῥα καὶ ὁ Δευκαλίων ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ καταβάντες, τῇ αἴσῃ, ἀντὶ τοῦ, τῇ προσταξει, τῇ βουλῇ, τοῦ Διὸς τοῦ αἰολοβρόντου, ἤγουν τοῦ τῶν ταχέως κινουμένων βροντῶν αἰτίου, οἶκον ἐποίησαν τὴν ἀρχήν. χωρὶς δὲ συνδυασμοῦ γενεὰν ἐκτησάσθην, ἤγουν ἐκτήσαντο, ἔσχον, λιθίνην, τουτέστιν ἀπὸ λίθων, ὁμόδημον, ἤτοι ὁμογενῆ. λαοὶ δὲ ὠνομάσθησαν, ἡ γενεὰ δηλονότι· πρὸς τὸ σημαινόμετον ἡ ἀπόδοσις. R.

61. Ἔα] Gl. Ms. β. κατάλειψον.

62. Φέροις δὲ Πρωτογενείας] φέροις δὲ μᾶλλον, ὦ στόμα, καὶ λέγοις τὰ περὶ τῆς πόλεως τῆς ἀπὸ Πρωτογενείας, λέγει δὲ τῆς Ὀπούντος, ὑμνοίης δὲ, φησὶ, τὸ τῆς Πρωτογενείας ἄστυ· ταύτης γὰρ καὶ Λοκροῦ κατ' ἐπίκλησιν μὲν, Ὀπούς, τῷ γόνῳ δὲ, Διός· Πρωτογένεια δὲ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας. ὁ μέντοι Πίνδαρος Πρωτογένειαν Ὀπούντος ἱστορεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. V.

64. Ἵν' αἰολοβρόντα Διὸς αἶσα] καλῶς τοῦ κατακλυσμοῦ μεμνημένος αἰολοβρόνταν εἶπε τὸν Δία· ἵν' οὖν, ἐν τῇ Ὀπούντι, λέγει· ἐκεῖ γάρ φησι Δευκαλίωνα καὶ Πύῤῥαν οἰκῆσαι, ὧν Θυγάτηρ Πρωτογένεια. Ἀπολλόδωρός (Fragm. p. 1039.) φησιν, οὐκ ἐν Ὀπούντι, ἀλλ' ἐν Κύνῳ τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Πύῤῥαν οἰκῆσαι. Ἄλλως. ἔνθα, ἐν ᾗ Ὀπούντι, κατὰ βούλησιν τοῦ Διός, ὅ τε Δευκαλίων καὶ ἡ Πύῤῥα ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Παρνασσοῦ καταβάντες κατῴκισαν ἑαυτοῖς οἰκίαν. ὅτε γὰρ ὁ κατακλυσμὸς, ἀνῆλθον εἰς τὸν Παρνασόν. ὄρος δέ ἐστι πάντων ὑψηλότατον. Πρωτογένεια δὲ κατὰ μέν τινας Προμηθέως, κατὰ δὲ ἑνίους Ὀπούντος τοῦ ἐν Ἤλιδι ποταμοῦ. ἐκ ταύτης καὶ Διὸς Ὀπούς, ἡ πόλις τῶν Ὀπουντίων. ἵν' οὖν δείξῃ τὸ εὐγενὲς τῆς μητρὸς, λέγει τὴν πόλιν τῆς Ὀπούντος, Πρωτογενείας. V.

68. Ἄτερ δ' ἐύνᾶς] οἱ περιερημένοι Δευκαλίων τε καὶ Πύῤῥα χωρὶς κοίτης καὶ μίξεως ὅμοιον καὶ ἴσον γένος δήμου ἐποιήσαντο ἐκ λίθων βολῆς. οἱ γὰρ πεμπόμενοι εἰς τὰ ὄπισθεν λίθοι παρ' αὐτῶν ἄνθρωποι ἐγίνοντο. διὰ τοῦτο καὶ λαοὶ οἱ ὄχλοι, ἀπὸ τοῦ λᾶας. Πύῤῥα δὲ γυνὴ Δευκαλίωνος. ἐξάδελφοι δὲ οὗτος· Ἰαπετοῦ γὰρ παῖδες Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς, δύο ἀδελφοὶ, καὶ ἐκ μὲν Προμηθέως καὶ Κλυμένης [Δευκαλίων, ἐξ οὗ. *Ex Schedis.*] Ἕλλην, ἀφ' οὗ καὶ Ἕλληνες, καὶ Δευκαλίων. Πύῤῥα δὲ, ἡ Δευκαλίωνος γυνὴ, θυγάτηρ Ἐπιμηθέως. καὶ ὁ μὲν Ἐπίχαρμος ἀπὸ τῶν λίθων λαοὺς τοὺς ὄχλους φησὶν ὠνομάσθαι. Φιλόχορος δέ φησι Κέκροπα βουλόμενον τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον καὶ τὸ πλῆθος ἐπιγνῶναι, κιλεῦσαι αὐτοὺς λίθους εἰσφέρειν καὶ βάλλειν εἰς τὸ μέσον, ἐξ ὧν ἐπιγνῶναι διαμυρίους αὐτοὺς ὄντας. ἀπὸ Κέκροπος οὖν φησι τοὺς ὄχλους λαοὺς ὀνομασθῆναι. Ἄλλως. κατηκολούθησε τοῖς μυθογράφοις εἰρηκόσι λαοὺς τοὺς ἀνθρώπους παρωνομάσθαι, διὰ τὸ ἐκ λίθων γενέσθαι. "Ἐκ δὲ λίθων ἐγένοντο βροτοὶ, λαοὶ δὲ καλέονται." διό φησιν ὁ Πίνδαρος ἄνευ συνουσίας αὐτοὺς κτήσασθαι λίθινον γόνον. V.

Ἱστορία. Τὸν ἐπὶ τῷ Νῶε κατακλυσμὸν Ἕλληνες ἐξ ἡμῶν κικλοφότες, οὕτω φασί· Διὸς τὴν γῆν κατακλύσαντος Δευκαλίων καὶ Πύῤῥα ἴν τινι κιβωτίῳ εἰσιλθόντες μετεωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ ὕδατος ὑπερόνω τοῦ Παρνασσοῦ, κατὰ δέ τινας, ὄρους Λυκωρίως καλουμένου· πεπαυμένου δὲ τοῦ ὕδατος ἐξελθόντες τῆ κιβωτίου προσετάχθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς τὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ὀᾶ ὄπισθεν ῥίπτειν· οὐκ ἄλλην δὲ ἢ τὴν γῆν μητέρα ὑποτοπάσαντες, λίθους λαβόντες ὄπισθεν αὐτῶν ἐῤῥίπτον· καὶ οὓς μὲν ἡ Πύῤῥα ἔῤῥιπτε, γυναῖκες, οὓς δὲ ὁ Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο. ὅθεν ἐστὶ καὶ τὸ λαὸς ὄνομα· λᾶς γὰρ ὁ λίθος. R.

72. Ἔγειρ' ἐπέων σθὶν οἶμον] τὸν τῶν ἐπέων λιμένα *. καθόρμισον εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον τοῖς (f. τοὺς) ἀπὸ Δευκαλίωνος καὶ τοῦ Λοκροῦ, ὡς τοῦ νικηφόρου ἀπογόνου ὄντος Δευκαλίωνος. τὸν δὲ κατὰ Δευκαλίωνα λόγον, ὡς κοινὸν ὄντα, παραιτεῖται λέγειν. φησὶν οὖν· ἔγειρε ϰ' ἴσα ϰ' παῦε τὴν ὁδὸν ταύτην τὴν ἡδεῖαν τῆς μυθολογίας· λιγὺν δὲ εἶπε τῇ ἀκοῇ μόνῃ. προσήκει γὰρ ἐπαινεῖν, οὐ τὰ παλαιὰ διηγήματα, ἀλλὰ παλαιὸν μὲν οἶνον ἐπαίνει, λόγων δὲ νεαρῶν καὶ προκειμένων τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ ἄνθη· ἄνθη δὲ νῦν τὰς πράξεις. εἶτα πάλιν, ὃ παρητήσατο, ἐκ περιουσίας λέγει. Ἄλλως. Ἔγειρ' ἐπέων] ἐπανάληψις τοῦ λόγου. διηγεῖται γὰρ τὴν πρώτην πλημμυρίαν τοῦ ὕδατος Δευκαλίωνος. V.

Ἔγειρ' ἐπέων] τοῦτο λέγει, ὅτι ἐατέον τοὺς περὶ τούτου λόγους. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις ὁμοία τῇ ἄνω, τῷ, ἀπό μοι λόγεν τοῦτον, στόμα, ῥίψον. οὕτω δὲ παραιτούμενος λέγειν περὶ τούτων, πάλιν ἐπιχειρεῖ λέγειν. δέον δὲ λιγέως εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ταχέως ἔγειρε, λιγὺν εἶπε πρὸς τὸν ὕμνον. τὸ αἶνει καὶ πρὸς τὸ ἄνθεα λάμβανε. αἶνει ἄνθεα νεωτέρων ὕμνων, ἤτοι νεωτέρους ὕμνους, περιφραστικῶς. λέγει δὲ, ὅτι τὸ τὰ νέα ὑμνεῖν κρεῖττον. Ἔγειρ' ἐπέων] ἀντὶ τοῦ, κίνησον, ὦ στόμα, χάριν αὐτῶν, τῶν Ὀπουντίων δηλονότι, τῶν ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ὀδὸν ἐπῶν λιγεῖαν, ἤγουν ἐμμελῆ· ἐπαίνει δὲ οἶνον μὲν πολυετῆ, ἄνθη δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀνθηρότητα, λαμπρότητα ὕμνων νεωτέρων, τουτέστι καινοτέραν ὀδὸν ἐχόντων. λέγουσι δὴ κατακλύσαι μὲν, ἤγουν κατακοντίσαι, καλύψαι, τὸ σθένος τοῦ ὕδατος, ἀντὶ τοῦ, τὸ ὕδωρ περιφραστικῶς, τὴν γῆν τὴν μέλαιναν, ἀλλὰ διὰ τῶν τεχνῶν τοῦ Διὸς, ἤγουν τῶν μηχανῶν, τῶν δυνάμεων, ἀνέπαυσιν λέγουσιν ἐξαίφνης, ἤγουν ἀναῤῥόφησιν, συστολὴν τῆς ἀναχύσεως καὶ εἰς τὴν γῆν αὖθις κατάδυσιν, λαβεῖν τὸ ἄντλον, τουτέστι τὸ πλῆθος τοῦ ὕδατος. R.

Ἱστορία. Ἰαπετοῦ παῖδες Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεύς. Προμηθέως καὶ Κλυμένης ὁ Δευκαλίων ὁ καὶ Ὀπόεὺς καλούμενος, Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας Πύῤῥα, Πύῤῥας δὲ καὶ Δευκαλίωνος Πρωτογένεια, ἣν ἔγημε Λοκρός. διὰ δὲ τὸ μὴ ποιεῖν ὑπ' αὐτοῦ παῖδας, ἵνα μὴ χωρὶς διαδόχου ἀπέλθῃ Λοκρὸς, ἀρπάζεται Πρωτογένεια ἐκ Διὸς, ᾗ συνελθὼν ἐν τῷ

* Legerat ὅρμον.

Μαινάλῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐγκύμονα ποιήσας, ἐπανάγει πάλιν αὐτὴν πρὸς Λοκρόν, ὃς τὸ γεννηθὲν ὑπ' αὐτῆς παιδίον Ὀπούντα ἐκάλεσε, συνώνυμον Ὀποῦντι, τῷ καὶ Δευκαλίωνι, τῷ Πρωτογενείας πατρί. R.

74. Ἄνθεα δ' ὕμνων] τὰς ὑποθέσεις. ταῦτα δὲ πρὸς Σιμωνίδην αἰνίττεται. καὶ Ὅμηρος (Odyss. α. 351. sq.)·

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. V.

Ἄνθεα] Gl. Ms. α. μέλος. β. σύνθεσιν.

77. Σθένος] Gl. Mss. β. γ. δύναμις.

Ἀλλὰ Ζηνὸς τέχναις ἄμπωτιν] ἤτοι ἀνάπωσιν. ἄμπωτις δὲ κυρίως ἡ αἰφνίδιος ὑποχώρησις, ἡ ἐκ πλημμύρας τῶν ἐν θαλάσσῃ ὑδάτων, ὡς ἐν Λιβύῃ, λέγεται. τέχναις δὲ, μηχαναῖς καὶ βουλήσει Διός. Ἄλλως. ἄμπωτιν λέγει τὸ γενόμενον πεδίον ἐκ τῆς τότε πλημμύρας ἀναπεθέντος τοῦ ὕδατος. τὸν δὲ κατακλυσμὸν γεγενῆσθαι, οἱ μὲν, διὰ τὸ Πέλοπος ἄγος, ὅτι ἐκρεουργήθη, οἱ δὲ, διὰ τὸν Δυκάονος παῖδα Ἄζανα, τοῦ Διὸς βουλομένου πάντα τῆς γῆς ἀποκαθᾶραι ἀσεβήματα. V.

79. Ἄντλον ἑλεῖν] ἄντλον τὴν χύσιν καὶ τὴν ῥύσιν λέγει τοῦ ὕδατος, ἣν ἡ ἄμπωτις ἀνεξήρανε παρὰ τὸ ἀντλεῖσθαι (Hom. Od. ο. 478.)· "Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσα." V.

Κείνων δ' ἔσαν] λοιπὸν ὡς πρὸς τὸν Ἐφάρμοστόν φησιν· ὑπ' ἐκείνων δὴ ἦσαν οἱ πρόγονοι ὑμῶν, οἱ πολεμικώτατοι ἐξ ἀρχῆς γενόμενοι, ἐκ τῆς γενεᾶς τῆς τοῦ Προμηθέως· Ἰαπετοῦ γὰρ Προμηθεὺς, ἐξ οὗ καὶ Κλυμένης Δευκαλίων, ἐξ οὗ Πρωτογένεια· πάλιν Ἰαπετοῦ Ἐπιμηθεὺς, ἐξ οὗ καὶ Πανδώρας Πύρρα, Πύρρας δὲ καὶ Δευκαλίωνος Πρωτογένεια, ἧς καὶ Διὸς Ὀπόεις, ἐξ οὗ Ὀπούντιος οἱ ὄντες ἀπόγονοι τῆς κόρης τῆς Πρωτογενείας, καὶ τοῦ ἀρίστου Κρονίδου, τουτέστι τοῦ Διὸς, διὰ παντὸς τῆς αὐτῶν γῆς βασιλεύοντες. τὸ οὖν Ἰαπετιονίδος φύτλας καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἀντὶ τῆς Πρωτογενείας φησὶ καὶ τοῦ Διὸς, ἀφ' οὗ τοὺς Ὀπουντίους λέγει γεγενῆσθαι. τὸ δὲ κοῦροι κορᾶν, πληθυντικῶς εἶπεν. ἐχρῆν γὰρ ἑνικῶς εἰπεῖν. κοῦροι γὰρ κούρης, τῆς Πρωτογενείας, λέγει, (κοῦροι, ὧ Ὀπούντιοι,) καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ φερτάτου Κρονίδου. Διὸς γὰρ Λοκρὸς ὁ πρόγονος αὐτῶν. V.

Κείνων δ' ἔσσαν] τοῦτο πρὸς τὸν Ἐφάρμοστον· Ἐξ ἐκείνων δὲ ἦσαν ἀρχῆθεν οἱ ὑμέτεροι, ἀντὶ τοῦ οἱ σοὶ, πρόγονοι οἱ χαλκάσπιδες, τουτέστιν οἱ πολεμισταὶ, λέγω τῆς γενεᾶς τῆς ἀπὸ τοῦ Ἰαπετοῦ καταγομένης κοῦροι, ἤγουν παῖδες, ἀπόγονοι τῶν κορῶν τε τῶν ἀρίστων Κρονιδῶν, ἀντὶ τοῦ, καὶ τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Πρωτογενείας, τοῦ ἀρίστου υἱοῦ τοῦ Κρόνου, τοῦ Διὸς, ἐγχώριοι βασιλεῖς αἰεί, ἤγουν γνήσιοι βασιλεῖς καὶ οὐκ ἐπείσακτοι κατὰ διαδοχήν. R.

80. Χαλκάσπιδες] Gl. Ms. β. οἱ χαλκοῦς ἀσπίδας ἔχοντες.

85. Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμὼν] πρόσθες σύνδεσμον γὰρ, ἵν' ᾖ συναρμοστίος ὁ λόγος τοῖς ἄνωθεν καὶ εἰπέ· πρὶν γὰρ Ὀλύμπιος ἀγεμών. τὸ γὰρ παλαιὸν ὁ Ζεὺς ἀναπτάσας τὴν Πρωτογένειαν ἥσυχος αὐτῇ ἐμίγη ἐν τῷ Μαινάλῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγκύμονα ποιήσας, ἤνεγκε τῷ Λοκρῷ, ἵνα μὴ ὁ αἰὼν καὶ ὁ χρόνος αὐτὸν ἐξέλῃ τῆς ζωῆς ἔρημον ὄντα παίδων καὶ γονῆς καὶ γένους. ἐναντίωμα δὲ κατὰ τὴν γενεαλογίαν ἐμπίπτει. τὴν γὰρ Πρωτογένειαν οἱ μὲν Δευκαλίωνός φασιν, οἱ δὲ Ὀπούντος, καὶ δοκεῖ συμφωνεῖν μήτε ἡ γενεαλογία, μήτε ἡ ἱστορία. ἄλλο γάρ τι ποταμὸς * Ὀποῦς καὶ ἄλλο ἀνὴρ ἐξ Ἰαπετοῦ. ἵν' οὖν τὸ ἀσύμφωνον ἀπὸ τούτων λυθῇ, φασί τινες τὸν Δευκαλίωνα δώνυμον εἶναι, καὶ τὸν αὐτὸν λέγεσθαι Ὀπούντα. ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης. λέγεται γὰρ Ἀρνέα πρότερον καλουμένη παρὰ τῶν φύντων εἰς τὴν Θάλασσαν ἐκριφῆναι, εἶτα

* Etiam Gott. sic, an πάππος?

ὑπό τινων ὀρνέων πτηνελόπων λεγομένων εἰς τὴν χέρσον ἐξενεχθῆναι, καὶ οὕτως ἀναληφθεῖσαν ὑπὸ τῶν γεννησάντων ὀνομασθῆναι Πηνελόπην ἀπὸ τῆς τῶν ὀρνέων ἐπιμιξίας καὶ ὁμωνυμίας, καὶ γραφεῖσαν διώνυμον εἶναι τὸ λοιπόν. V.

Πρὶν Ὀλύμπιος] πρότερον, τὴν ἀρχὴν, ὁ βασιλεὺς ὁ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ὁ Ζεὺς, τὴν θυγατέρα τοῦ Ὀποῦντος, τοῦ καὶ Δευκαλίωνος, ἀναρπάσας, ἤγουν μετέωρον εἰς τὸν ἀέρα λαβὼν λάθρα (τοῦτο γὰρ τὸ ἔκπλος) ἀπὸ τῆς γῆς τῶν Ἐπειῶν, τουτέστι τῶν Ἠλείων (Ἐπειοὶ γὰρ ὠνομάσθησαν οἱ Ἠλεῖοι ἀπὸ Ἐπειοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος) ἐμίγη αὐτῇ ἐν ταῖς ἕξοχαῖς ταῖς Μαιναλίαις, ἤγουν ταῖς τοῦ Μαινάλου, καὶ ἤνεγκε τῷ Λοκρῷ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἵνα μὴ καθεῖλοι αὐτὸν τὸν Λοκρὸν δηλονότι, ἤγουν κατασπρωψιεν ὁ αἰὼν, ἀντὶ τοῦ ὁ χρόνος, ἐστερημένον γενεᾶς, πότμον ἐφάψας, ἤγουν συντυχίαν θανάτου ἐπαγαγών. ἔσχε δὲ σπέρμα μέγιστον, ἀντὶ τοῦ, υἱὸν ἀπὸ σπέρματος μεγίστου, ἡ γυνὴ τοῦ Λοκροῦ ἡ Πρωτογένεια· εὐφράνθη τε ὁ ἥρως, ἤγουν ὁ Λοκρὸς, ἰδὼν υἱὸν τῇ ἀληθείᾳ μὲν ὄντα θεῖον υἱὸν, ἀντὶ τοῦ νόθον, ὑπ' αὐτοῦ δὲ γνήσιον νομιζόμενον, ὠνόμασε δὲ αὐτὸν οὕτως, ὥστε εἶναι ἰσώνυμον, ἀντὶ τοῦ ὁμώνυμον, τοῦ μάτρωος αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ πατρὸς τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἤτοι τοῦ πάππου, τουτέστιν Ὀποῦντα ὠνόμασεν αὐτὸν, (ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἄλλων ἐδέξατο ἐνταῦθα οὗτος τὸ ὄνομα· μήτρων γὰρ οἱ ἄλλοι τὸν πρὸς μητρὸς λέγουσι θεῖον) ἄνδρα ὑπέρφατον, γενόμενον δηλονότι αὐτὸν τὸν Ὀποῦντα, ἤγουν ὑπερβολικῶς θαυμαστὸν, κατά τε τὴν, μορφὴν, τουτέστι τὸ εἶδος, καὶ κατὰ τὰ ἔργα, ἤγουν τὰς πράξεις. τὴν πόλιν δὲ, τὴν Ὀποῦντα δηλονότι, καὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, παρέσχεν αὐτῷ ὁ Λοκρὸς δηλονότι διαιτᾶν, ἤγουν διοικεῖν. R.

86. Ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν] τῶν Ἠλείων, ἀπὸ Ἐπειῆ τῆ Ἐνδυμίωνος, ἢ τοῦ Αἰθλίου, τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ὀποῦντος ἦν θυγάτηρ, Ἠλείων βασιλέως, ἣν Ἀριστοτέλης Καμβύσην καλεῖ. διὰ τούτων οὖν ὁ Πίνδαρος τὴν Πρωτογένειάν φησιν ἐξ Ἠλιδος ἁρπασθεῖσαν εἰς Μαίναλον τῆς Ἀρκαδίας κομισθῆναι ὑπὸ Διός. Μαίναλον δὲ ὄρος Ἀρκαδίας καὶ πόλις. ἐνταῦθα μιχθεὶς αὐτῇ ὁ Ζεὺς ἤνεγκε τῷ Λοκρῷ, ἵν' ὡς ἑαυτοῦ ἀναθρέψῃ τὸν γεννηθέντα. τὸ δὲ, ἔνεικε Λοκρῷ, ἀντὶ τοῦ, ἔσχεν ὁ Λοκρὸς γένος ἐκ Διός· ἀφ' οὗ ἡ τῶν Λοκρῶν χώρα, ἧς Λοκρίδος μητρόπολις ἡ Ὀποῦς. ἐξήλλαχε δὲ τὴν ἱστορίαν ὁ Πίνδαρος. τὴν γὰρ Πρωτογένειαν οὐκ Ὀποῦντός φασιν οἱ πλείους, ἀλλὰ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας. V.

87. Ἔκηλος] Gl. Ms. γ. ἥσυχος.

91. Ἐφάψας] Gl. Mss. β. γ. ἐπικρεμάσας.

92. Ὀρφανὸν γενεᾶς] ἄτεκνον. V.

94. Εὐφράνθη τε ἰδὼν Ἥρως θεὸν υἱὸν] εὐφράνθη δὲ, φησὶν, ὁ Λοκρὸς θεασάμενος τὸν παῖδα, ὃς ἦν μὲν θεὸς αὐτοῦ κατὰ φύσιν, ἐκ δὲ τῆς ἀγνοίας ἴδιος αὐτοῦ ἐνομίζετο. λέγεται γὰρ ὁ Λοκρὸς ἅπαις γιγενῆσθαι, καὶ τὸν ἐκ Διὸς συλληφθέντα ὑπὸ τῆς Πρωτογενείας, ἴδιον νενομικέναι παῖδα. θεὸν δὲ λέγει ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου. προειρήκει γὰρ, ὅτι εἶχε δὲ σπέρμα μέγιστον ἄλοχος ἐκ Διός. ὁ γὰρ Λοκρὸς ἴδιον αὐτοῦ ἐνόμιζεν. V.

96. Μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν] ἠσθεὶς οὖν ὁ Λοκρὸς ἐκάλεσεν αὐτὸν, φησὶ, τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου τὸ ὄνομα, καὶ νῦν μὲν ὁ Πίνδαρος τὸν ἐκ μητρὸς πάππον μήτρωα ὀνομάζει. Ὅμηρος δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφὸν μήτρωα καλοῦσι. φησὶ γοῦν ἐν τῇ Ἰλιάδι (π. 717. sq.)

Ἀφίων, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Αὐτομασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος.

Ἄλλως. μάτρωα ἐκάλεσεν ὁ Λοκρὸς τὸν Ὀποῦντα. ἦν δὲ ὁ Λοκρὸς Ἀμφικτύονος, τοῦ Διός. καὶ ἐκάλεσε τοῦ μητροπάτορος τὸ ὄνομα. Ὀποῦς γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ βασιλεὺς τῶν Ἠλείων, ᾧ ὁμώνυμος οὗτος. V.

98. Ὑπέρφατον] ὑπερφυᾶ καὶ μέγαν καὶ τῷ εἴδει καὶ τοῖς πράγμασιν. V. ὑπερθαύμαστον. Gl. Mss. β. γ.

99. Πόλιν δ' ὥπασεν] ὄντι δὲ τῷ παιδὶ ἐξαιρέτῳ καὶ ἀνδρωθέντι ὁ Λοκρὸς τὴν πόλιν ἐνεχείρισε, καὶ τὸν ὄχλον διαιτᾶν καὶ διοικεῖν. V.

101. Ἀφίκοντο] Gl. α. β. γ. ἦλθον. Ξένοι] Gl. Ms. α. φίλοι.

Ἀφίκοντο δὲ οἱ ξένοι] διαβαίνουσι δὲ τῆς τοῦ Ὀποῦντος ἀρετῆς τυγχανούσης φανταχόθεν τὰς ἰδίας αὐτῶν πατρίδας οἱ περίοικοι καταλελοιπότες πρὸς αὐτὸν ἔσπευδον. παρεγένοντο μὲν οὖν μέτοικοι πρὸς αὐτὸν, ἀπό τε τοῦ Ἄργους καὶ Θηβῶν, καὶ οἱ μὲν ἐξ Ἀρκαδίας, οἱ δὲ Πισᾶται. V.

Ἀφίκοντο δὲ πρὸς αὐτὸν, ἦγουν τὸν Ὀποῦντα, ξένοι καὶ ἐκ τοῦ Ἄργους καὶ ἐκ τῶν Θηβῶν, καὶ Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Πίσης, ἦγουν Ἠλεῖοι. ἀπὸ τῶν ἐποίκων δὲ, τουτέστι τῶν ξένων, τῶν κατοικησάντων ἐν τῷ βασιλευομένῳ ὑπ' αὐτοῦ τόπῳ, τὸν Μενοίτιον ἐτίμησεν ἐξόχως, τὸν υἱὸν τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης, οὗ τινος, τουτέστι τοῦ Μενοιτίου, ὁ υἱὸς, ὁ Πάτροκλος δηλονότι, ἅμα τοῖς Ἀτρεΐδαις ἐπελθὼν εἰς τὴν γῆν τοῦ Τεύθραντος, ἦγουν εἰς τὴν Μυσίαν (ἣν τοῦ Τεύθραντος λέγει διὰ τὸ ἄρξαι αὐτῆς ποτὲ τὸν Τεύθραντα· τότε δὲ ἐπ' αὐτῇ ὁ Τήλεφος ἐβασίλευε) μόνος ἔστη σὺν τῷ Ἀχιλλεῖ, ὅτε ὁ Τήλεφος τρέψας τοὺς Δαναοὺς τοὺς ἀλκήσαντας, ἦγουν τοὺς ἰσχυροὺς, τοὺς γενναίους, ἐνέβαλεν εἰς τὰς πρύμνας τὰς θαλασσίας, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰς ναῦς τὰς ἐν τῇ θαλάσσῃ τὴν διατριβὴν ποιουμένας· ὥστε δεῖξαι αὐτὸς ὁ Πάτροκλος τῷ φρονίμῳ μαθεῖν τὸν νοῦν τοῦ Πατρόκλου, ἀντὶ τοῦ, τὸν ἑαυτοῦ, τὸν βιατὴν, ἦγουν τὸν γενναῖον, τὸν ἀνδρεῖον, ἀπὸ τοῦ βία, ἡ ἰσχύς· ἀφ' οὗ χρόνου παρηγορεῖτο, ἀντὶ τοῦ παρῄνει, ἔλεγεν αὐτῷ, ὁ υἱὸς τῆς Θέτιδος, ὁ Ἀχιλλεὺς, μηδέποτε παξιοῦσθαι, τουτέστι παρατάττεσθαι αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ τῷ ὀλεθρίῳ, χωρὶς τῆς αἰχμῆς τῆς σφετέρας, ἀντὶ τοῦ, τῆς ἑᾶς, τῆς ἑαυτοῦ, τῆς δαμασιμβρότου, ἦγουν τῆς τοὺς ἄνδρας κτεινούσης. R.

Ἱστορία. Ὅτ' ἐς Τροίαν ἐστράτευον Ἕλληνες, προσώκειλαν ἐν Μυσίᾳ, καὶ νομίζοντες ταύτην εἶναι τὴν Τροίαν, ἐδήουν. ὁ οὖν ταύτην βασιλεύσας Τήλεφος ἀμυνόμενος ὑπὲρ τῆς χώρας μάχην συνῆψε τοῖς Ἕλλησιν, ἧς κορυφῆς γινομένης, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἕλληνες εἰς τὰς ναῦς ἀνεχώρησαν, μόνος δὲ ὁ Πάτροκλος σὺν τῷ Ἀχιλλεῖ ἐμάχετο. R.

104. Τὸν (sic) δ' Ἄκτορος] τὸν Μενοίτιον λέγει τὸν Πατρόκλου πατέρα. ὑπὲρ πάντας δὲ τοὺς ἐνοικοῦντας ξένους ἐτίμησε τὸν Ἄκτορος παῖδα, τὸν ἐξ Αἰγίνης μητρὸς, Μενοίτιον. Αἴγινα δὲ μήτηρ Αἰακοῦ, θυγάτηρ δὲ Ἀσωποῦ, τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ. ἀφίκοντο δὲ οἱ ξένοι συνοικήσαντες αὐτῷ. V.

105. Ἐποίκων] πάντων τῶν προειρημένων. V.

107. Τοῦ παῖς ἅμ' Ἀτρείδαις] τινὲς ἐκ Δαμοκρατείας τῆς Αἰγίνης καὶ Ἄκτορος φασὶ τὸν Μενοίτιον· ὁ δὲ Πάτροκλος Μενοιτίου ἦν καὶ Σθενέλης. Αἴγινα γὰρ μετὰ τὸ τεκεῖν τὸν Αἰακὸν ἦλθεν εἰς Θετταλίαν, καὶ ἐγαμήθη Ἄκτορι, ἐξ οὗ ἔσχε Μενοίτιον, ὃς ἐπώκησε τὴν Ὀποῦντα ἀναστὰς ἀπὸ Θετταλίας. ὁ δὲ νοῦς· τούτου οὖν, φησὶ, τοῦ Μενοιτίου παῖς συστρατεύσας τοῖς Ἀτρέως παισὶν εἰς Μυσίαν κατήντησε, καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς φυγὴν τραπέντων μόνος αὐτὸς Ἀχιλλεῖ συμπαρέστη, ἡνίκα τοὺς γενναιοτάτους Ἕλληνας τρέψας καὶ νικήσας μέχρι τῶν νεῶν καὶ τοῦ πελάγους συνήλασεν ὁ Τήλεφος. V.

108. Τεύθραντος δὲ πεδίον] τὴν Μυσίαν λέγει. ὁ γὰρ Τεύθρας ἐβασίλευσε τῆς Μυσίας. ὅτε δὲ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Μυσίαν παρεγένοντο, κἀκεῖ νομίσαντες εἶναι τὴν Ἴλιον ἐπολέμουν τοῖς Μυσοῖς, ᾧ ὁ Τήλεφος πάντας εἰς φυγὴν ἐτρέψατο, ᾗ μέχρι τῶν νεῶν ἤλασε, πλὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου. διὰ τοῦτο οὖν μέμνηται τοῦ γένους τοῦδε, ὡς ἀνδρείσου. V.

110. Ἀλκάντας] Gl. Ms. γ. δυνατούς.

113. Ὥς τ' ἔμφρονι δεῖξαι] ὥστε δυνατὸν εἶναι δεῖξαι παντὶ φρονίμῳ πρὸς τὸ γνῶναι τὴν τοῦ Πατρόκλου ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ διάνοιάν τε καὶ σπουδὴν καὶ ζῆρσος. V.

Ὥς τ' ἔμφρονι δεῖξαι] ἦγουν· ἐπεὶ Πάτροκλος ἔστη σὺν Ἀχιλλεῖ τῶν ἄλλων

Ἑλλήνων τραπέντων, πᾶς ἀνὴρ νουνιχὴς ἴγνω ἂν ἰδὼν, ὅτι Πάτροκλος ἴξοχος ἦν τὲ ἰς μάχην. R.

114. Βιατὰν] ἰσχυρὸν, ἀνδρεῖον. V. βιητήν. Gl. Bodl.

115. Ἐξ οὗ Θέτιος γόνος] Θαυμάσας, φησὶν, ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ προσδοκῇ τότε τὴν ἀξίαν τοῦ Πατρόκλου, ἀρχὴν ἔλαβε τοῦ Θαυμάζειν αὐτὸν, καὶ παρήνει, μήποτε τάσσεσθαι χωρὶς τῆς πολεμικῆς αὐτοῦ τάξεως. καὶ Ὅμηρος (Iliad. π. 89. sq.)·

Μὴ τύ γ' ἄνευθεν ἐμοῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν, ἀτιμότερον δέ με θήσεις. V.

117. Παραγορεῖτο] Gl. Ms. γ. ἐδίδασκε, παρήγγελε.

118. Σφετέρας] ἀντὶ τοῦ τῆς ἑᾶς. V.

Ταξιοῦσθαι] παρατάσσεσθαι. V. πολεμεῖν. Gl. Ms. α. et γ. in quo γ. additur μάχην.

119. Δασυμβρότου (sic legunt)] Gl. Mss. β. γ. τῆς δαμαζούσης.

Αἰχμῆς] Gl. γ. λόγχης.

120. Εἶην εὑρησιεπὴς] ὡς σεμνυνόμενος τοῖς διηγήμασι φησὶν· εἶην δὲ λόγων καινοσριτῶν εὑρετὴς ἐπὶ τὸ διηγεῖσθαι, καὶ πρόσφορος ποιητικῇ Μούσῃ καὶ τρόπῳ Μουσῶν ἁρμοδίῳ. Ἄλλως. γενόμην, φησὶ, διὰ ταυτὸς δυνάμενος εὑρίσκειν λόγους, καὶ διηγεῖσθαι πράξεις. Ἄλλως. ἐμοὶ δὲ παρέστω ἐν τοῖς λόγοις, ὁμοῦ μὲν εὐτολμία, ὁμοῦ δὲ δαψίλειά τις δυνάμεως. ταῦτα δὲ λέγει, διὰ τὸ πλάσασθαι αὐτὸν τὸ ἐπὶ Πάτροκλον προειρημένον, ἐπαινεῖν βουλόμενος τὸν Ἐφάρμοστον, Ὁπούντιον ὄντα, Πατρόκλου συμπολίτην. τὸ δὲ ἀμφιλαφὲς κατὰ ἀντιστοίχου εἴρηται κατὰ ἔθος Μακεδόνων, μεταθέσει τοῦ β̄ εἰς φ̄. ἔστι γὰρ ἀμφιλαβὲς, ὅ ἐστιν ἀμφοτέραις λαβεῖν τρῖς χερσίν. τοῦτο δὲ ἐπὶ πλήθει συμβαίνει. Εὑρεσιεπὴς] καινολόγος. V.

Εἶην εὑρεσιεπὴς] εἶθε εἶην καινῶν ἐπῶν εὑρετὴς, ὥστε ἀναγεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ διηγεῖσθαι τὰ περὶ τούτων δηλονότι, πρόσφορος, ἤγουν ἐπιτήδειος γενόμενος ἐν δίφρῳ τῶν Μουσῶν, ἀντὶ τοῦ ἐν ὑψηλῇ ποιήσει, ἣν αἱ Μοῦσαι δωροῦνται. τόλμα δὲ, ἀντὶ τοῦ παῤῥησία, εἴθε ἔποιτο, ἤγουν ἀπολουθήσειν ἐμοὶ, καὶ δύναμις ἀμφιλαφὴς, ἀντὶ τοῦ μεγάλη. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππον ἐχόντων σωμάτων, ὧν ἀμφοτέραις χερσίν ἐστι λαβέσθαι. ἔστι δὲ ἀμφιλαβὴς καὶ προπῇ τοῦ β̄ εἰς φ̄, κατ' ἔθος Μακεδόνων, ἀμφιλαφής. ἐπὶ προξενίᾳ δὲ, ἀντὶ τοῦ χάριν τῆς προξενίας, τουτέστι τῆς φιλοφρονήσεως τοῦ Λαμπρομάχου πρὸς τοὺς Θηβαίους, καὶ χάριν τῆς ἀριστῆς, ἤτοι ἀνδρείας καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτοῦ, ἦλθον τιμάορος, τουτέστι τιμητὴς, ὑμνητὴς γενησόμενος τῶν μιτρῶν, ἀντὶ τοῦ, τῶν στεφάνων αὐτοῦ, οὓς ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἔλαβεν, ὅτε ἀμφότεροι, ἤγουν αὐτὸς ὁ Λαμπρόμαχος καὶ ὁ Ἐφάρμοστος, ἐκράτησαν ἔργον, τουτέστιν ἐνίκησαν νίκην κατὰ μίαν ἡμέραν. ἀμφότεροι γὰρ, φασὶν, ἐνίκησαν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ὁ μὲν Ἐφάρμοστος Ὀλύμπια, ὁ δὲ Λαμπρόμαχος Ἴσθμια. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οἱ δύο Ἴσθμια ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνίκησαν. ἔπειτα δὲ ἄλλαι δύο χάριμαι, ἤγουν χαραὶ νίκης, ἀντὶ τοῦ νῖκαι, ἐγένοντο τῷ Ἐφαρμόστῳ, ἐν ταῖς πύλαις τῆς Κορίνθου, ἤτοι ἐν τῷ Ἰσθμῷ· ταὶ δὲ, ἤγουν αὗται δὲ, ἀντὶ τοῦ τοσαῦται δὲ, κατὰ τὸν κόλπον τῆς Νεμέας ἐγένοντο δηλονότι αὐτῷ νῖκαι. καὶ κατὰ τὸ Ἄργος, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Ἥραια, ἔλαβε κῦδος ἀνδρῶν, ἤγουν γέρας ἀνδράσι προσῆκον, τουτέστιν ἐν ἀνδρὸς ἡλικίᾳ νενικηκώς· παῖς δ' ἐν Ἀθήναις, νικήσας δηλονότι, ἔλαβε κῦδος. Εἶην εὑρεσιεπὴς] εἴθε τοιαύτας ἱστορίας εὑρίσκοιμι, ἵνα ἐποχούμενος τῷ παρὰ τῶν Μουσῶν δοθέντι μοι δίφρῳ, λέγω δὴ τῇ ποιητικῇ, ἁρμοδίως τῇ παρούσῃ ὑποθέσει ποιῶμαι τοὺς λόγους. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ καὶ ὁ Πάτροκλος Ὁπούντιος ἦν ὥσπερ καὶ Ἐφάρμοστος. τοῦ δὲ "ἵνα γεῖσθαι" τὸ, ἐν, πρὸς τὸ, δίφρῳ, συναπτέον, οὕτως· ἐν τῷ δίφρῳ τῶν Μουσῶν ἠγεῖσθαι καὶ προέρχεσθαι. R.

Ἀναγεῖσθαι] διηγεῖσθαι. V.

121. Πρόσφορος] εὐεπίφορος ἐν ποιήμασιν, ἐπιτήδειος, ἱκανός. V.

123. Προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἤλυθον] πρόξενος ἦν Θηβαίων Λαμπρόμαχος, δι' ὃν ἔγραψε τὴν ᾠδὴν ταύτην. ἦν δὲ καὶ Ἰσθμιονίκης. δύναται δὲ καὶ τοῦ Πινδάρου πρόξενος εἶναι. ὁμοῦ δὲ νενικήκασιν Ἴσθμια καὶ Νίμεια τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτὸς καὶ ὁ Ἐφάρμοστος· μετὰ δὲ ταῦτα ἄλλα δὶς νενίκηκεν Ἴσθμια ὁ Ἐφάρμοστος. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως ἔχει· διὰ δὲ τὴν προξενίαν, τουτέστι τὴν φιλίαν, καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ Λαμπρομάχου, ἦλθον ἐπαινέτης τῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ μιτρῶν, ὅτι κατὰ μίαν ἡμέραν οἱ δύο ἐνίκησαν, ὁ μὲν Ἐφάρμοστος Ὀλύμπια, ὁ δὲ Λαμπρόμαχος Ἴσθμια. ἔνιοι δὲ ὅτι οἱ δύο Ἴσθμια ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνίκησαν. V.

Προξενίᾳ] Gl. Ms. γ. τιμῇ.

125. Λαμπρομάχου] Λαμπρόμαχος συγγενὴς τοῦ Ἐφαρμόστου, κατὰ μίαν ἡμέραν Ἴσθμια σὺν αὐτῷ νικήσας. V.

Ἐπειδὴ Ἐφάρμοστος καὶ Λαμπρόμαχος, Ὀπούντιοι ὄντες, φίλοι τε ἦσαν καὶ ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἅμα ἐνίκησαν, διὰ τοῦτο ἐν τῷ Ἐφαρμόστου ὕμνῳ καὶ τούτου μέμνηται. Κορίνθου πύλας λέγει τὸν Ἰσθμόν. ἐν τῷ τέλει γὰρ αὐτοῦ ἡ Κόρινθος κεῖται. λάμβανε δὲ εἰς τὸ ἐγίνετο, τῷ Ἐφαρμόστῳ, κατὰ συνεκδοχήν. τὸ δὲ Νιμέας κατὰ κόλπον, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Νεμέαν περιφρασικῶς. R.

125. Μίτραις] μίτραις νῦν τοῖς στεφάνοις καὶ ταῖς νίκαις. μίτρας γὰρ ἔνδοθεν τῶν στεφάνων καὶ διαδήματα ποικίλα εἰώθασι συνδεῖν. V.

128. Ἄλλαι δὲ δύο] ἐν Ἰσθμῷ, φησὶν, ἄλλαι δύο νῖκαι ἐγένοντο Ἐφαρμόστῳ ἑξῆς. χάρμαι δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ χαραὶ καὶ ἡδοναὶ, καθ' Ὅμηρον δὲ (Iliad. η. 218.) αἱ μάχαι. Ἄλλως. ἤτοι μάχαι, ἢ χαραὶ καὶ νῖκαι ἐγένοντο αὐτῷ ἐν τῷ Ἰσθμῷ. Κορίνθου γὰρ πύλαι ὁ Ἰσθμός. ὁ δὲ νοῦς· καὶ ἄλλαι δὲ χαραὶ ἐγένοντο τῷ Ἐφαρμόστῳ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεμέας. ἔστι δὲ περίφρασις, ἀντὶ τοῦ, ἐν Νεμέᾳ. κατὰ κοινοῦ δὲ ἀκουστέον τὸ, ἐγένοντο χάρμαι. V.

132. Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν] ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν Ἄργει δέξαν προσείληφεν ἀνδρῶν, νικήσας τὰ Ἥραια, ᾗ ὡς παῖς ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, κῦδος ἔσχε, νικήσας τὰ Παναθήναια, ἢ τὰ Ὀλύμπια. V.

134. Οἷα] Gl. γ. ὧ θαῦμα.

134. Οἷον δ' ἐν Μαραθῶνι] νῦν τὰ Ἡράκλεια λέγει. τοῦ δὲ οἷον διτλῆ ἡ ἐκδοχή. τινὲς γὰρ τὸ οἷον ψιλῶς ἀναγινώσκουσιν, ἵν' ᾖ· μόνον ἐν Μαραθῶνι ἀγενείων ἀγωνισάμενος ἡττήθη, καὶ μετεγγράψας ἑαυτὸν εἰς τοὺς ἄνδρας ἐνίκησεν. ἄτοπον δὲ τοῦτο. οὐ γὰρ ἂν ἐγκωμιάζων περὶ ἥττης ἔμελλε λέγειν. οἱ δὲ θαυμαστικῶς, ὃ καὶ βέλτιον· ὅπως δὲ καὶ οἵως ὑπέμεινεν ἐν τῇ Μαραθῶνι ἀγωνιζόμενος πρὸς τοὺς προβεβηκότας ἄνδρας, ἀποσυληθεὶς ἀπὸ τῶν ἀγενείων καὶ ὑπεξελθὼν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας χωρήσας, νίκα περὶ ἀργυρῶν φιαλῶν προέκειτο ἀγωνίζεσθαι. τοῖς γὰρ ἐν Μαραθῶνι ἀγωνιζομένοις φιάλαι ἀργυραῖ ἐδίδοντο ἔπαθλον. Ἀθηναίοις δὲ ἔθος χρυσίδας καὶ ἀργυρίδας λέγειν. V.

Ἐν δὲ Μαραθῶνι φεῦ ὅπως ἑαυτὸν λάθρα ἐξαγαγὼν ἀπὸ τῶν ἀγενείων, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ ἀγωνίσασθαι μετὰ τῶν ἀγενείων, ἀνέμενε τὸν ἀγῶνα τῶν πρεσβυτέρων, ἤγουν τῶν τελεωτέρων τὴν ἡλικίαν, τουτέστι τῶν ἀνδρῶν, ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ταῖς ἀργυρίσιν, ἤγουν ταῖς ἀργυραῖς φιάλαις, αἳ ἐδίδοντο ἐκεῖ γέρας. ἄνδρας δὲ δαμάσας, ἤγουν καταβαλὼν διὰ μηχανῆς ἀφόβου, ἄξυρρίστους, ἤτοι ταχεῖαν ἐχούσης τὴν ὁρμὴν, διήρχετο τὸν κύκλον, ἤγουν τὸν ἀγῶνα, φεῦ τῆς βοῆς ὅση. ἐπὶ δοσικῆς τὸ ὅση, ἤγουν δι' ὅσης βοῆς διήρχετο· ὡραῖος ὤν, ἤγουν ἐν ἀκμῇ ἡλικίας καὶ καλὸς, τουτέστιν εὔμορφος, καὶ πάλλιστα ἔργα πράξας. R.

136. Μένει] Gl. Ms. β. ἐκαρτέρει.

137. Ἀργυρίδεσσιν] Gl. Ms. γ. ἃς ἐθεράπευον.

138. Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ] ἀντὶ τοῦ ὀξυτάτῃ καὶ ἐπιμελεῖ τέχνῃ. ὁ τοῦς τούτου· τοὺς δὲ ἄνδρας τοὺς ἀνταγωνιστὰς αὐτοῦ τέχνῃ ὀξυτάτῃ νικήσας, αὐτὸς μὴ πεσὼν μήτε ὑποστὰς πτῶμα, διέβαινε τὸν κύκλον τοῦ σταδίου, μεθ' ὅσης βοῆς, ἤτοι τὸν ἀγῶνα, μεθ' ὅσων ἐπαίνων, νεανίας μὲν ὢν καὶ θαυμαστὸς τῷ ὀφθῆναι, ταῖς δὲ πράξεσιν οὐ καταισχύνων τὸ εἶδος. ὅσσα βοᾷ δὲ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλη βοῇ. τὸ γὰρ ὅσσα, θαυμαστικῶς. V.

142. Καλὸς] Gl. Ms. γ. ἐπιστήθιος.

143. Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ] τουτέστιν ἐν τῷ δήμῳ τῆς Ἀρκαδίας. Παῤῥασία γὰρ μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα τελεῖται Λυκαίου Διὸς ἀγών. ὁ νοῦς· τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ τὰ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ Λυκαίου Διὸς κατὰ τὴν Παῤῥασίαν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπως αὐτὸν ἔδειξε θαύματος ἄξιον. V.

Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ] κατὰ δὲ τὰ ἔργα τὰ γενόμενα αὐτῷ ἐν τῷ στρατῷ τῷ Παῤῥασίῳ, ἤγουν τῷ Ἀρκαδικῷ (Παῤῥασία γὰρ τόπος ἐν Ἀρκαδίᾳ) θαυμαστὸς ἐφάνη ὤν. λέγω κατὰ τὴν πανήγυριν τοῦ Λυκαίου Διὸς, θαυμαστὸς ἐφάνη ὤν, καὶ ὁπότε ἤφερεν, ἀντὶ τοῦ ἐπηνέγκατο ἐν τῇ Πελλήνῃ, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Ἑρμαια, φάρμακον εὐδιανόν, ἀντὶ τοῦ ἀποσοβητικὸν τῶν πνοῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ψυχρῶν. Χλαῖνα γὰρ ἐκεῖ ἐδίδοτο τῷ νικῶντι. σύνδικος δὲ, τουτέστι μάρτυς αὐτῷ τῷ Ἐφαρμόστῳ δηλονότι, ἐστὶ κατὰ τὰς ἀγλαΐας, ἤγουν τὰς λαμπρότητας, τουτέστι τὰς νίκας, ὁ τύμβος τοῦ Ἰολάου, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τῷ Ἰολάῳ, τὰ Ἰολάϊα, καὶ ἡ Ἐλευσὶς ἡ εἰναλία, ἤγουν ἡ παραθαλασσία, μάρτυς ἐστὶν αὐτῷ δηλονότι κατὰ τὰς νίκας. ἐτελεῖτο δὲ αὐτόθι ἀγὼν Κόρης καὶ Δήμητρος, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐλευσίνια. ἐλάμβανε δὲ γέρας ὁ νικῶν κριθάς. Ἐν Πελλήνῃ πανήγυρις ἐγίνετο τὰ Ἑρμαια, ἢ τὰ Φιλοξένια πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· ἔνθα νικήσας Ἐφάρμοστος διφθέραν ἔλαβε (τοῦτο γὰρ ἦν ἆθλον), ἥτις ἀλεξίκακός ἐστι τῶν ἀνέμων. Τὸ σύνδικος διὰ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ ἐν ταῖς Θήβαις ἀγὼν ἐτελεῖτο Ἡράκλεια καὶ Ἰολάϊα. ἦν δὲ ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ὁ τοῦ Ἰόλεω τάφος, ἔνθα Ἐφάρμοστος ἐνίκησεν. ἐν τῇ Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς ἀγὼν ἐτελεῖτο Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, τὰ καλούμενα Ἐλευσίνια, ἔνθα ἐνίκησε. R.

Στρατῷ] Gl. γ. λαῷ.

146. Καὶ ψυχρᾶν ὁπότε] ἐφάνη δὲ θαυμάσιος, καὶ ἠνίκα τῶν ψυχρῶν αὐρῶν καὶ τοῦ κρύους τὸ φάρμακον καὶ τὸ βοήθημα ἀπὸ τῆς Πελλήνης λαβὼν ἤφερε, τὴν χλανίδα. Ταύτην γὰρ ἐλάμβανον τὴν χλανίδα οἱ νικῶντες, οἷον τρίβωνας. ὁ δὲ ἀγὼν ἐν Πελλήνῃ Ἑρμαια ἐκαλεῖτο. ἄγεται δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος ἑορτὴ, Θεοξένια καλουμένη. Εὐδιανὸν δὲ φάρμακον* ἀντὶ τοῦ ἀνάπαυσιν, τὴν ἀλεξάνεμον, ὅτι ἐν Πελλήνῃ χλαῖνα ἐδίδοτο τῷ νικῶντι χειμῶνος ὥρᾳ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, θαυμαστὸς ἐφάνη. V.

148. Σύνδικος] Schol. γ. κριτὴς κοινός ἐστιν αὐτῷ τῷ Ἐφαρμόστῳ εἰς τὴν πολλὴν νίκην ὁ τάφος τοῦ Ἰολάου. ἐκεῖ γὰρ συνήρχετο πλῆθος πολὺ ἀνδρείως ἀγωνιζομένων.

Σύνδικος δ' αὐτῷ] μαρτυρεῖ δὲ τῇ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ τοῦ Ἰολάου τάφος ἐν Θήβαις. Ἰόλαια γὰρ λέγεται ὁ ἀγὼν, ὃν ἐνίκησεν. Ἄλλως. Ἰολάου τύμβος, ὁ ἐν Θήβαις· τὸν τῶν Ἡρακλείων ἀγῶνα θίλων δηλῶσαι, τύμβον Ἰολάου εἶπε· παρὰ γὰρ τῷ κοινῷ σήματι Ἀμφιτρύωνος ὁ τῶν Ἡρακλείων ἀγὼν ὃν ἐνίκησεν. V.

150. Εἰναλία τ' Ἐλευσὶς] καὶ ἡ Ἐλευσὶς δὲ ἡ πρὸς τῇ θαλάσσῃ κειμένη, ταῖς ἀγλαΐαις αὐτοῦ καὶ νίκαις μαρτυρεῖ· ἄγεται δὲ αὐτόθι ἀγὼν κόρης καὶ Δήμητρος, ὃς καλεῖται Ἐλευσίνια, οὗ ἔπαθλον κριθαί. V.

151. Ἀγλαΐαισιν] Gl. Ms. γ. ἀνδραγαθίαις.

152. Τὸ δὲ φυᾷ, κράτιστον ἅπαν] τὸ δὲ ἐκ φύσεως πρόσον ἀγαθὸν καὶ θείας

* Hipponax ap. Schol. Lycophr. 855. χλαῖναν δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγεος.

μοίρας, κράτιστον καὶ ἐξαίρετον. λείπει δὲ τὸ ἐστίν. εἰς ἑαυτὸν δὲ αἰνίττεται. ἀεὶ γὰρ ἑαυτὸν λέγει αὐτοδίδακτον. V.

Τὸ φυᾷ φασί τινες λέγειν τὸν Πίνδαρον δι' ἑαυτὸν, οὐ καλῶς. ἔστι γὰρ πρὸς τὸν Ἐφάρμοστον, ἐπειδὴ ἐκ φύσεως ἀνδρεῖος ὢν καὶ οὐκ ἀπὸ μόνης τέχνης τοὺς συναγωνιζομένους ἐνίκα. πρὸς ὃ ἐπιφέρει· πολλοὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐν διδακταῖς ἀρεταῖς, τουτέστιν οὐ φύσει ὄντες ἀνδρεῖοι, ἀλλ' ὑπὸ διδαχῆς μόνης καὶ μαθήσεως, ὥρουσαν καὶ ὥρμησαν ἀνελέσθαι καὶ λαβεῖν κλέος, ἤτοι νικῆσαι καὶ δοξασθῆναι. ἕκαστον δὲ χρῆμα, ἤγουν πᾶσα πρᾶξις ἄνευ Θεοῦ, ἤγουν μὴ ἀπὸ φύσεως κατορθουμένη (τὸ Θεοῦ δὲ λέγει, ἐπειδὴ ἐκ Θεοῦ πάρεστι τοῖς ἀνθρώποις φύσει ἀνδρείοις εἶναι, καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν ἔχειν), οὐ σκαιότερον καὶ οὐ φαῦλον ὑπάρχει, σεσιγημένον καὶ σιωπηθέν, ἀλλὰ μᾶλλόν ἐστιν, εἰ μηδεὶς γινώσκει αὐτό. μόνα γὰρ τὰ ἐκ φύσεως πλείστου ἔστιν ἄξια, ὥστε, εἰ μὴ πρός τι φυσικῶς ἔχει τις, οἷον πάλην λέγω καὶ δρόμον, καὶ ἄλλον τινὰ ἀγῶνα, ἀφεὶς τοῦτο, πρὸς ὃ ἡ φύσις αὐτοῦ ῥέπει, τρεπέσθω. ἐντὶ γὰρ καὶ εἰσὶν ἄλλαι ὁδοὶ καὶ μεταχειρίσεις πράξεων πεφαίτεροι καὶ ἐξοχώτεραι ὁδῶν ἑτέρων, τουτέστι πολλῶν οὐσῶν πράξεων, τὴν προσφυῆ σοι μεταχειριζόμενος, κατορθώσεις αὐτὴν μᾶλλον ἢ τὴν οὐ προσφυῆ. (Ἄλλως.) Τὸ δὲ φυᾷ, ἀντὶ τοῦ, τὸ μὲν φύσει, τουτέστι, τὸ μὲν ἀπὸ φύσεως ἅπαν κράτιστον, ἤγουν ἄριστον, δεξιώτατον. διὰ τὸν Ἐφάρμοστον τοῦτο λέγει. πολλοὶ δὲ δι' ἀρετῶν, ἤγουν ἐπιτηδευμάτων δεδιδαγμένων παρὰ ἀνθρώπων, δόξαν ὥρμησαν ἐλέσθαι, ἤτοι λαβεῖν· χωρὶς δὲ Θεοῦ, τουτέστι τῆς φύσεως, ἕκαστον πρᾶγμα οὐ σκαιότερόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπρεπὲς, σεσιγημένον, ἤγουν ἄπρακτον ὑπάρχον, τουτέστιν, ἕκαστον δὲ πρᾶγμα χωρὶς φύσεως, πρεπωδέστερόν ἐστιν, εἰ σεσιγημένον ἐστίν. εἰσὶ γὰρ ὁδοὶ ἄλλαι, πρὸς ἃς ἔχει δηλονότι τις εὐφυῶς, πεφαίτεραι, ἀντὶ τοῦ δυνάμεναι μᾶλλον ἀνύεσθαι, ὁδῶν ἑτέρων, πρὸς ἃς οὐκ ἔχει δηλονότι τις εὐφυῶς, οὐχ ἅπαντας δὲ ἅμμε, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς, μία μελίστη, ἤγουν, ἓν ἐπιτήδευμα, δυνατόν ἐστι θρέψαι, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνατὸν δέ ἐστι πάντας ἡμᾶς ἐν ἑνὶ ἐπιτηδεύματι τραφῆναι, ἤγουν τὸν βίον ἀνῦσαι, τουτέστιν ἐν ἑνὶ ζῆσαι ἐπιτηδεύματι. R.

153. Πολλοὶ δὲ διδακταῖς] πολλοὶ δὲ, φησὶ, δόξαν ἑαυτοῖς ἠθέλησαν περιποιῆσαι ἀπὸ διδακτῶν ἀρετῶν, καὶ ὥρμησαν καὶ ἔσπευσαν ἐπὶ τοῦτο προελθεῖν. V.

156. Ἄνευ δὲ Θεοῦ σεσιγαμένον] τὸ ἄνευ Θεοῦ γινόμενον, οὐ σκαιότερόν φησιν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων βέλτιον, σιωπώμενον, οἷον, μετὰ Θεοῦ τις παραγενόμενος εἰς τὸν ἀγῶνα, οἷος ὁ Ἐφάρμοστος, ὑμνείσθω· ὁ δὲ παρὰ Θεόν τι πράσσων, ὡς αὐτόθεν μηδὲ νικᾷν μέλλων, εὐλόγως ἂν καὶ οὐ σκαιῶς σιωπῷτο. ἢ οὕτως· ἕκαστον δέ φησι πρᾶγμα, τὸ Θεοῦ χωρὶς πραττόμενον, οὐ σκαιότερόν ἐστιν σιωπώμενον, οἷον σοφώτερόν ἐστι. τὸ γὰρ μὴ κατὰ Θεὸν πρασσόμενον, δεῖ σιγᾶν, ἀντὶ τοῦ, καλόν ἐστί τινα παρὰ βούλησιν Θεοῦ νικήσαντα μὴ ὑμνεῖν. Ἄλλως. ἀπὸ κοινοῦ τὸ κλέος λεκτέον, ἵν' ᾖ· τὸ δὲ ἄνευ Θεοῦ καὶ χωρὶς φύσεως θείας προσγινόμενον κλέος, τοῦτο σεσιγημένον καὶ μὴ θρυλλούμενον, οὐκ ἔστι σκαιότερον, οὐδὲ μέμψεως ἄξιον, ὡς τοῦ ἐναντίου μέμψιν ἔχοντος, τοῦ ἐπαινεῖν τοὺς φύσει ἀγαθοὺς, ὅπερ ἑαυτὸν λέγει ποιεῖν. δύναται δὲ καὶ οὕτω νοεῖσθαι· ἕκαστον δὲ πρᾶγμα, ὃ μὴ κατὰ φύσιν ἐστὶ, τοῦτο σεσιωπημένον οὐκ ἔστι σκαιόν. ἐὰν γὰρ νόθον ὂν ἐμφανίζηται, τότε τὴν ἀδοξίαν προστρίβεται, τουτέστι, πᾶν πρᾶγμα παρὰ φύσιν γινόμενον, οὐχ οὕτως ἐστὶ σιγηθὲν ἀηδὲς, ὡς φαινόμενον· φανὲν γὰρ πλεῖον ἐρυθριάσει καὶ ὑβρισθήσεται. Θεὸν δὲ τὴν φύσιν λέγει. V.

157. Οὐ σκαιότερον χρῆμα] διατί δὲ οὐκ ἔστι σκαιότερον τὸ θαυμάζειν τοὺς ἄνευ Θεοῦ μοίρας τι πράσσοντας, ἑαυτοῖς δὲ ἐπιτρέποντας; ὅτι εἰσὶν αἱρετώτεραι καὶ προτιμώτεραί τινες ἐπιτηδεύσεις ἐπιτηδεύσεων, οἷον, αἱ προσφυεῖς ἑκάστῳ καὶ οὐκ ἐναντιούμεναι κατὰ γένεσιν καὶ φύσιν. V.

158. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ ἕως μελέτα. δεῖ δὲ ἕκαστον τὴν δεδομέ-

νην αὐτῷ ἐκ Διῶν ὁδὸν ταύτην εἶναι καὶ μὴ παραβιάζεσθαι. Ὅμηρος (Iliad. ν. 730. 732.)·

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε Διὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον.

ἕτερα δὲ ἀμείνονες, παρασημότεραι, εὐοδώτεραί εἰσιν ὁδοί, δι' ὧν τις δύναται περαιῶσαι, ὅ ἐστιν, εἰ μὴ πέφυκας πρὸς τὸ παγκράτιον, πάλην ἄσκει, ἢ ἄλλο τι πρὸς ὃ εὐφυῶς ἔχεις. V.

159. Ὁδοὶ περαίτεραι] πρακτικώτεραι, ἀνυστικώτεραι. V.

160. Μία δ' οὐχ ἅπαντας] οὐ γάρ ἡ μία μελέτη, φησὶ, καὶ τὸ ἓν ἐπιτήδευμα πάντας ἡμᾶς δύναται τρέφειν· μελέτη δὲ ἄσκησίς ἐστι καὶ ἐπιτήδευμα. V.

161. Σοφίαι μὲν (sic) αἱπειναὶ] τουτέστιν, ἐφ' ὕψους καὶ προβάσεως κεῖνται αἱ σοφίαι, ὥστε εἶναι τὴν ἐπ' αὐτὰς ὁδὸν δυσχερῆ. ἢ οὕτως· ὑψηλόν ἐστι καὶ ἐν μετεώρῳ κείμενον τὸ ἀριστὴν ἔχον. ὡς Ἡσίοδος (Ἔργ. 287.)·

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.

ἢ οὕτως· αἱ μὲν σοφίαι ὑψηλαί εἰσι, καὶ πόρρω, καὶ δυσχερεῖς. V.

Σοφίαι μὲν αἱπειναὶ] αἱ σοφίαι μὲν, αἱ λογικαὶ τέχναι αἱπειναὶ, ἤτοι ὑψηλαί· τοῦτο δὲ τὸ ἄθλον, ἤγουν τὸ γέρας, τουτέστι τὸν ὕμνον, προσφέρων, ὦ νοῦ, δηλονότι τῷ Ἐφαρμόσῳ, ὦρυσαι, ἀντὶ τοῦ βόησον ὄρθιον, ἤγουν ὀξὺ, ὑψηλὸν, καὶ μετὰ Σαῤῥοῦς, τόνδε τὸν ἄνδρα, τουτέστι τὸν Ἐφάρμοστον, ἀπὸ μοίρας δαίμονος γεγονέναι ὐῒχειρα, γενναῖον τὰς χεῖρας, δεξιόγυιον, ἤτοι ἐπιτήδειον, εὔστροφον κατὰ πᾶν τὸ σῶμα, ὀρῶντα ἀλκὴν, τουτέστι παράστημα γενναῖον ἔχοντα, ὅστις νικῶν ἐπιστιφάνωσιν, ἤγουν; ἐκόσμησε δαιτὶ, δι' ἑορτῆς, τὸν βωμὸν τὸν Αἰάντειον τοῦ Οἰλιάδου, ἀντὶ τοῦ, τὸν βωμὸν τοῦ Αἴαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως. πρὸς τὸ σημαινόμενον τοῦ κτητικοῦ ἡ ἀπόδοσις. τὸ τοιοῦτο δὲ σύνηθες καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ. Αἴας ὁ Λοκρὸς, ἐν Τροίᾳ ἀποθανὼν, τιμᾶται ἐν τῇ Λοκρίδι ἴσα Διΐ. νεοτάφιον γὰρ τοῦτον ἐνταῦθα ἐποίησαν, μέσον τοῦ τόπου, ἔνθα οἱ τῆς ἐπ' αὐτῷ πανηγύρεως ἀγῶνες τελοῦνται. ἐνίκησεν οὖν ἐνταῦθα Ἐφάρμοστος. δίον εἰπεῖν, ἐπιστιφάνωσε τὸν βωμὸν τοῦ Ὀϊλίδα Αἴαντος (Ὀϊλέως γὰρ υἱὸς ὁ Αἴας) Αἰάντειον ὄντα πρὸς τὸν βωμόν. R.

162. Τοῦτο δὲ προσφέρων] τὸ τῆς ἐμῆς σοφίας ἐπιτήδευμα. V.

Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον] ἑαυτῷ ὁ Πίνδαρος παρακελεύεται καὶ φησιν· ὅμως δὲ τοῦτο ἀπὸ τῆς σοφίας ἄθλον προσφέρων καὶ ἐκπληρῶν, τὸν ὕμνον, μέγα καὶ ὑπερφυὲς ἀναβόησον, τοῦτον δαιμονίᾳ μοίρᾳ γενέσθαι δυνατὸν ταῖς χερσὶ, καὶ παντὶ τῷ σώματι, δεξιὸν, ἵνα κοῦφος ᾖ καὶ εὔστροφος παλαιστὴς, ὃς καὶ τῷ βλέμματι ἀλκὴν καὶ δύναμιν ἐμφαίνει. V.

Τοῦτο δὲ] τὸ τοῦτο πρὸς τὸ γεγάμεν ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτω· προσφέρων, ὦ θυμὲ, ἄθλον, καὶ ὥσπερ βραβεῖον τῆς νίκης, τὸν ὕμνον τῷ Ἐφαρμόσῳ, Θαρσέων καὶ Σαῤῥῶν, καὶ μὴ ἀμφιβάλλων, ὦρυσαι καὶ μετὰ βοῆς ὕψωσον ὄρθιον τοῦτο, γεγάμεν καὶ ὑπάρξαι τόνδε τὸν ἄνδρα τοιόνδε καὶ τοιόνδε. R.

163. Ὄρθιον ὦρουσαι] ὀξὺ καὶ μέγα. Ὄκηρος (Iliad. λ. 11.)· "Ὄρθι' Ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος." λέγει δὲ πρὸς τὸν χορὸν περὶ τοῦ νενικηκότος· βόησον ἀνατεταμένον Θαρσῶν, ὅτι θείᾳ μοίρᾳ ἐγένετο πρὸς ἄθλησιν οὗτος ὁ ἀνήρ. ἢ πρὸς ἑαυτὸν λέγει, ὅτι ὦρμησα (an ὄρμησον?) ὀξέως. R.

165. Δεξιόγυιον] Gl. Mss. β. γ. ἐπιτήδειον εἰς τὰ μέλη.

Ὀρῶντ' ἀλκὰν] βλέποντα ἀνδρείαν. V.

166. Αἰάντειόν τε] ὅστις ἀνὴρ καὶ ἐν τῇ τοῦ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλίως παιδὸς πανηγύρει, καὶ ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ ἀγῶνι νικήσας, θυσίαις καὶ στέμμασι τὸν Αἰάντειον βωμὸν κατεκόσμησε. τὰ Αἰάντεια δὲ ἐν Ὀποῦντι ἄγεται. V.

167. Ἰλιάδα] τοῦ Ὀϊλίως παιδὸς, τοῦ Αἴαντος τῷ Λοκροῦ. ἄνευ δὲ τοῦ ῑ ἴρηκε, τὸν Ἰλιάδα, ὡς που φησι καὶ Ἡσίοδος. V. (v. ad Iliad. β. 527.)

CARMEN X.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τῶν δεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ δεκάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἡ. Τὸ ἀ Ἀσκληπιάδειον ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ἀντισπάστου ἀπὸ διβραχέος ἀρξαμένου. Τὸ β' χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀρξάμενον ἀπὸ ἰαμβικῆς (συζυγίας) καὶ λῆγον εἰς ἴαμβον. Τὸ γ' δίμετρον ἰαμβικὸν ὑπερκατάληκτον, ὁ τρίτος δάκτυλος πανταχοῦ. Τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, διηρημένου τοῦ πρώτου (καὶ τρίτου) ποδός. Τὸ ε καταληκτικὸν πενθημιμερὲς, ἢ ἀναπαιστικὸν δίμετρον, βραχυκατάληκτον, ἢ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὅ ἐστι Φερεκράτειον παρὰ συλλαβήν. Τὸ ζ' ἐπιωνικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· ἡ πρώτη συζυγία Ἰωνική, ἡ δευτέρα ἰαμβική, εἶτα τροχαῖος, οἰκεῖος, τῇ Ἰωνικῇ, καὶ συλλαβή. Τὸ ή Γλυκώνειον, ὅπερ ἔλυσεν ἐν τῷ (v. 33.)· Πίφυι Κτέατον ἀμύμονα, ἐννασύλλαβον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων Ϟ'. Τὸ ἀ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, οὗ ἡ πρώτη συζυγία ἰαμβική ἐστι, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναλυομένου, εἶτα χορίαμβος, εἶτα ποὺς ἁπλοῦς. Τὸ β' προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ πρῶτος τροχαῖος, τοῦ πρώτου ποδὸς λελυμένου, εἶτα Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, εἶτα χορίαμβος. Τὸ γ' ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον λελυμένον. Τὸ δ' ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας λελυμένον. Τὸ ε Ἰωνικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, τοῦ τρίτου παίωνος ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος κειμένου, καὶ τροχαίου καὶ συλλαβῆς. Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον [ἐξ Ἰωνικοῦ]. Τὸ ζ' προσοδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ Ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος (χοριάμβου), καὶ ποδὸς ἡμίσεος. Τὸ ή ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ δεύτερος ποὺς ἀνάπαιστος, ὁ τέταρτος τρίβραχυς. Τὸ Ϟ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας.

Ἀγησιδάμῳ Λοκρῷ Ἐπιζεφυρίῳ.] Ἔθνη Λοκρῶν εἰσι τρία· Ἐπιζεφύριοι πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, Ὀζόλαι πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ, Ἐπικνημίδιοι πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ. ἐνίκησε δὲ οὗτος ὁ Ἀγησίδαμος τὴν ἑβδομηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα.

1. Ἀνάγνωτε] Gl. Ms. γ. φιλίορτοι.

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι] ἔοικεν ὁ Πίνδαρος πρὸ πολλοῦ συνθέμενος γράψαι αὐτῷ τὸν ἐπινίκιον ὀλιγωρῆσαι, αὖθις δὲ ἀποδοῦναι αὐτῷ σὺν τόκοις, ὥσπερ τί χρέος παλαιὸν διαλύσασθαι, προσθεὶς ἕτερόν τι ᾠδάριον. τὸ δὲ ἀνάγνωτέ μοι δηλοῖ· ἀναμνημονεύσατε καὶ ἀναγνωρίσατε, ὦ Μοῦσαι, ἐν ᾧ χωρίῳ τῆς φρενός μου ἐστὶν ὁ Ἀγησίδαμος. ὡς δὲ προδιαθέμενος ἤδη τὸν ἐπινίκιον, νῦν ἀναμνήσεως δεῖν αὐτῷ φησί. Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ (Fragm. n. 8.) "Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους." [V. Valcken. Callimach. p. 245. sq. *Ex Schedis.*] ὁ δὲ νοῦς· ἀναγνωρίσατέ μοι καὶ εἰς μνήμην τὴν ἐμὴν ἀγάγετε τὸν Ὀλυμπιονίκην τὸν τοῦ Ἀρχεστράτου υἱὸν καὶ εἴπατε, ἐν ποίῳ μέρει μου τῆς διανοίας κεχάρακται. τρία γὰρ μέρη φασὶν εἶναι τῆς φρενὸς, λογιστικὸν, μνημονευτικὸν, καὶ φανταστικὸν, καὶ τὸ μὲν λογιστικὸν ἐστιν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, τὸ δὲ φανταστικὸν ἐν τῷ μετώπῳ, τὸ δὲ μνημονευτικὸν μέσον τῶν δύο. ἔχουσι δὲ ἀμφότερα τό τε λογιστικὸν καὶ φανταστικὸν ὥς τι ταμιεῖον τὸ μνημονευτικὸν, καὶ ἐναποτιθεῖσιν ἐν αὐτῷ, ἅπερ ἐκεῖνο μὲν φαντάζεται, ἐκεῖνο δὲ, ἤγουν τὸ λογιστικὸν, λογίζεται. ἐκ δὲ τούτου τοῦ μνημονευτικοῦ ἔχομεν μνημονεύειν, ἅπερ ἀνέγνωμεν, καὶ ἅπερ ἐθεασάμεθα. διά τοι τοῦτο καὶ ὁ Πίνδαρος εἶπεν, ἀναγνωρίσατέ μοι, ὦ Μοῦσαι, ἐν ποίῳ μέρει τῆς φρενὸς γέγραπται, ἤγουν κεχάραται, ὁ παῖς τοῦ Ἀρχεστράτου, ἤγουν ὁ Ἀγησίδαμος. χρεωστῶν γὰρ αὐτῷ ὕμνον γλυκὺν, ὦ Μοῦσαι, ἐπελαθόμην. Ἄλλως. Τὸν Ὀλυμπιονίκαν] ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ προοιμίου ὁ Πίνδαρος δῆλός ἐστιν, ὅτι πρὸ πολλοῦ μὲν ἠξίωτο γράψαι, ὑπερθέμενος δὲ, νῦν ὡς ἐξ ὑπομνήσεως ἀποδοῦναι βούλεται τὸν ὕμνον. V.

Ἔοικεν ὁ Πίνδαρος ἐκ πολλοῦ συνθέμενος γράψειν αὐτῷ τὸν ἐπινίκιον ὀλιγωρῆσαι διά τινα περιπέτειαν. νῦν οὖν ὥσπερ τι χρέος ἀποδίδωσιν αὐτῷ τὸν παρόντα ὕμνον. ἐπεὶ δὲ τὸ χρέος γεγονὸς χρόνιον ἀπαιτεῖ καὶ τόκον, προστίθησι μετὰ ταῦτα καὶ ᾠδάριόν τι, ὥσπερ τινὰ τόκον. Τὸ δὲ ἀνάγνωτε οὐχ, ὥς φασί τινες, ἀντὶ τοῦ ἀναγνωρίσατε, ἀλλ' ἐπειδὴ γέγραπται λέγει, διὰ τοῦτο ἀνάγνωτε εἶπε. τὰ δὲ γεγραμμένα ἀναγινώσκεται. φασὶ δέ τινες, ὅτι πρὸς τὰς Μούσας πάσας ποιεῖται τὸν λόγον. ἐγὼ δέ φημι, πρὸς τὴν Μοῦσαν καὶ τὴν Ἀλήθειαν, εἰ καὶ ὕστερον ταύτας ἐπιδοᾶσαι. R.

5. Ὦ Μοῖσα, ἀλλὰ σὺ, καὶ Θυγάτηρ] σὺ τοίνυν, ὦ Μοῦσα, καὶ σὺ, τοῦ Διὸς Θυγάτηρ, Ἀλήθεια, ταῖς ἴσαις καὶ δικαίαις χερσὶν, ἀποκωλύσατε καὶ ἀπείρξατε ἀπ' ἐμοῦ τὴν ἐπίπληξιν καὶ τὴν ἐπιτίμησιν, ἣν ἄν τις εἰς ἐμὲ ποιήσαιτο, ὡς εἰς τὸν ξένον μου καὶ φίλον ἡμαρτηκότα, ὅτι ἐψευσάμην καὶ ἐβράδυνα πληρῶσαι τὸν ὕμνον. Ἀλιτόξενον οὖν ἐνιπήν φησι, τὴν διαμαρτάνουσαν εἰς τοὺς ξένους, ὅτι ξένου αὐτῷ ὄντος τοῦ Ἀρχεστράτου, ψευσάμενος ἤλιτεν εἰς αὐτὸν, ὅ ἐστι ἥμαρτεν. V.

Ἐπειδὴ ποιήσειν αὐτῷ εἶπὼν οὐκ ἐψεύσθη, ἀλλ' ἐπελέσθετο, διὰ τοῦτό φησιν· ὦ Μοῦσα καὶ ὦ Ἀλήθεια, ἀντὶ τοῦ, ὦ λόγοι τῆς ἐμῆς ποιήσεως, ἀληθῶς, ὡς ὑπεσχόμην, ἐπαινέσοντα αὐτὸν μὴ συγχωρήσητε ψευδομένου αἰτίαν λαβεῖν με. Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι, ὦ παρόντες δηλονότι, ἤγουν ἀναγνόντες ὥσπερ ἐν βιβλίῳ γράμματα, εἰς μνήμην ἀγάγετέ μοι τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρχεστράτου, τὸν Ἀγησίδαμον τὸν Ὀλυμπιονίκην, ἐν ποίῳ μέρει τῆς ἐμῆς μνήμης ἐστὶ γεγραμμένος, ἤτοι ἀποκείμενος. γλυκὺ γὰρ μέλος, ἀντὶ τοῦ ἡδὺν ὕμνον χρεωστῶν αὐτῷ ἐπελαθόμην. ἀλλ' ὦ Μοῦσα σὺ καὶ ἡ Ἀλήθεια ἡ Θυγάτηρ τοῦ Διὸς ἐρύκετον, ἤγουν ἐρύκετε, κωλύετε, παύετε ὀρθῇ χειρὶ, ἤγουν δικαίᾳ, ἀντὶ τοῦ κωλύετε διὰ τῆς χειρὸς δικαίας, δικαίως, τὴν ἐνιπὴν ἤγουν τὴν ἐπιτίμησιν τῶν ἀνθρώπων τὴν ἕνεκα τῶν ψευδῶν, τὴν ἀλιτόξενον, τουτέστι τὴν ὀνείδη προσφέρουσαν ἡμῖν ἕνεκα τῆς εἰς τὸν φίλον ἁμαρτίας. Ἔκαθεν γὰρ, ἤγουν πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἐπελθὼν, τουτέστι παραγενό-

μενος, ἱνστὰς ὁ μέλλων χρόνος, ἤτοι ὁ ἀποκείμενος, τὸ ἐμὸν χρέος τὸ βαθὺ, τουτέστι τὸ πολὺ, κατήσχυνεν, ἤγουν ἤλεγξεν, ἐπονείδιστον ἔδειξεν. ὅμως δὲ δυνατός ἐστιν ὁ τόκος ἤγουν ὁ ὕμνος ὁ ἐπὶ τῷ ὀφειλομένῳ ὕμνῳ προστιθησόμενος, λῦσαι τὴν ἐπιμομφὴν, τουτέστι τὴν πολλὴν μέμψιν τῶν ἀνθρώπων τὴν ὀξεῖαν, ἤγουν τὴν ὀξέως κινουμένην, τουτέστι τὴν μετ' ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως κινουμένην. R.

Θυγάτηρ] Gl. Ms. γ. ποίησις.

7. Schol. Ms. γ. ἥνπερ (l. εἵπερ) ἐπιλέλησμαι Ἀγησιδάμου καὶ γέγονα ῥᾴθυμος καὶ ἀχάριστος.

8. Ἐνιπὰν] Gl. Ms. γ. τὴν φωνήν.

Ἀλιτόξενον] Gl. Ms. γ. τὴν ὀνειδιστικὴν τῶν ἀνθρώπων, τὴν προφερομένην. Gl. Ms. β. ἁμαρτάνουσαν εἰς τοὺς φίλους.

9. Ἔκαθεν] Gl. Ms. γ. ἀπὸ μακρόθεν. Ἐπελθὼν] Gl. Ms. γ. ἀποφασισμένος. (?)

Ὁ μέλλων χρόνος] ὁ προσδοκώμενος μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἔπεσθαι, καθότι καὶ ἀποδίδωσι τὸν ἐπινίκιον ὁ μελλητικός. ἢ οὕτως· ὁ γὰρ ἐκ πολλοῦ διαστήματος χρόνος παραγινόμενος, τουτέστιν, ἀφ' οὗπερ ὑπεσχόμην, πρὸς τοῦτο ἔκαθεν τὸ ἐμὸν χρέος καταισχύνει, οἷον βαθὺ αὐτὸ καὶ πολὺ ποιήσει χρέος καὶ αὐξηθησόμενον τόκοις. ἢ οὕτως· ὁ γὰρ ἐπιγενόμενος χρόνος μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν πολὺς ὢν κατισχύνει τὸ ὄφλημα. διὰ δὲ τούτου σημαίνει, ὅτι πολὺς ὁ διὰ μέσου χρόνος διελήλυθεν, ὑπερ ὁ μέλλων χρόνος οὐκ ἐγγύθεν ἀλλὰ μακρόθεν ἐλήλυθεν, ἡνίκα μνησθεὶς ἐπετέλει τὴν ἐπαγγελίαν. ὁ δὲ νοῦς· οὐδὲ γὰρ ὡρισμένως, οὐδὲ καθὼς ὑπεσχόμην, ἀλλὰ πόρρω τῆς προθεσμίας ὁ τότε ὡρισμένος καὶ τότε μέλλων, ὁ προσδοκώμενος, χρόνος αἰσχύνης ἀξίαν μηνύει μου τὴν ὑπόσχεσιν καὶ ὀφειλὴν βραδύνας. V.

Τὸ μέλλων λίγει, ὡς πρὸς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὑπέσχετο ὑμνῆσαι. ὁ γὰρ μετ' αὐτὸν ἐπιὼν χρόνος ὡς πρὸς αὐτὸν μέλλων ἦν. R.

10. Βαθὺ χρέος] μέγιστον ὄφλημα. τὸν ὕμνον λέγει. V.

13. Νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν] ἀλληγορικῶς ταῦτα λίγει. προσυπακουστέον δὲ ἔξωθεν τοιοῦτό τι· ἴδωμεν, θεωρήσωμεν, μή ποτε κῦμα τὴν ψῆφον δινουμένην, ἐπιῤῥέον, κατακλύσῃ. τινὲς δὲ πρὸς τὸ κατὰ τὸν ὕμνον νοούμενον πνεῦμα. παραβάλλει δὲ ἀλληγορῶν τῷ τῆς θαλάσσης ῥεύματι τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν. ὡς γὰρ ψῆφον παρ' αἰγιαλὸν κυλινδουμένην ἐκβραισόμενον τὸ κῦμα κατακλύζει, τὸν αὐτὸν τρόπον, φησὶ, κἀγὼ τὴν ἐπικυλισμένην μέμψιν ἐπκλύσω, ὡς ψῆφον. ἢ οὕτω· νῦν τὴν τῶν ἀνδρῶν μομφὴν ὥσπερ ψῆφον δινουμένην κατακλύσει τὸ τῶν ὕμνων ῥεῦμα, ὡς κῦμα, ὅταν τὸν κοινὸν λόγον, τουτέστι τὸ ποίημα πρὸς χάριν ἀποτίσωμεν. Ἄλλως. νῦν σκοπήσωμεν, ὅπως τὸ ἡμέτερον κῦμα ῥέον, τουτέστιν, ἡ ἡμετέρα ποίησις, κατακλύσῃ τὴν ἑλισσομένην ψῆφον, τουτέστι τὴν καθ' ἡμῶν λοιδορίαν. V.

Νῦν σκοπήσωμεν δηλονότι, ὅπως τὸ κῦμα τὸ ῥέον κατακλύσει, ἤγουν κατακαλύψει, τὴν κυλιομένην παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ψῆφον· συμβολικὸς ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, νῦν σκοπήσωμεν, ὅπως ἡ δύναμις τῶν ἡμετέρων λόγων ἀποκρύψει τὴν φερομένην καθ' ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων μέμψιν, ὅπως τε κοινὸν ὕμνον πᾶσῃ τῇ πόλει δηλονότι ἀποδώσομεν εἰς χάριν ἀφορῶντα, ἤγουν δύναμιν ἐπαγωγὸν, φίλην, τουτέστι φιλουμένην. ἔχομεν δὲ δηλονότι εὐπορίαν λόγων· νέμει γὰρ, ἤγουν διοικεῖ τὴν πόλιν τῶν Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων τὴ πατρίδα τοῦ Ἀγησιδάμου ἀτρέκεια, τουτέστιν ἀλήθεια, καὶ διὰ φροντίδος ἐστὶν ἡ Καλλιόπη, τουτέστι, καὶ ποιητικοί εἰσι, καὶ ὁ Ἄρης, ἤτοι ὁ πόλεμος, ὁ χαλκῷ, ἤτοι ὅπλοις ὠχυρωμένος, μέλει αὐτοῖς τοῖς Λοκροῖς, τουτέστι, καὶ πολεμικοί εἰσι. R.

Ἑλισσομέναν] κυλιομένην. V. πληθυνομένην. Gl. Ms. γ.

14. Ὅπα κῦμα] οἱ μὲν ὅπου, οἱ δὲ ὅπερ. V.

15. Κοινὸν λόγον] ἕτεροι μὲν τὸν περὶ τῶν πολλῶν λόγον, οἱ δὲ τὸν ὕμνον ἤκουσαν, ἤτοι ὅτι πλείονες αὐτοῦ μεθέξουσι νικηφόροι, ἢ ὅτι διὰ πολλῶν ἔσται στομάτων. ὅπα. ὅπως τὸν ὕμνον ἀποτίσομεν προσφιλῆ τε καὶ κεχαρισμένον τῷ κομιζομένῳ. V.

Τὸ κοινὸν λόγον ἀντὶ τοῦ πάγκοινον τοῖς μετιοῦσι νῦν τε καὶ ἐς ὕστερον. ἔχει δὲ τὸ ὅπα τὴν δύναμιν πρὸς τὸ, τίσομεν ἐς φίλαν χάριν· τὸ δὲ κοινὸν λόγον ὕστερον λέγει. R.

Λόγον] Gl. Ms. γ. τῆς παρούσης ᾠδῆς.

17. Νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν] ἀντὶ τοῦ, ἔχει νομὴν καὶ δίδωσιν ἡ πόλις λαβεῖν τῶν Λοκρῶν πρὸς ἐγκώμια. διὸ ἐπήνεγκε· μέλει τε σφίσι Καλλιόπα καὶ χάλκεος Ἄρης· καὶ γὰρ ἐν τῇ μουσικῇ διαφέρουσι καὶ τοῖς κατὰ πόλεμον· διὸ καὶ ἀφορμὰς δίδωσι τοῖς βουλομένοις. ἢ οὕτω· νέμεται καί ἐστιν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, τουτέστι, καθ' ἑαυτῆς ἔχει τὴν ἀλήθειαν ἡ τῶν Λοκρῶν πόλις. οὐ δεῖ οὖν, φησὶν, οὐδὲ μέμφεσθαι. τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος. αὐτὸς γάρ φησιν· "Οἵ τ' ἀργιλόφον πὰρ Ζεφυρίου κολώναν." (Schneid. Fragm. p. 102.) ᾧ δ βούλεται λέγειν, ἔστι τοιοῦτον· καίπερ τραχεῖα οὖσα, εὐνομεῖται. διατί δέ; φησὶν Ἀριστοτέλης· ἐπειδὴ γὰρ ἐχρῶντο τῷ θεῷ, πῶς ἂν πολλῆς παραχῆς ἀπαλλαγεῖεν, ἐξέπεσεν αὐτοῖς χρησμὸς, ἑαυτοῖς νόμους τίθεσθαι, ὅτε καί τις ποιμὴν (ὄνομα δ' ἦν Ζάλευκος) πολλοὺς νόμους συνετίθη τοῖς πολίταις εἰσενεγκεῖν δοκίμους. γνωσθείς τε καὶ ἐρωτηθείς, πόθεν εὕροι, ἔφησεν, ἐνύπνιον αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν παρίστασθαι. διὸ αὐτός τε ἠλευθέρωται καὶ νομοθέτης κατέστη. οὐκ ἀπὸ σκοποῦ δὲ μουσικοὺς εἶπε τοὺς Λοκρούς. Λοκρισία (?) γάρ τις ἁρμονία ἐστὶν, ἣν ἀσκῆσαί φασι Ξενόκριτον τὸν Λοκρόν. Ἄλλως. Νέμει γὰρ, ἀντὶ τοῦ νέμεται, καί ἐστιν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, τουτέστι, καὶ μεθ' ἑαυτῆς ἔχει τὴν ἀλήθειαν ἡ τῶν Λοκρῶν πόλις. οὐ δεῖ οὖν, φησὶν, οὐδὲ ψεύδεσθαι. Ἄλλως. Νέμει γὰρ, τουτέστιν, ἀληθεύει ἡ τῶν Λοκρῶν πόλις. διὸ καὶ ἐμοὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀλήθειαν φυλακτέον. ἐπεὶ γὰρ περὶ χάριτός ἐστιν ὁ λόγος, φησὶν, ὅπα τε κοινὸν λόγον τίσομεν ἐς χάριν· ἀπονέμει γὰρ ἡ τραχεῖα πόλις. τινὲς οὕτως· οἶδεν ἀντιχαρίζεσθαι ἡ Λοκρῶν πόλις. τὸ δὲ φίλαν ἐς χάριν, εἰς χάριν φησὶ τοῦ νενικηκότος, ἵν' ᾖ δῆλον, ὅτι καθαρεῖ καὶ ἀποτρίψει τὸ ὄφλημα. V.

Νέμει] Gl. Ms. γ. κυβερνᾷ.

Πόλιν Λοκρῶν] Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι, Λοκροὶ Ἐπικνημίδιοι, Λοκροὶ Ὀπούντιοι, Λοκροὶ Ὀζόλαι. τίσσαρα γὰρ γένη Λοκρῶν. Τὸ Καλλιόπη λέγει, ἢ ὅτι καὶ παρ' αὐτοῖς ἡ ποιητικὴ χάρις ἐσπουδάζετο, ἢ ὅτι νίκας ποιοῦντες τοὺς ποιητὰς εἰς ὕμνον ἐγείρουσαν. R.

18. Καλλιόπα] Gl. Ms. β. ἡ ποίησις.

19. Τράπε δὲ Κυκνείᾳ μάχᾳ] ἐτράπη δὲ καὶ ὑπεχώρησεν ἐν τῇ πρὸς τὸν Κύκνον μάχῃ ὁ μέγιστος Ἡρακλῆς παρορμήσαντος Ἄρεος τὸν Κύκνον. ἐμαχίσατο δὲ Ἡρακλῆς, ὅτι κακόξενος ἦν Κύκνος, καὶ ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν, ἀπεκαρατόμει τοὺς παριόντας, ναὸν τῷ Ἀπόλλωνι (l. Ἄρει) βουλόμενος ἐκ τῶν κιφαλῶν οἰκοδομῆσαι, καὶ αὐτῷ παριόντι ἐπιβουλεῦσαι ἠθέλησε. συστάσης οὖν αὐτοῖς μάχης, ἔφυγε δείσας Ἡρακλῆς, συμβαλλομένου Ἄρεος τῷ παιδὶ Κύκνῳ. ἀλλ' ὕστερον Ἡρακλῆς καὶ τοῦτον ἀπέκτεινε. Στησίχορος ἐν ἐπιγραφομένῳ Κύκνῳ ἱστορεῖ. (Suchfort. Fragm. Stesich. p. 37.) Τοιγάρτοι διὰ τὸ καὶ τὸν Ἀγνησίδαμον ἀπολήγοντα * ἤδη ὑπὸ Ἰολάου ἀλείπτου ἀνειρῶσθαι, εἰκότως ταῦτα ἐπηγάγετο· ἐχέτω οὖν, φησὶ, τῷ Ἰόλᾳ Ἀγησίδαμος χάριν, ὡς Ἀχιλλεῖ Πάτροκλος παρορμήσαντι εἰς τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον. V.

Ἱστορία. Τράπε δὲ Κυκνείᾳ. Κύκνος ὁ Ἄρεως υἱὸς ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν τοὺς παριόντας ἐκαρατόμησε, βουλόμενος ἐκ τῶν κιφαλῶν Ἄρει νεὼν ἀνεγεῖραι. παριὼν οὖν καὶ Ἡρακλῆς καὶ ὑπὸ τούτου ἐπιβουλευθείς, μάχην συνῆψεν αὐτῷ. βιοθανόντος δὲ Ἄρεως τῷ παιδὶ, τραπεὶς ἀνεχώρησεν. ἀλλ' ὕστερον μόνον Κύκνον εὑρὼν ἀπέκτεινε. λέγει οὖν τὴν Ἡρακλέους τροπὴν εἰς παραμυθίαν Ἀγησιδάμου, ὀκλάσαντος μὲν ἐν τῷ τῆς

* f. ἀπολείποντα, deficientem.

πυγμῆς ἀγῶνι, καὶ τὸν ἀντίσαλον ἂν παρὰ μικρὸν νικῆσαι ποιήσαντος, εἰ μὴ ὁ ἀλείπτης αὐτοῦ Τλας ἰδὼν, θάρσος ἐνίβαλε· διὸ καὶ ἐνίκησεν. R.

Τράπεδ'] ἦγουν εἰς φυγὴν ἐκίνησε καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν ὑπερβολικῶς ἰσχυρὸν ἡ μάχη ἡ Κυκνεία, ἤγουν ἡ τοῦ Κύκνου τοῦ υἱοῦ Ἄρεως, ἣν μετὰ τοῦ Κύκνου συνεκρότησεν ὁ Ἡρακλῆς. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ Ἀγησίδαμος ὑπεστάλη ἐν αὐτῷ τῷ ἀγῶνι, εἶτα ὑπὸ τοῦ Τλα τοῦ ἀλείπτου ἀναῤῥωσθεὶς ἐνίκησε. διὸ ἐπάγει· τοὺς πύκτας δὲ ἐν τῇ Ὀλυμπιάδι νικῶν ὁ Ἀγησίδαμος τῷ Τλᾳ φερέσθω χάριν, ἤγουν εὐχαριστίαν, ὥσπερ ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ, ἔφερε δηλονότι, ὅτε ἔστησε τοὺς Τρῶας μετὰ τῶν ὅπλων αὐτοῦ. παρορμήσας δ' ἂν ἀνὴρ σὺν παλάμῃ, ἤγουν σὺν βοηθείᾳ Θεοῦ, ἄνδρα πρὸς ἀριστεῖν, πρὸς πελώριον, τουτέστιν ὑψηλόστατον, ὥρμησεν, ἀντὶ τοῦ ἀνῆβίβασεν, ὕψωσε κλέος. ὀλίγοι δέ τινες ἀντὶ τοῦ, οὐδέ τινες ἔλαβον χαρὰν χωρὶς πόνων, λέγω. φῶς τῷ βιότῳ, τουτέστι, τῇ πανεύσῃ ζωῇ, ἰδὼν πρὸ πάντων, ἀπὸ πάντων φημὶ τῶν ἔργων. R.

21. Ἴλᾳ φερέτω χάριν] οὕτω, φησὶ, τῷ Ἰόλᾳ χάριν ἐχέτω ὁ Ἀγησίδαμος, ὥσπερ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ. τοῖς γὰρ ὅπλοις ἠρίστευσε τοῖς ἐκείνου. Ἄλλως. ὡς Ἡρακλέα τραπέντα ἀνέῤῥωσεν ἡ Ἀθηνᾶ, οὕτω καὶ τὸν Ἀγησίδαμον ὁ Ἰόλας. φερέτω οὖν χάριν, ἤτοι ἐχέτω χάριν τῷ Ἴλᾳ Ἀγησίδαμος πύκτης, ὡς Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ. τοῖς γὰρ ὅπλοις ἠρίστευσε τοῖς αὐτοῦ. V.

23. Φύτ' ἀρετῷ] τὸν φύντα πρὸς ἀρετὴν σὺν θεοῦ παλάμᾳ παροξύνας τὶς πρὸς μέγα κλέος ὁρμῆσαι ποιήσειεν. V.

Τὸ ἀρετῇ ἢ πρὸς τὸ θήξας, ἴν' ᾖ, παρακινήσας ἐν ἀρετῇ, ἢ πρὸς τὸ ὁρμῆσαι. ἵν' ᾖ, ὁρμῆσαι ἐν ἀρετῇ πρὸς κλέος κίνα, ἢ τῇ ἑαυτοῦ, ἢ τῇ ἐκείνου. R.

26. Ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες] οὗτος μὲν οὖν, φησὶ, μετὰ πόνου ἔλαβε τὴν νίκην. ὀλίγοι δέ εἰσιν οἱ χωρὶς πόνου νικήσαντες. ἢ οὕτως· οὐδένες χωρὶς πόνου χαράν τινος ἔσχον ἔργου. ἤ, οὐδένες πρὶν ἐνεργῆσαι νικῶσί τι. ἡ δὲ νίκη τῷ βίῳ αὐτῶν ἐστι φάος. V.

28. Ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον] ἐμὲ δὲ παρώρμησαν αἱ τοῦ Διὸς Θέμιδες ὑμνῆσαι τοῦτον τὸν ἀγῶνα. Θέμιδες δὲ Διὸς ὁ κατὰ Θεσμὸν τῆς συνταιτηρίδος πληρωθεὶς χρόνος. ἢ οὕτως· ἐμὲ προτρέπουσιν αἱ Διὸς Θέμιδες ᾆσαι τὸν ἀγῶνα τὸν ἐξαίρετον τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἄλλως. τὸ ἐξῆς· ἀγῶνα Διός. Θέμιτες ὦρσαν· ἐπεὶ μετὰ δικαιοσύνης ἀγωνίζονται, ἀντὶ τοῦ Θέμιδες. Δωρικὴ δὲ ἡ κλίσις. Ὅμηρος (Iliad. σ. 87.)· "Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ." V.

Τὸν ἀγῶνα δὲ τὸν ἐξαίρετον, ἀντὶ τοῦ τὸ κατασκεύασμα τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἔνθα ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο, ὑμνῆσαι ὦρσαν, ἤγουν διήγειραν ἐμὲ, δηλονότι αἱ Θέμιτες, ἤγουν αἱ νομοθεσίαι τοῦ Διός, αἱ κατὰ νόμους συνήθειαι. τοῦ Διὸς δὲ λέγει αὐτὰς, ἐπειδὴ βασιλέα πάντων αὐτὸν ἐνόμιζε· βασιλέως δὲ τὸ νομοθετεῖν. ὅν, ἤγουν τὸν ἀγῶνα, ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἡρακλέους, περιφρασικῶς ὁ Ἡρακλῆς, ἐκτίσατο, ἀντὶ τοῦ, ἔκτισε, κατεσκεύασε, πλησίον τοῦ ἀρχαίου μνήματος τοῦ Πέλοπος· ἐπεὶ, ἤγουν ἀφ' οὗ, τὸν Κτέατον τὸν ἀμείνονα, ἤτοι τὸν ἄξιον, ἐφόνευσε, τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφόνευσε δὲ τὸν Εὔρυτον, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἵνα πράσσοιτο, ἤγουν ἀκαιτοίη, τὸν Αὐγείαν ἄκοντα ἐκὼν τὸν μισθὸν, τὸν ὑπέρτιον, τὸν ὑπερβολικῶς πολὺν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑπερβολικῶν τὴν ἰσχὺν, τὸν λάτριον, τουτέστι τὸν ὑπὲρ τῆς δουλείας τῆς ἐξαιρέτους τῆς πόκου. συνεμάχουν γὰρ οὗτοι, ἤτοι ὁ Κτέατος καὶ ὁ Εὔρυτος, τῷ Αὐγείᾳ, οὐ προθυμουμένῳ δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ τὸν συμπεφωνημένον μισθόν. ἦσαν δὲ οὗτοι μητρὸς μὲν τῆς Μολιόνης, ἀφ' ἧς καὶ Μολιονίδαι ἐλέγοντο· πατρὸς δὲ, λόγῳ μὲν τοῦ Ἀκτορος, αὐτοὺς ἔλεγον, τῇ δ' ἀληθείᾳ Ποσειδῶνος ἐνόμιζον. Κτέατος καὶ Εὔρυτος Μολιόνης καὶ Ποσειδῶνος υἱοί. ὅτε δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Τιρυνθίων κατ' Αὐγείου ἐστράτευσε, συμμαχοῦντες οὗτοι Αὐγείᾳ, ἵν' πινι τόκῳ τῆς Ἤλιδος λοχήσαντες τοῦ στρατοῦ τὸ πλεῖστον διέφθειραν, ἔπειθ' ὕστερον αὐτοὺς Ἡρακλῆς εἰς τὸν ἀγῶνα μέλλοντας ἀπέναι λοχήσας καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς λόχμαις τῶν Κλεωνῶν, τούτους ἀπέκτεινε.

μενωθέντος οὖν Αὐγείου, πρῶτον μὲν τὴν πόλιν αὐτοῦ πορθεῖ, ἔπειτα καὶ αὐτὸν ἀναιρεῖ. R.

29. Ὃν ἀρχαίῳ σάματι] τὸ μνῆμα τοῦ Πέλοπος τὸ αὐτὸ τῷ βωμῷ. οὐ γὰρ ἐτέρωθι μὲν ὁ Πέλοψ, ἐτέρωθι δὲ ὁ βωμὸς, ἀλλ' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χωρίον ἐστὶ σῆμα καὶ βωμός. ἐξάριθμον δὲ, ἐπεὶ τῶν δώδεκα θεῶν ἓξ βωμοὺς κατεσκεύασεν, ὁ δὲ νοῦς· ὃν τινα ἀγῶνα πλησίον τοῦ ἀρχαίου σήματος καὶ τάφου ἓξ βωμῶν ἀριθμὸν ἔχοντα, [ἕκτον βωμὸν,] ἱδρύσατο καὶ κατεσκεύασεν Ἡρακλῆς, ἡνίκα τοὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἀνεῖλε παῖδας, Κτέατον καὶ Εὔρυτον, ἵνα δυνηθῇ τῆς ὑπηρεσίας μισθὸν κομίσασθαι παρὰ τοῦ Αὐγείου πλεῖστον ὄντα, καὶ παρὰ ἄκοντος αὐτὸς ἑκών. ἐλάστρευσε γὰρ αὐτῷ ὁ Ἡρακλῆς ἐκφορήσας τὴν ἐν τῇ αὐλῇ κόπρον. ὑπέρθιον δὲ, τὸν πολύν. ἀνεῖλον οὖν τοὺς Μολιονίδας ὁ Ἡρακλῆς, ἵν' εἰσπράξηται τὸν Αὐγέαν, ὅτι ἐν τῷ πρὸς Αὐγίαν πολέμῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν Μολιονιδῶν ἁλοὺς, ἔφυγε. διὸ μηνίσας αὐτοῖς τὸν περὶ Κλεωνὰς συνεστήσατο λόχον, φησὶ Μνασέας ὁ Πατρεύς. Ἄλλως. Κτέατος καὶ Εὔρυτος, ἀδελφοὶ, τῷ μὲν λόγῳ Ἀκτορες καὶ Μολιόνης, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Ποσειδῶνος καὶ Μολιόνης. οὗτοι συνεστρατεύσαντο Αὐγίᾳ, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸν μισθὸν τῆς ἐκχύσεως τῆς ὄνθου ἠδικεῖτο Ἡρακλῆς, ἀποκαθῆρας μὲν τὴν κόπρον, ἀποστερούμενος δὲ τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ, λοχήσας ἐν Κλεωναῖς τοῦ Ἄργους ὁ Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν, ἵν' εὐαλώτερος αὐτῷ μονωθεὶς ὁ Αὐγίας γένηται. ἦν δὲ ὁ μισθὸς ἡ δεκάτη τῶν βοῶν· ἀνεῖλεν οὖν τοὺς Μολιονίδας ὁ Ἡρακλῆς, ἵν' εἰσπράξηται τὸν Αὐγίαν. λάστριον δὲ μισθὸν, τὸν ἀντὶ τῆς λατρείας καὶ ὑπηρεσίας. V.

30. Παὶ] Schol. Ms. β. σύναψον τὴν παρὰ μετὰ τοῦ, ἀρχαίῳ σάματι. (G. πὰρ Π. βωμῷ ἐξάριθμον Ἡρακλέης ἑκτ.)

31. Βίη] Gl. Ms. β. δύναμις.

Ὡς Αὐγέαν] τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ ὥως. V.

34. Ὡς πράσσοιτο] τὸ ὡς, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ, ἵν' ᾖ τὸ πράσσοιτο ἀντὶ τοῦ ἔπρασσεν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἵν' ᾖ πρὸς τὸν μέλλοντα. τὸ δὲ ὑπέρθιον πρὸς τὸν Αὐγίαν συναπτέον. R.

Λάστριον] Gl. Ms. γ. διδουλευμένον.

36. Λόχμαισι δὲ δοκεύσας] δασέσι τόποις. ἐπιστηρήσας γὰρ αὐτοὺς ἐν τοῖς συνδένδροις τόποις τῶν Κλεωνῶν, ἀνεῖλεν, ἐνιδρύσας καὶ λοχήσας, διότι πρώην ποτὲ τὸ στράτευμα αὐτοῦ, τὸ ἐκ τῶν Ἀργείων, ἐν τῇ πόλει τῶν Ἠλείων καθιζόμενον ἐπολέμησαν αὐτοὶ οἱ ὑπερήφανοι παῖδες τῆς Μολιόνης. V.

Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. ἦγουν, ἐν συνδένδροις γὰρ τόποις ὑποκάτω τῶν Κλεωνῶν (πόλις δὲ τοῦ Ἄργους αἱ Κλεωναὶ) ἐφόνευσε καὶ ἐκείνους ὁ Ἡρακλῆς, τουτέστι τὸν Κτέατον καὶ τὸν Εὔρυτον, ἓφ' ὁδῷ, ἦγουν ἐνέδρᾳ, δοκεύσας καὶ ἐπιστηρήσας, διότι πρότερον αὐτοὶ οἱ Μολίονες οἱ ὑπερφίαλοι, ἦγουν οἱ ὑπερβολικῶς ὑπερήφανοι, στρατὸν Τιρύνθιον, ἤτοι Ἀργεῖον, καθήμενον ἐν ταῖς κοιλάσι τῆς Ἠλιδος ἐπόρθησαν, ἀντὶ τοῦ ἔφθειραν. R.

37. Ὑπὸ Κλεωνᾶν] Δωρικῶς, ὑπὸ Κλεωνῶν. ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως Ἀργολικῆς. [εἰσὶ δὲ, δῆμον Λακωνικόν.] ἐδάμασε δὲ Εὔρυτον καὶ Κτέατον ἀποκτείνας αὐτοὺς πορευομένους ἐπὶ τὸν Ἰσθμιακὸν ἀγῶνα, [ἤτοι ἀπέκτεινεν αὐτούς·] ἓφ' ὁδῷ δὲ, ἀντὶ τοῦ λόχῳ. καὶ (Hom. Iliad. α. 151.) " ὁδὸν ἐλθέμεν," ἀντὶ τοῦ ἐνέδραν ἐλθεῖν. ἀπέκτεινε δὲ αὐτοὺς πορευομένους εἰς τὸν Ἰσθμιακὸν ἀγῶνα. τὸ δὲ, ὅτι πρόσθε ποτὲ, τὴν αἰτίαν ἀποδίδοὺς τοῦ γεγενημένου ὁ Πίνδαρός φησι. V.

39. Ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον] φουτέστιν, ὅτι πολλοὺς συστρατεύσαντας αὐτῷ ἀπέκτειναν. οἱ δὲ ἀποθανόντες ἐν τῇ μάχῃ εἰσὶν οὗτοι Τελαμὼν, Χαλκώδων, καὶ Ἰφικλῆς ὁ πρεσβύτατος αὐτοῦ ἀδελφός. Ἄλλως. Τιρύνθιον, ἀντὶ τοῦ Ἀργεῖον· Τίρυνς γὰρ πόλις Ἄργους. ὅτι δὲ ἐν τῷ πρὸς Αὐγείαν πολέμῳ ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν Μολιονιδῶν ἁλοὺς ἔφυγε· διὸ μηνίσας αὐτοῖς τὸν περὶ Κλεωνὰς συνεστήσατο λόχον, φησὶ Μνασέας ὁ Πατρεύς. V.

42. Τ π ε ρ φ ί α λ ο ι] Gl. Ms. γ. ἄδικοι.

Κ α ὶ μ ὰ ν ξ ε ν α π ά τ α ς β α σ ι λ ε ὺ ς] ξενατάστην αὐτόν φησι διὰ τὴν τοῦ μισθοῦ ἀγνωμοσύνην· ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ περὶ τοὺς φίλους ἀπατηλὸς Αὐγείας, ὁ τῶν Ἠλείων βασιλεύς, ἐθιάσατο οὐ πολὺ ὕστερον τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα εἰς πλῆθος κακῶν ἐμβαλλομένην, τοῦτο μὲν συρὶ, τοῦτο δὲ σιδήρῳ, καὶ εἰς ῥεῦμα ἄτης ἐγκαθίσασαν. V.

Καὶ μὴν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν, ἤτοι τῶν Ἠλείων, ἦγουν ὁ Αὐγείας ὁ ξενατάστας, τουτέστιν ὁ τοὺς φίλους ἀπατῶν (τοῦτο δέ φησι διὰ τὴν τοῦ μισθοῦ ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ), ἄπισθεν, ἤγουν ὕστερον μετὰ ταῦτα, οὐκ ἐπὶ πολὺν χρόνον, εἶδε τὴν πατρίδα, τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, τὴν πολυκτίαινον, ἤτοι τὴν πολυκτήμονα, τὴν πολυθρέμμονα, ὑπὸ στερεοῦ πυρὸς, ἰσχυροῦ, δραστηρίου, καὶ ὑπὸ πληγῶν σιδήρου, καθίζουσαν, ἀντὶ τοῦ καταδυομένην, εἰς βαθὺ ῥεῦμα βλάβης. R.

44. Π ο λ υ κ τ ί α ν ο ν] Gl. Ms. γ. πλούσιον.

45. Π λ α γ α ῖ ς τ ε σ ι δ ή ρ ο υ] διὰ τὸ κατασκάπτεσθαι ὑπὸ τῶν σκαφέων. V.

46. Β α θ ὺ ν ε ἰ ς ἔ σ χ α τ ο ν ἄ τ α ς] κατὰ περίφρασιν, ἄτην, εἰς ῥεῦμα ἄτης ἐμπεσοῦσαν. Ἵζουσαν δὲ, ἐπικαθημένην· τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαί φασι Φύκτιον, ἀπό τινος Φυκτέως, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος (Fragm. pag. 444. Ruhnken. Ep. crit. i. pag. 111.) οὕτω·

Τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἱππόστρατος, ὄζος Ἄρηος,
Φυκτέως ἀγλαὸς υἱὸς, Ἐπειῶν ἔρχαμος ἀνδρῶν. V.

Ἵ ζ ο ι σ α ν] Gl. Ms. γ. καθημένην.

47. Ν ε ῖ κ ο ς δ ὲ κ ρ ε ι σ σ ό ν ω ν] παραφράζει τὸ Ὁμηρικὸν (Iliad. α. 80.)·

Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ.

ὃ ἐστι· τὸ τῶν κρεισσόνων νεῖκος οὐ ῥᾴδιον ἀποθέσθαι. ἐπὶ γὰρ τοῖς κρείττοσι κεῖται τὸ, ὅτε θέλουσι πολεμεῖν. Ἄλλως. ἀδύνατόν γάρ ἐστι τῷ ἥττονι, τὸ τῶν ὑπερεχόντων κράτος ἐκκλῖναι. V.

Ὁ δὲ, ἀντὶ τοῦ γάρ· ἤγουν τὴν φιλονικίαν γὰρ τὴν πρὸς τοὺς ἐπικρατεστέρους κινηθεῖσαν ἀποθέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, ἐπισυθιρέννην δηλονότι καὶ βλάπτουσαν. ἡ ἀπόθεσις γὰρ ἐπὶ βάρους λίγεται. ἄπορον, ἤγουν ἀμήχανον, ἀδύνατον. καὶ ἐκεῖνος, ἤγουν ὁ Αὐγείας, δι' ἀξουλίαν, τουτέστι μωρίαν, ὕστατος, ἤγουν τελευταῖον περὶ τὸ τέλος τῆς ἁλώσεως, τουτέστι τῆς πορθήσεως, τῆς ἑαυτοῦ πόλεως, συναντήσας ἤγουν συγκρούσας, τῷ Ἡρακλεῖ δηλονότι, θάνατον χαλεπὸν οὐκ ἐξέφυγεν. R.

Κ ρ ε ι σ σ ό ν ω ν] Gl. Ms. γ. ἀνδρειοτέρων.

Ἀ π ο θ έ σ θ' ἄ π ο ρ ο ν] ἀμήχανον. διὸ καὶ Αὐγείαν οὐχ οἷόν τ' ἦν τὴν Ἡρακλέους μάχην ἀποφυγεῖν, καὶ μὴ ὑπὸ τούτου τετιμωρῆσθαι. R.

48. Κ ἀ κ ε ῖ ν ο ς ἀ ξ ο υ λ ί α ι ς] ὁ γοῦν Αὐγέας διὰ τὴν οἰκείαν ἄνοιαν περὶ τὰ τελευταῖα τῆς ἁλώσεως περιστυχὼν τῷ Ἡρακλεῖ, οὐκ ἠδυνήθη τὸν μέγιστον καὶ χαλεπώτατον θάνατον ἐκφυγεῖν. V.

51. Ὃ δ' ἄ ρ' ἐ ν Π ί σ ῃ ἕ λ σ α ς] ἐν χωρίῳ τινὶ χωριζομένῳ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὴν τῶν Γεωγράφων βουλὴν, σταδίους τριακοσίους (l. ς' pro τ') ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ δὴ τοῦ Διὸς ἰσχυρότατος υἱὸς Ἡρακλῆς, συναγαγὼν καὶ κατασχὼν ἐν τῇ Πίσᾳ, ἤτοι τῇ Ἠλίδι τὸν ὅλον αὐτοῦ στρατὸν καὶ τὴν πᾶσαν λείαν, οὕτω λοιπὸν κατεσκεύαζε τὸ θεῖον τοῦ Διὸς ἄλσος. Ἄλλως. ἐ ν Π ί σ ᾳ ἕ λ σ α ς] συγκλείσας, κατασχὼν, καθιδρύσας. V.

Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Διὸς ὁ ἰσχυρὸς, ἤγουν ὁ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Πίσᾳ ἕλσας, τουτέστι συναγαγὼν, κατασχὼν, ὅλον τε τὸν στρατὸν καὶ πᾶσαν τὴν λείαν, ἤγουν τὴν λαφυραγωγίαν,

ἱσταθμᾶτο, ἀντὶ τοῦ, κατεμέτρει χάριν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ μεγίστου, ἤγουν τοῦ Διός, ναὸν ἄγαν θεῖον, ἀντὶ τοῦ τόπον εἰς κατασκευὴν ναοῦ κατὰ πολὺ θεῖου. περιπήξας δὲ, ἤγουν περιορίσας, περικυκλώσας, τὴν ἄλτιν μὲν, τουτέστι τὸ ἱερὸν, οὗτος ὁ Ἡρακλῆς, ἐν καθαρῷ, τόπῳ δηλονότι, διέκρινεν, ἤτοι διεχώρισε. τὸ δὲ κύκλῳ τῆς ἄλτεως πέδον, ἤγουν χωρίον ἐποίησε δίκτυον κατάλυσιν, ἤγουν καταγωγὴν ἀνάπαυσιν, τιμήσας τὸν πόρον τοῦ Ἀλφειοῦ, περιφραξικῶς, ἀντὶ τοῦ τὸν Ἀλφειὸν, μετὰ τῶν δώδεκα θεῶν, τῶν βασιλέων, καὶ πάγον, ἤγουν ὄρος Κρόνου, τουτέστι Κρόνιον λόφον, προσεφθέγξατο, ἤτοι προσηγόρευσεν, ὠνόμασε πάντα τὸν τόπον δηλονότι. πρότερον γὰρ νώνυμνος, ἤτοι ἄδοξος, ἔξω ὕμνου, ἤτοι κλέους, προσηγορίας δηλονότι, ἡ χώρα, ἧς ἐβασίλευεν ὁ Οἰνόμαος, ἐβρέχετο πολλῇ νιφάδι, τουτέστιν ἐκαλύπτετο τῇ σιωπῇ, ὥσπερ ὑπὸ πολλῆς καταφερομένης χιόνος. R.

52. Λεῖαν] Gl. Ms. γ. αἰχμαλωσίαν.

53. Σταθμᾶτο] κατιμετρεῖτο, περιώριζε, περισκέπτετο, ἢ κατεσκεύαζεν. ἄλσος δὲ τὸ ἀνειρομένων τῷ θεῷ γῆς μέρος, εἰ καὶ ψιλὸν εἶη φυτῶν. V.

Σταθμᾶτο] Gl. Ms. κατιμοίραζε.

54. Περὶ δὲ πάξας] περιπήξας, φησὶν, ὁ Ἡρακλῆς κύκλῳ τὰ ὅπλα, ἱσταθμᾶτο τῷ πατρὶ τῷ μεγίστῳ τὸ ἱερὸν, ἀντὶ τοῦ κατεβάλλετο. ἄλτιν δὲ τὸ ἄδυτον· κατὰ δέ τινας τὸν νεὼν, κατὰ δὲ ἑνίους ὄνομα χωρίου. γράφεται δὲ καὶ Ἅλιν, ἵν' ᾖ, τὴν μὲν Ἥλιν καθιέρωσε τῷ θεῷ, τὸν δὲ κύκλῳ τόπον αὐτοῦ εἰς συμπόσιον ἐποίησεν. V.

55. Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ διέκρινε] τὴν μὲν Ἥλιν ἢ Ἄλτιν καθιέρωσε τῷ θεῷ, τὸ δὲ χωρίον τὸ κύκλῳ τοῦ ναοῦ καταλυτήριον ἔταξεν εἶναι τῶν ἀγωνιζομένων εἰς εὐωχίαν. τὸ δὲ ὅλον· περιπήξας δὲ καὶ περιφράξας τόπον τὸν μὲν ναὸν καὶ τὸ ἄδυτον αὐτὸ διεχώρισεν ἐν τῷ καθαρωτάτῳ μέρει, ἀνὰ τὸ μεσαίτατον· τὸ δὲ εἰς κύκλον τῆς γῆς ἢ τοῦ νεὼ, καταγώγιον ἐποίησε καὶ δειπνητήριον τῶν ξένων. Ἄλλως. Ἀριστόδημος γράφει ἀντὶ Ἅλιν, Ἄλτιν. οὕτω γὰρ τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπίαν τόπον καλεῖσθαι, καὶ τὸν Δία ἐξ ἐπιθέτου Ἄλτιον. μὴ γὰρ λόγον ἔχειν, τὴν ὑπ' αὐτοῦ περιορθημένην Ἥλιν ἱερὰν καὶ καθαρὰν ποιῆσαι, ἀλλὰ μηδὲ ἱερὸν εἶναι Διὸς ἐν Ἤλιδι, ἀλλ' ἐν Πίσῃ. ἀποκεῖσθαι * δὲ τὴν Πίσαν τῆς Ὀλυμπίας σταδίους ἓξ. Δίδυμος δὲ κατὰ χώραν ἐῶν τὴν γραφὴν, τὸν Πίνδαρον τὴν Πίσαν Ἥλιν λέγειν φησίν. οἱ γὰρ Ἠλεῖοι ὑφ' ἑαυτοὺς ποιησάμενοι τοὺς Πισαιάτας † Ἥλιν τὴν Πίσαν μετωνόμασαν. εἰ οὖν ἡ Πίσα μετέβαλε, τί ἂν εἴη ἐμποδὼν γράφειν, Ἅλιν. καὶ Καλλίμαχος δὲ τὴν Ἥλιν ἀντὶ τοῦ τὴν Πίσαν εἶπεν· "Ἥλιν ἀνάσσεσθαι, Διὸς οἰκίον, ἔλλιπε Φιλεῖ." (Fragment. 189.) ἱερὰν δὲ τὴν Ἥλιν, ἀντὶ τοῦ Πίσαν. καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος (Fragm. 99.)· Ἀλτῖος ὁ Ζεύς. V.

58. Τιμάσας πόρον Ἀλφεοῦ μετὰ δώδεκ' Ἀνάκτων θεῶν] καὶ γὰρ αὐτὸς ἐγκαταριθμεῖται τοῖς ιβ' θεοῖς. ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμὸς οὐ δύναται ἐξ ἄλλου ὕδατος γενέσθαι (ῥαίνεσθαι?) εἰ μὴ ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ. Ἄλλως. Ἀλφειῷ εἰκότως ὡς ἐγχωρίῳ ἔθυσε ποταμῷ. μετὰ δὲ τῶν δώδεκα θεῶν τοὺς βωμοὺς ἐποίησε. βωμοὺς γὰρ ἵδρυσε διδύμους ἓξ, ἐπωνόμασέ τε τοῦτον τὸν τόπον πάγον Κρόνου. Τὸ πρότερον γὰρ, φησὶν, οὐδεμίαν εἶχε προσηγορίαν, ἕως ἐβασίλευσεν ὁ Οἰνόμαος, ἀλλὰ κρημνὸς οὖσα καὶ ἀοίκητος ἐξέκειτο τοῖς πολλοῖς ὑστοῖς καὶ ὄμβροις. Ἄλλως. Τὸ βρέχεσθαι ἀντὶ τοῦ κατεσιωπᾶτο φησί. συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι. καὶ ἀλλαχόσε [Fragm. p. 103. ed. Schneid.]· Μησὶ (f. μή τι) γὰρ βρεχέσθω. Τινὲς δὲ οὕτως· ἐκρύπτετο νιφάδι, τῇ περὶ τὸν Οἰνόμαον ἀδοξίᾳ. Ἄλλως. Τιμάσας πόρον Ἀφεοῦ, τουτέστι, πρῶτον τῷ Ἀλφειῷ ἔθυσεν ὡς ἐντοπίῳ θεῷ. V.

59. Μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων] ἀντὶ τοῦ σὺν δώδεκα θεοῖς. V.

* Gott. ἀπωκίσθαι. † f. Πισάτας.

60. Καὶ πάγον Κρόνου] Κρόνιον πάγον προσηγόρευσεν. V.

61. Ἄρ Οἰνόμαος] ἀντὶ τοῦ ἆρα· καί ἐστιν ἐπίῤῥημα χρονικόν. V.

Τινές φασιν, ὡς πρὸ τοῦ τὸ δωδεκάθλιον τὸν Ἡρακλέα ποιῆσαι, Κρόνιος ἐκαλεῖτο λόφος, διὰ τὸ Κρόνου ἱερὸν ἐνταῦθοῦ εἶναι. ἄλλοι δὲ λέγουσι, μιᾷ' ὧν καὶ Πίνδαρος, ὡς ἔρημος ἦν ὁ χῶρος, Ἡρακλῆς δὲ τὸ δωδεκάθλιον κτίσας, Κρόνιον λόφον τὸν τόπον ὠνόμασεν, ἀπὸ τοῦ ὑπερέχοντος. ὁ γὰρ Κρόνος πατὴρ τῶν Θεῶν. Δίον εἰπεῖν νοννύμνως, νώνυμνον εἶπε πρὸς τὸ μέρος, οὕτως· ἧς γὰρ χώρας Οἰνόμαος ἦρχε, τοῦτο τὸ μέρος, ἐν ᾧ νῦν ἡ Ὀλυμπία, ἐδεξέχετο πρόσθεν ἐν πολλῇ νιφάδι νώνυμνον, ἤτοι ἀνώνυμον, ἀκλεές. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ νιφάδι· λόφος γὰρ ἦν. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη γενικὴ, τὸ ἧς, πρὸς τὸ νώνυμνον, ἵν' ᾖ ἀκλεὶς καὶ ἄδοξον αὐτῆς. R.

62. Ταύτᾳ δ' ἐν πρωτογόνῳ τελεστᾷ] ἐν δὴ ταύτῃ τῇ πρώτῃ καταβολῇ τῶν Ὀλυμπίων καὶ πρώτῃ τελουμένῃ ἑορτῇ, παρέσταν μὲν, παρεγένοντο μὲν, αἱ Μοῖραι αἱ τίμιαι, καὶ ὁ τὴν ἀλήθειαν πᾶσι φανερῶν χρόνος· τοῦτο εἶπε δεικνύων, ὅτι εὐμοίρως καὶ πολυχρονίως ἡ πανήγυρις τελεσθήσεται. Ἄλλως. ἐν ταύτῃ πρῶτον ἀγομένῃ τῇ ἑορτῇ παρέστησαν αἱ Μοῖραι καὶ ὁ Χρόνος τοῖς τόποις. παρείληφε δὲ τὰς Μοίρας καὶ τὸν Χρόνον, ὅτι εὐμοιρός τε ὁ ἀγὼν ἔσοιτο καὶ εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα. V.

Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἑορτῇ τῇ πρωτογόνῳ, ἤγουν τῇ πρώτῃ γενομένῃ, τουτέστι, τῇ ἐν πρώτῃ καταβολῇ τῶν Ὀλυμπίων, παρέστησαν μὲν ἦγουν παραγενόμεναι ἔστησαν πλησίον αἱ Μοῖραι, παρέστη καὶ ὁ Χρόνος, ὁ μόνος τὴν ἀλήθειαν ἀποδεικνύων φανερῶς. τὸ δὲ σαφῶς ἔμπροσθεν χωρῶν ἐφανέρωσεν, ἀντὶ τοῦ φανεροῖ, δηλοῖ. ταῦτα δέ φησι διὰ τὴν παρακολουθήσασαν τῷ ἀγῶνι εὐδαιμονίαν καὶ τοῦ κλέους βεβαίωσιν. Τὰς Μοίρας εἶπε καὶ τὸν Χρόνον παραστῆναι τότε τῇ πανηγύρει, ἵνα εὐδαίμων εἴη καὶ μηδέποτε παύσαιτο. R.

67. Τὸ δὲ σαφανὲς] τὸ δὲ πρότερον σαφανὲς ὄν, πρωϊῶν ὁ χρόνος ἐνεφάνισε, καὶ φανερὸν ἐποίησε, τοῦ τὰ λάφυρα τοῦ πολέμου καὶ τὰ ἀπάργματα ἔθυσεν ὁ Ἡρακλῆς. ἢ οὕτω. πρωϊῶν δὲ ὁ χρόνος τὸ σαφανὲς ἡμῖν κατέδειξεν, ὅπου τὸν πολέμου δόσιν, τουτέστι, τὰ ἀκρόθινα διαμερίσας τοῖς Θεοῖς ἔθυσε. Ἄλλως. (τὸ δ' ἀφανὲς) τὸ ἀφανὲς, ἰὼν εἰς τὸ πρόσω ὁ χρόνος, ἔκδηλον ἐποίησεν. ἕτεροι δὲ οὕτω, σαφανὲς, ἵν' ᾖ τὸ σαφὲς, ὑφὶν ἀναγινώσκουσιν, ὡς τὴν ἄνω διάνοιαν· τὸ δὲ ἀληθὲς ὂν καὶ σαφὲς, ἀεὶ ὁ χρόνος φανεροῖ. τὸ δὲ, ὅπα τὰν πολέμου δόσιν, ἀντὶ τοῦ ὅπου καὶ ἐν ᾧ τόπῳ διανείμας τὰ λάφυρα, λαβών τε τὰς ἀπαρχὰς ἔθυσε, καὶ ὅπως θαυμασίως τὴν τοῦ ἀγῶνος ἑορτὴν κατέστησεν ἐν τῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι καὶ τοῖς ἀγωνίσμασι. πολέμου δὲ δόσιν τὰ λάφυρά φησιν· ὅπου τὴν λῆψιν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου γενομένων διελὼν, φησὶ, τὰ ἀκροθίνια τοῖς Θεοῖς ἔθυσε. V.

Τοῦ σαφανὲς ἐστι μεθερμηνευτικὸν τὸ ὅπα. τὸ δὲ ἀκρόθινα πρὸς τὸ ἔθυον συναπτέον, ἵν' ᾖ τὸ διελὼν πρὸς τὴν τοῦ πολέμου δόσιν. R.

Ἰὼν] Gl. Ms. γ. πορευόμενος.

68. Ὅπα τὰν πολέμου δὲ δόσιν] ὁπηνίκα δὲ τὴν δωρεὰν τοῦ πολέμου ὁ Ἡρακλῆς δηλονότι, διαχωρίσας τὰ ἀκρόθινα, ἤγεν τὰ ἐξαίρετα, ἔθυε· ᾗ εὐθὺς τὴν πενταετηρίδα ἑορτὴν, ἤγουν τὴν διὰ πέντε ἐτῶν τελουμένην, κατέστησεν, ἥτοι ἔταξε, τελεῖσθαι ἐποίησεν· ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτῃ, τουτέστιν ἐν τῇ πρώτῃ ἑορτῇ καὶ ἐν ταῖς πρώταις δηλονότι νικηφορίαις, ἢ νίκαις, τίς δὴ ἐκληρώσατο στέφανον πεταλίνιον, ἤγουν πρόσφατον, ἐναγώνιον, χερσὶν, ἀντὶ τοῦ ἔργοις χειρῶν, τουτέστι διὰ πυγμῆς, ἢ δισκεύσεως ἢ τοιούτου τινὸς, καὶ ποσὶν, ἀντὶ τοῦ ἔργοις ποδῶν, ἤτοι διὰ δρόμων, καὶ ἅρμασιν, ἤγουν δι' ἁρμάτων, ἀντὶ τοῦ, καὶ δι' ἱππηλασίας· ἐν δόξῃ θέμενος ἑαυτὸν δηλονότι, καθελὼν, ἀντὶ τοῦ ἑλὼν, ἤτοι λαβὼν καύχημα ἔργῳ, τουτέστι δι' οἰκείας νίκης, δι' οἰκείων ἀνδραγαθημάτων. R.

Δόσιν] Gl. Ms. γ. κερδεσύνην.

69. Δισλὼν] Gl. Mss. β. γ. διαμοιράσας.

Καὶ πενταετηρίδ' ὅπως] Θαυμαστικῶς λέγει· καὶ πενταετηρικὴν ἄρα ἔστησε καὶ ἐνομοθέτησεν εἶναι τὴν τῶν Ὀλυμπίων πανήγυριν. V.

72. Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάβε (sic) στέφανον] πρὸς τὴν Μοῦσαν λέγει. ποταίνιον δὲ ἀντὶ τοῦ πρόσφατον. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος σημαίνει τὸ πρῶτον. ἐπεὶ ὁ πρῶτος, πρόσφατός ἐστι. τίς οὖν, φησὶ, πρῶτος ἔλαχε τὸν στέφανον, ὅτι ἔθηκεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἀγῶνα. V.

Ποταίνιον Gl. Ms. γ. ἔνδοξον.

74. Ἀγώνιον εὖχος καθελὼν] ἄδοξον θέμενος. τὸ ὑπερβατὸν, ἀγώνιον εὖχος καθελὼν, τὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ καὶ τὴν νίκην, τὴν αὐτοῦ εὐχὴν, ἔργῳ ἀποβαλών. ἢ οὕτως· συλλαβὼν τὴν εὐχὴν, ὅ ἐστι τὸ καύχημα, τὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ, καθελὼν διὰ τοῦ ἔργου. V.

Ἐν δόξᾳ θέμενος] θέμενος ἑαυτὸν δηλονότι ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ, καθελὼν καὶ καταβαλὼν τὸ εὔχος τοῦ ἀνταγωνιστοῦ, ἤτοι τὸν ἀνταγωνιστὴν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐάσας νικῆσαί τε αὐτὸν καὶ καυχήσασθαι. R.

76. Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον] εὐθὺ, τὸ μὴ ἔχον καμπὴν, τὸν ἁπλοῦν δρόμον. τὸν δὲ Οἰωνὸν Πίνδαρος ὡς ἤδη ἠνδρωμένον νικῆσαί φησι στάδιον πιρὶ τὴν πρώτην θέσιν τῶν Ὀλυμπίων· ἔνιοι δὲ παῖδα ὄντα αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἱπποκοωντιδῶν διεῤῥγεσθαι. ὁ δὲ νοῦς· ὁ μὲν τοῦ Λικυμνίου παῖς Οἰωνὸς τὸ εὐθύτονον καὶ ἀκαμπὲς στάδιον δραμὼν ἠρίστευσεν. οὗτος δὲ ὁ Οἰωνὸς ἦλθεν ἀπὸ πόλεως Μιδέας καλουμένης τοῦ Ἄργους, βασιλεύων καὶ ἡγεμὼν λαοῦ ὤν. ἡ δὲ μεταφορὰ τοῦ ἐλαύνων ἀπὸ τῶν ποιμνίων. Ἄλλως. εὐθύτονον στάδιον εἶπε· τοιοῦτο γὰρ λέγεται εἶναι τὸ στάδιον. παῖς δὲ ὁ Λικυμνίου, ὅσον ἦδη ἀνδρωθείς, τὴν πρώτην τῶν Ὀλυμπίων θέσιν καὶ δίαυλον ἐνίκησεν. ἐλαύνων δὲ, τουτέστι πρωηγούμενος, ἦλθεν (ἔστι δ' ὄνομα κύριον ὁ Οἰωνὸς) ἀπὸ Μιδέας, κώμης Ἀργολικῆς, ἔνιοι δὲ πόλεως. V.

Τὸ στάδιον μὲν, τὸ κατ' εὐθεῖαν εἰς μῆκος τεταμένον, διὰ τῶν ποδῶν τρέχων ὁ Οἰωνὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Λικυμνίου ἠρίστευσεν, ἤγουν ἠνδραγάθησεν, ἄριστος ἐφάνη· ἦλθε δὲ Μιδέαθεν, ἤτοι ἀπὸ τῆς Μιδέας, (πόλις δὲ αὕτη τοῦ Ἄργους) στρατὸν ἐλαύνων, τουτέστιν ἄγων, ἐπαγόμενον ἔχων. ὁ δὲ Ἔχεμος ἠρίστευσεν ἐν πάλῃ δοξάζων τὴν Τέγεαν, τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα. ἔστι δὲ ἡ Τέγεα πόλις Ἀρκαδική. ὁ Δόρυκλος δὲ ἔφερεν, ἀντὶ τοῦ ἤρατο, τὸ τέλος, ἤγουν τὸ κράτος τῆς πυγμῆς, τουτέστι τὴν ἐν τῇ πυγμῇ νίκην, οἰκῶν τὴν πόλιν, τὴν Τίρυνθα. ἐν Ἴπποις δὲ τέτρασιν ὁ Σῆμος, ὁ ἀπὸ Μαντινέας, νικήσας δηλονότι, ᾐδέατο, ἤγουν ἀνεκηρύττετο· ὁ Φράσταρ δὲ δι' ἄκοντος ἔλασεν, ἤγουν ἀφῆκεν, ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, τουτέστιν εὐστόχως ἠκόντισεν. ὁ Ἐνικεὺς δὲ τὴν χεῖρα κυκλώσας, ἤγουν κατὰ κύκλον στρέψας, ἔβαλε, τουτέστιν ἔθαλλε διὰ πέτρας, ἤτοι ἐδίσκευσεν εἰς μῆκος ὑπὲρ ἅπαντας τοὺς ἀνταγωνιστὰς δηλονότι, καὶ τῇ συμμαχίᾳ, ἀντὶ τοῦ τῷ πλήθει τῶν συναγωνιστῶν παραίθυξε, τουτέστιν ἐκίνησε, διερρίπισε, θόρυβον μίγαν. R.

79. Πάλᾳ δὲ κυδαίνων] ἠρίστευσε, πάλῃ κυδαίνων, ὅ ἐστι δοξάζων τὴν πόλιν αὐτοῦ Τέγεαν (ἔστι δὲ πόλις Ἀρκαδίας), δοξάζων διὰ τὸ ἀναγορευθῆναι ἀπὸ Τεγέας, προσυπακουστέον τὸ, ἠρίστευσεν. ὑπὸ δὲ τούτου τοῦ Ἐχέμου τὸν Ὕλλον φασὶ τελευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον. V.

83. Ἀν' ἵππους δὲ τέτρασιν ἕως Ἀλιῤῥόθιον] ἐφ' ἵπποις δὲ τέτρασιν, ἤτοι τεθρίπαπῳ ἀγωνισάμενος, ἐνίκησεν ὁ Ἀλιῤῥόθιος· ὅθεν τινὲς σῆμα Ἀλιῤῥοθίου κατὰ περίφρασιν ἤκουσαν, οἱονεὶ τὸ σημεῖον καὶ ἡ δόξα τοῦ Ἀλιῤῥοθίου, ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. β. 409.)· "Ἱερὴ ἧς Τηλεμάχοιο," καὶ, "Βίη Ἡρακληείη." ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· τὴν Μαντινέαν * φησὶν εἶναι ἱερὰν Ποσειδῶνος, καὶ παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην

* Sic et G. l. Μαντίνειαν.

λέγοντα οὕτω (Ursin. Fr. Lyr. p. 203.)· "Ποσειδάνιον (sic G.) ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες." ἐπίσημον γὰρ εἶναι τῶν ἀσπίδων, τὸν Ποσειδῶνος τριόδοντα, ὅτι παρ' αὐτοῖς μάλιστα τιμᾶται ὁ Θεός. ἔστιν οὖν τὸ σαφὲς οὕτω, καθ' αὑτὸ ἔξωθεν παραλαμβανομένου τοῦ ὀνόματος· ἀν' ἵππους δὲ τέτρασιν ἥρως ὁ ἀπὸ Μαντινέας ἐνίκησεν. καὶ ἔστιν ἡ Μαντινέα σημεῖον καὶ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀλιῤῥόθιον γὰρ ἐπιθετικῶς τὸν Ποσειδῶνά φησι. καὶ παρατίθεται τὸ Ὁμηρικόν (Od. ε. 292.)· "Πάσας δ' ἀρᾴδυνεν ἀέλλας Παντοίων ἀνέμων," παρατίθεται δὲ καὶ τὸν γράφοντα τὴν Θησηΐδα, μαρτυρεῦντα τῷ ἥρωϊ τοῦ ἅρματος ἡνιοχευτικὴν ἀρετήν· "Τρέψας * δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος." (G. ἥρως.) Ἄλλως. ἐὰν μὲν γράφηται, Σᾶμ' Ἀλιῤῥοθίου, ἔσται αὐτὸς ὁ Ἀλιῤῥόθιος ἥκων, ὡς ἂν ἐπίσημος ἐγένετο ὁ Ἀλιῤῥοθίου· ἐὰν δὲ Σᾶμος ὁ Ἀλιῤῥόθιος, φανερὸν, οἷον Σᾶμος Ἀλιῤῥόθιος ἐνίκησεν. Ἀριστόδημος δέ φησι, μὴ δύνασθαι συγχρονεῖν Ἀλιῤῥόθιον τὸν κατὰ Κίκροπα Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ μηδὲ Ἀρκάδα εἶναι, ἀλλ' Ἀθηναῖον· Σῆμον δέ τινα νῦν νενικηκέναι ἅρματι, ὥς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θησηΐδα ποιήσας ἔν τινι ἰάμβῳ, οὕτω·

Τρέψας δὲ πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος,
Ὃς πρῶτος ἅρμαθ' ἥλασεν παρ' Ἀλφιῷ.

Ἄλλως. Ἀλιῤῥόθιος Μαντινεύς, ὁμώνυμος τῷ Ἀθηναίῳ, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Βαθυκλείας. ἔνιοι δὲ γράφουσι, Σῆρος Ἀλιῤῥοθίου, οὗ μέμνηται Ἡσίοδος (Fragm. p. 446. ed. Lœsn.)·

Ἦτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον υἱέας ἐσθλούς.

ἦν δὲ ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλιῤῥοθίου τοῦ Πειρίρρους καὶ Ἀλκυόνης. V.

84. Ἀείδετο] Gl. Ms. γ. ἐδοξάζετο.

85. Ἄκοντι δὲ Φράστωρ] ἀκοντίῳ ἀγωνισάμενος ἔῤῥιψε κατὰ σκοποῦ. οἱ δὲ τὸ, ἥλασε σκοπὸν, ἀντὶ τοῦ, ἦν νίκην εὐτύχησε, φασίν. Ἐνικεὺς δὲ ὄνομα κύριον. V.

Ἔλασε] Gl. Ms. γ. ἐκέρδησε.

Σκοπὸν] Gl. γ. τὸν ἀγῶνα.

86. Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ] μακρὸν ἐδίσκευε δίσκῳ λιθίνῳ. οὕτως οἱ ἀρχαῖοι. μᾶκος δὲ μακρὸν, παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Iliad. τ. 131.) χειρὶ περιστρέψας, φησὶ χέρα κυκλώσας. V.

Μὴ λάβῃς εἰς τὸ μῆκος ἔξωθεν εἰς, ἀλλ' οὕτω λέγε. ὁ Ἐνικεὺς δὲ κυκλώσας τὴν χεῖρα ἐν πέτρῳ, ἔδικε καὶ ἔῤῥιψε μῆκος, ἤγουν, ἡ τοῦ πέτρου ῥῖψις πολλοῦ μήκους ἐγένετο ὑπὲρ ἅπαντας καὶ ἐπέκεινα πάντων. ὥσπερ δὲ φαμὲν, ὑδρίζω σὲ ὕδριν, οὕτω καὶ, ἔδικε μῆκος, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἔῤῥιψε ῥίψιν. R.

Πέτρῳ] διὰ τῆς στρογγυλοειδοῦς πέτρας. Gl. Ms. γ.

88. Τὸν πὲρ ἁπάντων] πάντας φησὶ τοὺς ἀναγωνιστὰς τῇ βολῇ παρελθὼν, παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Odyss. θ. 189.)· "Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός." τὸ δὲ, καὶ συμμαχίᾳ θόρυβον, ἀντὶ τοῦ, καὶ τοῖς παρεστῶσιν αὐτοῖς συμμάχοις, ἔκπληξιν καὶ ταραχὴν ἐκίνησε. μέγαν, διὰ τὸ ὑπερεξελημένον τῆς βολῆς θαῦμα. καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Odyss. θ. 190. sq.)· "Κατὰ δ' ἴπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες, δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες." καὶ συμμαχίᾳ θόρυβον, ἀντὶ τοῦ, τὸ πλῆθος θαυμάσαι ἀνεβόησεν ἐπὶ τῷ τῆς βολῆς μήκει. ἢ οὕτω· παρεκίνησε καὶ ἀνήγειρε τὸ τῶν συμμάχων πλῆθος. V.

89. Παρέθηξεν] ἐκίνησε, παρώρμησεν. V.

90. Ἐν δ' ἔσπερον ἔφλεξεν ἰὼκτίδος] τῆς δὲ ἰὼκτίδος σιλήνης τὸ ἱρατὲν φάος

* G. στρωφάσων π.

καταλαμψε τὴν ἑσπέραν. ταῦτα γὰρ ἐγένετο τοῦ ἑσπέρου, καὶ τοῦ σκότου καταυγαζομένου καὶ φαιδρυνομένου ὑπὸ τῆς σεληνιακῆς αὐγῆς. ἑρατὸν δὲ φάος σελήνης, τὸ πανσέληνον. τελεῖται γὰρ κατὰ πληροσέληνον, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις (Ol. iii. 35.) εἶπεν. ἔδει δὲ οὕτως εἰπεῖν· οὔσης δὲ πανσελήνου ἐτέθη ὁ ἀγών. ὁ δὲ τὸν ἀγῶνα διαθέμενος, τότε τοῦτο ἐπήνεγκεν. Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξε] τὸ ἑσπερινὸν φῶς· ἐν πανσελήνῳ γὰρ ἐτέθη ὁ ἀγών. V.

Ἐν τούτοις δὲ, ἤγουν, ἐν ᾧ χρόνῳ ταῦτα ἐγίνετο, ἔφλεξεν, ἤτοι, ἀνέλαμψε, τὸ ἑπέρασσον φῶς τῆς σελήνης τῆς εὐοφθάλμου. ἕσπερον, ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἑσπέραν. τουτέστιν, οὔσης δὲ πανσελήνου, ταῦτα ἐτελεῖτο. ἀείδετο δὲ, ἀντὶ τοῦ, περιηχεῖτο, τοῖς ὕμνοις πᾶς ὁ ναὸς, κατὰ τὸν τρόπον, ἀντὶ τοῦ τὸν νόμον, τὸν ἐγκωμιαστικὸν, ἐν θαλίαις, ἤγουν εὐωχίαις ἡδείαις, ἃς δηλονότι εὐωχοῦντο οἱ εὐφημοῦντες. R.

Εὐώπιδος] Gl. Ms. γ. ὡραιοφθάλμου.

91. Ἔρατὸν] Gl. Ms. γ. καλόν.

92. Ἀείδετο] Gl. Ms. γ. ἐκροτεῖτο.

Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος] ἐν δὲ ταῖς εὐωχίαις περιῄδετο καὶ ἠχεῖτο τὸ πᾶν τέμενος εὐφημιῶν καὶ ὕμνων λεγομένων. οὗτος γάρ ἐστιν ἐγκωμιαστικὸς τρόπος. ἢ οὕτως· ἐνεγκωμιάζετο ἐκ τῶν νικώντων τὸ τέμενος, φησίν. V.

Τέρπνῃσι] Gl. Ms. γ. εὐφραντικαῖς.

93. Ἐγκώμιον] Gl. Ms. γ. ἐπαινετικόν.

94. Ἀρχαῖς δὲ προτέραις] ταῖς οὖν ἀρχαῖς καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν φθανόντων. V.

Ἑπόμενοι δὲ, ἀκολουθοῦντες, ταῖς προτέραις ἀρχαῖς, ἤγουν τῇ παλαιᾷ συνηθείᾳ (πρὸ γὰρ τῶν νικηφόρων τότε ὁ Ζεὺς ὑμνεῖτο) κελαδήσομεν καὶ ὑμνήσομεν τὴν βροντὴν τοῦ ὀρσικτύπου Διὸς καὶ τὸ πυρπάλαμον βέλος, τὸν αἴθωνα καὶ τὸν καυστικὸν κεραυνὸν, τὸν ἀρηρότα καὶ ἡρμοσμένον ἐν ἅπαντι κράτει, ἤγουν ᾧ Ζεὺς χρῆται εἰς ἅπασαν χρείαν· κελαδήσομεν χάριν καὶ ὕμνον, ἐπωνυμίαν τῆς ἀγιερώχου νίκης. ὁ γὰρ ἐπινίκιος τῆς νίκης ἐπώνυμος. ὥσπερ δέ φαμεν, ὑμνῶ ὕμνον, οὕτω καὶ τὸ, κελαδησόμεθα χάριν. τὸ γὰρ πρὸς τὸν Δία κελάδημα, χάρις καὶ ὕμνος ἐστίν. οἱ δὲ τὸ εἰς πρὸς τὸ χάριν λαμβάνοντες ἔξωθεν, ἀγνοοῦντες λέγουσιν. Ἀρχαῖς δὲ προτέραις] ἀντὶ τοῦ, ταῖς τάξεσι δὲ τῆς ἀρχῆς τῆς παλαίας ἀκολουθοῦντες καὶ νῦν ἡμεῖς, εἰς χάριν ἐπωνυμίαν, ἀντὶ τοῦ, περιώνυμον, ἤτοι περίφημον, μεγάλην, τῆς νίκης τῆς ἀγιερώχου, τουτέστι τῆς μετεώρου, τῆς ἐξόχου, ὑμνήσομεν τὴν βροντὴν τοῦ Διὸς τοῦ κινοῦντος τοὺς κτύπους τῶν βροντῶν, καὶ τὸ βέλος τὸ πυρπάλαμον, ἤγουν τὸ πῦρ πρωτεῖον, τουτέστι τὸ πυρῶδες, λέγω τὸν κεραυνὸν τὸν καυστικὸν, τὸν ἀρηρότα, ἤγουν τὸν ἁρμόζοντα, τὸν ἐπαρκοῦντα ἐν ἅπαντι τῷ κράτει αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἐν πάσῃ χρείᾳ τοῦ κράτους αὐτοῦ. ἡ μαλακὴ δὲ τῶν μελῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ποιημάτων, τῶν ἐγκωμίων, ἤγουν σὺν αὐλῷ ᾠδομένη, χλιδῶνα, ἤγουν τρυφῶσα, ἁβρὰ, ἀντιάσει, τουτέστιν ἀπαντήσει ταῖς ἀκοαῖς δηλονότι, ἄτινα, τουτέστι τὰ μέλη, τὰ ἐγκώμια, διὰ χρόνου μὲν ἐφάνησαν παρὰ τῇ Δίρκῃ τῇ εὐκλεῖ, ἀντὶ τοῦ τῇ εὐκλεεῖ, κατὰ συγκοπὴν, ὡς ἐν ἄλλοις εὐκλία λέγει μορφὰν (Olymp. vi. 128.) ἀντὶ τοῦ εὐκλεᾶ, τουτέστι παρὰ ταῖς Θήβαις· τὸν ποταμὸν γὰρ εἰπὼν τὸν παρὰ ταῖς Θήβαις, τὰς Θήβας ἐδήλωσεν. R.

Καὶ νῦν, ἐπωνυμίαν χάριν] καὶ νῦν ἡμεῖς ἀκολουθοῦντες, τὴν ἐπώνυμον τῆς νίκης χάριν, τουτέστι τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, εἴπωμεν. ἢ ἔξωθεν τὴν εἰς πρόθεσιν λαπτέον, ἵν' ᾖ, εἰς χάριν κελαδήσομεν θαυμάζοντες τήν τε βροντὴν τοῦ Διὸς, καὶ τὸ ἔμπυρον αὐτοῦ βέλος, τὸν κεραυνὸν, τὸν ἐπὶ πάσῃ χρείᾳ τοῦ κράτους αὐτοῦ ἁρμόδιον, καὶ ἐπαρκοῦντα πρὸς τὰς χρείας, ἢ πρὸς πᾶσαν αὐτῷ δύναμιν ἀρηρότα, ἢ κράτει, τῇ νίκῃ, νικῶντα ἀεί. Ἄλλως. Χάριν νίκας, ἀντὶ τοῦ, διὰ τὴν νίκην. ἢ οὕτως· ἐπίθετον τῆς νίκης ἐπωνύμους ποιούσης, ἢ τῆς ὄνομα φερούσης καὶ κρατούσης ἐν παντὶ κράτει. V.

95. Ἀγιρώχου] Gl. Ms. γ. θαυμαστῆς.

97. Ὀρσικτύπου] Gl. Ms. γ. μεγαλοκτύπου.

Κράτει] Gl. γ. δυνάμει.

99. Χλιδῶσα] Gl. γ. γλυκεῖα.

Χλιδῶσα δὲ μολπὰ] ἀντὶ τοῦ, τρυφῶσα, ἐναρμονιομένη, ἤτοι ἡ μολπὴ ἡ τῶν μελῶν ἁβρῶς καὶ ἡδέως ἐντρυφῶσα τῇ ἡδονῇ, ἀπαντήσει πρὸς αὐτὸν, τουτέστιν, ὁ δὲ ὕμνος τρυφηλῶς καὶ ἡδέως μετὰ αὐλῶν ῥηθήσεται. V.

100. Ἀντιάξει] Gl. γ. συμφωνήσει.

101. Τὰ παρ' εὐκλειᾷ Δίρκᾳ] ἄτινα μέλη ἐν τῇ ἐνδόξῳ Δίρκῃ, φησὶ, τουτέστιν, ἐν Θήβαις, ἐν πλείονα μὲν χρόνῳ τῆς προσδοκίας ἐφάνη, καὶ ἐγράφη, ἀλλ' οὕτως ἐστὶ γλυκὺς ὁ ἐπινίκιος τῷ λαβόντι, ὥσπερ παῖς γνησίας γυναικὸς καὶ οὐ παλλακίδος πατρὶ γεννηθεὶς ἤδη γεγηρακότι. Ἄλλως. Δίρκη, πηγὴ ἐν Θήβαις. κεχρονικέναι δέ φησι καὶ ἐν ἀρχῇ λέγων ὁ Πίνδαρος, ὅτι διέστηκεν ἀπὸ τῆς ὁμολογίας πρὸν γραφῆναι τὸ ποίημα. καὶ νῦν ἀπὸ τῆς Δίρκης φησὶ μετὰ πολὺν χρόνον πεφηνέναι τὰ μέλη καὶ τὰ ποιήματα, ὡς ἐν Θήβαις γεγραφῶς ταῦτα, ἤτοι τὸν ἐπινίκιον, μετὰ πολὺν τῆς ὁμολογίας τῆς περὶ τοῦ γράφειν χρόνον. ταῦτα γὰρ τὰ μέλη χρόνῳ ἐφάνη ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπεὶ μετὰ χρόνον ἔγραψε τὸ ποίημα. ὁ δὲ νοῦς· οὕτω δέ σοι ποθεινὰ καὶ ἡδέα ἔσται τὰ μέλη, φησὶν, ὥσπερ τις γνήσιος παῖς ἐκ νομίμης γυναικὸς πατρὶ ποθεινὸς ὁρᾶται εἰς τὸ ἀνάπαλιν τῆς νεότητος ἐλθόντι, τουτέστι γηράσαντι. πάνυ γὰρ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς τὸν νοῦν ἐκπυροῖ πρὸς τὸν πόθον κεχαρισμένος φαινόμενος. V.

102. Ἀλλ' ὥς τε παῖς] ἀλλ' οὕτως ἐφάνη τέρψιν ἔχοντα, δηλονότι πρὸς τὸν νενικηκότα, καθὰ παῖς ποθεινὸς ἀπὸ γυναικὸς γνησίας τῷ πατρὶ φαίνεται, γεννηθεὶς αὐτῷ ἤδη εἰς τὸ γῆρας ἀφιγμένῳ. κατὰ πολὺ δὲ θερμαίνει, ἤγουν ἐξάπτει, διεγείρει τὸν λογισμὸν αὐτοῦ πρὸς φιλοφροσύνην. ἐπεὶ ὥσπερ πλοῦτος ὁ λαχὼν, ἤγουν ὁ κληρωσάμενος, ὁ εἰς κλῆρον λαβὼν ποιμένα, ἀντὶ τοῦ δεσπότην, ἐπίσακτον, ἀλλότριον, κατὰ πολὺ μεμισημένος ἐστὶ τῷ ἀποθνήσκοντι, ἀντὶ τοῦ, ἐπεὶ ὥσπερ κατὰ πολὺ μεμισημένον ἐστὶ τῷ ἀποθνήσκοντι τὸ εἰς κλῆρον λαβεῖν τὸν πλοῦτον αὐτοῦ δεσπότην ἐπίσακτον, τὸν ἀλλότριον, οὕτως, ὦ Ἀγησίδαμε, καὶ ὅταν ἀνὴρ καλὰ ἔργα πράξας, εἰς τὸν σταδμὸν, ἤγουν εἰς τὸν τόκον τοῦ ᾅδου, τουτέστιν εἰς τὸν Ἅιδην, ἀφίκηται χωρὶς ὠδῖς, ἤτοι ἐγκωμίων, κενὰ καὶ μάταια κοπιάσας, βραχεῖάν τινα τέρψιν παρέσχε τῷ ἀγῶνι, ἀντὶ τοῦ, οὐδεμίαν. R.

Ἐξ ἀλόχου] ὥσπερ φαίνεται παῖς ἐκ νομίμου γυναικὸς τινι πατρί. Gl. Ms. γ.

Εἰκότως εἶπε τὸ ἀλόχου, ἵνα δείξῃ οἰκεῖον αὐτοῦ παῖδα. λέγει δὲ ὅτι, εἰ καὶ μὴ, ἠνίκα ἐνίκησας, τὸν ὕμνον σοι ἔγραψα, ὅμως νῦν ἀποδίδοὺς, μεγίστην εὐφροσύνην παράσχω σοι, καὶ τοιαύτην οἵαν παῖς παρέχει πατρὶ εἰς γῆρας αὐτῷ γεγονὼς ἐκ τῆς ἰδίας ἀλόχου. ἔστι δὲ ἡ ἀπόδοσις τῆς παραβολῆς εἰς τὸ, καὶ ὅταν, εἰ καὶ δοκεῖ ἀναρμόστως ἀποδοθῆναι. δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν· ὥσπερ ὀψίγονος παῖς ποθεινὸς τῷ πατρὶ, οὕτω καὶ τὸ ὕστερον δοθέν τινι ἐγκώμιον πρέπον ποιῆσαι. ὁ δὲ ἄλλως ἐξήνεγκεν. εὖροις δ' ἂν καὶ παρὰ λογοποιοῖς πολλὰ τοιαῦτα. R.

103. Ἥκοντι] Gl. Ms. γ. φθάσαντι.

105. Φιλότατι] Gl. γ. εἰς ἀγάπην.

106. Ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν] διατί δὲ ὁ παῖς ποθεινός ἐστι γηρῶντι; ἐπειδὴ, φησὶν, ἡ περιουσία καὶ ὁ πλοῦτος ἄρχοντα καὶ δισκότην ἑαυτοῦ λαχὼν ἀλλότριον τοῦ γένους καὶ ἐξωθέν τινα ἐπαχθέντα, λυπηρώτατός ἐστι τῷ ἀποθνήσκοντι. Ἄλλως. ἐν τῷ καθόλου λέγει, ἐπεὶ ὁ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν, τὸν διαδεξάμενον, τῷ καταλιπόντι, ὅ ἐστι τῷ ἀποθνήσκοντι, στυγερώτατός ἐστι καὶ ἀλλότριος. διὰ δὲ τούτου σημαίνει, ὅτι, ἐάν τις ἔχῃ πλοῦτον ἄτεκνος ἀποθνήσκων, καὶ διαδόχῳ μὴ καταλίπῃ, ἐπώδυνος αὐτῷ γίνεται. Ἄλλως. τὸν μὴ κατὰ γένος διάδοχον ἔχοντα, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Iliad. ι. 158.)· "Κηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο." τὸ δὲ θνάσκοντι κοινῶς

πρὸς ἀμφότερα, ἀλλότριον θνήσκοντι, καὶ στυγερώτατος. πάνυ γὰρ ἀλγοῦσιν οἱ τοῖς μὴ προσήκουσι διαδόχοις χρώμενοι. ὥσπερ οὖν, φησὶ, λυπηρόν ἐστι τῷ τελευτῶντι, ἀλλοτρίῳ τινὶ χρήσασθαι κληρονόμῳ, οὕτως ἀλγεινόν ἐστι, καὶ ὅταν κάλλιστα μὲν εἴη διαπεπραγμένος τὶς, ἄνευ δὲ ἐπαίνου καταλύσῃ τὸν βίον, ὦ Ἀγησίδαμε, νεωστὶ μοχθήσας, ὡς μηδὲ βραχύ τι τερπνὸν καὶ ἡδὺ ἀποκερδάναι ἐκ τῶν πόνων. V.

Λαχὼν] Gl. γ. πεισὼν εἰς κληρονομίαν.

108. Θνάσκοντι] καταλιμπάνοντι τὸν πλοῦτον. Gl. γ.

109. Καὶ ὅταν καλὰ μὲν ἔρξαις] καὶ ὅταν τὶς, φησὶ, καλὰ μὲν ἐπιτελέσας ἔργα, δίχα καὶ χωρὶς ὕμνου ἀποθάνοι ἀκλεὴς, τῷ μόχθῳ βραχύ τι ἔδωκε τερπνὸν, τουτέστι, βραχύ τι ἐτέρφθη τῷ μόχθῳ, ὅσον παραχρῆμα. οὐκέτι γάρ τις αὐτοῦ τελευτήσαντος μέμνηται. V.

111. Ἵκηται] Gl. Ms. β. ἔλθῃ, ἀπέλθῃ.

112. Τερπνὸν] Gl. Ms. γ. εὐφραντόν.

113. Τὶν δ' ἀδυεπής τε λύρα] σοὶ οὖν, φησὶ, πᾶν εἶδος μουσικῆς ἀνεγείρει, ἄνω ποιεῖ, ἢ ἀναπαικίλλει τὴν χάριν. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Iliad. γ. 126.)· "Πολίας δ' ἐνέπασσεν ἀείδλους." καὶ παρέχει τὴν ἡδονὴν ἥ τε λύρα καὶ ὁ αὐλός. τὶν δὲ, ἀντὶ τοῦ σοὶ, Δωρικῶς. V.

Τὶν δ' ἀδυεπής τε λύρα, ἀντὶ τοῦ ἡδύφωνος, ἀναπάσσει, τουτέστιν, ἐπιπάσσει, ἐνστάζει, χάριν, ἀντὶ τοῦ, μέλος χάριεν, ἤγουν τὸ ἐπαγωγὸν ἔχον, ᾧ τερπνὸς αὖλὸς ἀναπάσσει χάριν· ἔχουσι δέ σοι, ἀντὶ τοῦ φέρουσι, παρέχουσιν, αἱ Πιερίδες, ἤτοι αἱ Μοῦσαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς, κλέος εὐρὺ, ἤγουν ἐπὶ πολὺν τόπον παραπεμπόμενον· ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος, ἤγουν συνεργῶν, συλλαμβανόμενος αὐταῖς ταῖς Μούσαις δηλονότι, σὺν στουδῇ, ἀμφίπεσον, ἀντὶ τοῦ περιπτύσσομαι, τὸ περιαδόμενον καὶ εὐκλεὲς ἔθνος τῶν Λοκρῶν· καταβρέχων δὲ μέλιτι, ἀντὶ τοῦ κοσμῶν, ὕμνῳ ἡδεῖ τὴν πόλιν αὐτῶν τὴν καλῶς ἔχουσαν ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν· τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρχεστράτου, ἤγουν σὲ, ἤνεσα, ἀντὶ τοῦ ἐπαινῶ, ὃν εἶδον, ἀντὶ τοῦ ἔγνων, νικῶντα ἔργῳ τῆς ἰσχύος τῶν χειρῶν, τουτέστι πυγμῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ὅτε ἠγωνίζετο δηλονότι, κατὰ τὴν ἰδίαν τε, ἤγουν τὸ εἶδος, τὴν μορφὴν, καλὸν ὄντα, ἤτοι εὐειδῆ, ὥρᾳ τε ἤγουν ἀκμῇ ἡλικίας κεκραμένον, τουτέστι συνόντα, ἥτις, ἤγουν ἡ ὥρα, ἅμα τῇ Ἀφροδίτῃ ἄλαλκε τῷ Γανυμήδει, ἤγουν ἐβοήθησεν ἀποσοβήσασα τὸν ἀναιδῆ θάνατον, τουτέστι τὸν ἄκαμπτον καὶ φθορποιόν. ἀναιδὴς γὰρ οὗτος κυρίως, ἐπεὶ οὐδενὸς αἰδῶ φυλάττει. R.

114. Ἀναπάσσει] ἀναπέμπει, ἀναπικίλλει. V.

115. Ἔχοντι δ' εὐρὺ κλέος] αὔξουσι δέ σου τὸ κλέος αἱ Μοῦσαι καὶ οἱ λόγοι. ἀθάνατοι γὰρ οἱ διὰ τῶν λόγων ἔπαινοι. Ἄλλως. ἔχουσι δὲ αἱ Μοῦσαι μέγιστον κλέος τῶν νικησάντων. V.

117. Ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος στουδῇ] καὶ αὐτὸς δὲ ἐγὼ ἐν τῇ στουδῇ συνεφαπτόμενος τῶν Μουσῶν, συλλαμβανόμενος καὶ συνεργῶν, τρέφω σου τὸ κλέος καὶ αὔξω, εἴς τε τὸ τῶν λόγων ἐμαυτὸν ἐμβάλλων, καὶ ὡσανεὶ μέλιτι πιαίνων τὴν πόλιν καὶ ἡδέως διατίθημι ὑμνῶν. V.

Συνεφαπτόμενος] Gl. Ms. γ. συνακολουθῶν.

Στουδᾷ] τῇ στουδῇ τῶν Μουσῶν. V.

118. Κλυτὸν] Gl. Ms. γ. ἔνδοξον.

Ἀμφέπεσον] Gl. Ms. γ. κατήντησα.

Ἀμφέπεσον] ὥρμησα, αὐτῷ τῷ ποιήματι, καταβρέχων, τουτέστιν ὑμνῶν. V.

120. Ἐρατὸν] Gl. γ. ἐπιθυμητόν.

Τὸν εἶδον] ἀντὶ τοῦ ἔγνων. V.

121. Κρατέοντα] νικῶντα. V.

Χειρὸς ἀλκᾷ] ἀντὶ τοῦ πυκτικῇ. V.

122. Κεῖνον κατὰ χρόνον] τὴν βραδυτῆτα τοῦ ἱππικίου καὶ νῦν ἐπιδείκνυται, ᾧ τῷ κάλλει τοῦ σώματος, φησὶν, ἀναλόγως συγκιρναμένου καὶ φαιδρυνόμενον τῇ τούτου ὥρᾳ, ἥτις ὥρα, φησὶ, ποτὲ τὸν ἀναιδῆ θάνατον ἀπεκώλυσε τοῦ Γανυμήδους ἅμα τῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ γὰρ δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὸ κάλλος ἀθάνατος ἐγένετο. Ὅμηρος (Iliad. υ. 234. sq.)·

Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διΐ οἰνοχοεύειν
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη. V.

123. Κιρναμένον] Gl. γ. τιθραμμένον.

CARMEN XI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑνδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ ἑνδεκάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἓξ. Τὸ ἀ ἰαμβέλεγος, τῆς τελευταίας εἰς τὴν ἀρχὴν μεταθεισης. Τὸ β' ὅμοιον τῷ πρώτῳ, παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ γ' τὸ αὐτὸ παρὰ τὸν τελευταῖον πόδα. Τὸ δ' μικτὸν ἐκ δίμετρου τροχαϊκοῦ καὶ ἡμίσεως ἴσους. Τὸ ε τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, (λῆγον) εἰς ἴαμβον, Πινδαρικῷ ἔθει. Τὸ ς' ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἢ ἰαμβέλεγος.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων δέκα. Τὸ ἀ ἐγκωμιολογικόν. Τὸ β' δίμοιρον ἴσους. Τὸ γ' ἰαμβέλεγος παρὰ τὴν πρώτην συλλαβήν. Τὸ δ' τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε τὸ αὐτό. Τὸ ς' Εὐριπίδειον. Τὸ ζ' ἐγκωμιολογικόν, ἐπιλαμβάνον. Τὸ ἡ χορίαμβος, δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ θ' Εὐριπίδειον. Τὸ ι τροχαϊκὸν δίμετρον.

Τῷ αὐτῷ τόκος.] Τόκος γέγραπται, ἐπειδὴ ἐν προσθήκης μέρει τελευταῖον γέγραφε, διδοὺς ὡς ἂν τόκον, διὰ τὸ μὴ παρὰ τὸν τῆς νίκης καιρὸν γεγραφέναι τὸν ἐπινίκιον, παθάπερ καὶ ἐπὶ δανισμάτων τὸ προστιθέμενον ἐκτὸς τοῦ ἀρχαίου. Τόκος δὲ κέκληται παρὰ τὸ ἐπιτετίχθαι καὶ ἐπιγεγενῆσθαι τῷ ἀριθμῷ τοῦ δανίσματος.

1. Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτι πλείστα χρῆσις] ἔστι καιρὸς τοῖς ἀνθρώποις, φησὶν, ὅτι πλείστη χρεία γίνεται ἀνέμου, οἷον ἐπὶ τῶν πλοόντων μάλιστα συμβαίνει. ἔστι δὲ ὅτε καὶ οὐρανίων ὄμβρων τοῖς γηπόνοις χρεία, οὕτω δηλονότι καὶ τοῖς ἀθληταῖς ἐγκωμίων. V.

Ἔστι καιρὸς ὅτε ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις χρεία πλείστη ἀνέμων, ἔστι δὲ καιρὸς ὅτε ἐστὶ

χρεία αὐτοῖς ὑδάτων οὐρανίων ὀμβρίων, τουτέστι τῶν ἐκ τῶν ὄμβρων, τῶν παίδων τῆς νεφέλης, ἤγουν, οἵτινες ὄμβροι παῖδές εἰσι τῆς νεφέλης. R.

4. Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι] εἰ δέ τις, φησὶ, μὴ κατὰ κενὸν πονήσει, διὰ δὲ τῶν πόνων ἀθλήσας τοῦ ἀθλήματος τῆς νίκης τύχοι, τούτῳ προσδείται ὕμνων. οὗτοι γὰρ αὐτῷ ἀρχὴν ποιοῦνται τῶν ὕστερον πρὸς αὐτὸν καὶ περὶ αὐτοῦ ἐσομένων λόγων. ἐπειδὴ δὲ ἡδυτάτοις μέλεσιν ἐχρήσατο, μελιγάρυες ὕμνοι, φησὶ, τῶν ὑστέρων λόγων ἀρχαί εἰσι. δι' αὐτοὺς γὰρ καὶ οἱ ὕστεροι μνημονεύονται τῶν προγενεστέρων, ἤ, ταῖς ἀρεταῖς οἱ ὕμνοι συνηρμοσμένοι εἰσὶ τῶν ὑμνουμένων. Ἄλλως. εἰ δέ τις πονήσας εὖ πράσσοι καὶ νικήσοι, τούτῳ οἱ ἡδεῖς ὕμνοι οὗτοι τῶν ἐς ὕστερον ἐπαίνων ἀρχὴ γίνονται καὶ πρόφασις, ἀντὶ τοῦ, οἱ ὕμνοι οὗτοι αἴτιοι γίνονται τοῦ καὶ αὖθις μνημονεύεσθαι τοῦ νικηφόρου τὰ κατορθώματα, τῶν ὕστερον μετὰ ταῦτα λόγων, ἤτοι ἐπαίνων, μελλόντων λέγεσθαι, τοῦ ὕμνου τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν πρόφασιν διδόντος. V.

Εἰ δέ τις εὖ πράσσοι, ἤγουν εὐτυχοίη, νικήσῃ μετὰ κόπων. οἱ ἡδύφωνοι ὕμνοι τέλλεται, ἀντὶ τοῦ τέλλονται, ἤγουν γίνονται αὐτῷ ἀρχαὶ, τουτέστι ῥίζαι, αἰτίαι τῶν ὑστέρων λόγων, ἤτοι φημῶν, τουτέστι τοῦ ἐπικρατῆσαι ὕστερον τὴν φήμην τῆς νίκης, καὶ πιστὸν ὅρκιον, ἤγουν, καὶ βεβαία ἀσφάλεια γίνονται οἱ ἡδύφωνοι ὕμνοι τοῖς μεγάλοις κατορθώμασιν αὐτοῦ. οὗτος δὲ ὁ ἔπαινος ὁ δι' ἐμπειλῶν παιημάτων δηλονότι, ἀφθόνητος, ἤγουν ἄπειρος τῶν κακῶν τοῦ φθόνου, τουτέστιν ἀκαταπόνητος ἢ ἀδιάλυτος ἀνάκειται, ἀντὶ τοῦ διαμένει τοῖς Ὀλυμπιονίκαις. Ἐπειδὴ διετλοῦν ἔφη τὸν ὕμνον γίνεσθαι τοῖς νικηταῖς, τὸν μὲν ἐγγράφως ἀπὸ τῶν ποιητῶν, τὸν δὲ ἀπὸ φήμης τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο τούτῳ τῷ προοιμίῳ ἐχρήσατο τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὄμβρων. παρεικάζει δὲ τὴν μὲν τῶν ἄλλων φήμην ἀνέμοις, ὡς ἀστάτοις (τοιαύτη γὰρ ἡ φήλη ἀνυπόστατος), τὸν δὲ ἐγγραφὸν ὕμνον ὄμβρῳ, οὐ μόνον ὡς τὴν γῆν πιαίνοντι καὶ θάλλειν ποιοῦντι τὰ σπέρματα, ἀλλὰ καὶ ὡς στασίμῳ, καὶ ἐπὶ πλεῖστον καιρὸν διαμένοντι. τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ ὕμνος. θάλλειν γὰρ ποιεῖ τὸν ὑμνούμενον καὶ εἰς μακροὺς διαμένειν χρόνους. R.

Μελιγάρυες] Gl. Ms. γλυκύφωνοι.

5. Ὑστέρων] Gl. Ms. γ. μεγίστων.

Τέλλεται] σημείωσαι ἐνταῦθα τὸ τέλλεται. οὐδεὶς γὰρ οὔτε τῶν προγενεστέρων, οὔτε τῶν ἑπέτα, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι, τῷ ἐνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο, ὥσπερ οὗτος. ἡμεῖς δὲ, εἰ καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ταυτηνὶ τὴν παρανομίαν οὗτος ἐποίει, εἴποιμεν ἄν, πρὸς τὸ πιστὸν ὅρκιον ἀποδεδόσθαι τὸ τέλλεται, οὕτως· οἱ μελιγάρυες ὕμνοι, ἀρχαὶ καὶ προφάσεις τῶν ὑστέρων ὑπὲρ αὐτοῦ λόγων, καὶ πιστὸν ὅρκιον τέλλεται ταῖς μεγάλαις αὐτοῦ ἀρεταῖς. R.

6. Καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς] ἀντὶ τοῦ, οἱ ὕμνοι. οὐ γὰρ ἀπολείπουσιν αὐτοὺς παρόντες, ἀλλ' ἀεὶ μνείαν αὐτοῖς πορίζουσι. καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι ἀλλότριος τῶν διὰ φθόνον ἐπιζουλευόντων ὁ ὕμνος ἐστίν. εἰκόνας μὲν γὰρ καὶ ἀγάλματα καθέλοι ἄν τις διὰ φθόνον, ὕμνον δὲ ῥηθέντα οὐκ ἄν τις ἀφανίσοι. V.

7. Ἀφθόνητος] Gl. Ms. γ. πολυφθόνητος.

8. Οὗτος ἄγκειται] ἤγουν ὁ διὰ ὕμνων αἶνος. καὶ γὰρ οἱ τοῖς νικηφόροις παρὰ τῶν ἄλλων ἀνισταμένοι ἀνδριάντες, ἢ ὑπὸ χρόνου, ἢ ὑπὸ βασκάνων τινῶν καθαιρεῖνται· ὁ δὲ διὰ λόγων ὕμνος, ἕς τ' ἂν ἄνθρωποι ὦσιν, ἀθάνατος μένει. R.

Τὰ μὲν ἀμφότερα γλῶσσα] ταῦτα οὖν τὰ κατορθώματα καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ νενικηκότων καὶ ἡ ἡμετέρα γλῶσσα καὶ Μοῦσα περίεπειν καὶ ἀνυμνεῖν βούλεται. V.

Τὰ μὲν, ἀντὶ τοῦ, τὸ μὲν, ἤγουν τὸ τῶν ὕμνων, ἡ ἐμὴ γλῶσσα ἐθέλει ποιμαίνειν, ἀντὶ τοῦ διοικεῖν, οἰκονομεῖν. ἐκ βοηθείας δὲ θεοῦ πᾶς ἀνὴρ ἀνθεῖ ἐσαεὶ, ἀντὶ τοῦ λαμπρός ἐστιν, εὐδοκιμεῖ ἐπὶ σοφαῖς διανοίαις. γίνωσκε νῦν, ὦ Ἀγησίδαμε, παῖ τοῦ Ἀρχεστράτου,

ὅτι ἕνεκα τῆς σῆς πυγμαχίας, τουτέστι τοῦ ἀγῶνος τῆς πυγμῆς, ἣν σὺ ἠγωνίσω, ὑμνήσω κόσμον ἀντὶ τοῦ ὕμνον ἡδυμελῆ, τουτέστιν ἐξ ἡδέων μελῶν συγκείμενον, ἐπὶ τῷ στεφάνῳ τῆς ἐλαίας τῆς χρυσῆς, ἀντὶ τοῦ τῆς τιμίας, τῆς καλλίστης, ἀλέγων, ἤγουν ἐν φροντίδι ποιούμενος, τουτέστιν ὑμνῶν τὴν γενεὰν τῶν Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων. R.

10. Ἐκ Θεοῦ δ' ἀνὴρ] κατὰ δὲ βούλησιν δαιμονίου ἴσως καὶ αὐτῷ τῷ τρόπῳ σοφὸς διαπαντὸς ἀνθεῖ ταῖς γνώμαις. ἀπὸ γὰρ θείας μοίρας μουσικός τις καὶ ἔξοχος λάμπει, ὁμοίως ὥσπερ καὶ σὺ νενίκηκας. τοῦτο δὲ πρὸς τὰ ἴδια ἐγκώμια κατασκευάζει, λέγων ἑαυτὸν διὰ παντὸς σοφῶς φράζειν. V.

Θεοῦ] Gl. γ. δυνάμεως.

11. Ἴσθι νῦν Ἀρχεστράτου παῖ] ἴσθι δὴ οὖν καὶ γίνωσκε, ὦ Ἀγησίδαμε, ὅτι τῆς σῆς πυγμῆς ἕνεκεν τὸν κόσμον τὸν διὰ τοῦ στεφάνου κελαδήσω. λέγει δὲ τὸν ὕμνον ἀναβοήσω τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας. V.

13. Κόσμον] Gl. γ. ᾠδήν.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ] τὸν ὕμνον λέγει. παρίσται δὲ τι εἰς τὸ τοῦ λόγου πλήρες. πληρωθείη δ' ἂν οὕτω· χρυσέας ἐλαίας σὲ κόσμον ἀειχόμενον κελαδήσω, τοὺς Ἐπιζεφυρίους Φροντίδος ἀξιῶν Λοκροὺς διὰ σέ. γένη γὰρ Λοκρῶν εἰσι τρία, Ἐπιζεφύριοι, Ὀζόλαι, Ἐπικνημίδιοι· τούτων οἱ μὲν Ἐπιζεφύριοί εἰσι Λοκροὶ ἐν Ἰταλίᾳ, οἱ δὲ Ὀζόλαι πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ, οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι πρὸς Εὐβοίᾳ, ὅθεν ὁ Οἰλίως Αἴας. V.

15. Ἀλέγων] Gl. Ms. β. φροντίζων. γ. φημίζων.

16. Ἔνθα συγκωμάξατε] ἐν ταύτῃ τῇ Λοκρίδι τῶν Ἐπιζεφυρίων συγκωμάσατε καὶ συγχορεύσατε, ὦ Μοῦσαι· ἐγγυήσομαι δὲ, ἀφίζεσθαι ὑμᾶς πρὸς στρατὸν μὴ ἄξενον ἤτοι κακόξενον, μήτε καλῶν ἄπειρον, ἀλλὰ πάντων καλῶν πεπειραμένον. V.

Ἔνθα, ἤγουν ἐν τοῖς Λοκροῖς, ὦ Μοῦσαι, συγκωμάσατε, τουτέστιν ὁμοῦ χορεύουσαι ὑμνήσατε, ἀπελθοῦσαι δηλονότι ἐκεῖσε. Ἐγγυήσομαι, ἤτοι βεβαιώσομαι, μὴ εἰς στρατὸν φυγόξενον, ἤγουν διώκοντα τοὺς ξένους, τουτέστιν ἄξενον, αὐτὸν τὸν τῶν Λοκρῶν δηλονότι, ἀφίξεσθαι, ἤγουν παραγινήσεσθαι, ἀπελεύσεσθαι ὑμᾶς, μηδὲ ἀπείρατον, ἤτοι ἀδόκιμον, ἀμέτοχον καλῶν, ἔργων δηλονότι· εἰς ἀκρόσοφον δὲ, τουτέστιν ἄκρως σοφὸν, στρατὸν βεβαιῶ ἀπελθεῖν ὑμᾶς, καὶ αἰχμητὴν, ἤγουν αἰχμὴν εἰδότα μεταχειρίζεσθαι, ἤγουν πολεμιστήν. τὸ γὰρ ἐμφυὲς ἦθος, τὸν ἔμφυτον τρόπον, ἤτοι τὸν φυσικὸν, οὔτε ἡ ἀλώπηξ ἡ αἴθων, ἤγουν ἡ διάπυρος, ἡ τοὺς τρόπους δραστηρία, οὔτε οἱ λέοντες οἱ μεγαλόηχοι, διαλλάξαιντο, ἤγουν διαλλάξουσι, μεταβαλοῦσιν. R.

Ἀποροῦσιν ἐνταῦθα, πῶς, πρὸς τὸ φυγόξενον καὶ τὸ ἀπείρατον στερήσεις ἔθηκεν, εἰς δὲ τὸ ἀκρόσοφον καὶ τὸ αἰχμητὰν οὔ. καὶ φαμὲν, ὅτι ὃν τρόπον ἔχει τὸ, οὔτε τόδε καὶ τόδε, οὕτω καὶ ἐνταῦθα· ἐγγυάσομαι καὶ ὑποσχεθῶ ἀφίξεσθαι καὶ ἐλθεῖν ὑμᾶς εἰς στρατὸν μὴ, καὶ αὐτὸν, τὸν τῶν Λοκρῶν, οὐκ εἰς φυγόξενον, οὐδὲ καλῶν ἀπείρατον, εἰς ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχμητήν. R.

17. Φυγόξενον] Gl. Ms. β. ἄφιλον. γ. μισόξενον.

Φυγόξενον] φυγαδεύοντα τοὺς ξένους, κακόξενον. V.

19. Ἀκρόσοφον] τὸν ἐπ' ἄκρον ἰόντα σοφίας. V.

Τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ] τὸ γὰρ ἦθος τὸ ἐκ τῆς φύσεως οὐκ ἂν μεταβάλοι οὔτε ἡ δολία ἀλώπηξ, οὔτε οἱ φοβεροὶ λέοντες. τοῦτο δὲ ὡς φύσει ὄντας αὐτοὺς πρὸς ἀρετὴν ἐπιτηδείους, καὶ οὐχ οἷόν τε μεταβληθῆναι. διὰ τοῦτο οὖν, φησὶ, καὶ ἐγγυῶμαι αὐτούς. Ἄλλως. τούτοις ὑπακουστέον, ὅτι οὐδὲ οἱ Λοκροὶ τὸ συγγενικὸν μετέβαλον, ἀλλ' ὡς ἀπ' ἀρχῆς αἰχμηταὶ τῶν προδεδηλωμένων ἀρετῶν μετέχοντες ἐκ φύσεως.

ὥσπερ οὖν ὁ λίων οὐ μεταβάλλει τὸ γενναῖον, οὕτε ἡ ἀλώπηξ τὸ σοφὸν, οὕτως οὐδὲ οἱ Λοκροὶ τὸ ἴμβρυσιον ἦθος μεταβάλλονται. V.

20. Αἴθων] Gl. Ms. β. καυστική. γ. κοκκίνη.

Αἴθων ἀλώπηξ] διάπυρος, δολία τῇ διανοίᾳ, ἢ αἴθων, παρόσον λαμπουρὶς καλεῖται. V.

21. Ἐρίβρομοι] Gl. Ms. γ. μιγαλόφωνοι.

CARMEN XII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δωδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ δωδεκάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ϟ'. Τὸ ά ἰαμβέλιγος, λειπούσης τῆς πρώτης συλλαβῆς, ἢ τοῦ τέλους μετακειμένου ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Τὸ β' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ (Hephæst. p. 19.), Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν ὑπ ἐδασάμην. Τὸ έ Πινδαρικὸν ἐκ Στησιχόρου, τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' ἰαμβέλιγος, τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μετακειμένου. Τὸ ζ' Εὐριπίδιον. Τὸ ή προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϟ' Εὐριπίδιον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ί. Τὸ ά ἐγκωμιολογικόν. Τὸ β' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' Εὐριπίδιον. Τὸ δ' ἀναπαιστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ έ προσοδιακὸν δίμετρον καὶ συλλαβή. Τὸ ϛ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' ἰαμβέλιγος, τῆς πρώτης ἀφῃρημένης, ἢ τοῦ τέλους μετακειμένου. Τὸ ή Πινδαρικὸν ἀπὸ Στησιχόρου. Τὸ ϟ' Στησιχόρειον. Τὸ ί τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἐργοτέλει Ἰμεραίῳ.] Ἐργοτέλης Κρὴς μὲν ἦν τῷ γένει, πόλεως Κνωσσοῦ, ἃς ἡγωνίσατο ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα, καὶ τὴν ἑξῆς Πυθιάδα εἰκοστὴν ἐννάτην. στασιαζομένης τῆς πόλεως φυγὰς εἰς Ἰμέραν τόλιν Σικελιωτικὴν ἀπῆλθε, καὶ καταλαβὼν τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα στασιαζόμενα πρὸς Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος, ἐκδεξάμενος εἰρήνην, ἐνίκησε. διὸ πρὸς τὴν εἰρήνην ἀποστέλλεται ἐν τῷ προοιμίῳ, ὡς αἰτίαν γενομένην τῷ νικηφόρῳ τῆς νίκης. Ἰμέραν δὲ νῦν τὴν πόλιν αὐτὴν λέγει. ἔστι δὲ καὶ ποταμός. ἐκ ταύτης δὲ τῆς Ἰμέρας καὶ Στησίχορος ὁ μελοποιός. ἦν δὲ ὁ Ἐργοτέλης υἱὸς Φιλάνορος, καὶ ἐπολιτογραφήθη ἐνταῦθα.

1. Λίσσομαι] Gl. Ms. γ. παρακαλῶ.

Λίσσομαι παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου] τὴν Εἰρήνην Ἐλευθερίου Διὸς ὑποστῆσαι θυγατέρα διὰ τὴν ἐνοῦσαν τοῖς εἰρηνεύουσιν ἐλευθερίαν. ἔστι δὲ ὡς τὸ (Hom. Iliad. α. 37.) "Χρύσην ἀμφιβέβηκας." ἱκετεύω οὖν σε, ὦ τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου παῖ, Τύχα, σώτειρα, σώζουσα, περὶ τῆς μεγαλοσθενοῦς πόλεως, τῆς Ἱμέρας καλουμένης. ἔστι δὲ Ἱμέρα πόλις Σικελίας. Ἀμφιπόλει (sic) δὲ, περιπόλει, σῶζε. εὔχεται δὲ μὴ ὑποταγῆναι τὴν Ἱμέραν μηδενί. V.

Ὦ τύχη σώζουσα τοὺς ἀνθρώπους, ἤγουν φιλάττουσα, περιέπουσα, θύγατερ τοῦ Διὸς ἐλευθερίου, τουτέστι τοῦ ἐφόρου τῆς ἐλευθερίας. Διὸς δὲ ἐλευθερίου θυγατέρα λέγει, ἐπεὶ ἐδόκουν αὐτὴν ὑψοῦν τε καὶ ἀπαλλάττειν δουλείας καὶ φυλάττειν τῶν ἐλευθέρων τὴν ἐλευθερίαν. Λίσσομαι, ἤγουν ἱκετεύω, ἀμφὶ τῇ Ἱμέρᾳ τῇ πόλει, ἀντὶ τοῦ, περὶ τῆς Ἱμέρας, τῆς πόλεως, τῆς εὐρυσθενοῦς, τουτέστι τῆς πολλὴν ἐχούσης δύναμιν. ἢ οὕτως· ἱκετεύω, ἀμφιπόλει, ἤγουν περιπόλει, περίεπε, ἐπισκόπει ἀξιοῦ τὴν Ἱμέραν, τὴν πόλιν τὴν πολλὴν ἔχουσαν δύναμιν. ὑπὸ σοῦ γὰρ κυβερνῶνται ἐν τῇ θαλάσσῃ αἱ ταχεῖαι νῆες καὶ ἐν τῇ χέρσῳ, ἀντὶ τοῦ τῇ γῇ, οἱ πόλεμοι οἱ λαιψηροὶ, ἤγουν οἱ σφοδροὶ τὴν ὁρμὴν καὶ δραστήριοι· ὑπὸ σοῦ κυβερνῶνται καὶ αἱ ἀγοραὶ αἱ βουληφόροι, τουτέστιν οἱ τόποι, ἔνθα αἱ βουλαὶ δίδονται, ἤτοι τὰ βουλευτήρια. R.

4. Τὶν γὰρ ἐν πόντῳ] διὰ σὲ γὰρ, φησὶ, καὶ νῆες ἐν τῇ θαλάσσῃ ἰθύνονται. V.

5. Λαιψηροί τε πόλεμοι] τουτέστι κοῦφοι καὶ ἀνόητοι, διὰ τὸ ἀνοήτως ποιεῖν ὁρμᾶν τοὺς μαχομένους ἐν τῷ πολέμῳ, ἤτοι ὅτι ἀξίως ἡ ὀργὴ ἀνθρώπων διανίσταται, ἐξ ἧς ὁ πολέμος. ψευδῆ δὲ μεταμώνια εἶπεν, ἀντὶ τοῦ μετέωρα καὶ αἰρόμενα. Τὸ δὲ τέμνουσαι ἀπὸ μεταμορᾶς τῶν νηῶν εἴληπται. διὰ τὴν Τύχην οὖν φησι καὶ τὰς ἐν ἀνθρώποις ἐλπίδας ἐκπλείεσθαι. (?) διὰ σὲ οὖν, ὦ Τύχη, πάντα γίνονται. αἱ γοῦν τῶν ἀνθρώπων ἐλπίδες πολλάκις ἀντιστρόφῳ τῇ προσδοκίᾳ χρησάμεναι μάτην διεξῆλθον καὶ περιστῶς ἠλπίσθησαν. V.

Εἰ μὲν ἄρθρον πρὸς τὸ λαιψηροὶ λάβῃς, ἓξωθεν, οὕτως ἐρεῖς· ὑπὸ σοῦ κυβερνῶνται ἐν τῇ χέρσῳ οἱ λαιψηροὶ πόλεμοι, ἤγουν οἱ λαιψηρῶς καὶ κούφως καὶ ἀνοήτως τοῖς ἀνθρώποις γινόμενοι, ἢ οἱ λαιψηρῶν καὶ ταχυτάτων καὶ σπουδαίων ἀνθρώπων διόρμιοι. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ἄρθρου, οὕτως· ὑπὸ σοῦ κυβερνῶνται ἐν τῇ χέρσῳ οἱ πόλεμοι· ποταποί; λαιψηροὶ καὶ ταχεῖς· ἤγουν ταχέως φαύονται. οὕτω δὲ ἐρεῖς καὶ τὸ βουλαφόροι, καὶ χωρὶς ἄρθρου καὶ μετὰ ἄρθρου. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ εἰρήνης ὑπὸ τύχης γινομένης βουλευτήρια καὶ δικαστήρια ἐστιν. R.

Λεψεροὶ (sic)] Gl. γ. μεγάλοι.

6. Αἵ γε μὴν ἀνδρῶν] αἵ γε μὴν ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων κυλίνδονται, ἤγουν ἐν τῇ συστροφῇ τοῦ χρόνου συμφέρονται, τέμνουσαι, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζουσαι, λογιζόμεναι πολλὰ ἄνω ἔσεσθαι, τὰ δὲ δὴ κάτω. ψευδῆ μεταμώνια, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ψευδῶς, ματαίως. σύμβολον δὲ, ἤγουν σημεῖον προγνωστικὸν, ἀσφαλὲς οὕτω τις κατανόησεν ἀπὸ τοῦ θεοῦ περὶ τῆς ἐσομένης πράξεως, ἤγουν τύχης. τῶν δὲ μελλόντων, ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ, ἤγουν αἱ γνώσεις τῶν μελλόντων, τετύφλωνται, ἀντὶ τοῦ, ἀφανεῖς, ἄδηλοί εἰσιν. Αἱ δὲ ἐλπίδες κυλίνδονται καὶ δίκην τροχοῦ περιφέρονται, τέμνουσαι καὶ ποιοῦσαι πολλὰ τῶν ἀνδρῶν ἄνω, τὰ δὲ καὶ, ἄλλα δὲ, κάτω, ψευδῆ μεταμώνια καὶ μάταια, τουτέστιν ἑτερά τις ἐλπίζει, καὶ ἑτεράττα ἀποβαίνει. ἔστι δὲ τὸ ψευδῆ καὶ τὸ μεταμώνια ἑρμηνεία τοῦ ἄνω καὶ κάτω. καὶ γὰρ ἡ τοιαύτη ἀνατροπὴ ψευδεῖς τοὺς ἐλπίζοντας τίθησιν· ἢ τὸ ἐλπίδες πρὸς τὸ ἀνδρῶν συναπτέος. R.

10. Σύμβολον δ' οὕτω τις ἐπιχθονίων πιστὸν] τοιγαροῦν, φησὶς, οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων τεκμήριον ἢ σημεῖον δυνάμενον πιστώσασθαι περὶ τῶν ἐλπιζομένων πράξεων εὕρατο παρὰ θεοῦ, ὅτι πάντως ἐκβήσεται κατὰ τόνδε τὸν τρόπον, ὡρισμένως. Ἄλλως. οὐδεὶς ἀνθρώπων πράξεως, μελλούσης ἔσεσθαι, πιστὸν εὗρε παρὰ θεῶν σημεῖον.

Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντείας, τουτέστι κληδόνας καὶ πταρμοὺς, ἢ φωνὰς, ἢ φήμας, ἢ ἀπαντήσεις σύμβολά φησι λέγεσθαι· ὡς Ἀρχίλοχος· "Μετέρχομαί σε, σύμβολον ποιουμένη." (G. ποιούμενος.) χρήσασθαι δὲ αὐτοῖς πρώτην Δήμητραν. V.

Ἐπιχθονίων] Gl. Mss. β. γ. ἐπιγείων.

14. Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσε] καὶ γὰρ τοῖς ἕτερα τῆς γνώμης προσδοκῶσι τὰ ἐναντία συνέβη. τὸ δὲ ἔπεσεν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κύβων. οἱ μὲν γὰρ τὰ ἐναντία, ἢ ὡς προσεδόκησαν καὶ μετεῖχον τέρψεως, εὗρεντο, οἱ δὲ, χαλεπαῖς καὶ δειναῖς πραγμάτων ζάλαις περιεχόμενοι, μέγιστον ἀγαθὸν αἰφνιδίως μετηλλάξαντο τοῦ προσδοκουμένου κακοῦ. πάντων δὲ τῶν προειρημένων ὁ σκοπὸς τὴν ἀναφορὰν εἰς τὸν Ἐργοτέλη ἔχει· ἐπειδὴ προσδοκήσας ἐκ τοῦ κατὰ Κρήτην πολέμου καὶ τῆς φυγῆς ἀδείξια τὰ μέλλοντα, δι' εὐτυχίαν πολλὴν ὕστερον δόξαν ἐκτήσατο. V.

Πολλὰ δὲ ἔπεσεν, ἀντὶ τοῦ ἐπέσθη, τοῖς ἀνθρώποις παρὰ προσδοκίαν, ἐμπαλιν δὴ τέρψεως, ἦγουν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς παρούσης αὐτοῖς τέρψεως. οἱ δὲ ἀλγειναῖς παραχαῖς ἀντικύρσαντες, ἤτοι ἐντυχόντες, ἐν μικρῷ χρόνῳ, ἀντὶ τοῦ ἐν βραχεῖ, εἰς πολὺ ἀγαθὸν ἀπὸ πήματος, ἤτοι ἀπὸ κακοπαθείας, ἀπὸ βλάβης, μεθάμειψαν, ἀντὶ τοῦ μετήμειψαν, ἤτοι μετέπεσον. R.

Ἄλλως. Ἐμπαλιν μὲν τέρψιος] τουτέστι τὰ ἐναντία τῇ τέρψει, ἤτοι τὰ ἀηδῆ. ἔνιοι δὲ ἐν ζάλῃ καὶ χειμῶσι πραγμάτων γενόμενοι, ἐν μικρῷ χρόνῳ μετήμειψαν καὶ μετήλλαξαν εἰς βαθὺ καὶ μέγα ἀγαθὸν παραγινόμενοι. V.

15. Τέρψιος] Gl. γ. χαρᾶς. β. εὐφροσύνας.

16. Ἀντικύρσαντες] Gl. Ms. β. ἐμπεσόντες.

17. Πήματος ἐν μικρῷ] λείπει δὲ ἡ ἀντὶ, ἵν' ᾖ ἀντὶ πήματος· τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸν Ἐργοτέλην. καὶ γὰρ οὗτος ἐκ πημάτων τῶν περὶ τὴν ἀπόπτωσιν, ἀγαθὸν ἔσχε, τὴν νίκην. V.

19. Τοῖ Φιλάνορος] ὦ υἱὲ τοῦ Φιλάνορος Ἐργότελες, ὄντως δὴ καὶ ἡ σὴ τιμὴ τῆς ταχυτῆτος τῶν σῶν ποδῶν ἄδοξος ἂν κατεφυλλορρόησεν, ἤγουν κατεμαράνθη παρὰ τῇ οἰκίᾳ τῇ συγγόνῳ, ἀντὶ τοῦ συγγενικῇ, πατρικῇ, καθὰ ἀλέκτωρ ἔνδον, ἐν τῷ οἴκῳ, τὰς μάχας ποιούμενος, ἀφανὴς ἔσται δηλονότι, εἰ μὴ ἡ μάχη ἡ ἀντιάνειρα, τουτέστιν ἡ ἐξ ἐναντιώσεως τῶν ἀνδρῶν γινομένη, ἐστέρησέ σε τῆς πατρίδος τῆς σῆς τῆς Κνωσίας, ἀντὶ τοῦ τῆς Κνωσοῦ, τὸ κτητικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ. R.

20. Ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ] τὸν ἀλέκτορα παρείληφε διὰ τὸ κατοικιδίους ποιεῖσθαι τὰς μάχας τὸ ζῶον τοῦτο, καὶ μηδὲν λόγου ἄξιον δρᾶν δημοσίᾳ. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι εἰ μὴ ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος, οὐκ ἂν ἐστεφανώθη.—Ἄλλως. τί οὖν, φησὶν, ὦ τοῦ Φιλάνορος υἱὲ, Ἐργότελες; καὶ ἡ σὴ τιμὴ ἀκλεὴς ἂν ἐγένετο, καὶ ἀπεμαράνθη ἄν, καὶ ἀπώλετο ἡ τῆς ὀξύτητός σου τῶν ποδῶν δόξα, εἴπερ ἐν τῇ τῶν προγόνων σου ἑστίᾳ παρέμεινας, ἐκεῖ μόνον ἀγωνιζόμενος, ὡσεί τις ἀλέκτωρ ἐνοικίδιος τοῖς ἔνδον ὁρῶσι μαχόμενος, καὶ μὴ ἡ γεγενημένη μετάστασις καὶ ὁ πόλεμος ὁ ἐν τῇ πατρίδι σου, τῇ Κνωσσῷ, στερήσας σε ἦν τῶν οἰκείων καὶ ποιήσας ἀναχωρῆσαί σε τῆς πατρίδος, ὥστε δυνηθῆναι τὸν Ὀλυμπιάσιν ἀγῶνα νικᾶν. V.

21. Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ] ἐν τῇ Κρήτῃ, κατοικίδιον ἂν ἔσχε τὴν ἀριστήν. συγγόνῳ, ἐν τῇ συγγενικῇ, τῇ ἀπὸ προγόνων· Κνώσσιος γὰρ ἦν. λέγει δὲ, ὅτι καὶ τὸ δόξαν κακῶς γεγενῆσθαι, τὸ τῆς φυγῆς δηλονότι, τοῦτο αὐτῷ ἀγαθὸν πρόεβη. V.

25. Νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος] ἐκ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας φησὶ τῆς κατὰ τὴν φυγὴν στεφθεὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἐν Πυθίᾳ καὶ ἐν Ἰσθμῷ, τὰ Θερμὰ ὕδατα τῶν Νυμφῶν ἐν τῇ Ἱμέρᾳ ὑψοῖς καὶ ἐπαίρεις τῇ δόξῃ. Ἄλλως. τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λουτρὰ τῆς Ἱμέρας πόλεως, λέγεται Ἀθηνᾶν ἀναδοῦναι εἰς ἀπόλαυσιν Ἡρακλεῖ, ἡνίκα ἐκεῖ ἐφάνη· τινὲς δὲ Νύμφας, καθὼς καὶ Πίνδαρος, ἵνα ἀπολούσηται, ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς ἀπελαύνων παρεγένετο. λείπεται δὲ λέγειν ἀπὸ μέρους αὐτὴν τὴν πόλιν. τόπος γὰρ ἐν αὐτῇ τὰ θερμὰ λουτρά. V.

Νῦν δὲ, ὦ Ἐργότιλες, τούτου γεγονότος, ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος, ἤγαγον νικήσας, καὶ δὶς ἐν Πυθῶνι νικήσας, καὶ ἐν τῷ Ἰσθμῷ, τὰ θερμὰ λουτρὰ τῶν Νυμφῶν τὰ ἐν τῇ Ἰμέρᾳ τῇ πόλει, βαστάζεις, ἤγουν ὑψοῖς, μιγαλύνεις, ὁμιλῶν, τουτέστιν οἰκῶν, ἀναστρεφόμενος παρ' αὐτῇ, τῇ Ἰμέρᾳ δηλονότι, ὥσπερ εἰ ἀνιστορέφου παρὰ τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἤγουν, τῇ πατρίδι σου, τῇ Κνωσσῷ. Ὅτε Ἡρακλῆς λαβὼν τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐπανήει, ἐν Σικελίᾳ αὐτῷ θερμὰ ὕδατα ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόσθαι Ἀθηνᾶ παρεσκεύασεν, ἵνα λουτροῖς αὐτοῖς χρήσαιτο πλεῖστα καμὼν περὶ τὴν ὁδόν. λέγει οὖν τὸ θερμὰ λουτρὰ Νυμφῶν, ἤτοι τὴν Ἰμέραν πόλιν, (συνεκδοχικῶς) ἀπὸ μέρους. R.

28. Παρ' οἰκείαις ἀρούραις] ὡς ἐν ἰδίᾳ γῇ παροικῶν, καὶ οὐδενὸς τῶν ἔξωθεν ἐπιδιόμενος. V.

CARMEN XIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρισκαιδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Τοῦ τρισκαιδεκάτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιά. Τὸ ά ἀντισπαστικὸν, τρίμετρον, καταληκτικὸν ἀπὸ πρώτου ποδὸς ἀδιαφόρου καὶ τροχαίου. ὁ τρίτος ποὺς παρηνομήθη. ὁ γὰρ ἀντίσπαστος ἀπὸ β' τροχαίου, ὅπερ πάσχει κατὰ μέσον. (G. μέρος.) Τὸ β' Φερεκράτειον. Τὸ γ' ἴαμβος τρίμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ β' ποὺς ἀπαναχοῦ τρίβραχυς· ὁ δ' ἄπαντος· σπονδεῖος γὰρ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς μελοποιοῖς· Τὸ δ' ἴαμβος τρίμετρος βραχυκατάληκτος. Τὸ έ διπλῆ περίοδος, καὶ διπλοῦς ἴαμβος ἀρχόμενος. Τὸ ς' ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἀπὸ ἰαμβικοῦ, καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας τῆς εἰκείας. Τὸ ζ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ή ἐπιχοριαμβικὸν, ἀπὸ διποδίας τροχαϊκῆς καὶ χοριάμβου, τῆς χοριαμβικῆς (τελευταίας) καὶ βραχείας οὔσης διὰ τὴν κατάληξιν. Τὸ θ' προσοδιακὸν ἢ ἀναπαιστικόν. Τὸ ί Εὐριπίδειον. αἱ δὲ ἀποδόσεις, ἐπεὶ ὁμοιοσύλλαβοί εἰσιν Ἰωνικαὶ ἀπ' ἐλάσσονος. Τὸ ιά ἢ ἐπιχορίαμβος, ἢ τροχαῖος ἐπίτριτος.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς καὶ αὐτὴ κώλων ιά. Τὸ ά προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τῆς μοι βραχείας οὔσης. Τὸ β' ἐγκωμιολογικόν. Τὸ γ' τὸ αὐτό. Τὸ δ' ὅμοιον τῷ ή τῆς στροφῆς. Τὸ έ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ς' Εὐριπίδειον. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ή δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ' ἐπιωνικὸν ἄπαντον. ὁ γὰρ β' ἴαμβος σπονδεῖός ἐστιν, εἶτα ἥμισυ συζυγίας. γίνεται δὲ ἐπὶ τοῖς ἐπιωνικοῖς ἡ ἀταξία, ὡς ἐν τῷ· Ὦ καλλίστη πόλι πασῶν, ὁπόσας Κλέων ἐφορᾷ (Hephæst. p. 60.). Τὸ ί Εὐριπίδειον. Τὸ ιά τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

---

1. Τρισολυμπιονίκαν] παρ' ὅσον τρεῖς νίκας αὐτοῖς συμβέβηκε γενέσθαι, τῷ μὲν παιδὶ δύο κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, πενταέθλῳ τε καὶ σταδίῳ ἀγωνισαμένῳ· τῷ δὲ πατρὶ

Θεσσαλῷ τοὔνομα πρῶτον ἐν τῇ ΞΘ' Ὀλυμπιάδι. τὸν τρισολυμπιονίκην οἶκον ἐπαινῶν, τὸν πρᾷον μὲν πρὸς πολίτας, φιλόξενον δὲ πρὸς τοὺς ξένους, εἰς γνῶσιν ἄξω, καὶ ὑμνήσω διὰ τούτων καὶ τὴν εὐδαίμονα Κόρινθον, τὴν τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος οὖσαν προπύλαιον καὶ οἰκητήριον, ἥτις ἀγλαοὺς κούρους καὶ ἄνδρας ἔχει. ἀγλαόκουρον γὰρ τὴν εὔανδρον λέγει. πρόθυρον τοίνυν καὶ θύραν εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον, διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμὸν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις. Βακχυλίδης (Ursin. Fragm. Lyr. p. 203. 346.)· "Ὦ Πίλοτος λιπαρᾶς νάσου θέσθματοι πύλαι." ἢ οὕτως· ἐπεὶ ἀρχὴ μὲν τοῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Πελοπόννησον πορευομένοις, ἐσχάτη δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

Τρισολυμπιονίκαν λέγει τὸν τοῦ Ξενοφῶντος οἶκον, ἐπειδὴ αὐτῷ μὲν τῷ Ξενοφῶντι δύο Ὀλυμπιακαὶ νῖκαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγένοντο, πενταθλου καὶ σταδίου, κατὰ τὴν οΘ' Ὀλυμπιάδα νικήσαντι, τῷ πατρὶ δὲ Θεσσαλῷ μία· πρόσθεν. Ἡ Κόρινθος ἐν τέλει μὲν τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐν ἀρχῇ δὲ τῆς Πελοποννήσου κειμένη, εἰκότως προπύλαιον τοῦ ἐν Ἰσθμῷ τιμωμένου Ποσειδῶνος τῷ Πινδάρῳ καλεῖται. R.

Τρισολυμπιονίκαν, τὸν οἶκον ἐπαινῶν τοῦ Ξενοφῶντος, λέγει, τὸν τρὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ νενικηκότα, τὸν πρᾷον τοῖς πολίταις, τοῖς ξένοις δὲ θεράποντα, ἀντὶ τοῦ θεραπευτήν, γνώσομαι, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνάμνησιν ἀνάξω τὴν Κόρινθον, τὴν πατρίδα τοῦ Ξενοφῶντος, τὴν μακαρίαν, τὸ πρόθυρον τῆς Πελοποννήσου δηλονότι, τὸ λαμπροὺς ἔχον νέους, τὸ τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος, τουτέστιν, ὃ ὁ Ποσειδῶν ὁ ἐν τῷ Ἰσθμῷ τιμώμενος ἔχει κατοικητήριον δηλονότι. ἐν τῇδε γὰρ, ἤγουν ἐν ταύτῃ τῇ Κορίνθῳ, οἰκεῖ ἡ Εὐνομία, ἤγουν ἡ κατὰ νόμους καλῶς ἐνδιαιτωμένη διοίκησις, καὶ αἱ κασιγνῆται, ἤτοι αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς τῆς Εὐνομίας δηλονότι, ἡ Δίκη ἡ ἀσφαλὴς, ἀντὶ τοῦ ἡ ἀσφαλείας ποιητικὴ, τὸ βάθρον, ἤγουν ἡ ἀσφάλεια τῶν πόλεων, καὶ εἰρήνης ὁμότροπος, τουτέστιν ἡ τὴν αὐτὴν αὐτῇ γνώμην ἔχουσα, ταμίαι οὖσαι, ἤγουν πάροχοι πλούτου τοῖς ἀνθρώποις, αἱ χρυσαῖ λέγω, ἀντὶ τοῦ αἱ κάλλισται θυγατέρες τῆς Θέμιδος τῆς εὐβούλου, τουτέστι τῆς δίκαια βουλευομένης. R.

6. Ἐν τᾷδε γὰρ] ἐν γὰρ ταύτῃ, τῇ Κορίνθῳ, φησὶν, οἰκεῖ ἡ Εὐνομία, καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ὁμότροφος Εἰρήνη, ὡς Ἡσίοδος (Theogon. 901. sq.)·

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν. V.

7. Δίκα] Gl. Ms. γ. κρίσις.

8. Βάθρον] Gl. Mss. β. γ. θεμέλιον.

Βάθρον δὲ πόλιων] ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὧν πᾶσα πόλις ἀσφαλῶς βίβηκεν. V.

10. Χρύσεαι] Gl. γ. θεῖαι.

11. Θέμιτος] Gl. Ms. γ. δικαιοσύνης.

12. Ἐθέλοντι δ' ἁλεξεῖν ὕδριν] ἤτοι εὐκτικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, αἱ προειρημέναι θεαὶ ἀπαλεξήσουσιν τῶν πόλεων τὴν ὕβριν· ἤτοι βούλοιντο δ' ἂν ἀπαμύνειν τὴν ὕβριν καὶ ἀποκωλύειν. ἢ περὶ τῶν Κορινθίων φησὶν, ὅτι βούλημα δέ ἐστιν αὐτῶν καὶ σκοπὸς ἐκκλίνειν τὴν ὕβριν, ἀντὶ τοῦ, καθιστῶτές εἰσι καὶ οὐχ ὑβρισταί. ἔνιοι δὲ οὕτως· βουλόμεναι δὲ καὶ σκοπὸν ἔχουσιν αἱ τῆς Θέμιδος θυγατέρες, ἀπαλεξεῖν τὴν ὕβριν τὴν τοῦ κόρου μητέρα τὴν Θρασείαν. Ἄλλως. Ἐθέλοντι δ' ἁλεξεῖν] αἱ προειρημέναι θεαὶ ἀλεξήσουσι τὴν ὕβριν τῶν πόλεων. οὐκ ὀρθῶς δὲ τὴν ὕβριν τοῦ κόρου μητέρα λέγει, ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν εἰπεῖν ἔδει. Ὅμηρος (immo Theognis v. 155. Brunck.)·

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται. V.

Ἐθέλοντι δὲ ἀλιξεῖν, ἤγουν ἀποσοβεῖν, διώκειν τὴν ὕβριν, τὴν τοῦ κόρου θυγατέρα δηλε-

νότι, τὴν μητέρα τῶν Θρασέων, ἤτοι τῶν ἐπηρμένων λόγων. R.

Ὕβριν κόρου] ὕβριν λέγει τὴν ἀδικίαν καὶ πλεονεξίαν, αἳ πληθος πολέμων καὶ σφαγῶν καὶ φόνων καὶ παντοίων κακῶν παρασκευάζουσι γίνεσθαι, καὶ πάντων τούτων τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶν αἴτιαι. Ὅμηρος δὲ τὸν κόρον πατέρα λέγει τῆς ὕβρεως, λέγων· "Τίκτει τοι κόρος ὕβριν." Κόρος λέγεται κυρίως ἐπὶ τοῦ στομάχου, ὅταν ἐμπλησθῇ βρωμάτων. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μεγάλης περιουσίας ἀπολαυόντων, ἢ τιμῆς, ἢ ἑτέρου τοιούτου. καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. ὕβρις δὲ ἡ ἀδικία καὶ ἀλαζονεία καὶ ἔπαρσις κατὰ τῶν ὑποδεεστέρων, ἣν ἡ Εὐνομία καὶ ἡ Δίκη καὶ ἡ Εἰρήνη ἀποστρέφεται καὶ διώκει. R.

14. Ἔχω καλά τε φράσαι] ἔχω τοίνυν περὶ τῆς Κορίνθου τὰ κάλλιστα διεξελθεῖν. παρορμᾷ γὰρ τὴν γλῶτταν ἡ τόλμα ἡ εὐθεῖα καὶ πρόσφορος, νῦν διηγεῖσθαι περὶ αὐτῶν. V.

Ἔχω καλά τε εἰπεῖν ἐπὶ τῇ Κορίνθῳ, τόλμα τέ μοι εὐθεῖα, τουτέστι καὶ προθυμία εὐθεῖα, ἀντὶ τοῦ δικαία, τὴν γλῶσσάν μου παρορμᾷ εἰς τὸ λέγειν. ἄμαχον δὲ, ἤγουν ἀμήχανον, ἀδύνατον, κρύψαι, ἤτοι σῖσαι, ἐᾶσαι, τὸ συγγενεγενημένον ἐμοὶ φυσικὸν ἦθος. ὑμῖν δὲ, ὦ παῖδες, ἀντὶ τοῦ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλήτου, τουτέστιν ὦ Κορίνθιοι, πολλάκις μὲν παρέσχον αἱ Ὧραι, αἱ πολυειδῆ ἄνθη προτείνουσαι, λαμπρότητα νικηφόρον, ἀντὶ τοῦ νικητικὴν, δι' ἐξόχων ἀνδραγαθιῶν ὑπερελθόντων, ἤγουν νικησάντων ἐν ἱεροῖς, ἤτοι θείοις ἀγῶσιν. R.

15. Εὐθεῖα] Gl. Ms. γ. ὀρθή.

Ὀρνύσι] Gl. γ. διεγείρει.

16. Τὸ συγγενὲς ἦθος] τὸ ἔμφυτον, ὥστε καὶ Κορίνθιοι ἀγαθοὶ ἐκ φύσεως ὄντες, οὐκ ἄν ποτε μισαθληθεῖεν. Ἀλήτης ἀνήρ τις ἡγήσατο Ἡρακλείδαις τῆς πρὸς Πελοπόννησον ἐπανόδου. κατοικήσαντος οὖν ἐν Κορίνθῳ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Κορίνθιοι καλοῦνται. R.

17. Τμῖν δὲ, παῖδες Ἀλάτα] τουτέστιν οἱ Κορίνθιοι. Ἀλήτης γὰρ ἡγήσατο τῆς ἀποικίας τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι κατήεσαν εἰς Πελοπόννησον καὶ αὐτὸς εἷς ὢν τῶν Ἡρακλειδῶν. ἦν γὰρ Ἱππότου, τοῦ Φύλαντος, τοῦ Ἀντιόχου, τοῦ Ἡρακλέους. οὗτος ἐκράτησε Κορίνθου. διόπερ παῖδας εἶπεν Ἀλήτου τοὺς Κορινθίους, ὡς ἀπογόνους. Δίδυμος δέ φησι τὸν Ἀλήτην μὴ οἰκιστὴν τῆς Κορίνθου γεγονέναι, ἀλλὰ βασιλέα ἔτει τριακοστῷ μετὰ τὴν τῶν Δωριέων ἄφιξιν. ὁ δὲ νοῦς· ὑμῖν δὲ, ὦ Κορίνθιοι, τὴν ἀπὸ τῶν νικῶν ἡδονήν τε καὶ τέρψιν παρέσχον αἱ Ὧραι, νικηταῖς γενομένοις ἐν τοῖς μεγίστοις καὶ ἱεροῖς ἀγῶσιν. οὐ μόνον δὲ ἐνδόξους διὰ τὰς νίκας τοὺς Κορινθίους αἱ Ὧραι ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἐνέβαλον σοφίαν. φησὶ δὲ ταῦτα, ἐπειδὴ Φείδων τὶς, Κορίνθιος ἀνὴρ, εὗρε μέτρα καὶ σταθμία. καὶ ἄλλα πολλὰ λέγονται εὑρηκέναι οἱ Κορίνθιοι. διὸ καὶ ἐπιφέρει· πᾶν δ' εὑρόντος ἔργον. πολλὰ οὖν εὗρον. V.

20. Ὡ πασά γ' ἄκραις] Αἰτιῶνταί τινες ἀσυνέτως τὸν Πίνδαρον, διότι ὑπερελθόντων εἶπε, δέον ὑπερελθοῦσιν εἰπεῖν πρὸς τὸ ὑμῖν. νόει δ', ὅτι τὸ ὥπασαν δοτικῇ συντάσσεται. τὸ δὲ ὑπερελθόντων οὐ πρὸς τὴν σύνταξιν τοῦ ὥπασάν ἐστιν, ἀλλ' ἐπειδὴ αἰτία ἐστὶ τὸ, νικηφόρον ἀγλαΐαν. σχηματίζομεν δὲ τὰς αἰτίας καὶ πρὸς τὴν ὥπασθεν σύνταξιν, εἰ δοτικὴ ἡ αἰτιατικὴ ἐστι, καὶ πρὸς γνωκὴν, διὰ τοῦτο καὶ νῦν οὐ πρὸς τὸ ὑμῖν, ἀλλ' ὡς αἰτία πρὸς γνωκὴν ἀπεδόθη. ὥσπερ ἐστὶ τοῦτο· Πολλῶν περιρραθῆναι συνίδη μοι ἁμαρτωλοῦ ὄντος. R.

21. Πολλὰ δ' ἐν καρδίαις] πολλάκις δὲ ἔβαλον ὑμῖν αἱ Ὧραι ἐν καρδίαις ἀνδρῶν, τουτέστι, πολλάκις δὲ ἔβαλλον αἱ Ὧραι ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ὑμετέρων, σοφίσματ' ἀρχαῖα, ἤγουν ἐπινοίας τεχνῶν πρῶτον εὑρημένας, οὕτω πρότερον εὑρημένας. ἅπαν εὑρόντος ἔργον, τουτέστιν, ἅπασα δ' ἐργασία τεχνικὴ τοῦ εὑρόντος αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἤτοι τοῦ ἐφευρόντος ἐστίν. αἱ Χάριτες τοῦ Διονύσου, ἤγουν αἱ ἑορταὶ αἱ τὸ ἐπαγωγὸν ἔχουσαι, αἱ παρὰ τοῖς Κορινθίοις ὑμῖν τελούμεναι δηλονότι, σὺν ὕμνῳ διθυράμβῳ βοηλάτῃ, τουτέστι,

χάριν βοὸς ἀδομένῳ, πόθεν ἄλλοθεν, ἢ παρ' ὑμῶν δηλονότι, ἐξέφαναν, ἤγουν ἐλαμπρύνθησαν; τίς δὲ ἄλλος ἔθηκεν, ἀντὶ τοῦ ἐπενόησε, συμμετρίας ἐν κατασκευάσμασιν ἱππείοις, ἀντὶ τοῦ πολεμικοῖς· ἤγουν τίς δὲ ἄλλος ἐπενόησε τὴν ἐν τοῖς ὅπλοις συμμετρίαν; ἢ τίς ἄλλος ἐπενόησεν ἐν τοῖς ναοῖς τῶν θεῶν τὸν βασιλέα τῶν ὑρτίων τὸν διπλοῦν, ἤγουν τὸν διπλοῦν ἀετόν, τουτέστι τὸ λεγόμενον ἀέτωμα; ἐν τούτοις δὲ, τουτέστι τοῖς Κορινθίοις, ἀνδεῖ, ἀντὶ τοῦ ἀκμάζει, περιφανής ἐστι, δύναμις ποιητική, ἡδύπνους, ἡδυμελὴς, τερπνὰ προτείνουσα μέλη· ἐν τούτοις δὲ ἀνθεῖ Ἄρης, τουτέστι πολεμικὴ ἐμπειρία νέων ἀνδρῶν, ἐν αἰχμαῖς, ἀντὶ τοῦ ἐν μάχαις ἀλεθρίαις. R.

23. Τὸ Ὧραι πολυάνθεμοι καὶ πρὸς τὸ ὥπασαν ἐκληπτέον. παρέχουσι δὲ αἱ Ὧραι τὰς νίκας διὰ τὸ τὰς πανηγύρεις κατὰ περίοδον φέρειν, ἐν αἷς ἀγῶνες καὶ νῖκαι γίνονται. πῶς δὲ ἀρχαῖα σοφίσματα ἐν τοῖς Κορινθίοις ἔθαλον; ἐπειδὴ ἔν τε τῷ ἔαρι καὶ θέρει καὶ τοῖς ἄλλοις καιροῖς ἐμηχανήσαντο τὰ πρόσφορα. δέον δὲ εἰπεῖν· σοφίσματα ἔθαλλον καταρχὰς, ἀρχαῖα εἶπε πρὸς τὸ σοφίσματα. R.

24. Ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον] τοῦ εὑρόντος ἐστὶ δηλονότι. εἰ γὰρ καί τινες τοῖς εὑρεθεῖσι παρὰ Κορινθίων ἐπεδώκοτες ἐξέλαμψαν, οἱ κατ' ἀρχὰς εὑρόντες αὐτὰ Κορίνθιοι κρείττους εἰσὶν αὐτῶν ἁπάντων. R.

25. Ταὶ Διονύσου ἐξέφαναν] αἱ τοῦ Διονύσου, φησὶ, πανηγύρεις πόθεν ἐξέλαμψαν σὺν τῷ διθυράμβῳ; ἀντὶ τοῦ, τὸν διθύραμβον προσλαβοῦσαι; βουλάτην δὲ τὸν διθύραμβον προσαγορεύει, ὅτι διὰ τὸ βοῦν εἶναι τῷ νικήσαντι ἔπαθλον· ἱερὸς γὰρ τοῦ Διονύσου· ἢ διὰ τὸ ἐλαύνεσθαι αὐτὸν διὰ βοῆς, καὶ λέγεσθαι. ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν, ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων, ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ, ἐν Κορίνθῳ. ἢ οὕτως ἀκουστέον· αἱ τοῦ Διονύσου διθυράμβων ἐν Κορίνθῳ ἐφάνησαν Χάριτες, τουτέστι τὸ σκωδαιότατον τῶν Διονύσου διθυράμβων ἐν Κορίνθῳ πρῶτον ἐφάνη. ἐκεῖ γὰρ ὡράθη ὁ χορὸς ὀρχούμενος. ἔστησε δὲ αὐτὸν πρῶτος Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, εἶτα Λάσσος ὁ Ἑρμιονεύς. Ἄλλως. ὁ λόγος ἑρωτηματικός. ὑπακούεται δὲ δηλονότι ἐκ Κορίνθου. συνίστησι γὰρ, ὅτι πρῶτος ἐν Κορίνθῳ διθύραμβος εἰσήχθη· ὃς ἦν κύκλιος χορὸς, Ἀρίωνος τοῦ Μηθυμναίου συστήσαντος αὐτόν. V.

26. Βουλάτᾳ] Gl. Ms. γ. βοῇ λαμπρᾷ.

Βουλάτην καλεῖ τὸν διθύραμβον, ἢ διότι τῷ κατορθώσαντι αὐτὸν βοῦς ἐδίδοτο ἆθλον, ἢ διότι ἐλαύνετό τε καὶ ἐτελεῖτο. ὁ δὲ διθύραμβος χορὸς ἦν κυκλικὸς πρὸς τὸν Διόνυσον. ἐλέγετο δὲ διθύραμβος ἀπὸ τοῦ Διονύσου, τοῦ ἐκ δύο θυρῶν ἐξελθόντος, ἔκ τε τῆς μητρῴας αὐτοῦ γαστρὸς καὶ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός. εὗρον δὲ οἱ Κορίνθιοι πρῶτον τοῦτον ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ μέτρον τοῦ ἱπποκόου τροχοῦ, τουτέστι, τοῦ ἅρματος, ὁπόσον δεῖ γίνεσθαι, ὃν ἵππεια ἔντια καλεῖ, καὶ τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν διπλᾶ ἀετώματα. R.

27. Τίς γὰρ ἱππείοις ἔντεσι μέτρα] τουτέστι τὰ ἵππεια μέτρα τοῦ χαλινοῦ. ἀποδεδώκασι δὲ τῷ δοκεῖν τὸν Πήγασον πρῶτον ὑπὸ Βελλεροφόντου ἐν Κορίνθῳ κατεζεῦχθαι. Δίδυμος δέ φησι μήτε τοὺς ἱπποκόους δρόμους, μήτε τὰς τῶν ἁρμάτων κατασκευὰς, μήτε τὸν χαλινὸν διὰ τούτων δηλοῦσθαι, ἀλλὰ τὸν κεραμικὸν τροχὸν, ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης· τοῦτο μὲν, ὅτι ἵππιος οἰκεῖος ὁ τροχός· τοῦτο δὲ, ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ τοῦ κεραμέως στρέφοντος. Καλλίμαχος (Fragm. 6. p. 361. t. i. Ern.). "Πτέρνῃ δ' ἵππος ἐλαυνόμενος." Εὐφόρωνος δὲ ἐν τῷ περὶ εὑρημάτων Τπέρβιον τὸν Κορίνθιον φησὶν εὑρηκέναι τὴν τοῦ κεραμικοῦ τροχοῦ μηχανήν· μέτρα δὲ αὐτὰ * ὁ Πίνδαρος, παρ' ὅσον ἐκ κεραμικοῦ μετροῦμεν. καὶ ὅσα ἄλλα, χόες, ψυκτῆρες, κάδωνες.

* G. αὐτὸν, an om. λέγει?

ἔνιοι δὲ ἵππεια ἔντεα, ἅρματα καὶ χαλινούς, ἀπὸ μέρους τοὺς πολεμικούς· ὅτι δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ χαλινὸς εὕρηται, δείκνυσιν ἐν τοῖς ἑξῆς. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· τίς γάρ φησιν ἕτερος εὗρε τὰ μέτρα τὰ ἐν τοῖς ἱππείοις ἔντεσι καὶ ὅπλοις γινόμενα. ἱππείοις δὲ ἔντεσιν εἶπε τοῖς τροχοῖς τοῖς ἁρματικοῖς, ἐπειδὴ ἐπὶ τροχοῦ πλάττεται· ὁ δὲ τροχὸς κοινωνεῖ τῷ ἅρματι καὶ τῶν ἵππων. Ἄλλως. ὁ Δίδυμος ἑτέραν ἀποδίδωσιν οὕτως ἔχουσαν· τὴν ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τοῦ εἰς κειμένην συναπτέον πρὸς τὰ μέτρα. τίς γὰρ τοῖς εἰς τὰ μέτρα ἱππείοις ἔντεσιν ἐχρήσατο πρώτη, ἢ σύ, ὦ Κόρινθε. Ἵππεια δὲ ἔντεα τὰ Φειδώνεια ἀγγεῖα ἀκουστέον, διὰ τὴν κοιλότητα. Ὅμηρος (Od. ν. 232.)· "Ἀμφίπολοι δ' ἀτεκδόμεον ἔντεα δαιτός." τούτων οὖν εἰς τὰ μέτρα ἐντέων εὑρετάς φησιν εἶναι τοὺς Κορινθίους. διαιτί δὲ ἵππεια αὐτὰ εἶπεν; ὅτι Φείδων ὁ πρῶτος κόψας Κορινθίοις τὸ μέτρον Ἀργεῖος ἦν· τὸ δὲ Ἄργος ἵππιον λέγουσιν οἱ ποιηταί. Εὐριπίδης (Iphig. Taur. 700.)· "Ὅταν εἰς Ἑλλάδ' ἱππιόν τ' Ἄργος μόλῃς." V.

29. Ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον] οἰωνῶν βασιλέα τὸν ἀετόν φησι. λέγει δὲ τὸ κατὰ τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν ἀέτωμα. τίς οὖν, φησίν, ἐν τοῖς ναοῖς τῶν θεῶν τὸν βασιλέα τῶν ὀρνίθων ἐπέθηκε, τὸ λεγόμενον ἀέτωμα; Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι διπλᾶ τὰ ἀετώματα ὄπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, διὰ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κατασκευάζεσθαι αὐτά. Ἄλλως. οἰωνῶν βασιλέα] ὁ ἀετὸς οἰωνῶν βασιλεύς ἐστιν ὁ ἐπὶ τῶν ἱερῶν τιθέμενος. τινὲς δὲ τὸ ἀέτωμα, ὥς φησι Δίδυμος, παρατιθέμενος Τίμαιον λέγοντα καὶ τοῦτο ἐν ταῖς οἰκοδομίαις αὐτῶν εὕρημα, ταύτην ἀποδοὺς τὴν ἐξήγησιν τὴν προκειμένην. V.

31. Ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνους] ποῦ δὲ ἡ Μουσικὴ ἀνθεῖ καὶ τὰ πολεμικὰ ἀλλαχοῦ; τοῦτο δὲ διὰ τὸν Εὔμολπον ὄντα Κορίνθιον καὶ γράψαντα ὑπόστον τῶν Ἑλλήνων. ἢ τοῦτό φησιν ἀντὶ τοῦ, μουσικοί εἰσι, παρόσον καὶ ποιηταὶ διασημότατοι ἐν Κορίνθῳ ἐγένοντο, ὧν ἦν καὶ Αἴσων, οὗ μέμνηται Σιμωνίδης. ἐν δὲ τῷ Περσικῷ πολέμῳ καὶ οὗτοι ἐστρατεύσαντο, ἔχοντες ἡγεμόνα Ἀδείμαντον. V.

Μοῖσ' ἀδύπνους] Τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι μουσικώτατοι ἦσαν Κορίνθιοι, ἤγουν ὅτι ἐν Κορίνθῳ κάλλιστοι ποιηταὶ ἐγένοντο, ὧν εἷς ἦν Αἴσων. ἀνθεῖ δὲ ἐν αὐτοῖς ὁ Ἄρης, διότι πολεμικώτατοί εἰσι, καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ κάλλιστα ἐξέλαμψαν. R.

32. Ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων] ποῦ δέ φησι καὶ τὰ τοῦ πολέμου ἐμπείρως οὕτω γίνεται; τοῦτο δὲ διὰ τὰ Μηδικά φησιν, ὅτε ἠνδραγάθησαν ἐπὶ Ξέρξου ἡττηθέντος καὶ φυγόντος ὑπὸ Ἀθηναίων, ὅτε καὶ πεντήκοντα ναῦς τοῦ Πέρσου κατέδυσαν. Ἄλλως. τὸν Ἄρην φησὶν ἐν Κορίνθῳ λάμπειν, τείνων εἰς τὰ περὶ Περσίδος, ἐν οἷς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας ἠνδραγάθησαν οἱ Κορίνθιοι. Θεόπομπος δέ φησι καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν εὔξασθαι τῇ Ἀφροδίτῃ, ἔρωτα ἐμπεσεῖν τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν, μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τοῖς Μήδοις, εἰσελθούσας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, ὅπερ ἱδρύσασθαι τὴν Μήδειαν λέγουσιν, Ἥρας προστάξάσης. εἶναι δὲ καὶ νῦν ἀναγεγραμμένον ἐλεγεῖον, εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν ἀριστερᾶς χειρός·

Αἴδ' (G. ᾗδ') ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἀγχεμάχων πολιητᾶν
Ἕστασαν εὐχόμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ.
Οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐβούλετο δῖ' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν δόμεναι. V.

34. Ὕπατ' εὐρὺ ἀνάσσων] ὦ Ζεῦ πάτερ ἔξοχε, εὐρὺ, ἀντὶ τοῦ μεγάλως, κρατικῶς, ἀνάσσων τῆς Ὀλυμπίας, γενοῦ κατὰ πάντα τὸν χρόνον ἀφθόνητος, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐᾶν ἐπιτίθεσθαι φθόνον τοῖς ἔπεσι τούτοις τοῖς ἐπ' αὐτοῖς, τουτέστι τοῖς ὕμνοις. ἐπίφθονον, τὸ ἔχον φθόνον, ἤτοι τὸ φθονούμενον· ἄφθονον, τὸ χωρὶς φθόνου γινόμενον, ἢ διδόμενον, οἷον ἄφθονος χάρις, ἡ χωρὶς φθόνου γενομένη, καὶ ἄφθονος πρᾶξις, ἡ χωρὶς φθόνου πρατ-

τομένη. ἀφ' οὗ ἄφθονος πλοῦτος, ὁ πολὺς, καὶ ἄφθονον πλῆθος ὁμοίως ἀντὶ τοῦ πολύ. ἀφθόνητος δὲ ὁ μὴ φθονούμενος. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀφθόνητος ἐπὶ ἐνεργείας κεῖται. καὶ τόνδε τὸν λαὸν τοῦ Ξενοφῶντος νέμων, ἤγουν διοικῶν, ἀκλαδῶ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐν εὐτυχίᾳ, εὔθυνε, ἤγουν εὐόδου, τοῦ δαίμονος αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ θεοῦ τοῦ διοικοῦντος αὐτῷ τὸν βίον, τὸν οὖρον, τουτέστι τὸν οὔριον ἄνεμον, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νεῶν, ἀντὶ τοῦ εὐτυχίαν. οὖρος γὰρ ποιητικῶς, ὁ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς, ἤτοι τῆς πρύμνης τῆς νεὼς ἐπιτήδειος ἄνεμος, ὃν οὔριον πιζογράφοι φασὶν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, ἐξ οὐρίας πλεῖν. R.

35. Ἀφθόνατος ἔπεσιν] ἐπὶ τοῖς ἔπεσι τῆς Ὀλυμπίας καὶ τοῖς ὕμνοις, οἷς λέγω περὶ αὐτῶν, μὴ νεμεσήσῃς, ὦ Ζεῦ. V.

37. Νέμων] Gl. Ms. γ. κυβερνῶν.

38. Ξενοφῶντος εὔθυνε] τουτέστι, τοῦ Ξενοφῶντος εὐθύνει τὴν εὐτυχίαν, οὔριον καὶ εὐδιεινὸν δίδῃς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον, ἀντὶ τοῦ, ποίει δὲ αὐτὸν, φησὶν, εὐτυχῆ καὶ εὐδαίμονα. V.

39. Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον] καὶ προσδέξαι, φησὶν, ἡδέως τὸν ἐπὶ τῶν στεφάνων αὐτοῦ πεθμὸν, καὶ νόμιμον ἔπαινον. λέγει δὲ τὸν ὕμνον. πεθμὸν δὲ τὸν νόμον φησί. νόμος γάρ ἐστιν οὗτος, Ὀλυμπιονίκας ὑμνεῖσθαι. V.

Ἀπόδεξαι δὲ τὸν νόμον τὸν ἐγκώμιον, ἀντὶ τοῦ τὸν ἐγκωμιαστικὸν, τῶν στεφάνων αὐτοῦ, ὃν ἐπάγεται ἀπὸ τῶν χωρίων τῆς Πίσης, νικῶν ἀντὶ τοῦ νικήσας δύο, τὸν δρόμον τοῦ σταδίου, ἤγουν τὸ στάδιον, ἅμα τῷ πενταθλῳ. ἐλέγετο δὲ στάδιον μὲν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἔτρεχον. ἦν δὲ, φασὶ, πήχεων τριακοσίων (G. διακοσίων) διάστημα. πένταθλον δὲ, ὅ εἶχεν ἐν ἑνὶ χρόνῳ τὰ πέντε ταῦτα, πυγμὴν, πάλην, δίαλμα, δίσκον καὶ δρόμεν. οὐκ ἐπέτυχεν οὖν δαμῶς πρότερόν τις ἀνὴρ ξυνετὸς τούτων, ἀντὶ τοῦ, τούτου τοῦ πράγματος, τουτέστι, τοῦ νικῆσαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ταύτας τὰς δύο νίκας. R.

Ἐγκώμιον πεθμὸν] τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον, ὃς ἐστιν ὕμνος τῶν νικηφόρων, ἵνα καὶ ὕμνον ἐκτήσατο καὶ ἄγει, φησὶν, ἑαυτῷ, νικῶν καὶ στάδιον ὁμοῦ καὶ πένταθλον, ἐν τῷ σταδίῳ τῆς νίκης. V.

43. Τῶν ἀνὴρ ξυνατὸς] ὧν εὐτυχημάτων τῶν τῆς διπλῆς νίκης, οὐδέπω πρότερον εὐτύχησεν ἀνήρ. πρῶτον δὲ καὶ μόνον φησὶ τὸν Ξενοφῶντα κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν στάδιον καὶ πένταθλον νικῆσαι Ὀλυμπίοις. λέγει δὲ καὶ ἄλλας νίκας αὐτοῦ. V.

45. Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελίνων] ἐκ σελίνων γὰρ οἱ στέφανοι πλόκοι δὲ, παρὰ τὸ πλέκεσθαι τοῖς τὰ Ἴσθμια νικῶσι. σημειωτέον δὲ, ὅτι ἤδη ἀπεδέδεικτο Ἰσθμοῖ ὁ ἀπὸ σελίνων στέφανος, ὡς ἐν Νεμείοις. ἀμφότεροι γὰρ ἐπιτάφιοι. ἱερὸν δὲ τὸ σέλινον τῶν καταχθονίων. τὸ δὲ, οὐκ ἀντιξοεῖ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐναντιοῦται. ἐνίκησε γὰρ καὶ τὰ Νέμεια. οἱ δὲ, ὅτι ἀντίκειται· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων τῶν ξεομένων καὶ ἀλλήλοις ἁρμοζομένων. τὰ γὰρ συναρμοζόμενα συγξέεται. ἀλλ' ἀντιξοεῖ καὶ ἀντιδαίνει πρὸς τὴν ξέσιν ἁρμοστὰ ὄντα. V.

Δύο δὲ στέφανοι ἀπὸ σελίνων πεπλεγμένοι ἐστεφάνωσαν αὐτὸν φανέντα, ἤγουν παῤῥησιασάμενον, ἀγωνισάμενον, ἐν Ἰσθμιάδεσσιν, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ Ἰσθμοῖ. Σημείωσαι, ὅτι οὐ μόνον πίτυς ἐδίδοτο ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ἀλλὰ καὶ σελίνου στέφανος, ὥσπερ ἐν τῇ Νεμέᾳ· πλὴν ἐν μὲν τῷ Ἰσθμῷ ἀπὸ ξηρῶν σελίνων, φασὶν, ἐπλέκετο ὁ στέφανος, ἐν δὲ τῇ Νεμέᾳ ἀπὸ χλωρῶν. καὶ τὰ Νέμεια οὐκ ἀντιξοεῖ, ἤγουν οὐκ ἀντίκειται τούτῳ τῷ Ξενοφῶντι. νενίκηκε γὰρ ἐν αὐτοῖς. R.

48. Πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ] καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θεσσαλοῦ ἀνάκειται ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἡ δόξα ἡ ἐκ τοῦ δρόμου, ἀντὶ τοῦ νίκησε. V.

Τοῦ πατρὸς δὲ αὐτοῦ τοῦ Ξενοφῶντος, τοῦ Θεσσαλοῦ, φήμη λαμπρὰ τῆς ἀρετῆς τῶν ποδῶν ἀνάκειται, ἀντὶ τοῦ, ἐπικρατεῖ, παραμένει ἐπὶ τοῖς ῥεύμασι τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. Θεσσαλὸς ὁ ἀπὸ Θεσσαλίας· ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον ὁ Θεσσαλός. ἐν τῇ Πυθοῖ τε ἔσχεν, ὁ Θεσσαλὸς δηλονότι, κλέος νίκης, σταδίου καὶ διαύλου, ἡλίῳ ἀμφὶ ἑνὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ. καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ τῇ τραχείᾳ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡμέρᾳ, ἡ

τοῖς δρόμοις διαρκοῦσα, ἤγουν ἡ ἱκανῶς τοῖς δρόμοις ἀνατιθεμένη, τρία ἔργα κάλλιστα, ἀντὶ τοῦ τριῶν ἔργων καλλίστων στεφάνους ἔθηκεν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ. τὰ Ἑλλώτια δὲ (ἑορτὴ δὲ ἦν αὕτη τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Κορίνθῳ) ἑπτάκις ἔθηκεν δηλονότι στέφανον ἐπὶ ταῖς κόμαις αὐτοῦ. R.

50. Πυθοῖ τ' ἔχει] κατὰ δὲ τὴν Πυθίαν (?) διαύλου καὶ σταδίου τιμὴν ἔλαβε. λέγει δὲ Θεσσαλὸν, τὸν τοῦ Ξενοφῶντος πατέρα. V.

51. Ἀλίῳ ἀμφ' ἑνὶ] ἀντὶ τοῦ, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. V.

Μηνός τέσι τωὐτοῦ] κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν μῆνα τρία ἔργα καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς τραχείαις καὶ τρεῖς ἄθλους περιεποίησεν αὐτῷ ἡ ὀξύτης τῶν ποδῶν καὶ ἡ ὀξύδρομος ἡμέρα, ἔργα καὶ ἀγωνίσματα κάλλιστα, ἀφ' ὧν ἐστέφθη τὰς κόμας καὶ τὴν κεφαλήν. τρία δὲ ἔργα εἶπεν, δίαυλον καὶ ὁπλιτικὸν δρόμον καὶ στάδιον. V.

54. Ποδαρκὴς ἡμέρα ϑῆκε] ἤτοι ἡ ῥοὴ τὸν δρόμον τότε ἀποκληρωθεῖσα καὶ ἐπαρκοῦσα, ἢ ἡ παρασχοῦσα αὐτῷ τὸ τάχος διαρκὲς, ἢ ἡ αὐτὴ οὖσα ὀξύπορος καὶ ὀξύπους. V.

56. Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις] τὴν προσηγορίαν ταύτην ἐσχηκέναι φησὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἕλους, ἔνθα ἴδρυται. γίνεται οὖν ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ, ἐν ᾗ καὶ ὁ ἀγὼν τελεῖται ὁ καλούμενος Λαμπαδοδρομικὸς, ἐν ᾧ ἔτρεχον νεανίαι λαμπάδας κρατοῦντες. αὖτη δὲ ἡ πανήγυρις εὑρέθη κατὰ μέν τινας. ἐπειδὴ τὸν ἵππον τοῦ Βελλεροφόντου ὑπέταξεν ἡ Θεὸς τὸν Πήγασον, καὶ περιέθηκεν αὐτῷ τὰ χαλινὰ, καὶ οὕτως εἶλεν αὐτόν· ἢ διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ Δωριεῖς σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις ἐπιθέμενοι Πελοποννησίοις Κόρινθον χειρωσάμενοι ταύτην τῇ φλογὶ συνέφλεγον. τῶν τοίνυν γυναικῶν ἐν τῇ πορθήσει φευγουσῶν, τινὲς ἐξ αὐτῶν ἅμα Εὐρυτιώνῃ καὶ Ἑλλωτίδι εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς εἰσελθοῦσαι νεὼν, οὕτω διαφεύξασθαι τὸν κίνδυνον προσεδόκησαν. ὡς δὲ ἤσθοντο Δωριεῖς, κατὰ τούτων πῦρ ἔπεμψαν. αἱ μὲν οὖν ἄλλαι ἔφυγον, ἡ δὲ Εὐρυτιώνη καὶ ἡ Ἑλλωτὶς, ἀδελφαὶ τυγχάνουσαι, μετὰ παιδίου * συγκατεφλέχθησαν. λοιμοῦ δὲ συμπεσόντος, οὐ πρότερον τὸ νόσημα παύσεσθαι ἔφη ἡ Θεὸς, πρὶν ἐξιλεώσασθαι τῶν παρθένων τὰς ψυχὰς, καὶ Ἑλλωτίδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσασθαι, καὶ πανήγυριν Ἑλλώτια καλουμένην· καθ' ἣν φησιν ἑπτάκις νενικηκέναι τὸν Ξενοφῶντα. V.

Ἱστορία. Ἑλλώτια, ἑορτὴ Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ. Δωριεῖς μετὰ Ἡρακλειδῶν ἐπιθέμενοι Κορινθίοις καὶ Κόρινθον χειρωσάμενοι ταύτην φλογὶ ἔκαιον. φευγοῦσαι οὖν αἱ Κορίνθιαι παρθένοι εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ναὸν, ὅπως σωθεῖεν, αἰσθομένων Δωριέων καὶ πῦρ ἐμβαλλόντων εἰς τὸν ναὸν, αἱ μὲν ἄλλαι τῶν παρθένων ἔφυγον, Ἑλλωτὶα δὲ μετὰ τῆς ἀδελφῆς Εὐρυτιώνης κατεφλέχθη. λοιμοῦ δὲ ὕστερον γενομένου ἔχρησεν Ἀθηνᾶ, μὴ πρότερον παύσεσθαι τὸν λοιμὸν πρὶν τὰς τῶν κατακαεισῶν παρθένων ψυχὰς ἐξιλάσωνται, καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἱδρύσωνται. ὃ δὴ καὶ γεγένηται. ἕτεροι δέ φασι, διὰ τὸ ἐλεῖν τὸν Πήγασον ἐν χαλινῷ ὑπ' Ἀθηνᾶς δοθέντι τῷ Βελλεροφόντῃ, πανήγυριν καὶ ἱερὸν Ἑλλωτίας Ἀθηνᾶς ὑπ' αὐτοῦ γεγενῆσθαι· ἢ τοῦτο τὸ ὄνομα ἰσχυκέναι τὴν πανήγυριν καὶ τὸν ναὸν ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἕλους. ἔστι γὰρ ἐκεῖ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Ἑλλωτίας. R.

57. Ἐν δ' ἀμφιάλοισιν] ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι τοῖς κατὰ νόμους τελουμένοις, τοῖς ἀμφιάλοις, ἤγουν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ τῷ ἀμφοτέρωθεν θάλασσαν ἔχοντι, τουτέστι, τοῖς ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ὧν ἔφορος ὁ Ποσειδῶν, μακρότεραι, ἀντὶ τοῦ μείζονες, τέρψεις καὶ κατὰ πολὺ τίμιοι ὕμνοι ἔψονται, ἀντὶ τοῦ ἕπονται, ἤγουν, ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ δηλονότι, σὺν τῷ πατρὶ αὐτοῦ τῷ Ποτειοδώρᾳ. εἶτα ἀποτίνων τὸν λόγον πρὸς αὐτούς φησι· καὶ ἐν τοῖς Δελφοῖς βαβαὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων ὅσα ἠνδραγαθήσατε· καὶ ἐν τοῖς χόροις τοῦ λέοντος, ἤγουν καὶ ἐν τῷ περιορίσματι, τῷ τόπῳ, ἔνθα ὁ λέων ἐτράφη ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀναιρεθείς,

* Erat παιδίου. Gott. παιδὸς—.

τουτέστι καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ, (ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτράφη οὗτος ὁ λέων,) βαθεῖ δηλονότι τῶν ἀνδραγαθημάτων, ὅσα ἠνδραγαθήσατε. R.

Ποτειδᾶνος τεθμοῖσιν] ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν· οὗτοι γὰρ τῷ Ποσειδῶνι νόμιμοι ἀγῶνες. V.

58. Πτοιοδώρῳσὺν πατρί] Τερψίου ἀδελφὸς Πτοιόδωρος, καὶ Τερψίου μὲν παῖδες Ἐρίτιμος καὶ Ναμερτίδας, Πτοιοδώρου δὲ Θετταλὸς, οὗ Ξενοφῶν. τινὲς δὲ τὸν Ναμερτίδαν Ἐρίτιμόν φασιν, Ἐριτίμου δὲ Αὐτόλυκον. V.

Μακρότεραι τέρψιες] μακρότεραι τέρψιες καὶ πλείους ἀκολουθοῦσιν ἐπιτερπεῖς ὕμνοι καὶ μέγιστοι. καὶ ἥδε μὲν ἡ ἐξήγησις οὕτως· εἶτα * τῆς γραφῆς, ὡς ἔν τισιν, ἔχει τὸν τρόπον τοῦτον, μακρότεραι τέρψιες ἔψονται, ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί. εἰ δὲ ὀνόματα λαμβάνομεν τὸ Τερψίας καὶ τὸ Ἐρίτιμος, ἔσται τὰ τῆς διανοίας, ὡς εἴπομεν. V.

59. Ἕψονται] ἤγουν ἠκολούθησαν αὐτῷ, τῷ Θεσσαλῷ. ἔστι δὲ τὸ ἕψονται ἀνθυστερισμὸς, ἢ τὸ μέλλον μαντευόμενος λέγει. τούτου δὲ ὄντος ζῶντα νοήσεις τὸν Πτοιόδωρον. R.

60. Ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσι] θαυμαστικῶς τὸ ὅσσα ἀντὶ τοῦ, πολλάκις Δελφοῖς ἐνίκησαν τὰ Πύθια. V.

62. Ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος] ἀντὶ τοῦ, πόσα δὲ καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ, ἥτις ἐστὶ περιορισμὸς τοῦ λέοντος, ἐν ᾧ ἐτράφη ὁ λέων ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀναιρεθείς. Ἄλλως. Χόρτοις ἀντὶ τοῦ περιορίσμασι. τὸ γὰρ παλαιὸν χόρτους φυτεύοντες ἀντὶ φραγμῶν, περιώριζον τοὺς τόπους. Ὅμηρος (Iliad. ω. 640.)· "Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον." V.

63. Δηρίομαι πολέσιν] ἀντὶ τοῦ φιλονεικήσω πλείστοις περὶ τῶν ὑμετέρων καλῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀξιοπρεπέσι τὰ κατορθώματα ὑμῶν ἀντιπαραθεὶς, οὐκ ἐλάττονα ὄντα ταῦτα ἀποδεικνύς. ἢ οὕτω· διαμαχεθήσομαι εἰς ὧν περὶ πλειόνων κατορθωμάτων. ἢ οὕτω· πλεῖστα μὲν οὖν περὶ ὑμῶν πρὸς πάντας καταλέγειν ἔχων σαφῶς μέν τοι καὶ ἀκριβῶς, οὐκ ἂν δυνηθείην πάντα εἰπεῖν, ὥσπερ οὐδὲ θαλασσίας ψηφῖδος τὸν ἀριθμόν. V.

Δηρίομαι, ἤγουν μάχομαι, φορτικὸς γίνομαι πολλοῖς ἀνθρώποις δηλονότι περὶ τοῦ πλήθους τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν ὑμετέρων· καταπολὺ μέντοι ἀκριβῶς οὐκ ἂν εἰδείην, ὥστε λέγειν τὸν ἀριθμὸν τῶν ψηφίδων τῶν παραθαλασσίων, ἤγουν τῆς ψάμμου, ἀντὶ τοῦ καταπολὺ μέντοι ἀκριβῶς οὐκ ἂν εἰδείην τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν λέγειν, ἤγουν τῶν ὑμετέρων ἀνδραγαθημάτων, ὥσπερ οὐδὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψηφίδων τῶν παραθαλασσίων. ἔστιαι δὲ, ἀντὶ τοῦ, προσήκει ἐπάγεσθαι ἑκάστῳ πράγματι μέτρον, ἤγουν συμμετρίαν. τὸ νοῆσαι δὲ αὐτὸ, ἤγουν τὸ μέτρον, καιρός ἐστιν ἄριστος, τουτέστιν, εὐκαιρία, εὐστοχία ἐστὶν ἀρίστη. Τὸ δηρίομαι πολέσι, τοῦτο λέγει, ἀντὶ τοῦ ἰρίσω πρὸς τοὺς πολλοὺς περὶ τοῦ πλήθους τῶν ὑμετέρων ἀνδραγαθημάτων, καὶ οὐδένα τῶν πάντων τοσαῦτα κατορθώκοτα εὑρήσω. ἐπεὶ δὲ πλήθει ἀορίστως εἶπε, διὰ τοῦτό φησιν· ὡς μὴν σαφῶς, τουτέστι, πόσα ἐστὶ ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ, οὐ δύναμαι λέγειν τὸν ἀριθμὸν τῆς ἄμμου· ὥστε, ὥσπερ τοῦτο ἀδύνατον, οὕτω καὶ τὸ ταῦτα ἀπαριθμήσασθαι. διὸ τὸ ἄμετρον πλῆθος παραιτούμενος, ὡς ἀδύνατον, τὴν συμμετρίαν αἰρεῖται, καί φησιν· ἕπεται δὲ ἐν ἑκάστῳ μέτρον, τουτέστι, πᾶν πρᾶγμα συμμετρίαν ἔχει, ὃ δὴ καὶ ποιήσω σύμμετρα ἐκλιξάμενος. R.

67. Ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον] τὸ μέτρον καιροῦ δεῖ. κἀγὼ οὖν, φησὶ, παύσομαι ὑπὲρ μέτρον ἐπαινῶν ὑμᾶς. Ἄλλως. οὐδὲν ἂν πλεῖον δύναμαι λέγειν, ἵνα μὴ τῷ ἀμέτρῳ λυπήσωμαί τινας. V.

69. Ἐγὼ δ' ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς] ὁ νοῦς· ἐγὼ δὴ οὖν, φησὶν, οὐχ ὡς ἀλλότριός τις, ἀλλ' ὡς ἴδιος καὶ κοινὸς ἐν ὑμῖν, παρ' οἷς καὶ τὴν σύνεσιν τῶν προγόνων ὑμῶν

* leg. οὕτως εἰ τὰ —.

λέγων, καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν παρ' ὑμῖν ἡρώων τὰ κατὰ πόλεμον καὶ αὐτὰ λέγων, οὐδὲν ἀλλότριον διαψεύσομαι τῆς Κορίνθου. Ἄλλως. ὡς ἴδιος, τουτέστιν, ὡς εἷς ἐξ ὑμῶν ἀποσταλεὶς καὶ προκριθεὶς, τὴν βούλησιν τῶν ὑμετέρων προγόνων καὶ τὸν ἡρωϊκὸν πόλεμον οὐ ψεύσομαι περὶ τῆς Κορίνθου γαρύων, τουτέστι φωνῶν, λέγων. μῆτιν δὲ παλαιγόνων ἔφη τὴν Σισύφου. ἱστορεῖται γὰρ γεγονέναι συνετός. Ὅμηρος (Iliad. ζ. 153.)·

Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. V.

Ἐγὼ δὲ ὡς ἴδιος καὶ οὐκ ἀλλότριος ὢν ἐν τῇ κοινότητι ὑμῶν παραγενόμενος, τὴν φρόνησίν τε ὑμνήσων τῶν πάλαι γεγενημένων ὑμετέρων ἀνδρῶν, καὶ τὸν πόλεμον, τὸν ἐν ταῖς ἀρεταῖς, ταῖς ἀνδραγαθίαις ταῖς ἥρωσι προσηκούσαις, οὐ ψεύσομαι περὶ τῆς Κορίνθου, τὸν Σίσυφον μὲν ὑμνῶν δηλονότι συνετώτατον παλάμαις, ἀντὶ τοῦ βουλαῖς, πράξεσι, τουτέστι συνετώτατον, ὡς θεὸν, καὶ τὴν Μήδειαν ὑμνῶν ὡς συνετωτάτην, τὴν ποιήσασαν ἑαυτῇ τὸν γάμον κατ' ἐναντιότητα τῆς γνώμης τοῦ πατρὸς αὐτῆς, τὴν γενομένην σώτειραν τῆς νηὸς τῆς Ἀργοῦς καὶ τῶν προσπόλων, ἀντὶ τοῦ τῶν ἐπιμελουμένων αὐτῆς. κυρίως δὲ πρόσπολος ὁ νεωκόρος. R.

70. Μῆτίν τε] αὐτή ἐστιν ἡ μῆτις ἡ προκειμένη τῶν προγόνων, ἧς ὑπόδειγμα Σίσυφος. τὸν μὲν Σίσυφον οὕτω, φησὶ, λέγω συνετώτατον ἐν ταῖς ἐπινοίαις γεγενῆσθαι, ὡς ἂν θεόν. V.

73. Πυκνότατον παλάμαις] συνετώτατον βουλαῖς ἢ γνώμαις. V.

Πυκνότατον] Gl. Ms. γ. φρονιμώτατον.

74. Καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν] καὶ τὴν Μήδειαν ὑμνῶ, τὴν παρὰ γνώμην τοῦ πατρὸς αὐτῆς γαμηθεῖσαν (ἐγαμήθη δὲ τῷ Ἰάσονι σοφὴ οὖσα), τὴν γενομένην Σώτειραν καὶ βοηθὸν τῇ Ἀργοῖ. ἐβούλετο γὰρ ὁ Αἰήτης ἀνελεῖν τοὺς Ἀργοναύτας. Ἄλλως. Πατρὸς ἀντία. ἐπεὶ ἠναντιώθη κατὰ τὸν γάμον τῷ πατρὶ ἡ Μήδεια. ὃν γὰρ ἐκεῖνος οὐκ ἐβούλετο Ἰάσονα, τούτῳ ἐγαμήθη καὶ συνακῆρεν αὐτῷ. Ζητεῖται δὲ, τί δήποτε τὴν Μήδειαν, Κολχίδα οὖσαν, εἰς τοὺς περὶ Κορινθίων λόγους προσάγεται; φασὶ δὲ τὴν Κόρινθον πρῶτον κτῆμα εἶναι Μηδείας. Αἰήτῃ γὰρ τῷ Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης χρησμὸν δοθῆναι, πόλιν οἰκίζειν ἐν Κόλχοις, ἀφ' αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσαν, τὴν δὲ τῶν Κορινθίων συμμαχίδα παρακαταθέσθαι Βούνῳ (G. Βουνόμῳ) τῷ Ἑρμοῦ, ἐντειλάμενον, εἰ μὲν ἐπαναχθείη, ἀποδοῦναι αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ, αὐτὸν ἔχειν. τὴν δὲ Μήδειαν ἐρασθῆναι Σισύφου φησὶ Θεόπομπος. Ἄλλως. διὰ τοῦτο Μηδείας ἐμνημόνευσεν, ὅτι ἡ Κόρινθος πατρῷον αὐτῆς κτῆμα γέγονε, τούτῳ τῷ λόγῳ· Ἀλωεύς τε καὶ Αἰήτης ὁ Μηδείας πατὴρ ἐγένοντο παῖδες Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης. τούτοις ὁ Ἥλιος διένειμε τὴν χώραν, καὶ ἔλαχεν Ἀλωεὺς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ δὲ Αἰήτης τὴν Κόρινθον. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ ἀρχῇ, Βούνῳ μέν τινι, Ἑρμοῦ υἱῷ, παρέδωκε τὴν πόλιν, εἰπὼν φυλάττειν τοῖς ἐσομένοις ἐξ αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ εἰς Κολχίδα τῆς Σκυθίας ἀφικόμενος, ᾤκησε βασιλεύων. διδάσκει δὲ τοῦτο Εὔμηλός τις ποιητὴς ἱστορικὸς εἰπών·

Ἀλλ' ὅτε δ' Αἰήτης καὶ Ἀλωεὺς ἐξεγένοντο
Ἠελίου τε καὶ Ἀντιόπης· τότε δ' ἄνδιχα χώρην
Δάσσαντο παισὶν ἑοῖς Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός·
Ἣν μὲν ἔχ' Ἀσωπὸς, ταύτην πόρε δίῳ Ἀλωεῖ·
Ἣν δ' Ἐφύρην κτεάτισσ', Αἰήτῃ δῶκεν ἅπασαν,
Αἰήτης δ' ἄρ' ἑκὼν Βούνῳ παρέδωκε φυλάσσειν,
Εἰσόκεν αὐτὸς ἵκοιτ', ἢ ἐξ αὐτοῖό τις ἄλλος,
Ἢ παῖς, ἢδ' υἱωνός· ὁ δ' ᾖχετο Κολχίδα γαῖαν.

Βούνος δὲ Ἑρμοῦ καὶ νύμφης τινὸς παῖς. Ἄλλως. Μηδείας μέμνηται, ὅτι ἐν Κορίνθῳ κατῴκει, καὶ ἔπαυσε Κορινθίους λιμῷ κατισχομένους, θύσασα Δήμητρι καὶ νύμφαις

Ληνιάις. ἐκεῖ δὲ αὐτῆς ὁ Ζεὺς ἠράσθη. οὐκ ἐπείθετο δὲ ἡ Μήδεια τὸν τῆς Ἥρας ἐκκλίνουσα χόλον. διὸ καὶ Ἥρα ὑπέσχετο αὐτῇ, ἀθανάτους ποιῆσαι τοὺς παῖδας. ἀποθανόντας δὲ τούτους τιμῶσι Κορίνθιοι, καλοῦντες μιξοβαρβάρους. V.

Διατί ἐμνημόνευσε τῆς Μηδείας Κολχίδος οὔσης; καί φαμεν, ὅτι ἡ Κόρινθος πρῶτον αὐτῆς ἦν κτῆμα, οὕτως· (Ἱστορία) Ἄλωεὺς καὶ Αἰήτης ὁ Μηδείας πατὴρ ἐγένοντο παῖδες Ἡλίου καὶ Ἀντιόπης. τούτοις ὁ Ἥλιος διένειμε τὴν χώραν, καὶ ἔλαβεν Ἄλωεὺς μὲν τὴν Ἀρκαδίαν, τὴν δὲ Κόρινθον Αἰήτης. Αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ ἀρχῇ, Βουνόμῳ μέν τινι Ἑρμοῦ υἱῷ, παρίδωκε τὴν πόλιν, εἰπὼν φυλάσσειν τοῖς ἐσομένοις ἐξ αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ εἰς Κολχίδα τῆς Σκυθίας ἀφικόμενος, καὶ κατασχὼν ἐκεῖ χώραν τινὰ, ἐβασίλευεν. Ἰάσων οὖν ἐλθὼν εἰς αὐτὸν διὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἠράσθη παρὰ Μηδείας, ἣ παρασκευάσασα αὐτὸν λαβεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, συναπῆρεν αὐτῷ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἄκοντος Αἰήτου. εἰρήκαμεν δὲ τὴν ἱστορίαν πλατύτερον ἐν τῇ τοῦ Λυκόφρονος παραφράσει. R.

Μήδειαν] Schol. Mss. β. γ. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἦν τοῦ κριοῦ ὃς τὸν Φρίξον εἰς Κολχίδα διεκόμισεν. ἐκεῖ δὲ τοῦτο, ὡς φασι, Φρίξῳ Διὶ ἔθυσαν καὶ ἐπεκρέμασαν ἐν Ἄρεος ἄλσει, καὶ ἐφύλασσε τοῦτο δράκων, ὅσον πεντηκόντορος ναῦς μῆκει τε, πάχει τε, ὥς φησι Πίνδαρος (Pyth. iv. 436. sq.).

Προπόλοις] τοῖς ἐμπορεύουσιν. λέγει δὲ τοὺς Ἀργοναύτας. V. Gl. Mss. β. γ. ναύταις. Schol. in his codd. Ἰστέον, ὅτι τέκτων ὁ κατασκευάσας τὴν τοῦ Ἰάσονος ναῦν ὠνομάζετο Ἄργος, ὅθεν καὶ ἡ ναῦς ἐκαλεῖτο Ἀργὼ, καὶ κλίνεται, τῆς Ἄργους καὶ Ἀργοῦς, τῇ Ἀργοῖ καὶ Ἀργοῖ. ἀπὸ τούτου καὶ Ἀργοναυτικὰ Ἀπολλωνίου.

78. Τὰ δὲ καί ποτ' ἐκ ἀλκῇ] λείπει, τὰ γένη. οἱ Κορίνθιοι, φησὶν, ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη ἠρίστευσαν ἐν Ἰλίῳ. καὶ γὰρ τοῖς Τρωσὶ συνεμάχησαν καὶ τοῖς Ἕλλησι· Τρωσὶ μὲν Γλαῦκος, τὸ γένος εἰς Βελλεροφόντην ἀνάγων τὸν Γλαύκου, τοῦ Σισύφου, τοῖς δὲ Ἀχαιοῖς Εὐχήνωρ Πολυΐδου τοῦ μάντεως. V.

Τὸ ποτὲ πρὸς τὸ ἐδόκησαν συναπτέον, τὸ δὲ τάδε πρὸς τὸ ἀλκὰν, οὕτω· τάδε ἐν ἀλκῇ ἐδόκησάν ποτε. οἱ Κορίνθιοι ἐπ' ἀμφότερα ἠρίστευσαν ἐν Ἰλίῳ· καὶ γὰρ τοῖς Τρωσὶ συνεμάχησαν καὶ τοῖς Ἕλλησι· Τρωσὶ μὲν Γλαῦκος τὸ γένος εἰς Βελλεροφόντην ἀνάγων, τὸν Γλαύκου τοῦ Σισύφου· τοῖς δὲ Ἀχαιοῖς Εὐχήνωρ ὁ Πολυείδου τοῦ μάντεως. ὅτι δὲ Εὐχήνωρ Κορίνθιος ἦν, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ λέγων (Iliad. ν. 663. sq.)·

Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ Πολυείδου μάντιος υἱὸς,
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε Κορινθόθι οἰκία ναίων. R.

Τὰ δὲ καί ποτε] τὰ δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ δὲ, τουτέστι, καὶ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, ἦγουν, καὶ κατὰ τὸν πόλεμον δὲ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ Ἰλίου ποτὲ, ἤτοι πάλαι, ἔδοξαν οἱ Κορίνθιοι, ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη τῶν πολεμίων, ἐν ἰσχύϊ τέμνειν τέλος, ἀντὶ τοῦ ἔχειν τὸ ἔξοχον. οἱ μὲν, οἱ περὶ τὸν Εὐχήνορα δηλονότι, σὺν τῷ γένει τοῦ Ἀτρέως, τῷ προσφιλεῖ αὐτῷ, δηλονότι τῷ Ἀτρεῖ, τουτέστι, σὺν τοῖς παισὶ τοῦ Ἀτρέως, τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ τῷ Μενελάῳ, τὴν Ἑλένην κομίζοντες, ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες κομίσασθαι· οἱ δὲ, ἦγουν οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον, ἀπείργοντες, τουτέστι κωλύοντες πάμπαν. ἐκ τῆς Λυκίας γὰρ τὸν Γλαῦκον ἐλθόντα σύμμαχον τοῖς Τρωσὶν ἕτερμον οἱ Ἕλληνες. τούτοις μὲν, ἦγουν τοῖς Λυκίοις, πῦχετο, τουτέστι διηγεῖτο φιλοτιμούμενος, ἐν τῇ πόλει τῆς Πειρήνης τῆς πηγῆς, ἤτοι, ἐν τῇ Κορίνθῳ, εἶναι τὴν βασιλείαν τοῦ σφετέρου πατρὸς, ἀντὶ τοῦ ἑοῦ, ἦγουν τοῦ ἑαυτοῦ πάππου, τουτέστι τοῦ Βελλεροφόντου καὶ μεγάλην κληρονομίαν καὶ μέγαρον, ἤτοι οἰκίαν, καθίδρυν. Ἄσσυ Πειρήνης λέγει τὴν Κόρινθον, ἀπό τινος γυναικὸς οὕτω καλουμένης. Ἡ τοῦ Προίτου γυνὴ ἐρασθεῖσα Βελλεροφόντου, ὡς οὐκ ἔσχεν αὐτὸν πειθόμενον, κατεψεύσατο αὐτοῦ πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Προῖτον. καὶ ὃς χρὸς τὸν τῆς Λυκίας βασιλέα, κηδεστὴν ὄντα αὐτοῦ, Ἰόβατον, ἀποστέλλει, ὑπ' αὐτοῦ πειθηζόμενον. Ἰόβατος οὖν ἐκπέμπει αὐτὸν κατὰ τῆς Χιμαίρας, ὑπ' αὐτῆς νομίζων αὐτὸν διαφθαρήσεσθαι. Βελλεροφόντης

δὲ, θέλων μετὰ τοῦ Πηγάσου ἵππου τὸν πρὸς τὴν Χίμαιραν ἐργάσασθαι πόλεμον, ἐπεὶ πολλὰ παθὼν οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτὸν ὑποτάξαι, καθ' ὕμνους εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν, ἐγχειρίζουσαν αὐτῷ χαλινὸν, καὶ ἀναστὰς ὕπαρ εὗρε τὸ θναρ. ὅθεν χαλινώσας τὸν Πήγασον, καὶ καταπολεμήσας Χίμαιραν, ἔλαβεν ἄθλον τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου, ἀφ' ἧς ἔσχεν Ἱππόλοχον, τὸν τοῦ Γλαύκου πατέρα. R.

81. Τοὶ μὲν γένει φίλῳ] οἱ μὲν γὰρ περὶ τὸν Εὐχήνορα (Κορίνθιος δὲ ὁ ἀνὴρ) ἅμα τοῖς Ἀτρείδαις ἐβούλοντο τὴν Ἑλένην ἀνακομίσασθαι, ἁρπασθεῖσαν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἰλιώτου. ὅτι δὲ Εὐχήνωρ Κορίνθιος ἦν, καὶ Ὅμηρός φησιν· Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ — (iidem versus qui supra). V.

82. Οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν ἔργοντες] οἱ δὲ ἀπεκώλυον καὶ ἀνθίσταντο παντελῶς, οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον. λέγεται δὲ καὶ οὗτος Κορίνθιος. πῶς δὲ Κορίνθιος; (Οὐ μόνον ἡ τοῦ Εὐχήνορος ἀνδρεία τοῦ συστρατεύσαντος τοῖς Ἀτρείδαις διὰ τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ Γλαύκου, ὃς ἀντεστράτευε καὶ ἀνθίστατο αὐτοῖς *.) ὅτι τὸ γένος ἐξ ἀρχῆς Ἑλληνικὸν ἔσχε, καὶ ἐκ τῆς Κορίνθου ὁ Γλαῦκος. πῶς δέ; ὁ γὰρ Γλαῦκος γίνεται τοῦ Ἱππολόχου, τοῦ Βελλεροφόντου, τοῦ Γλαύκου, τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διός. Βούλεται οὖν δεῖξαι, ὅτι οἱ παρ' Ἕλλησιν ἄριστοι καὶ οἱ παρὰ Τρωσὶν ἔξοχοι κατὰ τὸ ἀληθὲς Κορίνθιοι ἐτύγχανον. πῶς δὲ ὁ Γλαῦκος γέγονε Λύκιος; ὅτι ὁ Βελλεροφόντης πεμφθεὶς εἰς Λυκίαν, Κορίνθιος ὤν, ἀπὸ τοῦ Προίτου, ὡς ὀφείλων ἐπιβουλευθῆναι διὰ τὴν ἐπιψευσαμένην (?) μοιχείαν παρὰ τῆς γυναικὸς, ἠρίστευσέ τε τὰ μέγιστα, καὶ τὸν προσδοκώμενον αὐτῷ ἔσεσθαι φονέα, τὸν βασιλέα τῶν Λυκίων, τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου, καὶ αὐτὸς πενθερὸν ἔσχε, γαμήσας τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, Ἀντίκλειαν· ἐξ οὗ Λυκίαν οἰκοῦντος, ὡς βασιλέως, υἱὸς γίγονεν Ἱππόλοχος, οὗ Γλαῦκος. οὗτος ἄρα Κορίνθιος Γλαῦκος τῷ γένει. ὄνομα δὲ τῷ Λυκίων βασιλεῖ Ἰόβατος. καὶ Ὅμηρος τοῦτο μαρτυρεῖ (Iliad. ζ. 191.)·

Ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα. V.

83. Ἐκ Λυκίας δὲ] ὁ δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ γὰρ κεῖται, καί ἐστιν· ἐτρόμευον γὰρ οἱ Ἕλληνες τὸν Λύκιον Γλαῦκον. V.

85. Τοῖσι μὲν ἐξεύχετο] παρὰ τοῖς Τρωσὶ, φησὶν, ηὔχει καὶ διηγεῖτο, ὅτι ἐν τῷ τῆς Πειρήνης ἄστει, τῇ Κορίνθῳ, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἔχει τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ γένος καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν περιουσίαν, καὶ εἴτι τοῖς Λυκίοις ηὔχει καὶ διηγεῖτο, ἢ τοῖς Τρωσίν. ἀπὸ Λυκίων δὲ τοὺς Τρῶας δεῖ νοεῖν. V.

86. Πειρήνας] Πειρήνη κρήνη ἐν Κορίνθῳ. V.

Σφετέρου δὲ πατρὸς] ἀντὶ τοῦ προγόνου. οὐ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἱππόλοχος ἠγεμονίαν εἶχεν εἰς Κόρινθον, ἀλλ' ὁ πρόγονος αὐτοῦ ὁ Σίσυφος. V.

89. Ὅς τᾶς ὀφιώδεος] ὅστις τῆς Γοργόνος, τῆς ὀφιώδους λεγομένης εἶναι, τὸν υἱὸν, Πήγασον, ἵππον ὄντα πτερωτὸν, θέλων ὑποζεῦξαι τῷ χαλινῷ, ἀληθῶς πλεῖστα ἔπαθε καὶ ὑπέστη παρὰ τοῖς κρουνοῖς καὶ ῥεύμασι τῆς Πειρήνης, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Πειρήνῃ, λέγει δὲ ἐν τῇ Κορίνθῳ, πρὸ τοῦ κοιμῆσαι αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν χρυσόδετον χαλινὸν παρασκᾶσαν καθεύδοντι. ὃ οὖν εἶδεν ὄναρ, τοῦτο, διαναστὰς ἐκ τοῦ ὕπνου, δι' ἔργων εὗρεν. Ἄλλως. ὅστις πρόγονος ἑαυτοῦ, καὶ πρὸς πατρὸς ὢν πάππος· λέγει δὲ τὸν Βελλεροφόντην. ὅτι δὲ τῆς Γοργόνος, ἀποτμηθείσης τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῦ Περσέως, ἀνεδόθη ὁ Πήγασος ἵππος, καὶ Ἡσίοδος (Theog. 280. sq.) μαρτυρεῖ·

Τῆς ὅτε δὴ κεφαλὴν Περσεὺς ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξ(ἔθορε (l. ἔκθορε) Χρυσάωρ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος. V.

* Alieno loco hæc inserta; etiam in Gott.

Ὅς, ἤγουν ὁ Βελλεροφόντης, πάλαι τὸν Πήγασον ἵππον, τὸν υἱὸν τῆς Γοργόνος τῆς ὀφιώδους, τουτέστι, τῆς ὁμοίωσίν τινα ὄφεως ἐχούσης, τοῦδε ζεῦξαι, ἀντὶ τοῦ ὑπαγαγεῖν, τῷ χαλινῷ ὑποστόξαι, οὕτω πολλὰ ἔπαθεν ἐπὶ τοῖς ῥεύμασι τῆς Πειρήνης, δηλονότι τῆς ἐν Κορίνθῳ πηγῆς, ἕως ἐνεγκοῦσα ἔδωκεν αὐτῷ ἡ παρθένος ἡ Ἀθηνᾶ χαλινὸν χρυσάμπυκα, ἀντὶ τοῦ χρυσᾶ φάλαρα ἔχοντα, ἐν ὕπνῳ δηλονότι. ἐπάγεται γάρ· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ, τουτέστιν, ἦν δὲ ἡ δόσις αὐτίκα ἐκ τοῦ ὀνείρου ἐν τῷ φανερῷ. ἐφώνησε δὲ ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Βελλεροφόντῃ ἐν τῷ ὕπνῳ δηλονότι· καθεύδεις, ἤγουν ὑπνώττεις, ὦ Αἰολίδη βασιλεῦ; τουτέστιν, ἀπόγονε τοῦ Αἰόλου. ἄγε, δέχου τόδε τὸ φίλτρον τὸ τῶν ἵππων, ἤγουν τὸ φάρμακον τὸ πραϋντικὸν τῶν ἵππων, καὶ τῷ πατρὶ τῷ σῷ, τῷ Ποσειδῶνι, τῷ δαμαστικῷ τῶν ἵππων, ἤγουν τῷ ἱππικῷ, δεῖξον αὐτὸ, θύων αὐτῷ ταῦρον περιφανῆ, εὐτραφῆ. R.

91. Ζεῦξαι ποθέων ἔπαθεν] ὃς πολλὰ ἔπαθε χαλινῶσαι καὶ ζεῦξαι τὸν Πήγασον βουλόμενος παρὰ τοῖς κρουνοῖς τῆς Πειρήνης. υἱὸς δὲ τῆς Μεδούσης ὁ Πήγασος. V.

93. Ἤνεγκ'] Gl. γ. ἤνεγκεν αὐτῷ τῷ κοιμωμένῳ.

94. Ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ, καὶ τὰ ἑξῆς. τοῦτο εἶπεν ὡς καθεύδοντι αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐνηνοχυίας τὸν χαλινὸν, ᾧ ἤμελλε χαλινώσειν τὸν Πήγασον. εἶπε δὲ, φησὶ, παρασταῖσα κατ' ὄναρ αὐτῷ ἡ θεός· κοιμᾷ, ὦ βασιλεῦ, ὃς κατάγεις τὸ γένος ἀπὸ Αἰόλου; μὴ πρότερον δὲ καταζεῦξαι, πρὶν μαντεύσασθαι αὐτῷ Πολύϊδον, τὸ δύνασθαι τόνδε τὸν χαλινὸν αὐτῷ Ποσειδῶνι παρασχεῖν. V.

97. Ἵππειον φίλτρον τὸν χαλινόν φησιν, ὅτι τούτῳ οἱ ἵπποι πείθονται. πικρότερον δὲ τῇ μεταφορᾷ. ὁ δὲ νοῦς· ἄγε δὴ οὖν δέχου τοῦτον τὸν χαλινὸν, ὃς ἐστι πεῖσμα καὶ φίλτρου αἴτιος τοῖς ἵπποις, καὶ τῷ δαμάζοντι Ποσειδῶνι, τῷ πατρί σου, θύων ταῦρον εὐθαλῆ καὶ μέγαν, οὕτως ἐπίδειξον αὐτόν. V.

Φίλτρον ἵππειον λέγει τὸν χαλινὸν τὸν διὰ μακρὸν ἔθος ὡσανεὶ προσφιλῆ τοῖς ἵπποις ὄντα, ἢ τὸν ποθούμενον ὑπό σου καὶ φιλούμενον· ζητεῖς γὰρ εὑρεῖν ἱππικὸν δεσμὸν τὸν κατὰ Πηγάσου. R.

98. Καὶ Δαμαίῳ] τῷ δαμαστικῷ. ἵππειος γὰρ ὁ θεός. ἢ Δαμαῖος λέγεται Ποσειδῶν ἐν Κορίνθῳ ἀπὸ τῆς τῶν ἵππων δαμάσεως. ἀργᾶντα (sic) δὲ νῦν, τὸν ἔκδηλον τῷ μεγέθει. πατρὶ δὲ, τῷ Ποσειδῶνι. τῷ μὲν γὰρ λόγῳ ὁ Βελλεροφόντης Γλαύκου ἐστὶ, τοῦ Σισύφου, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Ποσειδῶνος, ὥσπερ Ἡρακλῆς Ἀμφιτρύωνος. ἐπιλαμβάνονται δέ τινες τοῦ ἐπιθέτου, ἐπειδὴ ταῦρον εἶπε θύειν Ποσειδῶνι ἀργήεντα, ὅτερ δηλοῖ λευκὸν, τοῦ Ὁμήρου (Odyss. γ. 6.) εἰπόντος, ὅτι χρὴ θύειν ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ· ἀλλὰ βοηθεῖται τὸ ἀργᾶντα. οὐ γὰρ λευκὸν τῇ χροιᾷ βούλεται λέγειν, ἀλλὰ τὸν ἐκλάμποντα τῷ μεγέθει, καὶ ἐπιφανῆ ἐν τῇ ἀγέλῃ. V.

99. Πατρὶ δεῖξον] ὅτι τῇ ἀληθείᾳ Βελλεροφόντης Ποσειδῶνος ἦν υἱὸς, δοκῶν εἶναι Γλαύκου. R.

Ἀργὸν] Gl. Ms. γ. λιπαρόν.

100. Κυναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ] ἀντὶ τοῦ, μέλαιναν καὶ φοβερὰν αἰγίδα ἔχουσα. αἰγὶς δὲ τὸ ὅπλον. V.

Τοσαῦτα ἔδοξεν εἰπεῖν αὐτῷ ἐν νυκτὶ ὑπνώττοντι ἡ παρθένος, τουτέστιν ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ κυναιγὶς, ἤγουν, ἡ μέλαιναν ἔχουσα αἰγίδα. ἀνεπήδησε δὲ ὁ Βελλεροφόντης, γενόμενος δηλονότι ἐν ὀρθῷ ποδί· παρ' ἑαυτῷ δὲ κείμενον εὗρεν τέρας, ἤτοι θαῦμα, τουτέστι τὸν χαλινὸν οὕτω θαυμασίως φανέντα, τὸν ἐπιχώριον μάντιν τὸν Πολύϊδον τὸν υἱὸν τοῦ Κοιράνου ζητήσας, εὗρεν ἀσμένως, ἤγουν μετὰ περιχαρείας, καὶ ἔδειξεν, ἀντὶ τοῦ ἐδήλωσεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν τελευτὴν, ἤγουν τὴν ἀπόβασιν τοῦ πράγματος, ὅπως τε ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεᾶς, ἤτοι τῆς Ἀθηνᾶς, ὕπνωσε κατὰ τὴν νύκτα, μετὰ τὴν μαντείαν ἐκείνου· ἐκεῖνος γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἔχρησεν αὐτῷ ἀμηχανοῦντι περὶ τῆς κατασχέσεως τοῦ Πηγάσου ἀπελθεῖν καὶ

καθευδῆσαι ἐκεῖ· ὅπως τε παρέσχεν αὐτῷ τὸν χαλινὸν, τὸν δαμάζοντα τὰ φρονήματα τῶν ἵππων, αὐτὴ ἡ παῖς τοῦ Διὸς, τοῦ τῷ κεραυνῷ ὡς ἔγχει χρωμένου, ἤγουν ἡ Ἀθηνᾶ. ἐκέλευσε γὰρ αὐτὸν ὁ μάντις πεισθῆναι τῷ ἐνυπνίῳ ὅτι τάχιστα. R.

102. Ἀναΐξ δ' ἔππαλτ' ὀρθῷ ποδὶ] λοιπὸν ὁ ποιητὴς ταῦτά φησιν· ἀνήλλατο δὲ ἐκ τῆς κοίτης καὶ ἕστη ἄσμενος. στέρας δὲ τὸν χαλινὸν εἶπεν, ὅτι ὅναρ φανεὶς παρ' ὄφθη. παρακείμενον δὲ εὑρὼν τὸν χαλινὸν καὶ ἀναπάσας αὐτὸν πρὸς τὸν μάντιν ἦλθεν εὐθέως τὸν ἐπιχώριον. V.

104. Ἄσμενος] Gl. Ms. γ. χαίρων.

105. Σύναπτε τὸ Κοιρανίδᾳ πρὸς τὸ, μάντιν. ὁ γὰρ Πολύειδος οὗτος μάντις Κοιράνου υἱὸς ἦν, ὃς καὶ προϋπέθετο Βελλεροφόντῃ καταδαρθεῖν παρὰ τῷ τῆς Ἀθηνᾶς βωμῷ, ὡς ἐκεῖθεν ἐσομένης αὐτῷ τῆς τοῦ ζητουμένου λύσεως. R.

106. Ὡς τ' ἀνὰ βωμῷ] ὅπως, εἶπεν, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκαθεύδησεν ἐκ τῆς τοῦ Πολυΐδου προμαντείας καὶ συμβουλῆς, ὡς αὐτοῦ συμβουλεύσαντος αὐσῷ διὰ μαντείας, ἀγωνιῶντι περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ ἵππου. Δαμασίφρονα δὲ εἶπε χρυσοῦν, ἵν' ᾖ τὸν τίμιον, ἢ ὅτι διάχρυσος ἦν τῇ κατασκευῇ ὁ χαλινὸς, δαμάζοντα δὲ τὸ φρόνημα τῶν ἵππων καὶ ἥμερα φρονεῖν ἀναγκάζοντα. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ χρυσὸς δαμασίφρων, ἐπεὶ ἱκανὸς ἁπαντῆσαι. Κοιρανίδαν τὸν Κοιράνου παῖδα Πολυΐδον. ἐλθὼν οὖν πρὸς τὸν μάντιν, ἔδειξε καὶ διεσαφήνισεν αὐτῷ τὴν ὅλην ἀπόδασιν τοῦ πράγματος καὶ κατάστασιν. V.

107. Κοιτάξατο] Gl. Ms. γ. ἐκοιμήθη.

110. Ἔπορε] Gl. Ms. γ. ἐχάρισεν.

111. Δαμασίφρονα λέγει ὃν πρόσθεν εἶπε χρυσάμπυκα χαλινὸν, ὡς τὰς φρένας τῶν ἵππων δαμάζοντα καὶ εὐπειθεῖς ἐργαζόμενον. R.

Ἐνυπνίῳ δὲ τάχιστα πείθεσθαι] τοῦ Βελλεροφόντου δὲ τὰ ὄναρ διηγησαμένου, εἶπεν ὁ Πολυΐδος, ὡς τάχιστα καὶ ἀνυπερθέτως πείθεσθαι τῷ ἐνυπνίῳ. καὶ ταῦτα αὐτῷ εἰπόντος τὸ μάντεως, ὡς, νίκα τὸν ταῦρον Ὕδη τῷ Ποσειδῶνι, τότε δὴ τῇ ἱππικωτάτῃ Ἀθηνᾷ ἱδρύσασθαι βωμὸν, ἤτοι ἄγαλμα. Κρατοῖποδα δὲ τὸν ταῦρόν φησιν· οὕτω δὲ Δελφοὶ ἰδίως ἐκάλεσαν. Αὐερύῃ δὲ, ἀντὶ τοῦ σφάξῃ, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, ὡς Ὅμηρος (Iliad. α. 459.)· " Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα." V.

113. Ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ] ὅταν δὲ ἀνερύῃ, ἀντὶ τοῦ ἀνελόῃ, ἤγουν ἀνατρέψῃ, ἀντὶ τοῦ σφάξῃ, Ὕδῃ, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, τὸν κραταιὸν τοὺς πόδας ταῦρον, τῷ Ποσειδῶνι τῷ συνέχοντι τὴν γῆν, τῷ καταπολὺ ἰσχυρῷ, ἐκέλευσεν αὐτίκα ποιῆσαι τῇ Ἀθηνᾷ τῇ ἱππικῇ, πολεμικῇ, ναύν. Πληροῖ δὲ ἡ δύναμις τῶν θεῶν κούφως, τουτέστιν ἰσχυρῶς τὴν κτίσιν, ἀντὶ τοῦ τὴν πρᾶξιν, καὶ τὴν παρ' ὅρκον, ἤγουν τὴν μὴ δεομένην βεβαιώσεως ὅρκων εἰς τὸ μὴ πραχθῆναι, ὡς ἀνέλπιστον δηλονότι οὖσαν καὶ ἀδύνατον, καὶ τὴν παρὰ ἐλπίδα, τουτέστι, καὶ ἣν οὐκ ἄν τις ἐλπίσαι ποτὲ πρᾶξιν. οἱ θεοὶ καὶ τὰ νομιζόμενα ἀδύνατα ῥᾷστα ποιοῦσι, περὶ ὧν ἄν τις καὶ δι' ὅρκου ἀναγορεύσειεν, ὡς οὐχ οἷά τε γενέσθαι. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἐλπίδα, καὶ τὸ παρ' ὅρκον, ταυτόν. τὰ γὰρ ἀδύνατα, καὶ ἀνέλπιστα. R.

116. Πληροῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον] ἐπιτελοῦσι δὲ καὶ παρέχουσιν οἱ θεοὶ καὶ τὰ νομιζόμενα ἀδύνατα, περὶ ὧν ἄν τις καὶ τὴν ἐλπίδα δι' ὅρκων ἀναγορεύσοι. Ἄλλως. οὐχὶ τὴν ἐξ ἐπιορκίας, ἀλλὰ καὶ εὐόρκως ἀπελπισθεῖσαν, ἢ οὕτω· δύναται δὲ Ζεὺς τελέσαι καὶ τὸ μεθ' ὅρκου ἀδύνατον νομιζόμενον εἰς περίκτησιν, οἷον εὐχερές. τοῦτο δὲ γνωμολογεῖ, ὅτι δὴ καὶ Βελλεροφόντης ὁμόγας, μηδέποτε ζευχθήσεσθαι τὸν Πήγασον, δι' ἐπιορκίας θέμενος, δι' Ἀθηνᾶς ὑπὸ ζυγὸν ἐποίησεν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ δὴ ἐκ τούτων ὁ γενναῖος Βελλεροφόντης μετὰ σπουδῆς ἔλαβε τὸν χαλινὸν, καὶ τὸν πτερωτὸν ἵππον, τὸν Πήγασον, ἐχαλίνωσεν (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, τείνων ἀμφὶ γένυ) πραΰνοντα καὶ ἡμεροῦντα, ὡς ἀντιφάρμακον ἰατρικόν. λέγει δὲ τὸν χαλινόν. V.

118. Ἦτοι καὶ ὁ καρτερὸς] τὸ ἤτοι ἀντὶ τοῦ δὴ, ἤγουν, καὶ δὴ καὶ ὁ ἰσχυρὸς

Βελλεροφόντης ὁρμαίνων, ἤτοι προθυμούμενος, ἔλαβεν ἵππον ὑπόστερον, τουτέστι τὸν Πήγασον, φάρμακον πραΰ, ἀντὶ τοῦ πραϋντικόν, ἤγουν τὸν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς χαλινόν, τείνων, ἀντὶ τοῦ ἐφαπλώσας, ἐπενεγκών, ἀμφὶ τῇ γένυϊ, τουτέστιν, ἐπὶ τῷ στόματι αὐτοῦ δηλονότι. ἀναβὰς δ' εὐθὺς ἐπ' αὐτὸν ἔπαιζεν ἐνόπλιον παιδιὰν, χαλκωθεὶς, ἤτοι ὁπλισάμενος. (κρεπαιὸς κοινὸν, κρατερὸς ποιητικὸν, τὸ αὐτὸ δὲ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ κρητερός.) σὺν ἐκείνῳ δὲ, ἤτοι τῷ Πηγάσῳ, ποτὲ ἐφόνευσε καὶ τὸν στρατὸν τὸν γυναικεῖον τῶν Ἀμαζόνων τὸν τοξότην, βάλλων αὐτὸν, τουτέστι, βολαῖς ἐπιτιθέμενος αὐτῷ ἄνωθεν ἀπὸ τῶν νοιλωμάτων τῆς αἰθέρος τῆς ψυχρᾶς, ἀντὶ τοῦ ἀέρος τοῦ ψυχροῦ, τοῦ ἐρήμου, ἤγουν, ἐφ' ᾧ οὐ διατρίβει πτηνὰ διὰ τὴν ψυχρότητα, καὶ τὴν Χίμαιραν τὴν πνέουσαν πῦρ, καὶ τοὺς Σολύμους. ἔθνος δὲ ἦσαν οἱ Σόλυμοι μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, πολεμικώτατον. R.

119. Ὁρμαίνων] προθυμούμενος. V.

123. Χαλκωθεὶς] ἤτοι χαλκοῦν περιθέμενος θώρακα, ἢ ὅπλα ἐνδὺς χαλκᾶ. V.

Ἔπαιξεν] ἤτοι ἐπειρᾶτο, ἐγυμνάζετο, εὐκόλως, ὥσπερ παιδιᾶς τρόπον· ἢ ἐπεστέρατο· ἢ ἐνόπλιον ὄρχησιν ἐποιεῖτο· ἢ σὺν τοῖς ὅπλοις εὐχερῶς ἐμάχετο. V.

124. Σὺν δ' ἐκείνῳ] μετὰ δὲ τοῦ ἵππου ὤν, ἦν σὺν αὐτῷ ποτε καὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀμαζόνων, τὸν ἐκ τοῦ ἀέρος τῆς ἐρήμου, καὶ τῶν ψυχροτάτων τόπων τῶν Ὑπερβορέων ἐνίκησεν, ἤτοι τῶν ἐν Σκυθίᾳ. V.

125. Αἰθέρος ψυχρᾶς] τῆς ἐν Σκυθίᾳ. κρυώδης γὰρ καὶ δυχείμερος. μετέωρος γὰρ ὢν ἀνήκρισι καὶ ἐνίκα. V.

Αἰθέρος εἶπε θηλυκῶς ὁ ποιητής· ψυχρᾶς δὲ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἀὴρ αἰθὴρ λέγεται. ψυχρότερον δὲ τὸ βόρειον μέρος, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Ἀμαζόνες. ἐρήμου δὲ, διὰ τὸ τοῦ ἀέρος κενόν. λέγει δὲ, ὡς σὺν τῷ Πηγάσῳ τὰς ἀπὸ τοῦ ὑπερβορέου κλίματος Ἀμαζόνας, καὶ τὴν Χίμαιραν καὶ τοὺς Σολύμους ἔθνος ἀτώλεσε. R.

128. Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέουσαν] ἐνίκησε δὲ σὺν αὐτῷ καὶ τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν, καὶ τοὺς Σολύμους ἀνεῖλε. Σόλυμοι δὲ, ἔθνος πρὸς τῇ Λυκίᾳ, μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας πολεμικώτατον. εἶπε δὲ ταῦτα καὶ Ὅμηρος περὶ τοῦ Βελλεροφόντου (Iliad. ζ. 155. sq.). V.

130. Διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον] τουτέστι, τὸν θάνατον αὐτοῦ σιγήσομαι. ὑποστέλλεται γὰρ τὸ κατὰ τὴν τελευτὴν ἐκβεβηκὸς αὐτῷ εἰπεῖν, ὅτι πεσὼν ἐκ τοῦ Πηγάσου χωλὸς ἐγένετο. Ἄλλως. Τὸν θάνατον αὐτοῦ σιγήσομαι. ὑποστέλλεται γὰρ τὸ κατὰ τὴν τελευτὴν ἐκβεβηκὸς αὐτῷ κακόν. λέγεται γάρ, ὅτι ἀναπτῆναι βουληθεὶς, τῷ Πηγάσῳ κούφως παρακινδυνεύσας, κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς οἰστρωθέντος τοῦ Πηγάσου, ἐκπίπτει, καὶ χωλοῦται, καὶ πλανᾶται κατὰ τὸ Ἀλήϊον χωλὸς, ὡς Ὅμηρός φησιν (Iliad. ζ. 201. sq.)· V.

Ἦτοι ὁ κατέπεσε τὸ Ἀλήϊον οἷος ἀλᾶτο
Οὐ θυμὸν κατέδων.

Ἄλλως. Καταβαλὼν γὰρ τὸν Βελλεροφόντην ὁ Πήγασος ἀπενόστησεν εἰς οὐρανόν. τοῦτον δὲ αἱ συρόνιαι φάσται τοῦ Διὸς ὑπεδέξαντο. κατηστερίσθη γάρ. καὶ Ἄρατος μέμνηται, ὅτι εἰσὶ φάσται ἐν οὐρανῷ καὶ ὄνοι καλούμενοι ἀστέρες (Arat. Diosem. v. 160. 166.) V.

Διασωπήσομαι οἱ μόρον. G. cum Schol. ἐγὼ σιωπήσω. ὑποστέλλεται τὰ κατὰ τὴν τελευτὴν εἰπεῖν, ὅτι πεσὼν ἐκ τοῦ Πηγάσου χωλὸς ἐγένετο.

Τὸ διασιγάσομαι εἶπε διὰ τὸ συμβὰν αὐτῷ ἐν τῇ τελευτῇ κακόν. οὐ γὰρ ἄξιον, πολλοὺς καὶ μεγάλους ἐπαίνους ὑπὲρ αὐτοῦ διϊόντα καὶ τῶν συμβάντων αὐτῷ μνησθῆναι κακῶν. φασὶ γὰρ, ὡς βουληθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἀναπτῆναι σὺν τῷ Πηγάσῳ, ἐξοιστρωθέντος

τοῦ ἵππου παρὰ τοῦ Διός, πίπτει καὶ χωλοῦται· κατὰ δέ τινας καὶ τυφλοῦται· καὶ ἐκπλανᾶται κατὰ τὸ Ἀλήϊον χωλός. φησὶ δὲ καὶ Ὅμηρος περὶ αὐτοῦ (l. l.)· Ἦτοι ὁ καπ-πεδίον etc. ut supra. R.

Διασιγάσομαι, ἤγουν σιγήσω τὸν θάνατον αὐτεῦ, τοῦ Βελλεροφόντου δηλονότι. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ δυστυχὴς αὐτῷ τὸ τέλος ἐγένετο, πεσόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ χωλωθέντι. τόνδε, ἤγουν τὸν ἵππον, αἱ φάτναι τοῦ Διὸς αἱ ἀρχαῖαι ἐδέξαντο ἐν οὐρανῷ. ἄστρα λέγονται εἶναι ἐν οὐρανῷ ἀρχῆθεν φάτναι καλούμενα καὶ ὄνοι. ἐμὲ δὲ χρὴ ἵεντα, ἤγουν βάλλοντα ῥόμβον, ἀντὶ τοῦ βολὴν ἀκόντων εὐθεῖαν, οὐκ ἔξω τοῦ σκοποῦ ἐρείδειν τὰ πλεῖα βέλη διὰ τῶν χειρῶν. συμβολικὸς ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ δὲ χρὴ προσήκουσαν ποιούμενον τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων, τουτέστι, διὰ τὸ κατὰ τὸ προσῆκον ποιεῖσθαι τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων, οὐκ ἔξω τῆς προσηκούσης ὑποθέσεως ποιεῖσθαι τοὺς πλείστους λόγους. R.

133. Ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων ἵεντα ῥόμβον] ἀλλ' ὁ μέν φησιν οὕτως· ἐμὲ δὲ οὐ χρὴ παρὰ σκοπὸν τὰ βέλη μου τὰ πολλὰ ταῖς χερσὶν ἰσχυρῶς ἔχειν, ἀλλ' ὀξύν τινα τὸν ἀκοντισμὸν αὐτῶν ποιεῖσθαι. τὸ δὲ ἑξῆς· ἐμὲ δὲ ἵεντα πολλὰ παρὰ σκοπὸν βέλη οὐ χρὴ ῥόμβον, τουτέστι ῥῖψιν καὶ ὁρμὴν, ποιεῖσθαι. λέγει δὲ, ὅτι οὐ χρὴ περιττολογεῖν περὶ ἄλλων καὶ ἐκτραπῆναι τοῦ προκειμένου. τὸ δὲ ἀκόντων ῥόμβον, τὴν δίνησιν καὶ τὴν βολὴν μετὰ ἀκοντίων λέγει, τροπικῶς δὲ, τῶν ἐγκωμιαστικῶν λόγων. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (Ol. ii. 149.)· "πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας." ἀλληγορικῶς οὖν φησιν· ὅτι οὐ χρή με περὶ ἄλλων πολυλογεῖν ἐάσαντα τὸν προκείμενον ἔπαινον. ἀφέμενος γὰρ τοῦ νικηφόρου, εἰς τὰ πάτρια ἀναδραμὼν, πλείονι τῇ παρεκβάσει κέχρηται. διὸ καὶ ἐπιστρέφει ἑαυτόν. V.

Τὰ μὲν τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τοῦ Πηγάσου οὕτως ἔσχεν. ἐμὲ δὲ ἵεντα εὐθὺν ῥόμβον ἀκόντων, ἤγουν σκοπὸν θέμενον ἐπαινεῖν Ξενοφῶντα, οὐ χρὴ κρατύνειν τὰ πολλὰ βέλη ἐν ταῖν χεροῖν παρὰ σκοπόν· ἤγουν οὐ δεῖ παρεκβάσει πολλῇ χρῆσθαι, καὶ τοὺς πλείστους τῶν ἐπαίνων εἰς ἑτέρους ἀναλίσκειν. R.

Εὐθὺν] Gl. Ms. γ. εὔκολον. Ἀκόντων] Gl. γ. κονταρίων. Ἵεντα] Gl. γ. τοξεύοντα. Ῥόμβον] Gl. γ. πέμψιν.

Ῥόμβος ἡ κοινῶς στρεῦμβα, ἥτις καὶ βέμβιξ λέγεται καὶ στρόμβος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ στρομβηδόν. ἐνταῦθα δὲ ῥόμβον λέγει ἀντὶ τοῦ στρόμβησιν. λέγει δὲ οὕτω τὴν βολὴν τῶν ἀκόντων διὰ τὸ μετὰ δινήσεως αὐτὴν γίνεσθαι. R.

135. Κρατύνειν] Gl. γ. πέμπειν, ἐρείδειν.

136. Μοίσαισι (sic) γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἔκων (sic)] οὐ γὰρ ἦλθον, φησὶ, δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ ταῖς Μούσαις ἐπίκουρος καὶ ὑπηρέτης, ἵνα τοὺς Κορινθίους τούτους, τοὺς ἀπὸ τῆς φατρίας τῆς Ὀλιγαιθίδος καλουμένης ὄντας, ἐπαινέσω, καὶ τὰ πραχθέντα ὑπ' αὐτῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ καὶ τῇ Νεμέᾳ. οἱ γὰρ περὶ τὸν Ξενοφῶντα τοῦτον τὸν ἐπαινούμενον Ὀλιγαιθίδαι λέγονται κατὰ φατρίαν, ὡς τὸ ἀνέκαθεν ὄντες ἀπὸ Ὀλιγαιθίδου τινὸς ἀρχαίου. V.

Ταῖς Μούσαις γὰρ ταῖς ἐπὶ λαμπρῶν θρόνων ἱδρυμέναις, ἤγουν ταῖς τιμίαις καὶ ἐνδόξῳ τάξει τεταγμέναις εἰκὼν, ἤτοι ὑπηρετῶν, ἦλθον ἐπίκουρος τοῖς Ὀλιγαιθίδαις, τουτέστι τῇ φατρίᾳ τοῦ Ξενοφῶντος, ἀντὶ τοῦ τοῖς Κορινθίοις, διὰ τὰ ἐν Ἰσθμῷ αὐτῶν ἔργα καὶ διὰ τὰ ἐν Νεμέᾳ. ἐν βραχεῖ δὲ λόγῳ ποιήσας φανερὰ πολλὰ ὁμοῦ, καὶ ὅρκος ἔσται ἐμοὶ ἐπὶ τούτοις ἀληθής. ἑξηκοντάκις γὰρ ἀμφοτέρωθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ἰσθμοῦ καὶ τῆς Νεμέας, βοὴ κήρυκος ἀγαθοῦ κατὰ τὸ κηρύττειν δηλονότι ἠδύφωνος ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς δηλονότι. ἡδύγλωσσον δὲ λέγει τὴν βοὴν οὐ διὰ τὸ ἐμμελὲς αὐτῆς, ἀλλὰ διὰ τὸ τερπνὴν παρέχειν ἀνακήρυξιν τοῖς ἀναιρηυττομένοις. τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τουτέστιν, αἱ νῖκαι δὲ αὐτῶν αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ δοκοῦσιν ἤδη πρότερον εἰρῆσθαι, (ἔφη γὰρ αὐτοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ τρὶς νενικηκέναι ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ) καὶ τὰ ἑσόμενα, ἤγουν καὶ τὰς ἐσομένας αὐτοῖς νίκας τότε ἂν, ὅτε ἔσονται δηλονότι, φαίην σαφῶς· νῦν δ' ἐν ἐλπίσιν ἔχω τὸ τέλος τῆς νίκης αὐτῶν, ὁμῶς ἐν τῷ θεῷ. R.

Ἕκων] Gl. γ. ὑποστασσόμενος.

137. Ὀλιγαιθίδαισιν] Gl. γ. τοῖς παισὶ τοῦ Ὀλιγαίθου.

Ὀλιγαιθίδαι φατρία ἐν Κορίνθῳ ἀπό τινος Ὀλιγαίθου, ἧς ἦν Ξενοφῶν. R.

Ἐπίκουρος] ἤγουν βοηθός· βοήθεια γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἔργων τὰ ἔπη, οὐκ ἐῶντα τοῦ λοιποῦ λήθην αὐτῶν κατακαυχήσασθαι. R.

138. Παύρῳ δ' ἐπιθήσω (sic)] ἀντὶ τοῦ ἐν ὀλίγῳ καὶ συντόμῳ λόγῳ διάδηλα καὶ φανερὰ πλεῖστα πράγματα καὶ ἀθρόα ἐπιθήσω καὶ ποιήσω, ἤτοι, ἐν ὀλίγῳ φανερὰ τὰ πολλὰ ποιήσω· ἀληθὴς δὲ περὶ τούτων καὶ ἐξαίρετος ὅρκος ἔσται. ὀμνύειν δὲ βούλεσθαι ὡς ἀληθεύων ἐν τοῖς ἐπαίνοις. Ἄλλως. ἰδίως ἔφη ἔξορκος, ἢ ἀντίορκος. ὁμόσω οὖν αὐτὸς, φησὶ, τοὺς ἀπὸ τῆς φατρίας Ὀλιγαιθίδος ἑξηκοντάκις νενικηκέναι ἀμφοτέρωθεν, τουτέστιν, ἔν τε Ἰσθμῷ καὶ Νεμέᾳ κεκηρύχθαι αὐτούς. V.

140. Ἀλαθής τέ μοι ἔξορκος] ἤγουν, ὅρκῳ χρήσομαι ὡς κατὰ ἀλήθειαν καὶ οὐ πρὸς χάριν ἐπαινῶ αὐτόν. ἀληθεύσω. R.

143. Βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ] λείπει τὸ, ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς ἡ τοῦ κήρυκος βοή, ἑξηκοστὸν νικήσαντας. ἑξηκοντάκις γὰρ ἀμφοτέροις τοῖς ἀγῶσιν, Ἰσθμίοις καὶ Νεμέοις, ἀνεκηρύχθησαν οἱ Ὀλιγαιθίδαι, τριάκοντα ἐν ἑκάστῳ ἀγῶνι. V.

144. Τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι] εἶπε γὰρ ἐν ἀρχῇ τοῦ ὕμνου οὕτως· τρὶς Ὀλυμπιονίκαν. ὁ δὲ νοῦς· τὰ δὲ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν νικητήρια ἤδη, ὡς ἔοικε, προείρηται ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις. τὰ δὲ μέλλοντα, φησὶ, τουτέστιν, ἐὰν δὲ πάλιν νικήσῃ Ὀλύμπια, αὖθις σαφέστερον ἐπαινέσω αὐτόν. νῦν δὲ ἐγὼ ἐλπίζω καὶ προσδοκῶ νικῆσαι αὐτόν. ἐν δὲ τῷ κρείττονι τὸ τοιοῦτο, τὴν προσδοκίαν δοῦναι. V.

148. Εἰ δὲ δαίμων ὁ γενέθλιος ἕρποι] εἰ δὲ τὸ συγκληρωθὲν δαιμόνιον καὶ ἡ τύχη ἐπὶ τὸ πλεῖστον προῖοι, νικητὰς αὐτοὺς μηνύων, ἀναθήσομαι τὸ τοιοῦτον εὐεργέτημα τῷ Διΐ καὶ τῷ Ἄρει. Διατί δέ φησι τῷ Διΐ καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐπιτρέψειν; ὅτι ὁ μὲν Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, καὶ Ὀλύμπια τοῦ Διὸς ἱερά· τὸν δὲ Ξενοφῶντα οὐ μόνον ἀθλητὴν γενέσθαι φασὶν, ἀλλὰ καὶ τὰ πολεμικὰ ἀγαθὸν, ἢ ὅτι τοῦ Οἰνομάου πατήρ ἐστιν ὁ Ἄρης, καὶ μετέχει τῆς Ὀλυμπίας. Ἄλλως. τῷ μὲν Διΐ, ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτῷ ἀνάκειται καὶ τελεῖται, τῷ δὲ Ἄρει, ἐπειδὴ ἐπιχώριος καὶ πατρῷος τῶν Ἠλείων ὁ Ἄρης. μιχθεὶς γὰρ Ἀρπίνῃ, θυγατρὶ Ἀσωπιοῦ τοῦ Θηβαίου ποταμοῦ, ἐτέκνωσε τὸν Οἰνόμαον ὁ Ἄρης, ὃς ἦν βασιλεὺς τῶν τόπων. ἐς χάριν οὖν τοῦ παιδὸς προῖσταται ἴσως τῆς χώρας τῶν Ἠλείων. V.

Ἕρποι] Gl. γ. ἕξαπλοῖ τὴν χάριν αὐτοῦ.

Εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος] εἰ δὲ ὁ δαίμων ὁ γενέθλιος, ἤγουν ὁ θεὸς ὁ διοικῶν τοῦ Ξενοφῶντος τὸν βίον ἀπὸ γενέσεως, ἕρποι, τουτέστι προκόπτοι, ἐπιδοίη, τῷ Διΐ καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ, ἤγουν τῷ Ἄρει, δώσομεν πράττειν τοῦτο· τῷ μὲν Διΐ, ὅτι ὁ ἀγὼν ἦν αὐτῷ ἀνατεθειμένος, τῷ δὲ Ἄρει, ἐπειδὴ ἐπιχώριος καὶ πατρῷος τῶν Ἠλείων ὁ Ἄρης. τὰ δὲ ἐπὶ τῇ ὀρφνίᾳ, ἀντὶ τοῦ τῇ Παρνασσοῦ, τουτέστιν ἐν τοῖς Πυθίοις, ἔργα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Ἄργει, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ἥραια, τὰ καὶ Ἑκατόμβαια· ἐδίδοτο δὲ τῷ νικήσαντι ἀσπὶς χαλκῆ· καὶ ἐν ταῖς Θήβαις, ἔνθα ἦγετο τὰ Ἡράκλεια, τὰ καὶ Ἰολάϊα, βαθμοὶ τοῦ πλήθους, ὅσα ἐστί. καὶ ἐν τοῖς Ἀρκάσιν ἀνάσσων, ἤγουν νικῶν, φεῦ τοῦ πλήθους, ὅσα ἐστὶν ἔργα αὐτοῦ. Μαρτυρήσει Λυκαίου. μαρτυρήσει τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ ῥωμὸς τοῦ Λυκαίου Διός, ὁ ἄναξ, ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ ἡ Πελλήνη· πόλις δὲ ἦν αὕτη τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Θεοξένια καὶ τὰ Ἑρμαια· τὸ δὲ ἄθλον ἦν χλαῖνα· καὶ ἡ Σικυών, ἔνθα ἦγετο τὰ Πύθια· τῆς Βοιωτίας δὲ ἦν αὕτη πόλις· καὶ τὰ Μέγαρα, ἐν οἷς ἐτελεῖτο τὰ Διόκλεια, καὶ τὸ ἄλσος, ἀντὶ τοῦ καὶ ἡ καθέδρα, τῶν Αἰακιδῶν, ἡ καλῶς τῇ θαλάττῃ περιειλημμένη, ἤγουν ἡ Αἴγινα, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Αἰάκια. μαρτυρήσει καὶ ἡ Ἐλευσὶς τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἔνθα ἦγετο τὰ Δημήτρια, τὰ καὶ Ἐλευσίνια, καὶ ἡ πλουσία Μαραθὼν, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ἡράκλεια· ἦν δὲ τὸ ἄθλον ἀργυρᾶ φιάλη· καὶ αἱ πόλεις αἱ καλλίπλουτοι,

ἦγουν αἱ πλούτῳ κομῶσαι, αἱ ὑποκάτω τῆς Αἴτνης τῆς ὑψηλὴν ἐχούσης κορυφήν, τουτέστιν αἱ Συρακοῦσαι, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν Ἴσθμια καλούμενος. καὶ ἡ Εὔβοια μαρτυρήσει αὐτοῦ τὰ κατορθώματα, καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐρευνῶν εὑρήσεις ἔργα αὐτῶν μείζονα ἢ ὡς ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ νοῆσαι. Ἀλλὰ, ὦ Ζεῦ, τέλει, ἦγουν ποίει ἐκνεῦσαί με, ἤτοι ἐξελθεῖν, ἀνύσαντα ἤδη τὸν ὕμνον ἐλαφροῖς ποσὶ, τουτέστιν ἀνεπαχθῶς, ἐλαφρῶς, ὑπ' οὐδενὸς βαρούμενον, αἰδῶ διδοὺς, ἀντὶ τοῦ δύναμιν αἰδέσιμον, καὶ εὐτυχίαν ἡδέων (πραγμάτων) γλυκείαν. R.

150. Τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασίᾳ, ἐν Ἄργει δ' ὅσσα] ἀντὶ τοῦ, τὰ δὲ ἐν Δελφοῖς Πύθια. ἐκ τοῦ παρακειμένου ὄρους λέγει· ὅ ἐστι Πύθια. ὅσα τ' ἐν Ἄργει δὲ καὶ ἐν Θήβαις ἄλλα. καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ὅπως δεσπότης γίγονε τοῦ στεφάνου, ὁ βωμός ἐστι μάρτυς ὁ τοῦ Λυκαίου Διὸς, καὶ ἡ ἐκεῖ ἀγομένη πανήγυρις. ἐκεῖ γὰρ νικήσας ἐστέφθη. V.

155. Πελλάνα τε καὶ Σικυὼν] ἡ Πελλήνη τῆς Ἀχαΐας πόλις, (ὅπου τὰ Φιλοξένια, καὶ αἱ χλαῖναι δίδενται. abs. G.) ἡ δὲ Σικυὼν Βοιωτίας, ἐν ᾗ τὰ Πύθια ἄγεται. καὶ ἐν Αἰγίνῃ τὰ Δελφίνια καὶ Αἰάκεια, ἐν δὲ Μεγάροις, τὰ Διόκλεια καὶ Πύθια, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι τὰ Δημήτρια ἢ Ἐλευσίνια. εὐρηκὲς δὲ ἄλσος φησὶν, διὰ τὸ κύκλῳ ὑπὸ θαλάσσης, ὥσπερ ὑπὸ ὅρκους καὶ τείχους περιῃσθῆσθαι· (ἢ διὰ τὴν φιλοξενίαν. abs. G.) V.

156. Εὐρηκὲς ἄλσος] Gl. γ. χωρίον τὸ ἔχον καλὸν ὅρκος.

158. Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου] καὶ αἱ ὑπ' Αἴτναν, τὸ Σικελικὸν ὄρος, πόλεις, λέγει τὰς Συρακούσας, μαρτυροῦσιν αὐτοῦ τῇ ἀνδρείᾳ. Ἴσθμια γὰρ καὶ ἐν αὐταῖς τελεῖται, ἃ καὶ ἐνίκησε Ξενοφῶν. Ἄλλως. Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας. τῆς Σικελίας πόλις. ἐκεῖ γὰρ ἄγεται ἀγὼν Νέμεα καλούμενος. ἢ οὕτως· ἐν Συρακούσαις ἄγεται, φησὶν, Ἴσθμια ὡς καὶ ἐν Κορίνθῳ. ἄποικοι γὰρ Κορινθίων Συρακούσιοι. V.

159. Ἅ τ' Εὐβοίᾳ] καὶ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ δὲ πάσῃ, φησὶ, καὶ τῇ Ἑλλάδι ζητῶν εὑρήσεις τὰ μείζονα λόγου παντὸς καὶ πάσης γνώσεως νικητήρια. ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν. Ἄλλως. ἐν Εὐβοίᾳ Γεραίστια ὑπὸ πάντων Γεραιστίων ἄγεται τῷ Ποσειδῶνι, διὰ τὸν συμβάντα χειμῶνα περὶ Γεραιστόν. καὶ ἐν Ἀμαρύνθῳ τῆς Εὐβοίας Ἀμαρύνθια νενικήκασιν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐπιπορευόμενος εὑρήσεις μείζονα ἔργα πεποιηκότα αὐτὸν, ἢ ὡς δύνασαι ἰδεῖν. ἢ οὕτω· τὸ πλῆθος τῶν στεφάνων, φησὶν, ἐκπίφευγε τὴν τῆς ὁράσεως μετάληψιν. V.

163. Ἀλλὰ κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσὶν] εἶπε τοῦτο πρὸς ἑαυτὸν παρακελευόμενος ἐκβραμεῖν ἀπὸ τούτων καὶ καταπαῦσαι τὸν ὕμνον. ἐπαύσατο γὰρ τῶν ἐπαίνων. καὶ περὶ ἑαυτοῦ λέγει, ὅτι χρὴ ἀποστῆναι κούφοισι ποσὶν ἀνεπαχθῆ φανέντα. δίδου μοι οὖν, φησὶν, ὦ Ζεῦ, τελεστικωτάτην τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ εὐτυχίαν, ἐξ ἧς ἐστι τέρπεσθαι καὶ ἥδεσθαι· ἤτοι αἰδέσιμόν με ποίει καὶ τιμῆς ἄξιον. ἢ οὕτως· αἰδιστικούς τε καὶ αἰδεσίμους αὐτοὺς ποίει ἐπιμελῶς προαιρούμενος. V.

CARMEN XIV.

Περὶ τῶν κώλων τοῦ τεσσαρεσκαιδεκάτου τῶν Ὀλυμπίων εἴδους.

Το τεσσαρεσκαιδέκατον εἶδος μονοστροφικόν ἐστι κώλων ιή καὶ ιζ'. Τὸ ά Σαπφικὸν ἐννιασύλλαβον. Τὸ β' Φαλαίκιον. Τὸ γ' ἐκ χοριάμβου, διϊάμβου καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' Φερεκράτειον ἀτελές. Τὸ έ ἐπιωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ς' δακτυλικὴ διποδία, ἑξασύλλαβον. Τὸ ζ' ἐκ παιώνων δύο, καὶ ἀντισπαστικοῦ πενθημιμεροῦς. Τὸ ή τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές. Τὸ θ' ἐκ δακτυλικῆς διποδίας καὶ τροχαϊκῆς βάσεως πενθημιμεροῦς. Τὸ ί ἐξ ἀντισπάστου πενταπήμου καὶ τροχαϊκῆς κατακλείδος. Τὸ ιά Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερές. Τὸ ιβ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιγ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιδ' ἐξ Ἰωνικῆς βάσεως ἀπ' ἐλάττονος καὶ τροχαίου πενθημιμεροῦς. Τὸ ιέ Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἑφθημιμερές. Τὸ ις' ἐξ Ἰωνικῆς βάσεως ἀπ' ἐλάσσονος καὶ ἰαμβικοῦ ἡμιολίου ἀτάκτου. Τὸ ιζ' ἐκ χοριάμβου καὶ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς. Τὸ ιή ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές.

Τὰ δὲ λοιπὰ ἑπταικαίδεκα, οὕτως· Τὸ ά Φαλαίκιον. Τὸ β' ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου ἑφθημιμεροῦς. Τὸ γ' Ἀλκμαιώνειον δεκασύλλαβον. Τὸ δ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ έ ἐκ χοριαμβικῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως. Τὸ ς' χοριαμβικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ζ' ἐξ ἀντισπαστικῆς καὶ ἰαμβικῆς καταλειδος. Τὸ ή ἐκ χοριαμβικοῦ εἰς ἀντισπαστικόν. Τὸ θ' ἐξ Ἰωνικῆς βάσεως, καὶ τοῦ πενταπήμου, καὶ χοριαμβικοῦ, καὶ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος. Τὸ ί Ἀσκληπιάδειον. Τὸ ιά δακτυλικὴ τριποδία. Τὸ ιβ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιγ' ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς. Τὸ ιδ' Γλυκώνειον. Τὸ ιέ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ις' ἐκ χοριάμβου καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς. Τὸ ιζ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

Ἀσωπίχῳ Ὀρχομενίῳ.] Οὗτος ἐνίκησε τὴν ος' Ὀλυμπιάδα σταδίῳ. Κηφισσὸς δὲ ποταμὸς ἐν Ὀρχομενῷ, ἔνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται. ταύταις γὰρ Ἐτέοκλος ὁ Κηφισσοῦ, τοῦ ποταμοῦ, πρῶτος ἔθυσεν, ὥς φησιν Ἡσίοδος. διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Κηφισσὸς ῥεῖ. δύο δὲ Ὀρχομενοί, ὁ μὲν Μινύειος ὁ ἐν Βοιωτίᾳ, ὁ δὲ πολύμηλος ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Τοῦ δὲ Μινυείου νῦν μέμνηται.

1. Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι] ἐπειδὴ χαρίεντως ἀπέβη τοῦ ἀγῶνος τὸ ἐπιχείρημα, προσφωνεῖ ταῖς Χάρισι τιμωμέναις κατὰ τὸν Βοιωτικὸν Ὀρχομενὸν, αἷς λέγεται πρῶτος Ἐτέοκλος ὁ Κηφισσοῦ παῖς τεθυκέναι. ὁ δὲ Κηφισὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ ποταμός. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὦ ἀοίδιμοι βασίλειαι Χάριτες, αἳ τὰ τοῦ Κηφισσοῦ ὕδατα ἐπληρώσασθε, καὶ κατοικεῖτε τὴν εὔγειον Ὀρχομενὸν, συγχάνουσαι καὶ τοῦ τῶν Μινυῶν γένους ἐπίσκοποι, ἐπακούσατέ μου νῦν εὐχομένου. V.

Ὦ Χάριτες ἀοίδιμοι ἧγουν περιβόητοι, βασίλισσαι τῆς πλουσίας Ὀρχομενοῦ, ἔφοροι τῶν Μινυῶν, τῶν ἀρχαίων τὴν γένεσιν, αἵτινες οἰκεῖτε ἕδραν, ἤτοι καθίδραν, πόπον καλλίπωλον, τουτέστιν ἵππους κομῶντα, ἢ καλλίβωλον, ἤτοι εὔγειον τῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ ὑδάτων τὸν κλῆρον ἐσχηκυῖαι, (τοῦτο γὰρ δύναται τὸ λαχοῦσαι) κλῦτε, ἀντὶ τοῦ ἐπακούσατε, ἐμοῦ δηλονότι, ἐπὶ εὐχομαι ὑμῖν, ἧγουν, ἐπικαλοῦμαι ὑμᾶς. σὺν ὑμῖν γὰρ, ἀντὶ τοῦ, δι' ὑμῶν γίνεται τοῖς ἀνθρώποις πάντα τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα· λέγω, εἴτις ἀνὴρ ἐστι σοφὸς, ἧγουν φρόνιμος, καὶ ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχων, δι' ὑμῶν ἐστιν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τῆς φρονήσεως· εἴτις ἐστὶ καλὸς ἢ εὔμορφος καὶ σωματικῇ ἀρετῇ χρῆται, δι' ὑμῶν ἐστιν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τοῦ κάλλους· εἴτις ἐστὶν ἀγλαὸς, τουτέστι λαμπρὸς, περιφανὴς τὰ ἐκτὸς, καὶ εὐδοξίαν ἔχων, δι' ὑμῶν ἐστιν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τῆς λαμπρότητος. καὶ γὰρ καὶ οἱ θεοὶ χωρὶς τῶν σεβασμίων Χαρίτων οὔτε χορεύς ποιραγωδοῦσιν, ἀντὶ τοῦ διεκπέζοντες διατάττουσι (χορεὺς δὲ λέγει οὓς οἱ ἄνθρωποι αὐτοῖς τελοῦσιν) οὔτε δαῖτας, ἤγουν ἑορτὰς, θυσίας, ἀνθρώπων δηλονότι ἐπ' αὐτοὺς, διεκπέζοντες διατάττουσιν. R.

Λαχοῖσαι] Gl. γ. εἰς κληρονομίαν λαβεῖσαι.

2. Αἵ τε ναίετε] ἐπικοὶ λίγονται οἱ Ὀρχομένιοι. Ἐργῖνος γὰρ ἵππῳ νικήσας Θηβαίους φόρου ὑποτελεῖς ἔσχεν, ἄχρις οὗ Ἡρακλῆς αὐτοὺς ἠλευθέρωσε. V.

5. Παλαιγόνων Μινυᾶν] τὸ τῶν Μινυῶν γένος ἀρχαῖον ἀπὸ Μινύου τοῦ Θετταλοῦ. Μινύας δὲ ἐκ Καλλιῤῥόης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Ποσειδῶνος, καὶ τοῦ γένους τῶν Ἀργοναυτῶν. πλησιόχωροι δὲ καὶ γείτονες οὗτοι οἱ Μινυάδαι (f. Μινυάδαι) Ὀρχομενίων. ὁ γὰρ Μινύας πρῶτος ἦρξεν Ὀρχομενίων. V.

7. Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ] μεθ' ὑμῶν γὰρ, ὦ Χάριτες, τὰ ἐπιτερπῆ τε καὶ ἡδέα γίνεται καὶ συμβαίνει τοῖς ἀνδράσι, καὶ εἴτε σοφὸς, ὡς Ὅμηρος, δι' ὑμᾶς· αἱ γὰρ ἐπιχαρεῖς δι' ὑμᾶς πᾶσι μόνιμοι (?) διὰ παντός· εἴτε ἀγλαὸς ἢ ἀνδρεῖος. αἱ γὰρ χρεῖς ἀρεταὶ δι' ὑμᾶς, ἡ σοφία, τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἀνδρεία. V.

Schol. Ms. γ. δι' ὑμῶν ἔστιν αὐτοῖς τὰ προτερήματα πάντα.

12. Κοιρανέοντι χορούς] ἤτοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἔχουσι τοὺς χοροὺς, ἢ βασιλεύουσι τῶν χορῶν· ἵνα πτῶσις ἀντὶ πτώσεως, αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. τὸ δὲ, οὔτε δαῖτας, ἀντὶ τοῦ, οὔτε τῶν εὐωχιῶν καὶ θυσιῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν οὐρανῷ πάντων προσάττουσι (leg. προσστατοῦσι) καὶ κρατοῦσιν αἱ Χάριτες. V.

Κοιρανέοντι] Gl. γ. διακοσμοῦσι.

13. Ἀλλὰ πάντων ταμίαι ἔργων] ἀλλὰ πάντων τῶν ἔργων ταμίαι, ἧγουν διεξαγωγεῖς, αἱ Χάριτες οὖσαι δηλονότι, τὴν ἀΐδιον τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν τοῦ οὐρανίου, ἧγουν τοῦ Διὸς, σέβουσιν, ἀντὶ τοῦ δοξάζουσιν ἐν οὐρανῷ, θέμεναι, ἧγουν θεῖσαι, τοὺς ἑαυτῶν θρόνους, πλησίον τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ χρυσοστόξου τοῦ ἐν τῷ Πυθῶνι τιμωμένου. ἐκεῖ γὰρ, φασὶν, ἦσαν αὗται ἱδρυμέναι ἐν τοῖς δεξιοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος. ταῦτά εἰσι τῶν τριῶν Χαρίτων τὰ ὀνόματα, Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη καὶ Θαλία. ποιεῖται δὲ πρῶτον τὸν λόγον πρὸς τὰς δύο, ἔπειτα πρὸς τὴν Θαλίαν. R.

Ταμίαι] Gl. γ. κυβερνῆται. β. βασίλειαι.

16. Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα] παρὰ τῷ Ἀπόλλωνί φησι καθίζεσθαι τὰς Χάριτας διὰ τὴν εἰς αὐτὸν οἰκειότητα. ἐν γοῦν Δελφοῖς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς εἶσιν ἱδρυμέναι τοῦ Ἀπόλλωνος. ὁ δὲ νοῦς· πλησίον γὰρ τοῦ χρυσοστόξου Ἀπόλλωνος ἀποθέμεναι τοὺς ἑαυτῶν θρόνους, καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ ἱδρυμέναι, ἀέννασον καὶ ἄφθαρτον οὖσαν τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν

τιμὴν Διὸς σέβουσιν. ἀίνακτον δὲ, κυρίως μὲν τὸ ἀεὶ ἐν τῷ ῥεῖν καὶ νάειν ὄν, νῦν δὲ τὸ ἀίδιον. ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀνελλιπῶς καὶ αἰωνίως παρὰ τῷ πατρὶ Διὶ τιμῶνται τῷ ἐν οὐρανῷ ὄντι. V.

19. Πόσνι' Ἀγλαΐα] ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτῶν λόγου μετῆλθεν ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτάς· ὁ δὲ λόγος· ὦ σεμνὴ καὶ τιμία Ἀγλαΐα καὶ Εὐφροσύνη, ἡ σοῖς ὕμνοις χαίρουσα, τοῦ τῶν θεῶν κρατίστου παῖδες Διός. V.

Ὦ σεβασμία Ἀγλαΐα, καὶ ὦ Εὐφροσύνη, ἡ φίλη τῶν μολπῶν, θυγατέρες τοῦ κρατίστου τῶν θεῶν, ἤγουν τοῦ Διός, ἐπήκοοι νῦν γίνεσθε δηλονότι· καὶ ὦ Θαλία ἐρασίμολπε, ἤγουν ἡ τῶν μολπῶν ἐρῶσα, ἐπήκοος γινοῦ, ἰδοῦσα τόνδε τὸν κῶμον, ἀντὶ τοῦ, ἐπήκοος γενομένη ἐπίσκεψαι τοῦτον τὸν σὺν ὕμνῳ χορὸν, τὸν μετεώρως στρεφόμενον, ἐπὶ μοίρᾳ εὐμενεῖ, ἤγουν ἀγαθὰ φρονούσῃ· τὸν Ἀσώπιχον γὰρ ἦλθον ἀείδων, ἀντὶ τοῦ ᾄσων, ἤγουν ὑμνήσων, Λυδίῳ ἐν τρόπῳ, τουτέστι ῥυθμῷ Λυδίῳ, καὶ ἐν μελέταις, ἀντὶ τοῦ συνθήκαις ἐπῶν, διότι Ὀλυμπιόνικος ἐγένετο δηλονότι ἡ τῶν Μινυῶν πόλις, τουτέστιν, ἡ πατρὶς τοῦ Ἀσωπίχου. σοῦ χάριν, ὦ Θαλία, ἃ Μινύεια Ὀλυμπιόνικος, γέγονε δηλονότι. δέον δὲ, καὶ ἡ Μινύεια, εἰπεῖν, ἀσυνδέτως εἶπε. R.

20. Κρατίστου παῖδες] οὐχ ὅτι κρατίστους ἔχουσι παῖδας, ἀλλ' ὅτι αὐταὶ κράτισται παῖδές εἰσι. νίαι γαρ. αἱ κράτισται τῶν παίδων τῶν θεῶν, ἢ τῶν κρατίστων θεῶν. V.

21. Θαλία τε] Θάλεια ἡ Χάρις, παρὰ τὸ στεθηλέναι τὴν μνήμην τῶν εὖ πεπονθότων. τὸ δὲ ἰδοῦσα, κοινὸν ἐπὶ ὅλων. ἰδοῦσα, ὦ Εὐφροσύνη, ἰδοῦσα ὦ Θάλεια, ἰδοῦσα ὦ Ἀγλαΐα, θεασάμεναι τοῦτον τὸν χορὸν σὺν εὐμενεῖ τύχῃ εὐκόλως χορεύοντα, ἀπὸ κοινοῦ, ἐπήκοοι γίνεσθε. ἔνιοι δέ φασι, πρὸς τὴν τρίτην Θάλειαν τοῦτο λέγεσθαι. ὅτι δὲ τρεῖς εἰσὶ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ λέγει. V.

Ἐπήκοοι νῦν] λείπει γίνεσθε, ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ καὶ εὐμοιρίᾳ. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν τριῶν καταλέγει Ἡσίοδος (Theog. 906. 908.)·

Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρῄους,
Ἀγλαΐην τε καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. V.

26. Ἐν μελέταις ἀείδων] ἤτοι ἐπιμελείαις. ἔνθεν καὶ ἡ μέλισσα, τὸ ζῶον ἐπιμελέστατον. ἦλθον οὖν, φησὶν, ὑμνήσων τὸν Ἀσώπιχον εὐμελῶς καὶ ἡδέως. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἰδίως, φησὶ, προτάξας τὰ ὀνόματα τῶν Χαρίτων, ἑνικῶς ἐφώνησε· σεῦ ἕκατι, ὦ Χάρι. προσφωνοῦσι δὲ οἱ ποιηταὶ τοὺς χορεύοντας τοὺς ἐκ πλήθους συνεστῶτας ἑνικῶς. βεβιασμένον οὖν, νυνὶ προτάξαντα τὰ ὀνόματα, λέγειν, ἕκατί σου, ἑνικῶς· ἢ ὅτι πρὸς αὐτὸν λέγει τὸν νικηφόρον. ὁ δὲ νοῦς· διότι τούτου δραμόντος ἔδοξε Ὀλυμπιόνικος ἀναγορεύεσθαι ἡ τῶν Μινυῶν πόλις. τὸ δὲ, σοῦ ἕνεκεν, ὡς πρὸς ἑκάστην ἰδίᾳ. καὶ τοῦτο μὲν κοινὸν ὅλων. ἔνιοι δὲ τὸ σεῦ ἕκατι, ἀντὶ τοῦ, σοῦ ἕνεκεν, ὦ νικηφόρε. ἢ πρὸς μίαν τῶν Χαρίτων ἀπὸ τοῦ πλήθους μετέβη. V.

28. Μελαντειχέα νῦν δόμον Φερσεφόνας ἴθι Ἀχοῖ] παραγινοῦ νῦν, φησὶν, εἰς τὸν σκοτεινὸν τῆς Περσεφόνης οἶκον, ὦ Φήμη καὶ Ἀχὼ, διηνεκομένη καὶ ἀγγελοῦσα τὴν καλλίστην ἀγγελίαν τῷ πατρὶ Ἀσωπίχου, Κλεοδάμῳ, περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐστεφάνωσε τὴν χαίτην, τουτέστιν, ἵν' εἴπῃς αὐτῷ, τὸν υἱὸν αὐτοῦ νενικηκέναι, καὶ νεώτερον ὄντα, ἐν τῇ ἐνδοξοτάτῃ Ὀλυμπίᾳ ἱστέφθαι τοῖς τῆς ἀθλήσεως σήμασι τὰς κόμας τὰς νεωτέρας αὐτοῦ· ἀπὸ μέρους δὲ τὸ τῆς ἡλικίας νέον λέγει. V.

Μελαντειχέα νῦν δόμον ἐλθὲ (Ἀχοῖ) νῦν, ὦ Ἠχοῖ, τουτέστι φήμη, ἀπιθι εἰς τὴν καθέδραν τῆς Περσεφόνης τὴν μέλανα τεῖχη ἔχουσαν, ἤγουν εἰς τὸν Ἅιδην, φέρουσα ἀγγελίαν περιαδομένην τῷ τοῦ Ἀσωπίχου πατρὶ, τῷ Κλεοδήμῳ, ὅπως ἰδοῦσα τὸν Κλεόδημον εἴπῃς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὅτι ἐστεφάνωσε τὴν χαίτην, ἀντὶ τοῦ τὴν κόμην αὐτοῦ, παρὰ ταῖς κοιλάσι τῆς εὐδόξου Πίσης, ἤγουν ἐν τῇ εὐδόξῳ Ὀλυμπίᾳ, στεροῖς εὐδόξων ἀγώνων, ἀντὶ τοῦ, στέφανοις ἑταίρουσι καὶ οἷον στεροῦσι τοὺς στεφανουμένους. ἐπὶ τοῦ πράγματος δὲ ὀφείλων

θεῖναι τὸ εἶπης, ἵν' ᾖ ὁ λόγος οὕτως· ὅπως ἰδοῦσα τὸν Κλεόδημον εἶπης, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νίαν κόμην αὐτοῦ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἐστεφάνωσεν· ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος αὐτὸ τίθησιν, εἶτα ἐπάγει τὸ πρᾶγμα, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον ὅμοιον τῷ (Eurip. Hec. 986. sq.)· "εἰπέ μοι τὸν Πολύδωρον, εἰ ζῇ." κατ' αἰτιατικὴν δὲ λέγεται ἐν τούτοις τὸ ὄνομα. τὸ γὰρ λέγειν αἰτιατικὴν ἀεὶ λαμβάνει, ὅτε πρὸς τὸ λεγόμενον ἀποτείνει. R.

29. Ἴδι] Gl. β. γ. πορεύου.

31. Τὸ Κλεόδημον πρὸς τὸ ἰδοῦσα, τὸ δὲ υἱὸν πρὸς τὸ εἶπης. ἵνα ἰδοῦσα Κλεόδημον εἴπῃς αὐτῷ τὸν υἱὸν, ὅτι ἐστεφάνωσεν οὗτος ὁ Ἀσώπιχος τὴν νέαν αὐτοῦ χαίτην, ἤτοι τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Πίσης, ἤγουν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἐν τοῖς πτεροῖς τῶν κυδίμων ἀέθλων, τοῖς δίκην πτερῶν αἴρουσι τὸν νικήσαντα. τοιαύτη δὲ καὶ ἡ παρὰ Ἀριστοφάνει σύνταξις (Nub. v. 95. sq.)· "Οἳ τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἐστι πνιγεύς, κἄστι περὶ ἡμᾶς." καὶ πάλιν (Nub. 145. sq.)· "Ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης ψύλλαν, ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας." R.

Mss. β. γ. addunt: Ἄλλοι δέ τινες οὕτω συντάσσουσιν· ὅπως ἰδοῦσα αὐτὸν τὸν Κλεόδημον εἴπῃς διὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ἀσώπιχον, ὅτι ἐστεφάνωσεν αὐτὸς τὴν αὐτοῦ χαίτην τὴν νέαν, παρὰ τοῖς κόλποις τῆς ἐνδόξου Πίσης, πτεροῖς, ἤτοι στεφάνοις ἐπαίρουσι τοὺς στεφανουμένους, οἷα πτεροῖς κυδίμων ἀέθλων.

SCHOLIA

IN PINDARI PYTHIA.

Ὑπόθεσις τῶν Πυθίων.

Ο ΤΩΝ Πυθίων ἀγὼν ἐτίθη μὲν πρότερος τῶν Ἰσθμίων πολλοῖς ἔτεσιν. ἡ δὲ αἰτία τοιαύτη μυθολογεῖται περὶ αὐτῶν. Λητὼ γὰρ ἡ Κοίου, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, καὶ Φοίβης, τῆς Κρόνου, ᾗ ὁ Ζεὺς ἐμίγη ὄρτυγι εἰκασθείς, ἔγκυος γενομένη, ἄδινεν ἐπὶ τοῦ Ζωστῆρος τῆς Ἀττικῆς· τίκτει τε Ἄρτεμιν καὶ Φοῖβον ἐν Δήλῳ, τῇ πρότερον Ὀρτυγίᾳ καλουμένῃ. ἡ μὲν οὖν Ἄρτεμις αὔξηθεῖσα ἦλθεν εἰς Κρήτην, καὶ τὸ Δικτύνιον ὄρος κατέσχεν· Ἀπόλλων δὲ ἐν Λυκίᾳ. τῇ δὲ μητρὶ τὴν Δῆλον ἀπένειμαν. ἔρχεται τοίνυν εἰς Δελφοὺς ὁ Ἀπόλλων, Πυθῶνι τὰς βοῦς νέμων. Ἑρμῆς δὲ χέλυν εὑρὼν τετράχορδον, λίνα ἀντὶ χορδῶν ἐνημμένην, ἐπειδὴ οὕτω ἡ τῶν νεύρων χρῆσις εὕρητο, καὶ ἄλους τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος βοῦς κλέπτων, ἀντὶ τῆς κλοπῆς τὴν χέλυν δίδωσι τῷ Ἀπόλλωνι, λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸ κηρύκειον. ἐπτάφθογγον δὲ αὐτὴν ἐποίησεν, ἁρμοσάμενος πρὸς τὴν τοῦ Πανὸς σύριγγα, οὐ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης, ἀλλὰ τοῦ Διὸς καὶ Θύμβριος· ἢ τάχα ἑπτὰ φθόγγοις αὐτὴν ἐκέρασε διὰ τὸ αὐτὸν ἑπταμηνιαῖον γεγενῆσθαι. δοκεῖ δὲ οὗτος τὰ λίνα ἐξελὼν, τοῖς νεύροις ἐντεῖναι τὴν λύραν. ὅθεν καὶ λέγεται Λίνον ἡρηκέναι. ἔμαθε δὲ καὶ τὴν μαντικὴν τέχνην ὑπὸ τοῦ Πανός. οὗτος γὰρ τοῖς Ἀρκάσι θεμιστεύει πᾶσιν ἐπιμελῶς. εἶτα ἔρχεται ἐπὶ τὸ μαντεῖον, ἐν ᾧ πρώτη Νὺξ ἐχρησμῴδησεν, εἶτα Θέμις. Πυθῶνος δὲ τότε κυριεύσαντος τοῦ προφητικοῦ τρίποδος, ἐν ᾧ πρῶτος Διόνυσος ἐθεμίστευσε, καὶ ἀποκτείνας τὸν ὄφιν τὸν Πυθῶνα, ἀθωνίζεται τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα κατὰ ἑβδόμην ἡμέραν *· πεῖραν μὲν, ὅτι ἀκιστιράθη τῆς κατὰ θηρίον μάχης· ἴαμβον δὲ, διὰ τὴν λοιδορίαν τὴν γενομένην αὐτῷ πρὸ τῆς μάχης· λέγεται γὰρ ἰαμβίζειν τὸ λοιδορεῖν· δάκτυλον δὲ, ἀπὸ Διονύσου, ὅτι πρῶτος οὗτος δοκεῖ ἀπὸ τοῦ τρίποδος θεμιστεῦσαι· Κρητικὸν δὲ, ἀπὸ Διός· μητρῷον δὲ, ὅτι Γῆς ἐστι τὸ μαντεῖον· σύριγμα δὲ, διὰ τὸν τοῦ ὄφεως συριγμόν. οὕτω μὲν οὖν κατέστη πρῶτον ὁ τῶν Πυθίων ἀγών. μετὰ δὲ ταῦτα, Κρίσης κτισθείσης ἐπὶ τὸ στενὸν τῆς εἰς Δελφοὺς ἀγούσης ὁδοῦ, καὶ πολλὰ τῶν Κρισσαίων ἐργαζομένων (ἐπὶ)

* Exciderunt pauca.

τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀποσυλούντων τοὺς ἐπὶ τὸ χρηστήριον βαδίζοντας, οἱ Ἀμφικτύονες ἐλθόντες εἰς τὴν Κίρραν μετὰ τῶν ἄλλων συμμάχων, καὶ κύριοι αὐτῶν γενόμενοι, διέθηκαν ἕτερον ἀγῶνα, ἐν ᾧ καὶ αὐληταὶ ἠγωνίσαντο. οἱ δὲ τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα νικήσαντες, εἰσὶν οὗτοι, ὅτι Ἀπόλλων ἔθηκε Πύθια, ἐν τῷ τοῦ Πυθῶνος ἀγῶνι· Κάστωρ στάδιον, Πολυδεύκης, δολιχὸν Καλαΐς, ὁπλίτην Ζήτης, δίσκον Πηλεύς, πάλην Τελαμών, παγκράτιον Ἡρακλῆς· οὓς τῷ φυτῷ τῆς δάφνης ἐστεφάνωσεν.

Ἄλλως.

Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς καταπολεμήσας Κιρραίους ἀνεκτήσατο τὸν ἀγῶνα τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ Κιρραῖοι ληστρικῇ ἐφόδῳ χρώμενοι ἐφόνευον τοὺς παραβάλλοντας εἰς τὰ τοῦ Θεοῦ ἄλση. περισυλήσαντο δὲ αὐτῶν ἐπὶ ἄρχοντος, Ἀθήνησι μὲν Σιμωνίδου, Δελφοῖς δὲ Γυλίδα *. οἱ μὲν οὖν Κιρραῖοι εἰς τὴν παρακειμένην τῷ Παρνασσῷ Κίρφιν, ὄρος οὕτω καλούμενον, ἀπέφυγον, ὅσοι δὲ καὶ περιλειφθέντες ἐτύγχανον. καταλιπὼν δὲ ὁ Εὐρύλοχος ἐνίους τῶν Θεσσαλῶν μετὰ Ἱππίου τοῦ στρατηγοῦ, ὥστε τοὺς ὑπολοίπους χειρώσασθαι, ᾤχετο ἀνακτησόμενος τὸν ἀγῶνα, καὶ δὴ τοῦτον χρηματίτην μόνον ἔθετο. μετὰ δὲ χρόνον ἑξαετῆ, καταγωνισαμένων τῶν λοιπῶν τοὺς ὑπολελειμμένους τῶν Κιρραίων, ἐπὶ μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος Δαμασίου, ἐν δὲ Δελφοῖς Διοδώρου †, ὕστερον καὶ στεφανίτην ἔθεντο κατορθώσαντες. τὸν δὲ Εὐρύλοχον νέον ἐκάλουν Ἀχιλλέα, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ·

Ὁπλοτέρου σ' Ἀχιλῆος ἀκούομεν Εὐρυλόχοιο,
Δελφίδες ᾧ ὕπο καλὸν Ἰήϊον ἀνεβόησαν ‡.

μόνων δὲ κιθαρῳδῶν ἀγωνιζομένων τοπαλαιὸν ἐποίησεν ὁ Εὐρύλοχος καὶ τὰ ἕτερα ὑπάρχειν ἀγωνίσματα.

Ἄλλως.

Τὰ Πύθια ἐτέθη, ὡς μέν τινες, ἐπὶ τῷ δράκοντι, ὃν φύλακα ὄντα τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ὁ Ἀπόλλων ἔκτεινεν· ἐκλήθη δὲ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τοῦ τόπου· τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθώ, ἤτοι ἀπὸ τοῦ τοὺς φοιτῶντας ἐπὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Θεοῦ πυνθάνεσθαι, ἢ διὰ τὸ σαπῆναι τὸ ᾠηρίον αὐτόθι ἀναιρεθέν. πύθεσθαι γάρ ἐστι τὸ σήπεσθαι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ (Odyss. α. 161.)· "Λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ." καθαρθεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων τὸν τῆς δρακοντοκτονίας φόνον ἐν Κρήτῃ παρὰ Χρυσοθέμιδι, ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ Θεσσαλικὰ τέμπη. ἔνθεν μετεκομίσατο τὴν δάφνην. μέχρι δὲ πολλοῦ ἡ εἰς τοὺς τῶν νικώντων στεφάνους χωροῦσα δάφνη ἐντεῦθεν ἐκομίζετο ὑπὸ παιδὸς ἀμφιθαλοῦς. ἐτελεῖτο δὲ ὁ ἀγὼν καταρχὰς μὲν διὰ ἐνναετηρίδος· μετέστη δὲ εἰς πενταετηρίδα διὰ τὸ τὰς Παρνασίδας νύμφας Ἀπόλλωνι κτείναντι τὸ ᾠηρίον τὰς ἐν ταῖς χερσὶν ὡπώρας προσενεγκεῖν δῶρα. ἔκτισαν δὲ τὸν ἀγῶνα οἱ Ἀμφικτύονες, Εὐρυλόχου τοῦ Θεσσαλοῦ θέντος αὐτόν.

Ἄλλως.

Τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα διέθηκεν Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς σὺν τοῖς Ἀμφικτύοσι τοὺς Κιρραίους καταπολεμήσας, ὠμούς τινας ὄντας καὶ βιαζομένους τοὺς περιοίκους, ἐπὶ ἄρχοντος Δελφοῖς μὲν Γυλίδα, Ἀθήνησι δὲ Σίμωνος. καὶ νικήσας ἔθετο χρηματικὸν(?) ἀγῶνα· χρήμασι γὰρ μόνοις τοὺς νικήσαντας ἐτίμων, οὔπω στεφάνου ὄντος. ἔθετο δὲ ἀγῶνα κιθαρῳδικὸν, ὥσπερ καὶ πρότερον· προσέθηκε δὲ αὐλητὴν καὶ αὐλῳδόν· καὶ τοῦ τῶν Ἀμφικτυόνων

* Ol. xlvii. 3.
† Ol. xlviii. 3.
‡ G. ἀντηγώνισαν προθήσαν(τι) Δυκωρέος οἰκία Φοίβου.

στρατεύματος ἀναχωρήσαντος ὀλίγοι περιελείφθησαν, ὥστε τὴν Κίρφιν διαφθαρῆναι. ἡγεῖτο δὲ τῶν περιλειφθέντων Ἰπποίας ὁ Θεσσαλός. καὶ ἔστι ἔκτῳ μετὰ τὴν τῆς Κίρρας ἅλωσιν, ἀνεκήρυξαν τῷ θεῷ τὸν στεφανίτην, ἐπὶ Διεδώρου μὲν ἄρχοντος Δελφοῖς, Ἀθήνησι δὲ Δαμάσιδος. ἀντίκειται δὲ ἐκ μεσημβρίας τῷ ὄρει τοῦ Παρνασσοῦ Κιρραῖον πεδίον καὶ ὄρος, ὃ Κίρφιν καλοῦσιν, ἐν ᾧ μέσος ὁ Πλειστὸς ὀνομαζόμενος φέρεται ποταμός. καὶ ὅτι Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς τοὺς Κιρραίους ἐπόρθησε, μαρτυρεῖ καὶ Εὐφορίων·

Ὀπλοτέρου τ' Ἀχιλῆος ἀκούομεν Εὐρυλόχοιο,
[Δελφίδες ᾧ ὕπο καλὸν Ἰήϊον ἀνεδέησαν
. . . . πορθήσαντι Λυκωρείης οἰκία Φοίβου *.]

CARMEN I.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πρώτου τῶν Πυθίων εἴδους.

Ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιβ'. Τὸ ά σύγκειται ἐκ διμέτρου τροχαίου ἀκαταλήκτου. Τὸ β' πενθημιμερὲς δακτυλικὸν, ὅμοιον τῷ (Hom. Iliad. α. 1.)· "Μῆνιν ἄειδε θεά." Τὸ γ' ὀκτασύλλαβον Σαπφικὸν, ᾧ τὸ πρῶτον ὅλον ἐκ Σαπφοῦς γέγραπται. ἔστι δὲ μονόμετρον τροχαϊκὸν ἀκαταλήκτου καὶ χοριαμβικοῦ. Τὸ δ' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. σύγκειται δὲ ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, καὶ χοριαμβικῆς καὶ Ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος, καὶ συλλαβῆς. Τὸ ε ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς τῆς πρώτης συζυγίας διαφερούσης. Τὸ ς' σύνθετον ἐκ τοῦ λεγομένου προσοδιακοῦ καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας. Τὸ ζ' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ, διαφέροντος τοῦ τετάρτου, ὅτι ἐκεῖτο μὲν ὑπερκατάληκτον, τοῦτο δὲ καταληκτικόν. Τὸ η τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' πενθημιμερὲς δακτυλικὸν, ὅμοιον τῷ· Μῆνιν ἄειδε θεά. Τὸ ι' ὅμοιον τῷ ζ'. Τὸ ια' προσοδιακὸν, παρὰ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν. Τὸ ιβ' τροχαϊκὴ διποδία, ὃ ἔστι μονόμετρον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιε. Τὸ ά δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον. Τὸ γ' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκαταλήκτον, τῆς τελευταίας ἀδιαφόρου οὔσης. Τὸ δ' κατὰ τὸ Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ, διαφέρον τοῦ τετάρτου, ὅτι ἐκεῖνο μὲν ὑπερκατάληκτον, τοῦτο δὲ καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ ζ' καὶ τῷ ε τῆς στροφῆς. Τὸ ε δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκαταλήκτον, ὅμοιον τῷ ά τῆς στροφῆς. Τὸ ς' δίμετρον τροχαϊκὸν βραχυκαταλήκτον. Τὸ ζ' προσοδιακὸν, ὅμοιον τῷ ς' τῆς στροφῆς. Τὸ η ὅμοιον τῷ γ' τῆς στροφῆς. Τὸ θ' δίμετρον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος καταληκτικόν. Τὸ ι ὅμοιον (τῷ δ' τῆς στροφῆς), ἐκείνου ὑπερκαταλήκτου ὄντος. Τὸ ια δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκαταλήκτον, ὅμοιον τῷ ά τῆς στροφῆς. Τὸ ιβ' ὁμοίως. Τὸ ιγ' πενθημιμερὲς δακτυλικὸν, ὅμοιον τῷ· Μῆνιν ἄειδε θεά. Τὸ ιδ' προσοδιακὸν, ὃ σύγκειται ἐξ Ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσο-

* [ ] abs. Gott.

νος καὶ χορικῆς συζυγίας. Τὸ δὲ δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον, ὅμοιον τῷ ἀ τῆς στροφῆς.

Πινδάρου Πύθια. Πύθια μὲν οὖν ἐκλήθη ὁ ἀγὼν ἀπὸ τόπου. τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθὼ, ἤτοι παρὰ τὸ πυνθάνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ σήπεσθαι τὸν Πυθῶνα ἐν αὐτῇ. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Νάπη, εἶτα Πετρήεσσα, εἶτα Κρίσσα, εἶτα Πυθώ.

Ἱέρωνι Αἰτναίῳ. Γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι, λέγεται δὲ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἐπιβεβλῆσθαι, κατὰ Ἀρτέμωνα τὸν ἱστορικὸν, ὅτι δὴ αὐτῷ ὁ Ἱέρων χρυσῆν ὑπέσχετο κιθάραν. τὰ δὲ τοιαῦτα περιεργίας πεπλήρωται. οἰκειότατα γὰρ, Πυθίου ὄντας τοῦ ἀγῶνος, τὸν Θεὸν προστάτην ὄντα ἀνυμνεῖ. Ὁ δὲ Ἱέρων ἄνωθεν Συρακούσιός ἐστι. τὴν δὲ Κατάνην ἀνακτίσας, ὁμωνύμως τῷ παρακειμένῳ ὄρει Αἴτναν προσηγόρευσε, καὶ Αἰτναῖον ἑαυτὸν, κατὰ τοὺς ἀγῶνας νικῶν, ἀνεκήρυξεν. ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἕκτην Πυθιάδα * καὶ τὴν ἑξῆς πέλητι, τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐννάτην ἅρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκείμενος ἐπινίκιος τέτακται †. ἔσχε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν τῶν Συρακουσίων ἀρχὴν μετὰ τὴν τοῦ Γέλωνος, τοῦ ἀδελφοῦ, τελευτὴν τῇ ἑβδομηκοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι. στέφονται δὲ δάφνῃ οἱ νικῶντες.

1. Χρυσέα φόρμιγξ] τινὲς χρυσῆν ὑποσχέσθαι φασὶ κιθάραν τὸν Ἱέρωνα τῷ Πινδάρῳ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῆς ἐπαγγελίας, ἀπὸ τῆς κιθάρας ἤρξατο τοῦ προοιμίου. ἢ χρυσέα φόρμιγξ, ἀντὶ τοῦ, τιμία κιθάρα, ὡς (Hom. Iliad. χ. 470.)· " χρυσῆ Ἀφροδίτη."

Ἀπόλλωνος] οὐ μάτην αὐτῷ παρίῤῥιπται, τὸ Ἀπόλλωνος (κτῆμα εἶναι) τὴν κιθάραν· ἀντὶ γὰρ τῆς τῶν βοῶν κλοπῆς παρ' Ἑρμοῦ πρῶτος ἐκτήσατο τὸ ὄργανον· ἢ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ τὸν Ἀπόλλωνα προκατάρχειν τοῦ χοροῦ τῶν Μουσῶν.

3. Σύνδικον] συνῳδὸν, οἱονεὶ οὐκ ἐναντίον. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος σύντροπον ἤκουσε τὸ σύνδικον. δίκη γὰρ ὁ τρόπος. ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. τ. 43.)· " Αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν." ὁ δὲ νοῦς· ὦ χρυσῆ κιθάρα, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος κτῆμα καὶ τῶν μελανοπλοκάμων Μουσῶν σύνδικον, ἤγουν, συνῳδὸν καὶ σύντροπον, πανδόσον ὁ μὲν Ἀπόλλων τῇ κιθάρᾳ τῶν ᾠδῶν προκαθηγεῖται τῶν Μουσῶν, αὗται δὲ χορεύουσι.

4. Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις] βάσιν ἔνιοι τὸν ῥυθμὸν φασι· πρὸς γὰρ τὸν ῥυθμὸν ἡ ἁρμονία τῶν μελῶν διατυποῦται· οἱ δὲ τὴν τῶν χορδῶν κροῦσιν· προκατάρχονται γὰρ αἱ ᾠδαὶ παρὰ τῆς κιθάρας· εἶθ' οὕτως ἕπεται ὁ τῶν χορευτῶν ῥυθμός· [ἢ βάσις, ὁ ῥυθμὸς, παρὰ τὸ βαίνειν εἰς τὸν ῥυθμὸν τοῖς κρούουσι τὴν γῆν τοῖς ποσίν.] abs. G.

Ἀγλαΐας ἀρχὰ] ἀμφίλογον, πότερον ἡ βάσις ἀγλαΐας ἀρχὴ οὖσα, ἢ σὺ, ὦ κιθάρα, ἀγλαΐας συγχάνεις ἀρχή; καὶντεῦθεν δὲ ἄδηλον· ἤτοι ἀγλαΐαν τὴν κατὰ τὰς πανηγύρεις φησὶ, καθ' ἣν πάντες γαννύμενοι τερπόμεθα, ἢ τὴν διάχυσιν καὶ εὐφροσύνην, ἢ ἀγλαΐας ἀρχὰν, τὴν ἀρχὴν καὶ τὰς προανακρούσεις.

5. Πείθονται δ' ἀοιδοὶ] ἀοιδοὶ ἤτοι ἐν τῷ καθόλου οἱ χορευταὶ, ἢ οἱ κιθαρῳδοὶ, ἢ οἱ ποιηταὶ, ἢ ἐπὶ τῶν Μουσῶν ὁ λόγος. ὡς γὰρ ἔφην, Ἀπόλλων μὲν προκατάρχει τῶν Μουσῶν· πρὸς δὲ τὰ κρούματα εὐρύθμως αἱ Μοῦσαι χορεύουσι σάμασι δὲ, τοῖς σημείοις, τοῖς συνθήμασιν, ἢ τοῖς κιλεύσμασιν, ἀπὸ τοῦ σημῆναι διὰ τῆς προανακρούσεως.

7. Ἀμβολὰς τεύχῃς] τὰς προαναφωνήσεις κατασκευάζῃς. ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. α. 155.)· " Ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν." ἐλελιζομένα δὲ, διακι-

* Olymp. lxxiv. 3. † Olymp. lxxvii. 3.

νευμένη. ὁ δὲ νοῦς· ἧς, σοῦ, ὦ κιθάρα, κατακούει μὲν ἡ τῶν ποδῶν κροῦσις, τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς διαχύσεως ἀρχὴ οὖσα. πείθονται δὲ καὶ οἱ ἀοιδοὶ τοῖς σοῖς συνθήμασιν, ὅταν τῶν προοιμίων, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς προαναφωνήσεις καὶ κρούσεις διακινουμένη κατασκευάζῃς.

8. Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν] κατὰ τὸ ἐναντίον προήγαγεν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, αἰχμητοῦ κεραυνοῦ πῦρ. τὸ δὲ τοιοῦτο σχῆμα τοῦ λόγου καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. δ. 535.)· "ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη." πελεμιχθεὶς γὰρ ἀνεχώρησεν.

9. Ἀενάου πυρὸς] τὸ ἀΐδιον καὶ ἀκατάπαυστον. ἀενάου δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τίθεται. καταχρηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τίθησι, ἀντὶ τοῦ ἄσβεστον. σκάπτῳ δὲ Δωρικῶς, τῷ σκήπτρῳ.

10. Διὸς αἰετὸς] πάνυ γὰρ διετύπωσεν, ὅτι δὴ ὁ ἀετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, καὶ κατακηλούμενος ταῖς μουσικαῖς ᾠδαῖς εἰς ὕπνον κατάγεται, ἀμφοτέρας χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ παλαντευόμενος καὶ ζυγοστατούμενος, ὥσπερ διὰ τὴν τοῦ σκήπτρου στενότητα, ὥστε αὐτὸν μὴ ἐξολισθαίνειν τῇ ᾠδῇ, ἀλλ' ἀσφαλῆ τὴν βάσιν ὑπάρχειν. ἡ δὲ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, ἐπὶ τῶν περιστερῶν· "Ταῖσι ψυχρὸς μὲν ἐγίνετο θυμὸς, παρ' δ' ἰέσι τὰ πτερά." ὁ δὲ νοῦς· καὶ τὸν ἰσχυρότατον καὶ πολεμικώτατον κεραυνὸν σβεννύεις τοῦ διὰ παντὸς ὄντος πυρός. ἀφυπνοῖ δὲ, τῇ ἡδονῇ συσχεθεὶς, ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ Διὸς ὁ ἀετὸς, τὴν ταχυΐαν ἑαυτοῦ πτέρυγα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν χαλάσας ὁ τῶν ὀρνίων βασιλεύς.

13. Κελαινῶπιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν] ἤτοι κατ' αὐτῆς τῆς νεφέλης τὸ ἐπίθετον, ἵνα σωματικώτερον ἀνακαλάσῃ τὴν νεφέλην, τὴν μέλανας ἔχουσαν ὀφθαλμούς, ἢ τὴν μελαίνουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς νεφέλην, ἢ κελαινῶπιν νεφέλαν, τὴν ἐπίχυσιν τοῦ ὕπνου φησὶ, παρ' ὅσον ἀφεγγής ἐστι· κατέχευας, φησὶν, ὦ κιθάρα, ἀκαλὸν καὶ ἡδὺ κλιῖθρον κατὰ τῶν βλεφάρων, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕπνον καταφερόμενος ὑπὸ σοῦ, ὦ κιθάρα, ὁ ἀετὸς αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ σάτερα ῥίπτων.

15. Ἀγκύλῳ κρατὶ] ἤγουν τῇ ἐπικεκαμμένῃ ῥινὶ τοῦ ἀετοῦ. οὕτω δὲ εἶπε διὰ τὸ ἐπικαμπὲς τῆς ῥινὸς αὐτοῦ· ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. καὶ Ὅμηρος (Odyss. τ. 538.) ἀγκυλοχείλην τὸν ἀετόν φησι. τὸ δὲ κλαῖστρον ἀντὶ τοῦ κλεῖθρον.

17. Τὺ γὰρ νῶτον αἰωρεῖ] ἀντὶ τοῦ εἰς ὕπνον φερόμενος ὑπὸ σοῦ, ὦ κιθάρα, αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ θάτερα ῥίπτων. Ἄλλως. ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τὸν εὐδιάχυτον, ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ἡδονῇ καὶ θελγόμενον τὸν ἀετὸν ὑπετύπωσε.

18. Ῥιπαῖσι] ταῖς βολαῖς. λέγει δὲ, τοῖς μέλεσιν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ ἀετὸς εἰς ὕπνον τῇ ἡδονῇ καθελκόμενος τὸν εὐδιάχυτον αὐτοῦ νῶτον ἐπαίρει, τοῖς σοῖς βέλεσι θελχθείς.

Βιατὰς Ἄρης] ὁ γὰρ ἰσχυρότατος Ἄρης τὴν τραχυτάτην τῶν δοράτων ἀκμὴν καταλιὼν, τουτέστι τὸν πόλεμον, εὐφραίνει τὴν καρδίαν τῷ τῆς κιθάρας κώματι ἡγούμενον θέλγματι.

21. Κῆλα δὲ] κῆλα μὲν Ὅμηρος τὰ τοξικὰ βέλη (Iliad. α. 53.)· "Τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο." δυνατὸν δὲ ἀκούειν καὶ νῦν τροπικώτερον βέλη, τὰ θελκτικὰ τῆς μουσικῆς ᾠδῆς· κῆλα δὲ κατὰ συναίρεσιν τὰ κηλήματα, ἤγουν τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. ὁ δὲ νοῦς· τὰ δὲ τῆς μουσικῆς κηλήματα καὶ τῶν Διῶν θέλγει τὰς φρένας παρὰ τὴν σοφίαν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν ἰοπλοκάμων Μουσῶν.

25. Ὅσσα δὲ μὴ πεφίλητε] τοῦτο εἶπεν, ἵνα ἕτοιμοι ὦσιν οἱ ἀκροαταὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. ὁ δὲ νοῦς· ὅσα δὲ μήτε κατὰ τὴν γῆν, μήτε κατὰ τὴν ἄπειρον θάλασσαν φιλεῖ ὁ Ζεὺς, ἀποστρέφονται τὴν ᾠδὴν τῶν Μουσῶν.

29. Ἐν αἰνῇ Ταρτάρῳ] πάλιν κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος θηλυκῶς τὴν Τάρταρον προήγαγεν, ὡς καὶ τὴν Ἰσθμὸν (Olymp. viii. 64.) καὶ τὸ Τυφώς· ἔδει γὰρ Τυφών. Ὅμηρος δὲ ἑτέραν ἰδιότητα οἶδεν, ὁ Τυφωεύς (Iliad. β. 782.)· "Τυφωῒ γαῖαν ἰμάσσῃ."

31. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀτύζεται. ἀποστρέφεται, φησὶ, καὶ ὁ Τυφὼν οὗτος τὴν μουσικὴν, ὁ ἐν τῷ Ταρτάρῳ πείμενος, ὁ πολέμιος τῶν Θεῶν.

Ἑκατονταπάραυος] οὐκ ἀριθμητικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολυκέφαλος.

Τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν] ὃν ποτε, τὸν Τυφῶνα φησὶν, ἔθρεψε μὲν τὸ ἐν Κιλικίᾳ πολυθρύλλητον σπήλαιον, νῦν δὲ αἱ τῆς Κύμης ὄχθαι καὶ ἡ Σικελία τὰ δασέα αὐτοῦ στήθη πιέζει. Ἄλλως. στασιάζεται καὶ ἡ περὶ τοῦ Τυφῶνος ἱστορία. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ὄρει τῆς Βοιωτίας ὑποκεῖσθαι ἔφασαν, καὶ ὡς εἰσὶν αὐτόθι πυρὸς ἀναδόσεις· οἱ δὲ ἐν Φρυγίᾳ· ἕτεροι δὲ ἐν Λυδίᾳ. Ἀρτέμων δέ τις ἱστορικὸς πιθανώτερον λογοποιεῖ. καθάπαξ γὰρ, φησὶ, πᾶν ὄρος ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις ἐπὶ Τυφῶνι κεῖσται. ἔτι δὲ τὸ πιθανὸν ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ ὀνόματος ἱστορίας. τύφειν γὰρ τὸ καίειν. ὁ δὲ Πίνδαρός φησι τὸν Τυφῶνα ἐν Κιλικίᾳ πιθράφθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος (Iliad. β. 783.)· "Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς." ὑποκεῖσθαι δὲ τῷ ὄρει καὶ αὐτόθι πυρὸς κρατῆρας καὶ τοὺς ἀναδιδομένους πρηστῆρας. πολυώνυμον δὲ, ἀντὶ τοῦ, πολυθρύλλητον, διὰ τὸ ἀνατραφῆναι ἐν αὐτῷ τὸν Τυφῶνα.

34. Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας] Κύμη, νῆσος παρακειμένη τῇ Σικελίᾳ. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα τῶν Αἰολέων. φαίνεται δὲ οὐχ ἡ Κύμη πῦρ ἀναδιδοῦσα, ἀλλ' ἡ καλουμένη Προσπύλη, (?) ἣν καὶ Πιθηκούσας ὀνομάζουσι. συμβαίνουσι γὰρ αὐτόθι κυμάτων ἐξαισίων κινήσεις, καὶ ἀνέμων σφοδροτάτων ἐπίπνοιαι, καὶ πρηστήρων ἐπιφάνειαι, καὶ πυρὸς καταφλέξεις. μυθολογεῖται ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα.

Ἁλιερκέες ὄχθαι] ἤτοι αἱ τὴν ἅλα ἕρκος ἔχουσαι, ἢ τῆς ἁλὸς αὐτῆς ἕρκος οὖσαι, διὰ τὸ μὴ συγχωρεῖν ἐπίπροσθεν φέρεσθαι τὰ κύματα.

36. Κίων δ' οὐρανία] ἡ Αἴτνη, τὸ ὄρος, ἣν οὕτως ὠνόμασε, διὰ τὸ ὕψος ὑποστηρίζουσαν τὸν οὐρανόν. ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ οὐρανία κίων συνέχει τὸν Τυφῶνα, ἡ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἔτους χιονιζομένη καὶ τῆς ὀξείας χιόνος τροφὸς οὖσα, ἤγουν ἡ Αἴτνη.

38. Πάνετες] τὸ πάνετες ἀμφίβολον· ἤτοι γὰρ διαπαντὸς συνέχει τὸν Τυφῶνα ἡ Αἴτνη καὶ δι' αἰῶνος, ἢ τῷ ἐξῆς συναπτέον, ὀξείας χιόνος πιθήνα, ἵν' ᾖ, δι' ἔτους ἀεὶ πιθηνουμένη καὶ τρέφουσα τὴν χιόνα, ἢ ὅτι οὐ κατὰ παντὸς, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἔτους, ἵνα εἰς ὑπερβολὴν ἄρῃ τὸν λόγον, λέγων καὶ χειμῶνι καὶ θέρει χιονίζεσθαι τὴν Αἴτνην. ὀξεῖαν δὲ τὴν χιόνα φησὶν, ἤτοι παρὰ τὴν πυκνότητα τῆς καταφορᾶς, ἢ παρὰ τὴν ψυχρότητα, ὅτι οἱ ἰφαπτόμενοι ὁμοίόν τι πάσχουσι τοῖς κεντουμένοις. ἁπλάστου δὲ πυρὸς, ἀπροσπελάστου, ἢ πολλοῦ.

41. Ἀγνόταται ἐκ μυχῶν] ἀγνότατον τὸ πῦρ φησιν, ὅτι ἀγνιστικόν ἐστιν, ἢ καὶ παρὰ τὸ Θεῖον τὸ αὐτόθι γιγνόμενον, ᾧ καθαίρομεν, ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. χ. 482.)· "ἆρα θειώσω μέγαρον." τῇ δὲ τροπῇ ἐπιμένει διόλου, πυρὸς ποταμοὺς καὶ πηγὰς λέγων, διὰ τὴν ἄγαν τοῦ πυρὸς ἀνάδοσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἀφ' ἧς τινος Αἴτνης ἀναφυσῶνται καὶ ἀναδίδονται ἐκ τῶν μυχῶν ἀπροσπελάστου πυρὸς πηγαί· οἱ δὲ ποταμοὶ τοῦ πυρὸς ἐν μὲν ἡμέρᾳ ῥοῦν καὶ φθορὰν προχέουσι καπνοῦ, αἴθωνα, ἤτοι μέλανα, ἢ καυστικόν· ἐν δὲ νυκτὶ ἡ ξανθὴ τοῦ πυρὸς φλὸξ ἐκρήγνυσι τοῦ ὄρους τὰς πέτρας, καὶ εἰσκυλίει τῇ παρακειμένῃ θαλάσσῃ.

47. Ἀφαίστοιο ἑρπετὸν] ὁ Τυφὼν, παρόσον ἐξ αὐτοῦ, ἤτοι δι' αὐτὸν, οἱ τοῦ πυρὸς ἀναδίδονται πρηστῆρες. κρουνοὺς μὲν τροπικῶς φησιν ὡς ἐπὶ ποταμοῦ. ἐμφαίνει δὲ τὰς τοῦ πυρὸς ἀναφυσήσεις. ὁ δὲ νοῦς· ἐκεῖνο δὲ τὸ τοῦ Ἡφαίστου ἑρπετὸν κρουνοὺς πυρὸς δεινοτάτους ἀναδίδωσι, θαυμαστὸν μὲν ἰδεῖν, θαυμαστὸν δὲ καὶ τῶν παριόντων καὶ ἑωρακότων ἀκοῦσαι.

52. Ἐν μελαμφύλλοις] τοῖς πολυδένδροις. ἡ γὰρ τῶν δένδρων πυκνότης βαθεῖαν ἀπεργάζεται τὴν ὕλην. Ζητητέον δὲ, πῶς φησι τὸν Τυφῶνα ἐνδεδέσθαι ταῖς τῆς Αἴτνης κορυφαῖς, ὃν φησιν ὑπ' αὐτῇ κεῖσθαι; ῥητέον δὲ, ὅτι ὑπόκειται μὲν αὐτῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ

τὸν νῶτον, ἐπίκειται δὲ τῷ στήθει ἡ Αἴτνη ὥσπερ δεσμὸς καὶ σχοινίον ἐν μέσῳ αὐτὸν συνέχουσα.

54. Χαράσσοισα] ἐπιζύουσα, ἐπινύσσουσα. ὁ δὲ νοῦς· τὸ ὑπεστρωμένον ἕδαφος κεντρῶδες κεντεῖ καὶ ἐπιζύει τὸ τοῦ Τυφῶνος νῶτον· τῆς δὲ κεντρώσεως αἴτιόν ἐστι τὸ τῇ Αἴτνῃ ἐπικείμενον βάρος. τὸ μὲν κεκλιμένον νῶτον κεντεῖ ἐπιζύουσα ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἐδάφους κεντρώδης στρωμνή.

56. Εἶη Ζεῦ] ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον ἐκίνησε καὶ τὰς συμμορίας αὐτοῦ διεξῆλθεν, ὥσπερ φόβῳ διατιθεὶς πρὸς τὰ διηγήματα, κατεύχεται τὸν Δία ἔχειν εὐμενῆ. ὁ δὲ νοῦς· εἴη σοι, φησὶν, ὦ Ζεῦ, ἀρέσκειν, ὅστις τοῦτο τὸ ὄρος περιέπεις, τὴν Αἴτνην, ἢ ἐστι τῆς εὐκάρπου Σικελίας πρόσωπον, ἤτοι διὰ τὸ ἐπιφανὲς, ἢ διὰ τὸ ὕψος. συμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης ὁ Ζεύς. Γαίας δὲ μέτωπον τὴν Αἴτνην μεταφορικῶς φησὶν ἀπὸ τῶν ζώων, ἤτοι διὰ τὸ ἐπίσημον αὐτὴν εἶναι, ἢ διὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀνάβασιν.

58. Τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν] τούτου οὖν τοῦ ὄρους τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴτνην ὀνόμασε οἰκιστὴς Ἱέρων ἐδόξασεν, ἀναπηρύξας κατὰ τὰ Πύθια· ἀνεκήρυξε γὰρ ὑπὲρ τὸ καλλίνικον ἅρμα τοῦ Ἱέρωνος ὁ κήρυξ, οὖσαν αὐτοῦ πατρίδα.

64. Ναυσιφορήτοις] ὡς τοῖς διὰ νηὸς φερομένοις ἀνδράσι χάρις καὶ ἡδονὴ πρώτοις φερομένοις διὰ θαλάσσης, πόθιμον καὶ οὔριον ἐπιπνεῦσαι ἄνεμον, οὕτω καὶ τῇ Αἴτνῃ ἀνακτισθείσῃ πρῶτον ἐν ἀγῶσιν ἐπιφανεστάτην γενέσθαι φησί.

67. Ἐοικότα γὰρ] εἰκὸς γὰρ καὶ πρέπον φησὶ, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῆς ἀρξάμενον, τοῦτον καὶ τέλους ἐνδόχου τεύξεσθαι. οὕτως οὖν καὶ τὴν Αἴτνην ἐκ πρώτης * ἀρξαμένην ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐπίδοξον εἶναι ὑπολαμβάνω καὶ διηνεκῶς εὐπραγήσειν.

69. Ὁ δὲ λόγος] ὁ δὲ ἡμὸς ἐγκωμιαστικὸς λόγος, φησὶ, κοσμεῖ καὶ δοξάζει τὴν Αἴτνην ταῖς συντυχίαις ταύταις τῆς νίκης, καὶ εἰς τὸ λοιπὸν αὐτὴν ἱππίοις τε καὶ στεφάνοις ἐνδόξου καὶ σὺν θαλίαις καὶ κώμοις ἡδέσιν ὀνομαστὴν ἀποδείκνυσιν, ὥστε τὴν μνήμην αὐτῆς διαμένειν ἄσβεστον.

74. Λύκιε καὶ Δάλοιο ἀνάσσων] ὦ Λύκιε Ἄπολλον καὶ τῆς Δήλου βασιλεύων καὶ τοῦ Παρνασσοῦ, τοῦ ἐν Φωκίδι ὄρους, τὴν Κασταλίαν κρήνην φιλῶν, ἰθελήσαις σαῦτα, ἃ εὔχομαι, τῷ σῷ νόῳ πρόττειν καὶ συμπεραίνειν, καὶ εὐανδρον ἀποστελεῖν τὴν χώραν.

79. Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ] ἐκ θεῶν γὰρ, φησὶ, ταῖς ἀνθρωπίναις ἀρεταῖς πᾶσαι μηχαναὶ δωροῦνται. κατὰ δαίμονα γάρ τινα σοφοὶ, καὶ ταῖς χερσὶν ἀνδρεῖοι, καὶ ἄγαν εὐγλωσσοι, καὶ δυνατοὶ κατὰ τὸ λέγειν ἐγένοντο.

82. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον] τὸν δὲ Ἱέρωνα ἐγκωμιάσαι προθυμούμενος ἐλπίζω παρὰ σκοπὸν μὴ βίψειν τὸν ὕμνον, ἀντὶ τοῦ, κατὰ σκοπὸν δοκῶ βαλεῖν τοὺς ὕμνους, καὶ ἄξιον ὄντα τὸν Ἱέρωνα ἀνυμνεῖν.

84. Μὴ χαλκοπάραον] τὸ ὑπέρθατον, οὕτω· μὴ ὥσπερ χαλκοπάραον ἄκοντα παλάμᾳ δονέων ἀγῶνος ἔξω βαλεῖν.

86. Μακρὰ δὲ ῥίψαις] ἐλπίζω δὲ μακρῶς καὶ δυνατῶς ἀκοντίσας παρελθεῖν καὶ νικῆσαι τοὺς ἐναντίους.

87. Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος] τὸ εἰ τοῦτο νῦν εὐκτικόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ εἴθε. εἴθε γὰρ, φησὶν, ὁ πᾶς χρόνος τήν τε εὐδαιμονίαν καὶ τὸν πλοῦτον ἐπ' εὐθείας ἀγάγοι, καὶ τῶν καμάτων τῶν τῆς λιθουρίας ἐπίλησιν ἀγάγοι, ὡς ἐγὼ τοὺς ἐναντίους νικῆσαι προσδοκῶ.

89. Καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι] καμάτων, φησὶ, τῶν συνεχόντων τὸν Ἱέρωνα ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθουρίας. φησὶ γάρ που καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Γελώων πολιτείᾳ, Γέλωνα τὸν τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸν ὑδέρῳ νοσήματι τὸν βίον τελευτῆσαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἱέρωνα, ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ, δυσουρίᾳ δυστυχῆσαι.

* f. νίκης.

91. Ἢ κεν ἄν μνάσειεν] καὶ τάχα ἂν εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγοι, ὁποίας ὁ Ἱέρων ἐν τοῖς πολέμοις, τῇ πολεμικῇ ἑαυτοῦ καὶ ὑπομονητικῇ ψυχῇ, ὑπέμεινε μάχας, ἡνίκα ἐκτῶντο τὴν Σικελικὴν τυραννίδα, ἣν αὐτοῖς οἱ Θεοὶ ταῖς ἑαυτῶν μηχαναῖς ἐδωρήσαντο, ὁποίαν οὐδεὶς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων δρέπεται, τοῦ πλούτου οὖσαν στεφάνωμα τίμιον. φασὶ δὲ τὸν Ἱέρωνα καὶ πρὸς Γέλωνα τὸν ἀδελφὸν ἐστασιακέναι, τῆς ἀρχῆς ἕνεκα. Ἄλλως. Ἢ κεν ἂν μνάσειεν] ἀναμνήσειεν ἂν ὁ χρόνος, εἰ ἐπίλησις γένοιτο τῶν καμάτων, ὥστε φανερὰν αὐτοῦ γενέσθαι τὴν ἀρετὴν, ἣν εἶχεν ἐν πολέμοις.

94. Ἀνίχ' εὑρίσκοντο Θεῶν] ὁ μὲν λόγος ἐστὶ περὶ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος, τῶν τυραννησάντων ἐν Συρακούσαις. τὸ δὲ σημαινόμενον· ὅτε σὺν τῇ τῶν Θεῶν μηχανῇ ἀνεκτῶντο τὴν βασιλείαν. τιμὴν γὰρ εἴωθε τὴν βασιλείαν ὀνομάζειν.

96. Νῦν γε μὰν τὰν Φιλοκτήταο δίκαν] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος τὸν Φιλοκτήτου τρόπον ὁ Ἱέρων μετερχόμενος ἐστρατεύθη καὶ τὴν μάχην ἐνίκησε. φορεῖον δὲ φερόμενος ὁ Ἱέρων διὰ τὴν λιθουρίαν, κατηγωνίζετο τοὺς ἐναντίους. παραβάλλων δὲ αὐτὸν, τῷ Ποίαντος Φιλοκτήτῃ παρείκασε.

98. Σὺν δ' ἀνάγκᾳ φίλον] σὺν δὲ τῇ ἀνάγκῃ τῆς νόσου καί τις ὑπερήφανος ἔσανε καὶ ἐκολάκευσιν αὐτὸν, τὸν Ἱέρωνα δηλονότι. βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι καὶ νοσοῦντα αὐτὸν πολλοὶ τῶν ὑπερηφάνων ἐκολάκευσαν. Ἄλλως. αἰνίσσεται δὲ τοῦτο εἰς Ἀναξίλαον, τὸν τῶν Ῥηγίνων βασιλέα, βουληθέντα Λοκροὺς καταπολεμῆσαι τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐμποδισθέντα τῇ τοῦ Ἱέρωνος ἀπιλῇ. ὅτι δὲ Ἀναξίλαος Λοκροὺς ἠθέλησεν ἄρδην ἀπολέσαι, καὶ ἐκωλύθη πρὸς Ἱέρωνος, ἱστορεῖ καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Νάσοις. ἕτεροι δὲ τὸν Θήρωνα λέγειν ἔφασαν, ὡς τοῦ Θήρωνος μεγάλα μὲν δυναμένου, κολακεύοντος δὲ τὸν Ἱέρωνα.

100. Φαντὶ δὲ Λαμνόθεν] ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ καὶ Βακχυλίδης συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἕλληνες ἐκ Λήμνου μετεστείλαντο τὸν Φιλοκτήτην, Ἑλένου μαντευσαμένου. εἵμαρτο γὰρ, ἄνευ τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὴν Ἴλιον.

101. Μεταλλάσσοντας] ἐπιζητήσοντας. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ μέταλλα ἐπιζητούντων. ἐπεὶδὴ δὲ διὰ τὸ πάθος τῷ Φιλοκτήτῃ τὸν Ἱέρωνα εἴκασε, τῇ ἐπιξεργασίᾳ χρώμενος ἐπιπλέον αἴρει (G. συνίρει) τὰ ἐγκώμια. ὁ δὲ νοῦς· φασὶν ἐκ Λήμνου τῷ Ἕλκει καταπονούμενον τὸν τοῦ Ποίαντος υἱὸν τοξότην ἐπιζητήσοντας ἑλθεῖν τοὺς ἰσοθέους ἥρωας.

105. Ὅς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν] ὅς τις Φιλοκτήτης τὴν Ἴλιον ἐπόρθησε, καὶ ἐπὶ τέλος ἤγαγε τοῖς Ἕλλησι τοὺς πόνους· ἀνεῖλε γὰρ τὸν Πάριν· ἀσθενεῖ μὲν καὶ ἀδυνάτῳ σώματι βαδίζων, ἀλλὰ μεμοιραμένον ἦν τὸ τὴν Ἴλιον ἁλῶναι τοῖς Ἡρακλείοις τόξοις.

109. Ὄτω δ' Ἱέρωνι Θεὸς] οὕτω δὲ, φησὶ, τῷ Ἱέρωνι ὁ Θεὸς ὀρθωτὴρ καὶ ἰατὴρ γένοιτο, ὡς καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ. φησὶ γὰρ Διονύσιος, χρησμοῖς Ἀπόλλωνος ἀπολουσάμενον τὸν Φιλοκτήτην ἀφυπνῶσαι. τὸν δὲ Μαχάονα ἀφελόντα τοῦ ἕλκους τὰς διασπείσας σάρκας, καὶ ἐπικλύσαντα οἴνῳ τὸ στρῶμα, ἐπιστάσαι βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εἰλήφει παρὰ Χείρωνος καὶ οἵτως ὑγιασθῆναι τὸν ἥρωα. Ἄλλως. Οὕτω δ' Ἱέρωνι Θεὸς] οὕτως οὖν καὶ τῷ Ἱέρωνι, ὡς τῷ Φιλοκτήτῃ, ὁ Θεὸς ὀρθωτὴρ καὶ ὑγείας αἴτιος γένοιτο εἰς τὸν ἑπόμενον χρόνον, ὧν ἐπιθυμεῖ, εὐχείρισαν παρεχόμενος. Ἄλλως. οὕτω δὲ τῷ Ἱέρωνι ὀρθωτὴρ καὶ θεραπευτὴς καὶ ἰατὴρ ὁ Θεὸς γένοιτο, ὡς καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ.

112. Μοῖσα καὶ παρ Δεινομένει] ὦ Μοῦσα, πείθου μοι χορεῦσαι καὶ παρὰ τῷ Ἱέρωνος υἱῷ, Δεινομένει, στοινὴν καὶ ἀντέκτισιν τῶν νικηφόρων ἅρματι παρεχομένην τὸ ἐγκώμιον. οὐ γὰρ ἀλλοτρία ἡδονὴ τῷ παιδὶ τοῦ πατρὸς νίκη. Δεινομένης δὲ υἱὸς Ἱέρωνος ἐκ τῆς Νικοκλέους τοῦ Συρακουσίου θυγατρὸς, κατὰ Φίλιστον καὶ Τίμαιον. ἐκ γὰρ τῆς Ἀναξιλάου θυγατρὸς, καὶ τῆς Θήρωνος ἀνεψιᾶς, οὐκ ἐπαιδοποίησεν ὁ Ἱέρων, προγήμας ταύτην. ὅθεν ἔστι καὶ ὁ παῖς ὁμώνυμος τῷ πάππῳ. Δεινομένης γὰρ ὁ πατὴρ Ἱέρωνος.

116. Ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας] ἄγε τοίνυν, ὦ Μοῦσα, ἐπὶ τῷ τῆς Αἴτνης βασιλεῖ Δεινομένει προσφιλέστατον ἀνεύρομεν ὕμνον.

118. Τῷ πόλιν κείναν] ᾧ τινι Δεινομένει, ὁ Ἱέρων δηλονότι, τὴν Αἴτνην ἔκτισε καὶ διοικεῖν ἔδωκε σὺν θείᾳ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς νόμοις τῆς Δωρίου δικαιοσύνης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, διοικεῖν ἔδωκεν. Ἄλλως. ἀνακτίσας τὴν Κατάνην ὁ Ἱέρων καὶ Αἴτνην μετονομάσας, διοικεῖν Δεινομένει τῷ υἱῷ ταύτην δέδωκεν, ἐν νόμοις τῆς Δωρίδος στάθμης. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ στρατηγὸν αὐτῆς κατέστησεν αὐτόν, ἐλευθέρους ἀφεὶς τοὺς Αἰτναίους καὶ τοῖς Λακωνικοῖς τρόφοις ἢ νόμοις χρωμένους.

120. Ταλίδος στάθμας] νόμῳ Δωρίδος δικαιοσύνης ἀπὸ Τάλλου τοῦ ἐπιφανεστάτου τῶν Δωριέων, ὃς ἐβασίλευσε τῶν περὶ Ἰταλίαν οἰκησάντων. ἔνιοι δὲ τὸ Ταλίδος στάθμας τῆς Λυκούργου φασὶ νομοθεσίας. οὗτος γὰρ ἐνδέκατός ἐστιν ἀπὸ Ἡρακλέους, ὡς Ἔφορος ἱστορεῖ. ὁ οὖν Ἱέρων Γελῴους καὶ Μεγαρεῖς καὶ Συρακουσίους, ὄντας τῶν Δωριέων ἀποίκους, ἐνῴκισε τῇ Αἴτνῃ. καὶ οὕτως ἂν ὁ λόγος ἀκολουθίαν ἔχοι, ὡς, Δωριεῦσιν οὖσιν Αἰτναίοις, καὶ Λακωνικοὺς νόμους θέσθαι τὸν Ἱέρωνα.

121. Θέλοντι δὲ Παμφύλου] Πάμφυλος καὶ Δύμας καὶ Δῶρος, υἱοὶ Αἰγιμίου, ἀφ' ὧν Παμφυλὶς καὶ Δυμανὶς φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι. ὁ δὲ νοῦς· θέλουσι δὲ οἱ Ταλλίδαι, τουτέστιν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀπὸ Ἡρακλείους καὶ Παμφύλου κατάγεσθαι. Ἄλλως. οἱ Δωριεῖς οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον, μίαν οὖσαν τῆς τετραπόλεως τὴς ἐν Περῤῥαιβίᾳ, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασσοῦ Δωρίδα, ἐξάπολιν οὖσαν. ἐστὶ δὲ Ἐρινεὸν, Κύτινον *, Βοιὸν, Λίλαιον, Κάρφεια, Δρυόπη. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις εἰς Λακεδαίμονα κατέρχονται. ὁ δὲ νοῦς ἑταμφοτερίζει. θέλουσι δὲ οἱ ἀπὸ Παμφύλου Ἡρακλέους ἀπόγονοι, Δωριεῖς, οἱ παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ταϋγέτου μένοντες, ἐμμένειν τοῖς Αἰγιμίου νόμοις.

123. Ὀχθαις ὕπο Ταϋγέτου] Ταΰγετον, ὄρος Λακωνικὸν, οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται (Od. ζ. 103.)· "Ἠ κατὰ Ταΰγετον περιμήκετον."

125. Ἔσχον δ' Ἀμύκλας] κατέσχον τὴν Σπάρτην. ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικήν.

126. Πινδόθεν λέγει, ὅτι οἱ Δωριεῖς, διὰ Πίνδου τὴν κάθοδον ποιησάμενοι, εὐχερῶς τῆς Πελοποννήσου ἐγένοντο ἐγκρατεῖς. Πίνδος δὲ Περῤῥαιβίας ὄρος. Ἄλλως. Πινδόθεν τοὺς Ἡρακλείδας θέλει λέγειν ὁρμῆσαι, καθ' ὃν χρόνον ἀνεκτήσαντο τὴν Πελοπόννησον καὶ Λακωνικήν.

127. Βαθύδοξοι γείτονες] ἔδει σύνοικοι εἰπεῖν. ἀλλὰ ῥητέον, ὅτι ἱστοροῦσι τινὲς τοὺς Διοσκούρους μετῳκηκέναι εἰς Ἄργος. γειτνιᾷ δὲ τὸ Ἄργος τῇ Λακεδαίμονι. καὶ οὕτως ὁ Πίνδαρος κατὰ λόγον γείτονάς φησι τοὺς Λακεδαιμονίους τῶν Διοσκούρων.

130. Ζεῦ τέλει'] ὦ Ζεῦ τέλειε, διὰ παντὸς τοῖς Αἰτναίοις, τοῖς περιοικοῦσι τὸν Ἀμένη † ποταμὸν, τοιαύτην μερίδα βασιλεῦσί τε καὶ δημόταις παράσχου, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν ἐλευθερίᾳ εἰσίν. οἱ δὲ τοιαύτην μοῖραν τοῖς Αἰτναίοις ἀνδρείας θείαν καὶ Λακεδαιμονίοις κατὰ πόλεμον ἔχουσε. δίδου τοῖς βασιλεῦσι καὶ ἀστοῖς, μοῖραν εὐτυχίας.

134. Σύν τοι τίν κεν ἀγητὴρ] σὺν σοὶ, ὦ Ζεῦ, ὁ τῆς Σικελίας ἡγητὴρ, ἤγουν βασιλεὺς, Ἱέρων, τῷ ἑαυτοῦ υἱῷ Δεινομένει ἐντελλόμενος τὸν τῶν Αἰτναίων δῆμον ἐπιστρέποι διὰ παντὸς εἰς σύμφωνον καὶ εἰρηναίαν ἡσυχίαν.

137. Λίσσομαι, νεῦσον Κρονίων] καθικετεύω σε, ὦ Κρόνου παῖ, Ζεῦ ἐπίνευσον, ὅπως ὅ τε τῶν Φοινίκων, καὶ ὁ τῶν Καρχηδονίων, καὶ Τυρσηνῶν ῥόμβος, ἥσυχον καὶ εἰρηναῖον ἔχῃ τὸν οἶκον. ἢ ἐπίνευσον θεασάμενος τὴν περὶ τῆς Κύμης ναυμαχίαν, ἃ καταπολεμηθέντες ὑπὸ τῷ Ἱέρωνι πεπόνθασιν. Ἄλλως. χαρίεσταται ἐκ τοῦ ῥόμβου τὴν τῶν βαρβάρων ἀκοσμίαν ὑπεστήσατο, ὡς καὶ Ὅμηρος (Iliad. δ. 436.)· "Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει." Ἄλλως. Τυρσηνοὶ καὶ Καρχηδόνιοι, οἳ εἰσι Φοινίκων ἀπόγονοι, διεμάχοντο πρὸς Κυμαίους· μελλόντων οὖν ἄρδην ἀπόλλυσθαι τῶν Κυμαίων,

* L. Ἐρινεὸς Κυτίνιον. † L. Ἀμένιον.

Ἱέρων συμμαχήσας, τοὺς μὲν Κυμαίους διέσωσε, τῶν δὲ Τυρσηνῶν τοὺς πλείστους ἀπώλεσε. κατεύχεται οὖν ὁ Πίνδαρος εἰρηνικὰ καὶ ἀσταισίαστα μένειν λοιπὸν τὰ πράγματα Καρχηδονίοις καὶ Σικελιώταις.

142. Οἷα Συρακοσίων] ὁποῖα γὰρ ὑπὸ τῷ ἄρχοντι καὶ βασιλεῖ τῶν Συρακουσίων Ἱέρωνι ἀναιρεθέντες πεπόνθασιν οἱ Καρχηδόνιοι καὶ Τυρσηνοί.

145. Ὅς σφιν ἐν πόντῳ] ὅστις Ἱέρων ἀπὸ τῶν ταχειῶν νεῶν ἐνέβαλε τῇ θαλάσσῃ πᾶσαν τὴν ἡλικίαν.

146. Ἑλλάδ' ἐξέλκων] ἔνιοι μὲν Ἑλλάδα τὴν ἐν Σικελίᾳ ἤκουσαν. ἔνιοι δὲ Ἑλλάδα τὴν Ἀττικήν. ἱστορεῖται γάρ τι τοιοῦτον, ὅτι Ξέρξου μέλλοντος στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, πρίσβεις ἦλθον πρὸς Καρχηδονίους κελεύοντες πλεῖν ἐπὶ Σικελίαν, καὶ τοὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονοῦντας καταστρίψασθαι, καὶ οὕτως ὁρμᾷν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον. οἱ μὲν οὖν Καρχηδόνιοι ὑπήκουσαν. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον πρὸς Ἱέρωνα πρέσβεις ἦλθον παρ' Ἀθηναίων ἀξιοῦντες συμμαχεῖν τοῖς Ἕλλησιν. οἷς ὑπήκουσαν οἱ περὶ τὸν Γέλωνα, καὶ κατασκευασάμενοι διακοσίας ναῦς καὶ δισχιλίους ἱππέας καὶ μυρίους πεζοὺς τὸν τῶν Καρχηδονίων στόλον κατεναυμάχησαν κατὰ τῆς Σικελίας ὁρμῶντα, ὥστε καὶ τοὺς Σικελιώτας καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐλευθερῶσαι. Ἄλλως. Εἰκὸς δὲ ταῖς Ἐφόρου ἱστορίαις ἐντυχόντα (?) τὸν Πίνδαρον ἐξηκολουθηκέναι αὐτὸν αὐτῷ. ἱστορεῖ γὰρ Ἔφορος τοιοῦτον, ὅτι παρασκευαζομένου Ξέρξου τὸν ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι στόλον, πρίσβεις παραγενέσθαι πρὸς Γέλωνα τὸν τύραννον, ἱκετεύοντας, εἰς τὸν τῶν Ἑλλήνων σύλλογον ἐλθεῖν· ἐκ δὲ Περσῶν καὶ Φοινίκων πρέσβεις πρὸς Καρχηδονίους, προστάσσοντας ὡς πλεῖστον δίοι στόλον· εἰς Σικελίαν τε βαδίζειν, καταστρεψαμένους τοὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονοῦντας, πλεῖν ἐπὶ Πελοπόννησον. ἀμφοτέρων δὲ τὸν λόγον ὑποδεξαμένων, καὶ τοῦ μὲν Ἱέρωνος συμμαχῆσαι τοῖς Ἕλλησι προθυμουμένου, τῶν δὲ Καρχηδονίων ἑτοίμων ὄντων συμπρᾶξαι τῷ Ξέρξῃ, Γέλωνα διακοσίας ναῦς εὑρετπίσαντα καὶ δισχιλίους ἱππεῖς καὶ πεζοὺς μυρίους κατακοῦσαι στόλον Καρχηδονίων πλέοντα ἐπὶ Σικελίαν καὶ διαμαχησάμενον οὐ μόνον τοὺς Σικελιώτας ἐλευθερῶσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν. εἰκὸς οὖν ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ ἐντετυχηκέναι τὸν Πίνδαρον.

147. Αἱρέομαι πὰρ μὲν Σαλαμῖνος] αἱροῦμαι καὶ ἀποδέχομαι, φησί, τὴν παρὰ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων χάριν καὶ μισθόν, ὅτι ἐκινδύνευσαν ὑπὲρ πάσης τῆς Ἑλλάδος· ἤτοι λαμβάνω καὶ λογίζομαι σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος, τὴν τῶν Ἀθηναίων νίκην· ἢ αἱροῦμαι, φησί, τὴν τῆς Ἑλλάδος σωτηρίαν, τὸν παρ' Ἀθηναίων μισθόν· τουτέστιν ἡ παρὰ Σαλαμῖνος χάρις. λαμβάνω τὴν χάριν, τουτέστι τῆς Σαλαμῖνος τὴν μάχην, εἰς μισθὸν καὶ εἰς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος παρὰ Ἀθηναίων. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι εἰς Σαλαμῖνα ναυμαχήσαντες πρὸς τοὺς Πέρσας ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα.

149. Ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω] αἱροῦμαι καὶ ἀποδέχομαι, φησί, τὴν πρὸ Κιθαιρῶνος μάχην τῶν Σπαρτιατῶν, καθ' ἣν οἱ τοξόται τῶν πεζικῶν ἡγούμενοι περὶ Πλαταιὰς τὴν πεζικὴν ἀνετρέψαντο δύναμιν.

152. Πὰρ δὲ (sic sine γε) τὰν εὔυδρον ἀκτὰν Ἰμέρα] Ἰμέρας ποταμὸς Σικελίας, περὶ οὗ καὶ Αἰσχύλος φησὶν ἐν Γλαύκῳ (t. ii. p. 639. ed. Pauw.)·

> Καλοῖσι λουτροῖς ἐκλέλουμαι (μὲν) δέμας (f. -λουμένος δ.)
> Εἰς ὑψίκρημνον Ἰμέραν δ' ἀφικόμην (del. δ').

λέγει τοίνυν· παρὰ δὲ τὴν εὔυδρον ἀκτὴν τοῦ Ἰμέρα ποταμοῦ τὸν ὕμνον τοῖς τοῦ Δεινομένους παισὶ τελέσας, ἀπὸ κοινοῦ τὸ αἱρέομαι, ὅ ἐστιν ἐπιθυμῶ.

155. Τὸν ἐδέξαντο] ἤγουν ὃν τινα ὕμνον ἐδέξαντο παρὰ τῇ ἑαυτῶν ἀριστῇ τῶν πολεμίων ἀνδρῶν ἀναιρεθέντων. φασὶ δὲ τὸν Γέλωνα τοὺς ἀδελφοὺς φιλοφρονούμενον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ χρυσοῦς τρίποδας ἐπιγράψαντα ταῦτα (inter Simonidis Fragm. t. i. Brunck. Analect. n. 45. p. 134.)·

Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
Παῖδας Δεινομένευς τοὺς ῥίπτοδας ἤμενναι,
Βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη, πολλὴν δὲ παρασχεῖν
Σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην.

ἢ οὕτως· ὄντινα ὕμνον ἐδέξαντο νικήσαντες τοὺς Καρχηδονίους.

157. Καιρὸν εἰ φθέγξαιο] οἱ μέν φασι τὴν κατὰ πρόθεσιν λείπειν, ἵν' ᾖ· κατὰ καιρὸν εἰ φθέγξαιο, ἢ καιρίως λέγων, τῆς πολυλογίας τὰ πίστατα εἰς ἓν συντείνας καὶ συμπλέξας, ἐκφύγοις ἂν τὸν φθόνον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δικτύων. τὸ δὲ ἐξῆς· εἰ ἐν βραχεῖ φθέγξαιο, κατὰ καιρὸν, πολλῶν πίστατα συντανύσας, μείων ἔπεται μῶμος ἀνθρώπων. Ἄλλως. αἰσθάνεται ἑαυτοῦ ἐκπεπτωκότος. ὁ δὲ νοῦς· εἰ τὰ καίρια λέγεις τῶν πολλῶν εἰς ἓν συντεμὼν καὶ συμπλέξας, οὐκ ἀκολουθήσει μέμψις, οὐδὲ φθόνος. ὁ γὰρ αἰανὴς κόρος, ἤγουν αἰώνιος καὶ διηνεκὴς, καὶ ἡ μακρολογία, ἀμελύνει τὰς τῶν ἀκουόντων ταχείας ἀπάδις, ἀντὶ τοῦ διανοίας.

162. Ἀστῶν δ' ἀκοὰ] ἡ δὲ τῶν πολιτῶν, φησὶν, ἀκοὴ κρυφίως λυπεῖ τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις τῶν πολιτῶν κατορθώμασιν. ἀλλήλοις γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φθονοῦσιν. ἤτοι ἀντὶ τοῦ, λυπεῦνται οἱ πολῖται ἐπὶ τοῖς τῶν ἀλλοτρίων καλοῖς καὶ ἐπὶ τοῖς σοῖς, Ἱέρων, καλοῖς φθονοῦσί τινες.

164. Ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ] ἀλλ' ὅμως βέλτιον φθονεῖσθαι ἤπερ οἰκτείρεσθαι.

165. Μὴ παρίει καλὰ] μὴ οὖν παρέλκου, μηδὲ παρόρα τὰ καλὰ, ὦ Ἱέρων, διὰ τὸν φθόνον, ἀλλὰ τὸν νῦν τεταγμένον σοι δῆμον δικαίῳ καὶ ἀγαθῷ κυβέρνα πηδαλίῳ. τὸ νώμα γὰρ ἀντὶ τοῦ κυβέρνα.

166. Ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι] ἄκμονα, τὸ στόμα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευόντων ἔφη. πρὸς ἄκμονα δὲ ἀψευδῆ χάλκευε τὴν γλῶσσαν, ὅ ἐστι, φιλαλήθης ἴσο, ἤτοι ἀλήθευε. ἴσως δέ τι ἐπηγγείλατο τῷ Πινδάρῳ ὁ Ἱέρων.

169. Εἴ τι καὶ φλαῦρον] λείπει ὁ γάρ· ἐὰν γάρ τι καὶ εὐτελὲς παρὰ σοῦ λεχθῇ καὶ ὁρμήσῃ, τοῦτο μέγα καὶ διὰ πάντων φέρεται. φησὶ δὲ μεγάλα εἶναι τὰ τῶν ἀρχόντων ἁμαρτήματα, κἂν εὐτελῆ τυγχάνῃ. εἰ καί τι οὖν εὐτελὲς ἁμάρτῃς, καὶ τοῦτο μέγιστον ἔσται.

171. Πολλῶν ταμίας] πολλῶν γὰρ βασιλεὺς τυγχάνεις, καὶ δισσότης, καὶ διοικητής. βασιλεὺς γὰρ ἦν.

172. Πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροισι] τῷ τε ἀληθεῖ καὶ τῷ ψευδεῖ· ἢ σοὶ καὶ τῷ υἱῷ. ὁ δὲ Σιδώνιος, σοὶ καὶ τοῖς ὑποτεταγμένοις.

173. Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ] εὐγενεῖ. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν εὐγενῶν φυτῶν. εὐγενεῖ δὲ, φησὶ, τρόπῳ περιμένων, εἰ δή τι φιλεῖς τὴν ἡδεῖαν τῶν ἐγκωμίων ἀκοὴν, μὴ ἀπόκαμνε πρὸς τὰς δαπάνας. ἐκ δὲ τούτου προτρέπεται τὸν Ἱέρωνα, μισθὸν αὐτῷ παρασχεῖν, τοῦ ἐπινικίου χάριν.

176. Ἐξίει δ' ὥστε (sic) κυβερνάτας ἀνὴρ] ὥσπερ δὲ κυβερνήτης ἄριστος, ἔα πρὸς πνεῦμα τὸ ἱστίον. τροπικῶς δὲ οὕτω φησὶν, ἵνα ὡς ἱστίον μὲν τὸν μισθὸν, πνεῦμα δὲ τὸ ἐγκώμιόν ἀκούσωμεν.

178. Μὴ δολωθῇς] μὴ δολωθῇς, φησὶν, ὦ προσφιλέστατε Ἱέρων, τῇ ἐχθροτάτῃ φιλοκερδείᾳ.

179. Ὀπισθόμβροτον] τὸ φροντίδος ἀξιούμενον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, τὸ μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ θάνατον λεγόμενον ἐγκώμιον, ἤτοι, τὸ μετὰ ταῦτα ἐσόμενον τῆς δόξης καύχημα.

181. Οἷον ἀποιχομένων] ὅπερ μόνον τῶν τεθνηκότων ἀνθρώπων τὸν βίον καταμηνύει τοῖς τε λογίοις καὶ ποιηταῖς. οἱ δὲ οὕτως· τὸ μετὰ ταῦτα ἐσόμενον τῆς

δόξης καύχημα, μόνον τῶν τεθνηκότων ἀνθρώπων τὸν βίον καταμηνύει τοῖς τε λογίοις καὶ ἀοιδοῖς· λογίοις μὲν, τοῖς πιεζογράφοις, ἀοιδοῖς δὲ, τοῖς ποιηταῖς.

184. Οὐ φθίνει Κρίσου] οὐδαμῶς φθείρεται, φησὶ, καὶ λήθην λαμβάνει ἡ τοῦ Κρίσου φιλοφρονητικὴ ἀρετή. ὅτι δὲ πλούσιος καὶ φιλόφρων ὁ Κρῖσος ἦν, δῆλος ὁ λόγος.

185. Τὸν δὲ ταύρῳ] κατὰ δὲ τοὐναντίον, φησὶ, Φάλαριν τὸν ἐν τῷ χαλκῷ βοῒ κατακαύσαντα τοὺς ἀνθρώπους αἰσχρὰ φάτις ἔχει. τὸν δὲ τοῦ Φαλάριδος ταῦρον οἱ Ἀκραγαντῖνοι κατεπόντωσαν, ὥς φησι Τίμαιος. τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει δεικνύμενον μὴ εἶναι τοῦ Φαλάριδος, καθάπερ ἡ πολλὴ κατέχει δόξα, ἀλλ' εἰκών ἐστι Γέλωνος τοῦ ποταμοῦ. κατασκευάσαι δὲ αὐτὸν φασι Περίλαον καὶ πρῶτον ἐν αὐτῷ κατακαῆναι. καὶ Καλλίμαχος (Fragm. 119. p. 487. t. i. Ern.)·

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὀλιθρον
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον.

ὁ δὲ νοῦς· τοῦ μὲν Κρίσου οὐδαμῶς φθείρεται ἡ φιλοφρονητικὴ ἀρετὴ, τὸν δὲ χαλκῷ ταύρῳ τῶν ξένων καυστῆρα καὶ ἀνηλεῆ τὸν νοῦν, Φάλαριν, αἰσχρὰ πανταχοῦ κατέχει φήμη.

188. Οὐδέ μιν φόρμιγγες] οὐδὲ αὐτὸν, φησὶ, τὸν Φάλαριν αἱ ἐποικίδιαι κιθάραι παρὰ συμποσίοις καὶ δείπνοις εἰς κοινωνίαν ἡδεῖαν δέχονται (λείπει γὰρ τῷ λόγῳ ἡ εἰς πρόθεσις) ταῖς τῶν παίδων ὁμιλίαις καὶ τοῖς ὕμνοις, τουτέστιν, οὐδέποτε τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίοις παῖδες ὑμνοῦσιν.

191. Τὸ δὲ παθεῖν εὖ] τὸ δὲ ἐπιτυχεῖν ἀέθλων καὶ ἀγῶνος, καὶ εὖ πρᾶξαι, πρωτεύει· ἀνυμνεῖσθαι δὲ νικήσαντα, δευτέρα μοῖρα. ἀμφοτέροις δὲ τούτοις ὃς ἂν ἐπιτύχῃ καὶ κρατήσῃ, στέφανον ὑψηλότατον δέχεται.

CARMEN II.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Πυθίων εἴδους.

Τῆς δευτέρας ᾠδῆς ἡ μὲν στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιε. Τὸ ά δίμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν, λελυμένους ἔχον τοὺς δύο πόδας. Τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ έ χοριαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ς' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικόν, τῆς πρώτης συλλαβῆς διαφόρου οὔσης. Τὸ ή χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ' τρίμετρον ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ ί ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια μονόμετρον ἀναπαιστικόν. Τὸ ιβ' δίμετρον ἐπιχοριαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ιγ' τρίμετρον ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ ιδ' δίμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικὸν Εὐριπίδειον. Τὸ ιέ πενθημιμερὲς ἰαμβικόν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιδ'. Τὸ ά δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ β' δίμετρον ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' δίμετρον χοριαμβικὸν καταληκτικόν. Τὸ δ' τρίμετρον ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον, ἀπὸ ἰαμβικῆς ἀρχόμενον καὶ κατακλειόμενον ἰαμβικῇ. Τὸ έ παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ς' Γλυκώνειον, τοῦ πρώτου ᾠδοῦ ἀδιαφόρου, εἶτα τροχαίου, εἶτα διϊάμβου. Τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν Πινδαρικόν, ἀπὸ τροχαίου εἰς τροχαῖον. Τὸ ή σύνθετον ἀπὸ παίωνος καὶ διμέτρου Ἰωνικοῦ ἀκαταλήκτου, τοῦ δὲ ἀνακλωμένου καὶ τοῦ ἀπὸ μείζονος. Τὸ θ' πενθημιμερὲς ἰαμβικόν. Τὸ ί Ἰωνικὸν δίμετρον κατακλειόμενον, ἐκ τροχαϊκῆς διποδίας. Τὸ ια' χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιβ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ιγ' Πινδαρικόν, διὰ τὸ πολλάκις τὸν Πίνδαρον αὐτῷ κεχρῆσθαι. σύγκειται δὲ ἐξ ἀντισπάστου καὶ χοριάμβου καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. Τὸ ιδ' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἀκατάληκτον.

Τῷ αὐτῷ Ἱέρωνι ἅρματι] καὶ οὗτος ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι ἐπιγέγραπται, νικήσαντι ἅρματι. ἄδηλον δὲ, εἰς ποῖον ἀγῶνα. διιστασίασται γὰρ οὐ μετρίως τοῖς περὶ ἡμῶν. οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ ὅλως αὐτὸν φασιν ἐπινίκιον εἶναι· Τίμαιος δὲ, χαριστήριον· Καλλίμαχος δὲ, Νεμεακόν· Ἀριστόξενος δὲ καὶ Καλλίστρατος, Ὀλυμπιακὸν *, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ὁ εἰδογράφος. ἔνιοι δὲ Παναθηναϊκόν. αὐτίκα γοῦν Διονύσιος ὁ Φασηλίτης οὐκ οἴεται δεῖν γράφεσθαι (v. 6.), τῶν λιπαρῶν ἀπὸ Θηβῶν, ἀλλὰ, τῶν λιπαρῶν ἀπ' Ἀθηνῶν, διὰ τὸ Παναθηναϊκὸν εἶναι τὸν ἐπινίκιον. καταφέρεσθαι γάρ φησί πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσαρμάτους, καὶ εὐαρμάτους, καὶ λευκίππους, καὶ κυανόμπυκας, τέλειον εὐχερής τις ὤν. καὶ γὰρ καὶ ἄλλας πλείους λιπαρὰς καλεῖ, ὥστερ τὴν Σμύρναν· "καὶ λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει·" καὶ τὴν Αἴγυπτον, ἐν Διθυράμβοις (Fragm. p. 50.)· "Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίπρηνον †." καὶ τὰς Θήβας δέ που εἶπε λιπαράς· "Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μίγαν σκόπελον." ἄλλως τε εὐηθες, ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν φάναι τῷ Ἱέρωνι τὸ μέλος φέρεσθαι. οὐ γὰρ τὸ μέλος, ἀλλ' ἡ νίκη αὐτῷ Ἀθήνηθεν ἀφικνεῖται. ὁ δὲ Πίνδαρος οὐκ Ἀθηναῖος, ἀλλὰ Θηβαῖος, ὥστε, ἀπὸ Θηβῶν, δεῖ γράφεσθαι, ὅθεν ἦν ὁ Πίνδαρος, ὁ τὸ ποίημα συνθείς.

1. Μεγαλοπόλιες] μεγαλοπόλιας εἶπε τὰς Συρακούσας, ἐπειδὴ Ἀρχίας τέσσαρας πόλεις καταστρεψάμενος εἰς μίαν συνήγαγεν. εἰσὶ δὲ αὗται· Ἀχραδίνη, Νιάπολις, Ἐπιπολαὶ, καὶ Τύχη. οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος οὖν μεγαλοπόλιας εἶπε τὰς Συρακούσας. ὁ δὲ νοῦς· ὦ μεγαλοπόλιες Συράκουσαι, τοῦ μεγαλοπολέμου Ἄρεος τέμενος οὖσαι, ἀντὶ τοῦ, ἀνδρεῖοι ὄντες.

3. Ἀνδρῶν ἵππων τε] ἀνδρῶν σιδήρῳ καὶ ἵπποις χαιρόντων καὶ πολεμικῶν τροφοὶ οὖσαι δαιμόνιαι. τοῦτο δὲ εἴρηκε διὰ τὸ νεωστὶ Καρχηδονίους καὶ Λίβυας καὶ Τυρσηνοὺς ὑπὸ τῶν περὶ Γέλωνα καὶ Ἱέρωνα μὴ μόνον τῇ νήσῳ ἐπιπλεύσαντας καθηρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτοῖς τὴν Καρχηδένα γενέσθαι, ὥστε καὶ ὑπακούειν. τὸ γοῦν ἀνθρωποθυτεῖν φησὶν ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Τυρσηνῶν παύσασθαι αὐτοὺς, Γέλωνος προστάξαντος. ὅτι δὲ καὶ ἐκέλευσεν αὐτοὺς χρήματα εἰσφέρειν, Τίμαιος διὰ τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης ἀναγέγραφε.

6. Τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν] λιπαρὰς φησι τὰς Θήβας διὰ τὸν Διόνυσον, καὶ τὸν Ἡρακλῆ, καὶ αὐτόν. οὐκ αὐτὸς δὲ ὁ Πίνδαρος ἦκων εἰς τὰς Συρακούσας ταῦτά φησιν. οὐ γὰρ ἀφῖκται πρὸς τὸν Ἱέρωνα, ἀλλ' ἡ ᾠδὴ ἐπιστολιμαία ἐστίν. ἦτοι οὖν ἐκ τοῦ διακομίσαντος τὴν ᾠδὴν πρὸς τὸν τύραννόν ἐστιν ὁ λόγος, ἢ ἐκ τοῦ χοροῦ. διὰ γὰρ χοροῦ ἔπεμπε τοὺς ἐπινικίους. ὁ δὲ νοῦς· ἀπὸ τῶν εὐδαιμόνων Θηβῶν παραγίνομαι τὸ μέλος φέρων.

8. Ἀγγελίαν τεταορίας] ἦγουν ἀνακήρυξιν τοῦ ἅρματος τοῦ κατὰ τὴν χθόνα ἐλελίζοντος καὶ ἀνακινοῦντος.

9. Εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾧ] ἐν ᾗ ὁ εὐάρματος Ἱέρων νικῶν εὐσυνόπτοις καὶ διαυγεστάτοις στεφάνοις ἀνέδησε τὴν Ὀρτυγίαν. ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ γὰρ ἦν τὰ ἱπποτροφεῖα τοῦ Ἱέρωνος. Ὀρτυγίαν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς Σικελίας χερρόννησόν φησιν. αὕτη γὰρ νῆσος οὖσα τὸ πρότερον συνήφθη ταῖς Συρακούσαις.

12. Ποταμίας ἕδος] τῆς Ἀλφειαίας. φασὶ γάρ τινες τὸν Ἀλφειὸν ἐρασθῆναι τῆς Ἀρτέμιδος καὶ διώξαντα ἄχρι τῆς Ὀρτυγίας παύσασθαι. ὅθεν Ἀλφειαίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐκεῖ καθιδρύθη. νῦν δὲ ποταμίας εἶπεν. Ἄλλως. Ἴδρυται γὰρ ἄγαλμα Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῇ Ἀριθούσῃ· ἡ δὲ Ἀρέθουσα ἐξ Ἀλφειοῦ τοῦ ποταμοῦ δέχεται τὰ ῥεύματα. διὰ τοῦτο οὖν ποταμίαν Ἀρτεμιν αὐτὴν κατωνόμασε.

13. Τᾶς οὐκ ἄτερ]-ῆς τινος ἐκείνης, τῆς Ἀρτέμιδος δηλονότι, οὐ χωρὶς, τὰς πεποικιλμένας ἡνίας ἐχούσας πώλους ταῖς ἀγαναῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἐδάμασε καὶ ὑπέζευξε.

* G. ἔνιοι Πυθικὸν, ὡς Α. † Erat ἄγει πνήμων.

(τὸ δὲ κείνας τῷ πώλους συναπτέον.) ἐστὶ ἱππικὴ καὶ ἡ Ἄρτεμις. καὶ Ὅμηρος (Iliad. ζ. 205.)· "Τόνδε χολωσαμένη χρυσήδιος Ἄρτεμις ἔκτα."

16. Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα] τὸ ἐπὶ τῷ τίθησι συναπτέον. διδύμα δὲ ἡ Ἄρτεμις καλεῖται. ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ παρθένος Ἄρτεμις ἀμφοτέραις αὐτῆς ταῖς χερσὶ, καὶ ὁ ἐναγώνιος Ἑρμῆς, τὸν λαμπρὸν ἐπιτίθησι κόσμον τῷ ἅρματι.

18. Ὅ σ' ἐναγώνιος] ἐναγώνιος δὲ ὁ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγώνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος (in Fragm. vid. Stanlei. ad Agam. 524.)· "Ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ."

20. Ἔστον ὅταν δίφρον] ὅταν τὸν δίφρον καταζευγνύῃ, φησὶ, καὶ τὰ πεισιχάλινα ἅρματα, τὰς σειρὰς δηλονότι καὶ τὰ ζυγά. πεισιχάλινα δὲ πῶς τὰ ἅρματα; χαλινοῖς γὰρ οὐ χρῶνται πρὸς τὴν κατάζευξιν. ἤτοι οὖν τὰς ἡνίας δικτύον χαλινοὺς εἰρῆσθαι, διὰ τὸ χαλᾶσθαι αὐτὰς καὶ πάλιν ἕλκεσθαι, ἢ καὶ ἐπὶ τῶν κελήτων δικτύον. ἡγώνισται γὰρ καὶ κέλησιν. ὅταν οὖν ὁ Ἱέρων εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευάζῃ τὰ ἅρματα, ἡ Ἄρτεμις προσάπτεται αὐτοῦ τῶν ὀχημάτων, κατὰ τὸ Ὁμηρικόν (Iliad. ε. 799.)·

Ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἧψατο φώνησέν τε.

ἢ οὕτως· ἐπιτίθησι, φησὶ, τὰς χεῖρας ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἑρμῆς τῷ Ἱέρωνι, ὅταν εἰς τὸν εὔξεστον δίφρον καὶ τὰ πεισιχάλινα ἅρματα, ὅ ἐστι τὰς ἡνίας, καταζευγνύῃ τὸ ἵππειον σθένος, ἀντὶ τοῦ, ὅτε τοὺς ἵππους ζεύγνυσιν ὁ Ἱέρων, καλῶν τὸν Ποσειδῶνα, ὡς ἵππειον θεόν.

21. Ἕν θ' ἅρματα] ἢ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς, ἵν' ᾖ· ὅταν εἰς τοὺς δίφρους καὶ χαλινοὺς ζευγνύῃ τὸ ἵππειον σθένος, τουτέστι, τοὺς ἵππους.

24. Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσεν] ἄλλοις βασιλεῦσιν ἄλλος ποιητὴς ὕμνον εὐηχον καὶ εὐρυθμον, ἢ ἐφ' ᾧ ἐστιν αὐχεῖν, κατασκευάζει, ὄντα τὸν ὕμνον ἀμοιβὴν καὶ λύτρα τῆς ἀρετῆς. εἶτα ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ νοῦ· ἐγὼ δέ σε, ᾧ Ἱέρων· καὶ ἐπισυνάπτει ἐργασίαν.

27. Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν] περὶ μὲν τὸν Κινύραν, τὸν τῶν Κυπρίων βασιλέα, οἱ ὕμνοι γίνονται, ἐγὼ (f. ἐμὸς) δὲ περί σε. οὗτος δὲ ἦν Ἀπόλλωνος υἱὸς καὶ Πάφου, κατ' ἐνίους Εὐρυμέδοντος καὶ Παφίας νύμφης. ἐγένετο δὲ βασιλεὺς τῶν Κυπρίων καὶ ἱερεὺς τῆς Κυπρίας Ἀφροδίτης. ὁ δὲ νοῦς· χορεύουσι μὲν περὶ τὸν Κινύραν πολλάκις οἱ τῶν Κυπρίων ὕμνοι, ὅντινα ὁ χρυσοκόμης ἠγάπησεν Ἀπόλλων, ἱερέα καὶ σύντροφον καὶ συνήθη τῆς Ἀφροδίτης ὄντα. ἡ δὲ ἀνταπόδοσις τοῦ λόγου αὕτη· περὶ μὲν τὸν Κινύραν οἱ τῶν Κυπρίων ὕμνοι, περὶ δὲ σὲ ὁ ἐμὸς καὶ τῶν Συρακουσίων. Διαπορεῖται δὲ, τί ποτε ἐν τῷ τοῦ Ἱέρωνος ὕμνῳ τοῦ Κινύρα ἐμνημόνευσε; καί φασί τινες, ὅτι ὁ Κινύρας οὗτος ἱεροφάντης ταῖν Θεαῖν ἀπεδέδεικτο. Δεινομένους γὰρ υἱεῖς εἶσιν οἱ περὶ τὸν Ἱέρωνα, τοῦ τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου (G. Τριοπίου) τῆς Κύπρου εἰς Σικελίαν κομίσαντος. ὁ δὲ Κινύρας οὗτός ἐστιν, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυρίδαι τῇ Θεᾷ ἀνιέρωντο. ἢ οὕτως· εἰσὶν οἱ λέγοντες τὸν Δεινομένην, τὸν πατέρα Ἱέρωνος, ἀνέκαθεν τυγχάνειν Κύπριον. διὸ νῦν εὐλόγως γράφων εἰς τὸν Ἱέρωνα μέμνηται Κινύρου, οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται (Iliad. λ. 20.)·

Τόν ποτ' οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.

31. Ἱερέα κτίλον] Ὅμηρος μὲν τὸν προηγούμενον τῆς ποίμνης κριὸν κτίλον ὀνομάζει (Il. γ. 196. ν. 492.), ἡ δὲ τοῦ ὀνόματος ἐτυμολογία αὕτη οὐχ οὕτως ἔχει παρὰ Πινδάρῳ. ἔστι γὰρ παρὰ τὸ κτίσαι, ὅ ἐστι θρέψαι. καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος· "Ὀρικτίτου συὸς," τοῦ ἐν ὄρεσι τεθραμμένου (Fragm. p. 86.). νῦν οὖν κτίλον οἱονεὶ τὸν

συντεθραμμένον καὶ συνήθη λέγει καὶ εἰθισμένον τῇ χειρί. καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ πιθαρισεύεσθαι καὶ κτιλεύεσθαι λέγει (Fragm. p. ead).· "Ἔνθα ποιμένες* κτιλεύονται κάπρων λεόντων τε." ἀγαπᾶσθαι δὲ τὸν Κινύραν φησὶν ὑπὸ Ἀπόλλωνος, οὐχ ὅτι ἐρώμενος αὐτοῦ ἦν, ἀλλ' ὅτι ὑπὸ τῶν μουσικῶν ἐγκωμιαζόμενος.

32. Ἄγει δὲ χάρις] ἄγει δὲ αὐτὸν ἡ χάρις πρὸς ἀμοιβήν τινος ὑποστρεφομένη τῶν προϋπαρξάντων ἀσφαλεστάτων ἔργων (?). ὁ δὲ λόγος αὐτῷ, ὅτι προευεργετηθεὶς ὑπὸ Ἱέρωνος νῦν ἀμείβεται αὐτὸν τοῖς ὕμνοις καὶ ἐγκωμίοις. ἀντὶ γὰρ ἔργων ἡ χάρις ἄγει τὸν ποιητὴν εἰς τὸ λέγειν καὶ ὑμνεῖν, ἤτοι ὁ μισθός. ποίτινος (sic) δὲ, ἀμειπτικὴ.— Ἄλλως. ἔξωθεν προσδεκτέον τὸ χάριν, ὥστε εἶναι τὸν λόγον τοιοῦτον· ἡ δὲ χάρις χάριν ἄγει, ἀντὶ φίλων ἔργων σεσομένη τὸν εὐεργετήσαντα. ἢ ὀπιζομένη, ἀντὶ τοῦ ἀμειβομένη ἀνταποδιδοῦσα, ἐντρεπομένη. μετ' αἰδοῦς γὰρ χαρίζονται, ἀλλ' οὐ μετὰ θράσους. ἢ τὸ ὀπιζομένη, ἀντὶ τοῦ ὕστερον ἐπακολουθοῦσα. ἡ γὰρ ἀμειπτικὴ χάρις ὑστέρα τῆς προκαταρκτικῆς. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ τοὺς Λοκροὺς χάριν ὁμολογεῖν τῷ Ἱέρωνι, προευεργετήσαντι αὐτούς. Λοκροὺς δὲ, τοὺς Ἐπιζεφυρίους φησὶ, τοὺς πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ οἰκοῦντας.

34. Σὲ δ' ὦ Δεινομένειε παῖ] Ἀναξίλαν τοῦ Μισήνης καὶ Ῥηγίου τυράννου Λοκροῖς πολεμοῦντος, Ἱέρων πέμψας Χρόμιον τὸν κηδεστὴν, διεπείλησεν αὐτῷ, εἰ μὴ καταλύσαιτο τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον, αὐτὸν πρὸς τὸ Ῥήγιον στρατεύειν. οὗ δὴ πρὸς τὴν ἀπειλὴν ἐνδόντος, ἐν εἰρήνῃ διῆγον οἱ Λοκροί. ἐφ' οἷς οὖν ἔπαθον αἱ Λοκρίδες, ᾖδον καὶ καθύμνουν τὸν Ἱέρωνα. ὁ δὲ νοῦς· ἀνυμνοῦσι μὲν τὸν Κινύραν οἱ Κύπριοι· σὲ δὲ, ὦ Δεινομένειε παῖ, Ἱέρων, αἱ Ἐπιζεφύριαι παρθένοι προελθοῦσαι τῶν οἴκων, τῶν πολεμικῶν καμάτων ἐξ ἀπροσδοκήτου ἀπαλλαγεῖσαι, καὶ διὰ τὴν σὴν δύναμιν ἐλεύθερον βλέπουσαι. καὶ γὰρ Ἀναξίλας, ὡς ἔφαμεν, καὶ Κλεόφρων ὁ τούτου παῖς, Ἰταλίας ὄντες τύραννοι, ὁ μὲν ἐν Μεσήνῃ τῇ Σικελιωτικῇ, ὁ δὲ ἐν Ῥηγίῳ, τῷ περὶ Ἰταλίαν, πόλεμον ἠτίλουν Λοκροῖς. διαπρεσβευσάμενος δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἱέρων ἔπαυσε τοὺς Λοκροὺς τοῦ πολέμου.

39. Θεῶν δ' ἑφεσμαῖς Ἰξίονα φαντὶ ταῖς τῶν Θεῶν δὲ ἐντολαῖς καὶ βουλήσεσι τὸν Ἰξιονά φησιν ἡ Δοκρὶς παρθένος ταῦτα τοῖς ἀνθρώποις βοᾶν, τῷ ταχεῖ τροχῷ παντοχοῦ δινούμενον, ὥστε τὸν εὐεργέτην προσηνέσιν ἀμοιβαῖς μετεχομένους ἀμείβεσθαι. Ἄξιον δὲ εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τοὺς περὶ τὸν Ἰξίονα παρεμβέβληκε νῦν λόγους ὁ Πίνδαρος. εἰ γὰρ οἱ Λοκροὶ, ἀνθ' ὧν εὐεργετήθησαν ὑφ' Ἱέρωνος, ᾄδουσιν αὐτῷ, εἰς οὐδὲν ὁ Ἰξίων αὐτοῦ προσῆκται. τότε γὰρ ἐχρῆν εἰς παράδειγμα αὐτὸν ἄγεσθαι, εἰ μή γε χάριτος οἱ Λοκροὶ, ὥσπερ ὁ Ἰξίων, ἐμνήσθησαν. φαμὲν οὖν, ὅτι καθόλου παρακελεύονται αἱ Λοκρίδες τῷ Ἰξίονι λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τὸν εὐεργέτην προσήκει τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἀμείβεσθαι. Τὸν δὲ Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίοχος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος· Φερεκύδης δὲ, Πεισίωνος· ἔνιοι δὲ, Ἄρεος· οἱ δὲ, Φλεγύα. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Τραγῳδουμένων οὕτω γράφει. προσιστοροῦσι δὲ ἔνιοι, ὡς καὶ μανείη ὁ Ἰξίων, ὡς καὶ Φερεκύδης. καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δὲ κόλασιν αὐτῷ παρεγχειρήκασιν. ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ Θυέλλης αὐτὸν ἐξαρπασθέντα φθαρῆναί φασιν. οὗτος ἔγημε Δίαν τὴν Δηϊονέως θυγατέρα. ἔθος δὲ τοῖς παλαιοῖς, τῶν νυμφῶν τοῖς πατράσι δῶρά τινα προσάγειν, ὡς καὶ Ὅμηρος (Iliad. λ. 244. sq.)·

Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς.

ὁ γοῦν Δηϊονεὺς, κατὰ τὸ σύνηθες, γήμαντα Ἰξίονα τὴν αὐτοῦ θυγατέρα τὴν τῶν δώρων

* ἔνθα αἱ ποῖμναι.

εἰσιπράττετο δόσιν· ὁ Ἰξίων δὲ βιαζόμενος παρ' αὐτοῦ καὶ ἀναγκασθεὶς, βόθρον διώρυξε, καὶ πληρώσας αὐτὸν πυρὸς, ὡς ἐπὶ εὐωχίαν ἐκάλεσεν. ὁ δὲ ἀπρονόητος ὢν τοῦ μυχανήματος καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν πυρὰν, ἔνδον ἔπεσε καὶ κατεκαύθη. τοῦ δὲ μύσους μηδενὸς καθαρίζοντος τὸν Ἰξίονα, ἀποστραφέντων δὲ αὐτὸν καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, μόνος ὁ Ζεὺς οἰκτείρας αὐτὸν, ἐκάθηρε τοῦ φόνου καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦτον ἀνήγαγε, καὶ συνέστιον ἑαυτῷ ἐποιήσατο. (Æschyl. Eum. 444.) ὁ δὲ Ἰξίων μὴ τῆς προτέρας ὥσπερ τοῦ Διὸς ἀπομνημονεύσας χάριτος, δευτέρᾳ πάλιν ἐπιχειρεῖ ἁμαρτήματι, καὶ εἰς ἔρωτα τῆς Ἥρας κινηθεὶς ἐπιχείρει ταύτῃ συμμίγνυσθαι. ὁ δὲ Ζεὺς καὶ τοῦτο μαθὼν, ὁμοίαν τῇ Ἥρᾳ νιφέλην ἐξετύπωσε καὶ ἀνέπλασεν. ἣν καὶ θεασάμενος Ἰξίων συνεμίγη τε αὐτῇ, καὶ ἄγριόν τινα καὶ τερατώδη ἄνδρα ἐκ ταύτης ἐποίησε, Κίνταυρον κατονομάσας. ὕστερον μέντοι τροχῷ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοῦ Ἰξίονος ὁ Ζεὺς προσεδέσμευσε, καὶ τὸν τροχὸν ἀεδίνητον παρεσκεύασε. ταύτης οὖν τῆς ἱστορίας νῦν ὥσπερ ἀπομνημονεύει ὁ Πίνδαρος, ὡς προσήκει τοὺς εὐεργετήσαντας βελτίοσιν ἀμείβεσθαι, καὶ μὴ τοῖς ἐναντίοις καταβλάπτειν. δεδεμένος, φησὶ, τῷ τροχῷ ὁ Ἰξίων βοᾷ, ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργετήσαντας ἀντευεργετεῖν.

45. Ἔμαθε δὲ σαφὲς ἔμαθε δὲ σαφῶς ὁ Ἰξίων, ὅτι δεῖ τὸν εὐεργέτην ἀνταμείβεσθαι. παρὰ γὰρ τοῖς τοῦ Κρόνου παισὶν, εὐμενῶς διατεθεῖσιν αὐτῷ, ἡδύ τε δεξάμενος βίον, τὴν ἐν θεοῖς διαγωγὴν, τὸν μακρὸν καὶ ὑπερίδροντα τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ὄλβον ἐνεγκεῖν οὐκ ἴσχυσεν, ὅτι τῆς Ἥρας ἐμμεμηνυίαις φρεσὶν ἐπιθύμησεν, ἥντινα Ἥραν μόναι αἱ τοῦ Διὸς κοῖται ἔλαχον.

52. Ἐς (sic) αὐάταν] εἰς ἄτην καὶ βλάβην. Αἰολικῶς δὲ τὸ αὐάταν προήγαγεν. [V. Burgess. ad Dawes. Misc. præf. p. xxx. Ex Schedis.] ἐκεῖνοι γὰρ, ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα, μεταξὺ ἐντιθέασι τὸ υ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀὴρ καὶ ἀώς· ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστιν, οὐκέτι. Καὶ τάχα ἄν τις ἡμῖν ἀπορήσειε λέγων· πῶς τὸ ἄτη, τοῦ τ ὄντος μεταξὺ, τὸ υ ἀνεδέξατο, εἴπερ τοῦτο οὐ γίγνοιτο, ὁπηνίκα σύμφωνόν ἐστι μεταξύ; καί φαμεν, ὅτι ἀπὸ συναιρέσεως γέγονεν. ἦν γὰρ ἀάτη· καὶ Ὅμηρος (Iliad. σ. 91.)·

Πρέσβα Διὸς θυγατὴρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται.

ἀναλόγως οὖν, εἰ καὶ κατ' ἔκθλιψιν γέγονεν, ἀλλ' οὖν διὰ τὸ ὑπάρχειν δυνάμει τὸ ἕτερον α, τὸ υ ἀνεδέξατο. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλὰ αὐτὸν τὸν Ἰξίονα ἡ ὕβρις εἰς ἄτην μεγίστην ἐνέβαλε.

53. Τάχα δὲ παθὼν] Ὅμηρος τὸ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως. ταχέως δὲ παθὼν καὶ τιμωρηθεὶς τὸν πρέσποντα αὐτῷ καὶ ἁρμόζοντα μισθὸν ἀνεδέξατο. ἐξαίρετον δέ φησι τὸ ἐξηλλαγμένον, ἤτοι δὲ, ὅτι μέγας, ἢ ὃν οὐδεὶς ἄλλος ἔσχεν. οὐδεὶς γὰρ ἄλλος παραδίδοται οὕτως ἐπὶ τροχῷ πολαζόμενος.

54. Αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι] τόν τε ἐμφύλιον φόνον καὶ τὴν τῆς Ἥρας ἐπιθυμίαν φησί. λέγει δὲ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν τοῦ φόνου ἁμάρτημα συνέγνωσαν οἱ θεοὶ, τὸ δὲ δεύτερον οὐκέτι φησὶν οὖν, ὅτι αἱ δύο ἁμαρτίαι φερέπονοί εἰσιν, οἱονεὶ πόνον καὶ τιμωρίαν τοῖς ἁμαρτάνουσιν ἐπιφέρουσαι. τῶν οὖν δύο ἁμαρτημάτων διαίρεσιν ποιεῖται, καί φησιν· Ἰξίων ἐμφύλιον φόνον ἐνέμιξεν ἀνθρώποις, οἷον, πρῶτος τὸν ἐμφύλιον φόνον ἐν ἀνθρώποις εἰργάσατο. δεύτερον δὲ, ὅτι τοῖς μεγάλοις καὶ εὐκατασκευάστοις θαλάμοις τοῦ Διὸς τὴν γαμετὴν Ἥραν ἐπείρα τε καὶ ἐνήδρευε. Τὸ γὰρ ἐπειρᾶτο ἀντὶ ἐνεργητικοῦ ἐστιν. σημαίνει δὲ τὸ ἐνήδρευεν. οὕτω γὰρ καὶ πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος ληστὰς λέγομεν, κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας. παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουρισὺς αὐτοὺς λέγουσιν. Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάῳ (n. 28. Fragm. Musgr.)· "ἔπαυσ' ὁδουροὺς λυμεῶνας." καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴγει (n. 5. t. iii. ed. Brunck.)· "Πῶς δῆθ' ὁδυρὸν οἷος ἐξέβης λαθών;" (in codd. ὅμοιος ἐξέβης λ.)

58. Οὐκ ἄτερ τέχνας] οὐ χωρὶς δόλου. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν βόθρον. σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ τοὺς δόλους καὶ τὰς πανουργίας τέχνας τινὲς ἐκάλουν.

63. Χρὴ δὲ καθ' αὑτὸν] προσηκόν ἐστι, φησὶ, τῶν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν τὸ

μέτρον σκοπεῖν, καὶ τούτων ἐπιθυμεῖν, καὶ μὴ τῶν ὑπὲρ δύναμιν ὀρέγεσθαι. ὅμοιον δὲ τοῦτο τῷ ὑπὸ Χίλωνος εἰς Δελφοὺς ἐγγεγραμμένῳ, ὅπερ τινὲς φασι Σωδάμου εἶναι (f. Σόλωνος).

65. Εὐναὶ δὲ παράτροποι] παρατρόπους εὐνάς φησι τὰς μοιχιδίους καὶ τοῦ δίοντος παρατετραμμένας, αἳ καὶ εἰς κακότητα ἐνέβαλον τὸν Ἰξίονα. ἔνιοι δὲ γράφουσιν, εἰς κακότητα ὀρθήν, καὶ οὐχὶ ἀθρόαν, ἵν' ᾖ εὐθεῖαν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὁδῶν.

69. Εἶδος γὰρ] τὸ γὰρ εἶδος ἡ νεφέλη ὁμοία ἦν τῇ ὑπερεχούσῃ τοῦ οὐρανίου Κρόνου θυγατρί.

71. Ἄν τε δόλον] ἤντινα νεφέλην Ἰξίονι κατεσκεύασαν αἱ τοῦ Διὸς τέχναι.

72. Καλὸν πῆμα] ἤγουν ἀξίαν βλάβην, ὡς καὶ Ἡσίοδος (Ἔργ. 57.)· "καλὸν κακῷ." (f. κακόν.) πῆμα δὲ καλὸν φησι τὴν νεφέλην, καλὸν μὲν διὰ τὸ ὡμοιῶσθαι τῇ Ἥρᾳ, πῆμα δὲ, ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα.

73. Τὸν δὲ τετράκναμον] κνήμη ἐστὶν ἡ τοῦ τροχοῦ ῥάβδος, ἡ διήκουσα ἀπὸ τῆς χοινικίδος ἐπὶ τὸν κύκλον. οἱ δὲ ἁρμάτειοι τροχοὶ τῶν ἀνθρώπων ἑξάκνημοί εἰσιν· οἱ δὲ τῶν θεῶν δι' ὑπερβολὴν κόσμου παρὰ τῷ Ὁμήρῳ (Iliad. s. 723.) ὀκτάκνημοι εἶναι λέγονται. οἰκείως δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν τοῦ Ἰξίονος τροχὸν τετράκνημόν φησιν, ἵνα τοῖς μὲν δυσὶ ποσὶ τὰς δύο, ταῖς δὲ δυσὶ χερσὶ τὰς δύο προσάψῃ κνήμας, ἴσον ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν, ὡς εἰς τὴν δέσιν ἀμφοτέρων ἐξαρκεῖν, ποδῶν δηλονότι καὶ χειρῶν. ὁ δὲ νοῦς· τὸν δὲ τετράεδρον δεσμὸν ἤνυσε καὶ κατειργάσατο ὁ Ἰξίων ἐὸν ὄντα δεσμὸν ὀλέθριον.

75. Ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοτέδαις] ἐν δεσμοῖς τοῖς τὰ γυῖα πεδῶσι πεσὼν, τὴν πᾶσιν ἐγνωσμένην (κοινὰ γὰρ τὰ τοῦ Ἰξίονος), ἢ τὴν ἀφίλιμον, ἀνεδίξατο ἀγγελίαν καὶ φήμην, ἣν δεδεμένος ἐν τῷ τροχῷ ἔλεγε. φημὶ δὲ τὸ, ὅτι χρὴ τοὺς εὐεργέτας καλῶς ἀμείβεσθαι. τὸ δὲ, ἄνευ δ' οἱ χαρίτων, ἀντὶ τοῦ ἔξω συνουσίας. χαρίζεσθαι γὰρ κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται, ὥσπερ Θεόπομπος ἐν Μήδῳ εἰσάγει τὸν Λυκάβηττον λέγοντα· "παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μειράκια χαρίζεται τοῖς ἡλικιώταις." καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν (514. s. 517. Brunck.) ἐκ μεταφορᾶς· "πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι." Καὶ Σαπφώ (Wolf. Carm. Sapph. p. 64. sq.)· "σμικρά μοι, παῖες, ἔμμεναι φαίνεαι κἄχαρις·" ἡ μήπω δυναμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι. Ἀρίσταρχος δὲ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς νῦν ἐπὶ τῆς νεφέλης ὑφίστησι τὸν λόγον τῆς τῷ Ἰξίονι συνευναζθείσης.

78. Ἄνευ δ' οἱ Χαρίτων] οἷον τὸν ἄχαριν γόνον. ἄχαρις γὰρ ἦν τις καὶ ἄγριος ὁ Νεφέλης καὶ Ἰξίονος Κένταυρος. ἰστέον δὲ, ὅτι ἐκ Νεφέλης καὶ Ἰξίονος συνίστησιν ὁ Πίνδαρος τοὺς δισώμους Κενταύρους. ἐκείνους μὲν γάρ φησι τεκεῖν τοιοῦτον γόνον, ὃς οὔτε ἐν ἀνθρώποις οὔτε ἐν θεοῖς τιμὴν εἶχεν. ὄνομα δὲ αὐτῷ φησιν εἶναι Κένταυρον. τοῦτον δὲ ἐν Μαγνησίᾳ τῇ Θεσσαλικῇ * ἵπποις μιγνύμενον (ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἑτέρα Μαγνησία) τοὺς διφυεῖς γεννῆσαι Κενταύρους, ὥστε καὶ ἐκείνους κατὰ τὸ γενικὸν ὄνομα ὀνομασθῆναι Κενταύρους, ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς ὀνομασίας. εἰσί γε μὴν οἳ τὸν ὅλον μῦθον παρεγχειρήκασιν, ὡς οὐ διφυῶν γεγονότων. Λέλεγας γάρ φασι πρώτους αὐτοὺς προσαγορευομένους, διὰ τὸ ἀποκεντῆσαι τοὺς ἵππους † προσαγορευθῆναι Ἱπποκενταύρους. οἱ δὲ, ὅτι ἵπποις πέλησιν ἐποχηθέντες πρῶτοι πάντων τοῦτο διεπράξαντο.

80. Μόνα καὶ μόνον] ἀντὶ τοῦ, μονόμετρον καὶ ξένον τὴν φύσιν. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ μόνον καὶ οὐκέτι ἕτερον. οὐδεὶς γὰρ ἄλλος υἱὸς νεφέλης ἐγένετο, καὶ παρὰ τὰς ἄλλας νεφέλας μόνη ἔτεκε Κένταυρον. ἐγέννησεν οὖν, φησὶ, παῖδα ἡ νεφέλη τῷ Ἰξίονι, οὔτ' ἐν ἀνθρώποις ὑγρὰς ἀποφερόμενον, ὅ ἐστι, τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως ξένον ὄντα, οὔτ' ἐν τοῖς τῶν θεῶν νόμοις τιμώμενον, ἢ τὸν οὔτε τῆς τῶν ἀνθρώπων μετέχοντα φύσεως, οὔτε τῆς τῶν θεῶν.

82. Κένταυρον ὃς ἵπποισιν] οὗτος Κένταυρον ἄνδρα φησὶ γεννηθῆναι ἐκ τῆς

* L. Θετταλικῇ. † C. τοὺς ταύρους.

νεφέλης καὶ τοῦ Ἰξίονος, ὃν μιγνύμενον ταῖς ἵπποις ταῖς Θισσαλαῖς κατὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Πηλίου γεννῆσαι τοὺς διφυεῖς Κενταύρους, τὰ μὲν κάτω ἐμφερεῖς τῇ μητρὶ, τὰ δ' ἄνω τῷ πατρί.

85. Ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς θαυμαστὸς] ἡ φράσις κατὰ σχῆμα. ἀπὸ πληθυντικοῦ γὰρ ἑνικὸν ἐπήγαγεν εἰπών· ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός. καί ἐστι τοῦτο ἐναντίον τῷ παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. ο. 305.)·

Ἡ πληδὺς ἐπὶ πᾶς ἀπὸ στρατοῦ ἀτενέοντο.

καὶ πάλιν (Iliad. σ. 496.)·

αἱ δὲ γυναῖκες
Ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη.

Ζητεῖται δὲ, διατί, εἰ ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θετταλίας οἱ Κένταυροι ἐτράφησαν, ὡς ἐν Φολόῃ τῇ Ἀρκαδικῇ Ἡρακλεῖ ἀντιτάσσονται; καὶ ῥητέον, ὅτι Πειρίθους, ὁ Ἰξίονος παῖς καὶ Δίας τῆς Δηϊονέως, ὡς ἂν οἰκειότατα ἔχων πρὸς τοὺς Κενταύρους, τὴν τῶν γάμων ἐστίασιν ἐπιτελῶν, κέκληκεν αὐτούς· ἐπιλαθόμενος δὲ τῷ Ἀρεῖ θῦσαι ἔσχε μηνιῶντα τὸν θεόν. καὶ οὕτως οἱ Κένταυροι τῆς τῶν κρατήρων ἀποπνοίας αἰσθόμενοι κατὰ τὴν εὐωχίαν, ἑαυτοὺς οὐδαμῶς ἠδυνήθησαν τῆς ἐμφύτου μανίας κατασχεῖν. ἀκράτου γὰρ οἴνου ἐμφορηθέντες ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναιξὶν ἀπολάστως ἐφωρμήσαν. πολλῶν δὲ ἀναιρεθέντων ἐκ τῶν Κενταύρων οἱ περιλειφθέντες εἰς τὴν Φολόην ἀπέφυγον, τὴν οὕτω κληθεῖσαν ἀφ' ἑνὸς τῶν Κενταύρων. (G. τῶν Τιτάνων.)

89. Θεὸς ἅπαν ἐπ' ἐλπίδεσσιν] ἐλπίδας νῦν τὰς φρένας φησὶ καὶ τὰς διανοίας. λέγει δὲ, ὅτι θεὸς, ὅ, τι ἂν διανοηθείη, τοῦτο καὶ ἀνύει. τοῦτο δὲ γνωμολογεῖ διὰ τὸν Ἰξίονα, ἐπεὶ ὁ Ζεὺς τὴν νεφέλην τῇ Ἥρᾳ ἴσχυσεν ἀπεικάσαι.

91. Θεὸς ὁ καὶ πτερόεντ'] ἐπεὶ τῶν ζῴων τὰ μὲν ἐστι χερσαῖα, τὰ δὲ θαλάσσια, τὰ δὲ μετάρσια, ἀφ' ἑκάστου εἴδους τῶν τριῶν ἓν παρέλαβε τὸ κρατιστεῦον. τὸν ἀετὸν οὖν, φησὶ, τὸν βασιλέα τῶν πτηνῶν ὁ θεὸς καταλαμβάνει καὶ παραλλάσσει. ὁ δὲ λιχὴς δὲ δοκεῖ τῶν ἐναλίων προέχειν καὶ ταχύτατος εἶναι· καὶ τοῦτον δὲ παραμείβεται. καὶ ὁ ἄνθρωπος προέχει τῶν ἐπιγείων· ᾧ τοῦτον ὑψηλοφρονοῦντα καὶ καυχώμενον κατακάμπτει ὁ θεὸς καὶ καταπαλαίει. τοῖς δὲ ἀγαθοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγήραον καὶ ἄφθαρτον εὐδοξίαν ἀτένιμεν.

97. Δάκος ἀδινὸν] ἰδίως τὸ δάκος ἀδινὸν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ κακόν. βούλεται δὲ λέγειν· ἐμὲ δὲ φεύγειν δεῖ τὰς κακαγορίας, τουτέστι τὰ κατηγορεῖν τινῶν. αἰνίττεται δὲ εἰς Βακχυλίδην. ἀεὶ γὰρ αὐτὸς τὸν Ἱέρωνα διέσυρεν.

98. Εἶδον γὰρ ἓξ ἐὼν] εἶδον γὰρ, φησὶν, ἐν ἀπορίᾳ βίου τὸν Ἀρχίλοχον καθεστῶτα διὰ τὴν λοιδορίαν, πάντων αὐτὸν ἀποστρεφομένων τῶν ἀνθρώπων τὸν τοιούτοις ἔχθεσι πιαινόμενον. βαρὺν γὰρ ἐπιφέρουσιν αὐτῷ λόγον. δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι, ἵνα διὰ μὲν τοῦ, πόλλ' ἐν ἀμηχανίᾳ ψογερὸν Ἀρχίλοχον, νοήσωμεν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ψεγόμενον τὸν Ἀρχίλοχον, ἐπεὶ βαρυλόγοις ἔχθεσιν ἐπαίνετο καὶ ἔχαιρεν, εἰς λοιδορίαν ἀνθρώπων καὶ εἰς κακομηχανίαν τῇ ποιήσει καταχρώμενος. ἢ οὕτως· εἶδον τὸν Ἀρχίλοχον πιαινόμενον λόγοις ψογεροῖς ἐν ἀπορίᾳ, ψογερὸς γὰρ ἦν.

101. Τὸ πλουτεῖν δὲ] τὸ δὲ ἐπιτυγχάνειν πλούτου μετὰ σοφίας ἄριστόν ἐστιν. ἢ οὕτω· τὸ εὐπορεῖν σοφίας σὺν εὐτυχίᾳ ἄριστον. τοῦτο δὲ ἐπὶ Ἱέρωνος ἀκουστέον. ἀπέστρεψε γὰρ εἰς τοῦτον τὸν λόγον, καί φησιν· ὃ σὺ ἔχεις σὺν εὐτυχεῖ τότμῳ, σοφίας ἄριστόν ἐστι. Ζητεῖται δὲ, πῶς τὸ πλουτεῖν σοφίας λέγεται ἄριστον· σοφία γὰρ πλούτου κρείττων. μήποτε οὖν οὐχὶ εἴρηται συγκριτικῶς τοῦ πλούτου τοῦ πρὸς τὴν σοφίαν συγκρινομένου; ἐχρήσατο γὰρ ἂν οὐχ ὑπερθετικῇ τῇ λέξει τῇ ἄριστον, ἀλλὰ συγκριτικῇ τῇ ἄρειον. ἄρειον μὲν τόδε τοῦδε, ἄριστον δὲ ἐπὶ πολλῶν. δῆλον οὖν, ὅτι τὸ πλουτεῖν τέτακχεν οὐ κυρίως ἐπὶ τοῦ νοουμένου κατὰ τὸν βίον πλούτου, οἷον περιουσιάζειν χρήμασιν, ἀλλὰ μεταφο-

ρικῶς, τὸ πλῆθύνειν ἐν πότμῳ σοφίας ἄριστόν ἐστιν, οἷον, τὸ τῇ σοφίᾳ πλουτεῖν ἄριστον. Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως· οἷον, εἴ τις λέγει, εὐποτμότατός ἐστιν ὁ πλουτῶν καὶ σοφίας ἅμα συγχάνων.

104. Τὺ δὲ] τοῦτο πρὸς τὸν Ἱέρωνα εἶπε· σὺ δὲ ἐλεύθερος ὤν, ὦ Ἱέρων, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ φρενὶ τὴν ἀρετὴν ἔχων καὶ τὴν σοφίαν, ἣν προεῖπε, καὶ πλουτῶν, δύνασαι καὶ ἑτέροις περαρεῖν (sic), ἤγουν προίξειν καὶ παρασκευάζειν, ἢ παρασχεῖν καὶ πλουσίους ἀποδεῖξαι.

105. Πρύτανι, κύριε] κυριωτικὲ καὶ τελεστικὲ, τουτέστι, πάντων ἔχων τὴν κυριότητα, ἢ ὅτι κυριεύεις πάντων. Εὐστεφάνων δὲ, ἤγουν ὑψηλῶν, ἢ εὖ τετειχισμένων. στέφανος γὰρ πόλιώς ἐστι τὸ τεῖχος.

108. Εἰ δέ τις ἤδη] εἰ δέ τις πλούτῳ καὶ τιμῇ, φησὶν, ἕτερόν τινα τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα τῶν πρὸ τούτου μείζονα καὶ ἀξιολογώτερον λέγει γεγενῆσθαι, κωφῇ καὶ ματαίᾳ φρενὶ διαταλαίει καὶ μάχεται, ἤτοι ἀνόητός ἐστι καὶ ἀναίσθητος.

113. Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι] ἤδη δὲ ὁρμήσω ἀνθηρῶς ἀνυμνήσων τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἱέρωνος. ἢ οὕτως· ἐπὶ τὸν ἀνθηρὸν στόλον, λέγων τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἱέρωνος διὰ τοὺς στεφάνους, ἢ διὰ τὸ περὶ Ἰξίονος προειπεῖν, μεταβὰς νῦν φησιν ἐπὶ τὴν εὐανθῆ ὁδὸν ὁρμήσω. ἐπειδὴ γὰρ περὶ λοιδοριῶν διεξῆλθε καὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς δυσφημίας, φησὶν, ὅτι ἐπ' εὐανθεστέραν ὁδὸν λόγων ἀναβήσομαι, καὶ ὑμνήσω σε, Ἱέρων, περὶ τῆς ἀρετῆς λέγων τῆς σῆς. ἡ δὲ μεταφορὰ τοῦ, εὐανθῆ στόλον, ἀπὸ τῶν πλεόντων ἠδέως.

115. Νεότατι μὲν] τῇ νεότητι μὲν βοηθεῖ ἡ περὶ τὸ πολεμεῖν θρασύτης. τοῦτο δὲ ἐν τῷ καθόλου γνωμικῶς ἀναπεφώνηκεν. ὅθεν φημὶ καὶ σὲ δοξασθῆναι, ἐκ τῶν πολέμων δηλαδὴ τῶν σοὶ κατορθωμένων διὰ τὴν νεότητα. τοῦτο δέ φησι, παρ' ὅσον νέος ὢν ὁ Ἱέρων, σὺν Γέλωνι τῷ ἀδελφῷ, τοὺς ἐπὶ Σικελίας πολέμους διήνεγκε. τὸ δὲ ὅθεν ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῆς θρασύτητος τῆς περὶ τοὺς πολέμους.

121. Βουλαὶ δὲ πρεσβύτεραι ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος] οἷον, ὑπὲρ τὴν νεότητα βουλεύῃ. καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῷ Τρωΐλῳ (insere Fragm. t. iii. ed. Brunck.)·

Τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότης ἀπώλεσε,

παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι. τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ Πίνδαρος, ὅτι ἐν τῇ νεότητι μὲν πολεμικὸς ἦν ὁ Ἱέρων, ἐν ἡλικίᾳ δὲ εὔβουλος. ὁ δὲ νοῦς· αἱ δὲ σαὶ γνῶμαι καίτοι ἀκμαίου ὄντος, συνεταί εἰσι. διὸ ἀκίνδυνόν μοι παρέχουσιν αἱ σαὶ γνῶμαι τὸ ἐγκωμιάζειν σε. ἢ οὕτως· ἀκίνδυνον ἐμοὶ τῷ τοὺς ἐπαίνους παρέχοντι, πρὸς πάντα λόγον σε ἐπαινεῖν, οἷον οὐκ ἐλεγχθήσομαι ὑπό τινος, ὡς ψευδῶς σε ἐπαινῶ. ἃ γὰρ ἔχεις, ταῦτα καὶ λέγω.

125. Τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν] οἷον ἐπὶ κέρδει καὶ πράσει. οἱ γὰρ Φοίνικες πολιγνώπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς (Fragm. t. iii. Inc. n. 82.)·

Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ,
Σιδώνιος κάπηλος.

καὶ ὁ Κωμικός (Aristophanes in Fragm. v. Hemsterh. ad Plut. p. 447.)·

— Εὐθὺς (δὲ) Φοῖνιξ γίνομαι,
Τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.

τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ Πίνδαρος, παρ' ὅσον διὰ μισθοῦ συνετάχθη τὸν ὕμνον τῷ Ἱέρωνι. ἔστι δὲ, ὁ λέγει, τοιοῦτο· τοῦτο μὲν τὸ μέλος, καὶ οὗτος ὁ ἐπινίκιος κατὰ τὴν τῶν Φοινίκων ἐμπορίαν ᾄδεται· ἤτοι, λαβὼν παρὰ σοῦ μισθὸν, τοῦτο τὸ μέλος διὰ τῆς λευκῆς θαλάσσης παραπέμπομαί σοι.

127. Τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς] τὸ δὲ ὑπορχηματικὸν μέλος, τὸ Αἰολικῷ ῥυθμῷ συντεταγμένον, ὅπερ ὡς χάριν καὶ προῖκά σοι διεπεμψάμην, ἀπαντήσας, τῷ μέλει δηλονότι τῷ Καστορείῳ, καὶ ὑποδεξάμενος αὐτὸ τὸ μέλος διὰ τῆς ἐπταχόρδου λύρας, ἐκὼν ἐπιθεώρησον, ἀντὶ τοῦ, κροῦσον καὶ δοκίμασον τὸ μέλος, εἰ μὴ εὐρύθμως ᾄδεται, ἢ γέγραπταί σοι. ἐν Αἰολίδεσσι δὲ χορδαῖς, ἤγουν Βοιωτίαις. ἐκεῖθεν γὰρ ὁ Πίνδαρος, ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς κιθαρῳδοί. τὸ δὲ μέλος Αἰολικῷ ῥυθμῷ συνέταξε. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τό (Fragm. Pind. p. 103.)·

Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὑμνῶν.

ἰστέον δὲ, ὅτι τὸν ἐπινίκιον ἐπὶ μισθῷ συντάξας ὁ Πίνδαρος ἐκ περιττοῦ συνέγραψεν αὐτῷ προῖκα ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχή (Fragm. p. 7. sq.)·

Σύνες ὅ τι λέγω ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε.

ὃ δὴ Καστόρειον εἶπε, διὰ τὸ τὴν ἔνοπλον ὄρχησιν κατ' ἐνίους τοὺς Διοσκούρους εὑρεῖν. ὀρχηστικοὶ γάρ τινες οἱ Διόσκουροι. ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησι τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι, ἐξ ἐκείνου δὲ τοὺς Λάκωνας μετ' αὐλοῦ τοῖς πολεμίοις προσιέναι. τινὲς δὲ ῥυθμόν τινα φασὶ τὸ Καστόρειον, χρῆσθαι δὲ αὐτῷ τοὺς Λάκωνας ἐν ταῖς πρὸς τὰς πολεμίους συμβολαῖς. διίλκεται δὲ ἡ τῆς πυρρίχης, ὄρχησις πρὸς ἣν τὰ ὑπορχήματα ἐγράφησαν. ἔνιοι μὲν ἔν φασι, πρῶτον Κέρητας τὴν ἔνοπλον ὀρχήσασθαι ὄρχησιν, αὖθις δὲ Πύῤῥιχον Κρῆτα συντάξασθαι, Θάλητα δὲ πρῶτον τὰ εἰς αὐτὴν ὑπορχήματα. Σωσίβιος δὲ τὰ ὑπορχηματικὰ πάντα μέλη Κρητικὰ ἀξιοῖ λέγεσθαι. ἔνιοι δὲ οὐκ ἀπὸ Πυῤῥίχου τοῦ Κρητὸς τὴν πυῤῥίχην ὀνομάσθαι, ἀλλ' ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως παιδὸς, ἐν τοῖς ὅπλοις ὀρχησαμένου, ἐν τῇ κατὰ Εὐρυπύλου τοῦ Τηλέφου νίκῃ. Ἀριστοτέλης δὲ, πρῶτον Ἀχιλλέα ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου ταφῇ τὴν πυῤῥίχην φησὶ κεχρῆσθαι, ἣν παρὰ Κυπρίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι, ὥστε παρὰ τὴν πυραν τῆς πυῤῥίχης τὸ ὄνομα ᾄσθαι. ὁ δὲ νους· τὸ δὲ Καστόρειον μέλος, τὸ ὑπορχηματικὸν, τὸ Αἰολικῷ ῥυθμῷ συνεταγμένον, ὑποδεξάμενος διὰ τῆς ἐπταμίτου κιθάρας ἐκὼν ἐπιθεώρησον, ἀντὶ τοῦ, κροῦσον καὶ δοκίμασον, εἰ εὐρύθμως γέγραφα.

131. Γένοιο δ' οἷος ἐσσὶ μαθὼν] μαθὼν δὲ ἐξ ὧν ἔγραψά σοι, οἷος εἶ, ἢ ἐπισκεψάμενος δὲ τὸν ἀποσταλέντα σοι ὕμνον, διάμεινον τῷ ἐξ ἀρχῆς τρόπῳ ἴσος, καὶ μὴ μεταβληθῇς τὴν προαίρεσιν ὑπὸ τῶν κολακευόντων σε. ἢ μαθὼν τὸ γεγραμμένον, γενοῦ, οἷος εἶ, σοφὸς, καὶ σύνες, ὅπερ οἱ παῖδες εἰώθασι λέγειν, πίθων καλὸς, πρὸς τὸν πίθηκον οὐκ ὄντα καλὸν, ἀλλ' εἰδεχθῆ. μαθὼν γοῦν τοῦτο, φησὶ, γενήθητι, οἷος εἶ. ἀνοίκειον γάρ ἐστι, τὸν μὲν πίθηκον παρὰ τοῖς παισὶν ἀεὶ εἶναι καλὸν, τοὺς δὲ συνετοὺς ἄνδρας ἐξ ἀρετῆς εἰς κακίαν μετατίπτειν. ἢ οὕτως· μὴ πείθου ταῖς τῶν κολάκων ἀπάταις, μηδὲ λέγεσθαι μὲν σοφὸς βούλου, τῷ δὲ πράγματι εἶναι ἄσοφος, ὥσπερ ὁ πίθων. ὡς γὰρ παρὰ τοῖς παισὶ καλὸς ἐστιν ὁ πίθηκος, οὕτως παρὰ τοῖς ἄφροσι καὶ κόλαξιν οἱ ὑπερέχοντες λέγονται σοφοὶ, καὶ πάντα ἔχειν τὰ ἀγαθά. δεῖ δὲ αὐτοῖς μὴ πιστεύειν, ἀλλὰ τοῖς βελτίοσι καὶ σοφοῖς. ταῦτα δὲ αἰνίττεται εἰς Βακχυλίδην. εὐδοκιμῆσαι γὰρ αὐτόν φασι παρὰ Ἱέρωνι. ἢ οὕτως· οἷον παρὰ τοῖς παισὶ μὲν δοκεῖ καλὸς εἶναι ὁ πίθηκος, παρὰ δὲ τοῖς ἀνδράσιν οὐκέτι. γινώσκεται γὰρ ἀκριβῶς τὸ ζῶον. ὥσπερ ὁ πίθηκος δοκεῖ καλὸς εἶναι τοῖς παισὶ, φαῦλος ὤν, οὕτω καὶ ὁ Βακχυλίδης παρὰ παισὶν ἄφροσιν εὐδοκιμείτω, παρὰ δὲ σοὶ, σοφῷ ὄντι, πίθηκος ἔστω. ἢ οὕτως· ὡς ὁ πίθηκος ἀκούων παρὰ τῶν παίδων, ὅτι καλός ἐστιν, ἐπαίρεται, οὕτω καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων ἐπαίρονται καὶ καυχῶνται, ὅπερ τοῖς φρονοῦσιν οὐχ ἁρμόζει, εἰδόσιν ὡς κατὰ ἀλήθειαν οὐκ ἐπαινοῦνται. μήποτε οὖν χαριέστερόν ἐστιν οὕτως ἀκούειν; Θρασύδαιός τις ἑταῖρος ἦν Πινδάρου. Ἱέρων δὲ ἐπεπολεμήκει Θήρωνι τῷ Θρασυδαίου πατρί. εἰκὸς οὖν διαβεβλῆσθαι τὸν Πίνδαρον τῷ Ἱέρωνι, ὅθεν ἀπολογούμενος εἰς τοῦτο πᾶσαν ἀναφέρει παραίνεσιν.

133. Ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς, φησὶ, διὰ τὸ μὴ εὐξαπάτητος εἶναι σοφὸς ὑπείληπται. καὶ σὺ οὖν, ὁ Ἱέρων, διαβολῇ μὴ πείθου, σοφὸς ὤν, μήτε μὴν φθονερισμοῖς, ὅ ἐστιν ἀπάταις. ὁ δὲ λόγος παραινετικός ἐστιν Ἱέρωνι, ὅτι οὐ προσήκει σε πολακεύουσιν ἥδεσθαι. οἱ γὰρ τοιοῦτοι φιληδεῖς εἰσι παισὶ, τελείοις γε μὴν οὐκέτι. ὁ γάρ τοι Ῥαδάμανθυς ἐπίδοξος γέγονεν, ὅτι ἄψεκτον εἶχε τὸν λογισμὸν, καὶ οὐδαμῶς ταῖς ἀπάταις ἐτέρπετο τὴν ψυχὴν, οἷα μάλιστα ταῖς τῶν κολάκων καὶ ἀπατεώνων ψυχαῖς εἴωθε παρακολουθεῖν.

138. Οἷα ψιθύρων] ψιγύρους τοὺς κόλακας λέγει καὶ ἀπατεῶνας, παρὰ τὸ ῥῆμα ὑποψιθυρίζειν. ὁ δὲ λόγος γνωμικός. ἀκαταμάχητον κακὸν τὸ τῶν κολάκων φῦλον. τὸ δὲ ἄμαχον κακὸν δύναται συνάπτεσθαι τῷ ἀμφοτέροις, ἵν' ᾖ· οἱ ψίθυροι ἄμαχον κακόν εἰσι τοῖς ἀμφοτέροις, καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσιν. ὑποφάτιες δὲ, ἀντὶ τοῦ ἑρμηνευταὶ καὶ διάβολοι, παρὰ τὸ φατίζειν καὶ λέγειν.

141. Ὀργαῖς ἀστενὲς] τὸ ὀργαῖς ἀντὶ τοῦ τρόποις. διὰ δὲ τούτου τὸ ὁμοιότατον δηλοῖ. καθόλου γὰρ τοῖς τῶν ἀλωπέκων τρόποις εἰσὶν ὅμοιοι.

142. Κέρδει δὲ τί μάλα τοῦτο;] ἐρωτηματικὸς ὁ λόγος. τί γὰρ, φησὶν, αὐτοῖς τοῦτο τὸ κατηγορεῖν ἐπιτερδὲς τυγχάνει; ὁ αὐτὸς καὶ ἐν ἄλλοις (Olymp. i. 48.)· "ἀκέρδεια λέλογχε θαμινὰ κακηγόρους." τὸ δὲ διαβάλλειν οὐδὲν ἐπιτερδὲς ἔχει. Ἄλλως. τί αὐτοῖς κέρδος ἐστὶ τὸ διαβάλλειν ἐμέ;

144. Ἀτε γὰρ ἐνάλιον] ἐγὼ γὰρ ὡς φελλὸς ἁλιευτικοῦ δικτύου, αὐτοῦ ὄντος ἐν βάθει, ἐπιπλέω καὶ οὐ βαπτίζομαι. ὡς ὑπὸ ἄλλου σκεύους βαρύνεται ὁ φελλὸς καὶ οὐ δύνει, οὕτω κἀγὼ ἀβάπτιστός εἰμι ὡς ὁ φελλός. ἐκεῖνοι μὲν οὖν, φησὶ, κατηγοροῦσί μου, ἐγὼ δὲ, ὥσπερ σαγήνης φονούσης καὶ βάθος λοιπὸν ἐχούσης κατὰ τοῦ πελάγους, ἀβάπτιστός εἰμι. ἦγουν ὁ φελλὸς ἐπινήχεται ὑπὲρ τὴν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν, ἀβαπτίστου φύσεως ὤν, οὕτω κἀγὼ ταῖς τῶν ἄλλων κατηγορίαις ἀβάπτιστός εἰμι, ἑτέρας σκευῆς ὤν, ὡς πρὸς τὴν σαγήνην ὁ φελλός, ὁ φελλὸς, δὲ καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς κλίνεται.

147. Ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας] τῆς θαλασσίας ἐπιφανείας, ὅτι σῇ ἑαυτῆς ἐπιφανείᾳ περιτειχίζεται.

148. Ἀδύνατον (sic) δ' ἔπος] ἀδύνατον δέ ἐστι, τὸν διαβάλλοντα ἐν ἀγαθοῖς ὄντα ἀνθρώποις εἰκεῖν τι ἰσχυρόν· ἀσθενὲς γὰρ λέγει· μᾶλλον δὲ ἀδύνατόν ἐστι, τὸν δόλιον ἄνδρα πεῖσαί τινα συνετόν.

150. Ὅμως μὰν] ὅμως πάντως κολακεύων ὁ δόλιος ἀνὴρ, ἐπιπολὺ καλῶς διανύει τὸν βίον, πλοκήν τινα ποιῶν.

153. Φίλον εἴη φιλεῖν] εἴη μοι τοὺς μὲν φίλους τῶν ἀνθρώπων φιλεῖν.

154. Ποτὶ δ' ἐχθρὸν] πρὸς δὲ τὸν ἐχθρὸν λύκου τρόπον ὑποδραμοῦμαι, καὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ, ὡς λύκος, φυλάξω, ἐπ' ἄλλο καὶ ἄλλο βαίνων, οἱονεὶ, ἐπιπατῶν αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσι, καὶ βλάπτων αὐτὸν οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ, ἀλλὰ λεληθότας. Ἄλλως. μὴ πρὸς πάντας εἴη μοι σαίνειν, φησὶ, καὶ φίλους καὶ ἐχθροὺς, ἀλλὰ πρὸς μὲν φίλον σαυῶ, τὸν δὲ ἐχθρὸν ἐπιτηρήσω, ἵνα μετέλθω, καθάπερ λύκος ἐνιδρεύων, οὐκ εὐθείαις, ἀλλὰ σκολιαῖς ὁδοῖς, τουτέστιν οὐχ ἑνὶ τρόπῳ, ἀλλὰ παντοίοις ἔσομαι.

157. Ἐν (sic) πάντα δὲ νομὸν] ἐπειδὴ τρεῖς φησι πολιτείας εἶναι, δημοκρατίαν, ἀριστοκρατίαν, καὶ βασιλείαν, κατὰ πᾶσαν ἀρχὴν ὁ εὐθυῤῥήμων καὶ παῤῥησιαστικὸς, ὁ μὴ ἕτερα μὲν λέγων, ἕτερα δὲ νοῶν, κρείττων ἐστὶν, ἔν τε βασιλείᾳ, ἔν τε ἀριστοκρατίᾳ, καὶ ἐν δημοκρατίᾳ, ὅταν τὴν πόλιν οἱ σοφοὶ καὶ ἄριστοι διοικῶσι. προφέρει γὰρ οὐχ ὑποκρινόμενος.

161. Χρὴ δὲ πρὸς θεὸν] προσήκει μὴ φιλονεικεῖν πρὸς τὸ δαιμόνιον, ἀλλ' οἷα ἂν διδῷ, ταῦτα καὶ φρονεῖν. πολλάκις γὰρ τὰ τούτων ὑψοῖ, ἄλλοτε δὲ τὰ τῶν ἑτέρων ἑτέροις ἔδωκεν. Ἄλλως. οἱ διαβάλλοντες, φησὶ, τοῖς θεοῖς ἐρίζουσιν. οὐ δεῖ γοῦν θεοῖς ἀντιβαίνειν. κἀγὼ δὲ, φησὶ, τὰ νῦν εἴζω τῷ Βακχυλίδῃ παρὰ θεῶν εὖ πράττοντι, καὶ οὐκ ἀντιβήσομαι τῇ προαιρέσει ἐπὶ πλεῖστον.

165. Ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα] ἴσως προσίρηκεν, ὅτι τὸν μὲν ὁ Ζεὺς ὑψοῖ, τὸν δὲ κατακρύπτει *, καὶ οὐκ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει τὰ πράγματα μένει, φησὶν, ὅτι οὐδὲ ταῦτα τοὺς φθονεροὺς καὶ διαβόλους κινεῖ εἰς τὸ ἀπέχεσθαι τοῦ πρὸς τοὺς πέλας φθόνου, καὶ λογίζεσθαι, ὡς οὐ παραμενεῖ αὐτοῖς ἡ νῦν δοκοῦσα παρεῖναι εὐτυχία. Ἄλλως. οὐκ ἰαίνει οὖν, φησὶ, ταῦτα καὶ οὐ προσπαθῆ ποιεῖ τὸν νοῦν αὐτῶν, ἵνα παύσωνται διαβάλλοντες.

167. Στάθμας δέ τινος] οἱ σταθμώμενοι δὲ πολλὰ καὶ περιγράφοντες μεγάλα τινὰ μέλλοντα αὐτοῖς ἴσεσθαι, προωδυνήθησαν πρὶν τυχεῖν, ὧν ἐπιζητοῦσι καὶ ἐλπίζουσιν. ἡ δὲ ἀναφορὰ πάλιν εἰς Βακχυλίδην. εἴληπται δὲ οὕτως ἡ διάνοια, διὰ τὸ παρὰ Ἱέρωνι τὰ Βακχυλίδου ποιήματα προκρίνεσθαι, καί φησιν, ὅτι φέρειν δεῖ τὰ τῆς τύχης συμπτώματα.

170. Πρὶν ὅσα] πρὶν κακῶσαί τινα, καὶ κατορθῶσαι, ἃ κατ' ἀλλήλων μηχανῶνται, ὅ ἐστιν, οἱ ἄδικα φρονοῦντες πρότερον ἑαυτοὺς ὀδυνῶσι, πρὶν ἄλλον κακῶσαι.

171. Φέρειν δ' ἰλαφρᾶς] φέρειν δὲ ἰλαφρῶς καὶ ἄνευ φιλονεικίας τὸν παρὰ τῆς τύχης ζυγὸν συμβάλλεται, ὥσπερ βοῦν ὑποδύντα τὸν ζυγὸν, τουτέστι τὰ πρὸς τῆς τύχης ἐπισυμβαίνοντα. πάλιν δὲ αὐτῷ πρὸς τὸ τοῦ Βακχυλίδου μέρος ἀναφέρεται ὁ λόγος. ἔλξω γὰρ, φησὶ, τὸν ζυγὸν, ὡς ἡ τύχη ἠβουλήθη, διὰ τὸ τιμᾶσθαι παρά σοι, ὦ Ἱέρων, μᾶλλον ἐμοῦ τὸν Βακχυλίδην.

173. Ποτὶ κέντρον] μάχεσθαι δὲ τῇ τύχῃ ἄνθρωπον ὄντα οὐ συμφέρει. ἡ δὲ προπὴ ἀπὸ τῶν βοῶν. τῶν γὰρ οἱ ἄτακτοι κατὰ τὴν γεωργίαν κεντριζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀροῦντος, λακτίζουσι τὸ κέντρον καὶ μᾶλλον πλήττονται. (G. ἐγὼ, φησὶ, τὸ κέντρον οὐ λακτίζω, ἀλλ' εἴξω, ἕλξω τὸν ζυγὸν, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἔργον τοῦ βίου. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (1633.)· Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ παίσας (l. πήσας) μογῇς. Καὶ Εὐριπίδης (Fragm. Peliad.)· Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου.)

* G. καταρρίπτει.

CARMEN III.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρίτου τῶν Πυθίων εἴδους.

Της τρίτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ιγ'. Τὸ ά ὅμοιον τῷ (Pyth. i. 7.)· ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα. Τὸ β' τὸ αὐτὸ τῷ πρώτῳ. Τὸ γ' δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον, ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ δ' προσῳδικόν. Τὸ ε δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ς' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. Τὸ ζ' δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ἡ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἢ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ' προσῳδικόν. Τὸ ι δίμετρον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος καταληκτικόν. Τὸ ιά πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ιβ' χοριαμβικὸν (vel potius τροχαϊκὸν) τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιγ' ἐγκωμιολογικόν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ιέ. Τὸ ά ὅμοιον τῷ ά τῆς στροφῆς. Τὸ β' τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν (Πινδαρικόν). Τὸ γ' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' δίμετρον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος (καταληκτικόν). Τὸ ε ὅμοιον τῷ (Pyth. i. 34.)· ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιπρκέες ὄχθαι. Τὸ ς' πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ζ' ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ ἡ ὅμοιον τῷ ς'. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ ζ'. Τὸ ι ὅμοιον τῷ ς' ἢ τῷ ἡ. Τὸ ιά προσῳδικόν. Τὸ ιβ' δίμετρον τροχαϊκὸν (ἢ) ἐπιχοριαμβικόν. Τὸ ιγ' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιδ' μονόμετρον ἀναπαιστικόν, ὅμοιον τῷ ἕκτῳ τῆς στροφῆς. Τὸ ιέ ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας.

Τῷ αὐτῷ Ἱέρωνι κέλητι] Γράφει τὸν ἐπινίκιον Ἱέρωνι νικήσαντι κέλητι τὴν εἰκοστὴν ἕκτην, καὶ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην Πυθιάδα. καὶ φανερὸν, ὅτι εἰς ἀμφοτέρας τὰς νίκας τὸν ἐπινίκιον συντάττει, δι' ὧν ὀνομάζει, στεφάνους δὲ Ἁλῶν (?) * καὶ κώμους ἀίΘλων

* G. Ἁλῶν. Deleo et lego στεφάνους δὲ καὶ κώμους.

(v. 130. sq.). τὸ δὲ προοίμιον πρὸς τὴν τοῦ Ἱέρωνος νόσον ἐστίν. Ἄλλως. Ἱέρωνι νικήσαντι τὴν κ΄ Πυθιάδα γέγραπται. μέμνηται δὲ καὶ τῆς πρὸ ταύτης Πυθιάδος, ὥστε ἐπὶ ταῖς δύο νίκαις τὴν ᾠδὴν συντετάχθαι. συνᾴδει δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν χρόνων. ὡς γὰρ ἤδη βασιλεύοντός φησιν ὅς Συρακόσαισι νέμει, βασιλεὺς, πραΰς ἀστοῖς (124. sq.). καθίστατο δὲ ὁ Ἱέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος, τῇ προκειμένῃ Ὀλυμπιάδι συγχρόνου οὔσης, ὥστε πάντη τε καὶ πάντως μετὰ τὴν ὕστερον Πυθιάδα, ἥτις γέγονε καὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, συντετάχθαι τόνδε τὸν ἐπινίκιον. πρὸς δὲ τὴν παροῦσαν τύχην τοῦ Ἱέρωνος ἁρμοσάμενος, εὔχεται ἀναβιῶναι τὸν Χείρωνα, καὶ ὑγιάσαι τῆς νόσου τῆς λιθουρίας. εὔχεται δὲ ἐν ταῖς στυχαῖς τοῦ Πηλίου διάγειν τὸν Χείρωνα, ὑπὲρ τοῦ δύνασθαι τὸν Ἱέρωνα θεραπείας τυχεῖν ὑπ' αὐτοῦ. λιθιάσει γὰρ, νόσῳ, κατείχετο ὁ Ἱέρων. τὸν δὲ Χείρωνα Φιλλύρας, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, καὶ Κρόνου γενεαλογοῦσιν. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· βουλοίμην τὸν Χείρωνα, εἰ προσῆκον τοῦτο εὔζασθαι, ἀναβιῶναι τὸν ἤδη τεθνηκότα. τὸ δὲ ἐξῆς· ἤδιλον τὸν ἀποιχόμενον Οὐρανίδου Κρόνου γόνον εὑρυμέδοντα Φιλλυρίδην Χείρωνα, εἰ χρεὼν τοῦθ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσσης κοινὸν εὔζασθαι ἔπος. κοινὸν δὲ εὔζασθαι ἔπος, ἤγουν κοινῶς λεγόμενον ἐν τῷ βίῳ· οἷον εἰ ἔζη ὁ δεῖνα, ἐποίει ἂν τάδε· ἢ κοινὸν, τὸ ἰσόμενον κοινὸν ἀγαθόν. εἰ γὰρ ἀνέζησε, πολλοὺς ἂν ὑγίασεν. ἢ κοινὸν ἀγαθὸν, ἐμοί τε καὶ τῷ Ἱέρωνι. εἰ γὰρ ὑγίανεν ὁ Ἱέρων, ἐμὸν ἦν ἀγαθὸν, καὶ τοῦ Ἱέρωνος. ἢ κοινὸν, τὸ ἰσόμενον κοινὸν διὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν· τὸ γὰρ ποίημα κοινὸν εἴωθε λέγειν, διὰ τὸ πανταχόσε διϊκνεῖσθαι. ἢ ὡς κοινῆς οὔσης πᾶσι τῆς εὐτυχίας, τὸν Ἱέρωνα ἀπαλλαγῆναι τῆς νόσου.

7. Βάσσαισί τ' ἄρχειν] καὶ ἐν τοῖς βασίμοις τόποις καθηγεῖσθαι τοῦ Πηλίου φησὶ τὸν Χείρωνα, τὸν ὄντα μὲν θῆρα ἄγριον κατὰ τὸ σῶμα· Κένταυρος γάρ· τὸν δὲ νοῦν ἔχοντα προσφιλέστατον τοῖς ἀνθρώποις.

9. Οἷος ἐὼν] ὁ νοῦς· οἷος ἂν τὴν φύσιν καὶ τὸν νοῦν ὁ Χείρων ἀνέθρεψε τὸν τῆς ἀνωδυνίας καὶ ὑγείας πραότατον κατασκευάσαντα Ἀσκληπιὸν, τὸν ὄντα παντοίας νόσου βοηθόν. γυιαρκῆ δὲ τὴν ἀνωδυνίαν φησί· τότε γὰρ τοῖς μέλεσιν ἐπαρκοῦμεν τοῦ σώματος, ὅταν ὦμεν ἀνώδυνοι.

14. Τὸν μὲν εὐίππου] τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ μὲν Ἀρσινόης, οἱ δὲ Κορωνίδος φασὶν αὐτὸν εἶναι. Ἀσκληπιάδης δέ φησι τὸν Ἀρσινόην Λευκίππου εἶναι τοῦ Περιήρους, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Ἀσκληπιὸς, καὶ Θυγάτηρ Ἐριῶπις·

Ἡ δ' ἔτεκ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν, ἄρχαμον ἀνδρῶν,
Φοίβῳ ὑποδμηθεῖσα, ἐϋπλόκαμόν τ' Ἐριῶπιν.

καὶ Ἀρσινόης ὁμοίως·

Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Λητοῦς υἱῷ
Τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Σωκράτης * δὲ γόνον Ἀρσινόης τὸν Ἀσκληπιὸν ἀποφαίνει, παῖδα δὲ Κορωνίδος εἰσποιητόν. ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένοις ἔπεσι φέρεται ταῦτα περὶ τῆς Κορωνίδος (Hesiod. Fragm. p. 443. ed. Lips.)·

Τὴ (L. τῷ) μὲν ἄρ' ἦλθε κόρακι, φράσσιν δ' ἄρα ἔργ' ἀΐδηλα
Φοίβῳ ἀκερσικόμῃ, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε Κορωνὶν
Εἰλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.

ἐν δὲ τοῖς Ὁμηρικοῖς ὕμνοις (p. 91. t. v. Ern.)·

* v. Valck. ad Phœn. p. 608.

Ἰητῆρα νόσων, Ἀσκληπιὸν, ἄρχομ' ἀείδειν,
Τὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ καύρῃ Φλεγύα βασιλῆος.

Ἀριστείδης δὲ ἐν τῷ περὶ Κνίδου συγγράμματί φησιν οὕτως· Ἀσκληπιὸς, Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Ἀρσινόης. αὕτη δὲ παρθένος οὖσα, ὠνομάζετο Κορωνίς. Λευκίππου δὲ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἀμύκλα τοῦ Λακεδαίμονος· καὶ Ἀσκληπιοῦ δὲ καὶ Ἡπιόνης Ποδαλείριος καὶ Μαχάων.

15. Πρὶν τελέσαι] ἤτοι πρὶν ἐκτελέσαι τὰ κατὰ τὰς ὠδῖνας, πρὶν τεκεῖν. μητρόπολον δὲ τὴν Εἰλείθυιαν, διὰ τὸ περὶ τὰς μητέρας εἰλεῖσθαι ἢ πολεῖσθαι τῶν γεννωμένων.

18. Εἰς ἄϊδαο δόμον ἐν Θαλάμῳ] σημειοῦνται δὲ οἱ ὑπομνηματισάμενοι τὰ δύο κῶλα, τόδε τὸ σημεῖον .※. παρεντιθέντες, ὅτι ἀσυνάρτητά εἰσι. πῶς γὰρ, φασὶν, εἰς ἄϊδαο δόμον, καὶ πάλιν, ἐν Θαλάμῳ κατίδα; καὶ ἐξηγούμενοι περιστεῖλον λαμβάνουσι τὸ ἐν Θαλάμῳ. ἔστι δὲ τὸ ἐξῆς οὕτως· ὑπὸ χρυσείοις τόξοις ἐν Θαλάμῳ δαμεῖσα εἰς Ἄϊδαο δόμον κατίδα τέχναις Ἀπόλλωνος. ὅτι δὲ τὸ ἐν Θαλάμῳ πλεονάζει, δῆλον. ἱκανὸν γὰρ ἦν εἰπεῖν, εἰς ἄϊδαο δόμον κατίδα. καὶ πρόσθες τὸν καὶ σύνδεσμον, ἵν' ᾖ· εἰς δόμον καὶ εἰς Θάλαμον κατίδα. Ἄλλως. πρὶν γεννήσῃ ἐν τῷ Θαλάμῳ. ἐχαριεντίσατο δὲ εἰπὼν τὸν ᾅδην Θάλαμον.

20. Χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος] ἡ δὲ ὀργὴ, φησὶ, τῶν τοῦ Διὸς παίδων οὐκ ἔστι ματαία, ἀλλὰ δυνατὴ τελειῶσαι.

22. Ἃ δ' ἀποφλαυρίξασα] αἰτίαν ὑποτίθησι, δι' ἣν ἀνῃρέθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, κατὰ τὰς Ἀπόλλωνος τέχνας, ὥστε τὸν δὲ αἰτιατικὸν παρειλῆφθαι ἀντὶ τοῦ γάρ. ἀποσκυβαλίσασα γὰρ αὐτὸν ταῖς ἁμαρτίαις τῶν φρενῶν ἄλλον γάμον ἐπήνεσεν· Ἴσχυϊ γὰρ συνεμίγη· διὸ καὶ χαλεπήνας ὁ Θεὸς Ἀρτέμιδι συνέταξεν αὐτὴν ἀνελεῖν.

25. Κρύβδαν πατρὸς] τοῦτο πρὸς τὸ προκείμενον συναπτέον, οὐ πρὸς τὸ ἑξῆς· ἤτοι κρύβδην πατρὸς καὶ πρότερον μιγεῖσα τῷ Ἀπόλλωνι. ἢ στικτέον εἰς τὸ πατρὸς, ἵν' ᾖ τὸ κρύβδαν ἐπὶ τοῦ δευτέρου γάμου. εἰ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐδιάσατο συγγενέσθαι τῷ Ἰσχυΐ, συνέγνω ἂν αὐτῇ ὁ Ἀπόλλων. διὰ τί δὲ προετίμησε τὸν Ἴσχυν τοῦ Ἀπόλλωνος; Ἀγησίλαός φησιν, ὡς κατὰ δέος ὑπειροψίας θνητῷ βουληθεῖσα συνεῖναι. Ἄλλως. ἐπανάληψις τοῦ διηγήματος. ἡ δὲ δὴ Κορωνὶς, φησὶν, ἐκφαυλίσασα τὸν Ἀπόλλωνος γάμον ταῖς τῶν φρενῶν ἁμαρτίαις, ξένον ἐπήνησε γάμον λάθρα τοῦ πατρὸς, πρότερον τῷ τὰς κόμας ἀτμήτῳ συνελθοῦσα Ἀπόλλωνι.

27. Καὶ φέρουσα σπέρμα θεοῦ] ἐπειδὴ γὰρ ὑπ' Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα ἐξ αὐτοῦ εἶχε καθαρὸν τὸν Ἀσκληπιὸν, ἀνεπίμικτον θνητοῦ σπορᾶς, ἐμοιχεύθη, φησὶ, τὸ τοῦ θεοῦ καθαρὸν σπέρμα· ἢ ἐπεὶ παρθένον οὖσαν ἔτι καὶ καθαρὰν διεταρθένευσεν. οὐκ ἔμεινεν οὖν φέρουσα τὸ τοῦ θεοῦ σπέρμα καθαρὸν, οὐδὲ τοὺς ὑμεναίους τοὺς ἑσομένους τοῦ γάμου. οὐ γὰρ ὑπέμεινε, φησὶν, ἡ Κορωνὶς ἐλθεῖν τὴν νυμφιδίαν τράπεζαν, ἀντὶ τοῦ, νύμφῃ γαμηθῆναι, οὐδὲ τῶν ὑμεναίων τὴν ἠχὴν, ὅσοις μάλιστα αἱ ὁμήλικες παρὰ ταῖς ἑαυτῶν φίλαις φιληδοῦσι ταῖς ἑσπεριναῖς ᾠδαῖς μετεωρίζεσθαι τὴν ψυχὴν καὶ παίζειν. ἔνιοι δὲ τὸ ὑπακουρίζεσθαι ἀοιδαῖς ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρους τοὺς κούρους ὑμνεῖν, τὸν νυμφίον καὶ τὴν νύμφην. ἢ τὸ ὑπακουρίζεσθαι ἀοιδαῖς εἶπε διὰ τὸ τοὺς ὑμνοῦντας ἐπευφημιζομένους λέγειν σὺν κόροις τε καὶ κόραις. Αἰσχύλος Δαναΐσι·

Κἄπειτ' ἄνεισι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
Ἕως τ' ἐγείρει πρευμενὴς τοὺς νυμφίους,

Νόμοισι θέντων σὺν κόροις τε καὶ κόραις *.

καὶν τῷ βίῳ ἀκορεῖ, ἀντὶ τοῦ, κόρας κορώνας †. παροτρύνοντες δ' ἔνιοί φασιν, ἐκκορεῖ κόρους κορώνας ‡ αἰσχύνην ἐξευτελίζων. (f. -ζοντες.)

38. Ὅστις] ἴδει εἰπεῖν ὅπερ, φῦλον. νῦν δὲ ὃς εἶπεν, ἵνα ᾖ, ὃς ἀνθρώπων.

42. Ἔσχε τοιαύτην] τοιαύτην, φησὶν, ἔσχεν ἅταν καὶ βλάβην τὸ λῆμμα (sic) τῆς Κορωνίδος, περιφραστικῶς ἡ Κορωνίς. ὡς παρ' Ὁμήρῳ (Odyss. β. 409.)· "ἱερὴ ἵς Τηλεμάχοιο." τὰ γὰρ ἐπιχώρια ἐάσασα ἐσπούδασε ξένῳ γαμηθῆναι, τῷ Ἰσχυΐ δηλονότι, ἐλθόντι ἐξ Ἀρκαδίας.

46. Οὐδ' (sic) ἔλαθε σκοπὸν] σκοπὸν τὸν νοῦν λέγει τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡσίοδος δὲ τὸν κόρακα, ὅπερ ἔστιν ἀπίθανον. μηλοδόκῳ δὲ, τῇ πολλὰ ὑποδεχομένῃ θύματα.

48. Πυθῶνι τόσσ' ἐσάϊεν] ἀντὶ τοῦ τυχὼν (ἐν Π.) ὁ Ἀπόλλων. τὸ δὲ ἄϊεν, ἀντὶ τοῦ ᾔσθετο. "Ομηρος (Iliad. λ. 532.)· "οἱ δὲ πληγῆς ἀΐοντες." τὸ δὲ ναοῦ πρὸς τὸ Πυθῶνι, ἵν' ᾖ, τοῦ ἐν Πυγῶνι ναοῦ. ὁ δὲ νοῦς· ἐν δὲ Πυθῶνι ὧν ὁ Ἀπόλλων ἐπήσθετο τῷ ἱερῷ νόῳ τὸ ἁμάρτημα, ὅντινα, τὸν νοῦν αὐτοῦ δηλονότι, φησὶν εἶναι κοινῶνα ὁ Πίνδαρος διὰ τὴν μαντικήν. Ἄλλως. κοινὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ νοῦς ἐστιν. διατί; ὅτι οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς παρ' ἑτέρου πειθόμενοι παρακολουθοῦμεν τοῖς οὖσιν, οὕτω καὶ Ἀπόλλων, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ οἶδεν. ἡνίκα γοῦν ἡ Κορωνὶς τῷ Ἰσχυΐ συνῆλθεν, ἐν Πυθῶνι τυχὼν ὁ Ἀπόλλων ᾔσθετο. καλῶς δὲ ὁ Πίνδαρος τὴν περὶ τὸν κόρακα παρακουσάμενος ἱστορίαν, δι' ἑαυτοῦ φησι τὸν Ἀπόλλωνα κατειληφέναι τὴν Κορωνίδα.—Ἄλλως. ἐπαινεῖ τὸν Πίνδαρον ὁ Ἀρτέμων, ὅτι παρακουσάμενος τὴν περὶ τὸν κόρακα ἱστορίαν, αὐτὸν δι' ἑαυτοῦ ἐγνωκέναι φησὶ τὸν Ἀπόλλωνα. ἱστορεῖται γὰρ, ὅτι τὴν Ἴσχυος μίξιν ἐδήλωσεν αὐτῷ ὁ κόραξ· παρὸ καὶ δυσχεράναντα ἐπ' αὐτῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μέλανα αὐτὸν ποιῆσαι. τούτων οὖν τὸν μῦθον διωσάμενόν φησι τὸν Πίνδαρον τῷ ἑαυτοῦ νῷ καταλαβεῖν τὰ πεπραγμένα τῇ Κορωνίδι. παράλογον γὰρ, τὸν ἄλλοις μαντευόμενον αὐτὸν μὴ συμβαλεῖν τὰ κατ' αὐτοῦ δρώμενα. χαίρειν οὖν φράσας τῷ τοιούτῳ μύθῳ τέλειον ὄντι ληρώδει, αὐτόν φησι τὸν Ἀπόλλωνα παρὰ τοῦ νοῦ πυθόμενον ἐπιστέψαι τῇ Κορωνίδι τὴν Ἄρτεμιν. τὸν δὲ περὶ τὸν κόρακα μῦθον φασὶ καὶ Ἡσίοδον μνημονεύοντα λέγειν οὕτω (Fragm. p. 443. Lips.)

Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, καί ῥ' ἔφρασεν ἔργ' ἀΐδηλα
Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτι Ἴσχυς γῆμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης, Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.

51. Γνώμαν] τὴν πρόγνωσίν φησι, τὴν περὶ τὴν Κορωνίδα. τὸ δὲ πεπιθὼν ἀντὶ τοῦ πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ κοινοῦ αὐτοῦ νοῦ. τούτῳ γὰρ ἀνακοινοῦται καὶ συνδιακρίνει τὰ ὄντα πάντα.

53. Ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται] ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος, φησὶ, νοῦς οὐδέποτε ψευδῶν λόγων ἐφάπτεται.

Κλέπτει τέ μιν] τὸν νοῦν φησὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν οὐδεὶς παραλογίζεται, οὐδὲ

* Mss. et edd. Κ. δ' εἶσι — ἕως ἐγείρω περιμενεῖς — (?).
† — σὺν ορεῖ, ἀντὶ τοῦ, κούρους κορώνας προτρέποντας. ἔνιοι φ. Gott.
‡ L. ἐκκόρει, κόρε, κορώνην. vid. ad Hesych. p. 1137. Ultima αἰσχ. ἐξευτ. abs. Gott.

Διὸς οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ἔργοις οὔτε βουλαῖς. οὐκ ἄρα ὁ κόραξ εἶπεν, ἀλλ' ὁ νοῦς, καθὸ μαντικὸς καὶ ἀπαραλόγιστος.

55. Καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος] τότε, φησὶ, μαθὼν ὁ Ἀπόλλων τοῦ Ἴσχυος τοῦ Ἐλάτου παιδὸς τὴν ξένην κοίτην καὶ τὴν ἄδικον, κακουργίαν, ἢ ξενίαν κοίτην, τὴν μετὰ φιλίας γενομένην, ἢ τὴν λαθραίαν ἀπὸ τοῦ ξένου, ἔπεμψε τὴν ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, τὴν ἀκαταμαχήτῳ δυνάμει ὁρμῶσαν, εἰς Λακέρειαν. ἡ δὲ Λακέρεια πόλις Θεσσαλίας.

59. Ἔτεκε παρὰ Βοιβιάδος] ἐπεὶ ἡ παρθένος Κορωνὶς ᾤκει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοιβιάδος λίμνης. ἡ δὲ Βοιβιὰς λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερείᾳ. ὅτι δὲ ἡ Κορωνὶς ἐν Λακερείᾳ ᾤκει πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀμύρου, Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ, ἔνθα καὶ περὶ τοῦ κόρακος διηγεῖται, καὶ ὅτι Ἄρτεμιν ἔπεμψεν ὁ Ἀπόλλων, ἢ πολλὰς ἅμα γυναῖκας ἀπέκτεινε, καὶ ὡς τὸν Ἴσχυν ὁ Ἀπόλλων κτείνει, τὸν δὲ Ἀσκληπιὸν δίδωσι Χείρωνι. ἡ δὲ Βοιβιὰς καὶ Κορωνὶς, ἢ κατ' ἐνίους Νεσωνὶς ἐλίγιστο, ὥσπερ Ἀρχῖνος ἐν Θεσσαλικοῖς φησιν. ἡ δὲ Βοιβιὰς ἐκλήθη ἀπὸ μιᾶς τῶν νυμφῶν Βοιβιάδος.

62. Δαίμων δ' ἕτερος] ὁ κακοποιὸς, ὡς πρὸς τὸν ἀγαθοποιόν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ κακοποιὸς δαίμων, εἰς τὴν τῆς μοιχείας κακουργίαν τρίψας τὴν Κορωνίδα, καὶ ἀναιρεθῆναι αὐτὴν κατεσκεύασε.

64. Καὶ γειτόνων πολλοὶ] καὶ τῶν γειτόνων, φησὶ, πολλοὶ ἀπήλαυσαν τοῦ κακοῦ τοῦ περὶ τὴν Κορωνίδα. λοιμὸς γὰρ ἐγένετο. αἴτιοι δὲ τοῦ λοιμοῦ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις. λοιμοῦ οὖν γενομένου συνεπήλαυσαν καὶ οἱ μηδὲν αἴτιοι. Ἡσίοδος (Op. et D. 238.)·

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδὸς ἀπηύρα.

Καλλίμαχος δέ φησιν· "οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἕτερος δαίμων." G. ὥτερος. Leg. ἄτερος. Fragm. xci.

65 Ἅμα δ'] τὸ ἅμα, ὡς Ἡρωδιανός φησιν ἐν τῇ ΙΘ', οἱ Δωριεῖς περιστῶσι, καὶ τὸ παντᾶ, ὥσπερ τὸ κρυφᾶ παρὰ Πινδάρῳ. τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ ἁμᾶ περισπώμενον, ἀπὸ τοῦ ἀμῆ γινόμενον. ζητεῖται δὲ ἐν τῷ περισπωμένῳ ἁμᾶ, εἰ προσεπιδήσεται τὸ ἰ.

66. Πολλὰν δ' ἐν ὄρει] λείπει τὸ ὡς, καὶ περιττεύει ὅτε. ἔστι γάρ· ὥσπερ δὲ ὅταν ἐμπεσὸν ὄρει πολλὴν ὕλην φθείρει, οὕτω τὸ ἁμάρτημα τῆς Κορωνίδος πολλοὺς ἔφθειρεν. Ἄλλως. ὥσπερ γὰρ, εἴτις εἰς ὕλην πολλὴν σπινθῆρα βάλοι, οὐ μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς ὃ βέβληται, κατακαίεται, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ὕλη συγκατακαίεται, οὕτω θανάτου βληθέντος εἰς τὴν Κορωνίδα ὑπὸ Ἀρτέμιδος, καὶ λοιμικοῦ πάθους ἐνσκήψαντος, πολλοὶ τῶν γειτόνων ἀπώλοντο. καὶ Εὐριπίδης (Inus fr. vi. 2.)·

Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαίου λίπας*
Πρῆσαιεν ἄν τις.

68. Ἀλλ' ἐπεὶ τείχει Θέσαν ἐν ξυλίνῳ] τῇ πυρκαϊᾷ δηλονότι, ἐφ' ἧς ἐτέθη τὸ σῶμα τῆς Κορωνίδος εἰς ἀφανισμόν.

69. Σέλας δ' ἀμφέδραμεν] ἤγουν, καὶ ἐπεὶ ἐξήφθη ἡ πυρὰ, εἶπεν ὁ Ἀπόλλων· οὐκέτι ὑπομενῶ τὸ ἐμὸν σπέρμα ἰδεῖν συναπολλύμενον τῇ Κορωνίδι.

75. Βάματι δ' ἐν πρώτῳ] ἐὰν μὲν γράφηται, ἐν πρώτῳ, ὡς νῦν γέγραπται, ἔσται, ἐν ἑνὶ βήματι ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τῆς Πυθῶνος ἐληλυθὼς εἰς τὴν Θεσσαλίαν. ἐὰν δὲ, ὡς ἔν τισι, βάματι δ' ἐν τριτάτῳ, ἔσται περιφράζων τό, "τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν" (Hom. Iliad. v. 20.) ὁ Ἀπόλλων. ἔστι δὲ σεμνότερον, καὶ μᾶλλον πρέπον τῷ θεῷ, τὸ ἅμα τῷ πρώτῳ βήματι ῥύσασθαι τὸν παῖδα. ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀντίστροφον σύμφωνον. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος γράφει, τριτάτῳ.

* In codd. et edd. male σέλας.

78. Διέφαινε πυρὰ] οὐ λίγει, ὅτι διαφυὴς ἐγίνετο καὶ λαμπρὰ, ἀλλ' ὅτι ἡ φύσις τοῦ πυρὸς οἷον διεσχίσθη καὶ διάστημα τοῦ πυρὸς ἐγινήθη, ἕως ἂν ἐπιδὰς ὁ Ἀπόλλων ἀνείλετο τὸν παῖδα.

79. Καὶ ῥά μιν] καὶ δὴ τὸν ἑαυτοῦ παῖδα ἐνεχείρισεν ὁ Ἀπόλλων τῷ Κενταύρῳ τῷ Φιλυκλῇ, ἀναδιδάσκειν τὰς πολλῶν νοημάτων αἰτίας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις νόσους θεραπεύειν.

83. Τοὺς μὲν ὧν] τοὺς μὲν οὖν, ὅσοι παρεγένοντο αὐτοφύτων ἑλκῶν κοινωνοί· ταῦτα γὰρ αὐτόφυτα ἕλκη, ὡς ἂν οὐχ ὑπ' ἄλλων ἐπαπτὰ ὄντα, ἀλλ' αὐτόματα γινόμενα· ἢ τῷ πολιῷ καὶ λαμπρῷ σιδήρῳ τὰ μέλη τετρωμένοι, ἢ χειροπληθεῖ λίθῳ μαυρόθεν βεβλημένοι· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, τὰ μέλη τετρωμένοι. ἢ τῷ θερμαντικῷ πυρὶ πορθούμενοι καὶ παπαιόμενοι τὸ σῶμα, ἢ φρίκῃ, ἢ ῥίγει, ἤτοι ῥιγοπυρέτῳ, ἀπολύσας ἄλλον ἄλλοθεν λυπῶν καὶ θλίψεων ἐξήγαγεν, ὅ ἐστι τῶν νόσων.

91. Τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς] καὶ τοὺς μὲν προσηνέσιν φδαῖς θεραπεύων, τοὺς δὲ προσηνῆ φάρμακα πίνοντας, ἢ τοῖς μέλεσιν αὐτῶν περιάπτων τινὰ εἰς θεραπείαν, τοὺς δὲ τομαῖς καὶ χειρουργίαις ταῖς διὰ σιδήρου ἀνέστησεν ὀρθοὺς, καὶ ὑγιεῖς ἀπέδειξεν. ὅτι δὲ ἀρχαία ἦν καὶ ἡ δι' ἐπῳδῆς ἰατρικὴ, καὶ οὐ μόνον ἡ διὰ φαρμάκων καὶ διαίτης, φησὶ καὶ Ὅμηρος (Odyss. τ. 457. sq.)· "ἐπασιδῇ δ' εἶμα κελαινὸν ἔσχεθον."

96. Ἀλλὰ κέρδει] ἀλλὰ καὶ ἡ σοφία, φησὶ, κέρδει δέδεται καὶ ἥττηται, μεταστρεψε γὰρ, φησὶ, καὶ τὸν Διὸν τὸν Ἀσκληπιὸν τῷ πλείονι μισθῷ ὁ χρυσὸς ἐν ταῖς χερσὶ φανείς, ὥστε ἄνδρα ἐκ τοῦ θανάτου ἀναγαγεῖν, ἤδη τῷ μοιριδίῳ ληφθέντα. λέγεται δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς χρυσῷ διλεασθεὶς ἀναστῆσαι Ἱππόλυτον τεθνηκότα· οἱ δὲ Τυνδάρεων· ἕτεροι, Καπανέα· οἱ δὲ, Γλαῦκον· οἱ δὲ Ὀρφικοὶ, Τμίναιον. Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκούργῳ. οἱ δὲ, διὰ τὸ τὰς Προιτίδας ἰάσασθαι· οἱ δὲ διὰ τὸν Ὠρίωνα. Φύλαρχος, ὅτι τοὺς Φινείδας ἴάσατο· Φερεκύδης δὲ, ὅτι τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας ἀνεβίου ἐποίει.

100. Χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων] πρὸς πεπαυκυῖαν δὲ τῇ βίᾳ, τὸν κεραυνόν. τοῦτον, φησὶ, βίᾳ δ' ἀμφοτέρων, τοῦ τε Ἀσκληπιοῦ, καὶ τοῦ ἀνισταμένου ἀπὸ τοῦ θανάτου, ἀνεῖλεν αὐτούς.

102. Βίᾳ δ' ἀμφοῖν] οἷον οὕτω περίθυμος ἐγένετο ὁ Ζεὺς, ὥστε ἐνσκῆψαι βέλος διαπαξ δι' ἀμφοτέρων τῶν μαστῶν ἢ τῶν πλευρῶν, (f. ἢ) δι' αὐτοῦ τε τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ ἰατρευθέντος, ὥστε καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν ἀναιρεῖσθαι καὶ τὸν ἀναβεβιωκότα. ὁ δὲ Κράτης * τὸν Ἀσκληπιὸν φησι, καὶ τὸν διδάξαντα αὐτὸν Χείρωνα. οὐδεὶς δὲ τούτῳ συμμαρτυρεῖ.

106. Χρὴ τὰ ἐοικότα] πρέπει τὰ ἀρέσκοντα τοῖς θεοῖς, καὶ τὰ πρέποντα, ἢ τὰ ὁμοίζοντα τοῖς ἀνθρώποις, ἐκεῖνα παρὰ θεῶν αἰτεῖν, γινώσκοντας τὰς παρὰ πόδας ὀτοίας ἔχομεν μοίρας, οἷον, τὸ ἐνιστὰς, τὰ καθεστῶτα, οἵαν μοῖραν εἰλήχαμεν. ὅμοιον τῷ Χίλωνος ἀποφθέγματι, τῷ, γνῶθι σαυτόν. τὸ δὲ ὅλον, ὅτι θνητοὶ πεφύκαμεν.

109. Μὴ φίλα ψυχὰ] ὁ λόγος πρὸς ἑαυτόν· μηδαμῶς δὲ, ὦ προσφιλεστάτη ψυχὴ, θνητὴ τυγχάνουσα ἐπ' ἀθάνατον στεῦσαι βίον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιζήτει μηχανὴν, ἣν καὶ καταπράξασθαι δύναισ, οἷον, τοιούτους ἐπιχείρει ἃ δύναται πραχθῆναι. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἅμπαυκτον. ἦν δέον ἐστὶ πρᾶξιν ἀνθεῖτι, ταύτην διαπράττου. πρὸς δὲ τὸ ἄντλει καὶ τὴν μηχανὴν ἐπήγαγεν.

111. Εἰ δὲ σώφρων ἄντρον] ἀνέδραμε πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπινικίου. τοῦτο γὰρ ἐκείνῳ προσαπτέον· ἤθελον Χείρωνι κε Φιλλυρίδαν· καὶ μετὰ τὴν διάνοιαν ἐκείνην τὴν εὐπετικὴν εἰκότως προσάγομεν. Ἄλλως. ἐπανέλαβε τὰ ἐν ἀρχῇ ῥηθέντα, ἤθελον Χίρωνά

* L. Σωκράτης. v. ad Nem. iii. 92. Isthm. iv. 124.

κε Φιλλυρίδαν, ἐπεὶ πολλά ἐστι τὰ διὰ μέσου ῥηθέντα. εἰ οὖν ὁ σώφρων Χείρων ἐκεῖνος ἄνδρων ἔναισεν ἔτι, καί τι αὐτῷ φίλτρον καὶ ἡδονὴν ἐν τῇ ψυχῇ ἐτοίουν οἱ ἐμοὶ ὕμνοι, ἐκήλησα ἂν αὐτὸν ἰατρὸν ὄντα παρασχεῖν τῷ Ἱέρωνι τῶν καυστικῶν νόσων ἀπόλυσίν τινα. διάπυροι γὰρ αἱ νόσοι. τοῦτο δέ φησιν, ἢ ὅτι ἐπύρετον ὁ Ἱέρων, ὡς ἔνιοι τῶν ἱστορικῶν ἠξιώθησαν, ἢ ὅτι ἐπόδαλγία· τὸ δὲ νόσημα τοῦτο τῶν διαπύρων φασίν· οἱ δὲ τὴν λιθουρίαν ἀποδεδώκασιν. ὁ νοῦς οὕτως· εἰ δὲ ὁ σώφρων καὶ ὁ συνετώτατος κατὰ τὸ Πήλιον ἔτι ᾤκει ἄνδρων Χείρων, καί τι αὐτῷ φίλτρον καὶ ἡδονὴν οἱ ἐμοὶ ἡδύφωνοι ὕμνοι ἐτίθεσαν, ἰατρὸν ἂν αὐτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἔπεισα παρασχεῖν.

118. Ἤ τινα Λατοΐδα] μητρωνυμικὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. φησὶ δὲ τὸν Ἀσκληπιόν. Ἄλλως. ἤ τινα τοῦ τῆς Λητοῦς παιδός, Ἀπόλλωνος, ἀπόγονον κεκλημένον, ἢ καὶ υἱὸν αὐτοῦ, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ κεκλημένον, ἢ πατέρος, ἤγουν τοῦ Διός· παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε· ἢ πατέρος υἱόν, τὸν Ἀπόλλωνα.

120. Ἰονίαν τέμενων] Ἰόνιον πέλαγος, τὸ περὶ Σικελίαν, τὴν παρὰ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, ὡς καὶ Θουκυδίδης (Hist. i. 24.)· "Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὸν Ἰόνιον πόντον." παράκειται δὲ καὶ ἡ Σικελία. ἀπὸ τῶν γειτνιώντων οὖν τὴν νῆσον ἐδήλωσεν. Ἄλλως. τὸ Ἰόνιον πέλαγος τὸ περὶ Σικελίαν τὸ ὄνομα ἔλαδεν, ὡς μὲν ἔνιοι, ἀπὸ Ἰοῦς· Θεόπομπος δὲ ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλλυριοῦ· Ἀρχίδαμος * δὲ ἀπὸ τῶν ἀπολλυμένων ἐν αὐτῷ Ἰελόνων. ἡ δὲ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Ὀρτυγίᾳ τῇ Σικελικῇ, ἣν διὰ πολλῶν † οὖσαν ἱερὰν Ἀπόλλων ἀπέδωκεν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ δὴ διαπλεύσας τὸ Ἰόνιον πέλαγος παρεγενόμην ἐπὶ τὴν Ἀρέθουσαν, τὴν ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ, τὴν Σικελιωτικὴν κρήνην, παρὰ τὸν Αἰτναῖον φίλον Ἱέρωνα, ὃς τῶν Συρακουσῶν βασιλεύει, τοῖς πολίταις πραΰτατος ὢν καὶ ἀνεπαχθὴς, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς οὐ διαφθονῶν, τοῖς τε ξένοις ἀξιάγαστος ὑπάρχων πατὴρ, διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ φιλοφρασύνην.

127. Τῷ μὲν διδύμας χάριτας] τήν τε τοῦ ἰατρεύοντος Χείρωνος, εἰ ἀνεῖσα, καὶ τὴν τῶν ὕμνων, ὧν εἰς αὐτὸν γράφει. τὸ δὲ κατίδεαν ἀντὶ τοῦ ἦλθον. Ὅμηρος (Iliad. ξ. 19.)·

Πρίν τινα κεκριμένον καταδῆμεναι ἐκ Διὸς οὖρον,

ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. ὁ δὲ νοῦς· τῷ δὲ Ἱέρωνι διπλασίας χάριτας ἔξωθεν παρέσχον ἄν, εἰ παρεγενόμην ὑγίειαν ἅμα κομίζων τιμίαν καὶ ὕμνον τῶν Πυθικῶν ἄθλων, αἴγλην ὄντα καὶ λαμπηδόνα, οὓς τινας στεφάνους ἀριστεύων τῷ τάχει ἔλαδεν ὁ Φερένικός ποτε ἐν τῇ Κίρρᾳ. εἶτα ἡ ἀνταπόδοσις πρὸς τὸ πρῶτον. εἰ κατῆλθον εἰς Σικελίαν, παρεγενόμην ἂν βαθὺ πέλαγος διαπεράσας, ἀστέρος λαμπρότερον καὶ ἐπιφανέστερον ἄγων ἐκείνῳ φάος, τήν τε θεραπείαν καὶ τὸν ὕμνον.

134. Ἀστέρος οὐρανίου] τὸν ἥλιόν φησιν. εἰ οὖν εὐξάμενος παριστησάμην, φησὶ, τὸν Χείρωνα ἀπαλλάξειν αὐτὸν τῆς νόσου, καὶ τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ ποίημα κατεσκευασάμην, τότε ἂν ἐφάνην αὐτῷ τοῦ ἡλίου λαμπρότερος, διαδὰς τὸ πέλαγος καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Σικελίαν.

137. Ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω ματρὶ] Ἀριστόδημός φησιν, Ὀλύμπιχον αὐλητὴν διδασκόμενον ὑπὸ Πινδάρου, γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ ᾠφον ἱκανὸν καὶ φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην. τὸν δὲ Πίνδαρον ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μητρὸς θεῶν ἄγαλμα λίθινον τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον, ὅθεν αὐτὸν συνιδρύσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν καὶ Πανὸς ἄγαλμα. τοὺς δὲ πολίτας πέμψας ἐς Θεσπιὰς πυνθάνεται περὶ τῶν ἐκθησομένων· τὸν δὲ ἀνειπεῖν, Μητρὸς θεῶν ἱερὸν ἱδρύσασθαι. Τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πίνδαρον, διὰ τὸ προσειληφέναι τὸν χρησμὸν ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ,

* G. Ἀρχέμαχος. † G. ἣν δὴ Ἀπόλλωνι.

ἐκεῖσε τιμᾶν τὴν Θεὸν τελισταῖς. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν καὶ καθικετεῦσαι ἐγὼ βούλομαι τὴν Ῥέαν, ἥντινα αἱ κόραι πλησίον τῶν ἐμῶν οἴκων σὺν τῷ Πανὶ ἀνυμνοῦσι κατὰ τὴν νύκτα, τὴν σεμνὴν Θεόν. λέγεται δὲ Ῥέας ἱερὸν πλησίον τῶν Πινδάρου οἴκων εἶναι. φησὶν οὖν, ὅτι κατεύξομαι τὴν Ῥέαν εὐμενῆ εἶναι Ἱέρωνι· παρ' ὅσον δοκεῖ τῶν νόσων αὐξητικὴ καὶ μειωτικὴ εἶναι. [Cf. Zoega *Bassirilievi* p. 87. *Ex Schedis.*]

138. Παρ' ἐμὸν πρόθυρον] ὅτι ἐχειτνία τῇ Πινδάρου οἰκίᾳ Μητρὸς Θεῶν ἱερὸν καὶ Πανός, ὅπερ αὐτὸς ἱδρύσατο.

139. Σὺν Πανὶ] οὐχ ὅτι αἱ κόραι σὺν τῷ Πανὶ χορεύουσι καὶ ἀνυμνοῦσι τὴν Ῥέαν, ἀλλὰ τὴν Ῥέαν καὶ τὸν Πᾶνα ἀνυμνοῦσι. πάριδρος γὰρ ὁ Πὰν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς πεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων φησίν (Fragm. p. 18. sq.)· "ὦ Πὰν,'Αρκαδίας μεδέων, ἴως τοῦ, Ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ, σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν." Ἄλλως. πρὸς τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πινδάρου Μητρὸς Θεῶν ἵδρυτο ἱερὸν καὶ Πανός, ὅπερ αὐτὸς ἱδρύσατο. οἱ δὲ, ὅτι καθάρτριά ἐστι τῆς μανίας ἡ Θεός· καὶ τὸν Διόνυσον δὲ καθαρτικὸν μανίας φασί· τὸν δὲ Πᾶνα παρεῖληφεν, ὡς μὲν ἔνιοί φασιν, ὅτι καὶ ὁ Πὰν πλησίον καθίδρυτο Πινδάρου, ἢ ὅτι σύνεστι τῇ Θεᾷ, ὡς ὄρειος ὤν. καὶ ἡ Ῥέα δὲ ὄρειος λέγεται, διὰ τὸ ἐν Ἴδῃ οἰκεῖν. ἐννύχιαι δὲ, ἐπεὶ νυκτὸς αὐτῇ τὰ μυστήρια τελεῖται. Κοῦραι δὲ, αἱ τοῦ Πινδάρου θυγατέρες, Πρωτομάχη καὶ Εὔμητις, ἢ αἱ νύμφαι.

141. Εἰ δὲ λόγων συνέμεν] εἰ δὲ δύναμαι συνιέναι τὴν τῶν λόγων ὀρθὴν κορυφὴν, γινώσκειν ἀσφαλῶς μανθάνων τὰ τῶν παλαιῶν. λέγει δὲ τὰ παρὰ τοῦ ποιητοῦ, ὅτι παρὰ ἓν ἀγαθὸν δύο πήματα ἀπονέμουσιν οἱ Θεοί. φησὶ γάρ που (Iliad. ω. 527.)·

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακίαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων, οἷα δίδοῦσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων.
Ὧ μὲν καμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ἐπιμίσγεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ.

δοκοῦσι γὰρ οἱ εὐδαίμονες συγκεκραμένον ἔχειν τοῖς ἀγαθοῖς καὶ φαῦλον· οἱ δὲ δυστυχεῖς ἄκρατον τὴν δυστυχίαν. διὸ καὶ περὶ τοῦ Δημοδόκου τοῦ κιθαρῳδοῦ φησι (Odyss. θ. 63.)·

Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε,
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

διὸ, εἴτις λέγει, διατί Θεοφιλὴς ὢν πήρωσιν ἐδυστύχησεν; ἔχομεν λέγειν, ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν, ἄνθρωπον ὄντα τελέως ἐν πᾶσιν εὐτυχεῖν καὶ ἀπαθῆ εἶναι. ὁ μέντοι Πίνδαρος οὕτως ἐδίξατο, δύο πίθους εἶναι φαύλων, καὶ ἕνα ἀγαθῶν. διὸ καὶ αὐτός φησιν· "ἓν παρ' ἰσλὸν πήματα σύνδυο." οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο. δύο γὰρ πίθοι εἰσὶ, καὶ ὁ μὲν ἐξ ἀγαθῶν, ὁ δὲ ἕτερος φαύλων. τὸ μὲν γὰρ "ἕτερος" ἐλέγχει παρακείμενον, ὅπερ ἐπὶ δυοῖν μόνου ἀριθμοῦ λέγεται, οἷον τῶν δύο τὸ ἕτερον. ὁ λόγος οὖν πρὸς τὴν Ἱέρωνος νόσον καὶ πρὸς τὸ τῆς Θασιλείας ἀξίωμα. μηδαμῶς, φησὶν, ὦ Ἱέρων, ἀλγύνου. ἀδύνατον γάρ ἐστιν, ἄνθρωπόν σε ὄντα καὶ εὐδαιμονοῦντα μὴ ἔχειν τι καὶ βλάβης. ἀνασηκοῦσι γὰρ ὥσπερ τὰ ἀγαθὰ τῇ τῶν φαύλων μερίδι. Ἄλλως. ἔνιοι ἀπεκδοχήν φασιν εἶναι ταῦτα τῶν Ὁμηρείων, ὡς εἰπόντος αὐτοῦ, ὅτι τριῶν ὄντων πίθων, ἑνὸς μὲν τῶν ἀγαθῶν, δυοῖν δὲ τῶν κακῶν, ὁ Ζεὺς δίδωσιν ἐξ ἑκάστου μοῖραν. ἐλέγχεται δὲ, ὅτι τὸ ἕτερος ἐπὶ δύο μόνων λέγεται. εἰ γὰρ ἤδει τριῶν ὄντας τοὺς πίθους, "ἄλλος" ἂν εἶπε καὶ οὐχ "ἕτερος." Ἐστι δὲ ὑποστίξαντα εἰς τὸ, δώρων οἷα δίδοῦσι, διαστεῖλαι εἰς τὸ, κακῶν, ἵν' ᾖ· κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων. δύο οὖν λέγει πίθους Ὅμηρος, κακῶν τε καὶ ἀγαθῶν, καὶ ᾧ μὲν ἀνθρώπων ἓν παρ'

ἓν ἀγαθὸν καὶ κακὸν δῷ, εὐδαίμων ἐστίν, ᾧ δ' ἂν ἐκ θατέρου δῷ δύο μοίρας τῶν κακῶν, τοῦτον οὖν εἶναι κακοδαίμονα. ταῦτα δὲ λέγει παραμυθούμενος τὸν Ἱέρωνα, ὑπὲρ τοῦ πρᾴως φέρειν τὴν λιθουρίαν.

145. Ἓν παρ' ἑσλὸν] ὡς δὲ λεγόμενον προφέρεται τὸ τοιοῦτον, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις οἱ θεοὶ τὴν τρίτην τῶν ἀγαθῶν μοῖραν, τῶν δὲ κακῶν τὰ δύο ἀπομεριζουσι.

147. Τὰ μὲν ὦν] ταῦτα μὲν οὖν τὰ φαῦλα ἀδυνάτως ἔχουσιν οἱ ἄφρονες κοσμίως καὶ ἀνθρωπίνως φέρειν, ἀλλ' οἱ συνετοὶ φέρουσι, τὰ καλὰ περιβάλλοντες * ἕξω, καὶ λογιζόμενοι, ῥᾷον φέρουσι τὰ φαῦλα. τὴν μεταφορὰν δὲ εἴληφεν, οἷον ἄν τις νοήσειεν, ἐπὶ τῶν ἱματίων. ὅταν γὰρ ἔχῃ κηλίδας, οὐ δυνάμενός τις εὐκόσμως χρῆσθαι, τὸ μὲν κηλιδωθὲν ἔνδον ἔστρεψε, τὸ δὲ καλὸν ἔξω· τοὐναντίον δὲ, ἐὰν ἄφρων ᾖ, τὰς κηλίδας ἔξω ἐᾷ. καὶ τὸν βίον οὖν τῶν ἀνθρώπων φησὶ κοινῇ μὲν πάντων ἔχειν πήματα, ταῦτα δὲ τοὺς μὲν ἄφρονας ἐν φανερῷ παρέχειν, τοὺς δὲ σώφρονας μετὰ κόσμου φέρειν ἀποκρυπτομένους, καὶ τὰ καλὰ τοῦ βίου ἔξω τρέποντας.

150. Τὸν δὲ μοῖρ'] τοῦτο ἴχνις, φησὶν, ἀγαθόν. μοῖρα γάρ σοι τῆς εὐδαιμονίας σύνεστιν. ἢ οὕτω· σοὶ δὲ ἡ τῆς εὐδαιμονίας μοῖρα ἀκολουθεῖ. ἀποκεκλήρωσαι γὰρ τὰ ἀγαθά. ὁ δὲ νοῦς· σοὶ δὲ, ὦ Ἱέρων, μερὶς ἀγαθῶν ἀκολουθεῖ. τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγούμενον πλοῦτον καὶ τύραννον ἡ ἐξ ἀρχῆς ἐδωρήσατό σοι καταβολὴ, καὶ ὁρᾷ σε, εἴπερ τινα ἄλλον, εὐδαίμονα.

151. Λαγέταν γὰρ τύραννον] τὸν γὰρ λαγέτην τύραννον ἔχεις πλοῦτον. λαγέτας δὲ ὁ πλοῦτος, ἐπεὶ πάντας ἄγει τοὺς λαούς. ὑποτάσσονται γὰρ αὐτῷ πάντες. ἀλλὰ μὴν καὶ (f. Ἱέρων) τύραννός ἐστι. τοῦτο πρὸς, ἓν παρ' ἑσλὸν πήματα σύνδυο· καὶ τῷ Ἱέρωνι μὲν γὰρ ἡ τῆς τυραννίδος εὐδαιμονία ὥσπερ τι μέγιστον ἕπεται, παρεπλάπη γε μέντοι αὐτῇ, ὥσπερ τι κακὸν, ἡ νόσος.

153. Αἰὼν δ' ἀσφαλὴς] βίος δὲ ἀσφαλὴς καὶ ἄπταιστος οὐδαμοῦ ἐγένετο, οὔτε παρὰ τῷ Αἰακίδῃ Πηλεῖ, οὔτε παρὰ τῷ ἰσοθέῳ Κάδμῳ, καίτοι λέγονται τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν μεγίστην ἐσχηκέναι. Ἄλλως. βίος δὲ ἄνευ σφάλματος οὐκ ἐγένετο καὶ βλάβης, οὔτε τῷ Πηλεῖ, οὔτε τῷ Κάδμῳ. ταῦτα δὲ διὰ τὴν νόσον αὐτῷ παρεινεῖ. τὸν δὲ Κάδμον παρέλαβε, διὰ τὸ καὶ τοῦτον εὐδαιμονήσαντα ἐκπεσεῖν εἰς Ἰλλυριούς. ὅλως δὲ αὐτὸν ἀποσεμνύνουσι, διαπεφυκότα τὸ γένος εἰς Θεούς. πρόπαππος γὰρ ὁ Ζεὺς, καὶ πάππος ὁ Ποσειδῶν, ὁ δὲ Ἄρης κηδιστὴς, ἡ δὲ Ἀφροδίτη πενθερὰ, ἡ δὲ Θυώνη καὶ ἡ Λευκοθέα θυγατέρες, ὁ δὲ Διόνυσος καὶ ὁ Παλαίμων θυγατριδοῦ· τὸ δὲ ὅλον, καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπ' ἀνθρώπων αὐτὸν μάλιστα πάντων κατὰ τὴν Ἑλλάδα τετιμῆσθαι. διόπερ καὶ αὐτὸς ἀπεθεώθη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἁρμονίας, καὶ ἀπειλθὼν ἐπὶ δρακόντων ἅρματος κατῴκησεν ἐν Ἠλυσίῳ πεδίῳ, ὡς οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ μυθογράφοι παραδιδόασιν ἡμῖν.

158. Οἵ τε καὶ χρυσαμπύκων] οἵ, οὗτοι· συλληπτικὸς ὁ τρόπος. οἵτινες ἐκ τῶν Μουσῶν ἀδουσῶν καὶ ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει καὶ ἐν ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις κατῴκουσαν. καὶ ταῦτα διὰ τὴν νόσον αὐτῷ παραινεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ Κάδμος, φησὶν, εὐδαιμονέστατοι γενόμενοι τῶν ἀνθρώπων, εἷς τινα καὶ ἐδυστύχησαν. διὸ, ὦ Ἱέρων, μὴ κατάπονου διὰ τὸ πάθος τῆς λιθιάσεως· τὰ γὰρ ἄλλα πάντα εὐτυχεῖς.

160. Καὶ ἐν ἑπταπύλοις] καὶ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ τὸ ἑκάστῳ συμβεβηκὸς συλληπτικῶς ἐπ' ἀμφοτέρων τίθησι, καὶ λίαν πυκνός ἐστιν ἐν τοῖς τοιούτοις· ὁ μὲν γὰρ Πηλεὺς ἐν Πηλίῳ τῷ ὄρει παρὰ Χείρωνι τὴν Θέτιν ἔγημεν, ὁ δὲ Κάδμος ἐν Θήβαις τὴν Ἁρμονίαν. λέγει δὲ, ὅτι τῶν Μουσῶν ἀδουσῶν καὶ ἐν τῷ ὄρει καὶ ἐν ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις κατῴκουσαν· ὁ δὲ τρόπος συλληπτικὸς, πρὸς ὃν καὶ τὸ σημεῖον.

165. Καὶ θεοὶ δαίσαντο] καὶ οἱ θεοὶ παρ' ἀμφοτέροις εὐωχήθησαν, τουτέστιν,

* G. προσβάλλοντες.

ἐν τοῖς ἀμφοτέρων γάμοις. καὶ Ὅμηρος (Iliad. σ. 62. ubi tamen paullo aliter), "πάντες δ' ἀντιόωντο γάμου θεοί," ἐπὶ τοῦ Πηλέως φησί.

166. Καὶ Κρόνου παῖδας] καὶ τοὺς Κρόνου παῖδας βασιλεῖς ἐθεάσαντο ἐν ταῖς χρυσαῖς καθέδραις.

167. Ἕδνα τ' ἐδέξαντο] ἀκύρως δὲ τὰ δῶρα εἶπεν ἕδνα. τῷ μὲν γὰρ Πηλεῖ γαμοῦντι τὴν Θέτιν ὁ Ποσειδῶν διὰ τὴν σωφροσύνην ἐδωρήσατο ἵππους, Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν· τῷ δὲ Κάδμῳ γαμοῦντι τὴν Ἁρμονίαν ἡ Ἀφροδίτη χρυσοῦν ὅρμον ἐδωρήσατο, ὃν κτησάμενος Πολυνείκης κατὰ διαδοχὴν τοῦ γένους παρέσχεν Ἐριφύλῃ, ἵνα πείσῃ Ἀμφιάραον εἰς τὸν πόλεμον ἐξελθεῖν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· καὶ δῶρα παρ' αὐτῶν ἔλαβον, ἀλλ' ὅμως, φησὶ, καὶ οὗτοι ἄπαιστον οὐκ ηὐτύχησαν βίον. ὁ μὲν γὰρ Κάδμος εἰς ὄφιν μεταβληθεὶς ἀπέθανεν, ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν, ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.

168. Διὸς δὲ χάριν] κατὰ δὲ τὴν Διὸς γνώμην μεταβαλόντες ἐκ τῶν προτέρων ἀγαθῶν, διὰ τῶν δευτέρων καμάτων ἔστησαν ὀρθὴν τὴν καρδίαν, τουτέστι, διὰ τὰς ὑπερβαλούσας ἀτυχίας ἔμπληκτοι ὥστε καὶ καρδίαν πληγέντες γεγόνασιν. Οἱ δὲ οὕτως· ἐκ τῶν προτέρων ἀγαθῶν μεταβαλλόμενοι τὴν ὀρθὴν καρδίαν καὶ εὐδαιμονίαν, διὰ καμάτων καὶ συμφορῶν ἰσχυρῶν ἦλθον. Οἱ δὲ ἄλλως· ἐπεὶ ἐξέφυγον ἐκ τῶν πατρίδων, οἷον ἐκ τῶν προτέρων κακῶν μεταβαλόντες, ηὐφράνθησαν· θεῶν γὰρ ἔτυχον γάμων.

173. Τὸν μὲν ὀξείαισι] τὸν μὲν Κάδμον αἱ τρεῖς θυγατέρες ἀπολλύμεναι ταῖς ὀξείαις συμφοραῖς τὸ τῆς εὐφροσύνης μέρος ἠρύμωσαν καὶ ἀφείλοντο· ἐν σχήματι δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, εὐφροσύνης ἔρημον ἐποίησαν. εἰς δὲ τὸ τῆς ἐπιράστου Σεμέλης λέχος ὁ Ζεὺς παρεγίνετο. ὅτι δὲ αἱ θυγατέρες τοῦ Κάδμου ἐδυστύχησαν, δῆλος ὁ λόγος. ἡ μὲν γὰρ Σεμέλη ἐκεραυνώθη πρὸς Διός· ἡ δὲ Ἀγαυὴ καὶ Ἰνὼ εἰς μανίαν τραπεῖσαι τοὺς παῖδας διέσπασαν· καὶ ἡ μὲν Ἀγαυὴ τὸν Πενθέα, ἡ δὲ Ἰνὼ κατά τινας τὸν Μελικέρτην εἰς λέβητα κατέθηκε. πολλοὶ γὰρ τὸν Ἀθάμαντα παραδιδόασιν ἐμβεβληκέναι τῷ λέβητι.

177. Ἰμερτὸν Θυώνᾳ] Θυώνην τὴν Σεμέλην λέγει. [Cf. Creuzer Dionys. p. 241. Ex Schedis.] οὕτω δὲ ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν Διόνυσον πάθους, ὅτι θύει καὶ ἐνθουσιᾷ κατὰ τοὺς χορούς. οὕτω καὶ Θυάδες αἱ Βάκχαι, καὶ Θύσθλα, οἱ Θύρσοι. Ἄλλως. Θυώνη, τῇ Σεμέλῃ φησί. διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ (Fragm. 17.)·

Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεὸς,
Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑπόστατος.

ἔνιοι δὲ τὴν Θυώνην ἑτέραν τῆς Σεμέλης φασὶν εἶναι, τροφὸν τοῦ Διονύσου, ὥσπερ Πανύασις ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας·

Καί ῥ' ὁ μὲν ἐκ * κόλποιο τροφοῦ θόρε ποσσὶ Θυώνης.

ἱστορολογοῦσι δὲ τὴν Θυώνην ἀπὸ τῆς θυηλῆς. Σεμέλη δὲ κατὰ τὸ μυθικὸν, ἡ τὰ μέλη τοῦ σώματος ὑπὸ τῶν βροντῶν διασκευάσασα, κατὰ δὲ τὸ φυσικὸν, ὅτι σείει τὰ μέλη τῶν οἰνουργούντων (αὐτὸν) ὁ Διόνυσος, ἐν ᾧ τοὺς βότρυς ἀλλόμενοι πατοῦσιν. ἡ δὲ Θυώνη κατὰ τὸ μυθικὸν, διὰ τὸ κεραυνοῖς τεθάφθαι κατὰ δὲ τὸ φυσικὸν, ὅτι πυρώδης ἡ οὐσία τοῦ οἴνου.

* ἐκ G. ms. non ἐν. cf. Valk. ad Ammon. p. 208. Diatr. p. 154.

178. Τοῦ δὲ παῖς ὅνπερ μόνον ἀθανάτα τίκτε] τῷ δὲ Πηλέως παῖς ὅνπερ μόναν ἡ ἄφθαρτος Θέτις ἐγέννησεν, ἐν τῷ Ἰλιακῷ πολέμῳ τοῖς Ἀπόλλωνος τόξοις ἀπολιπὼν τὴν ψυχήν, τῷ πυρὶ καιόμενος, ἐκίνησεν ἐπ' αὐτῷ γόον ἐκ τῶν Ἑλλήνων. μετὰ γὰρ τὸ τελευτῆσαι ἐκάη. Ἄλλως. οὐ μόνον αὐτὸν ἐγέννησεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους, οὓς βουλομένη ἀπαθανατίζειν ἔκτεινε. φασὶ δέ, ὅτι καὶ τὸν Ἀχιλλέα μέλλουσα καίειν καὶ συλληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πηλέως, εἰς θάλασσαν ἔφυγεν. τὸ δὲ ἑξῆς· ὃς ἐκ Δαναῶν πυρὶ καιόμενος ὧρσε γόον, ἦγουν διορμῆσαι ἐποίησεν.

182. Εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει] εἰ δέ τις τὴν ἀληθειαν τῶν πραγμάτων προϊδεῖν δύναται, δεῖ πρὸς τῶν θεῶν εὖ πάσχοντα ἑαυτὸν μὴ λυπεῖν, ἀλλὰ συνεπιδιδόναι τὴν ψυχὴν ταῖς ἀπὸ τῶν θεῶν εὐπραγίαις. τὸ δὲ εὖ κοινὸν πρός τε τὸ πασχέμεν, καὶ πρὸς τὸ μακάρων συγχάνοντα. Ἄλλως. εἰ δέ τις τῶν ἀνθρώπων οἶδε τῆς ἀληθείας τὴν ὁδὸν, τουτέστιν, ὀρθῶς λογίζεται καὶ φρόνιμός ἐστι, προσήκει αὐτὸν παρὰ θεῶν εὐεργετούμενον, ὑφίσασθαι καὶ τῆς εὐπραγίας ἀπολαύειν (f. ἀπόλαυσιν). Ὅμηρος (Iliad. γ. 65. sq.)·

Οὕτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
Ὅσσα κεν αὐτοὶ δώσιν· ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο.

187. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαὶ] ὥσπερ οὐχ οἱ αὐτοὶ ἄνεμοι, φησὶ, διαπαντὸς πνέουσιν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλοι, οὕτω καὶ αἱ τύχαι τῶν ἀνθρώπων οὐχ αἱ αὐταὶ παραμένουσιν, ἀλλ' ἄλλοτε μὲν εἰς κακὸν μεταβάλλουσιν, ἄλλοτε δὲ εἰς ἀγαθόν. Εὐριπίδης (Herc. Fur. 101. sq.)·

Κάμνουσι γάρ τοι καὶ βροτοῖς αἱ συμφοραὶ,
Καὶ πνεύματ' ἀνέμων οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει.

189. Ὄλβος δ' οὐκ ἐς μακρὸν] ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονία οὐκ ἐς μακρὰν, φησὶ, παραγίνεται, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐπὶ πολὺ παραμένει· ἐπειδὰν μάλιστα ἐπακολουθήσας, πολλὰς ἐπιβαρήσῃ καὶ παραγένηται. καὶ Εὐριπίδης (Orest. 340.)·

Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς.

191. Σμικρὸς ἐν σμικροῖς] τινὲς οὕτως· ἐὰν σμικρὰ ᾖ τὰ περὶ ἐμὲ, καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀνάγκης ἔσομαι σμικρός· ἐὰν δὲ μεγάλα, εἰκότως ἐπαρθήσομαι, καὶ μεγάλα φρονήσω. ἄτοπον δὲ καὶ οὕτω κατὰ Πίνδαρον τὴν ἀλαζονείαν δοκεῖν ταῖς τύχαις συσχηματίζεσθαι. ἔστιν οὖν ὁ λέγει τοιοῦτον· σμικροῖς συνὼν καὶ καταδεεστέροις ἐμοῦ σμικρὸν ἐμαυτὸν ποιήσω συμμετρήσας ἐκείνοις, ἐν δὲ τοῖς μείζοσι πάλιν ὁ αὐτὸς συγχάνων ἐξισωθήσομαι ἐκείνοις.

192. Τὸν δ' ἀμφέποντ' ἀεὶ δαίμον'] τὸν δὲ περιέχοντά με δαίμονα καὶ τὴν τύχην οἵαν τῇ διανοίᾳ, καὶ θεραπεύσω αὐτὸν κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην. ἢ οὕτως· ἀεὶ τὸν περιέχοντά με δαίμονα ἀσκήσω καὶ θεραπεύσω ἐν ταῖς φρεσὶ, μικρὰ μὲν πράσσων ἐν μικροῖς, ἐν δὲ μεγάλοις ἐπιβολὰς λαμβάνων.

195. Εἰ δέ μοι πλοῦτον] αἰνίσσεται εἰς τὸν Ἴρωνα, προτρεπόμενος αὐτὸν ἀφειδῶς τοῖς ποιηταῖς χορηγεῖσθαι τὸν μισθὸν, ὥστε ἀνυμνεῖσθαι αὐτόν. ὁ δὲ νοῦς· ἐὰν δέ μοι ὁ θεὸς πλοῦτον ἀνθηρὸν καὶ εὐδαίμονα παράσχῃ, ἐλπίζω δόξαν εὑρεῖν ὑψηλοτάτην καὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον.

198. Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόν'] καὶ τὸν Νέστορα, φησὶ, καὶ τὸν Σαρπηδόνα διὰ τοὺς ὕμνους τῶν ποιητῶν γινώσκομεν. τὸ δὲ ἑξῆς· Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόνα ἀνθρώπων φάτις ἔχει ἐξ ἐπέων κελαδεινῶν, οἷα σοφοί τε καθήρμοσαν ἀνθρώπων. ἀνθρώπων δὲ φάτις, περιφραστικῶς, ἡμεῖς δὲ οἱ ἄνθρωποι. ἢ προστίθεμεν τὸ ἴσασι, καὶ ἴζει τὴν ἀκολουθίαν οὐκέτι δι' ὑπερβάτου, ἀλλ' ἀκολούθως. ἢ λείπει τῷ λόγῳ τὸ ἴχνει, ἵν'

ἢ, Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόνα ἀνθρώπων φάτις ἔχει, καὶ ἐξ ἐπέων κειλαδεινῶν αὐτοὺς γινώσκομεν, οἷα σοφοὶ τέκτονες ἥρμοσαν ποιηταί.

202. Γινωσκομένα δ' (sic) ἀρετὰ] ἡ δὲ ἀρετὴ, ταῖς ἐπιδόξοις ᾠδαῖς γινωσκομένη, χρονία καὶ διηνεκὴς παραμένει. ἢ οὕτως· ἡ δὲ ἀρετὴ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ χρόνον παραμένει, ὕμνων τυχοῦσα. τὸ δὲ τοιοῦτον διαπράξασθαι ὀλίγοις ῥᾴδιόν ἐστι καὶ εὐκατόρθωτον, τὸ πλουτεῖν δηλονότι καὶ ἐπαινεῖσθαι. προτρέπεται δὲ αὐτὸν δωρεῖσθαι τοῖς ποιηταῖς, ἵνα ὑμνηθῇ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

CARMEN IV.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τετάρτου τῶν Πυθίων εἴδους.

Τὴν τετάρτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ιδ'. Τὸ ά ὅμοιον τῷ (iii. 1.)· ἤθελον Χείρωνα κε Φιλλυρίδαν. Τὸ β' ὅμοιον τῷ ά. Τὸ γ' ἰαμβέλεγος. Τὸ δ' ὅμοιον τῷ ά καὶ β'. Τὸ ε δίμετρον ἰαμβικὸν ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϛ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ' δίμετρον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἀνακλώμενον. Τὸ η δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ ι δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ια δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ιϐ' Εὐριπίδειον. Τὸ ιγ' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιδ' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐμῳδὸς κώλων ιγ'. Τὸ ά ὅμοιον τῷ· ἤθελον Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν. Τὸ β' ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ γ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ δ' ἰαμβέλεγος. Τὸ ε δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' προσοδικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ η προσοδικόν. Τὸ θ' ἰαμβέλεγος, τοῦ πρώτου πενθημιμεροῦς λείποντος μιᾷ συλλαϐῇ. Τὸ ι ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ ια τὸ αὐτό. Τὸ ιϐ' ὅμοιον τῷ ά. Τὸ ιγ' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.

Ἀρκεσιλάῳ Κυρηναίῳ ἅρματι] γέγραπται μὲν ἡ ᾠδὴ Ἀρκεσιλάῳ, Πολυμνήστου (male) παιδί, Κυρηναίῳ τὸ γένος τῆς Λιϐύης, νικήσαντι τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυθιάδα· ἔνιοι καὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα· ἀλλ' οὐκ ἔγραψεν εἰς τὴν Ὀλυμπιακὴν αὐτοῦ νίκην, καίτοι μετὰ τὴν Πυθικὴν γενομένην, ἀλλ' εἰς τὰ Πύθια μόνον. γράφει δὲ εἰς ταύτην καὶ ἑτέραν αὐτοῦ νίκην ἐφεξῆς, ἥτις καὶ οἰκειοτέρα ἐστὶ κατὰ τὰ νοήματα καὶ κατὰ τὴν οἰκονομίαν [ἐπίνικος.] ἡ γὰρ δὴ προκειμένη ᾠδὴ ἱστορικὴν ἔχει παρίκϐασιν. τὰ

γὰρ ἐπὶ Κυρήνης κτίσεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ παραχῶν περιέχει, καὶ ὡς Ἀρκεσίλαος τοὺς μὲν ἀνεῖλε, τοὺς δὲ ἐφυγάδευσεν, ἐν οἷς τις ἦν καὶ Δαμόφιλος, ὃς ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος ἦλθεν εἰς Θήβας, ὑπὲρ οὗ φαίνεται ὁ Πίνδαρος παρακαλῶν καὶ βουλόμενος αὐτὸν διαλλάξαι, καὶ ἀξιῶν τὴν Μοῦσαν παραστῆναι τῷ Ἀρκεσιλάῳ, καθ' ἣν ἡμέραν διακέκριται τὸν ἐπινίκιον. οὐ γὰρ προσκαλεῖται, αὐτῷ γράφων, παραστῆναι τὴν Μοῦσαν· οὐ γὰρ ἂν διωρίσατο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γράψαι τὸν ὕμνον. Ἄλλως. ταύτην ἔγραψεν Ἀρκεσιλάῳ, τῷ Κυρηναίων βασιλεῖ, νικήσαντι τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυθιάδα. ὃς γέγονεν ἀπὸ τοῦ πρώτου Βάττου. Κυρήνης γὰρ πρῶτος ἐβασίλευσε Βάττος ὁ Πολυμνήστου, ὁ καὶ τὴν ἀποικίαν ἐκ Θήρας εἰς Λιβύην ἀπαγαγὼν καὶ Κυρήνην οἰκίσας, ὃς διάδοχον τῆς ἀρχῆς κατέλιπεν υἱὸν Ἀρκεσίλαον. παρὰ δὲ τούτου παρέλαβε τὴν βασιλείαν Βάττος, ὁ ἐπικληθεὶς εὐδαίμων· τοῦ δὲ Βάττου ἄλλος γίνεται Ἀρκεσίλαος, καὶ οὕτω παῖς παρὰ πατρὸς τὴν δυναστείαν παρέλαβε, καὶ τέσσαρες μὲν Βάττοι, τέσσαρες δὲ Ἀρκεσίλαοι ἐγένοντο. [πέμπτος δέ ἐστιν Ἀρκεσίλαος, Φερετίμης υἱός, ὡς Ἡρόδοτος μνημονεύει. sunt falsa.] ὁ δὲ τελευταῖος οὗτος Ἀρκεσίλαος δολοφονηθεὶς ὑπὸ Κυρηναίων ἀπέβαλε τῶν Βαττιαδῶν τὴν ἀρχήν, ἔτη διακόσια διαμείνασαν. Ἡρόδοτος μὲν οὖν φησιν (Hist. iv. 155), ὅτι ἡ Πυθία τὸν πρῶτον Βάττον οὕτω προσηγόρευσεν, Ἀριστοτέλην πρότερον λεγόμενον, τῇ Λιβύων φωνῇ. Λίβυες γὰρ Βάττους τοὺς βασιλέας φασίν. οἱ δέ, ὅτι ἰσχνόφωνος ἦν, καὶ περὶ τῆς φωνῆς συνθαμόμενον ἡ Πυθία Βάττον προσηγόρευσεν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φασίν. ἔνιοι δὲ Κόκκυγα αὐτὸν καλεῖσθαι, διὰ τὸ μὴ γεγωνῶς φθέγγεσθαι. ὁ δὲ Ἀκέσανδρος μὴ ἐκ γενετῆς αὐτόν φησιν ἰσχνόφωνον γεγενῆσθαι, ἀλλ' ἀπὸ ταυτομάτου δεθῆναι τὴν γλῶτταν. ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ ῥητορικὸς, φασὶ, καὶ συμβουλεύσασθαι δυνάμενος. Ἄλλως. τάττεται ἡ φδὴ εἰς τοὺς ἐπινικίους, μεῖζόν τι ἢ κατὰ ἐπινίκιον οὖσα διὰ τὸ μεμηκύνθαι καὶ πραγμάτων ἔχειν ἀφήγησιν ἐντοσίων, τὸ δὲ ἀνωτάτω, καταλλαγὴν φυγάδος Δαμοφίλου τινός.

1. Σάμερον μὲν χρὴ σε] διαλέγεται δὲ ὁ Πίνδαρος πρὸς τὴν Μοῦσαν, καὶ παραινεῖ αὐτῇ σήμερον παραστῆναι τῷ Ἀρκεσιλάῳ, εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀναφέρων τὸν λόγον, ἐν ᾗ ἔμελλε δέξεσθαι τὸν ἐπινίκιον ὁ Ἀρκεσίλαος. οὐ γὰρ, εἰ ἐν νουμηνίᾳ, λόγου χάριν, ἐγράφη, ἐκείνῃ, ὑπεστήσατο τῇ ἡμέρᾳ καὶ παρὰ τῷ Ἀρκεσιλάῳ ἔσεσθαι, ἀλλ' ὃ ἔμελλεν ἔσεσθαι, τοῦτο ὡς ἐπὶ τοῦ καιροῦ καὶ ἐνιστηκότος εἶπε. τὴν δὲ Κυρήνην εὐΐππου εἶπεν, οὐκ ἐκ τοῦ παραυτοχόντος, ἀλλ', ὅτι Ποσειδῶν τοὺς Λίβυας διδάξειε τὴν τῶν ἁρμάτων κατάζευξιν. καὶ τὴν ἱππασίαν δὲ Ἀθηνᾶν ἐν Λιβύῃ γενέσθαι φασί. τινὲς δὲ, ὡς ὅτι ἡ ἱππικὴ ἐν τῇ Λιβύῃ εὑρέθη. ἡ δὲ διάνοια· σήμερον μὲν προσήκει σε παραστῆναι καὶ τῷ προσηνεστάτῳ ἀνδρὶ καὶ βασιλεῖ τῆς εὐΐππου Κυρήνης, ὅπως ἄν, ὦ Μοῦσα, σὺν τῷ Ἀρκεσιλάῳ κώμους ἄγοντι καὶ χορεύοντι ἐπὶ τῇ νίκῃ, τοῖς τε Λητοῦς παισὶ καὶ τῇ Πυθῶνι τὸν ὀφειλόμενον ὕμνον αὐξήσῃς καὶ ἀποδῷς τὸν ὕμνων οὖρον.

4. Λατοΐδαισιν ὀφειλόμενον] ἤτοι τοῖς Ἀπόλλωνος, φησὶν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι μόνῳ, ὥστε τὸ πληθυντικὸν ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ ἐξενεχθῆναι, ὅτερ καὶ βέλτιον, τῷ αἰτίῳ τῆς νίκης ὀφείλεσθαι τὸν ὕμνον καὶ τῷ τόπῳ, οὗπερ ὁ ἀγὼν ἐπώνυμος. δύναται δὲ καὶ τοὺς Κυρηναίους νοεῖσθαι, διὰ τὸ Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης τὸν Ἀρισταῖον γενέσθαι, ὃν παρὰ Κυρηναίοις νοεῖσθαι ὡς οἰκιστὴν διὰ τιμῆς ἄγεσθαι. δύναται δὲ καὶ τοὺς Δελφοὺς λέγειν. ἑτέρωθι γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσε (Fragm. p. 103.)· "Δελφοὶ θεμίστων [ὕμνων] μάντιες Ἀπολλωνίδαι."

6. Ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰετῶν (sic) πάρεδρος] λόγος τίς τοιοῦτος περιηχεῖ, ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ μεσαίτατον τῆς οἰκουμένης καταμετρήσασθαι βουληθείς, ἴσους κατὰ τὰ τάχος ἀετοὺς ἐκ δύσεως καὶ ἀνατολῆς ἀφῆκεν· οἱ δὲ διϊπταμένοι συνέπεσον ἀλλήλοις κατὰ τὴν Πυθῶνα, ὥστε τὴν σύμπτωσιν ὁρίζειν αὐτόθι τῆς ὅλης οἰκουμένης τὸ μεσαίτατον. ὕστερον δὲ σημείον τοῦ γεγονότος καὶ χρυσοῦς ἀετοὺς κατασκευάσας ἀνέθηκε, τῷ τοῦ Θεοῦ τεμένει, ὧν, φασὶν, αἱ εἰκόνες ᾔρθησαν ἐν τῷ Φωκικῷ πολέμῳ, ὃν Εὔμηλος

συνεστήσατο. ὁ δὲ νοῦς· ὅπου ποτὲ ἡ τῶν χρυσῶν τοῦ Διὸς αἰτῶν πάρεδρος καὶ ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλωνος Πυθία, οὐκ ἀποδημοῦντος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ παρόντος, ἐχρησμῴδησε, συνοικιστὴν γενέσθαι τῆς Λιβύης τὸν Βάττον, ὅπως ἂν τὴν ἱερὰν νῆσον Θήραν καταλιπὼν ὁ Βάττος κτίσῃ τὴν εὐάρματον καὶ ἱππικωτάτην πόλιν, ἐν τῷ τροφιμωτάτῳ καὶ ἄκρῳ μέρει Λιβύης, καὶ τὸ τῆς Μηδείας ἔπος ἀνασώσῃ τὸ περὶ τῆς Θήρας, ὅτι δὴ ἑπτακαιδεκάτῃ γενεᾷ ἀποικία ἔσται ἐν Θήρᾳ εἰς Λιβύην, ὅπερ δὴ ἔπος, ἡ τοῦ Αἰήτου παῖς ὀργίλος Μήδεια, ἐκ τοῦ ἀθανάτου ἀπεφθέγξατο στόματος, ἡ τῶν Κόλχων βασιλίς.

8. Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος] διὰ τούτων ἐμφαίνει τῶν ῥηθέντων τὸ ἀσφαλές. τότε γὰρ ἡ Πυθία μάλιστα ἀκριβέστερον χρησμῳδεῖ, ὅτε πάρεστι τῷ μαντείῳ ὁ Θεός.

9. Ἱέρεα] τὸ ἱέρια προπαροξυτόνως τονιστέον. ἔστι γὰρ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι. οὐ γὰρ κατὰ Ἀττικοὺς ἱέρια ἡ ἱέρεια λέγεται. Ὅμηρος γοῦν φησι (Iliad. ζ. 300.)·

Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν,

(μὴ) συστείλας τὴν τελευταίαν.

10. Οἰκιστῆρα Βάττον] λείπει τὸ ἔσεσθαι. περὶ τῆς τοῦ Βάττου εἰς τὸ μαντεῖον ἀφίξεως οὐχ ὁμολογοῦσιν ἀλλήλοις οἱ συγγραφεῖς. οἱ μὲν γὰρ ἕνεκεν τῆς φωνῆς φασὶν αὐτὸν ἐλθεῖν, καὶ τὸν χρησμὸν ἄνω τε καὶ κάτω ἐπιθρυλλοῦσι (Herod. iv. 155.)·

Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

οἱ δὲ στάσεως προσπεσούσης πολιτικῆς. ὁ δὲ Μενεκλῆς πιθανωτέραν δοκεῖν φησι τὴν στάσεως αἰτίαν, μυθικωτέραν δὲ τὴν περὶ τῆς φωνῆς. φησὶ δέ, ὅτι οἱ πολῖται ἐν τῇ Θήρᾳ ἐστασίασαν καὶ διέστησαν ἀλλήλων. ἡγεῖτο δὲ τῆς ἑτέρας τῶν στάσεων ὁ Βάττος. διαγωνισαμένων δὲ τῶν στάσεων, τοὺς τοῦ Βάττου συνέβη ἐκπεσεῖν τῆς πόλεως καὶ φυγεῖν τὴν χώραν, ἀπογινώσκοντας δὲ τὴν εἰς πατρίδα κάθοδον περὶ ἀποικίας βουλεύεσθαι. ἀποδημήσας δὲ εἰς Δελφοὺς Βάττος ἠρώτα περὶ τῆς στάσεως, πότερον διαγωνίσονται περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπαναστροφῆς ἢ ἑτέρωσέ ποι ἀποικίαν στείλωνται. τὸν δὲ Θεὸν χρῆσαι *·

Βάττε, (τὸ) πρόσθε κακὸν, τὸ δὲ δεύτερον ἐσθλὸν ἐρύνα †·
Ἔρχεο, λεῖφ' ἀλίαν χώραν· ἦπειρος ἀμείνων.
Ἡῶος πρότερον δόλον [Heynius correxit δόμον] ἔκβαλε, πείθεῖ ‡ πείθων.
Στειρὴν γῆν ὀσίως, ἣν μισεῖ πολλὴν ἀθεμίστως. (?)
Οἷά τ' ἀνὴρ ἔρξει, τοῖον τέλος αὐτὸν ἱκάνει.

11. Ἱερὰν νᾶσον] ἱερὰν εἶπε τὴν Θήραν, ἤτοι διὰ τὸ περὶ τὴν γῆν ἰδίωμα· κισσηρώδης γὰρ οὖσα πολύφορός ἐστι καὶ πολύκαρπος. ἢ ὅτι Κάδμος ἐπιβαλών, καὶ τὴν νῆσον οἰκίσας, βωμοὺς ἱδρύσατο Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς. Ἡρόκλης δέ φησι, τοὺς ἐκ Λακεδαίμονος ἀποικίσαντας Ἀπόλλωνι αὐτὴν ἀνιερῶσαι. ἐγχωριεῖ δὲ καὶ κόσμου χάριν κεῖσθαι τὸ ἐπίθετον. ἢ ἱερὰν νῆσον αὐτὴν οὐχ ἁπλῶς ὀνομάζει, ἀλλ' ὅτι Κάδμος κατὰ ζήτησιν Εὐρώπης τῆς ἀδελφῆς στειλάμενος, προσορμισθεὶς τῇ νήσῳ, ἀνέκτισε Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν αὐτόθι, ὡς ἱστορεῖ Θεόφραστος.

14. Ἀργινόεντι μαστῷ] Ἀρίσταρχος μὲν τὸ Ὁμηρικὸν (Iliad. ι. 141.)· "Οὔθαρ ἀρούρης," παράγειν αὐτόν φησι πιθανῶς, ὑπαλλαξάμενον τὸν μαστόν· Ἡρόκλης δὲ

* cf. Bouhier sur Herod. p. 136. † f. ἐρευνᾷς. ‡ f. πείθεο μύθῳ.

φησι κεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπὶ λόφου μαστοειδοῦς λευκογείου. μᾶλλον δὲ ἀπὸ τῆς εὐτροφίας, ὡς Ἀρίσταρχος· καὶ γὰρ ὁ ἀργινόεις συνᾴδει τούτῳ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ γάλακτος.

15. Καὶ τὸ Μηδείας ἔτος ἀγκομίσαι] ἀντὶ τοῦ ἀνακομίσειεν, ἐπιμελείας ἀξιώσειεν. ἔχει δὲ ἡ ἱστορία οὕτως· ἡνίκα εἰς τὴν Σύρτιν ἐμπεσόντες οἱ Ἀργοναῦται, ἔφερον διὰ Λιβύης ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργώ, εἶτα καθῆκαν εἰς τὴν Θάλασσαν, συντυχόντες Εὐρυπύλῳ τῷ τοῦ Ποσειδῶνος παιδί, καὶ ἐπειγόμενοι πρὸς τὸν πλοῦν, ἰδίξαντο ξένια τὰ παρατυχόντα. ἐκείνος γὰρ βῶλον ἀπὸ τῆς γῆς λαβὼν ἔδωκεν· ὁ δὲ Εὔφημος ἐδέξατο· εἶτα πρὸς τῇ Θήρᾳ ὑπερκλύσαντος τοῦ κύματος, καὶ διαλυθείσης τῆς βώλου, ἐμαντεύσατο ἡ Μήδεια, ἐν τῇ Θήρᾳ ὄντων αὐτῶν, τοὺς ἀπ' Εὐφήμου ἑπτακαιδεκάτῃ γενεᾷ ἀποικίαν στείλασθαι ἐκ Θήρας εἰς Λιβύην. ὁ δὲ Εὔφημος παῖς Ποσειδῶνος ἦν καὶ Μηκιονίκης, τῆς Εὐρώτα θυγατρὸς, ὃς ἔγημε θυγατέρα Ἀλκμήνης Λαονόμην, (v. Hemsterh. Plut. p. 319.) ἀφ' οὗ ἑπτακαιδέκατος ὢν ὁ Βάττος, ὁ καὶ Ἀριστοτέλης, ἀποικίαν ἐς Λιβύην ἐστείλατο. κατὰ τὴν μαντείαν οὖν τῆς Μηδείας ἑπτακαιδέκατος ὢν ὁ Βάττος ἐδυστύχησε τὴν φωνὴν, καὶ ἐκ θεοῦ, τίς λύσις εἴη, ἀνειρωτῶντι αὐτῷ, ἀνείλετο οὕτω·

Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
Εἰς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

τὸ δὲ σημεῖον, ὅτι ἑπτακαιδεκάτῃ γενεᾷ ἀπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν φησι γινομένην (f. -νων) ἐκ τῶν Λημνιάδων, οἰκίσαι (f. οἰκῆσαι) τὴν πρότερον Καλλίστην, ὕστερον δὲ Θήραν. Θήραιον δὲ, τὸ περὶ τῆς Θήρας λειχθέν, ἢ τὸ ἐν Θήρᾳ εἰρημένον. ἐκεῖ γὰρ ὁ λόγος τῆς Μηδείας καὶ τὸ μάντευμα ἐρρήθη.

17. Ζαμενὴς] ζαμενὴς, ἡ ἄγαν ὀργίλος. τὸ δὲ ἐπίθετον ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ὑπέμεινε τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποσφάξαι καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἄψυρτον.

18. Ἀθανάτου στόματος] ἀθάνατον στόμα τὸ Μηδείας εἶπεν, ὡς μὲν Χαῖρις ἐκ μέρους, τὴν ἀθάνατον ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ (960.) ἀθάνατον αὐτὴν φησιν· ὡς δὲ Ἀσκληπιάδης, ὅτι οὐδὲν τῶν ῥηθέντων ὑπ' αὐτῆς ἀτελὲς γέγονεν, οὐδὲ ἰφθάρη.

22. Κέκλυτε] ἐπακούσατε, ὦ μεγαλοψύχων τε ἀνδρῶν καὶ θεῶν παῖδες.

24. Φαμὶ γὰρ τᾶς δ' ἐξ ἁλιπλάγκτου γᾶς] τῆς Θήρας φησὶν, ἤτοι ὅτι ἐνάλιος οὖσα πλήττεται ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἢ τῆς βώλου τῆς διαλυθείσης, ὑπερκλύσαντος τοῦ κύματος τὴν ναῦν. ὁ δὲ νοῦς· φημὶ γὰρ ἐκ ταύτης τῆς γῆς, τῆς Ἐπάφου, κόρην Λιβύην τῶν πολιτῶν τὴν ῥίζαν καὶ καταβολὴν φυτεῦσαι καὶ σπεῖραι, τὴν τοῖς ἀνθρώποις ἐν ἐτιμελείᾳ οὖσαν, ἐν τοῖς τοῦ Ἄμμωνος Ἑρμέθλοις, τουτέστιν ἐν τῇ Λιβύῃ.

25. Ἐπάφοιο κόραν] τὴν Λιβύην φησὶ τὴν ἠρωΐδα, ἀφ' ἧς καὶ ἡ χώρα ὁμώνυμος. Ἐπάφου γὰρ τοῦ Διὸς καὶ Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου Λιβύη, ἧς καὶ Ποσειδῶνος Βῆλος. εἰώθασι δὲ οὗτοι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν, ἢ τῶν πόλεων, καὶ τὰ τῶν ἡρωΐδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες, εἷον (Fragm. Pind. p. 103.)· "Εὐάρματες χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα." τὸ μὲν γὰρ εὐάρματες τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων, τῆς ἡρωΐδος.

26. Ἀστέων ῥίζαν] τὴν Κυρήνην φησίν. ἐξ αὐτῆς γὰρ καὶ Ἀπολλωνία καὶ Τύχειρα ἐκτίσθησαν. Μελησίμβροτον δέ φησι, τὴν διὰ φροντίδος οὖσαν πολλοῖς. βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι ἐκ τῆς Θήρας ἡ Λιβύη μεταφυτευθήσεται, πόλεων ῥίζα.

28. Διὸς ἐν Ἄμμωνος] Ἄμμωνα Λίβυες τὸν Δία προσαγορεύουσι καὶ οὕτω τιμῶσι. καί ἐστιν αὐτοῦ μαντεῖον ἐν Λιβύῃ· καὶ γὰρ καὶ Φαῖστος ἐν Λακεδαιμονικοῖς ἐπιβάλλων φησί·

Ζεὺς Λιβύης Ἄμμων κεραταφόρε, κίκλυθι, μάντι.

ἐνταῦθα δὲ πῶς τὴν Κυρήνην τοῦ μαντείου πλησίον εἶναί φησιν; ἀπέχει γὰρ ἱκανοῖς σταδίοις· ἀλλὰ ῥητέον, ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἀφιέρωται τῷ θεῷ.

29. Ἐλαχυπτερύγων] τὸ ἐλαχὺ πρὸς σύγκρισιν τῶν ὀρνέων· ἀντὶ δὲ νησιωτικῶν καὶ θαλασσίων ἔργων ἠπειρωτικὰ καὶ ἱππικὰ μεταλήψονται. ὁ δὲ λόγος, ὅτι νησιῶται ὄντες οἱ Θηραῖοι ἠπειρῶται γενήσονται. ὁ δὲ νοῦς· ἀντὶ δὲ τῶν μικροπτερύγων δελφίνων ἵππους μεταλήψονται, καὶ ἡνία ἀντὶ κωπῶν, καὶ δίφρους κινήσουσι κατὰ τὸν δρόμον. πτέρυγας δὲ τῶν δελφίνων τὰς ἀκάνθας φησὶ, τὰς ἑκατέρωθεν τῶν βραγχίων, αἷς καὶ διανήχονται καὶ διίπτανται ὥσπερ οἱ ἰχθύες. ἀελλόποδας δὲ ἀπὸ τῶν ἐλκόντων τοὺς δίφρους εἴρηκεν.

33. Κεῖνος ὄρνις] ἐκεῖνο τὸ σύμβολον, ἐκεῖνος ὁ οἰωνὸς, τουτέστιν ἡ βῶλος (τὸ γὰρ ὄρνεον ἐπὶ τῆς βώλης λαμβάνουσι) παρασκευάσει τῶν μεγίστων πόλεων μητρόπολιν γενέσθαι τὴν Θήραν. ἀπὸ γὰρ ταύτης ἡ Κυρήνη ἀνακτίζεται.

35. Τόν ποτε Τριτωνίδος] Τρίτων ποταμὸς Λιβύης, ἐν ᾧ ἡ Ἀθηνᾶ ἐγεννήθη, ἀφ' οὗ καὶ Τριτογένεια ὀνομάζεται. Ἄλλως. Τριτωνίδος λίμνης οὕτω καλουμένης περὶ τὴν Λιβύην, καθ' ἣν συντρέχοντες τῷ Εὐρυπύλῳ οἱ Ἀργοναῦται τὴν βῶλον ἐδέξαντο. ὁ δὲ νοῦς· ὅντερ ὄρνιν, λέγει δὲ τὴν βῶλον, ἐν ταῖς προχοαῖς τῆς Τριτωνίδος λίμνης, θεῷ ἀνδρὶ ὁμοιωθέντι καὶ ξένια παρεχομένῳ ἐκ τῆς πρώρας κατασὰς ὁ Εὔφημος ἐδέξατο. Ζητητέον δὲ, δι' ἣν αἰτίαν ὑπεδέξατο τὴν βῶμον ὁ Εὔφημος. καὶ οἱ μέν φασιν, ὅτι πρωρεὺς ἦν. φαίνεται γὰρ καὶ ὁ Εὐρύπυλος ἐπιστὰς τῇ πρώρᾳ καὶ ἐπιδοὺς τὸ ξένιον. οἱ δὲ διὰ τὴν συγγένειαν. ἀμφότεροι γὰρ Ποσειδῶνος, ὅ τε δοὺς καὶ ὁ λαβών. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης τὰ ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις παρατίθεται·

Ἠοίη Τρίη * πυκινόφρων Μηκιονίκη,
Ἣ τέκεν Εὔφημον γαιάοχῳ ἐννοσιγαίῳ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

37. Θεῶ ἀνέρι εἰδομένω] τοῦτο καινοτέρως ὁ Πίνδαρος ἱστορεῖ, ὅτι θεὸς Εὐρυπύλῳ παρεικασθεὶς παρίστη τοῖς Ἀργοναύταις.

40. Αἶσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων] αἴσιον δὲ ἐπὶ τῇ δόσει βροντήσας ἐπεκτύπησεν ὁ Ζεύς.

42. Ἀνίκ' ἄγκυραν] τὸν Τρίτωνά φησιν αὐτοῖς συνεπιτυχηκέναι ἀναγομίνοις ἤδη. τότε γὰρ τὰς ἀγκύρας βυθοῦ ἀνασπάσαντες ἐκκρεμῶσι τῆς νεώς. Ἀργοῦς δὲ χαλινὸν τὴν ἄγκυραν λέγει ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων, διὰ τὸ ἐπέχειν τὰς ναῦς δίκην χαλινοῦ· πρὸς τῇ νηὶ γὰρ κρημνάντων ἐπεκύρησε, τουτέστιν ἀναγομένων. τίς δὲ ἐπεκύρησεν; ὁ ἀνδρὶ εἰκασμένος Τρίτων. ὁ νοῦς· ὅτε τὴν ἄγκυραν τὴν χαλκᾶς ἔχουσαν γένυς πρὸς τῇ νηὶ ἀνελκυσάντων τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ κρημνάντων ἐπέτυχεν ὁ Εὐρύπυλος. σημαίνει δὲ διὰ τούτων τὸν ἀπόπλουν. ὅτε γὰρ πλεῖν μέλλουσιν, ἀνάγουσι τὰς ἀγκύρας. ἐπίτοσσε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπέτυχε.

44. Δώδεκα δὲ πρότερον ἀμέρας] τοῦτο προσανειληφέναι φησὶ Δίδυμος Πίνδαρον τερατείας χάριν τῆς πρὸς ἡμᾶς, ἐπεὶ οὐδὲ πρίτον τὸ πρὸς εἰδότας λίγειν. ὁ δὲ Ἀμμώνιος περὶ τούτων οὕτω γράφει· καὶ ἑαυτὴν συμπεριλαμβάνει, διὰ τὸ ταῖς αὐτῆς βουλαῖς τὴν ἔξω φυγὴν ποιήσασθαι· ἐκβεβᾶσαι γὰρ συνεβούλευσεν καὶ διὰ τοῦ Ἀδρίου ποιῆσαι τὸν πλοῦν· τοῦτο (f. τούτῳ) δὲ ἐναντίον τῷ (f. τὸ) ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ ὑπὲρ τὴν Λιβύην κομίσαι τὴν ναῦν εἰς τὴν Τριτωνίδα· ἀλλὰ μᾶλλον ὡς διὰ τοῦ Φάσιδος εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἐκπεπτωκότων. ὁ νοῦς· οἱ λόγοι παρὰ τῆς Μηδείας· ἐν δώδεκα ἡμέραις τὸ πρότερον ἔξω τοῦ Ὠκεανοῦ ἐφέρομεν κατὰ τῶν νώτων τῆς ἐρήμου καὶ ὁμαλῆς γῆς τὸ θαλάττιον δόρυ, τουτέστι τὴν ναῦν, τοῖς ἡμετέροις βουλεύμασιν ἀνασπάσαντες.

48. Μήδεσιν ἀνασπάσαντες ἀμοῖς] τὸ πρόσωπον τῆς Μηδείας μιμεῖται ὁ ποιητής· τοῖς ἡμετέροις, φησὶ, βουλεύμασιν ἀνασπάσαντες. παρὰ τὸν Λιβυκὸν Ὠκεανὸν

* Leg. ἣ οἵη Τρίη. Ruhnken. Ep. crit. p. 109.

ἐλθόντες, καὶ μὴ δυνάμενοι ἐξελθεῖν, διὰ τὸ εἶναι πεναγωδη, συμβουλαῖς τῆς Μηδείας τὴν ναῦν βαστάσαντες διεκόμισαν εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην.

49. Τουτάκι δ' οἰοτόλος] τὸ τηνικαῦτα δὲ ὁ μόνος ἀναστρεφόμενος θεὸς παρεγένετο, ἀνδρὸς αἰδεσίμου καὶ ἀξιοπρεπεστάτου φαιδρὰν καὶ εὐπρεπῆ ὄψιν ἑαυτῷ περιθείς, ὅ ἐστιν, ὁ Τρίτων Εὐρυπύλῳ ὁμοιούμενος Κυρήνης βασιλεῖ.

52. Φιλίων δ' ἐπέων] λόγων δὲ προσφιλῶν καὶ φιλοφρονητικῶν κατήρχετο, ὥσπερ τοῖς ξένοις παραγινομένοις οἱ ξενισταὶ τὰ δεῖπνα καὶ τὴν φιλοφροσύνην πρῶτον ἐπαγγέλλονται, οὕτω καὶ αὐτὸς ταῦτα ἐπηγγείλατο. τοῦτο γὰρ δεῖ συνυπακοῦσαι.

56. Ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις] ἀλλὰ γὰρ τῆς γλυκείας ἀνακομιδῆς πρόφασις ἐκώλυσεν αὐτοὺς παραμένειν καὶ τῆς θεοῦ δεξιώσεως ἀπολαύειν.

57. Φάτο δ' Εὐρύπυλος] ἔλεγε δὲ ὁ Εὐρύπυλος τοῦ ἀφθάρτου Ποσειδῶνος εἶναι παῖς. τοῦτον Ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν Εὐρύπυλον προσαγορεύει, ποτὲ δὲ Τρίτωνα. Ἀκέσανδρος δέ φησιν αὐτὸν ἀδελφὸν εἶναι τὸν Εὐρύπυλον Τρίτωνος, γράφων οὕτως· Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος καὶ Κελαινοῦς, τῆς Ἄτλαντος, Τρίτωνος ἀδελφός. οὗτος γαμεῖ Στερόπην, τὴν Ἡλίου, καὶ Πασιφάης ἀδελφήν, καὶ γεννᾷ παῖδας δύο, Λυκάονα καὶ Λεύκιππον.

59. Γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους] συνεώρα δὲ καὶ αὐτὸς, φησὶν, ἡμᾶς ἐπειγομένους.

61. Δεξιτερῇ προτυχὸν] Χαῖρίς φησι, δεῖν γράφειν παρατυχὸν, ἵν' ᾖ· ἀναρπάσας εὐθὺς ἐκ τῆς γῆς τῇ δεξιᾷ χειρὶ τὸ παρατυχὸν ξένιον ἐζήτει παρασχεῖν, ὅπερ ἦν βῶλος. Διατί δὲ Εὔφημος ἐδέξατο, πολλῶν ὄντων, ζητεῖται. καὶ οἱ μέν φασι, διὰ τὸ ἐγγύς· προῃρεῖτο γὰρ ἦν· διό φησι Πίνδαρος προῄρηθεν. οἱ δὲ διὰ συγγένειαν· οἱ δὲ, ὅτι ὁ δοὺς τὴν βῶλον, εἴτε Τρίτων ἦν εἰκασμένος Εὐρυπύλῳ, εἴτε Εὐρύπυλος οὗτος, ἦν Ποσειδῶνος υἱός. ἄλλως δὲ καὶ ὅλη ἡ Λιβύη ἱερὰ Ποσειδῶνος, διὰ τὸ μεμίχθαι Λιβύῃ τὸν Ποσειδῶνα. Ταύτῃ οὖν καὶ ὁ Εὔφημος διὰ τὴν οἰκειότητα ἐδέξατο. προσθείη δ' ἄν τις, ὅτι καὶ Ταινάρου ἐβασίλευεν. αὕτη δὲ Ποσειδῶνος ἱερά. Ἀσκληπιάδης δέ φησιν, ὅτι καὶ Περικλύμενος καὶ Ἐργῖνος καὶ Ἀγκαῖος, υἱοὶ Ποσειδῶνος. Τί οὖν οὐδεὶς εἰλήφει τούτων; φησὶ γοῦν αὐτὸς, δῶρον ἔχειν τὸν Εὔφημον παρὰ Ποσειδῶνος τὴν θάλασσαν ἀπημάντως διακορεύεσθαι ὡς διὰ γῆς. πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας, ὅτι κυβερνήτης ὁ Εὔφημος ἦν καὶ πρωρεὺς (τοῦτο γὰρ ἱστορεῖ Θεότιμος) λεκτέον, ὅτι καὶ πάνυ λόγον ἔχει τὸν κυβερνήτην, ὡς ἡγούμενον τῆς νεὼς, τὴν βῶλον παρὰ τοῦ Τρίτωνος λαβεῖν.

63. Οὐδ' ἀπίθησέ νιν] παθητικῶς· οὐδ' ἀπιθῆ αὐτὸν πεποίηκε πρὸς τὴν ὑποδοχήν.

64. Ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσι θορὼν] ὁ δὲ ἥρως Εὔφημος ἐπιθορὼν ταῖς ἀκταῖς, τῇ αὐτοῦ χειρὶ τὴν αὐτοῦ ἀντερείσας, ἤγουν ἀνθαρμόσας, ἢ συνάψας καὶ ἐπικτείνας χεῖρα, ἐδέξατο τὴν θείαν βῶλον.

66. Βώλακα δαιμονίαν] τὴν θείαν, ἤτοι ὅτι ἐξ αὐτῆς ἀποικίαι καὶ χρησμοὶ Ἀπόλλωνος, ἢ ὅτι θεὸς ὁ δωρησάμενος.

67. Πεύθομαι δ' αὐτὰρ] ἔτι περὶ τῆς βώλου τὸν λόγον ποιεῖται ἡ Μήδεια, ὅτι πέπυσται χθὲς αὐτὴν διαστηκυῖαν, καίτοι πεφαιδρευσμένην φυλάξαι. Ἄλλως. μετέπεσεν ἐπὶ τὸ ποιητικὸν πρόσωπον, καὶ οὐκέτι τὸ τῆς Μηδείας ἐφύλαξε διὰ παντός. φησὶν οὖν· κατακούω δὲ αὐτὴν τὴν βῶλον κατακλυσθεῖσαν ἐκ τῆς νεὼς, σὺν τῇ θαλάσσῃ τῆς δύσεως διενηνέχθαι καὶ διαλυθῆναι συμφερομένην τοῖς κύμασι. τὴν σὺν οὖν πρόθεσιν συντακτέον τῷ, βᾶμεν, ἵν' ᾖ, συμβῆναι, ἤτοι συμβεβηκέναι, καὶ εἰς ταυτὸ συνελθεῖν, καὶ (f. συγ)γεγενῆσθαι τῇ θαλασσίᾳ ἅλμῃ, ὅ ἐστι κατὰ περίφρασιν, τῇ θαλάσσῃ. ἐκ δούρατος δὲ, ἐκ τῆς νηός.

70. Ἑσπέρας ὑγρῷ πελάγει] ἤτοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἑσπέρας, ἢ τῷ πελάγει τῆς δυτικῆς θαλάττης ἀκολουθήσασαν.

71. Ἣ μάν νιν] τὴν βῶλον· καὶ μὴν συνιχῶς τοῖς λυσικόποις οἰκείταις φυλάξαι,

φησὶν, ὤστρυνον, τούτων δὲ εἰς λήθην ἦλθον αἱ φρένες. ἐπειδὴ δὲ οἱ οἰκέται τῶν δεσποτῶν τοὺς πόνους διαλύουσι τῇ θεραπείᾳ, λυσιπόνους αὐτοὺς ἐκάλεσεν, ὡς Εὐριπίδης (Fragm. inc. cciii. ed. Lips.)·

Δούλοισι γάρ τε ζῶμεν οἱ ἐλεύθεροι.

74. Καὶ νῦν (sic) ἐν τᾷδε] ὁ λόγος περὶ τῆς Μηδείας, ὡς προσορμισθείσης καὶ κατὰ τὸ τηνικαῦτα διαλεγομένης περὶ τῆς βώλου. φησὶν οὖν· καὶ νῦν ἐν τῇδε τῇ ἀφθάρτῳ νήσῳ, περὶ τοῦ δέοντος καιροῦ, διεχύθη τῆς εὐρυχώρου Λιβύης τὸ σπέρμα, τουτέστιν, ἡ βῶλος.

75. Λιβύας εὐρυχώρου (sic) σπέρμα] διχῶς τὸ σπέρμα δύναται νοεῖσθαι, καὶ ὅτι Λιβυκὴ ἡ βῶλος, καὶ ὅτι οἷον ἀρχὴ τῆς εἰς Λιβύην ἀποικίας.

76. Πρὶν ὥρας] πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ.

Εἰ γὰρ οἶκοι νιν βάλεν] εἰ γὰρ τὴν βῶλον ἔσωσεν εἰς Ταίναρον, ἥτις ᾅδου ἐστὶ στόμα, μετὰ τέσσαρος ἂν γενεὰς ἐγένετο ἡ ἀποικία, καὶ ἔλαβε σὺν τοῖς ἄλλοις τὴν εὐρεῖαν ἤπειρον, τὴν Λιβύην. ἐπειδὴ δὲ οὐ διεσώθη, ἀλλ' ἐτάκη ἐν τῇ νήσῳ Θήρᾳ, οὐκέτι φησὶν ἐλεύσεσθαι ἐκ τῆς Λακωνικῆς τὴν ἀποικίαν μετὰ τέσσαρας γενεὰς, ἀλλὰ μετὰ ἑπτακαίδεκα, ἐξ ἀλλοδαπῶν γυναικῶν γεννηθέντας τινὰς καθέξειν τὴν Λιβύην. ἔσχε δὲ γυναῖκα ὁ Εὔφημος Λαονόμην, Ἡρακλέους ἀδελφὴν, Ἀμφιτρύωνος δὲ θυγατέρα καὶ Ἀλκμήνης. Ταίναρον δὲ, πόλις Λακωνικὴ, ἐν ᾗ πύλη ἐστὶν εἰς Ἅιδου. Ἄλλως. εἰ γὰρ δὴ αὐτὴν τὴν βῶλον ἐν τοῖς ἑαυτοῦ οἴκοις ἤγαγε παρὰ τὸ χθόνιον τοῦ ᾅδου στόμα εἰς τὴν ἱερὰν Ταίναρον παραγεγονὼς, ἐκ δὲ τούτου εἰς Λακεδαίμονα ἐλθὼν, ὁ τοῦ ἱππικοῦ Ποσειδῶνος υἱὸς, ὄντινά ποτε ἡ Εὐρώπη, ἡ τοῦ Τιτυοῦ θυγάτηρ, ἐγέννησε παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Κηφισοῦ τοῦ Βοιωτικοῦ ποταμοῦ.

83. Τετράτων παίδων] οἱ γὰρ ἐξ Εὐφήμου τέταρτοι ἔμελλον ἀποικίαν στέλλεσθαι ἀπὸ Λακεδαίμονος εἰς Λιβύην. νῦν δὲ διὰ τὸ διαλελύσθαι τὴν βῶλον, εἰς Θήραν ἐκ Λακεδαίμονος οἱ τέταρτοι ἀπὸ Εὐφήμου ἔρχονται, καὶ ἀπὸ Θήρας οἱ ἑπτακαιδέκατοι, ὡς μετὰ τὴν δ' γενεὰν Εὐφήμου τὴν ἐλθοῦσαν εἰς Θήραν φημὶ ἄλλας τρισκαίδεκα γενέσθαι [εἰς Θήραν del.]. ὁ δὲ νοῦς· τετάρτων ἐξ Εὐφήμου παίδων γεγονότων, γένος αὐτῷ ἐκείνην ἔλαβε καὶ κατέσχε σὺν τοῖς Ἕλλησι τὴν μεγάλην καὶ πλατεῖαν ἤπειρον τῆς Λιβύης.

85. Τότε γὰρ μεγάλας] τότε γὰρ οἱ Ἡρακλεῖδαι κατελθόντες μετὰ τέσσαρας γενεὰς ἐξανέστησαν τοὺς προκατέχοντας Μυκηνῶν καὶ Ἄργους καὶ Λακεδαίμονος· ἤλλακται δὲ ὁ χρόνος· ἐξανίστανται γὰρ, φησὶν, ἀντὶ τοῦ, ἐξαναστήσονται. ταῦτα γάρ φησιν ἡ Μήδεια ὡς ἰσόμενα ὕστερον· ἦ, τότε γὰρ (f. οἱ) τῆς μεγάλης Λακεδαίμονος ἀνάστατοι γίνονται, καὶ τοῦ Ἀργείου κόλπου, καὶ τῶν Μυκηνῶν.

88. Νῦν γε μὰν] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, τῶν ξένων γυναικῶν τὸ ἔκκριτον γένος εὑρήσει τὴν ἀποικίαν. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἀσεβῶς διακειμέναις περὶ τὰς τῆς Ἀφροδίτης τιμὰς ἡ θεὸς δυσοσμίαν προσέπεμψε, καὶ οὕτως αὐτὰς οἱ ἄνδρες ἀπεστράφησαν· αἱ δὲ συνθέμεναι πρὸς ἑαυτὰς ἐξ ἐπιβουλῆς τοὺς ἄνδρας ἀνεῖλον. τηνικαῦτα δὲ οἱ Ἀργοναῦται τὸν εἰς Σκυθίαν στελλόμενοι ἀπόπλουν προσορμίσθησαν τῇ Λήμνῳ, καὶ εὑρόντες ἔρημον ἀρσένων τὴν νῆσον, συνελθόντες ταῖς γυναιξὶν ἀπηλλάγησαν. οἱ δὲ φύντες ἐξ αὐτῶν ἦλθον εἰς Λακεδαίμονα κατὰ ζήτησιν τῶν πατέρων, καὶ προσδεχθέντες παρ' αὐτῶν, τῶν Λακώνων δηλαδὴ, καὶ πολιτευσάμενοι συνέθεντο ἐπιθέσθαι τῇ Σπάρτῃ. γνωσθέντες δὲ συνελήφθησαν καὶ καθείρχθησαν ἐν εἱρκτῇ. κατὰ δέ τινας αἱ μητέρες συνελθοῦσαι πρὸς αὐτοὺς τὰς μὲν αὐτῶν ἐσθῆτας ἐκείνοις περιέθεσαν καὶ αὐτόθι ἔμειναν, ἐκείνους δὲ ὡς γυναῖκας ἀποστέμψασαι κατακεκαλυμμένους διέσωσαν· οἱ δὲ παῖδες τῷ μηχανήματι λαθραίως ἀπέφυγον. τῶν δὲ Λακώνων βουλομένων αὐτοὺς ἀνελεῖν, Θήρας ὁ Αὐτεσίωνος, κατὰ συντυχίαν τότε ἀποικίαν στέλλων καθικέτευσε τοὺς Λάκωνας, εἰς τὴν

ἀποικίαν αὐτῷ τοὺς ἄνδρας παρασχεῖν, καὶ δεξάμενος εἰς τὴν Θήραν ἐκτοπίζει. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Σάμος, οὗ ἀπόγονος Βάττος, ὃς ἐρῶντος ἀποικίαν εἰς Κυρήνην ἀπέστειλεν.— Ἄλλως. Ζητεῖται, τίνες εἰσὶν αἱ ἀλλοδαπαὶ γυναῖκες, ὧν φησι τοὺς φύντας καθέζειν τὴν Κυρήνην. πότερον αἳ ἐν Θήρᾳ ᾤκησαν, συνεξορμήσασαι μετὰ Κάδμου, ὅτε ἐπὶ τὴν τῆς Εὐρώπης ζήτησιν ἀπῆρεν ἐκ Φοινίκης; ὑπέμεινναν γὰρ ἐν Θήρᾳ μετὰ Μεμβλιάρεω τοῦ Κάδμῳ συνεξορμήσαντος Φοίνισσαί τινες γυναῖκες· ἢ ἀλλοδαπὰς γυναῖκας τὰς Λημνίας λέγει, περὶ ὧν ἡ ἱστορία προείρηται.

89. Κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν ἐν λέχεσι γένος] τίς εὑρήσει; ἡ προκειμένη ἤπειρος, ἡ Λιβύη. ὁ νοῦς δὲ τοιοῦτός ἐστιν· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος τῶν ἀλλοδαπῶν καὶ ξένων γυναικῶν τὸ ἐν ταῖς κοίταις ἔκκριτον καὶ διαπρεπὲς γένος εὑρήσει τὴν ἀποικίαν. οἵτινες σὺν τιμῇ θεῶν εἰς ταύτην παραγενόμενοι τέκωσι τὸν Βάττον, τὸν τῆς Λιβύης πεδίων δεσπότην. Κελαινεφίων δὲ πεδίων, τῶν τῆς Λιβύης φησίν· οἱ μὲν, διὰ τὸν αὐτόθι συνεχῆ ὄμβρον, καὶ τοὺς χειμῶνας· διὸ καὶ εὔκαρπος ἡ Κυρήνη, διὰ τὸ συνεχῶς δεύεσθαι· τινὲς δὲ, διὰ τὸ τῶν πεδίων μέγεθος· Ἀμμώνιος δέ φησι, διὰ τὸ περὶ τὴν Κυρήνην μόνην ἵστασθαι νέφος παρὰ τὴν ἄλλην Λιβύην· ἢ μᾶλλον μεγέθους τὶς ἔμφασις δηλοῦται διὰ τὸ ἀποσκοτοῦσθαι τὰς ὄψεις, τοῦ πέρατος μὴ ὁρωμένου.

90. Οἵ κεν τάνδε] εἶδε εἰπεῖν, ὅπερ γένος.

91. Τάνδε σὺν τιμᾷ] εἰς ταύτην τὴν νῆσον, τὴν Θήραν· ἐν αὐτῇ γὰρ διελέγετο ἡ Μήδεια. τέκωνται δὲ, ἀντὶ τοῦ, τέξονται.

94. Τὸν μὲν πολυχρύσῳ ποτ' ἐν δώματι] ὁτινά ποτε τὸν Βάττον ἐν τῷ πολυχρύσῳ οἴκῳ ὁ Ἀπόλλων ἀναμενεῖ τοῖς ἑαυτοῦ χρησμοῖς εἰς τὸν Πυθικὸν ναὸν παραγενόμενον, οἰκιστὴν τῆς Κυρήνης γενέσθαι.

96. Φοῖβος ἀμμενάσει θέμισσι] τοῖς χρησμοῖς ἀναμενεῖ τὰ ἐξῆς ἐπιφερόμενα.

97. Χρόνῳ δ' (sic) ὑστέρῳ] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ, ἵν' ᾖ, χρόνῳ δὴ ὑστέρῳ διὰ νεῶν πολλοὺς ἄνδρας ἀγαγεῖν περὸς τὸ τοῦ Κρονίδου Νείλου λιπαρὲν τέμενος· φησὶ δὲ τὴν Λιβύην· τουτέστιν ἀπὸ Θήρας εἰς τὴν Λιβύην. τέμενος γὰρ Νείλου Διὸς τὴν Λιβύην φησὶν, ἤτοι τὸν Νεῖλον ἀντὶ τοῦ Διός φησιν, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τιμᾶται ὡς θεός. καὶ παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Odyss. δ. 581.)· "Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο διϊπτετὸς ποταμοῖο." ἡ Κρονίδην τὸν Νεῖλον φησὶν, ὡς Παρμένων· "Αἰγύπτιε Ζεῦ Νεῖλε." ἀναλογεῖ γὰρ τοῖς τοῦ Διὸς ὄμβροις τὸ τοῦ Νείλου ὕδωρ· καὶ ὥσπερ ἀντίστροφόν τινα τούτου τῷ Διΐ εἶναι.

100. Ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες] ἔφη ἡ τῆς Μηδείας στιχομυθία. συνήθως δὲ ὁ Πίνδαρος πληθυντικοῖς ἑνικὰ ἐπήγαγεν. ὁ δὲ νοῦς· οὕτως εἰρήκασιν οἱ τῆς Μηδείας λόγοι. οἱ δὲ ἰσόθεοι ἥρωες κατεπλάγησαν σιωπῇ, τὴν νυκνὴν καὶ συνετὴν συμβουλὴν τῆς Μηδείας κατακούσαντες.

104. Ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυμνάστου] ὦ Ἀριστότελες. ὁ γὰρ αὐτὸς Βάττος καὶ Ἀριστοτέλης. ὁ δὲ νοῦς· ὦ μακάριε υἱὲ τοῦ Πολυμνήστου, Ἀριστότελες, σὲ δ' ἐν τῷδε τῆς Μηδείας λόγῳ ὁ χρησμὸς ὧρθωσε καὶ ἀπέδειξε τῆς Δελφικῆς ἱερείας αὐτομάτῳ λόγῳ, λέγει δὲ τῆς Πυθῶνος (f. Πυθίας), μελίσσης δὲ, τῆς ἱερείας. μελίσσας κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμητρος ἱερείας φασὶ, κατασχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς πάσας, διὰ τὸ τοῦ ζώου καθαρόν. ὅτι δὲ τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας φασὶν, ἑτέρωθί ὁ αὐτός φησι (Fr. p. 103. sq.)· "ταῖς ἱεραῖς μελίσσαις τέρπεται." ἔνιοι δὲ καὶ τὰς περὶ τὰ ἱερὰ διατελούσας νύμφας Μελίσσας ἔλεγον, περὶ ὧν Μνασίας ὁ Παταρεὺς ἀφηγεῖται λέγων, ὡς αὐταὶ κατέπαυσαν σαρκοφαγοῦντας τοὺς ἀνθρώπους, πείσασαι τῇ ἀπὸ τῶν δένδρων χρῆσθαι τροφῇ, καθ' ὃν καιρὸν καὶ Μέλισσα μία τὶς αὐτῶν, κηρία μελισσῶν εὑροῦσα, πρώτη ἔφαγε καὶ ὕδατι μίξασα ἔπιε, καὶ τὰς ἄλλας δὲ ἐδίδαξε, καὶ τὰ ζῶα μελίσσας ἐξ ἑαυτῆς ἐκάλεσε, καὶ φυλακὴν πλείστην ἐποιήσατο. ταῦτα δέ φησιν ἐν Πελοποννήσῳ γενέσθαι. ἄνευ γὰρ νυμφῶν οὔτε Δήμητρος ἱερὸν τιμᾶται, διὰ τὸ ταύτας πρώτας καρπὸν ἀποδεῖξαι, καὶ τὴν

ἀλληλοφαγίαν παῦσαι, καὶ περιθλήματα χάριν αἰδοῦς ἐξ ὕλης ἐπινοῆσαι. οὔτε γάμος οὐδεὶς ἄνευ νυμφῶν συντελεῖται, ἀλλὰ ταύτας περῶντον τιμῶσι, μνήμης χάριν, ὅτι εὐσεβείας τε καὶ ὁσιότητος ἀρχηγοὶ ἐγένοντο. αὐτομάτῳ δὲ κιλάδῳ φησὶν, ἤτοι αὐτοκελεύστῳ· οὐ γὰρ κατὰ ἐπίταγμα τῶν χρησμῶν μένουσα ἡ προφῆτις τοὺς χρησμοὺς ἐκφέρει, ἀλλ' ἐπινοίᾳ· ἢ τῷ μὴ ἐκ συντάξεως φερομένῳ, ἀλλ' ἀπαυτοματιζομένῳ, καὶ ἰδίως· οὐκ ἠρωτήθη γὰρ παρὰ τοῦ Βάττου περὶ τῆς ἀποικίας, ἀλλὰ περὶ τῆς φωνῆς· ἔνθεν δὲ καὶ αὐτώρης, ὁ τρίπους. Καλλίμαχος (Fr. 264. Bentl.) "Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε." καὶ τότε αὐτώρης ἡ μάντις λέγεται, ὅταν, βουλευομένου τινὸς, περὶ ὅτου μὴ ἥκει μαντευσόμενος, ἀπαυτοματίσῃ. τοιοῦτον οὖν ἐστι καὶ τὸ, αὐτομάτῳ πελάδῳ, παρόσον ἐκ ταυτομάτου ἔχρησεν ἡ Πυθία περὶ τῆς ἀποικίας (ὧν προήκατο, οὐδὲ ὡς πυθομένου) τοῦ Βάττου, περὶ φωνῆς ἐρωτῶντος.

108. Ἅ σε χαίρειν εἰς τρὶς] ὁ νοῦς, οὕτως· ἥτις περὶ τῆς κακοφώνου καὶ τραχείας φωνῆς ἀνερωτῶντα, τίς παρὰ θεῶν λύσις γένοιτο, τουτέστιν, ἀνερωτῶντα, τίς ἔσαι τῆς φωνῆς ποινὴ ἤτοι ἀπόλυσις (ἐπεὶ ἡ ποινὴ ἀπολύσεως ἕνεκεν γίνεται) χαίρειν φησὶ τρὶς προσειποῦσα, εἱμαρμένον βασιλέα διὰ τῶν χρησμῶν ἀπέφηνε τῇ Κυρήνῃ.

112. Ποινὰ τίς] ἀμοιβὴ ἡ λύσις.

113. Ἦ μάλα δὴ] ναὶ δὴ λίαν, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὥσπερ ἐν τῇ τοῦ φοινικοῦ καὶ ἀνθηροῦ ἔαρος ἀκμῇ καὶ ὥρᾳ, ἀπὸ κοινοῦ, θάλλει τὸ μέρος καὶ τὸ ἄνθος, οὕτω καὶ ἐν τούτοις τοῖς παισὶν ὄγδοον μέρος ὂν θάλλει καὶ βλαστᾷ ὁ Ἀρκεσίλας.

Μετὰ καὶ νῦν] τὸ μετὰ συντακτέον τῷ, παισί. μετὰ τοὺς ἀπὸ Εὐφήμου ἑπτακαίδεκα καὶ νῦν ὁ Ἀρκεσίλας ἕσται ὄγδοος.

Ἦ μάλα δὴ μετὰ] τὰ ῥηθέντα ὑπὸ τῆς Πυθίας νῦν θάλλει ἐν ἔαρι ἐπὶ τοῦ ὀγδόου γένους. ὄγδοος γὰρ Ἀρκεσίλαος ἀπὸ Βάττου τοῦ πρώτου, ᾧ γράφει νῦν ὁ Πίνδαρος.

115. Παισὶ τούτοις] ἐν τοῖς Κυρηναίοις.

116. Τῷ μὲν Ἀπόλλωνι] τῷ Ἀρκεσιλάῳ. τούτῳ μὲν τῷ Ἀρκεσιλάῳ ὅ τε Ἀπόλλων καὶ ἡ Πυθὼ ἐκ τῆς ἱπποδρομίας δόξαν καὶ μνήμην ἐκ πάντων τῶν περιοίκων ἐδώκασιν. Ἀμφικτύονες δὲ καλοῦνται οἱ ἀγωνοθέται τῶν Πυθίων, ἐκ δώδεκα ἐθνῶν τῆς Ἑλλάδος ὄντες.

119. Ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω] ἀποδώσω δὲ αὐτὸν ἐγὼ τοῖς Μούσαις, ἀντὶ τοῦ ὑπομνήσω, καὶ γενικηκότα ἀνυμνήσω, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας. Ζητεῖται δὲ, δι' ἣν αἰτίαν τοῦ Ἰάσονος ἐμνήσθη καὶ τοῦ εἰς Σκυθίαν ἀπόστολου; καί φαμεν, ὅτι Ἀρκεσίλαος εἰς Εὔφημον ἀνάγει τὸ γένος, τὸν τὴν βῶλον ὑποδεξάμενον καὶ συσταλέντα τοῖς Ἀργοναύταις.

120. Καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος] τὸ χρύσεον δέρας τοῦ κριοῦ. ἐπὶ γὰρ τοῦτο τὸ δέρας τῶν Ἀργοναυτῶν πλευσάντων, θεῖαι τιμαὶ τοῖς Κυρηναίοις ἐφυτεύθησαν. κατὰ κοινοῦ δὲ τό, Μοίσαισι δώσω. Μινυῶν δὲ, τῶν Ἀργοναυτῶν φησιν, ὅτι οἱ πλείους αὐτῶν εἰς Μινύαν, τὸν Ποσειδῶνος καὶ Τριτογενείας τῆς Αἰόλου, τὸ γένος ἀνῆγον, ὡς καὶ Ἀπολλώνιός φησιν (Arg. i. 230. sq.)·

ἐπὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο.

122. Θεόπομποί σφισιν] αὐτοῖς τοῖς Κυρηναίοις, τοῖς ἐς Θήραν τὴν ἀποικίαν στειλαμένοις.

124. Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο] ὁ λόγος ἐρωτηματικὸς πρὸς τὴν Μοῦσαν. τίς γὰρ ἀρχὴ τοῦ πλοῦ; ποῖος δὲ κίνδυνος ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις τοῦ ἀδάμαντος ἔδησεν ἥλοις; τουτέστι, ποία ἰσχυρὰ καὶ κινδυνώδης ἀνάγκη παρώρμησε τοὺς Ἀργοναύτας; εἶτα Ὁμηρικῷ ζήλῳ μετὰ τὴν ἐρώτησιν ἐπάγει τὸ αἴτιον. μομοιραμένων ἦν, τὸν Πελίαν ἐκ τῶν ἄγαν δια-

φανῶν Αἰολιδῶν τελευτῆσαι τὸν βίον, ἢ καὶ γνώμαις ἢ καὶ πράξεσιν ἀκαταμαχήτοις καὶ σκληροῖς. ἄρχεται δὲ τῆς ἱστορίας, ὅτ' ἦν ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται. Αἰολίδης ὁ Ἰάσων· Αἴσονος γὰρ τοῦ Κρηθέως γίνεται τοῦ Αἰόλου υἱός.

Ἔνθ' ἤτοι πρώτην Τυρὼ ἴδον εὐπατέρειαν,
Ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι·
Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο. (Hom. Od. λ. 234. s.)

εἶτα τὸ ἑξῆς·

Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασίλεια γυναικῶν
Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητα (ibid. v. 257. sq.)

καὶ τὰ ἑξῆς.

129. Ἦλθε δέ οἱ κρυόεν] ἦλθε δὲ καὶ ἀνεδόθη τὸ φρικτὸν τοῦτο μάντευμα τῷ συνετῷ αὐτοῦ θυμῷ, τὸ κατὰ τὸν μέσον ὀμφαλὸν ῥηθὲν, τουτέστι, κατὰ τὸ Δελφικὸν χρηστήριον, τὸ ἐν μέσῳ τῆς οἰκουμένης τῆς εὐδένδρου γῆς. λέγει δὲ τῆς Πυθῶνος.

133. Τὸν μονοκρήπιδα] τὸν μονοσάνδαλον. κρηπὶς γὰρ τὸ βῆμα, καὶ εἴρηται παρὰ τὴν βάσιν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει. ἔθυε τῷ Ποσειδῶνι, φησὶν, ὁ Πελίας, καὶ προεῖπε πᾶσι παρεῖναι· οἱ δὲ ἦσαν οἵ τε ἄλλοι πολῖται καὶ ὁ Ἰάσων· ἔτυχε δὲ ἀροτρεύων ἐγγὺς τοῦ Ἀναύρου ποταμοῦ. ἀσάνδαλος δὲ διέβαινε τὸν ποταμὸν, διαβὰς δὲ τὸν μὲν δεξιὸν ὑποδεῖται πόδα, τὸν δὲ ἀριστερὸν ἐπιλήθεται, καὶ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ δεῖπνον. ἰδὼν δὲ ὁ Πελίας συμβάλλει τὸ μαντήϊον, καὶ τότε μὲν ἡσύχασε, τῇ δ' ὑστεραίᾳ μεταπεμψάμενος αὐτὸν ἤρετο, ὅ τι ποιοίη, εἰ αὐτῷ χρησθείη ὑπό του τῶν πολιτῶν ἀποθανεῖν. ὁ δὲ Ἰάσων, πέμψαι ἄν εἰς Αἶαν αὐτὸν, ἐπὶ τὸ κῶας τὸ χρυσόμαλλον, ἄξοντα ἂν ἀπὸ Αἰήτου. ταῦτα δὲ τῷ Ἰάσονι Ἥρη ἐς νόον βάλλει, ὡς ἤλθοι ἡ Μήδεια τῷ Πελίᾳ κακόν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ Ἀναύρου ποταμοῦ μόγις τὸ δεξιὸν πέδιλον ἔσωσεν, ἱστορεῖ καὶ Ἀπολλώνιος (Arg. i. 10. s.)·

Ἀλλ' ὃ μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.

εἰσὶ δὲ καὶ Αἰτωλοὶ πάντες μονοκρήπιδες, διὰ τὸ πολεμικώτατοι εἶναι. ἦν δὲ τὸ μάντευμα τοιοῦτο· τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακῇ σχεθέμεν, καὶ τὰ ἑξῆς· σχεθέμεν, φυλάσσεσθαι.

135. Εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν] ὅταν ἀπὸ τῶν ὑψηλοτάτων ἐπαύλεων τοῦ Χείρωνος (παρὰ γὰρ αὐτῷ ἐπαιδεύθη) εἰς εὐδείελον, ἤγουν, τὴν εὖ πρὸς ἑσπέραν κειμένην, ἢ τὴν διαφανῆ καὶ ἐπίσημον, τὴν πρὸς τῇ ἑσπέρᾳ γῆν τῆς εὐδόξου Ἰωλκοῦ, παραγένηται ξένος ὢν καὶ πολίτης, ὁ Ἰάσων δηλονότι· καὶ πολίτης μὲν, ὅτι Ἰωλκίους εἶχε τοὺς γονεῖς, ξένος δὲ, ὅτι τεχθεὶς παρὰ τῷ Χείρωνι ἀνετράφη.

138. Ὅ δ' ἄρα χρόνῳ] ὁ δὲ Ἰάσων χρόνῳ παραγένοντο, δύο δόρασι θαυμαστὸς καὶ ἐκπληκτικός. ἐσθὴς δὲ διπλῆ συνεῖχεν αὐτὸν, ἥ τε τῶν Μαγνήτων ἐπιχώριος, ἁρμοζομένη τοῖς θαυμασίοις μέλεσι, καὶ ἡ παρὰ Χείρωνι παρδαλέα, ἣ ἔσκεπε καὶ ἀπήλυγε (?) τοὺς φρίσσειν παρασκευάζοντας ὄμβρους, οὐκ αὐτοὺς φρίσσοντας, ἀλλὰ φρίσσειν ποιοῦντας ὄμβρους, ὡς καὶ Ὅμηρος (Iliad. ζ. 132.)·

Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας,

οὐκ αὐτοῦ μαινομένου, ἀλλὰ μανιοποιοῦ. καὶ χλωρὸν δέος (Iliad. η. 479.), τὸ χλωρο-

πιόν. Σημειωτέον δὲ, ὅτι σταθμοὺς τὰς κατ' ἀγροὺς ἐπαύλεις ἔλεγον, καὶ ὅτι εὐδείελον, τὸ εὔδηλον·

Ἦ πού τις νῆσος εὐδείελος ἠέ τις ἀκτή. (Hom. Od. ν. 234.)

145. Οὐδὲ κόμαν πλόκαμοι] οὐδὲ τὴν πρώτην κόμην εἰς ἀπαρχὴν τοῖς θεοῖς ἐκείρατο, ἀλλ', ὡς Ἀχιλλεὺς νέος ἦν πρωτοκόμης. Ὅμηρος (Iliad. ψ. 144.)·

Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς.

καὶ παρ' Αἰσχύλῳ (Choëph. 6. s.)· " Πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον, τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον" Ὀρέστης φησὶ τῷ Ἀγαμέμνονι. τὰς γὰρ πρώτας κόμας τοῖς ποταμοῖς ἀρχαῖοι ἀπεκείροντο, σύμβολον τοῦ ἐξ ὕδατος εἶναι πάντων τὴν αὔξησιν.

148. Τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν] ταχέως δὲ εὐθὺ πορευόμενος τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, τῆς ἀφόβου καὶ ἀταράχου, ἔστη διάτειραν λαμβάνων. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι καὶ πολλοῦ ὄχλου ὄντος ἐν τῇ πόλει, πρὸς παῤῥησίαν ὅλον ἑαυτὸν παρεσκεύαζεν. Ἄλλως. εὐθὺς ἀντὶ τοῦ εὐθέως, ἢ ἐπ' εὐθείας πορευθείς. τὸ δὲ σφιτέρας, ἀντὶ τοῦ ἑᾶς. περὶ ἑνὸς γάρ ἐστιν ὁ λόγος.

152. Τὸν μὲν οὐκ ἐγίνωσκον] τοῦτον μὲν οὖν, νεωστὶ τῇ Μαγνησίᾳ ἐπιδημήσαντα, οἱ ἐνοικοῦντες οὐκ ἐγίνωσκον. Ὀπιζομένων, ἀντὶ τοῦ ἐπιστρεφομένων πρὸς αὐτὸν, καὶ τοὺς ὤπας ἐπιβαλλόντων. ἢ οὕτως· ἐπεὶ ὅπις ἐστὶν ἡ τοῦ μέλλοντος ἐπιστροφὴ, τὸ ἐσόμενον ὕστερον προλαβών τις εἶπεν. ἢ ὀπιζομένων, τῶν τοὺς θεοὺς πρὸ ὀφθαλμῶν ἐχόντων καὶ εὐλαβῶν.

154. Οὔτι που οὗτος Ἀπόλλων] ἐχρήσατο τῷ λόγῳ πάνυ κεκολασμένως, τὸ οὔτι προσθεὶς, καὶ ἔδωκε, διὰ μὲν τὸ κάλλος ὅμοιον εἶναι τοῖς θεοῖς τὸν Ἰάσονα, διά γε μὴν τὸ τῆς φύσεως φθαρτὸν ἀμφιβάλλον ἀπαρνεῖται. ὁ δὲ νοῦς· οὐδαμῶς οὗτός ἐστιν ὁ Ἀπόλλων, οὐδὲ μὴν ὁ ἱππικώτατος Ἄρης, ὁ πόσις τῆς Ἀφροδίτης. τοῦτο δέ φησι, διὰ τό ἄγαν ἀνθηρὸν καὶ ὡραῖον τοῦ Ἰάσονος. χαριέστατα δὲ παρέλαβεν Ἄρεα καὶ Ἀπόλλωνα.

156. Ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν] ἐν δὲ τῇ εὐδαίμονι Νάξῳ φασὶ τεθνηκέναι τὸν τῆς Ἰφιμεδείας παῖδα Ὦτον, καὶ σὲ, ὦ τολμηρότατε Ἐφιάλτα. Ἰφιμεδείας δὲ καὶ Ἀλωέως γεγόνασι παῖδες Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης. οὗτοι ἀσεβῶς διετέθησαν περὶ τὴν Ἄρτεμιν, καί ποτε εἰς ἔλαφον ἡ Θεὸς ἑαυτὴν μεταποιήσασα, θηρεύουσιν αὐτοῖς κατὰ τὴν Νάξον ἐν μέσῳ ὤφθη. οἱ δὲ καταπτύξειν τὴν ἔλαφον ὑπολαμβάνοντες, ἔλαθον ἀλλήλους τιτρώσκοντες. τούτους οὖν ἐπὶ τοῦ ἐκτραπέλου τοῦ Ἰάσονος σώματος ἔλαβεν. Ἄλλως. ἐν τῇ Νάξῳ τεθνήκασιν οἱ Ἀλωάδαι, οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι. μέμφεται δὲ Χαρίτες ἐπὶ τῇ παραλήψει τῶν Ἀλωϊδῶν. ἀρκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ἄρης. θεοῖς μὲν γὰρ εἰκάσομέν τινας, ἀνθρώποις δὲ ὑπερφυέσι καὶ τερατώδεσιν οὐκέτι. ὅτι δὲ εὐπρεπὴς ἦν ὁ Ἰάσων, δῆλον ἐκ τοῦ καὶ τὴν Ἥραν, κατά τινας, αὐτῷ ἐπιμανῆναι.

160. Καὶ μὰν Τιτυὸν] ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν Τιτυὸν τὸ τῆς Ἀρτέμιδος βέλος ἐθήρευσε καὶ ἀνεῖλεν, ἐκ τῆς ἀνικήτου βελοθήκης ὁρμώμενον. ἀκύρως δὲ τὸν Τιτυὸν ἐνταῦθα παρατίθησι, τερατῶδη ὄντα τὸ σῶμα καὶ ἄλλως ἀσεβῆ.—Ἄλλως. ὁ μὲν Τιτυὸς μέγας ἦν, καλὸς δὲ οὔ. ὅτι δὲ ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἐτελεύτησε τοξευθείς, Φερεκύδης φησίν· ἐπάγει δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτι τοξευθεὶς ὁ Τιτυὸς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ φονευθεὶς, παράδειγμα τοῖς μετὰ ταῦτα γέγονεν, ὅπως ἄν τις τῶν δυνατῶν ἐπιθυμιῶν ὀρέγηται.

165. Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν] ὁ νοῦς· τοιαῦτα μὲν οἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν Μάγνητες ὄντες ἀλλήλοις διαλεγόμενοι ἔλεγον· ἐν δὲ τοῖς ἡμιόνοις καὶ τῇ εὐδόξῳ ἀπήνῃ ἐπτοημένος παρεγένετο σπεύδων ὁ Πελίας. εὐθέως δὲ κατιπλαγὴν θεασάμενος τὸ ἄγαν αὐτῷ

διὰ τὸν χρησμὸν εὐγνωστον ὑπόδημα τοῦ Ἰάσονος, τῷ δεξιῷ αὐτοῦ περικείμενον ποδί. πέδιλον δὲ νῦν εἶπε τὴν κρηπῖδα. πάντα γὰρ τὰ τοῖς ποσὶ περιειλούμενα πέδιλα καλεῖται. Ἄλλως. Ἐξαπλάγη δὲ ἰδὼν τὸν μονοκρηπῖδα, ὡς κατ' αὐτοῦ τι δράσοντος τοῦ Ἰάσονος, καὶ τοῦ χρησμοῦ νῦν ἐπιτελουμένου.

171. Κλέπτων δὲ θυμῷ] ὑποκλίπτων δὲ τῇ ψυχῇ τὸν φόβον, τὸν περὶ τὸν χρησμὸν, προσεῖπε.

172. Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι] ποίαν γῆν, ὦ ξένε, καυχᾷ ἔχειν πατρίδα, καὶ τίς σε τῶν χαμαιγενέων ἀνθρώπων ἐκ τιμίας ἀνῆκε γαστρός; εἰπὲ, μὴ τοῖς ἐχθροῖς ψεύδεσι τὴν τιμίαν καταμιάνῃς γένναν.

174. Ἀνθρώπων χαμαιγενέων] τὸ ἀνθρώπων ἅρμοζε τῷ ἕτερον, ὃ καὶ ἐπ' ἀρσένων τίθεμεν. τὸ δὲ γυναικῶν τῷ νῦν κειμένῳ, ἐξανῆκε γαστρός. ἴδιον γὰρ τῶν γυναικῶν τοῦτο. πολιᾶς δὲ νῦν λέγει, ἀντὶ τοῦ, τῆς τιμίας, παρὰ τὸ τοῦ γήρως ἔντιμον.

177. Μὴ ψεύδεσι καταμιάναις] λείπει τὸ, ἤτοι τὸ εἶδος, ἢ τὸν λόγον. οἷον, μὴ μολύνῃς τοῖς ψεύδεσι τὴν μορφὴν καὶ τὸ εἶδος· εἰπὲ, πόθεν γεγένησαι, ἤτοι πρὸς τὸ εἶδος, καὶ ἐλευθέρως φθέγγου.

180. Φαμὶ διδασκαλίαν] φημὶ καὶ διαβεβαιοῦμαι τὴν Χείρωνος διδασκαλίαν κομίζειν, ἀντὶ τοῦ, γνώσῃ διὰ τῶν λόγων οὐ ψευδομένου με, ὡς τοῦ Χείρωνος αὐτὸν ἐλευθερίως ἀναθρέψαντος καὶ διδάξαντος μὴ ψεύδεσθαι.—Ἄλλως. διδασκαλία τοῦ Χείρωνος, ἡ ἀλήθεια· οἷον, οὐ ψεύσομαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ, ἣν ἔμαθον παρὰ Χείρωνος, δικαίου τυγχάνοντος.

181. Ἄντροθε γὰρ νέομαι] ἔθος δὲ αὐτῷ, τῶν τοπικῶν τὸ ν ἀφαιρεῖν. ὁ δὲ νοῦς· ἐκ γὰρ τοῦ Χειρωνίου σπηλαίου παραγίνομαι, ἀπὸ τῆς Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἔνθα με αἱ τοῦ Κενταύρου ἄγναι κόραι ἀνέθρεψαν. καὶ Φιλύρα μὲν μήτηρ Χείρωνος ἦν, ἡ δὲ Χαρικλὼ, γυνὴ, θυγάτηρ Ἀπόλλωνος, ἥ, ὡς τινες, Πέρσου ἢ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς καὶ Χείρωνος Κάρυστος. ὁ δὲ Ἡσίοδος Ναΐδα φησὶ τὸν Χείρωνα γῆμαι.

184. Εἴκοσι δ' ἐντελέσαις] εἴκοσι δὲ ἐκπληρώσας ἐνιαυτοὺς παρὰ Χείρωνι, οὔτε ἔργον οὔτε λόγον ἐκείνοις ἀπαίδευτον εἰπὼν, παρεγενόμην εἰς τὰ οἰκεῖα, τὴν ἀρχὴν καὶ βασιλείαν σπεύδων ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς Αἴσονος, ὑπ' ἄλλῳ νῦν παρὰ τὸ δίκαιον οὖσαν. εὐτράπελον δὲ, ἀπαίδευτον, αἰσχρὸν, ὃ ἐκτρέψαιτό ἄν τις, ἢ ἐναντίον, καὶ αἰσχρὸν, ὃ ἄν τις ἐντραπείη.

188. Οἴκαδ' ἀρχαίαν κομίζων] παραγώγως ἐξήγαγε τὴν ἀρχὴν, ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν ἀνάγκην. "Ἀναγκαίη γὰρ, φησὶν (Odyss. τ. 73.) ἐπείγει." Ἄλλως. Χαῖρις γράφει, ἀρχὰν ἀγκομίζων πατρὸς ἐμοῦ, ἵν' ᾖ, τὴν ἀρχὴν ἀνακομιούμενος τοῦ ἐμοῦ πατρὸς, ἥτις βασιλεύεται παρὰ πάντα τὰ δίκαια. ὁ γὰρ Πελίας ἀφείλετο τὸν Αἴσονα τὴν ἀρχήν.

190. Τάν ποτε Ζεὺς ὤπασεν] ἥντινά ποτε, φησὶ, βασιλείαν ὁ Ζεὺς ἐχαρίσατο τῷ Αἰόλῳ, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισίν. ἡ δὲ γενεαλογία οὕτω· Προμηθέως Δευκαλίων, οὗ Ἕλλην, οὗ Αἴολος, οὗ Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας καὶ Σαλμωνεύς· καὶ Κρηθέως μὲν παῖς Αἴσων, Αἴσονος δὲ Ἰάσων· Σαλμωνέως δὲ Τυρὼ, ἧς καὶ Ποσειδῶνος Πελίας καὶ Νηλεύς.

193. Πεύθομαι γάρ μιν] κατακούω δὲ, φησὶ, τὸν ἄδικον Πελίαν, ταῖς ἀνοήτοις πεισθέντα φρεσὶ, τὴν τῶν ἡμετέρων ἀποσυλῆσαι βασιλείαν.

194. Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσὶ] λευκὰς εἶπε φρένας κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ παρ' Ὁμήρῳ μελαίνας, ὡς ἐκείνος ἀπὸ τῶν ἐν βάθει διαφαινομένων ὑδάτων κατὰ μεταφορὰν ὠνόμασε. τὰ μὲν γὰρ ἐπιπόλαια τῶν ὑδάτων, διαυγῆ καὶ λευκὰ, τὰ δὲ ἐν βάθει, μέλανα. διόπερ τὰς μὲν ἐπιπολαίους λευκὰς φρένας εἶπε Πίνδαρος, τὰς δὲ ἐν βάθει μελαίνας Ὅμηρος.

195. Ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι] Καῖρις γράφει, ἀμετέρων, καὶ περισπᾷ τὸ ἀρχεδικᾶν, ἵν' ᾖ, τῶν ἡμετέρων πατέρων τῶν ἀρχεδικᾶν ἀποσυλήσαι αὐτὸν πείθομαι. ἐὰν δὲ ἀρχεδίκαν, τὴν ἀρχήν, ἣν κατὰ δίκην, τουτέστι κατὰ τὸ δίκαιον εἶχον οἱ ἐμοὶ γονεῖς. πρωτίστας γὰρ τὴν ἀρχὴν, "ἱκόμαν οἴκαδε ἀρχαίαν κομίζων·" διόπερ ἀκολούθως ἐπήγαγεν, ἀμετέραν ἀποσυλῆσαι. εἰ δὲ περισπωμένως ἀναγινώσκομεν ἀρχεδικᾶν, οὐκ ἐκκόπτει ἡ γραφή· ἔσται γὰρ λόγος τοιοῦτος· τὴν ἡμετέραν ἀρχὴν τῶν ἀρχεδικῶν μου γονέων πείθομαι τὸν Πελίαν ἀποσυλῆσαι.

197. Τοί μ' ἐπεὶ πάμπρωτον] οἵ τινές με, φησὶν, οἱ γονεῖς, ἐπειδὴ τεχθεὶς τὸ πρῶτον φῶς ἐθεασάμην, τοῦ ἀδικωτάτου βασιλέως δεδοικότες τὴν ὕβριν, φροντίδα καὶ λύπην πείθιμον ὥστερ τετελευτηκότος ἐν τοῖς οἴκοις θέμενοι σὺν θρήνῳ γυναικείῳ, λαθραίως ἔπεμπον, ἐνθήσαντες σπαργάνοις πορφυροῖς, κοινωνὸν τὸ τῆς νυκτὸς σκότος τοῦ μηχανήματος ἐσχηκότες, καὶ δεδώκασί με ἀνατρέφειν τῷ Χείρωνι. Ἄλλως. οἱ γονεῖς οἱ ἐμοὶ, ὅτε ἐγεννήθην, δείσαντες τὴν ὕβριν τοῦ ἡγεμόνος Πελίου, ὑποθέντες πεθνηκέναι με καὶ κηδεύειν, μετὰ γυναικῶν κωκυτοῦ, ὡς ἐκφορὰν τελοῦντες, κρύφα καὶ νύκτωρ ἔπεμψαν πρὸς τὸν Χείρωνα, ἵνα μηδὲν πάθω ὑπὸ τοῦ Πελίου.

203. Σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, Κρονίδᾳ δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν] τῇ νυκτὶ κοινωνήσαντες κατὰ τὴν ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ, νυκτὸς με κατακρύψαντες. Κρονίδᾳ δὲ, τῷ Χείρωνι· ἐκ γὰρ Κρόνου καὶ Φιλύρας.

206. Ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων] ἀλλὰ τούτων μὲν τῶν λόγων τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πέρας γινώσκετε, ἤτοι τὰ μείζονα καὶ καίρια, τῶν δὲ ἱππικῶν μοι πατέρων τοὺς οἴκους μηνύσατε, ὦ ἔντιμοι πολῖται. Αἴσονος γὰρ παῖς ἐπιχώριος ὑπάρχων οὐκ εἰς ξένην ἥκω γῆν. εὐεπιφόρως δὲ ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ αὐτούς· "Λευκίππων Μυκηναίων πρόφαται." (Fragm. Pind. p. 104. Schn.)

211. Φὴρ δέ μ' Ἰθεῖος] παρὸ ἰατρὸς ἦν, τὸν ἐπιγραφέντα ὑπ' αὐτοῦ φερωνύμως Ἰάσονα ἐκάλεσε, παρὰ τὴν ἴασιν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ Κένταυρος δέ με Ἰάσονα ἐκάλει, καὶ Ἥρα μὲν διὰ τὴν συμβολὴν τοῦ σώματος καὶ τὴν φύσιν, Ἰθεῖον δὲ, ἤτοι παρὰ τὴν δικαιοσύνην, ἢ παρὰ τὸν τεκόντα Κρόνον.

213. Ὡς φάτο] οὕτως εἶπε· τοῦτον δὲ τὸν Ἰάσονα εἰσελθόντα ἐγνώρισαν οἱ τοῦ πατρὸς ὀφθαλμοὶ, καὶ ἅμα τῇ γνώσει ἀπὸ τῶν γεγηρακότων βλεφάρων ἀνεδράσθησαν δάκρυα, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἐξαιρέτως καὶ ὑπερβεβλημένως ἤσθη. τὸ δὲ ἀνεδράσθησαν ὡς ἐπὶ ζεστῶν ὑδάτων ἔφη, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἀναζεόντων ὑδάτων. τοιοῦτος γὰρ ἦχος γίνεται ἀπὸ ἀναβρασμοῦ. τοῦτο γάρ φησιν ἐκ τοῦ παρεπομένου, ἀντὶ τοῦ ἐδάκρυσε. γίνεται δὲ τοῦτο, ἐπειδὰν ὑπέρμετρος χαρὰ ἐπιπέσοι, ὥστε ἀκουσίως δακρύειν. Σοφοκλῆς (Fr. n. 82. p. 486. t. iii. t. iv. p. 694. ed. Brunck.)·

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν,
Ὅπου τὸ περπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει·
Δακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ συγχάνων.

Ζητεῖται δὲ, πῶς δυνατὸν, τὸν ὑπὸ τὴν γένεσιν ἐν σπαργάνοις τεθέντα, νῦν δὲ τετελειωμένον κατὰ τὴν ἡλικίαν γνωρίσαι; ἢ δεῖ λέγειν, ὅτι διὰ χρόνου τινὸς ὁ Αἴσων ἐπισκεψόμενος τὸν υἱὸν λελῆθότως ἐπορεύετο πρὸς τὸν Κένταυρον· αὐτὸς γὰρ ἐξέθετο, ὅπως ἐκτραφῇ. διὸ καὶ ἐγνώρισεν αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν κατελθόντα. κατὰ κλέος δὲ, κατὰ τὴν Ἰάσονος ἐπάνοδον.

221. Ἐγγὺς μὲν Φέρης ἐγγὺς ἀντὶ τοῦ ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου, τῶν Φερῶν ἐγγὺς κειμένων τοῦ Ἰωλκοῦ. Ὑπερία δὲ κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς, ὡς Σοφοκλῆς (ibid. t. iii. p. 486. Br.)·

Ὦ γῆ Φεραία χαῖρε· σύγγονόν σ' ὕδωρ
Ὑπερία κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον,

Φασὶ δέ τινες, ἀπὸ Ταίρητος λαβεῖν αὐτὴν τοὔνομα, ὡς Φερεκύδης. φησὶ γὰρ οὕτω (Fragm. p. 175. Sturz.)· "Μέλας ὁ Φρίξου γαμεῖ Εὐρύκλειαν. τῶν δὲ γίνεται Ταίρης, ὃς ᾤκει ἐπὶ τῇ κρήνῃ τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Ταιρεία." κατ' ἐνίους δὲ καὶ ἔκδοσις παρ' Ὁμήρῳ οὕτως ἔχει (Iliad. β. 711.)·

Οἵ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο, ἰδὲ κρήνην Ταιρείαν.

εἶναί δέ φασι καὶ ἐν Λακωνικῇ Ταιρείαν κρήνην.

223. Ἐκ δὲ Μεσάνας Ἀμυθὰν] ἐκ δὲ τῆς Μεσήνης τῆς Λακωνικῆς πόλεως ὁ Ἀμυθὰν παραγίνεται. καὶ ὅτι οὗτοι Αἴσονος ἀδελφοί, καὶ Ὅμηρός φησι (Odyss. λ. 258.)·

Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασίλεια γυναικῶν
Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθάονά θ' ἱππιοχάρμην.

Ταχέως δ' Ἄδμητος ἦκεν καὶ Μέλαμπος] οὗτοι ἐκείνων ἦσαν υἱοί, καὶ σὺν τοῖς πατράσιν αὐτῶν ἦλθον. Ἀμυθάονος γὰρ Μελάμπους, Φέρητος δὲ Ἄδμητος, ἀνεψιοὶ τοῦ Ἰάσονος.

226. Ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ] ἐν δὲ τῷ συμποσιακῷ καιρῷ καὶ τῇ μερίδι τῆς εὐωχίας φροσηνέσι λόγοις αὐτοὺς ὁ Ἰάσων δεξιούμενος, ξένια ἁρμόζοντα κατασκευάζων, πᾶσαν εὐφροσύνην καὶ ἡδονὴν αὐτοῖς ἐξέτεινεν.

228. Ἰάσων δέγμενος] οὐχ ὡς πάντας ὑποδεδεγμένου τοῦ Ἰάσονος τοὺς περὶ Φέρητα δεῖ νοεῖν, ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ ἐγένετο ὑπὸ Αἴσονος τοῦ πατρὸς ἡ ξενία τοῖς ἀδελφοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν αὐτὸν ὑποδέχεσθαι. ἡ γὰρ ἀναφορὰ τῆς ξενίας εἰς αὐτὸν ἀνήγετο.

231. Ἀθρόαις πέντε δραπὰν] ἀδιαλείπτως διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς ἀποδρέπων, αὐτοῖς τὰ πρὸς εὐωχίαν παρεχόμενος. ὁ δὲ νοῦς. ἐν πέντε δὲ ἡμέραις δρεπόμενος τὸ ἱερὸν τῆς ζωῆς ἀπάνθισμα, τὴν εὐφροσύνην, ἐξένιζε τοὺς συγγενεῖς.

234. Ἀλλ' ἐν ἕκτῃ] ἀλλ' ἐν τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ τὸν ὅλον λόγον τὸν σπουδαῖον ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰάσων τοῖς συγγενέσιν ἑαυτοῦ ἐκοινώσατο· οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐπίστοντο καὶ ἠκολούθησαν, ἀντὶ τοῦ, συνῆσαν αὐτῷ καὶ τὴν αὐτὴν γνώμην ἀνέλαβον. Ἄλλως. οἷον ἐπηκολούθησαν αὐτοῦ τῇ προαιρέσει εὐχηθέντες.

237. Αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν] ταχέως δὲ ἀπὸ τῶν σκηνῶν σὺν τοῖς προῤῥηθεῖσιν ὥρμησεν ὁ Ἰάσων, καὶ δὴ παρεγένοντο εἰς τὸν τοῦ Πελίου οἶκον· σπουδαίως δὲ ἔσω τοῦ οἴκου κατέστησαν.

242. Τυροῦς γενεὰ] Ὅμηρος (Odyss. λ. 253.)·

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Πελίαν τέκε καὶ Νηλῆα.

ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ Τυροῦς γενεά, τουτέστιν ὁ Πελίας, τούτων ἀκούσας καὶ αἰσθόμενος τὴν εἴσοδον, ἀπήντησεν αὐτοῖς.

243. Πρᾶϋν δ' Ἰάσων] μαλθακῇ δὲ καὶ οὐ τραχείᾳ φωνῇ ἀπὸ τοῦ στόματος λόγον στάζων κατεβάλλετο βάσιν καὶ ἀρχὴν τῶν σοφῶν λόγων. Ὄαρον δὲ, τὴν ὁμιλίαν, ἐξ οὗ καὶ ὀαρίζω, τὸ ὁμιλῶ, καὶ ὀαριστὺς, ἡ ὁμιλία.

246. Παῖ Ποσειδῶνος (sic) Πετραίου] Πετραῖος τιμᾶται Ποσειδῶν παρὰ Θετταλοῖς, ὅτι διατεμὼν τὰ ὄρη τὰ Θετταλικὰ, λέγω δὴ τὰ Τέμπη, πεποίηκε δι' αὐτῶν ἐπιτρέχειν τὸν ποταμὸν Πηνειὸν, πρότερον διὰ μέσης τῆς πόλεως [μέσου τοῦ ἕλεως corrig. Larcher ad Herod. . v. p. 349. ed. sec. *Ex Schedis.*] ῥέοντα καὶ πολλὰ τῶν χωρίων διαφθείροντα. καὶ Καλλίμαχος (Hymn. in Del. 105.)·

Φεύγει δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.

οἱ δὲ, ὅτι ἐπί τινος πέτρας κοιμηθεὶς ἀπεσπερμάτισε, καὶ τὸν θρὸν διξαμένη ἡ γῆ ἀνέδωκεν ἵππον πρῶτον, ὃν ἐπεπάλεσεν Σκύφιον. Ἄλλως. ἐπίθετον Ποσειδῶνος ὁ Πετραῖος. φασὶ δὲ καὶ ἀγῶνα διατίθεσθαι τῷ Πετραίῳ Ποσειδῶνι, ὅπου ἀπὸ τῆς πέτρας ἐξεπήδησεν ὁ πρῶτος ἵππος. διὸ καὶ Ἵππιος ὁ Ποσειδῶν.

249. Πρὸς ἐπίδαν] ἐπίδαι κυρίως καλοῦνται αἱ ἐχόμεναι τῶν ἑορτῶν ἡμέραι, αἱ μεθέορτοι, ἐπιβάδες τινὲς οὖσαι, οἷον ἐπαγόμεναι τῇ ἑορτῇ. τινὲς δέ φασι, πορεμβεβλῆσθαι τὸ βῆτα. τὰς γὰρ ἐπὶ δαιτὶ λέγουσιν ἐπίβδας, ὡς τὴν σίβην, σίβδην, καὶ ἔβασον. οἱ δὲ, μετῆχθαι ἀπὸ τῶν ἐπιβδαλλομένων προβάτων. βδάλλοντες γὰρ οἱ ποιμένες ἅπαξ, αὖθις ἐπιβδάλλουσι. νῦν δὲ σημαίνει τὸ μέλλον, καὶ τὸ μετὰ ταῦτα. ὁ δὲ λόγος· αἱ τῶν ἀνθρώπων φρένες πρὸς τραχεῖαν ἑρπόντων ἐπίδαν, ὡς ἄν τις εἴπῃ, καίπερ τοῖς τοιούτοις, μετὰ τὴν παροῦσαν εὐφροσύνην τοῦ κέρδους, τραχείας ἐπιούσης ἐπίδης, ἤ, καίπερ τοῦ τοιούτου πράγματος τοῦ ἀδίκου ἢ ἐπικερδοῦς τραχεῖαν ἔχοντος τὴν ἐπίδην, τουτέστι, τὴν μετὰ ταῦτα ἀπόλαυσιν οὐ τερπνὴν ἔχοντος. ὁ δὲ νοῦς· ὦ τοῦ Πετραίου Ποσειδῶνος παῖ Πελία, αἱ μὲν τῶν ἀνθρώπων φρένες ταχύτεραι ἐπαινέσαι καὶ ἀνελέσθαι τὸ παρὰ τὸ δίκαιον κέρδος· καίτοι ἑρπόντων ἐκ τῆς ἀδικίας πρὸς τὴν ἐξῆς τραχεῖαν ὁδὸν, ὅμως τὸ κέρδος τοῦ δικαίου προκρίνουσιν.

250. Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσαμένους] ἀλλὰ προσήκει ἐμὲ καὶ σὲ ἀφεμένους τῶν ἀγανακτήσεων συντιθέναι εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου τὴν εὐδαιμονίαν, ἢ δικαίως διακρίναντας τοὺς τρόπους ἐκτελεῖν τὴν λοιπὴν εὐδαιμονίαν.

252. Εἰδότι τοι ἐρέω· μία βοῦς] βοῦν καταχρηστικώτερον τὴν τοκάδε φησὶ, τουτέστι, τὴν μητέρα. λέγεται δὲ μήτηρ Κρηθεῖ καὶ Σαλμωνεῖ Ἐνάρεια. Ἄλλως. Μία βοῦς. μεταφορικῶς οὖν φησὶ, μία βοῦς, ἀντὶ τοῦ, μία γυνή. ἰδίως δὲ, οὐκ ἀπὸ ἀνδρογενείας εἴληφεν ἀπὸ τοῦ Αἰόλου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς γυναικός· εἰ μὴ ἄρα οὗτοι οἱ πάππαι ἀλλήλοις ὁμογάστριοι, ὅ τε Κρηθεὺς καὶ Σαλμωνεὺς, ὁ μὲν Αἴσονος, ὁ δὲ Πελίου. φησὶ τοίνυν· ἓν ἔχομεν γένος. καὶ Ἡσίοδος (Fragm. p. 443.)·

> Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες,
> Κρηθεὺς ἠδ' Ἀθάμας, καὶ Σίσυφος αἰολομήτης,
> Σαλμωνεύς τ' ἄδικος, καὶ ὑπέρθυμος Περιήρης.

ὁ δὲ νοῦς γινώσκοντί σοι λέγω. μία μήτηρ, ἡ Ἐνάρεια, τῷ Κρηθεῖ καὶ Σαλμωνεῖ· ἐν δὲ τρίταις γοναῖς ἐξ ἐκείνων φυτευθέντες ἡμεῖς, τὴν χρυσῆν δύναμιν τοῦ ἡλίου ὁρῶμεν, τουτέστιν, ἐν ζῶσι διάγομεν.

255. Τρίταισι δ' ἐν γοναῖς] ἡ γενεαλογία οὕτω· Σαλμωνέως Τυρὼ, Τυροῦς Πελίας. τρίτος οὖν ἀπὸ Σαλμωνέως ὁ Πελίας. ὁ δὲ Ἰάσων καὶ αὐτὸς οὕτω τρίτος· Κρηθεύς ἐστι Σαλμωνέως ἀδελφὸς, Κρηθέως δὲ Αἴσων, Αἴσονος δὲ Ἰάσων. τρίτος οὖν ἀπὸ Κρηθέως. ὁ μὲν οὖν Πελίας ἀπὸ Σαλμωνέως κατὰ μητέρα ἀριθμούμενος, Ἰάσων δὲ κατὰ πατέρα ἀπὸ Κρηθέως.

259. Εἴ τις ἔχθρα] ἐὰν δέ τις ἔχθρα ὁμογόνοις γεννηθῇ, ὥστε καλύπτειν τὴν αἰδῶ καὶ ἀποκρύπτειν, τουτέστι μὴ αἰδεῖσθαι, τοῦ τοιούτου πράγματος ἀφίστανται αἱ Μοῖραι· ὡς ἄν τις εἴπῃ, οὐκ εὐμοιροῦσιν, οὐκ ἀγαθῇ μοίρᾳ χρῶνται. ὁ δὲ Χαῖρις προστιθεὶς τὸ ι γράφει, ἀφίσταιντο, ἵν' ᾖ εὐκτικὸς ὁ λόγος· ἀφίσταιντο αἱ Μοῖραι, εἰ μέλλοι ἐν τῷ γένει ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τραπῆναι. καὶ οὐκ ἀπιθάνως ὁ Χαῖρις τοῦτό φησι.

261. Οὐ πρέπει νῶϊν] οὐ προσῆκον δὲ, οὐδὲ δίκαιον ἡμῖν ἀμφοτέροις, χαλκοτόροις ξίφεσιν, ἤγουν τοῖς τῷ χαλκῷ τιτρώσκουσι ξίφεσιν, οὔτε μὴν ἀκοντίοις, τὴν μεγάλην καὶ περίσημον τῶν προγόνων βασιλείαν διαμοιράσασθαι.

263. Μηλά τε γάρ τοι] τὰ μὲν γὰρ πρόβατα καὶ τὰς τῶν βοῶν ἀγέλας ἀφίημι

καὶ συγχωρῶ, καὶ πάντας τοὺς ἀγροὺς, οὕστινας ἀφελόμενος τῶν ἐμῶν γονέων νέμῃ, τὸν σὸν οἶκον καὶ πλοῦτον ἐκ τῆς ἐπικαρπίας αὔξων. μᾶλα δὲ νῦν καταχρηστικώτερον πᾶσαν τὴν τῶν τετραπόδων κτῆσιν ἀρχαΐζων φησί. καὶ Ὅμηρος (Iliad. ρ. 550.)·

Ἀνθρώπους δ' ἀπέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μᾶλα δὲ κήδει.

266. Ἀμετέρων τοκέων] ἀντὶ τοῦ τοκέως, τοῦ πατρός. ὁ γὰρ Αἴσων τοῦ Πελίου κατὰ μητέρα ἀδελφός.

268. Κοὔ με πονεῖ] οὐκ ἀλγύνει με ταῦτα, φησὶ, τὸν σὸν οἶκον αὔξοντα, ἀλλὰ τὸ σκῆπτρον τῆς μοναρχίας καὶ ὁ θρόνος τῆς μοναρχίας, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, πονεῖ με.

271. ᾧ ποτε] ᾧ ποτε θρόνῳ ὁ τοῦ Κρηθέως παῖς Αἴσων ἐπικαθεζόμενος ἐπ' εὐθείας ἦγε τοῖς ὑπηκόοις τὰς δίκας.

274. Τὰ μὲν ἄνευ] ταῦτα μὲν οὖν καὶ χωρίς τινος ἀνίας καὶ λύπης διάλυσον τῷ δικαίῳ, μή τι νεώτερον ἡμῖν καὶ ἐπιβλαβὲς ἐξ αὐτῆς ἀναστάιη κακόν. ἐὰν δὲ ᾖ, ἀναστήσῃ, ἔσται ὁ νοῦς τοιοῦτος· μὴ ὁ νεωτερισμὸς ἡμῖν κακὸν ἀναστήσῃ.—Ἄλλως. τινὲς κατὰ συναλοιφὴν θέλουσι τοῦτο ἐξεννενέχθαι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. α. 203.)· Ἵνα ὔβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο· ἀντὶ τοῦ, ἴδηαι. οὕτως οὖν ἀναστήσῃ ἀντὶ τοῦ ἀναστήσαι.

277. Ὡς ἄρ' ἔειπεν] οὕτως εἶπεν ὁ Ἰάσων. ὁ δὲ Πελίας ἠρέμα καὶ ἡσύχως ἀνταπεκρίθη αὐτῷ.

278. Ἔσσομαι τοιοῦτος (sic)] γενήσομαι τοιοῦτος, οἷος μηδὲν ἀναστῆσαι ἄδικον καὶ νεώτερον, φησίν. ἀλλὰ ἤδη με τὸ γηραιὸν μέρος τῆς ἡλικίας περικυκλεῖ καὶ περιέχει.

281. Σὸν δ' ἄνθος ἥβας ἄρτι κυμαίνει] μετενηρίζεται· ἀπὸ τῶν κυμάτων ἡ μεταφορά. πρὸς τί δὲ ταῦτα λέγει; ἐγὼ μὲν εἰς ἐπανόρθωσιν τοῦ γένους οὐκέτι ἰσχύω τι δρᾶν, γέρων ὤν· σὺ δὲ νέος ὢν δύνασαι ἀπολῦσαι τὸν ἐκ τῶν χθονίων γεγονότα κότον τῷ γένει ἡμῶν. ἴδιος δέ ἐστι καὶ ἐνταῦθα ὁ Πίνδαρος μετὰ τοῦ δέρους καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Φρίξου κελεύων τῷ Ἰάσονι ἐκ τῆς Αἴας κομίσαι καὶ ἀνακαλέσασθαι· ἐπὶ γὰρ τούτῳ μηνίειν τοὺς χθονίους δαίμονας· τῶν ἄλλων ἐπὶ μόνην τὴν κομιδὴν τοῦ δέρους αὐτὸν ἐκπεμφθῆναι λεγόντων. ὅτι δὲ τὰς ψυχὰς ἀνεκαλοῦντο τῶν ἐπὶ ταῖς ἀλλοδαπαῖς ἀποιχομένων, Ὅμηρος δηλοῖ (Od. ι. 64, 65.)·

Οὐδ' ἄρα μοι πρότερον νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι.

Ἄλλως. ἐπειδὴ γὰρ ἐν Κόλχοις τέθνηκεν ὁ Φρίξος, κελεύει με δι' ὀνείρων ἀνακαλέσασθαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς Θεσσαλίαν παραγενόμενον εἰς τοὺς τοῦ Αἰήτου οἴκους. κελεύει δὲ με καὶ τὸ δέρμα τοῦ κριοῦ ἀγαγεῖν, ᾧ τινί ποτε ἐκ τοῦ πόντου διεσώθη, καὶ ἐκ τῶν τῆς μητρυιᾶς ἀθέων βελῶν, τῶν ἐπιβούλων. ἦθος δὲ ἦν τῶν τελευτησάντων ἐπ' ἀλλοδαπῆς, εἰ καὶ μὴ τὰ σώματα εἴη παρ' αὐτοῖς, τὰς γοῦν ψυχὰς διά τινων μυστηρίων ἀνακαλεῖσθαι, καὶ ὥσπερ συμπλεούσας εἰς τὴν πατρίδα διαπεραιοῦν.

284. Κομίζαι] ἤγουν ἀνακομίσαι, ἢ ἐπιμελείας ἀξιῶσαι· ἡρωϊκώτερον δὲ τὸ πρῶτον καὶ ἄξιον τοῦ πλοῦ.

288. Ἐκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων] ἐκακώθη γὰρ διὰ τὴν μητρυιὰν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ, καὶ ἐπεβουλεύθη, ὥστε φυγεῖν *. ταύτην δὲ ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν Ὕμνοις Δημωτικὴν [Heynius correxit Δημοδίκην.] φησιν, Ἱππίας δὲ Γοργῶπιν, Σοφοκλῆς δὲ ἐν

* [v. Clavier ad Apollodor. p. 118. *Ex Schedis.*]

'Αθάμαντι Νεφέλην, Φρεικύδης Θεμιστώ· ὅς καί φησι, τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐκ ταυτομάτου ἐθελούσιον δοῦναι ἑαυτὸν εἰς σφωγήν. τὸ δὲ ἀθέων βελέων ἀλληγορικῶς ἀντὶ τοῦ βουλευμάτων, ἢ λόχων, ἢ πραγμάτων. οὐ γὰρ ἐνδόντος αὐτοῦ πρὸς ἃ ἡ μητρυιὰ παρεκάλει, ἐπεβουλεύθη εἰς τὰ τεθρυλλημένα. Ἄλλως. ἀθέων βελέων, τῶν ἐπιβουλῶν φησι, καὶ τὴν κατ' Ἰνὼ ἱστορίαν ἐκτίθεται.

289. Ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος] ταῦτά μοι ὁ θαυμαστὸς ἄνειρος παραγενόμενος ἔλεγεν.

290. Μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ] ἐμαντευσάμην δὲ εἰς Δελφούς, εἰ ἐρευνητέον τε τούτων, ὧν ὁ ὄνειρος καθ' ὕπνους ὑπέθετο, τουτέστιν, εἰ πρακτέον· καὶ ὡς τάχιστα κελεύει ναῦν παρασκευάσασθαι καὶ καθέλκειν εἰς τὸν ἐπὶ Σκυθίᾳ ἀπόπλουν.

293. Τοῦτον ἄεθλον] τοῦτον τὸν ἆθλον, φησίν, ἐκὼν ἐκτέλεσον, καί σοι προῒημι ἄρχειν καὶ βασιλεύειν τῆς Θεσσαλίας. περὶ δὲ τῶν λεγομένων καὶ τῆς ἀποδόσεως τῆς βασιλείας ὅρκος ἰσχυρὸς καὶ βέβαιος ἡμῖν Ζεὺς ἔστω. γενέθλιος δὲ ἀμφοτέροις, Πελίᾳ τε καὶ Ἰάσονι. Σαλμωνεὺς γὰρ καὶ Κρηθεὺς εἰς Δία τὸ γένος ἀνῆγον.

299. Σύνθεσιν ταύτην] ταύτην τὴν συνθήκην τῶν ὅρκων καὶ τῆς βασιλείας πρὸς ἑαυτοὺς ἐπαινέσαντες διεχωρίσθησαν.

301. Αὐτὰρ Ἰάσων] ὁ δὲ Ἰάσων αὐτὸς παρώξυνε τὸν ὄντα καὶ δόξαντα πλοῦν εἰς Σκυθίαν ἀναφανεροῦν παντα χοῦ.

303. Τάχα δὲ Κρονίδαο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς] πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῶον εἰσελθόντας σκάφος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Κιθαιραις *. ὁ δὲ Πίνδαρος συσταλῆναι τὸν Ἡρακλέα τοῖς Ἀργοναύταις φησίν. ὡς δὲ ἐν Μυσίᾳ ἐξῆλθεν ἐφ' ὕδρευμα, κατελείφθη παρὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τὸ κατὰ τὴν εἰρεσίαν ἄπειρον αὐτὸν εἶναι καὶ συντρίβειν τὰς κώπας, ὡς καὶ Ἀπολλώνιός φησι (Argon. i. 1167.)·

> Δὴ τότ' ἀνοχλίζων στερηχότος οἴδματος ὁλκοὺς
> Μεσσόθεν ἄξεν ἐρετμόν.

οἱ δὲ, ὅτι ἐφ' οὗ ἂν ἐκαθέσθη μέρους, ἐκεῖ ἡ ναῦς ἔκλινεν. ὁ δὲ νοῦς ἐστὶ τοιοῦτος· ταχέως δὲ οἱ τοῦ Κρόνου παιδὸς Διὸς τρεῖς παῖδες τὸν ἀριθμὸν, οἱ ἀκοτίαστοι κατὰ τὴν μάχην, παρεγένοντο. καὶ ἐκ μὲν Ἀλκμήνης Ἡρακλῆς, ἐκ δὲ Λήδας οἱ Διόσκουροι. πάλιν δὲ συλλαπτικῶς ἐχρήσατο τῷ τρόπῳ. φαίνεται γὰρ Ἡρακλῆς Ἀλκμήνης καὶ Λήδας υἱὸς ὤν, κατὰ τὸ ἀδιαχώριστον τοῦ λόγου· ἀλλὰ προσήκει ὑποδιαιροῦντας ἐπάγω τὸ οἰκεῖον τῆς γενέσεως προσάπτειν. τὸ χωρὶς οὖν συμβεβηκὸς τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ἐπὶ τῶν Διοσκούρων κοινῶς εἴρηκεν. οἱ μὲν γὰρ Διὸς καὶ Λήδας, ὁ δὲ Ἀλκμήνης μόνος.

306. Δοιοὶ δ' ἀνέρες, Ἐννοσίδα γένος] δύο δὲ ἄνδρες παρεγένοντο, ἐκ Ποσειδῶνος ἔχοντες τὸ γένος, τὴν ἑαυτῶν αἰδεσθέντες δύναμιν, τουτέστιν, οὐκ ἀνάξια τῆς ἑαυτῶν ἀνδρίας λογισάμενοι· καὶ ὁ μὲν Περικλύμενος ἐκ Πύλου, ὁ δὲ Εὔφημος ἐκ Ταινάρου, ὅ ἐστιν ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς, παρεγένοντο· πάλιν συλλαπτικώτερον. οὐ γὰρ ἀμφότεροι ἀπὸ Ταινάρου καὶ Πύλου, ἀλλ' ὁ μὲν Περικλύμενος, ἐκ Χλωρίδος, καὶ Νηλέως, ἐκ Πύλου στέλλεται, Εὔφημος δὲ ἐκ Ταινάρου, ὡς αὐτὸς φησῖπε. πῶς δὲ Ἐννοσίδα εἶπε τοὺς δύο; Νηλέως γὰρ ὁ Περικλύμενος, ὁ δὲ Νηλεὺς Ποσειδῶνος υἱός· ὁ δὲ Εὔφημος Ποσειδῶνος ἐκ Ταινάρου, υἱωνὸς δὲ ὁ Περικλύμενος ἐκ Πύλου.

308. Αἰδεσθέντες ἀλκάν] ἐντραπέντες ἣν εἶχον ἀλκὴν καταισχῦναι, εἰ μὴ ὑπακούσιαν τοῖς καλοῦσι, διὰ τοῦτο ὑπέμειναν πλεῦσαι, ἵνα μὴ καταιδεσθῶσιν ὡς ἄνανδροι.

* L. ἐν Καβείροις.

310. Τῷ (sic) μὲν κλείος ἐσλὸν] τούτῳ μὲν οὖν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν Ποσειδῶνος παίδων δόξα τις ἀγαθὴ συνεπεράνθη κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἀργοναυτῶν.

313. Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ, Φορμικτὰς] παρεγένετο δὲ καὶ ὁ τῶν ἀοιδῶν πατὴρ, ἐξ Ἀπόλλωνος ὤν, καὶ κιθαριστὴς, ὁ εὐαίνητος Ὀρφεὺς, τουτέστιν, ὁ ὑπὸ πάντων ἐπαινούμενος. Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φασὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν. Ἀμμώνιος δὲ σύμφωνον τὴν ἱστορίαν Φίλων εἶναι, οὕτως ἀποδίδωσιν· "ὁ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικός.

Ἐκ γὰρ Μουσάων * καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθονὶ καὶ κιθαρισταί. (Hom. hymn. in Mus. et Apoll. 2. sq.)

ὥσπερ οὖν ἐκ Διὸς λέγουσιν εἶναι τοὺς βασιλεῖς, οὐκ ὅτι γόνος εἰσὶ τοῦ Διὸς, ἀλλ' ὅτι τὸ βασιλεύειν ἐκ Διὸς ἔχουσιν, οὕτως ἐξ Ἀπόλλωνος Φορμικτὴν αὐτὸν εἶπεν. ἡγεμὼν γὰρ ὁ Θεὸς τῆς κιθαρῳδίας." ὁ μέντοι Χαῖρις οὐκ ἀπιθάνως τούτους φησὶν ὠνομάσθαι τοὺς ἐκ Θεῶν γεγονότας, οἷον Διοσκούρους καὶ Ἡρακλέα, οὕτω δὴ καὶ Ὀρφέα, διὰ τὸ Ἀπόλλωνος εἶναι υἱὸν γόνῳ. παρατίθεται δὲ καὶ χρησμόν τινα, ὃν φησι Μέναιχμον ἀναγράφειν ἐν τῷ Πυθικῷ. ἔχει δὲ οὕτω·

Πιέρες αἰνοπαθεῖς, στυγνὴν ἀποτίσετε λώβην
Ὀρφεῖ ἀποκτείναντες, Ἀπόλλωνος φίλον υἱόν.

καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν ἕκτῳ Τραγῳδουμένων ἱστορεῖ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης Ὑμέναιον, Ἰάλεμον, Ὀρφέα.

316. Πέμπε δ' Ἑρμᾶς] ὁ νοῦς· συνέστειλε τοῖς ἥρωσιν ὁ χρυσῆν μεταχειριζόμενος ῥάβδον Ἑρμῆς τοὺς διδύμους ἑαυτοῦ παῖδας ἐπὶ τὸν δεινότατον ἆθλον, Ἐχίονα καὶ Εὔρυτον, τῷ τῆς ἀκμῆς ὑπεραίροντας θερμῷ. τὸ δὲ σχῆμα τῆς φράσεως Ἀλκμανικόν. πρὶν γὰρ εἰπεῖν τὰ δύο ὀνόματι, μέσην ἔταξε τὴν μετοχήν.

317. Ἐπ' ἄρυτον πόνον] τὸν ἀκατατόνητον, ἐκ δὲ τούτου τὸν ὑπερβεβλημένον ὡς δεινὸν ἐμφαίνει.

318. Κεχλαδόντας ἥδε] ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ. κυρίως δὲ χλῆδος ἡ μετὰ ἤχου τῶν ὑδάτων ῥύσις, μιμητικῶς εἰρημένη, ὡς καὶ βρόμος πυρός. τῷ δὲ σχήματι τῆς ἑρμηνείας Ἀλκμὰν κέχρηται. ἐπὰν γὰρ περὶ δυοῖν ποιῆται τὸν λόγον, τὸ ἕτερον ὄνομα προθεὶς περὶ ἀμφοῖν ποιεῖται τὸν λόγον, εἶτα οὕτω τὸ ἕτερον προσαποδίδωσιν, οἷον· "Κάστορ τε, πώλων ταχέων δμητῆρες ἱππόται σοφοὶ, καὶ Πολυδεύκης κυδρός." καὶ Ὅμηρος (Iliad. ε. 774)·

Ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Εὔρυτον Ἀντιανείρας τῆς Μενέτου.

319. Ταχέως δ' ἀμφὶ Παγγαίου] ὁ νοῦς· ταχύτατα δὲ περὶ τὴν ἐξόρμησιν οἱ περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος οἰκοῦντες Βοριάδαι τοῖς ἥρωσι συνιστίλλοντο.

321. Καὶ γὰρ ἑκὼν] καὶ γὰρ αὐτοὺς ἑκὼν ψυχῇ προσηνεστάτῃ ταχέως ἐκέλευσεν ὁ τῶν ἀνέμων βασιλεὺς Βορέας.

324. Ζήταν Κάλαΐν τε] ἴσως δὲ τὰ ὀνόματα πεποιημένα ἀπὸ τοῦ πατρὸς, οἷον Ζαήτην, τὸν ἄγαν ἄοντα καὶ πνέοντα, καὶ Κάλαϊν, οἷον καλῶς ἄοντα. τινὲς δὲ ἀναιροῦσι τὸν τῶν Βορεαδῶν μῦθον, οὐ βουλόμενοι αὐτοὺς εἶναι πτερωτοὺς, ταχυτάτους δὲ εἶναι καὶ

* G. ἐκ γάρ τοι Μουσέων.

ἀκύτητι τῶν ποδῶν διαφέροντας, καὶ τὴν Ὠρείθυιαν, οὐχ ὅτι Βορέας ἥρπασεν, ἀλλ' ὅτι ἀνὴρ τῶν ἐν Θράκῃ ἐνδόξων. Βορείους δὲ ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τοὺς τὴν Θράκην οἰκοῦντας διὰ τὰ τοῦ Βορέου πνεύματα. ἐπεμίγνυντο δὲ τοῖς Ἕλλησιν οἱ περὶ Ζήτην καὶ Κάλαϊν, καὶ ἠγωνίζοντο διὰ τὴν πρὸς Ἀθηναίους συγγένειαν, καὶ ἐκαλοῦντο ἀπὸ τῶν τόπων Βορεάδαι. τὸ δὲ πειρικότας, ἀντὶ τοῦ διακινοῦντας. φρὶξ γὰρ κυρίως ἡ ἠρεμαία κίνησις τῶν κυμάτων. μυθικῶς δέ τι ἀνέπλασσεν, ἐπτερῶσθαι φήσας τοὺς Βορεάδας, καὶ ἴσως ἀλληγορικώτερον ὁ μῦθος ἔχει διὰ τὰς ταχείας τοῦ πατρὸς πνοάς.

328. Πόθον ἔνδαιεν Ἥρα] ἐπέκαιε δὲ καὶ ἐνέβαλεν ἐπιθυμίαν τοῖς ἥρωσιν ἡ Ἥρα τοῦ Ἀργώου σκάφους, ὥστε μή τινα ἀπολειπόμενον ἀκινδύνως καὶ ἀδόξως τὸν αἰῶνα παρὰ μητρὶ μένοντα διαιτᾶσθαι.

329. Μή τινα λειπόμενον] τὸ ὅλον· ἦναι δὲ ἐν ἐπιθυμίᾳ ἑπτοίει ἡ Ἥρα μὴ ἔξωθεν κινδύνου ἕκαστον παρὰ τῇ μητρὶ μένειν ἀδόξως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἰδίας ἀρετῆς κάλλιστον φάρμακον, τὴν μετὰ ταῦτα εὐδοξίαν συν τοῖς ἄλλοις ὁμήλιξιν εὑρίσθαι. φάρμακον οὖν θανάτου τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὔκλειάν φησιν, ἀντὶ τοῦ, παρημυθίαν τοῦ θανάτου ταύτην εὑρεῖν, τὴν ἀπὸ τοῦ διαπλεῦσαι ἀρετήν.

334. Ἐς δ' Ἰωλκὸν ἐπεὶ κατέβα] ἐπειδὴ δὲ κατέβη εἰς τὴν Ἰωλκὸν τὸ τῶν ναυτῶν ἀπάνδισμα, τουτέστιν οἱ Ἀργοναῦται. τὸ δὲ κατέβα, ἀντὶ τοῦ κατῆλθε, καὶ πυκνῶς αὐτῷ χρῆται τῷ καταβῆναι, ἀντὶ τοῦ παραγενέσθαι. τὸ δὲ λέξατο, ἀντὶ τοῦ κατέλεξε, καὶ κατελόχισεν, ἢ ἠρίθμησεν. "(ἐν) δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτισιν" (Hom. Od. δ. 452.). καὶ τὸ ὡρολόγιον ὡράριθμόν ἐστιν, ἐν ᾧ τὰς ὥρας ἀριθμοῦμεν.

337. Καί ῥά οἱ μάντις] καὶ δὴ τῷ Ἰάσονι ὁ μαντικώτατος Μόψος, ὄρνισί τε καὶ κλήροις μαντευόμενος, προθύμως ἐνεβίβασε τῷ σκάφει τοὺς Ἀργοναύτας, αἴσιον γενέσθαι φήσας δηλονότι τὸν ἀπόπλουν. Ἄλλως. ταῖς μαντείαις χρησάμενος ὁ Μόψος ἐνεβίβασε τὸν στρατὸν προθύμως. εἰώθασι δὲ διὰ κλήρων μαντεύεσθαι τοπαρὸν, καὶ ἦσαν ἐπὶ τῶν ἱερῶν τραπιζῶν οἱ ἀστράγαλοι, εἷς ῥίπτοντες ἐμαντεύοντο. οἷον, ἐὰν βάλλοντός μου τόδε ἀναβῇ, ἀποτελεσθήσεται τόδε, εἰ δὲ μή, οὐκ ἀποτελεσθήσεται. κατ' ἐνίους δὲ τρισὶν ἐχρήσαντο μάντεσιν οἱ Ἀργοναῦται, Μόψῳ τῷ Ἀμπυκος, Ἰδμονι τῷ Ἀβαντος, καὶ Ἀμφιαράῳ τῷ Οἰκλέους.

341. Ἐπεὶ δ' ἐμβόλου] ἰδίως τοῦτό φησιν ὁ Πίνδαρος. οὐ γὰρ ταῖς ἀγκύραις ἐκέχρηντο τότε, ἀλλὰ λίθοις, ὥς φησι καὶ Ἀπολλώνιος. Ἔμβολον δέ φησι τὸ ξύλον, ᾧ ἀναδεσμοῦσι τὴν ἄγκυραν. κοινότατον δέ ἐστιν, ὅτι ἀποπλεῖν μέλλοντες ἀνέλκουσι τὰς ἀγκύρας καὶ τῆς νεὼς ἐξαρτῶσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἐμβόλου ἄνωθεν τὰς ἀγκύρας ἐκρέμασαν, ἀποπλεῖν λοιπὸν μέλλοντες, χρυσῆν φιάλην ἐν χερσὶν ἔχων ὁ τῆς νεὼς ἡγεμὼν Ἰάσων κατὰ τὴν πρύμναν ἐπισπένδων τὸν τῶν θεῶν πατέρα Δία καὶ τὰς τῆς θαλάσσης ὁδοὺς, καὶ τὰς τῆς εὐφροσύνης αἰτίας ἡμέρας ἐκάλει, καὶ τὴν προσφιλεστάτην ἡμέραν τῆς ἐπανόδου, τουτέστιν, ἐπαναστρέψασθαι ἠξίου.

344. Πατέρ' Οὐρανιδᾶν] τὸν Δία. Διατί δὲ πρῶτον ἐπισπένδων τῇ θαλάσσῃ Διΐ καὶ οὐ Ποσειδῶνι ἔθυσεν ὁ Ἰάσων; καί φαμεν εἰκότως παρὰ τὸ Ἀράτειον (Phænom. 2. sqq.)·

— μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ,
Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραὶ, μεσταὶ δὲ θάλασσαι
Καὶ λιμένες.

ἐγχεικέραυνον δὲ Ζῆνα, τὸν τῷ κεραυνῷ ἀντὶ ἔγχους χρώμενον. βέλος γὰρ τοῦτο τοῦ Διὸς διδόασιν, ὡς τοῦ Ποσειδῶνος τὴν τρίαιναν, καὶ Διονύσου τὸν θύρσον.

350. Ἐκ νεφέων δέ οἱ] ἐκ τῶν νιφῶν δὲ ἐβρόντησεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς αἴσιον, τουτέστι, σύμβολον αὐτῷ ἐδίδου τῆς ὁδοῦ· ἐκ δὲ τῆς βροντῆς ἀντιλάμψεις καὶ λαμπηδόνες ἐγένοντο. ὅταν γὰρ βροντήσῃ, ἀστράπτει. "Ὁμηρος (Iliad. β. 353.)·

Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

354. Ἀμπνοὰν δ' ἥρωες] ἀναπνεύσαντες δὲ οἱ ἥρωες ἔστησαν τοῖς τοῦ Διὸς σημείοις πειθόμενοι, δῆλον ὡς πρὸ τούτου ἀγωνιώντων αὐτῶν. τὸ γὰρ, ἀμπνοὰν ἔστησαν, περιφραστικῶς ἀνέπνευσαν δηλοῖ.

356. Κάρυξε δ' αὐτοῖς] ἀνεκήρυξε δὲ αὐτοῖς ὁ μάντις σπουδαιότερον ἐμβαλεῖν ταῖς κώπαις καὶ ἐρέσσειν, ἠδείας ὑπεμφαίνων ἐλπίδας. ἡ δὲ κωπηλασία ἐχώρει ἐκ τῶν ταχειῶν χειρῶν τῶν Ἀργοναυτῶν, ἄκοπος οὖσα. ἐκ δὲ τούτου τὸ ἄγαν αὐτῶν κατὰ τὴν εἰρεσίαν προθυμον ἐμφαίνει.

361. Σὺν Νότου δ' αὔραις] σὺν δὲ ταῖς τοῦ νότου πνοαῖς εἰς τὸ ἄξεινον τοῦ πόντου στόμα παρεγένοντο, ἔνθα καὶ προκαθιερωμένον εὐρόντες βωμὸν ἔκτισαν καὶ αὐτοὶ Ποσειδῶνος τέμενος, καὶ δεξάμενοι Θρακικοὺς ταύρους πυῤῥοὺς τὴν χροιὰν, ἱερούργησαν τῷ Θεῷ. Ὅμηρος μέντοι οἰκείως τῇ τοῦ ὕδατος φύσει καὶ τῷ Ποσειδῶνι ἀπονέμει τὰ θύματα (Hom. Odyss. γ. 6.)·

Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.

μεταφορικῶς δὲ λέγει βωμοῦ θέναρ, τὸ πλάτος αὐτοῦ· τῶν γὰρ χειρῶν θέναρ καλοῦσι τὸ πλάτος, ἤτοι τὸ πλατύ. τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ θεῖναι πεποίηται τὸ ὄνομα, ἢ ἀπὸ τοῦ θείνειν ἐν αὐτῷ. Ἄλλως. Βωμοῦ θέναρ, τὸ τοῦ βωμοῦ κοίλωμα, τὸ ὑποδεχόμενον τὰ θύματα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὑπῆρχεν ἀκουστέον· ὑπῆρχε βωμοῦ θέναρ, κατὰ περίφρασιν, ὁ βωμός, καὶ ὑπῆρχεν ἀγέλη Θρακικῶν ταύρων.

368. Ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν] εἰς δὲ τὸν ὑψηλότατον κίνδυνον προθυμίαν ἔχοντες καὶ σπουδὴν, τὸν τῶν νεῶν ἔφορον καὶ δεσπότην καθικέτευον, τῶν συνδρομάδων πετρῶν ἐκφυγεῖν τὴν ἀκαταμάχητον κίνησιν, καὶ μὴ καταληφθῆναι ὑπ' αὐτῶν. φασὶ δὲ τὰς Κυανέας πέτρας πάλαι ἐπικινεῖσθαι τῷ πελάγει καὶ συμπίπτειν ἀλλήλαις.

370. Συνδρόμων κινηθμὸν] Ὅμηρος μὲν ἐκτοπίζει τὸν Ἰάσονος πλοῦν·

Οἵη δὴ κείνη γε παρέπλω πουτόπορος νηῦς

καὶ τὰ ἑξῆς (Odyss. μ. 69.). οἱ δὲ νεώτεροι πόντον ὑφίστανται δύο νησίδια σκοπελοειδῆ ἀλλήλοις συῤῥηγνύμενα. καὶ ἴσως Ὅμηρος οὐδὲ αὐτὰς τὰς πέτρας ἐπικυλίεσθαί φησιν, ἀλλὰ τὰ κύματα ἐγειρόμενα μεταξὺ ταῖς πέτραις παρορήσσειν τὰς ναῦς. φησὶ γοῦν (Odyss. μ. 71.)·

Καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὧκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ὅτι τὴν ναῦν παρορέρηξεν ἂν τῇ πέτρᾳ τὸ κῦμα, καὶ οὐκ αὐτὴ ἡ πέτρα συνεκρότησε τῇ ἑτέρᾳ. οἱ δὲ νεώτεροι συντρέχειν φασίν. ὁ δὲ Πίνδαρος παρεστρατεύσθαί τι, λέγων ὅτι δίδυμοι ἦσαν ζωαί. ζώσας δὲ αὐτὰς εἶπε διὰ τὴν κίνησιν. ἔστι δὲ διθυραμβικὸν τὸ τῆς τοιαύτης ἑρμηνείας. πολλάκις γὰρ ἐπὶ τὸ κοῦφον ἀνάγονται. ἐπεκυλίοντο δὲ, φησὶν, ἀλλήλαις αἱ πέτραι ταχύτερον, ἥπερ αἱ τῶν ἠχητικῶν ἀνέμων πνοαί.

373. Ἀλλ' ἤδη τελευτὰν] ἀλλὰ λοιπὸν τελευτὴν καὶ θάνατον αὐταῖς ταῖς πέτραις ὁ τῶν Ἀργοναυτῶν πλοῦς ἐπήγαγεν. οἰκείως δὲ τελευτὴν ἐπήγαγεν, ὡς περὶ τὸ ζωάς. καὶ γὰρ εἱμαρτο, διαπλευσάσης νεὼς ῥιζωθῆναι τὰς πέτρας τῷ πελάγει. ὥσπερ γὰρ διὰ τὴν κίνησιν ζωὰς αὐτὰς εἶπεν, οὕτω διὰ τὴν στάσιν τὴν ἀπὸ τῆς κινήσεως τελευτὴν ἐπήγαγεν.

376. Ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἦλυθον] ἔπειτα εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν, φησὶν, ἦλθον παρ' αὐτῷ τῷ ταχεῖ (?) Αἰήτῃ, ἔνθα τοῖς καταπλεκτικοῖς Κόλχοις τὴν ἑαυτῶν ἰσχὺν προσήγαγον καὶ προσέμιξαν· περιφραστικῶς, παρεγένοντο. τὸ δὲ πελλινώτεσσιν οἱ μὲν τοῖς καταπλεκτικοῖς τὴν ὄψιν φασί· τὸ γὰρ πελλινὸν ἐπὶ τῆς καταπλήξεως λαμβάνειν εἰώθασιν· οἱ δὲ, ὅτι Αἰγυπτίων ἄποικοί εἰσιν οἱ Σκύθαι. διὰ τοῦτο καὶ μελανόχροας αὐτοὺς εἶναι λέγουσιν. ἔχουσι δὲ καὶ λινουργοῦσι τὴν καλάμην, ὥσπερ Αἰγύπτιοι.

Καλλίμαχος (Fragm. 265. Bentl.)· "Κολχίδος ἐκ καλάμης." Φᾶσις δὲ ποταμὸς Σκυθίας, τῆς κατὰ τὴν Ἀσαίν. [ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος Εὐρώπης, del.] πλησίον τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ. τούτου καὶ Ἀπολλώνιος μνημονεύει (Arg. ii. 403.)·

Φᾶσις δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.

380. Πότνια δ' ὠκυτάτων (sic)] ἴυγξ, ὄρνεον πεποικιλμένον τῇ τριχώσει, μακροστράχηλον, γλῶσσαν ἔχον ἐπισπολὺ ἐκτεταμένην, πυκνῶς περιστρεφόμενον καὶ περιδινοῦν τὸν τράχηλον. τοῦτο τὸ ὄρνεον δοκοῦσιν αἱ φαρμακίδες εὐθετεῖν αὐταῖς εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐπῳδάς· λαμβάνουσαι γὰρ αὐτὸ δεσμεύουσιν ἐκ τροχοῦ τινος, ὃν περιῤῥομβοῦσιν ἅμα ἐπᾴδουσαι. οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξελκύσασαι καθάπτουσι τῷ τροχῷ. ταύτην οὖν, φησὶ, τὴν ἴυγγα πρώτη Ἀφροδίτη ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἤνεγκεν εἰς ἀνθρώπους, καὶ ἔδωκεν Ἰάσονι, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὰς ἐπῳδὰς τὰς ἐρωτικὰς, ἵν' ἐκμήνας τὴν Μήδειαν ποιήσῃ συμμαχεῖν αὐτῷ. κνῆμαι δὲ τὰ μέσα τῶν τροχῶν ξύλα. ἔστι δὲ καὶ μεταφορικῶς ἀκοῦσαι τετράκνημον, τὰς πτέρυγας καὶ τοὺς ᾠδοὺς κνήμας εἰρημένας, κατὰ τὸ ἀνάλογον δηλονότι. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἐκδεσμεύεται ἐκ τοῦ τροχοῦ, τετρακνήμου ὄντος, ἀλλ' ἄνωθεν μὲν τῶν δύο πτερύγων, κάτωθεν δὲ ἐκ τῶν δυοῖν ποδῶν. τινὲς δὲ τετρακνήμων ἀνέγνωσαν, ἵν' ᾖ, ἐν τῷ τετρακνήμονι κύκλῳ. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἡ δέσποινα δὲ τῶν ὀξυτάτων βελέων, τουτέστι τῶν ἐρώτων, τὴν ποικίλην τῇ τριχώσει ἴυγγα τὴν τετράκνημον ἐξαγαγοῦσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ καταγαγοῦσα, ἐν τῷ ἀλύτῳ ὑποζεύξασα τροχῷ, συνέπραττε τῷ Ἰάσονι. Ζητεῖται δὲ, πῶς τετράκνημον τὴν ἴυγγά φησιν; οὐδὲ γὰρ λόγου ἔχεται κατὰ τοῦ τροχοῦ ἀκούειν. οὐδὲ γὰρ τετρακνήμῳ κύκλῳ φησί. ῥητέον οὖν, ὅτι κατά τινας ὁμωνύμως ὁ τροχὸς τῷ ζῴῳ ἴυγξ λέγεται, ὃν φασιν ἔχειν τέσσαρας κνήμας. ἔστι δὲ καὶ μεταφορικῶς νοῆσαι, ὡς προείπομεν.

385. Λιτάς τ' ἐπαοιδάς] τὰς δὲ φαρμακευτικὰς ἐπῳδὰς ἐξεδίδαξεν ἡ Ἀφροδίτη τὸν σοφὸν Ἰάσονα· ἢ λιτὰς, τὰς λιτανευτικάς φησιν, καθὸ οἱ τοῖς ἐπαοιδοῖς χρώμενοι λιτανεύουσι τοὺς θεούς, καὶ εὔχονταί τινα γενέσθαι αὐτοῖς. πρὸς τί οὖν ἐδίδαξε τὰς ἐπαοιδάς; ἵνα ἡ Μήδεια, ἣν προσεφέρετο αἰδῶ πρὸς τοὺς γονεῖς, ταύτην μὴ κατέχῃ, ἀλλ' ἀναιδὴς γενομένη καταλίπῃ μὲν αὐτοὺς, προσθῆται δὲ τῷ ξένῳ.

388. Ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς ἢ ποθεινὴ δὲ Ἑλλὰς αὐτὴν τῇ τῆς Πειθοῦς μάστιγι ἀπὸ τὴν φρένα καιομένην διακινοίη καὶ παρασκευάσῃ συναπᾶραι τοῖς Ἀργοναύταις.

391. Καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων] καὶ ταχέως τῷ Ἰάσονι ἡ Μήδεια ὑπετίθετο τὰ πείρατα καὶ τὰ τέλη τῶν ἄθλων, ὧν ἔμελλεν αὐτῷ ἐπιτάττειν ὁ πατὴρ αὐτῆς Αἰήτης.

393. Σὺν δ' ἐλαίῳ] ἡ Μήδεια κατέχρισε τὸν Ἰάσονα διὰ τοὺς πυρπνόους ταύρους. πρῶτον γὰρ ὁ Αἰήτης ζεύξας αὐτοὺς καὶ καταγωνισάμενος προέθηκε τῷ Ἰάσονι· ἵν' οὖν μηδὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς πάσχῃ, φάρμακα ἐλαίῳ μίξασα ἔδωκεν Ἰάσονι ἡ Μήδεια. ἀντίτομα δὲ εἶπε τὰ ἀλεξιφάρμακα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ῥιζοτόμων. ἁπλούστερον δὲ τῇ ἰατρικῇ χρώμενοι, τὰ πολλὰ τῶν παθημάτων ῥίζαις ἀπεθεράπευον, ἃς τέμνοντες ἐπετίθεσαν, ὡς Πάτροκλος (Hom. Iliad. λ. 845.)·

— ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν
Χερσὶ διατρίψας.—

395. Καταίνησάντε] κατήνεσαν δὲ καὶ συνέθεντο κοινὸν ποιῆσαι τὸν γάμον τὸν γλυκὺν καὶ ἀλλήλοις μιγῆναι.

398. Ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον] οἱ μὲν ὡς ἐκ τῆς τοῦ ἀδάμαντος φύσεως τὸ ἰσχυρὸν ἤκουσαν, οἱ δὲ, ὅτι ἀληθῶς ἐξ ἀδάμαντος ἦν. εἶχε γὰρ ὁ Αἰήτης χαλκόποδας ταύρους, οἳ τοὺς προσπελάζοντας κατέκαιον, προχέοντες πῦρ ἐκ τῶν μυκτήρων, οὓς ὁ

Αἰήτης καταζεύξας εἰς μίσον ἤγαγε καὶ ἠροτρίασε τὴν γῆν, εἶτα λύσας, ἐκέλευσε τὸν Ἰάσονα ζευγνύειν. Ἄλλως. τοὺς πυρίπνους ταύρους Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ (Schellenberg. Reliqu. Antimachi p. 87.) Ἡφαιστοτεύκτους λέγει. καὶ σοφο [Σοφοκλῆς] δὲ χαλκοῦς βοῦς ἀδαμάτους φ [φησίν]·

Χαλκοσκελεῖς γὰρ . . . . . .
. . . ἐκπνέουσι πνευμάτων ἄπο·
Φλέγει δὲ μυκτὴρ, ὡς . . . . .

καὶ Ἀπολλώνιος (Arg. iii. 409. sq.)·

— δύω πεδίον τὸ Ἀρηῖον ἀμφινέμονται
Ταῦροι χαλκόποδες, στόματι φλόγα φυσιόωντες.

ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὅτε δὲ ὁ Αἰήτης ἐν μίσοις τὸ ἀδαμάντινον κατέθηκεν ἄροτρον καὶ τὰς βοῦς, αἵτινες φλόγα ἀνέπνεον τῶν ξανθῶν γινύων καιομένου πυρὸς, καὶ ταῖς χαλκαῖς ὁπλαῖς ἑαυτῶν ἐπέζεον καὶ ἐπιχάραττον τὴν γῆν ἐπιστρεφόμενοι καὶ κατὰ τὴν πορείαν πρωδαίνοντες. τὸ γὰρ ἀμειδόμενοι οὕτως ἀκουστέον, τοὺς πόδας ἐναλλάσσοντες κατὰ τὴν πορείαν.

404. Ὀρθὰς δ' αὔλακας ἐντανύσαις] ἐντείνας δὲ ἤλαυνε, καὶ ἐπ' εὐθείας ἔτεμνε τὰς αὔλακας, τουτέστι τὰς εὐθείας τοῦ ἀρότρου τομάς. αὔλακες δὲ εἴρηνται παρὰ τὸν αὐλόν· πᾶν γὰρ ἐπίμηκες οὕτως εἴρηται. καθ' ἃς αὔλακας ὀργυιᾶς μέτρον ἔσχισε τὴν γῆν εἰς βάθος κάτω τῷ ἀρότρῳ. φησὶν οὖν, ὅτι διέτεμνε τὰς αὔλακας, ὀργυιᾶς μέτρον ἔχούσας κατὰ τὸ βάθος. ὁ δὲ λόγος· τῆς δὲ ἀναζωλακίας γῆς τὸν νῶτον ἔσχιζεν ἐπ' ὀργυιάν. ἀναζωλακίας δὲ, τῆς ἐν τῇ τομῇ τοὺς βώλους ἄνω πεμπούσης.

407. Εἶπε δ' ὧδε] οὕτω δὲ ἔλιγεν ὁ Αἰήτης· τοῦτο τὸ τῆς γεωργίας ἔργον ἐμοὶ τελειώσας, ὃς τῆς νεὼς προηγεῖται, τὴν ἄφθαρτον στρωμνὴν, τὸ κῶας, ἀφαιρίσθω, τὸ κάλλιστον ὂν τῇ χρυσῇ μαλλώσει. ἄφθιτον δὲ στρωμνὴν εἶπε τὸ δέρος, τοῦ κριοῦ τὸ κῶδιον· εἰ γὰρ ἀρχαῖοι ὑπεστρώνυντο τὰ κώδια, ἀφ' οὗ καὶ κῶμα ὁ ὕπνος, διὰ τὸ ἐπὶ κωδίων αὐτοὺς κοιμᾶσθαι. Ἀριστοφάνης (Epp. 400.)·

Ἢν σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἢν Κρατίνου κώδιον.

ἄφθιτον δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὸ χρυσοῦν ἦν. ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος. καὶ ἡ Σαπφώ (Brunck. Anal. i. p. 57. v. in Fragm. Pind. p. 94.)·

Ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς,
Κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει,
Βροτέαν φρένα κάλλιστ' εὐφραίνων.

Θυσάνῳ δὲ, τῷ μαλλῷ φησί. θύσανοι γὰρ οἱ κροσσοὶ, ἀπὸ τοῦ θύσσεσθαι καὶ παραιωρεῖσθαι. νῦν δὲ ἐπὶ τῶν μαλλῶν τετάχται· καὶ γὰρ οὗτοι θύσσονται διὰ τὸ εὐτραφές.

412. Ὡς ἄρ' αὐδάσαντος, ἀπὸ κρόκεον] ἢ τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, πειθόμενος δὲ καὶ πεποιθὼς τῇ Ἀφροδίτῃ, εἵλκετο τοῦ ἔργου τοῦ ἀροτρίᾶν. ἦν δὲ Θεῷ πίσυνος, τῷ Ἔρωτί φησιν, ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ἢ τῷ Διΐ· τὸ δὲ πῦρ αὐτὸν οὐκ ἐτάρασσε, ταῖς ἐντολαῖς τῆς Μηδείας πεισθέντα. αἰόλλειν δὲ, τὸ ταράσσειν, καὶ αἰόλλησις, ἡ κίνησις. ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. υ. 27.)·

Αἰόλλει, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι.

Ζητεῖται δὲ, πῶς τὸ πῦρ οὐκ ἐτάρασσε τὸν Ἰάσονα; ὁ μὲν Πίνδαρος οὐκ ἐξίστο, ἡ δὲ

ἱστορία οὕτως· ἐκέλευσεν ἡ Μήδεια τῷ Ἰάσονι μὴ ἐλαύνειν πρὸς τὸν ἀντιπνέοντα ἄνεμον τοὺς βόας, ἵνα μὴ τὸ πῦρ, ἀντικειμένης τῆς πνοῆς, βλάψῃ τοῦτον, ἀλλ' ὄπισθεν φερομένης, ὥσπερ συντρεχούσης καὶ ὀξυνούσης εἰς τοῦμπροσθεν τὴν τῆς φλογὸς ἀποφύσησιν. ἐκέλευσε δὲ καὶ συμπεράναντα τὴν αὔλακα, ἀπὸ τοῦ ἐκείνης τέλους μὴ ἄρχεσθαι, ὅπερ ἔθος τοῖς ἀροτριῶσιν, ἀλλ' ἀνατοδίσαντα οὕτω πάλιν ἄρχεσθαι, διὰ τὰ πνεύματα τὰ ἀντικείμενα, ὡς ἔφαμεν. ἐφιστμαῖς δέ φησιν, ἀντὶ τοῦ, ταῖς μαγείαις, ἃς ἐπιτείλατο τῷ πυρὶ, ἢ ὅτι ἐνετείλατο αὐτῷ, τούτοις τοῖς φαρμάκοις ἀλειψάμενον, οὕτως ἔρχεσθαι. καὶ ἐσώζετο αὐτῆς ταῖς ἐντολαῖς.

416. Σπασάμενος δ' ἄροτρον, βοείοις δήσας ἀνάγκας] τουτέστι, τοῖς ἐκ βοείων διρωάτων λώροις, ἤτοι ἀνάγκας ἐντεσιν, ἵν' ᾖ περιφραστικῶς, τῇ ἀνάγκῃ, ἢ ἀνώγκῃ, ἵνα λίγῃ, τῇ ἑαυτοῦ, τῇ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἰσχύος ἀνάγκῃ. ὀρθῶς δὲ τὸ ἀνάγκας. οὐ γὰρ ἑκουσίως ταῦτα τὰ ζῶα ἀροῖ καὶ πονεῖ, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐξ ἡμῶν ἀνάγκης, ἐπιστιθεμένης αὐτοῖς. ὁ δὲ νοῦς· σπασάμενος δὲ ὁ Ἰάσων τὸ ἄροτρον, καὶ δήσας τοῖς βοείοις λώροις, καὶ ταῖς τοῦ ζυγοῦ ἀνάγκαις τοὺς αὐχένας αὐτῶν ἐμβαλὼν, ἤλασεν.

422. Ἤϋξε δ' (sic) ἀφωνήτῳ] καὶ περ τοιούτῳ ἄϊχε, φησὶ, πληγὴς ἀφώνῳ, καθ' ὃ οὐκ ἄν τις φωνὴν ἀφίῃ, ἀλλ' ἐκσταίη, ὅμως ἀνιβόησε θαυμάσας. ὁ δὲ νοῦς· ἐστέναξε δὲ λαθραίως κατὰ τὴν ψυχὴν ὁ Αἰήτης, τὴν τοῦ Ἰάσονος δύναμιν θαυμάσας.

426. Στεφάνοισίν τέ μιν] ἴστέον, ὅτι τοπαλαιὸν ἐφυλλοβόλουν τοὺς νικηφόρους τοῖς τῆς γῆς χλωροῖς. κυρίως δὲ τὸ ἐρέπτειν ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάττεται, ὅτι ἐπὶ τῇ ἕρᾳ, τουτέστι, τῇ γῇ, ἐσθίουσιν. ὡς Ὅμηρος (Iliad. Υ. 560.)·

Ἵπποι δὲ κροῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

νῦν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρεφον ἔλαβε, τουτέστιν, ἐστέγουν, ἐστεφάνουν.

428 Αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυμαστὸς υἱὸς] εὐθέως δὲ ὁ τοῦ Ἡλίου, φησὶ, παῖς Αἰήτης τὸ χρυσόμαλλον κῶας ὑπεδείκνυε τῷ Ἰάσονι, ἔνθα αὐτὸ ἐξέτεινεν αἱ τοῦ Φρίξου μάχαιραι, τουτέστιν, ἡ περὶ τὸ ἐκδέρειν τοῦ Φρίξου ἐνέργεια. Φυξίῳ γὰρ Διΐ τὸ δέρος ἀνιέρωσεν. ἔνιοι δέ φασιν ὑπὸ τοῦ Φρίξου ἀνατεθῆναι τῷ Ἄρει τὸ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ δέρος.

434. Κεῖτο γὰρ λόχμᾳ] τῷ δασεῖ τῆς ὕλης. λόχμη γὰρ τὸ δάσος. καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Odyss. τ. 439.)·

Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ συκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς.

λείπει δὲ ἡ ὑπό. ὑπερεῖχε δὲ, φησὶν, ὁ δράκων, πεντηκόντορον ναῦν, ἐνίκα τῷ μεγέθει, μείζων ἦν αὐτῆς. ἢ οὕτως· εἰ ἐνέβαλες αὐτὸν εἰς τὴν πεντηκόντορον ναῦν, πλήρωμα ἂν αὐτῆς ἐγένετο, ὥστε περιστεύειν τινὰ μέρη αὐτοῦ καὶ ὑποκεῖσθαι. ὁ δὲ νοῦς· κατείχετο δὲ, φησὶ, τὸ κῶας ὑπὸ τῶν δεινοτάτων τοῦ δράκοντος γενύων, ὃς καὶ τῷ πάχει καὶ τῷ μήκει τοῦ σώματος πεντηκόντορον ναῦν κατεῖχεν, ἤ, ὡς ἔνιοι, ἐμβληθεὶς ἐπλήρου ναῦν πεντηκόντορον.

438. Ἂν πληγαὶ σιδήρου] ἤν τινα ναῦν συνεστέραγον αἱ τοῦ σιδήρου πληγαί. πάλιν τῷ συνήθει σχήματι καὶ τρόπῳ κέχρηται τὸ ἐνικὸν τῷ πληθυντικῷ συζεύξας, καίτοι παρὼν εἰπεῖν, τέλεσσαν. γράφεται δὲ καὶ τέλεσσαν.

439. Κατ' ἀμαξιτὸν] ἀντὶ τοῦ μακρῶς λέγω, καὶ τὰ ποιήματα ἐπεκτείνω, (f. τῷ) κατὰ τὴν ὁδὸν ταύτην τῶν ἐγκωμίων τοῦ Ἰάσονος πορεύεσθαι καὶ λέγειν. καιρὸς γάρ με ἐπείγει, ὥστε πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον ἀναδραμεῖν, καί τινα οἶδα ὁδὸν βραχεῖαν, τουτέστιν, οἶδα κατὰ τὰς ἐξηγήσεις καὶ βραχέα λέγειν.

442. Σοφίας ἑτέροις] ἤτοι ταύτης τῆς σοφίας, τῆς περὶ τὸ συντόμως λέγειν, καὶ ἄλλων γέγονα καθηγητὴς, ὅ ἐστι διδάσκαλος, ἢ ὅτι διδάσκαλος, ἢ πολλοῖς περιέσχον ἄλλοις ὡς ἐν συντομίᾳ, ὥστε ταχέως αὐτὰ ἐξεικεῖν.

443. Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα] ἐπισυνάπτει τῆς ἱστορίας τὸ συμπέρασμα καί φησιν· ὁ δὲ Ἰάσων ἀνεῖλε ταῖς τῆς Μηδείας τέχναις τὸν γλαυκόφθαλμον καὶ ποικιλμένον ἔχοντα νῶτον ὄφιν, Ἀρκεσίλας.

445. Κλέψεν τε (sic) Μήδειαν] ἔκλεψε δὲ καὶ τὴν Μήδειαν ἑκοῦσαν, τὴν τὸν Πελίαν φονεύσασαν. ὁ δὲ νοῦς· κατεργασάμενος μὲν γὰρ τὸν ἆθλον ὁ Ἰάσων, λάθρα τοῦ Αἰήτου καὶ τῶν Κόλχων ἀπέκλεψε τὴν Μήδειαν ἑκοῦσαν καὶ αὐτὴν τὴν τῷ Πελίᾳ φόνον γενομένην. εἶτα ναυτιλλόμενοι ἐνεμίγησαν τῷ τε τοῦ Ὠκεανοῦ ῥεύματι, καὶ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, καὶ τῶν Λημνίων γυναικῶν τῶν ἀνδροφόνων τῷ ἔθνει· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμίγησαν.

446. Πελίαο φόνον] ὁ Χαῖρις οὐ βούλεται συνῆθες ἀναγινώσκειν τὸ, Πελιαοφονὸν, ὡς Δίδυμος. (cf. Iliad. π. 143.)

447. Ἓν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν] προσεπέλασαν δὲ καὶ τῷ Ὠκεανῷ, καὶ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. καινῶς δὲ ὁ Πίνδαρος εἰς ταῦτα τὰ πελάγη ἱστορεῖ πεπλανῆσθαι τοὺς Ἀργοναύτας. Ἄλλως. Ἓν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι. ἔνιοί φασι τὴν πρόθεσιν περιττεύειν τοῦ λόγου. εἴληφε δὲ ὁ Πίνδαρος τὸ πρῶτον πάντων γενόμενον, καὶ ἀντιστραμμένως ἔσχατον τέθεικεν. εἰς μὲν γὰρ τὸν Ὠκεανὸν καὶ τὴν Ἐρυθρὰν εἰσέβαλον, φεύγοντες ἐκ Κόλχων· ταῖς δὲ Δημνίαις ἐμίγησαν, πρὶν εἰς τὸν πόντον ἐπιπλεῦσαι, ἀλλ' ἵνα ἐπὶ τὴν τοῦ γένους ἀρχὴν ἐπανέλθῃ, τὸ πρότερον ἀντιστραμμένως ὕστερον ἔθηκεν, οὐκ ἀκολούθως. οὐ γὰρ ὑποστρέφοντες προσέβαλον τῇ Λήμνῳ, ἀλλ' ἀπιόντες.

449. Ἀνδροφόνων γυναικῶν] ἀνδροφόνων γυναικῶν φησιν ἐξ ἐκείνης τῆς ἱστορίας. αἱ τῶν Λημνίων γυναῖκες ἀσεβήσασαι εἰς τὴν Ἀφροδίτην, διηνεκῶς ἔσχον μηνιῶσαν τὴν θεόν. μῖσος γὰρ αὐταῖς πρὸς τοὺς ἄνδρας προσετρίψατο. καὶ οὕτως ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς Θρᾳκας πολεμοῦντες, κἀκ τοῦ πολέμου τὰς αἰχμαλώτιδας λαβόντες, παρεκοιμῶντο· ἐφ' ᾧ ζηλοτυπήσασαι αἱ γυναῖκες ἐψηφίσαντο ἐκ Θρᾴκης τοὺς ἄνδρας ὑποστρέψαντας ἀνελεῖν, ὅπερ καὶ πεποιήκασιν.

450. Ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις] οἱ μὲν τῶν ἱστορικῶν βούλονται τοὺς Ἀργοναύτας ἀγωνίζεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀναιρεθεῖσιν ἀνδράσιν, οἱ δὲ ἐπὶ τῷ Θόαντος φόνῳ. τὸ δὲ ἔνθα, ἐν τῇ Λήμνῳ· ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐπεδείξαντο τῶν μελῶν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν κρίσιν, ἀγωνιζόμενοι περὶ ἐσθῆτος. τὸ δὲ, ἐσθῆτος ἀμφὶς, ἀμφίζολον, πότερον τῆς ἐσθῆτος χωρὶς ἠγωνίσαντο, τουτέστι γυμνοὶ, ἢ τὸ ἀμφὶς ἀντὶ τῆς περὶ δεκτέον· χαῶνται γὰρ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τούτου· ἵν' ᾖ τὸ ἔπαθλον ἐσθῆς, ὥστε περὶ ἐσθῆτος αὐτοὺς ἠγωνίσθαι, ὃ καὶ ὑγιές ἐστι. καὶ γὰρ καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ ἐστὶν ἡ ἱστορία, ὅτι περὶ ἐσθῆτος ἠγωνίσαντο. καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις (ix. 146.).

453. Τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνας] τηνικαῦτα δὲ τοῦ σοῦ γένους τὰς λαμπηδόνας καὶ καταβολὰς σὺν εὐδαιμονίᾳ διεδέξατο μεμοιραμένον ἦμαρ, ἢ νύκτες. ὁ δὲ νοῦς· τὸ τηνικαῦτα τοῦ σοῦ γένους ἡ καταβολὴ γέγονεν ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ἐν νυκτί. Ἄλλως. τοῦτο λέγει, ὅτι ἢ νυκτὸς ἢ ἡμέρας συνελθόντες ταῖς Λημνιάσι γυναιξὶν οἱ ἥρωες, ἔσχον ὑμᾶς.

455. Τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου] ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον, ἐπεὶ Ἀριστοτέλης, ὁ πρόγονος αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Λημνίων γυναικῶν ἦν. οἱ γὰρ Ἀργοναῦται ἐν τῇ Λήμνῳ ταῖς Λημνιάσιν ἐπλησίασαν, ἐν οἷς καὶ Εὔφημος Μαλάχῃ συνελθὼν Λευκοφάνην ἐποίησεν, ἀφ' ὧν Ἀριστοτέλης ὁ πρόγονος Ἀρκεσιλάου. Ἄλλως. Τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθέν. διὰ τούτων τὴν ἐν ἀρχῇ πρόθεσιν συγκεφαλαιοῖ, καθ' ἣν εἶπε τὸν Ἀρκεσίλαον ταῖς Μούσαις ἀποδώσειν, καὶ τὸ παγχρύσεον νάκος κριοῦ. μετὰ γὰρ ἐκεῖνο πλευσάντων Μινυῶν Θεόστομοί σφισι τιμαὶ φύτευθεν, τοῦ Εὐφήμου γεννήσαντος ἐκ τῆς Λημνίας τὸν τούτων ἀρχηγὸν τοῦ γένους. οἱ γὰρ ἀπὸ τούτων ἐκπεσόντες ἐκ Λήμνου εἰς Λακεδαίμονα παρεγένοντο, ἐκεῖθεν δὲ ἀπῴκησαν εἰς τὴν πρῶτον καλουμένην Καλλίστην

νῆσον, Θήρα τὴν ἀποικίαν ἀγαγόντος, ἀφ' οὗ Θήρα μετωνομάσθη. Διαπορῦσι δέ τινες, διατί μόνου Εὐφήμου μνημονεύει, πολλῶν ταῖς Λημνίαις πλησιασάντων; ἐπιλύεται δὲ ὁ Δίδυμος ταύτην τὴν ἀπορίαν, φάσκων, ὅτι ἀπὸ Εὐφήμου τούτου ἐγένετό τις καὶ ἕτερος Εὔφημος, ὁ σὺν Βάττῳ τὴν Κυρήνην κτίσας, ὃν, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ἐκείνου τὶς ὑποτοπάσειεν εἶναι. ἐγένοντο δὲ καὶ πλείους Εὔφημοι· πρῶτος ὁ Μηκιονίκης καὶ Ποσειδῶνος· δεύτερος ὁ Σάμου παῖς, ἀπόγονος τοῦ πρώτου Εὐφήμου· τρίτος ὁ σὺν Βάττῳ· τέταρτος ὁ κατὰ τὸν Ἀρκεσίλαον, ὃν ξενολογήσαντα ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα ἀγωνιούμενον.

459. Ἄν ποτε Καλλίσταν ἀπώκησαν χρόνῳ νᾶσον] Χαΐρις βούλεται γράφειν, ἔν ποτε, ἀντὶ τοῦ, ἄν ποτε, κατὰ τὴν Πινδάρου συνήθειαν. τὸ δὲ ἑξῆς· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἡρώων γεγενημένοι παῖδες καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις μιχθέντες, κατὰ τὴν ζήτησιν τῶν πατέρων, παρίβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς τὴν Καλλίστην ποτὲ χρόνῳ ἀπῴκησαν. Καλλίστην δὲ τὴς Θήραν φησὶ Καλλίμαχος (Fragm. 112. p. 484. t. i. Ern.)·

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη.

461. Ἔνθεν δ' ὅμμι Λατοΐδας ἔπορεν] ἐντεῦθεν δὲ, φησὶν, ἐκ τῆς Θήρας τῷ σῷ γένει, Ἀρκεσίλα, ὁ Ἀπόλλων χρησμοῖς καὶ μαντείαις δίδωκε σὺν θεῷ τὸ τῆς Λιβύης πεδίον τιμαῖς αὔξειν, καὶ διοικεῖν τὸ θεῖον πώλισμα τῆς τίμιον ἐχούσης θρόνον Κυρήνης (ἵνα ἐπὶ τὴν νύμφην τὸν λόγον ἀνάγωμεν) τοῖς συνετὴν γνῶσιν εὐροῦσι.

467. Γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν] πορτρέπεται καὶ τὸν Ἀρκεσίλαον ὁ Πίνδαρος συνορᾶν αὐτοῦ τὸ αἴνιγμα. τὸ γὰρ, τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν, τοῦτο βούλεται, ὅτι κἀκεῖνος τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα ἔλυσεν. ὃ δὲ αἰνίττεται, τοιοῦτόν ἐστιν. ἐστασίασάν τινες ἐν τῇ Κυρήνῃ κατὰ τοῦ Ἀρκεσιλάου, βουλόμενοι αὐτὸν μεταστῆσαι τῆς ἀρχῆς· ὁ δὲ ἐπικρατέστερος αὐτῶν γενόμενος ἐφυγάδευσεν αὐτοὺς τῆς πατρίδος. ἐν τοῖς οὖν στασιώταις ἦν καὶ ὁ Δημόφιλος, ὃς καὶ αὐτὸς ἀνάστατος γέγονε τῆς πατρίδος, καὶ φυγαδευθεὶς ἔρχεται εἰς Θήβας, καὶ ἀξιοῖ τὸν Πίνδαρον. τινὲς δὲ, ὅτι καὶ τὸν μεσῳδὸν τοῦ ἐπινικίου δίδωσι τῷ Πινδάρῳ αὐτὸς, ὥστε τῇ τοῦ ἐπινικίου γραφῇ διαλλάξαι αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον. ἦν δὲ αὐτῷ καὶ πρὸς γένους.

468. Εἰ γάρ τις ὄζους] περὶ Δημοφίλου ἀπολογεῖται τὸ αἴνιγμα. εἰ γὰρ τὶς, φησὶ, περικόψει δρῦν, ὅμως δὲ καὶ τὸν καρπὸν ἀποξηλικνῦα φέρει περὶ ἑαυτῆς ψῆφον, γενομένη ἢ οὐδὸς, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον. ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. φ. 43.)·

Οὐδόν τε δρυΐνην προσιξήσατο.

ἢ τὸ πανίσχνατον, εἴ ποτε πυρὸς χειμερίου χρεία γένηται, πρὸς ἁλίαν χρήσεται, ἤτοι χρήσιμός ἐστιν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· εἰ γάρ τις μεγάλης δρυὸς ἐκκόψει κλάδους καὶ καταισχύνει αὐτῆς τὸ θαυμαστὸν εἶδος τῇ τῶν ἀκρεμόνων περικοπῇ, ὅμως καὶ φθινόπωρος οὖσα ψῆφον περὶ αὐτῆς δίδωσιν, ὅτι δύναται εἴς τι χρησιμεύειν καὶ ἄκαρπος οὖσα, ὅταν αὐτὴ κατὰ τὸν χειμῶνα πῦρ λοίσθιον γένηται.

480. Ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος] οὐχ ὅτι ἰατὴρ, ἤτοι ἰατρὸς, ἢ ὁ Ἀρκεσίλαος, ἀλλ' ὅτι ἐνόησε τὴν φυγὴν ὁ Δημόφιλος. φησὶ γοῦν· δεῖ αὐτὸν πρὸς σοῦ θεραπεύεσθαι· τουτέστι, θεραπευτικὸς εἶ τῆς παρούσης καταστάσεως. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐπικαιρότατος.

481. Παιάν τέ σοι τιμᾷ] ὁ δὲ Ἀπόλλων σοι τετίμηκε τὴν ζωήν. τῇ μέντοι τροπῇ ἐπιμένει διόλου· ἰατρικῆς γὰρ προστάτης ὁ Θεός. Ἄλλως. Παιάν τέ σοι. καὶ αὐτός σοι ὁ Παιὰν τὴν εἰς τοῦτο δύναμιν παρίσχεται. ποιεῖται δὲ τὸν λόγον ὑποψίας ἐνεστώσης τοῖς Κυρηναίοις πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαν, καὶ, ταραττομένων αὐτῶν ὑπ' ἐκείνου, ἢ ἐλαττουμένων, παραιτούμενος καταστῆσαι τὴν πόλιν ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον.

482. Χρὴ μαλακὴν] προσήκει σὲ πραιΐαν ἐπιφέροντα τὴν χεῖρα θεραπεύειν τὴν τοῦ ἕλκους τρῶσιν, καὶ μὴ τὰς ἀλγηδόνας τρίζειν. Καὶ ταῦτα μεταφορικῶς ἀκουστέον. δεῖ, φησὶν, αὐτὸν μαλακὴν προσφέροντα τὴν χεῖρα τὴν τοῦ ἕλκους τρῶσιν θεραπεύειν.

484. Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι] τὸ μὲν γὰρ διασεῖσαι πόλιν καὶ τοῖς ἀσθενεστέροις ῥᾴδιόν ἐστι, μή τοι γε δὴ τοῖς ἐν δυνάμει κειμένοις. οἷον εἰώθαμεν λέγειν· τὸ κακὸν ῥᾴδιον ποιῆσαι. ἀλλὰ διασεισθεῖσαν πόλιν ἐπὶ χώρας κατασταθῆσαι δυσχερές ἐστιν, ἐὰν μὴ θεὸς ἡγήται τοῖς δυναστεύουσιν, εἰς τὸ αὐτὸ πειρωμένοις ἀγαγεῖν κατάστημα.

489. Τὴν δὲ τούτων] διπλῆ ἐστιν ἡ διάνοια, καὶ οἱ μὲν οὕτως ἀποδιδώκασι· σοὶ δὲ τούτων αἱ χάριτες κατατράττονται, ἐὰν τῆς Δημοφίλου φυγῆς φροντίσῃς. οἱ δὲ οὕτως· ὅτι μάλιστα παρὰ σοῦ αἱ τοιαῦται χάριτες γίνονται καὶ πράξεις περὶ τῶν διοικουμένων ἐν τῇ βασιλείᾳ. Ἢ ἄλλως· σοὶ δὲ τοῦ κυβερνᾶσθαι ὑπὸ θεῶν ἐκτελοῦνται χάριτες. ἢ οὕτω· σοὶ δὲ καὶ τοῦ κατορθῶσαι ὑπὸ θεῶν αἱ χάριτες ὑπόκεινται. ἢ καὶ οὕτω· σοὶ δὲ καὶ τοῦ κατορθῶσαι τὴν πόλιν αἱ χάριτες ἐξυφαίνονται ὑπὸ θεῶν, ἢ παρὰ τῶν θεῶν κατασκευάζονται· τουτέστιν, ἔχεις παρὰ θεῶν δεδωρημένον τὸ δύνασθαι τὴν πόλιν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποδοῦναι κατάστημα.

491. Τλᾶθι] ἰδίως τῷ τλᾶθι κέχρηται ἀντὶ τοῦ, ὑπόμεινε καὶ πράως φέρε τὰ ἡμαρτημένα. ἢ, τλᾶθι τὰς εὐδαίμονος, ὑπόμεινον περὶ τῆς εὐδαίμονος, φησὶ, Κυρήνης πᾶσαν ἔχειν σπουδὴν, ὡς καὶ τῆς πόλεως λυπουμένης καὶ ζητούσης τοὺς φυγαδευθέντας πολίτας, καὶ ὀφείλοντος αὐτοῦ τιμῆσαι τὸ δαιμόνιον.

493. Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε] τῶν δὲ Ὁμήρου καὶ τόδε σύνες τὸ ῥῆμα, οἷον, κατὰ μνήμην ἔχε καὶ τίμα. διὰ γὰρ τοῦ, πόρσυνε, καὶ τόδε ἀκουστέον. ἐκείνου δὲ τοῦ ἔπους μέμνηται, τοῦ (Iliad. ο. 207.)·

Ἔσθλὸν γὰρ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.

τοῦτο δὲ πρὸς ἑαυτὸν Πίνδαρος ἀνάγει, ὅτι ὀφείλεις μοι πεισθῆναι πρεσβεύοντι, ὡς ἀγαθῷ ἀγγέλῳ.

496. Αὔξεται καὶ Μοῖσα] ἀντιστρόφως εἶπε. θέλει γὰρ εἰπεῖν· αὔξεται δ' ἡ ἀγγελία διὰ μουσικῆς τῆς ἑαυτοῦ. αὔξεται καὶ ὀρθὴ γίνεται ἡ ἀγγελία τουτέστι, διὰ τῆς ποιήσεως. αὕτη γὰρ ἡ ἀγγέλλουσα καὶ συμβουλεύουσα τῷ Ἀρκεσιλάῳ διαλύσασθαι πρὸς τοὺς πολίτας. ὁ δὲ νοῦς· αὔξεται καὶ ἡ ποίησις δι' ὀρθῆς ἀγγελίας καὶ παιδείας.

497. Ἐπέγνω μὲν Κυράνα] ἀντὶ τοῦ ἐπειράθη, γνῶσιν ἔσχεν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπέγνω μὲν καὶ ἡ Κυρήνη, καὶ ὁ τοῦ Βάττου οἶκος, τουτέστι, τὸ σὸν, ὦ Ἀρκεσίλαε, οἴκημα, τὴν δικαιοσύνην τῶν Δημοφίλου φρενῶν. τὸ δὲ δικαίων παροξυτόνως, ἵν' ᾖ, τὴν δίκην, ὡς καὶ τὴν ἀρχὴν, ἀρχαίαν παραγώγως. ἢ περισπωμένως, ἵν' ᾖ, δικαιῶν Δημοφίλου πραπίδων.

501. Κεῖνος γὰρ ἐν παισὶ νέος] ἐκεῖνος γὰρ ὁ Δημόφιλος ἐν μὲν παισὶ τὴν ἡλικίαν νεώτερος, φησὶν, ἐστὶν, ἐν δὲ φρεσὶ πρεσβύτερος τὸ φρόνημα, ὥσπερ ἂν ἑκατοντατετεῖ τῷ χρόνῳ ἐπιτυχών· οἱονεὶ οὕτω φρόνιμός ἐστιν, ὡσπερεὶ ἑκατονταέτης ἀνήρ. τοῦτο δὲ, ἐὰν κυρίως ἀκούηται, ἀπεμφαίνει. ὁ γὰρ ἑκατονταέτης ἀνὴρ παραφρονεῖ. δεῖ οὖν μεταλαμβάνειν εἰς τὸ, πολυέτης. ὡς τό (Hom. Iliad. υ. 247.)· "Οὐδ' ἂν νηῒς ἑκατόζυγος." ἡ πολύζυγος. τουτέστι, φρόνιμός ἐστιν, ὡς πολυέτης ἀνήρ.

504. Ὀρφανίζει μὲν] ἐρημοῖ, ἀποχωρίζει, τουτέστιν, ἥκιστα κακολογεῖ· οἷον, τῆς ἐλευθερίου φωνῆς τὴν κακὴν καὶ λοίδορον γλῶσσαν χωρίζει, ἤτοι οὐκ ἔστιν ὑβριστής· ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἀποχωρίζει μὲν τῆς ἐλευθερίου αὐτοῦ φωνῆς τὴν κακογλωσσίαν, ἔμαθε δὲ βδελύττεσθαι τοὺς ὑβριστὰς, οὔτε μὴν τοῖς ἀγαθοῖς ἐξεναντίας φιλονεικεῖ· οὐδὲ τὸ τῶν πραγμάτων τέλος πρὸς ἄνυσιν μηκύνει· ὁ γὰρ ἐν ἀνθρώποις καιρὸς, οἱονεὶ βίος, βραχὺ

ἔχει τὸ μέτρον. οἱονεὶ, ἡ τῶν πραγμάτων εὐκαιρία ῥᾳδίαν ἔχει τὴν παραδρομήν. Ἄλλως. τῆς ἑαυτοῦ φανερᾶς καὶ ἐκλάμπρου φωνῆς ὀρφανίζει τὴν κακὴν γλῶσσαν, ὅ ἐστι τὴν κακολογίαν. ἢ οὕτω· τὴν κακὴν γλῶσσαν τῆς φανερᾶς φωνῆς ὀρφανὴν ποιεῖ, οἷον· οὐδὲν φθέγγεται κακὸν, κακὴν γλῶτταν ὀρφανὴν φωνῆς ἔχει.

507. Οὐκ ἐρίζων ἀντία] ταῦτα δὲ ἐκ τῶν Ἡσιόδου Ἔργων εἴληπται. ἐκεῖνος γὰρ παραινεῖ μὴ ὁμιλεῖν τοῖς κακοῖς, μηδὲ ἐπιπλήττειν, μηδὲ ψέγειν τοὺς ἀγαθούς (Opp. et D. 714.)·

Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μήδ' ἐσθλῶν νεικητῆρα.

Ὅμηρος δὲ τὸν Θερσίτην εἰσήγαγε φιλόκακον καὶ μισάγαθον. ὅσους γὰρ ὁ ποιητὴς ἐγκωμιάκε κατ' ἀρετὴν, τούτους ἔψεγε. διὸ καὶ ἔλεγεν (Iliad. β. 220.)·

Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ.

508. Ὁ γὰρ καιρὸς] καιρὸς ὁ χρόνος· ἡ εὐκαιρία βραχὺ μέτρον ἔχει, οὐκ ἐπιπολὺ τοῖς ἀνθρώποις παρατείνων ἔχει τὸ μέτρον, ἀλλὰ σπάνιόν ἐστι, καὶ βραχὺς ὁ χρόνος. διὸ καὶ δεῖ, ὅτε ἔξεστιν αὐτὸν λαμβάνειν, [ἐκτὸς ἔχειν πόδα τῶν καλῶν ὧν γινώσκει.]

510. Εὖ νιν ἔγνωκε] πολλαὶ κατὰ τοῦτο τὸ ῥητὸν ἐξηγήσεις προεχώρησαν. τῷ καιρῷ ἕπεται, φησὶν, ὁ Δημόφιλος, οὐχ ὡς δράστας, ὅ ἐστι δρασέτης, οὐ πανουργῶν, οὐδὲ τὰ παρ' αὐτοῦ προστασσόμενα ὑπερτιθέμενος, καὶ ἀναβαλλόμενος τὰ προσκίπτοντα. Ἄλλως. οὐκ ἀποδιδράσκει τὸν καιρὸν ὁ Δημόφιλος· ἀκολουθεῖ δὲ, φησὶν, αὐτῷ ὁ καιρὸς θεράπων, οὐ δράστης, ἀλλὰ παράμονος, τουτέστιν, οὐ παρέρχεται αὐτὸν, ἀλλὰ πάντα τὰ καίρια γινώσκει.

511. Φαντὶ δ' ἔμεν] φασὶ δὲ τοῦτ' ἀνιαρώτατον εἶναι, τὸ, γινώσκοντά τινα τὰ καλὰ, τῇ ἀνάγκῃ, ἤτοι δι' ἀνάγκην, τούτων ἐκτὸς εἶναι, καὶ μηδὲν ἀπολαύειν αὐτῶν δύνασθαι, ἐφ' ὅσον βούλεται. ὅτι καὶ ὁ Δημόφιλος εἰδὼς τὰ τῆς πατρίδος καλὰ, ἀνάγκῃ τῆς φυγῆς, οὐκ ἐχρήσατο αὐτοῖς. Ἄλλως. χαλεπόν ἐστι, φησὶ, τὸ γινώσκειν ὅ τι καλὸν μὲν, μὴ πράσσειν δὲ αὐτό. τὸ γὰρ ἔξω πόδας ἔχειν τοιοῦτόν ἐστι, μήτε ἐν αὐτῷ εἶναι τὸ εὖ πράττειν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης αὐτὸ προσίεσθαι*. ἢ οὕτω· λυπηρὸν, τὸν καλῶς ποιοῦντα κακῶς ἀκούειν.

514. Καὶ μὰν κεῖνος Ἄτλας] τοῦτό φησιν ἀντὶ τοῦ, καὶ παρὰ θεοῖς τὰ πράγματα ποικίλας ἔχει τὰς μεταβολάς. ὁ γοῦν Ἄτλας κακῶς πάσχει τὸν οὐρανὸν βαστάζων, πρότερον εὐτυχῶν. διὰ δὲ τούτου βούλεται σημαίνειν, ὅτι οὐκ ἀεὶ τὰ αὐτὰ μένει τῶν πραγμάτων, οὐχ ὅτι παρὰ ἀνθρώποις, ἀλλ' οὐδὲ παρὰ θεοῖς. Ἄλλως. καὶ μὴν καὶ ὁ Δημόφιλος τοσοῦτον ἔχει τὸ τῆς φυγῆς ἄχθος, ὅσον καὶ ὁ Ἄτλας, τῷ βάρει πιεζόμενος, δινηεκῶς προσπαλαίει τῷ οὐρανῷ. φέρει δὲ τῷ Ἀτλαντι ὅμοιον ἄχθος Δημόφιλος, τῆς πατρίδος καὶ τῶν κτημάτων μακρὰ χωρισθείς.

518. Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος] τοῦτο πρὸς τὴν παράκλησιν ἀρμόζει, ὅτι καὶ τοὺς Τιτᾶνας Ζεὺς ἔλυσεν, ὑπὸ τοῦ Κρόνου δεθέντας. τοῦτο δὲ εἴρηται πρὸς τὸ μὴ δεῖν ἐν ταῖς τιμωρίαις ἀδιάλλακτον ἔχειν τὸ ἔχθος, μηδὲ ἀθανάτους ἔχειν τὰς λύπας. ἀπέλυσε δέ ποτε, φησὶ, καὶ ὁ Ζεὺς τοὺς Τιτᾶνας τῆς τιμωρίας, καίτοι ἐπιθεμένους αὐτοῦ τῇ ἀρχῇ, καὶ μεταστῆσαι βουληθέντας. ἐγκαλοῦσι δέ τινες τῷ Πινδάρῳ, ὅτι οὐκ οἰκείως ἐπὶ τῆς διαλλαγῆς τὸν Ἄτλαντα παρείληφε. δινηεκῶς γὰρ μοχθεῖ.

519. Ἐν δὲ χρόνῳ μεταβολαὶ] μεταβολαὶ δὲ γίνονται ἀνέμων ἐν χρόνῳ· ἐν χρόνῳ καὶ τὸ ἱστίον τῆς νεὼς εὐδιεινὴν ἔχει μεταβολὴν, τοῦ χειμερινοῦ λωφήσαντος ἀνέμου.

521. Ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν νοῦσον] ἀλλὰ κατεύχεται Δημόφιλος, ταύτην τὴν ἐνεστῶσαν ὀλεθριωτάτην νόσον τῆς φυγῆς διαντλήσας καὶ ἀποφυγὼν, τὸν κα-

* L. προΐεσθαι et τῷ εὖ πρ.

τὰ Κυρήνην οἶκον ϑεάσασϑαι, καὶ ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος κρήνῃ πάλιν συνήϑως συμποσιάσαι, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκδοῦναι πρὸς φιλοφροσύνην καὶ συμπόσια.

526. Πολλάκις ἔν τε σοφοῖς] διόλου ἀπὸ κοινοῦ ληπτέον τὸ, εὔχεται. εὔχεται, φησὶ, πολλάκις, τὴν πεποικιλμένην κιθάραν ἐν σοφοῖς βαστάζων καὶ μουσικευόμενος ἐν τοῖς πολίταις, λοιπὸν ἐν ἡσυχίᾳ εἶναι, μήτε τινὶ κακὸν προστριψάμενος, καὶ αὐτὸς δὲ ἀβλαβὴς ὢν τὸ λοιπὸν πρὸς τοὺς πολίτας. Ἄλλως. δαιδαλέαν φόρμιγγα, φησὶ, βαστάζων, ὥστε ἀπαγγεῖλαι τὰ ὑπὸ Πινδάρου αὐτῷ διδομένα ποιήματα. ϑέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι καὶ μουσικός ἐστι.

530. Καί κε μυϑήσαιτο] καὶ δὴ εἴποι ἄν σοι, ὁποίαν εὗρε πηγὴν τῶν ϑείων ἐπῶν. ὡς πρὸς ἑαυτὸν τοῦτο λέγει, ὅτι ϑαυμαστῶς γράφει.

533. Πρόσφατον Θήβᾳ] ἀρτίως ἐπιξενωϑεὶς καὶ ἐπιδημήσας ταῖς Θήβαις. παραγέγονε γὰρ πρὸς τὸν Πίνδαρον ὁ Δημόφιλος, ἵνα αὐτὸν ἀξιώσῃ διὰ τοῦ ὕμνου διαλαλῆξαι αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον.

CARMEN V.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ᾠέμπτου τῶν Πυθίων εἴδους.

Της ᾠέμπτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιγ'. Τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' περιοδικόν· ἢ λέγεται διπλοῦς ἴαμβος. ἔστι δὲ δίμετρον (ἰαμβικὸν) ὑπερκατάληκτον. Τὸ γ' ὅμοιον τῷ αὐτῷ. Τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ε παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ζ' ὅμοιον τῷ· Τίς σὰς παρήιερε φρένας; Τὸ η χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ ά (immo ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον). Τὸ ί παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ κρητικοῦ, ὅ ἐστι παίων τέταρτος. Τὸ ιά τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ὅ ἐστιν ἐφθημιμερές. Τὸ ιγ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὴ κώλων ἐστὶ ιδ'. Τὸ ά ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ γ' ἰαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ δ' περιοδικὸν [δίμετρον], διπλοῦς τροχαῖος, ἀκατάληκτον. Τὸ ε τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ϛ' περιοδικόν· ἢ λέγεται διπλοῦς ἴαμβος. ἔστι δὲ τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' Γλυκώνειον. Τὸ η ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ θ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἰδίως δὲ ἐτήνεγκεν αὐτῷ τοὺς τροχαίους. Τὸ ί ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ια παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ αὐτῷ. Τὸ ιδ' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ὅμοιον τῷ ά τῆς στροφῆς.

Sub finem carminis hæc adjecta sunt: Εἰ τὸ περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ παρόντος εἴδους ἐν ἀρχῇ γεγραμμένον * διωρίσατο τὰ κῶλα αὐτῶν εἶναι τριακαίδεκα, ἡμεῖς δὲ εἰκότως ταῦτα ιδ' ἐποιήσαμεν, μὴ θαυμάσητε περὶ τούτου, ἀλλὰ τὴν

* sc. σχόλιον.

μετὰ πολλοῦ πόνου ἐπιμέλειαν, ἣν εἰς τὴν τοῦ Πινδάρου ἐπιδιόρθωσιν ἔχων διατελῶ· δι' ἧς τὰ κῶλα τοσαῦτα εὑρών, ὁρθῶς διεχώρισα, μὴ πιστεύσας τῷ παλαιῷ ἀντιγράφῳ, καὶ ἀγαθῷ ὄντι. ἔλεγε γὰρ ἐν τῷ τέλει τῆς ἐξηγήσεως· "Γέρας ἐπὶ Βάττου γίνεται· ἰστέον ὅτι οὐκ ἔχει τὴν ποσότητα τῶν κώλων." ἐγὼ δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' οὐδὲν ἐκλείπει, ὡς δέδεικται ἐν τῇ ὑφ' ἡμῶν γενομένῃ ἀψευδεῖ τῶν κώλων διαιρέσει τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

Ἀρκεσιλάᾳ Κυρηναίᾳ.] Γέγραπται καὶ αὕτη ἡ ᾠδὴ νικήσαντι τῷ αὐτῷ Ἀρκεσιλάᾳ ἅρματι τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυθιάδα. ἐπειδὴ δὲ διήγημα μᾶλλον ἐν τῷ πρώτῳ ἐπινικίῳ, ἥπερ ἐγκώμιον, πεποίηται τῷ Πινδάρῳ, καὶ παρέκβασις διηγηματικὴ τῶν κατὰ Ἰάσονα, ἐδέησεν αὐτῷ καὶ δεύτερον γράψαι ἐπινίκιον.

1. Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενὴς] τὸν μετὰ ἀρετῆς πλοῦτόν φησιν εὐρυσθενῆ εἶναι. τὸ γὰρ ἕτερον ἄνευ τοῦ ἑτέρου οὐκ ἀσφαλές ἐστιν, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησιν (Hymn. in Jov. 95. sq.)·

Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο.

καὶ ἡ Σαπφώ. "ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος." μόνον οὕτως ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής ἐστιν ὄντως, καὶ μέγα ἰσχύει, ἐὰν κεκραμένος ἀρετῇ ὑπάρχῃ. Πολύφιλον δέ φησιν αὐτὸν ἑπέταν, ἐπειδὴ τῷ πλουτοῦντι πολλοὶ ἕπονται. οὕτω δὲ Ἀρίσταρχος. ἔστι μὲν χωρὶς τὸ, πολύφιλον, λέγειν, χωρὶς δὲ τὸ, ἑπέταν. τοιοῦτός ἐστι τῷ ἔχοντι ὀπαδούς, ὥστε πολλοὺς φίλους ποιεῖν. ἔστι δὲ καὶ συναμφότερα ἀκούειν· ᾧ πολλοὶ φίλοι ἕπονται. τὸ δὲ ἀνάγῃ τὸ αὐτὸ τῷ αὔξει· ἢ ἐν τῷ καθόλου, τὸν πολύφιλον πλοῦτον, ἢ ὅταν πολυφίλως αὐτὸν ἀνάγῃ, ὅτι πολύφιλοι οἱ πλούσιοι. Τὸ δὲ ἑπέταν, τὸν τοῖς ἐν χρείᾳ καθιστηκόσιν ἑπόμενον. ὁ δὲ νοῦς· ὁ πλοῦτος ἄγαν ἰσχυρότατός ἐστιν, ὅταν τις ἀνθρώπων ἀρετῇ συγκεκραμένον καθαρᾷ τῆς τύχης αὐτὸν παραδιδούσης ἀνάγῃ, πολύφιλον ὄντα, καὶ διδῷ τοῖς ἐν χρείᾳ καθεστηκόσιν.

6. Ὦ Διόμοις'] (sic) Ἀρκεσίλα σύ τοί νιν] σὺ, φησὶν, ὦ ἐκ Διοῦ ταύτην ἔχων τὴν μοῖραν, Ἀρκεσίλαε, ὅ ἐστιν, ἐκ Διῶν εἰληφὼς τὴν βασιλείαν, αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἀπ' ἄκρων βαθμίδων τῆς αἰῶνος, τουτέστιν, ἀπ' ἀρχῆς τοῦ βίου, καὶ ἀφ' οὗ ἐγνωρίσθης τῷ βίῳ ἢ κόσμῳ, σὺν εὐδοξίᾳ μετέρχῃ, ὅτι οὐκ εἰς ῥαθυμίαν αὐτῷ χρώμενος, εἶ, ἀλλ' εἰς τὰ δοξάζειν δυνάμενα, ἱπποτροφίας καὶ τὰ τοιαῦτα. Διατί δὲ σὺν Κάστορι; ἢ ὅτι ἱππικὸς ὁ Διός· Ὅμηρος (Iliad. γ. 237.)· "Κάστορά θ' ἱππόδαμον" ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἱπποτροφεῖ· ἢ ὅτι δοκεῖ πρῶτος συνωρίδα καταζεῦξαι Κάστωρ· ἢ ὅτι ἄνωθεν οἱ Βαττιάδαι καὶ Ἀριστοτέλης Λάκωνες ἦσαν, ὅθεν καὶ οἱ Τυνδαρίδαι· ἀπὸ γὰρ Λακώνων εἰς Θήραν ἦλθον, ἀπὸ δὲ τῆς Θήρας εἰς Κυρήνην· ἢ ὅτι ἐπιφανῶς ἄγουσι Κυρηναῖοι τὰ Διοσκούρια, Βάττου πρώτου καταδείξαντος τὴν εὐχήν. (?). Ἄλλως. κέλητα καὶ χαλινὸν πρῶτος Βελλεροφόντης κατέζευξε, συνωρίδα Κάστωρ, ἅρμα Ἐριχθόνιος ὁ Ἀθηναῖος, ἀστράβην Ὄξυλος ὁ Αἰτωλός.

12. Εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον] ὁ Κάστωρ σοι εὐδίαν παρασκευάζει. ἐπαινίττεται δὲ τὸν τῶν Κυρηναίων νιωτερισμὸν (στάσις γὰρ ἐνέπεσεν αὐτῷ πρὸς τὸν δῆμον), ὃν δὴ χειμῶνα ἔφη. διχόθεν ὁ Κάστωρ εὐμενής σοι ἐστὶν, εἴς τε τὴν εὐδαιμονίαν ἐκ χει-

μῶνος κατάστασιν, καὶ εἰς τὴν ἱππικὴν νίκην. Ἄλλως. Εὐδίαν ὅς. Ὅστις ὁ Κάστωρ μετὰ τὸν χειμερινὸν ἐκεῖνον ὅμβρον τῶν ψαγμάτων περὶ τὴν σὴν μακαρίαν ἑστίαν καταλάμπει. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι ἑστασίαστο τὰ περὶ τὴν Κυρήνην πράγματα τῷ Ἀρκεσίλᾳ κατ' ἐκεῖνον καιρόν.

15. Σοφοὶ δ' ἔτι (sic) κάλλιον] τοῦτό φησιν, ὅτι διδάσιν οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ, οἱ δὲ σοφοὶ καλλίονα ποιοῦσιν αὐτὰ προσεπικοσμοῦντες διὰ τὴν αὐτῶν ἀρετήν.

16. Φέροντι καὶ τὰν Θεόσδοτον] ἀντὶ τοῦ φέρουσι καὶ ποιοῦσι. τὸ δὲ Θεόσδοτον ἀντὶ τοῦ Θεόδοτον εἶπε.

17. Σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ] σὲ δὲ δικαίως βαδίζοντα καὶ ζῶντα πολὺς σὺν εὐδαιμονίᾳ πλοῦτος περιέχει.

19. Τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς ἐσσὶ] τοῦτο Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. τοῦτο μὲν, ὅτι βασιλεὺς εἶ μεγάλων πόλεων, ἔχει σου ὁ συγγενὴς ὀφθαλμὸς γέρας αἰδοιέστατον, τουτέστιν, ὁ ἴδιός σου ὀφθαλμὸς βλέπει περισσὸν τὸ γέρας τῆς βασιλείας αἰδοιέστατον, οἷον, βλέπει σεαυτὸν τιμώμενον. δύναται γὰρ ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ ὅλον σῶμα σημαίνεσθαι. καὶ κατὰ τοῦτο δὲ μακάριος εἶ, ὅτι τὰ Πύθια ἐνίκησας.

24. Μάκαρ δὲ καὶ νῦν κλεεννᾶς] μακάριος δὲ τυγχάνεις καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅτι τῆς εὐδόξου Πυθιάδος τὴν δόξαν τοῖς ἵπποις λαβὼν ἐδέξω καὶ τοῦτον τὸν κῶμον καὶ ὕμνον παρὰ τῶν χορευτῶν, ὅντα Ἀπόλλωνος παίγνιον· ἤτοι ὅτι μουσηγέτης ὁ Ζεύς· παιδιὰ γὰρ Ἀπόλλωνος ἡ χορεία· ἢ Ἀπόλλωνος ἄθυρμα, τὴν νίκην· Ἀπόλλωνι γὰρ ἀνίερται ὁ ἀγών. λέγει δὲ, ὅτι Πύθια νενίκηκε.

29. Τῷ μή σε (sic) λαθέτω Κυράνα] διὸ μή σε λανθανέτω ἡ Κυρήνη ἀνυμνουμένη.

31. Ἀμφὶ κᾶπον] κῆπον Ἀφροδίτης τὴν Κυρήνην φησὶν, ὡς καλλίκαρπον καὶ διὰ τοῦτο ἱράσμιον καὶ ἐπαφρόδιτον. εἰ μὴ ἄρα τὸν τῶν Χαρίτων λόφον ὠνόμασεν οὕτος Ἀφροδίτης κῆπον. Καλλίμαχος (Fragm. 266.)· "Ἢ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον."

33. Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν] ἐπὶ παντὸς πράγματος δεῖ, φησὶ, τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτειν, ὑπερτίθεναί τε καὶ φιλεῖν· οὕτως Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ, φίλει· καὶ σὲ τοίνυν πρὸ μὲν πάντων τῷ θεῷ ἀνατιθέναι προσήκει, φιλεῖν δὲ παρὰ τοὺς ἄλλους ἑταίρους Κάρρωτον. ἐστὶ δὲ ὄνομα κύριον, περὶ οὗ μέμνηται πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον· οἱ δὲ τὸν ἡνίοχον τοῦτον, ὃν φησιν ὁ Πίνδαρος τῆς Πυθικῆς νίκης αἴτιον γενέσθαι τῷ Ἀρκεσιλάῳ, κατάγειν δὲ αὐτῷ καὶ στρατιωτικὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀθροίσαντα. ταῦτα δὲ πιστοῦται παρατιθέμενος τὰ Θεοτίμου ἐκ τοῦ πρώτου περὶ Κυρήνης, ἔχοντα οὕτως· " διαπίπτουσαν δὲ τὴν πρᾶξιν αἰσθόμενος ὁ Ἀρκεσίλαος καὶ βουλόμενος δι' ἑαυτοῦ τὰς Ἑσπερίδας οἰκίσαι, πέμπει μὲν εἰς τὰς πανηγύρεις ἵππους ἀθλήσοντας Εὔφημον ἄγοντα. νικήσας δὲ τὰ Πύθια καὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐστεφάνωσε, καὶ ἐποίκους εἰς τὰς Ἑσπερίδας συνέλεγεν. Εὔφημος μὲν οὖν ἐτελεύτα. Κάρρωτος δὲ, τῆς Ἀρκεσιλάου γυναικὸς ἀδελφὸς, διεδέξατο τὴν τῶν ἐποίκων ἡγεμονίαν." ὁ τοίνυν Πίνδαρος, τοῖς ἑταίροις καθομιλῶν, τὸ καταπραχθὲν τῷ Εὐφήμῳ τῷ Καρρώτῳ προσῆψε· μόνῳ γὰρ κατώρθωτο, φησὶν, αὐτῷ ἀγαγόντι τὸ στρατιωτικόν. δόξειε δ' ἂν τούτοις συνᾴδειν καὶ τὸ μείζοσιν ἢ καθ' ἡνίοχον τοῖς περὶ αὐτοῦ λόγοις τὸν Πίνδαρον κεχρῆσθαι. ἑταῖρον γάρ φησι καὶ εὐεργέτην τοῦ βασιλέως· ὅπερ ἂν εἰκότως ἐπὶ κηδιστοῦ λέγοιτο ἢ ἐπὶ ἡνιόχου· (φησὶ γάρ (v. 57.)· Ἐκόντι τοίνυν πρέπει νόῳ τὸν εὐεργέτην ἀντιάσαι·) αὐτουργόν τινα τὸν Κάρρωτον γινόμενον ἡνιοχῆσαι τὸ ἅρμα, διὰ τὸ ἐπιεικῶς τοὺς Κυρηναίους ἁρματηλάτας εἶναι καὶ ἱππικοὺς, ὥστε ἀμφότερα τῷ Ἀρκεσιλάῳ αὐτὸν κατεργάσασθαι, ἡνιοχῆσαί τε καὶ στρατολογῆσαι.

35. Ὅς οὔτ' ἂν (sic) Ἐπιμηθέος ἄγων] Ἐπιμηθέως λέγουσιν ἱππάν

θυγατέρα τὴν Μεταμέλειαν [καὶ τὰ παραπλήσια], καθάπερ καὶ Προμηθέως τὴν Προμήθειαν. νῦν οὖν ὁ Πίνδαρος τὴν πρόφασιν αὐτὴν Ἐπιμηθέως εἶπε θυγατέρα. οὐκ ἐκόμισεν οὖν σοὶ, ὦ Ἀρκεσίλαε, φησὶν, ὁ Κάρρωτος λόγους καὶ προφάσεις, ἀλλὰ νίκην. εἰώθασι γὰρ οἱ ἡττηθέντες σκήπτεσθαι προϊζόμενοι προφάσεις τῆς ἥττης. Ἄλλως. παρεισῆκται ὁ Ἐπιμηθεὺς ἀνέητος καὶ ἀπὸ τῶν ἀποβαινόντων συμπτωμάτων καὶ παθῶν διδασκόμενος τὰ ἀσύμφορα καὶ μεταμελόμενος, ὁ δὲ τούτου ἀδελφὸς, Προμηθεὺς, καὶ σοφὸς καὶ προορώμενος. διὸ καὶ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ προμαθεῖν ἔσχε. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ, " τοῦ Προμηθέως, θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως, ἀντέχεσθαι, καὶ μὴ τῆς Μεταμελείας." ὑψίνοον δὲ τὴν πρόφασιν εἶπε, διὰ τὸ ὑψή ποτε καὶ βραδέως τὰ συμφέροντα καὶ ἀσύμφορα καταλαμβάνειν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὅ τις Κάρρωτος οὐ τὴν τοῦ βραδέως βουλευσαμένου θυγατέρα Ἐπιμηθέως πρόφασιν ἄγων εἰς τοὺς οἴκους τῶν Βαττιαδῶν, τουτέστι τῶν Κυρηναίων, παρεγένετο, τουτέστιν οὐχ ἡττηθεὶς καὶ προφασισάμενος αἰτίαν τῆς ἥττης ἦλθεν εἰς Κυρήνην, ἀλλὰ νικήσας.

39. Ἀλλ' ἀρισθάρματον ὕδατι Καστα λίας] ἀλλ' ἐξοχώτατον ἐκ τῶν ἁρμάτων γέρας, ἐν Πυθῶνι παραγενομένῳ (ἀπὸ γὰρ τῆς πηγῆς τὸ χωρίον ἀκουστέον) περιέβαλεν ὁ Κάρρωτος ταῖς σαῖς κόμαις, ἀφθάρτοις νήναις κατὰ τὸ τέμενος τῶν δυωδεκαδρόμων ἁρμάτων ἐπαρκῶν, τουτέστι, τὸ στάδιον τοῖς ποσὶν ἐπαρκέσας, καὶ τὴν νίκην ἀπενεγκάμενος. φασὶ δέ τινες, ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα, τὸ δὲ πωλικὸν ὀκτώ. τοῦτο δὲ μαρτυρήσει καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγων (p. 394. t. i. Ern.)·

Δωδεκάκις περὶ δίφρον * ἐσήγαγεν ὄθματα δίφρου.

43. Ἀκηράτοις ἀνίαις] ἀκηράτους ἀνίας παρὰ τὸ ἀδιαφθόρους εἶναι ἔφη· οὐ γὰρ διεφθάρησαν κατὰ τὸν δρόμον, ἀλλὰ διέμενον ὑγιεῖς· ἔξωθεν δὲ προσληπτέον τὴν κατὰ, ἵν' ᾖ, κατὰ τὸ τέμενος.

45. Κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδὲν] οὐδὲν γὰρ τῶν αὐτοῦ ἁρμάτων ὁ Κάρρωτος κατέκλασεν. ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς αὐτὸς ἱστορεῖ τεσσαράκοντα δίφρους τοὺς συναγωνιζομένους τῷ τοῦ Ἀρκεσιλάου ἅρματι κατεάχθαι κατὰ τὸν δρόμον, μόνον δὲ τὸ τοῦ Καρρώτου ὄχημα ἀπήμαντον ἀνῦσαι τὸ στάδιον, καὶ διὰ τοῦτο ἀνατεθῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· οὐδαμῶς δὲ συντέτριψε τῆς τοῦ ἅρματος σκευῆς οὐδὲν, ἀλλὰ πρέμαται καὶ ἀνιέρωται τῷ Ἀπόλλωνι, ὁπόσα τῶν ταῖς χερσὶν ἁρμοζόντων τεκτόνων ποικίλματα ἄγων, τὸν Κρισαῖον λόφον κατὰ τὸ κοιλόπεδον πεδίον ἔδραμε τοῦ Ἀπόλλωνος.

51. Τόσφ' ἔχει (sic) κυπαρίσσινον μέλαθρον] ὅπερ τὸ ὄχημα ἔχει τις οἶκος ἐστεγανωμένος κυπαρισσίνοις δοκοῖς πλησίον τοῦ ἀνδριάντος, ἵν τινα μονόξυλον ὄντα οἱ Κρῆτες παρὰ τῷ Παρνασσίῳ ὄρει καθίδρυσαν, τουτέστιν, ἐν τῇ Πυθοῖ. Μονόδροπον γὰρ τὸ μονόξυλον ἢ μονόξυλόν φησι, παρὰ τὸ μόνον αὐτὸ εἰλῆφθαι. δρέπεσθαι γὰρ τὸ λαμβάνειν.

57. Ἑκόντι τοίνυν πρέπει νόῳ] ὁ λόγος πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον. προσήκει σὲ, φησὶν, ἑκόντι τὸν εὐεργέτην Κάρρωτον ἀμείβεσθαι, ἀνθ' ὧν εἰς σὲ διεπράξατο.

59. Ἀλεξιάδα, σὲ δ' ἠΰκομοι] ὦ Ἀλεξίειον υἱὲ Κάρρωτε, σὲ δὲ αἱ εὔκομοι ἐκ (f. διὰ) τῆς μνήμης καταλαμβάνουσι Χάριτες.

61. Μακάριος, ὅς ἔχεις] μακάριος δὲ καὶ εὐδαίμων τυγχάνεις, ὅστις καὶ μετὰ τὸν μίγαν κάματον διὰ τῶν ἐμῶν φρετάτων λόγων, τουτέστι τῶν ὕμνων, ἔχεις μνημεῖα τῶν καμάτων. ταῦτα δὲ ἤτοι πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον λέγει, διὰ τὸ στάσεσι κεχρῆσθαι πρὸς τοὺς ὑπηκόους, ἢ πρὸς τὸν Κάρρωτον, διότι περὶ τὴν τῶν ἑποίκαν συλλογὴν πολλὰ ἐπαλαιπώρησεν.

* f. νύσσαν et οἴματα.

64. Ἐν τεσσαράκοντα γὰρ πετόντεσσιν] ὁ νοῦς· ἐν γὰρ τεσσαράκοντα καταπεσοῦσιν ἡνιόχοις ἄθραυστον καὶ ὑγιᾶ τὸν δίφρον ἤγαγες ἀταράχῳ διανοίᾳ, καὶ παρεγένου εἰς τὸ Λιβύης πεδίον ἐκ τῶν ἐνδοξοτάτων ἀγωνισμάτων, καὶ εἰς τὴν ἐπίδοξον πόλιν Κυρήνην.

71. Πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστι] τοῦτο καθολικῶς φησι, παραμυθούμενος αὐτόν. ὁ δὲ νοῦς· οὐδεὶς δὲ ἀνθρώπων ἄμοιρός ἐστι πόνων καὶ καμάτων, οὔτε ἔσται ποτέ. ἴσως δὲ τοῦτο εἶπεν, ὡς τοῦ Καββάδου κεκμηκότος ἀβλαβὲς διασῶσαι τὸ ἅρμα.

74. Ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων] τουτέστι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακά. ἀμήχανον γὰρ, φησὶν, ἄνθρωπον ὄντα, τὰ πάντα ἀγαθὰ λαβεῖν. Ὅμηρος (Iliad. ω. 527.)

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδει.

καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος (Pyth. iii. 145.)·

Ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σὺν
Δύο δίδονται βροτοῖς.

χρῶνται δὲ τῷ ἔμπας ἀντὶ περισπωμένου τοῦ, ὁμῶς, ὅ ἐστιν ἶσον τῷ ὁμοίως· καὶ γὰρ τὸ ἔμπης ἀντὶ περισπωμένου τοῦ ὁμῶς τάσσει Ὅμηρος (Odyss. σ. 353.)·

Ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
Καὶ πιφαλῆς.

Καὶ πάλιν (Iliad. ξ. 174.)· "Ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανόν." καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων.

76. Κεῖνον γε καὶ βαρύκομποι λέοντες] Ἀρίσταρχος κατὰ τὸν τόπον φησὶ τοῦτον, καθ' ὃν ἔκτισται ἡ Κυρήνη, λέοντας διατρίβειν πολλοὺς, τῷ δὲ Βάττῳ τὸν Ἀπόλλωνα δοῦναί τινας ἐπῳδὰς, δι' ὧν αὐτοὺς ἔμελλεν ἀποσοβήσειν, καὶ τὸν τόπον ἡμερώσειν. Ὑπερπονπίαν δὲ αὐτὸν ἐπενέγκαι γλῶσσάν φησι, παρόσον τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος φωνὴν ἐκ Δελφῶν εἰς Λιβύην μετήνεγκε. μήποτε δὲ τοπικῇ κατείληπται φράσει, καί ἐστιν ὃ βούλεται λέγειν, ὅτι ἐνθήρας τῆς Λιβύης οὔσης, ὁ Βάττος οἰκίσας τὴν Κυρήνην παρεσκεύασε φυγεῖν τοὺς λέοντας, δέει τῷ αὐτοῦ· ὁ δὲ νοῦς· ἐκείνου δὲ τὸν Βάττον καὶ οἱ χαλεποὶ λέοντες τῆς Λιβύης ἔφυγον, γλῶσσαν ἐπεὶ σφισιν ἀπένεικεν ὑπερπονπίαν. οὐχ ὅτι, φησὶν ὁ Δίδυμος, οἱ λέοντες ἐκ φωνῆς ἔφυγον, ἀλλ' ἐπεὶ τὴν ἀπόφασιν ἐκ Πυθίας ὑπὲρ τοῦ πόντου διεκόμισεν. ἐλθόντι γὰρ αὐτῷ εἰς Δελφοὺς, καὶ χρωμένῳ, πῶς ἀποκατασταθείη φωνὴν, παραλιποῦσα τὸ ἐρωτηθὲν ἐκέλευσεν αὐτῷ πόλιν κτίζειν ἐπὶ τῆς Λιβύης. τοιοῦτον οὖν ἐστι τὸ, γλῶσσαν ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν, ἐπεὶ τὸν χρησμὸν διεκόμισε. κατὰ γὰρ τὸν χρησμὸν διεβίβασεν ὄχλον, καὶ ἔκτισε τὴν Κυρήνην, ἔφυγον δὲ οἱ λέοντες φοβηθέντες τὸ πλῆθος, οὐ τὴν φωνὴν τοῦ Βάττου. οἱ δὲ τὸ, γλῶσσαν ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν ὑπερπονπίαν, οὕτως ἀποδιδόασιν· ὅτι τοσοῦτον ἐφώνησεν, ὥστε τὴν πρότερον ἐνδεδωκυῖαν αὐτῷ (φωνὴν) ὑπερπονπίαν γενέσθαι.

80. Ὁ δ' ἀρχαγέτας δῶκεν (sic) Ἀπόλλων] ὁ δὲ τῆς ἀποικίας ἀρχηγέτης Ἀπόλλων τοὺς θῆρας εἰς φυγὴν παρώρμησεν, ὅπως ἂν μὴ τῷ βασιλεῖ τῆς Κυρήνης, τῷ Βάττῳ, ἀτελὴς γένοιτο, καὶ οὐχὶ ἀνοικισθῇ ἡ Κυρήνη. καὶ τοῦτο ἑαυτῷ συνῴδως ὁ Δίδυμος οὕτως ἀποδίδωσιν· ἐπεὶ ὁ Ἀπόλλων ἔχρησεν οἰκίσαι τὴν Κυρήνην, αἴτιος ἐγένετο τοῦ φυγεῖν τοὺς θῆρας. οἰκιζομένης γὰρ τῆς πόλεως ἔφυγον· μενόντων δὲ τῶν θηρίων οὐκ ἂν ᾠκίσθη ἡ Κυρήνη.

85. Ὅ καὶ βαρειᾶν νόσων] ὅς τις, φησὶν, ὁ Ἀπόλλων καὶ τῶν βαρειῶν νόσων τοῖς τε ἀνδράσι καὶ ταῖς γυναιξὶν ἄκεσιν δίδωσι· καὶ γὰρ ταῦτα διὰ χρησμῶν θεραπεύει.

87. Πόρεν τε λίθαρνιν] τὴν λιθαριστικὴν ἐμπειρίαν. Ὅμηρος (Iliad. β. 827.)· "ᾧ τόξον Ἀπόλλωνι," ἀντὶ τοῦ, τὴν τοξικήν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐχαρίσατο δὲ τῷ τῶν

ἀνθρώπων γένει καὶ τὴν πιθάραν, καὶ δωρεῖται τὴν μουσικήν, οἷς ἂν βούληται, ἀστασίαστον ἄγων εἰς τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων δικαιοσύνην.

91. Μυχὸν μαντήϊον λέγει, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἄδυτον αὐτοῦ μαντικόν.

92. Τῷ καὶ Λακεδαίμονι] ᾧ, τῷ χρησμῷ, καὶ τοὺς Ἡρακλείδας καὶ τοὺς Αἰγιμιοῦ παῖδας κατῴκισεν ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Ἄργει, καὶ Πύλῳ. ἀπὸ δὲ τῆς Πύλου τὴν Μεσήνην διδόασι. τριμερὴς δὲ ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν διαίρεσις. οἱ μὲν γὰρ Ἀριστοδήμου παῖδες Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης ἔσχον τὴν Λακωνικήν, ὁ δὲ Τήμενος τὸ Ἄργος, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσήνην. χρησμῷ δὲ οὗτοι κατῆλθον, προστάξαντος τοῦ Ἀπόλλωνος. δῆλον δὲ ὅτι καὶ οἱ Αἰγιμιοῦ παῖδες Δύμας καὶ Πάμφυλος συγκατῆλθον τοῖς Ἡρακλείδαις. συνῴκησαν δὲ οἱ Θηβαῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις.

93. Καὶ ζαθέᾳ Πύλῳ] ἀπὸ οὖν τῆς Πύλου τὴν Μεσήνην σημαίνει. οἱ γὰρ νεώτεροι τὴν Πύλον, ἧς ὁ Νέστωρ ἦγεῖτο, οὐ περὶ τὴν Τριφυλίαν τῆς Ἀρκαδίας, ἀλλὰ περὶ τὴν Μεσήνην διδόασι.

96. Τὸ δ' ἱμὸν, γαρύεντ' (sic) ἀπὸ Σπάρτας] ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ χοροῦ τῶν Λιβύων, ἢ ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. ὁ δὲ νοῦς· τὸ δὲ ἱμὸν κλέος καυχᾶται εἶναι ἀπὸ Σπάρτης, ὅπου γεγεννημένοι οἱ πρόγονοι ἡμῶν οἱ Αἰγείδαι εἰς τὴν Θήραν ἀφίκοντο. ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ εἰς τὴν Θήραν ἡ ἀποικία ἐγένετο, ἐκ δὲ Θήρας εἰς Κυρήνην. Αἰγείδας οὖν κέκληκε τοὺς Λακεδαιμονίους, διὰ τὸ κατοικισθῆναι τοὺς παρὰ Θηβαίοις καλουμένους Αἰγείδας ἐν Λακεδαίμονι. συνῴκησαν γὰρ οἱ Θηβαῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις. χρόνῳ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι συνεξῆλθον τοῖς εἰς Θήραν ἀπῳκηκόσι, φημὶ δὲ τοῖς ἀπὸ τῶν Λημνιάδων καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν. ἀπὸ δὲ Θήρας γεγένηται ἀποικία εἰς Κυρήνην. Ἔστιν οὖν τὸ τῶν ἐσπουδασμένον τῷ Πινδάρῳ, ὥστε δεῖξαι αὐτὸν συγγενῆ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Κυρηναίων, οὕτω δὲ καὶ τοῦ νικηφόρου.

99. Ὅθεν γεγενναμένοι] ἐπεὶ ἐκ Λακωνικῆς ἐλθόντες οἱ περὶ Θήραν, Καλλίστην ᾤκησαν. Καλλίμαχος (Hymn. in Apoll. 74.)· "Ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος."

101. Αἰγείδαι ἱμοὶ πατέρες] Θέλει δεῖξαι τὸν Ἀρκεσίλαον τὸ γένος κατάγοντα ἀπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν. δίνται δὲ αἱ τῶν Θήθηθεν Αἰγειδῶν εἰς Σπάρτην ἀφίξεις, πρότερα μὲν ἡ σὺν τοῖς Δωριεῦσι καὶ Ἀριστοδήμῳ, ἧς μέμνηται Ἔφορος ἐν τῇ πρώτῃ, λέγων, "Ἄλλον καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀποτυχόντας τῆς ἐπὶ τὴν Σπάρτην στρατείας ἐπερωτᾷν τὸν Θεὸν, τίνας τῶν Ἑλλήνων ποιήσονται πρὸς τὴν κάθοδον συμμάχους· τὸν δὲ ἀνελεῖν, τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους εὐεργετηθέντας, πρώτους δὲ τούτους κελεῦσαι Αἰγείδας παρακαλεῖν. ὑπολαμβάνοντας δὲ ταῦτα εὐλόγως προστεταχέναι τὸν Θεὸν, ἐλθεῖν εἰς τὰς Ἀθήνας πρῶτον, εἰδότας Θησέα τὸν Αἰγέως μέγιστα πάντων ὑφ' Ἡρακλέους εὐεργετημένον, οὗ δὲ ἔχειν τὴν μαντείαν νομίζοντας, καὶ πρώτους τοὺς Θησέως τοῦ Αἰγέως ἀπογόνους ἐκάλουν, πρὸς τὸ μὴ τῆς καθόδου διαμαρτεῖν. ἔπειτά φασι, τὸν Ἀριστόδημον διὰ τῆς Βοιωτίας πορευόμενον καταλαβεῖν θύοντάς τινας τῶν Θηβαίων παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ τοῦ κήρυκος ἀκούσαντα τοῖς Αἰγείδαις εὐχομένου τὰ ἀγαθὰ, λαβεῖν περὶ τῆς μαντείας ἔννοιαν, καὶ νομίσαντα δεῖν, ἐπειδὴ τοὺς Ἀθήνηθεν Αἰγείδας πρώτους παρακαλοῦντες διημάρτανον, τοὺς ἐκ τῶν Θηβῶν συμμάχους μετελθεῖν πρωτέρους. κατὰ τύχην δὲ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν Πελοπόννησον κατασχόντων, ἠγοῦντο τὸ μαντεῖον εἰρῆσθαι περὶ τῶν ἐν Θήβαις Αἰγειδῶν." ἑτέρα δὲ ἡ σὺν Τιμομάχῳ, ἐν ᾧ πρὸς Ἀμυκλαεῖς Λακεδαιμονίοις καθεστήκει πόλεμος. τινὲς δὲ Αἰγέα, ἀφ' οὗ ἡ τῶν Αἰγειδῶν ἐν Θήβαις φατρία τοὔνομα ἔλαβε, Σπαρτὸν εἶναι τῶν ἀπὸ Κάδμου.

104. Ἐνθεν ἀναδεξάμενοι] ὅθεν, ἀπὸ τῆς Θήρας διαδεξάμενοι τὰ πάτρια ἔθη τῆς πανηγύρεως· ἢ ὅθεν τὸ γένος κατάγοντες ἡμεῖς οἱ Θηβαῖοι, ἐπαινοῦμεν τὴν Κυρήνην, ὦ Ἄπολλον.

106. Καρνεῖ'] ἐν δαιτὶ σεβίζομεν (sic)] τοὺς γὰρ Αἰγείδας κατὰ χρησμὸν ἀπὸ Θηβῶν λαβόντες, ἀπὸ ἑορτῆς Καρνείου Ἀπόλλωνος δειπνοῦντας ἐπήγαγον.

108. Τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι] περὶ τῆς εἰς Κυρήνην ἀφίξεως τῶν Ἀντηνορίδων Λυσίμαχος ἐν πρώτῳ τῶν νόστων ἱστορεῖ, παρ' Ἀμνακι, βασιλεῖ Λιβύων, αὐτοὺς ᾠκηκέναι, μὴ βουλομένους συνοικεῖν τοῖς τὸ Ἴλιον πεπορθηκόσι, καὶ ὅτι ἔκτισε μεθ' ἱκανὸν χρόνον τὸν μεταξὺ Κυρήνης καὶ τῆς θαλάσσης κείμενον λόφον, Ἀντηνορίδων ἐπικεκλημένον. τινὲς δὲ οὕτω τὴν ἱστορίαν ἐκτίθενται· οἱ Ἀντηνορίδαι φιλοφρονητικώτερον διέκειντο πρὸς τοὺς Ἕλληνας. φησὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀντήνωρ (Hom. Iliad. γ. 205.)· "Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθεν." καὶ ὑποξαίνων (ibid. 207.)·

Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα.

καὶ οἱ Ἕλληνες δὲ κατὰ τὴν πόρθησιν παρδαλέᾳ τῷ Ἀντήνορος οἴκῳ παρηώρησαν, σημεῖον ποιούμενοι τοῖς οἰκείοις στρατιώτας, τοῦ μηδένα ὡς πολέμιον οἶκον πορθῆσαι. διαφυγόντες δὲ τὸν πόλεμον συναπῆραν μὲν τῷ Μενελάῳ, κατὰ δὲ τὴν πλάνην τοῦ Μενελάου εἰς Λιβύην ἐλθόντες οἱ Ἀντηνορίδαι, καταπονηθέντες τῷ χειμῶνι καὶ τῇ πολυχρονίῳ πλάνῃ, ᾤκησαν αὐτόθι. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἦν τινα Λιβύην οἰκοῦσι καὶ κατίσχουσιν οἱ πολεμικώτατοι ξένοι, οἱ τοῦ Ἀντήνορος παῖδες*. σὺν γὰρ τῇ Ἑλένῃ καὶ τῷ Μενελάῳ παρεγένοντο, ἐπειδὴ τὴν πατρίδα πορθηθεῖσαν ἐθεάσαντο κατὰ τὸν πόλεμον.

113. Τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος] ἀντὶ τοῦ, οἱ Κυρηναῖοι. ἐτίμων, φησὶ, τοὺς Ἀντηνορίδας οἱ Κυρηναῖοι οἵδε, οὓς ὁ Βάττος ἤγαγεν εἰς τὴν Λιβύην. οἱ γὰρ ἐρχόμενοι πρὸς αὐτοὺς μετὰ τοῦ φέρειν δῶρα, καθαγίζουσιν ἐπιμελῶς καὶ προσδέχονται καὶ θεραπεύουσιν, οὓς διεπεραίωσε, τὴν τῆς ἀλὸς κέλευθον ἀνοίγων, τουτέστι σχίζων διὰ τὸν πλοῦν, ἢ ἀντὶ τοῦ, συνήθη ποιῶν. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐπλεῖτο, ὡς ἂν τῆς Κυρηναϊκῆς ἱρήμου οὔσης· ὅτε δὲ ᾤκισεν αὐτὴν, πλωΐμη ἐγένετο διὰ τὴν ἐπιμιξίαν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· τὸ δὲ ἱππικώτατον ἔθνος τῶν Κυρηναίων μετ' ἐπιμελείας τοὺς Ἀντήνορος παῖδας τιθηνικότας δεξιοῦνται θυσίαις. παραγίνονται δὲ μετὰ δώρων καὶ ἐναγισμάτων.

117. Τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγεν] ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης ἦν, φησὶν, ὁ κτίσας τὴν Κυρήνην, ὁ κληθεὶς Βάττος, ὁ καὶ τὴν λεγομένην Σκυρωτὴν πλατεῖαν αὐτοῖς κατασκευάσας. τὸ δὲ μείζονα ἀντὶ τοῦ μεγάλα ἁπλῶς, οὐ πρὸς ἄλλα συγκρίνων. Ἄλση δὲ, τὰ τῶν θεῶν τεμένη.

120. Εὐθύτομόν τε κατέθηκεν] κάθοδον ἐποίησε, φησὶν, εὐθυτενῆ καὶ λείαν. τῶν γὰρ χωρίων τραχυτάτων ὄντων, λείαν ἀπειργάσατο ὁδόν.

121. Ἀπολλωνίαις] ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος τοίνυν ἀλεξιμβρότοις θαλίαις καὶ ἵπποις ἱδιάδα εἶναι καὶ βαδιστὴν, ἀπὸ κοινοῦ ἐποίησεν. Ἀλεξιμβρότοις δὲ, ταῖς ἀπαλεξούσαις τὰ τῶν ἀνθρώπων φαῦλα. τοὺς γὰρ θεοὺς θεραπεύομεν πρὸς ἀλέξησιν τῶν φαύλων. ἀλεξιμβρότους φησὶ τὰς πομπὰς, παρὰ τὸ ἀλέγειν, ὅ ἐστι φροντίζειν, ὧν φροντίζουσιν, ὡς συντελεσθῶσιν· ἢ ἐπεὶ εἰς ἀλέξησιν τῶν κακῶν ὑπὸ τῶν βροτῶν γίνονται. πομπαῖς γὰρ καὶ θυσίαις ἱλάσκονται τὸ δαιμόνιον. τὸ δὲ ὅλον· τὴν Σκυρωτὴν οὖν, φησὶν, ὁδὸν κατεσκεύασεν ὁ Βάττος, δι' ἧς αἱ τῷ Ἀπόλλωνι γινόμεναι πομπαὶ νομίζονται εἰς τὸ ἱερόν. Πεδιάδα δὲ κέκληκε τὴν ὁδὸν, ὡς ἐπίπεδον καὶ λείαν. οὕτως οὖν καλεῖται πλατεῖα Σκυρωτὴ ἀπὸ τῆς Κυρήνης. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκούρων ἐν ἐκείνῃ τῇ πλατείᾳ εἶναι. λέγεται δὲ Σκυρωτὴ ἀντὶ τοῦ λιθόστρωτος.

124. Σκυρωτὰν ὁδὸν] ἀντὶ τοῦ λιθόστρωτον. Σκύρον γὰρ λέγουσι τὴν λατύπην, τὴν ἀπὸ τῆς κατεργασίας τῶν λίθων ἀποπίπτουσαν. Πρυμνοῖς δὲ ἄγορᾶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, τοῖς ἰσχάτοις ἄκροις. τὸ δὲ ἐπίδικα, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ θάτερα μέρη.

* G. εἰσὶ δὲ Γλαῦκος, Ἀκάμας, Ἱππόλοχος.

Ἔνθα πρυμνοῖς ἀγορᾶς] τὸν πάφον αὐτοῦ συνίστησιν, ἐπὶ τοῖς τῆς ἀγορᾶς ὁρίοις ὄντα. φησὶ γὰρ, ἐπ' ἐσχάτος τῆς ἀγορᾶς δίχα κεῖται Δαναὸν, ἐπὶ τῷ διορίζοντι τὴν ἀγορὰν ἄκρῳ. ἔστι δὲ καὶ οὕτω διελίσθαι· ἐπὶ πρυμνοῖς τῆς ἀγορᾶς κεῖται Δαναὸν, δίχα τῶν ἄλλων ἡρώων. ἢ διακεχωρισμένος τῶν ἄλλων βασιλέων ἐν τῇ Κυρήνῃ πρὸς τὰ τελευταῖα τῆς ἀγορᾶς κεῖται τιθνηκὼς ὁ Βάττος.

127. Μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα] μακάριος μὲν, ὅτε ἐν ζωῖσιν, ην, καὶ μετὰ τοῦτο, φησὶν, ὡς ἥρως τιμᾶται σεπτὸς ὢν παρὰ Κυρηναίοις. Τὸ δὲ, ἄτερθε πρὸ δωμάτων, φησὶν, ἤτοι τοῦ ἥρωος Βάττου, ἢ τῶν βασιλείων, ἢ καὶ πρὸ τῶν τῆς πόλεως πυλῶν. καὶ κατὰ τοῦτο δοκεῖ τῶν ἄλλων διαφέρειν ὁ Βάττος, ὅτι ὁ μὲν ἄκρᾳ ἀγορᾷ τέθαπται, οἱ δὲ πρὸ τῆς πόλεως.

132. Μεγάλαν δ' ἀρετᾶν (sic)] τῶν δὲ ἐπισήμων σου, φησὶν, ἀρετῶν κατακούεσιν, ὦ Ἀρκεσίλαε, οἱ πρόγονοι τῇ ἑαυτῶν φρενὶ τῇ ὑπογείῳ. τῶν ἀρετῶν δὲ τῶν οὐσῶν αὐτοῦ ὅλβον. ὅλβον δὲ λέγει τὸν κῶμον, ὅς ἐστιν αὐτῶν ὅλβος. τί γὰρ κατέλιπε τοῖς τιθνεῶσιν, ἢ ὅλβος ἔχειν τοὺς ἐπαίνους τοὺς διὰ τῶν ποιημάτων, τουτέστι, πλουτεῖν ἐπαίνοις. χθονίᾳ δὲ φρενί φησι, παρόσον τιθνήκασι καὶ ἐν τῇ γῇ κεῖνται.

136. Τίῳ τε κοινὰν χάριν] τὸν Ἀρκεσίλαον υἱὸν εἶπεν, καὶ ὁ ἀπόγονος ἦν τοῦ Βάττου. ἀκούοντες οὖν τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον κοινὴν ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρόγονοι. ἢ οὕτω· τὴν μεγάλην τοῦ Ἀρκεσιλάου ἀρετὴν τοῖς ποιήμασιν ἐπικοσμουμένην ἀκούουσί που οἱ πρόγονοι τῇ χθονίᾳ αὐτῶν φρενί.

138. Ἐνδικόν σ' Ἀρκεσίλαν (sic)] πρέπει τὸν Ἀπόλλωνα εὐχαριστεῖσθαι ὑπὸ Ἀρκεσιλάου, καὶ ὑμνεῖσθαι αὐτὸν ἐν τῇ ᾠδῇ τῶν νέων, διότι ἐκ Πυθῶνος εἴληφε τὴν νίκην, καὶ τὸ μέλος, ὅ νῦν γέγραφεν, ὅ ἐστι λυτήριον τῶν δαπανῶν. ἢ οὕτω· τὸν ἐν ἀοιδῇ νέων, ὃν τινα τὸν Ἀρκεσίλαον ἐν τῷ χορῷ καὶ τῇ τούτου ᾠδῇ πρoσήκει ἀνυμνεῖν τὸν Ἀπόλλωνα, ἔχοντα (τὸν Ἀρκεσίλαον) καλλίστην παραμυθίαν τῶν δαπανῶν, τὴν ἐκ Πυθῶνος. λέγει δὲ τὴν νίκην καὶ τὸ ἐπὶ νίκης μέλος. ἐδαπάνησε μὲν γὰρ πολλὰ καὶ ἐπόνησεν, οὐκ εἰς κενὸν δὲ, ἀλλὰ τυχὼν τῆς νίκης ἀμοιβὴν ἔσχε τῆς δαπάνης. ταῦτα δὲ εἶπεν, ὡς πολλὰ διδωκότος καὶ ἀναλώσαντος Ἀρκεσιλάου.

146. Κρέσσονα μὲν ἀλικίας] τουτέστι, κρείττονα τῆς ἡλικίας νοεῖ καὶ λέγει, ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν δὲ τὸν νοῦν ἔχει καὶ τὴν φρόνησιν, κατὰ δὲ τὸ θάρσος καὶ τὴν ἀνδρείαν τοσοῦτός ἐστιν, ὅσος ὁ ἀετὸς πρὸς τοὺς ἄλλους ὄρνεις συγκρινόμενος.

151. Οἷον σθένος] θαυμαστικῶς· ὁποῖον δὲ ἐν ταῖς ἀγωνίαις καὶ τοῖς ἀγῶσιν ἔχει τὸ ἑαυτοῦ σθένος, ὡς ἂν ὀχύρωμα καὶ τεῖχίον.

152. Ἔν τε Μοίσαισι ποτηνὸς ἀπὸ μητρὸς φίλας] ἀμφίβολον, πότερον ἀπὸ μητρὸς πεπαιδευμένος, ἢ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας ἔνδοξος ἦν καὶ πτηνὸς, τουτέστι, τῇ δόξῃ μετεωριζόμενος, ἤτοι περὶ τὴν παίδευσιν, ἢ οὐκ ὑπὸ μητρὸς ἐδιδάσκετο, ἀλλὰ φύσει τέλειος ἦν κατ' ἀρετὴν, οὐ νεοσσὸς, ἀλλὰ πτηνὸς, τουτέστιν, οὐ τῶν διδασκόντων ἔχρηζεν. Ἄλλως. ἐν δὲ λόγῳ καὶ ἀρετῇ ὀξὺς καὶ ταχὺς ἀφ' ἑαυτοῦ εὐθὺς τεχθεὶς γέγονεν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐκ νέας ἡλικίας περὶ παίδευσιν ἐπιθυμητικῶς ἔχειν.

155. Ὅσσαι σ' (sic) εἰσὶν ἐπιχωρίων] ὅσα τέ ἐστι παρὰ Κυρηναίοις τῶν καλῶν ἔθη, ταῦτα ὑπέμεινε καὶ κατώρθωσε πρῶτος. τὸ γὰρ δαιμόνιον, φησὶν, αὐτῷ ἐπί τε τοῦ παρόντος προθύμως τελεῖταν κατὰ δύναμιν, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα ταὐτὰ χρόνον. Ἄλλως. ἐπεὶ εὐκταίως νῦν ἔχει αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν θεῶν, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον. ὦ Κρονίδαι οὖν, φησὶ, μὴ ἐάσητε τοιοῦτον ἐλάττωμα περὶ τὸν βίον αὐτοῦ γενέσθαι, ὥστε, καθάπερ ὑπὸ φθινοπώρου πνοῆς τὰ φύλλα κεῖται ἐπὶ τὴν γῆν τῶν δένδρων, οὕτω καὶ τὰ πράγματα αὐτοῦ μαρανθῆναι, ἀλλ' ἀειθαλὴς αὐτοῦ μένοι ὁ βίος, μηδέποτε φθίνων, μηδὲ φυλλορροῶν.

164. Διός τοι νόος] ὁ δὲ τοῦ Διὸς νοῦς τὴν ἑκάστου τύχην κυβερνᾷ καὶ ἐπὶ τὰ βελτίονα ἄγει.

166. Εὔχομαί νιν] εὔχομαι, φησὶν, αὐτὸν τὸν Δία, ὡσπερ νῦν ἐν τῇ Πυθῶνι δέδωκε γέρας καὶ τιμὴν τὴν ἀπὸ τῆς νίκης, οὕτω καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δοῦναι αὐτῷ νίκην, ἧται τῷ Ἀρκεσιλάῳ, ὅς τις ἐστὶ Βάττου γένος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

CARMEN VI.

Περὶ τῶν κώλων ταυτησὶ τῆς ᾠδῆς.

Τοτ ἕκτου εἴδους ἡ ᾠδὴ μονόστροφός ἐστι κώλων ϟ'. Τὸ ά σύνθετον ἐκ πενθημιμεροῦς καὶ ἑβδημιμεροῦς ἰαμβικόν. Τὸ β' τρίμετρον ἐπιωνικὸν ἀκατάληκτον. ἄδηλον δὲ, πότερον ἐκ β' ἰωνικοῦ, ἢ ά. Τὸ γ' ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρήειρε φρένας; Τὸ δ' τρίμετρον ἐπιχοριαμβικὸν ὑπερκατάληκτον. Τὸ ε ὅμοιον τῷ γ'. Τὸ ϛ' τρίμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ ή ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ϟ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν Πινδαρικόν.

Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ.] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ αὕτη Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ νενικηκότι κατὰ τὴν κδ' Πυθιάδα. φανερὸν δὲ, ὅτι αἱ ᾠδαὶ οὐ κατὰ χρόνον διάκεινται. ἡ γὰρ πρὸ ταύτης ᾠδὴ Ἀρκεσίλᾳ γέγραπται νικήσαντι τὴν λά Πυθιάδα. ὁ δὲ Ξενοκράτης Θήρωνος ἦν ἀδελφός. Ἔστι δὲ ἡ ᾠδὴ μονόστροφος, αἱ δὲ μονόστροφοι ἀντιστρεφούσας ἔχουσι τὰς στροφὰς ἀλλήλαις, ὥστε ἴσα εἶναι τά τε τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστρόφου. διὸ οὐδὲ κορωνίσι χρῶνται ἐπ' αὐτῶν διὰ μέσου. αἱ δὲ πρὸς τριάδα γεγραμμέναι ἴσας ἔχουσι τὰς στροφὰς καὶ ἀντιστρόφους, τὴν δὲ ἐπῳδὸν διαλλάττουσι τούτων.

1. Ἄκουσατ'· ἦ (sic)·γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας] ὁ λόγος ἤτοι ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἐστιν, ὡς ἐγκωμιάζοντος τὴν πόλιν ὡς εὔφορον, ἤτοι παρὰ τοῦ Πινδάρου πρὸς τοὺς μέλλοντας διακομίζειν τὸν ὕμνον. ἀμφιβάλλεται δὲ τὰ τῆς φράσεως, καὶ οἱ μὲν Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτας ἄρουραν τὴν Ἀκράγαντα ἀκούουσι, διὰ τὸ ἐπιτερπῆ τὴν πόλιν εἶναι καὶ ἐράσμιον· οἱ δὲ τὸν Πύθιον ναόν. δύναται δὲ καὶ ἀλληγορῶν ὁ Πίνδαρος τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν λέγειν ἄρουραν Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης, ἤτοι τὴν ποιητικὴν, ἀφ' ἧς δρέπεται τὰ μέλη ὁ Πίνδαρος. ὁ δὲ λόγος ἐκ τῶν χορευτῶν, ἤτοι πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένων, ἢ πρὸς τοὺς ἀναληψομένους τὸ ποίημα. ὁ δὲ ἦ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ κεῖται. ὁ δὲ βούλεται λέγειν, τοιοῦτόν ἐστιν· ἀκούσατε· ἑλικώπιδος γὰρ Ἀφροδίτης ἦ Χαρίτων ἄρουραν ἀναπολοῦμεν εἰς τὴν Πυθὼ παριόντες, ἥ ἐστιν ὀμφαλὸς τῆς γῆς. ὁ δὲ νοῦς· ἀκούσατε· καὶ γὰρ δὴ τῆς εὐοφθάλμου Ἀφροδίτης καὶ τῶν Χαρίτων αὐτῶν ὑπὸ τὸ χωρίον ἀναστρεφόμεθα, τουτέστιν, ἀνυμνοῦμεν τὴν Ἀκράγαντα εἰς τὸν ναὸν παραγινόμενοι, τὸν τῆς ἐριβρόμου γῆς ὄντα ὀμφαλὸν, τουτέστιν, εἰς τὴν Πυθῶνα.

4. Πυθιόνικος ἔνθ' ὁ λβίοισιν] οὐκ ἀπὸ φυλῆς, ὁ Ἀρίσταρχος. τοῦ κυρίου γὰρ ὄντος Ἐμμενίδου, οὐκ ἂν γένοιτο Ἐμμενίδαι. ἡ δὲ ποιητικὴ παρέκτασις καὶ οἱ σχηματισμοὶ ἐπὶ τῶν κυρίως πατρωνυμικῶν ἐπὶ τὰ αὐτῶν τρεπόμενα ὀνόματα, οἷον Ἡρακλείδης καὶ Ἀσκληπιάδης, ἐστὶ μὲν σχήματι πατρωνυμικὰ, κύρια δέ τινων. εἴ τις οὖν τὸν τοῦ Ἡρακλείδου υἱὸν πατρωνυμικῶς βούλοιτο σημῆναι, ὁμωνύμως ἂν πάλιν [πατρὸς] Ἡρακλείδην καλοίη. Ἱππόστρατος δὲ, ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν φησιν, ὅτι Ἐμμενίδης καὶ Ξενόδικος, Τηλεμάχου υἱοί· καὶ Ἐμμενίδου μὲν οἱ περὶ Θήρωνα καὶ Ξενοκράτην, Ξενοδίκου δὲ Ἱπποκράτης καὶ Κάπυς, οἱ φυγαδευθέντες ὑπὸ Θήρωνος, ὕστερον Κάμικον κατασχόντες Σικελιωτικὸν πόλισμα· καθ' ἣν καὶ ὁ Μίνως ὑπὸ ταῖς Κωκάλου θυγατράσιν ἀπώλετο, κατὰ ζήτησιν Δαιδάλου ἐλθών. ὁ δὲ νοῦς· ἔνθα, ἐν τῇ Πυθῶνι, τοῖς εὐδαίμοσιν Ἐμμενίδαις, καὶ τῇ Ἀκράγαντι, καὶ τῷ Ξενοκράτει, ὁ ὑπὲρ τῆς τῶν ἵππων νίκης Πυθιόνικος θησαυρὸς, τουτέστιν, ὁ ὕμνος πρόχειρος καὶ ἕτοιμος ἵσταται καὶ ἀνάκειται ἐν τῇ πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπῃ, τῇ Πυθοῖ. ἢ οὕτως· ἔνθα, ἐν τῷ ναῷ τῷ ἐν Πυθοῖ. ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται. ἔνιοι δὲ νάπην τὸ πεδίον ἤκουσαν, ἐν ᾧ οἱ ἱππικοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο. τινὲς δέ φασιν, εἰς τρεῖς μοίρας διῃρῆσθαι τοὺς Δελφούς· καὶ τούτων ἡ μὲν λέγεται ὑπάτη, ἡ δὲ μέση, ἐν ᾗ ἐστι καὶ αὐτὴ ἡ καλουμένη νάπη.

10. Τὸν οὐ (sic) χειμέριος ὄμβρος] ὄμβρον τὸν ὕμνον φησὶν, ὃν καὶ θησαυρὸν εἶπε, σκληρᾷ μεταφορᾷ χρησάμενος διθυραμβωδῶς, παρόσον πολλῶν νεφῶν εἰς ταυτὸ συναγομένων ῥήγνυνται οἱ ὄμβροι. τὸν οὖν τῶν ὕμνων θησαυρὸν ὑπ' οὐδενὸς ἀπαχθήσεσθαι, οὔτε ὑπ' ὄμβρου, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινός. ὁ δὲ νοῦς· ὃν τινα τὸν ὕμνον οὔτε ὁ χειμὼν τῆς μεγαλοήχου νεφέλης ἀπηνὴς στρατὸς ἐπελθὼν, οὔτε ἄνεμοι ταῖς πνοαῖς τύπτοντες καὶ στρέφοντες τῇ πολυφόρῳ χεράδι ἄζουσι καὶ ἐμβαλοῦσιν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Ἄλλως. Πολυφόρῳ χεράδι, ἤτοι τῷ κοπρώδει φορυτῷ· φορυτὸς δὲ κυρίως, ἡ ἐκ τῆς χαράδρας ἀναθαρσία. Ὅμηρος (Iliad. φ. 319.)·

Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδος περιχεύας.

χεραὰς δὲ ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός.

13. Φάει δὲ πρόσωπον] ἕξωθεν προσληπτέον τὸ, ἔχων. ἵν' ᾖ, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐν φωτὶ καθαρῷ, τουτέστι, λελαμπρυσμένος τῷ προσώπῳ καὶ ἐπιφανὴς ὢν ὁ θησαυρός. ὁ δὲ Θρασύβουλος υἱός ἐστι Ξενοκράτους. τὰς γὰρ Χείρωνος ὑποθήκας αὐτῷ διὰ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ τὰς περὶ πατρὸς εὐσεβείας περιέχων ἐπιστατεῖ, ὡς εἰκὸς, τῶν ἱππικῶν ἀγώνων, παρὸ καὶ προσδιαλέγεται αὐτῷ ὁ Πίνδαρος, καί φησιν· ὦ τοῦ Ξενοκράτους παῖ. τοῦτον δὲ ὡς φιλοπάτορα καὶ προεστῶτα τῆς ἱππικῆς ἐπαινεῖ, οὐχ, ὥς τινες ἐβουλήθησαν, ἡνίοχον. ὁ γὰρ ἡνίοχος Νικόμαχός ἐστιν, ὃς ἐκ τῶν Ἰσθμιονίκων δῆλός ἐστιν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ τῶν ὕμνων ἐν καθαρῷ φωτὶ λελαμπρυσμένος τὸ πρόσωπον θησαυρὸς τῷ σῷ πατρὶ Ξενοκράτει, ὦ Θρασύβουλε, κοινὴν τῷ γένει σου τοῖς πολυθρυλλήτοις τῶν ἀνδρῶν λόγοις ἀπαγγελεῖ τὴν ἐπίδοξον τοῦ ἅρματος νίκην, τὴν εὐτυχηθεῖσαν ἐν Δελφοῖς. ἡ γὰρ Κρίσα τῶν Δελφῶν.

19. Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια] σὺ τοίνυν, ω Θρασύβουλε, δεξιῶς καὶ ἀληθῶς ἄγεις τὴν ἐντολὴν καὶ παραίνεσιν, ἣν ποτε ἐν τοῖς ὄρεσι μονωθέντι τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν τῆς Φιλύρας υἱὸν Χείρωνα εἰπεῖν φασιν, ἐξαιρέτως μὲν τὸν μεγαλόφωνον καὶ ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν δεσπότην Δία παρὰ τοὺς ἄλλους θεοὺς τιμᾷν καὶ σέβεσθαι, ταύτης δὲ τῆς τιμῆς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς μὴ στερίσκειν τῶν γεγεννηκότων, τοὺς τὸν εὐδαίμονα βίον, ἐφ' ὧν ζῶσι χρόνων, μετιόντας. καί ἐστιν ἡ ἀπόδοσις τοιαύτη· οὕτω καὶ σὺ, Θρασύβουλε, περὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γονεῖς φυλάττεις τὴν εὐσέβειαν. τὸ δὲ, ὀρφανιζομένῳ, ἀντὶ τοῦ χωριζομένῳ, ἢ ὀρφανῷ γονέων ὄντι παρὰ τῷ Χείρωνι. τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἡσίοδος

ἀνατιθέασιν, ὧν ἡ ἀρχή· " Εὖ νύ τοι τάδ' ἕκαστα μεταλλᾷ θεοῖς ἀειγενέτησιν * (Fragm. Hes. p. 444. Lips.).

28. Ἐγένετο (sic) καὶ πρότερον Ἀντίλοχος] τοῦ δεῖν περὶ τοὺς πατέρας σπουδαῖον εἶναι παράδειγμα τὸν Ἀντίλοχον παρήγαγεν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἐγένετο καὶ τοπαλαιὸν, φησὶ, γενναῖος ὁ Ἀντίλοχος, τὸ φρόνημα τοῦτο φέρων τὸ περὶ τοὺς γονέας εὐσεβὲς καὶ δίκαιον, ὅς τις ὁ Ἀντίλοχος ὑπεραπώλετο τοῦ πατρὸς, τὸν δεινὸν τῶν Αἰθιόπων ὑπομείνας βασιλέα Μέμνονα.

31. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἅρμα] τὸ γὰρ δὴ τοῦ Νέστορος ἅρμα ὁ ἵππος ἐνεπόδιζε τρωθεὶς τοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου βέλεσι. μέμνηται τούτου καὶ Ὅμηρος, ἔνθα φησί (Iliad. Υ. 86.)·

Σὺν δ' ἵπους ἐτάραξε κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.

ὅτι δὲ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἐτελεύτα ὁ Ἀντίλοχος, περιφανέστερον εἶπε (Odyss. δ. 188.)·

Τόν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός.

35. Μεσσανίου δὲ γέροντος] Μεσσήνιον τὸν Νέστορα φασὶν οὗτοι, ὅσοι ὑπέλαβον τὴν Πύλον τῆς Μεσσήνης, ἀλλ' οὐχὶ τῆς κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν Τριφυλίας. ὁ μέντοι Ὅμηρος οἶδεν ὑποτεταγμένην τῇ Λακωνικῇ τὴν Μεσσήνην. φησὶ γάρ (Odyss. φ. 13. 15.)·

Δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας·
Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν.

ὁ νοῦς· τοῦ δὲ Μεσσηνίου γέροντος παραχθεῖσα ἡ φρὴν ἐδόα τὸν παῖδα. Ἄλλως. καὶ ὁ Πίνδαρος τὸν Νέστορα ἐκ τῆς Μεσσηνιακῆς Πύλου φησί. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Πύλων, εἷς μέν ἐστιν ὁ περὶ Ἀλφειὸν ποταμὸν ἐν Ἤλιδι Πύλος, ὃν καὶ ὑπὸ Ἡρακλέος πεπορθῆσθαί φασιν. ἕτερος ὁ Τριφυλιακὸς Πύλος, ἐν ᾧ ὁ Ἀμαθόεις ποταμός· τρίτος ἐν Μεσσήνῃ, περὶ τὸ Κορυφάσιον. εἰσὶ δὲ, οἵ φασι τοὺς τρεῖς Πύλους ὑπὸ τὸν Νηλέα εἶναι· δοκεῖ δὲ τῷ Διδύμῳ, ἐκ τοῦ Τριφυλιακοῦ Πύλου τὸν Νέστορα, ἔνθα καὶ Ἀμαθόεις ἐστὶ ποταμὸς καθ' Ὅμηρον.

37. Χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος] χαμαιπετὲς τὸ εὐτελὲς καὶ μάταιον. θεῖος δὲ ἀνὴρ ὁ Ἀντίλοχος, ὃς δὴ ὑπ' ὀφθαλμοῖς ἔχων καὶ προορώμενος τὸ δεινὸν, ὅμως ὑπὲρ πατρὸς μετὰ προθυμίας ἀπέθανεν.

39. Ἐδόκησεν τῶν (sic) πάλαι] ἔδοξεν οὖν τοῖς ἀρχαίοις πρῶτος γεγονέναι πρὸς τὸν πατέρα φιλόστοργος, ἐν τοῖς ὁπλοτέροις. τὸ δὲ ἐξῆς· τῶν πάλαι ἔργον τελέσας πελώριον, ἐν τῇ γενεᾷ τῶν ὁπλοτέρων ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν ἐδόκησεν. ὁ δὲ νοῦς· οὐ μάταιον δὲ τὸν λόγον αὐτοῦ ἔῤῥιψεν. ὑπομένας γὰρ ὁ Θαυμαστὸς Ἀντίλοχος, ἠγόρασε τῷ μὲν ἰδίῳ θανάτῳ τὴν τοῦ πατρὸς ἀνακομιδὴν καὶ ζωήν. ἔδοξε δὲ ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις πρῶτος γεγονέναι.

44. Τῶν δὲ νῦν (sic) καὶ Θερσύτουλος] τῶν δὲ ἀνθρώπων τῶν καθ' ἡμᾶς ὁ Θερσύτουλος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἑαυτοῦ στάθμην καὶ ὀρθότητα μάλιστα βαίνει, οἱονεὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τιμᾷ. τὸ δὲ πάτρωϊ, τῷ πρὸς πατρὸς Θείῳ Θήρωνι. ἐπερχόμενος οὖν πρὸς τὴν τοῦ Θείου ἀγλαΐαν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἑαυτὸν ἴσον ἀπέδειξεν. ἢ οὕτως· ἀντὶ τοῦ, Θείῳ, πάτρωϊ ποιητικῶς λέγει. τὸν γὰρ Θήρωνα λέγειν θέλει, τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτους. ὁ δὲ νοῦς· τῶν δὲ καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἑαυτοῦ στάθμην, εὐθεῖαν ἔχει ἔννοιαν. πρὸς τὴν στάθμην δὲ τὰ πάντα εὐθύνεται.

* ms. G. Εὖ νῦν μοι τάδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πευκαλίμοισι
Φράζεσθαι. πρῶτον μὲν ὅτ' εἰς δόμον ἐσαφίκηαι,
Ἕρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰειγενέτῃσι.

47. Νόμ δὲ πλοῦτον ἄγει] τουτέστι, μετὰ λογισμοῦ πλουτεῖ. νόμ γὰρ ἄγει τὸν πλοῦτον, τουτέστιν, οὐχ ὑπὸ τοῦ πλούτου εἰς ἀκρασίαν τρέπεται τὸν νοῦν, ἀλλὰ λογισμῷ κατέχει τὸν πλοῦτον, ἐφ' ᾧ δεῖ, τῆς τε ἥδης ἀπολαύει, οὔτε εἰς πλημμέλειαν, οὔτε εἰς ὑπερψίαν χρώμενος αὐτῷ· ἤτοι, οὔτε εἰς ὑπερήφανον τὴν ἑαυτοῦ ἥδην δρεπόμενος, τουτέστιν, οὐ καταχρώμενος τῇ ἑαυτοῦ νεότητι πρὸς ἀλαζονείαν, δρεπόμενος δὲ τὴν σοφίαν, καὶ καταδεδυκὼς εἰς τοὺς ταύτης μυχούς. ἐκ δὲ τούτου, ὅτι ἄγαν σοφός ἐστι, δηλοῖ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, δρέπων.

49. Τίν τε Ἐλέλιχθον] σοὶ δὲ, ὦ Πόσειδον, προσέχεται καὶ προσοικειοῦται, ὃς εὗρες ἱππείας εἰσόδους, τουτέστιν, ἱππικὰς ἁμίλλας. ἵππιος γὰρ ὁ θεός. ἡ δὲ φρὴν αὐτοῦ κατὰ τὴν πρὸς τοὺς συμπότας ὁμιλίαν γλυκεῖά ἐστιν, ὥστε τὰ κηρία παραβαλλόμενα παραπορεύεσθαι τῇ γλυκύτητι τῶν φρενῶν, τουτέστι νικᾷν τὸ μέλι.

CARMEN VII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑβδόμου εἴδους.

Της ἑβδόμης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἑπτά. Τὸ ά ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' σύνθετον ἐκ διμέτρου βραχυκατάληκτον ἰαμβικὸν καὶ πενθημιμερὲς ἰαμβικόν. Τὸ δ' προσοδιακόν. Τὸ έ Φερεκράτειον ἀπὸ βραχειῶν ἀρξάμενον. Τὸ ϛ' δίμετρον Ἰωνικὸν καταληκτικόν. Τὸ ζ' δίμετρον τροχαϊκὸν ὑπερκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων Ϟ'. Τὸ ά τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β' τὸ αὐτὸ, ὁμοίως. Τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ δ' τὸ αὐτὸ, ὁμοίως. Τὸ έ παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' ὅμοιον τῷ· τίς σὰς παρῆειρε φρένας; Τὸ ή χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Ϟ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ] γέγραπται ἡ ᾠδὴ Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ, νικήσαντι τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην * Πυθιάδα τεθρίππῳ. ἔστι δὲ οὗτος οὐχ ὁ τὰ Ὀλύμπια νενικηκὼς, ἀλλ' ἕτερος. τὴν δὲ ἐκείνου νίκην τούτῳ προσάπτει ὁ Πίνδαρος, συνήθως αὐτῷ. τὴν γὰρ τεσσαρακοστὴν ἑβδόμην ἐκεῖνος Ὀλυμπιάδα ἀναγέγραπται νενικηκὼς, ὁ δὲ τὴν πϛ'. (Sic recte G. †) ἕτερος δὲ ἂν εἴη Μεγακλῆς τούτῳ ὁμώνυμος, ἀναφέρων τὸ γένος εἰς Ἀλκμαίωνα τὸν γενόμενον ἄγαν πλουσιώτατον. τοῦτον γάρ φασιν ἐληλυθέναι πρὸς Κροῖσον, τὸν δὲ συγχωρῆσαι

* ms. Gott. κέ. † Ol. 76, 3.

αὐτῷ διασκευασθῆναι, ὡς βούλεται, καὶ σκευὴν ἀναλαβεῖν, ὁποίαν προηρεῖτο, καὶ εἰσελθόντα εἰς τὰ βασίλεια καὶ εἰς τὰ ταμιεῖα, λαβεῖν ὅσον βούλοιτο χρυσόν. ὑποδησάμενος οὖν κοθόρνους, οἵ εἰσιν ὑποδήματα Διονυσιακὰ, καὶ κόλπωμα ποιήσας, ἐνεσώρευσε τῷ κολπώματι χρυσόν· ἔτι δὲ καὶ τοὺς πλοκάμους ἐνέδησεν, ὑποβαλὼν αὐτοῖς, καὶ τὸ στόμα. διὰ δὲ τὸ βάρος βίᾳ ἐπορεύετο. διαχυθεὶς οὖν ὁ Κροῖσος ἐπ' αὐτῷ γέλωτι, ἐπί τε τῇ ὄψει καὶ τῷ γλίσχρῳ, καὶ ἕτερα αὐτῷ προσεδωρήσατο. διά τοι τοῦτο ἐπιφανέστατος κατὰ τὴν Ἀττικὴν γεγένηται, ὡς ἄγαν ὢν πλουσιώτατος· ἀφ' οὗ καὶ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι, οἳ τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδα κατέλυσαν.

1. Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες] κάλλιστόν ἐστι προοίμιον τῇ εὐρυσθενεῖ γενεᾷ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι, ὥστε κρηπῖδα ὑποβαλέσθαι, τοῦ ἐπαίνου τὸν ἀπὸ τῆς πατρίδος κόσμον· ἀντὶ τοῦ, καλόν ἐστιν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐν τῷ ὕμνῳ ἐγκωμιάσαι τὸν νικηφόρον ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν. εὐρυσθενῆ δὲ εἶπε τὴν γενεὰν αὐτῶν, διὰ τὸ τὸν Ἀλκμαίωνα ἀνδρεῖόν τινα καὶ ἐπιφανῆ γενέσθαι, ἀφ' οὗ καὶ οἱ Ἀλκμαιωνίδαι.

4. Ἐπεὶ τίνα πατρίδα (sic), τίνα τ' οἶκον] ἐπεὶ τίνα πατρίδα, τίνα τε οἶκον ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐπιφανέστερον τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν εἰπεῖν δυνήσομαι; ἢ τίνα ἀκηκοέναι ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι περιφανέστερον οἶκον οἰκοῦντα εἶπω; ἰδίως δὲ τὸ ναίων παρείληπται. ἔδειν τινὲς γράφουσι, ναίοντι· ἄλλοι γράφουσιν, οἶκόν τ' ἀΐων, ὅ ἐστιν ἀκούων, ἀφαιροῦντες τὸ ν· ἕτεροι δὲ πάλιν τὸ μὲν ν αἴρουσι, τὸν δὲ τόνον οὕτω προφέρονται· αἰῶν' ὀνομάξαι, ἵν' ᾖ συναλοιφὴ, ἀντὶ τοῦ αἰῶνι, οἷον, τῷ αἰῶνι παρακαθήσομαι. ὁ δὲ Δίδυμος ἁπλούστερον ἀκούει· αὐτὸς ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἀντὶ τοῦ οἰκῶν, τίνα ἐπιφανέστερον οἶκον ὀνομάξομαι, οὐκ ἐξ ἀκοῆς ἀκηκοὼς, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι, τίνα δυναίμην ἀντ' αὐτῆς ἐπιφανεστέραν ὀνομάσαι; τὸ δὲ ναίων, ἀντὶ τοῦ ναίοντα, ὡς καὶ Ὅμηρος (Iliad. β. 350.)·

Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα.

εἶτα ὑποβαίνων, Ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἀντὶ τοῦ, ἀστράπτοντα, φησίν.

8. Πήσαισι γὰρ πολίεσιν] ἐν γὰρ πάσαις ταῖς πόλεσιν ὁ λόγος καὶ ἡ φήμη ἀναστρέφεται περὶ τῶν τοῦ Ἐρεχθέως πολιτῶν, τουτέστι, τῶν Ἀθηναίων· οἰονεὶ, πᾶσα πόλις θαυμάζει τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς ἀνδραγαθίας τῆς πόλεως.

9. Ἄπολλον (sic), οἵ τεόν τε δόμον] οἵ τινες οἱ Ἀλκμαιωνίδαι, ὦ Ἄπολλον, ἐν τῇ ἐξοχωτάτῃ Πυθῶνι τὸν σὸν οἶκον θαυμαστὸν κατεσκεύασαν. φασὶ γὰρ οἱ μὲν, ὅτι διὰ τὸν ὕμνον καὶ τὴν νίκην ἐπιφανέστερον ἐποίησαν τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος νεὼν, οἱ δὲ, παρὰ τὴν ἱστορίαν. λέγεται γὰρ, ὅτι τὸν Πυθικὸν ναὸν πρησθέντα, ὡς φασιν, ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι φυγαδευθέντες ὑπ' αὐτῶν ὑπέσχοντο ἀνοικοδομῆσαι, καὶ δεξάμενοι χρήματα καὶ συναγαγόντες δύναμιν ἐπέθεντο τοῖς Πεισιστρατίδαις, καὶ νικήσαντες, μετ' εὐχαριστηρίων πλειόνων ἀνῳκοδόμησαν τῷ Θεῷ τὸ τέμενος. Φιλόχορος ἱστορεῖ.

11. Ἄγουσι δέ με πέντε μὲν Ἴσθμοι] ἄγουσι δέ με καὶ πρωτρέπουσιν ἐπὶ τὸν ὕμνον, ὦ Μεγάκλεες, αἱ ὑμῶν νῖκαι καὶ τῶν προγόνων, πέντε μὲν ἐν Ἰσθμοῖ γενόμεναι, μία δὲ ἐξοχωτάτη ἐν Ὀλυμπίᾳ· δύο δὲ ἐκ Δελφῶν. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οὐ νενίκηκεν οὗτος Ὀλύμπια, ἀλλὰ ἄλλος ὁμώνυμος τούτῳ. ἕνεκα δὲ τοῦ ἀπολαμπρύναι αὐτὸν καὶ τὴν προγονικὴν τούτῳ ἀνατίθησι νίκην.

17. Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ (sic) χαίρω τι] Ἀρίσταρχος συμβεβηκέναι αὐτῷ τι σύμπτωμα περὶ τὴν μίκην ταύτην· ὅθεν καί φησι, τὸ μὲν χαίρειν, τὸ δὲ ἄχνυσθαι, φθόνου τινὸς παραπειμένου τοῖς καλοῖς ἔργοις· οὕτω μέντοι γε γίνεσθαι παραμονίμους τὰς εὐδαιμονίας, ἐπὰν ἔχωσί τι κρᾶμα καὶ δυστυχήματος. ἔοικε δὲ τὸ περὶ τὴν τοῦ Ἱπποκράτους τελευτὴν περὶ τούτου τὸν καιρὸν ἀπηντηκέναι, εἰς ἣν καὶ Θρῆνον γράφει ὁ Πίνδαρος. ἦν δὲ ὁ Ἱπποκράτης συγγενὴς τοῦ νικηφόρου. Ἄλλως. ἐπὶ τῇ νῦν εὐτυχηθείσῃ νίκῃ χαίρω, ἄχνυμαι δὲ διὰ τὸν Ἱπποκράτην.

23. Τὰ καὶ τὰ] ἀντὶ τοῦ, ἀγαθὰ καὶ κακά. βεβαίαν δέ φησι τὴν εὐδαιμονίαν, ὅταν τῇ πολλῇ εὐπραγίᾳ παρίπηταί τι φαῦλον. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ (Odyss. θ. 63. sq.)·

Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε·
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

CARMEN VIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ὠγδόου εἴδους.

Της ὠγδόης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἐννέα. Τὸ ά ὅμοιον τῷ· Τίς σὰς παρήειρι φρένας; Τὸ β' τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ γ' ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ε χοριαμβικὸν ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ή ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Θ' περιοδικόν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἐστὶν ἕνδεκα. Τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β' ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ γ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ δ' περιοδικὸν [δίμετρον], ἢ λέγεται διπλοῦς τροχαῖος, ὑπερκατάληκτον. Τὸ ε Ἰωνικὸν δίμετρον ἀπὸ μείζονος βραχυκατάληκτον. Τὸ ϛ' τὸ αὐτὸ ὁμοίως. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ή Γλυκώνιον. Τὸ Θ' ἀναπαιστικὸν (immo τροχαϊκὸν) δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ί ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιά τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἰθυφαλλικόν.

[In marg. ed. Brub. additur; ἀλλ' ἡ διαίρεσις αὕτη, ὡς καὶ τῶν ἐξῆς τινες, τοῖς κώλοις, καθότι ἐνταῦθ' γε καὶ ἔστιν ἐν τοῖς Ἄλδου ἐξετυπώθη, οὐ πανταπασιν ἐξαρμόττει. Pertinent hæc ad vulgatam olim scripturam.]

Ἀριστομένει Αἰγινήτῃ.] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Ἀριστομένει Αἰγινήτῃ παλαιστῇ, νικήσαντι τὴν λέ Πυθιάδα.

1. Φιλόφρον Ἡσυχίᾳ] τὴν Ἡσυχίαν κατακαλεῖται διὰ τὸ νεωστὶ καταλιλύσθαι τὰ Περσικά. δύναται δὲ καὶ ἁπλῶς λέγειν ὁ Πίνδαρος ὡς περὶ εὐνομουμένων τῶν Αἰγινητῶν. καὶ ἐπαινεῖ τὴν ἡσυχίαν ὡς μεγιστόπολιν· ὅπου γὰρ ἡσυχία, καὶ εἰρήνη. "Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος" (Hesiod. Opp. et D. 226.)

3. Βουλαῖν (sic) σε καὶ πολέμων ἔχουσα κλεῖδας] εἰρήνης μὲν κατὰ τὸ φυλακτικὸν, ἐν ᾗ βουλαί εἰσι, πολέμων δὲ, ἵνα διακλείῃ αὐτοὺς καὶ ἀπέργῃ. Καὶ ἄλλως· ἰδίᾳ Αἰγινήταις ἦσαν στάσεις περὶ τὸν τῆς νίκης τοῦ Ἀριστομένους καιρόν. διὸ καὶ οἰκείως τὴν Ἡσυχίαν κατεύχεται. ποιητικῶς δὲ τὴν Ἡσυχίαν τῆς Δικαιοσύνης παῖδα εἶναι ἔφη, ἢ καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων τῆς Ἀδικίας τὸν Θόρυβον. ὁ δὲ νοῦς· ὦ Ἡσυχία φιλοφρονητικὴ καὶ μεγίστη ἐν ταῖς πόλεσιν οὖσα, τῆς Δικαιοσύνης θυγάτηρ, εἰρήνης τε καὶ βουλευτηρίων ἔχουσα τὰς μεγάλως κλεῖς. μεγιστόπολιν δὲ ταύτην ἔφη, ἤτοι ὅτι μεγίστας ἀποτελεῖ τὰς πόλεις ἀστασιάστους οὔσας, ἢ ὅτι αὕτη μίγα ἐν ταῖς πόλεσιν ἰσχύει. δέχου τοίνυν, ὦ Ἡσυχία, παρὰ Ἀριστομένους τὴν Πυθικὴν νίκην αὐτοῦ. σὺ γὰρ τὸ ἐπεικὲς καὶ προσηνὲς ἔρξαι καὶ ποιῆσαι δύνασαι εἰκαίρως, ὁμοδρομοῦντος τῷ καιρῷ τοῦ παθεῖν. τὸ γὰρ ἀτρεκεῖ ἀντὶ τοῦ ὁμοτρεχεῖ (G. ὁμοτρεκεῖ.)

10. Τὺ δ' ὀπόταν (sic) τις ἀμείλιχον] σὺ δὲ, ὁπόταν τις ἀπροσηνῆ καὶ ἰταμωτάτην ὀργὴν καὶ ὕβριν ἐνθῇ τῇ ἑαυτοῦ καρδίᾳ, τραχεῖα καὶ προσάντης τῇ τῶν δυσμενῶν καὶ ἀπηνῶν ἀπαντήσασα κεφαλῇ, τὴν ἀλαζονίαν αὐτῶν ἐν ἀφανείᾳ τιθεῖς. ἔθος δὲ Πινδάρῳ ἀπὸ ἐνικοῦ εἰς πληθυντικὸν καταφέρεσθαι, ὡς κἀνταῦθα· ὅταν τὶς, εἶτα, δυσμενέων. —Ἄλλως, ἐάν τις, φησὶ, ταραχώδης καὶ ὑβριστὴς γένηται, τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ, ὑπαντιάζασα αὐτῷ σὺ, ὦ Ἡσυχία, τουτέστιν ἀπαντήσασα, ταραχεῖα τῷ τῶν πολεμίων κράτει, ὅ ἐστι, πολέμους ἐπιστήσασα, τιθεῖς αὐτοῦ τὴν ὕβριν ἐν ἄντλῳ, τουτέστι, βαπτίζεις αὐτοῦ τὴν ὕβριν τῷ ὕδατι καὶ τῇ ἀφανείᾳ. ὡς Ὅμηρος (Odyss. ο. 478.)

Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλία κῆτος. (G. κῆυξ.) ὁ δὲ νοῦς ὅλος· σὺ, ὦ Ἡσυχία, τοὺς ἀλαζόνας καὶ τοὺς ὑβριστὰς ἀφανίζεις καὶ ἀμαυροῖς.

15. Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν] ἣν οὐδὲ ὁ Πορφυρίων γίγας ἤσθετο παρὰ τὸ καθῆκον ἐξερεθίζων, διόπερ καὶ ἀνῃρέθη. ὁ δὲ νοῦς· ἥντινα τὴν Ἡσυχίαν ἀποστραφεὶς καὶ παρὰ τὸ δέον ἐρεθίζων οὐδὲ ὁ Πορφυρίων ἔγνω. διὸ καὶ ἀπώλετο.

17. Κέρδος δὲ φίλτατον] ὄνησίς ἐστι τῶν διδομένων, ὅταν τις παρ' ἐκόντος λαμβάνῃ. τὸ δὲ μετὰ βίας ἀγόμενον κέρδος ἀνόνητόν ἐστι. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι Πορφυρίων ἐπεχείρησεν ἀποστάσαι βοῦς Ἡρακλέους ἄκοντος αὐτοῦ.

19. Βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν] ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς τὸν μεγαλαυχήσαντα, φησὶν, ἐπὶ τῇ ῥώμῃ σφάλλει τῷ χρόνῳ· ὑποδείγματι δὲ τῷ Τυφῶνι ἐχρήσατο, καὶ τοῖς ἑξῆς.

22. Οὐδὲ μὰν βασιλεὺς γιγάντων] πάλιν συλληπτικῶς, δμᾶθεν. οὔτε γὰρ ὁ Τυφὼς καὶ ὁ Πορφυρίων ἐκραυνώθησαν, καὶ ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐτοξεύθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Τυφὼς Διοβλὴς γέγονεν, ὁ δὲ Πορφυρίων ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐτοξεύθη. ὁ δὲ τὸ τῷ ἑτέρῳ συμβεβηκὸς ὡς κατ' ἀμφοτέρων ἔφη.

25. Ὅς εὐμενεῖ νόῳ Ξενάρκειον] τὸν Ἀριστομένην φησίν. ἔστι δὲ Ξενάρκους υἱός. καὶ ὅτι Κίρραθεν εἴρηται, οὗ συντελεῖται ὁ ἀγὼν ὁ ἱππικὸς ὑπὸ Δελφῶν. ὁ δὲ νοῦς· ὃς τις ὁ Ἀπόλλων εὐμενεῖ νόῳ ὑπεδέξατο ἐν Δελφοῖς ἐστεφανωμένον τῇ δάφνῃ τὸν Ἀριστομένην.

29. Δωριεῖ τε κώμῳ] ἀντὶ τοῦ, τῷ τῶν Αἰγινητῶν ὕμνῳ. Δωριεῖς γὰρ ἀπὸ Ἄργους εἰς Αἴγιναν κατῴκησαν. τὸ δὲ, Χαρίτων ἑκάς, οὐκ ἔξω δὲ Χαρίτων ἡ Αἴγινα, οὐκ ἄχαρις, ἀλλὰ τελείαν ἔχει τὴν δόξαν ἐξ ἀρχῆς, καὶ οὐ νῦν μόνον.

31. Ἁ δικαιόστολις] ἡ δὲ δικαιόπολις νῆσος Αἴγινα οὐκ ἐξέπεσε τῶν Χαρίτων, φησὶ, θίγουσα ταῖς τῶν Αἰακιδῶν ἀρεταῖς.

35. Πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀείδεται] πολλοῖς μὲν γὰρ, φησὶν, ἀνυμνεῖται ἀγῶσι, καὶ ἐν ταῖς ὀξείαις μάχαις, γενναίους καὶ πολεμικοὺς ἀγαγοῦσα ἥρωας. διατρέπει δὲ καὶ ἐν ἀνδράσιν εὐβουλίας ἕνεκεν καὶ γνώμης.

40. Εἰμὶ δ' ἄσχολος] ἐν ἀσχολίᾳ, φησὶν, εἰμὶ, καὶ οὐκ εὐκαιρῶ, ὥστε πᾶσαν

τὴν τῆς Αἰγίνης μακρηγορίαν ἀναθεῖναι τῇ λύρᾳ καὶ τῷ ἡδεῖ ῥθέγματι, οἱονεὶ τῇ ᾠδῇ. ἢ οὕτως· οὐκ ἔστι καιρὸς τὰ ἐγκώμια τῆς Αἰγίνης καὶ τῶν Αἰακιδῶν λέγειν, μή τις ῥθόνος βλάψῃ με. οἱ δὲ οὕτως· οὐκ εὐκαιρῶ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἀρετὴν ἐμπεριβαλεῖν, ἢ περιλαβεῖν τῷ ὕμνῳ. δεῖ γάρ με τὸν νικηφόρον ἐπαινεῖν· εὐλαβοῦμαι δὲ, μὴ προσοχθὴς ἐῤῥθῇ ὁ λόγος μου.

43. Μὴ κόρος ἐλθὼν νείσῃ] ὑπερθέμενος, φησὶ, τὸ παρεκβάσει περὶ Αἰγίνης εἰπεῖν, μὴ κόρος ἐπιδράμῃ μοι, ὃ νῦν ἐξείληφα, ἔργον. Τὸ δὲ ἐν ποσί μου (sic) τρέχον, τουτέστι τὸ προόφατον· τί δέ ἐστι τοῦτο; ἡ νίκη· ταύτην ὑμνήσω. Ποτανὸν δέ φησιν, ἀντὶ τοῦ πετώμενον, ἐπεὶ τὰ ποιήματα εἰς πᾶσαν διικνεῖται πόλιν· ἢ μετέωρον· ἢ οὕτω· τὸ νῦν παρὰ ποσί μου ὄφλημα. τοῦτο νῦν τρέχον, καὶ μετὰ σπουδῆς, παραγινέσθω ταχὺ παρὰ τῇ ἐμῇ γνώμη. τὸ πᾶγμα γὰρ πτηνὸν καὶ τὸ χρέος γινέσθω, τουτέστι, τὸ ποίημα, ταῖς ἐμαῖς τέχναις, ὥστε καὶ διαπόντιον δύνασθαι εἶναι.

48. Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων] Θεόγνητος καὶ Κλειτόμαχος θεῖοι τοῦ νικηφόρου. Ὀλυμπιονίκης δὲ ὁ Θεόγνητος, ὁ Κλειτόμαχος δὲ Ἰσθμιονίκης. φησὶ δὲ αὐτὸν μὴ κατελέγχειν τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφοὺς, ἀλλὰ κατ' ἴχνη τούτων βαίνειν. ὁ δὲ νοῦς· τοῖς γὰρ παλαίσμασι τοὺς πρὸς μητρός σου θείους μεταδιώκων καὶ ζηλῶν, οὔτε τὸν Ὀλυμπίᾳ Θεόγνητον νικήσαντα καταισχύνεις, οὔτε τὴν Κλειτομάχου ἐν Ἰσθμοῖ νίκην, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, κατελέγχεις.

53. Αὔξων δὲ πάτραν Μιδυλιδᾶν] φατρία ἐν Αἰγίνῃ Μιδυλιδῶν, ἀπὸ Μιδύλου, προγόνου ἐπιδόξου γεγονότος. καὶ ἐν ἄλλοις αὐτός (Fragm. p. 104. Schn.)· "Μιδυλίδου δ' αὐτῷ γέννα." μαρτυρεῖ καὶ Ὅμηρος (Iliad. ν. 354.)·

Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη,

ἀντὶ τοῦ, φατρία. τῷ οὖν σῷ γένει, τοῖς Μιδυλίδαις, δόξαν προσέθηκας, ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τῶν δὲ Μιδυλιδῶν τὴν φατρίαν αὔξων τὸν λόγον φέρεις ἐκδίνων, ὃν εἶπέ ποτε Ἀμφιάραος, ἡνίκα ἐθεάσατο ἐν ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις παραμένοντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, ὁπότε ἀπὸ τοῦ Ἄργους τὴν δευτέραν ἐπάνοδον ἐπανῆλθον οἱ Ἐπίγονοι. ἢ οὕτω· τοῦτον, φησὶ, τὸν λόγον φέρεις, ᾧ Ἀριστόμενες, ὃν εἶπεν ὁ Ἀμφιάραος, ἰδὼν ῥαρσαλέως πολεμοῦντας τοὺς Ἐπιγόνους κατὰ τῶν Θηβαίων. Τί δὲ εἶπε; Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπειν ὅτε σώζουσι τὴν τῶν γονέων ἀρετήν. καὶ σὺ δὲ, φησὶ, τοὺς μήτρωας ζηλοῖς τῇ ἀθλήσει. ἢ οὕτω· τῇ φύσει τὸ συγγενὲς ἐκ πατέρων προθύμημα τοῖς παισὶν ἐπιπρέπει. Ὅμηρος (Iliad. ε. 253.)·

Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,

τουτέστι, συγγενικόν.

56. Ἰδὼν υἱοὺς Θηβαίων (sic) ἠνίξατο] ἀντὶ τοῦ ἀπεφθέγξατο. οὐ γὰρ αἰνιγματωδῶς εἶπε. καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. ν. 374.)·

Ὀδρυονεῦ, πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.

πῶς δὲ ταῦτά φησιν ὁ Ἀμφιάραος, εἰ μὴ ὅτι, ὅπου ζῶν κατεπόθη, κατά τινα θείαν ἐπίνοιαν (f. ἐπίπνοιαν) προσδιελέγετο τοῖς Ἐπιγόνοις.

64. Θεάομαι (sic) σαφὲς δράκοντα] τοῦτό φησιν, ὡς τοῦ Ἀλκμᾶνος ἔχοντος ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐπίσημον δράκοντα. θεωρῶ γὰρ, φησὶ, σαφῶς ἐν ταῖς Θήβαις τὸν Ἀλκμάονα, ποικίλον δράκοντα ἐπὶ τῆς καταπληκτικῆς ἀσπίδος διακινοῦντα. Διατί δὲ ὁ Ἀλκμάων εἶχεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος δράκοντα; ὅτι ἐπιτήδειον πρὸς οἰωνοὺς τὸ ζῶον, καὶ καταδῦνον εἰς τὰς ὀπὰς τῆς γῆς. μάντις δὲ καὶ ὁ Ἀμφιάραος, καὶ κατίδυ καὶ αὐτὸς ὑπὸ γῆν. ὁ δὲ παῖς σημεῖον τῆς τοῦ πατρὸς ἔσωζε τέχνης· ἢ καθὸ ἦν ἀπὸ Μελάμποδος. ἰσ-

τοροῦσι δὲ δύο δράκοντας διαλείξαι τὰς ἀκοὰς τοῦ Μελάμποδος καὶ διατρῆσαι [πρὸς ἄλληλα]. διὸ καὶ δοκεῖ αἰσθάνεσθαι τῆς τῶν ἀλόγων ζώων φωνῆς.

68. Ὁ δὲ κάμὼν προτέρᾳ τάξῃ] ὁ δὲ τῷ προτέρῳ πάθει καμὼν καὶ τὸν στρατὸν ἀπολέσας Ἄδραστος νῦν κρείσσονος οἰωνοῦ ἐνίσχεται ἀγγελίᾳ. νικήσει γὰρ τῇ μάχῃ. τὸ δὲ κατὰ τὸν ἴδιον οἶκον ἐναντίως πράξει. πρότερον μὲν γὰρ ἰσώθη μόνος, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν στρατιάν, πάντων σωθέντων, αὐτὸς μόνος τὸν υἱὸν ἀπέβαλεν Αἰγιαλέα, ὥς φησιν Ἑλλάνικος, λέγων ἐν Γλίσαντι τὴν συμβολὴν γεγενῆσθαι. ἢ οὕτως· ὁ δὲ καμὼν Ἄδραστος τῇ προτέρᾳ συμφορᾷ, νῦν βελτίονος ἔχεται τύχης, τῇ τοῦ ὄρνιθος ἀγγελίᾳ καὶ κληδόνι. οἰωνιστὴς γὰρ ὁ Ἀμφιάραος.

74. Μόνος (sic) γὰρ ἐκ Δαναῶν] μόνος γὰρ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Θηβαίου στρατοῦ, τελευτήσαντος τοῦ υἱοῦ τὰ ὁπλα συναγαγὼν καὶ συλλίξας ἀφίξεται εἰς τὸ Ἄργος σὺν τῷ στρατοπέδῳ ἀβλαβεῖ καὶ περισωθέντι. ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ στρατιᾷ οἱ μὲν ἄλλοι ἐξ στρατηγοὶ ἀπώλοντο, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ὅτε οἱ Ἐπίγονοι, μόνος ὁ Ἀδράστου παῖς Αἰγιαλεὺς ἀπώλετο. οὕτω καὶ ἐξ αὐτοῦ φασιν Ἀδράστειαν κληθῆναι τὴν Νέμεσιν. Ἄξαντος δὲ ἀγυιὰς (v. 77.) τὸ Ἄργος φησὶν, ὅτι Ἄξας, ὁ Λυγκέως, Ταλαοῦ παπὴρ, ἐξ οὗ ὁ Ἄδραστος, ᾤκησε τὸ Ἄργος, εἶτα μετέστη εἰς Εὔβοιαν. ὅτι δὲ Λυγκέως Ἄξας, ἐξ ἐκείνου δῆλον· "σφαγὰς δὲ Δαναοῦ παρθένων Λυγκεὺς φυγὼν Ἄξαντα φύει, διάδοχον τυραννίδος."

79. Χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς] ὡς ἀπὸ τοῦ χοροῦ, τὸ πρόσωπον μιμουμένου τοῦ νενικηκότος. ταῦτα δὲ εἴρηκεν ὡς ὑπάρχοντος ἥρωος καὶ γειτνιῶντος τῇ τοῦ νικηφόρου οἰκίᾳ. προσυποτίθεται δὲ, ὅτι καὶ ὑπήντησε πορευομένῳ εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τῆς μαντείας ἐφήψατο καὶ αὐτὸς ὢν μάντις. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων, ὅτι ἐγίγνετ τις μαντεία περὶ τῆς νίκης αὐτοῦ. Ἄλλως. ἐφηδόμενος δὲ καὶ αὐτὸς τὸν Ἀλκμάονα στεφανῶ τῇ φόδῃ, ὅτι δή μοι ὁ τούτου πατὴρ Ἀμφιάραος γείτων ἐστὶ καὶ φύλαξ τῶν ἐμῶν κτημάτων, καὶ ὅτι ἀπιόντι εἰς τὸν τῆς γῆς ὀμφαλὸν, τουτέστιν εἰς τὴν Πυθῶνα, ἀπήντησε, καὶ τῶν μαντευμάτων ἐφήψατο τοῖς συγγεννηθεῖσιν αὐτῷ. συχὸν δὲ λέγει συγγόνοις τέχναις.— Ἄλλως. τῇ Ἀριστομένους εἰκὶς παρίδρυτο Ἀλκμάονος ἡρῷον. ἴσως δὲ καὶ τῇ αὐτοῦ μαντείᾳ χρησάμενος ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἐστορεύθη καὶ ἐνίκησε.

88. Τὺ δ' ἑκατηβόλε] σὺ δὲ, ὦ Ἄπολλον, τὸν πάντας δεχόμενον ἐν τῷ Πυθῶνι νεὼν εὐδόξως διανέμων, τοῦτο μὲν τὸ κλέος τῆς νίκης αὐτόθι ἐν τῷ Πυθῶνι παρέσχες· ἐν Αἰγίνῃ δὲ περὶ τούτων ἐνίκησε τὰ Δελφίνια, Ἀπόλλωνος ἀγῶνα. πρὶν γὰρ λαβεῖν τὰ Πύθια, νενίκηκεν ἐν οἴκῳ, τουτέστιν ἐν Αἰγίνῃ, ἀγῶνα ἱερὸν Ἀπόλλωνος, πένταθλον. ἄγεται δὲ ἐν Αἰγίνῃ Δελφίνια Ἀπόλλωνι. τὸ δὲ ὑμαῖς (v. 95.) ἀντὶ τοῦ, ταῖς σαῖς, καὶ πλεονάζει τούτῳ ὁ Πίνδαρος. τιμᾶται δὲ σφόδρα ἐν Αἰγίνῃ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις.

95. Ἑκόντι δ' εὔχομαι νόῳ σοὶ δὲ, ὦ Ἄπολλον, εὔχομαι ἑφορᾶν σε ἕκαστον τῶν ποιημάτων, ὅσα κατά τινα ἁρμονίαν ἐπέρχομαι καὶ γράφω. Καὶ ἄλλως· ἤτοι διαβεβαιοῦμαι καὶ εὔχομαί σοι, ὦ Ἄπολλον, καθ' ἁρμονίαν πρὸς πάντα ἔρχεσθαι πράγματα, οἷον, πρὸς μηδὲν πλημμελῶς ἔρχεσθαι.

99. Κώμῳ μὲν ἀδυμελεῖ] τῷ μὲν χορῷ ἡμῶν δικαιοσύνη παρίστηκε, τουτέστιν, οὐ ψευδόμεθα, εἷς λέγομεν περὶ τοῦ Ἀριστομένους, ἤτοι, δικαίως κωμάζεται ὁ Ἀριστομένης καὶ ἐπιτηδείως. ἀγαθὸς γάρ ἐστι. τὴν δὲ τῶν μετὰ ταῦτα ἐπιστροφὴν παρὰ τῶν Θεῶν εὔχομαι ἀνεπίφθονον ἐπὶ ταῖς ὑμετέραις εὐχαῖς γενέσθαι. ὁ δὲ Ξενάρκης πατὴρ τοῦ νικηφόρου.

103. Εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται] εἰ γάρ τις, φησὶν, ἀγαθὰ κέκτηται μὴ σὺν πολλῷ πόνῳ, ἀλλὰ ῥᾳδίως, τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων δοκεῖ σοφὸς ὢν ἐν ἄφροσι τὸν ἑαυτοῦ βίον κορύσσειν, τουτέστιν αὔξειν, ταῖς ὀρθοβούλοις ἑαυτοῦ ἐπιτεχνήσεσιν. ἢ οὕτως· εἴ τις ἄνευ πόνου ἀγαθόν τι περιεκτήσατο, τοῦτον οἱ πολλοὶ τῶν ἀφρόνων δοκοῦσι σοφὸν εἶναι, καὶ τοῦτο ἐκ τῆς σοφίας δοκεῖ οὕτω περιποιεῖσθαι. ἐγὼ δέ φημι τοῦτο

ἐν θεῷ εἶναι, καὶ ἐστὶ τὸ δαιμόνιον αἴτιον τῆς κτήσεως. Τὸ δὲ, πέπαται, ἀντὶ τοῦ, κέκτηται. Ὅμηρος (Iliad. δ. 433.)· "Πολυτάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ," τουτέστι, πλουσίου.

107. Τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται] ταῦτα δὲ, φησὶν, οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώποις, τὰ ἐκ περιουσίας κτήσασθαι· τὸ δαιμόνιον δὲ ἑκάστῳ παρέχει.

109. Ἄλλοτε δ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων] ἐπεὶ προεῖπεν, ὅτι ὁ δαίμων παρέχει πάντα, ἐπήγαγεν, ὅτι ποτὲ μὲν ἄλλοτε, ἄλλον ὑψηλὸν ποιῶν, ἄλλοτε δὲ ὑποχείριον, καὶ οἰκτρὸν καὶ ταπεινόν.

111. Μέτρῳ καταβαίνει] ἀντὶ τοῦ, καταβαίνειν ποιεῖ. μεμετρημένα ἑκάστῳ τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ παρέχεται, οὔποτε τῶν ἐν μονίμῳ τύχῃ κρατῶν.

113. Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον] ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ, Ἡραίων ἀγομένων, κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἄργει ἀγῶνος. ἄποικοι γὰρ Ἀργείων Αἰγινῆται. Δίδυμος δέ φησι τὰ Ἑκατόμβαια αὐτὸν νῦν λέγειν ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινητῶν, διὰ τὴν συγγένειαν.

115. Νίκαισι τρισσαῖς (sic)] σὺν ταῖς τρισὶ ταύταις νίκαις καὶ τὰ Πύθια νικήσας· τέτρασι σώμασι σῶν ἀναγωνιστῶν ἄνωθεν ἐνέπεσεν, ἥττονα αὐτῶν φρονεῖν. Τὸ δὲ, δαμάσαις (sic) ἔργῳ, ἀντὶ τοῦ, μετ' ἔργου καὶ ἐνεργείας πολλῆς καθυποτάξας σαυτῷ.

119. Τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς] οἷς τισι, τοῖς ἡττηθεῖσιν, ἐκ τῆς Πυθίας ἡ ἀνακομιδὴ οὔτε ἡδεῖα, οὔτε προσηνὴς ἐγένετο· οὔτε ἐλθόντων αὐτῶν ἐπὶ τὴν πατρίδα περὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς γονεῖς γέλως γλυκὺς χάριν ἐκίνησε τὴν ἐκ τῆς νίκης· ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου λύπη καὶ συμφορὰ περὶ τὸν οἶκον τῶν ἡττηθέντων γέγονεν. Ἄλλως. εὐλαβοῦνται καὶ φεύγουσι τοὺς ἐχθροὺς τῇ τῆς ἥττης συμφορᾷ δακνόμενοι.

126. Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν] ὁ δὲ νεωστὶ καλὸν καταπραξάμενος καὶ νικήσας, ἀπὸ μειγάλης ἀζοότητος καὶ εὐδαιμονίας ἐκ τῶν εὐτυχηθεισῶν ἐλπίδων ὑφοῦται, ταῖς ταχυίαις αὐτοῦ ἐπαιρόμενος ἀνδρείαις, ἔχων καὶ κρείττονα πλούτου τὴν φροντίδα, τουτέστι τὴν νίκην. Ἄλλως. ὁ δὲ καλῶς πράξας, ὑπὸ τῶν ἐλπίδων μετέωρος φέρεται.

131. Ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν τὸ περπνὸν αὔξεται] λείπει χρόνῳ, τουτέστι, χρόνον μικρὸν αὔξει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ καταβάλλει, ἢ τυχοῦσα προφάσις. ἔξωθεν οὖν προσληπτέον τὸ, χρόνῳ. ἐν ὀλίγῳ δὲ χρόνῳ, φησὶ, τὸ τῶν ἀνθρώπων ἡδὺ καὶ καλὸν εἶναι δοκοῦν αὔξεται καὶ παραμένει· οὕτω δὲ καὶ πάλιν ταχέως αὐξηθὲν τὸ ἀγαθὸν ἀφανίζεται, ἀηδεῖ τινι γνώμῃ καὶ πείρᾳ σεσεισμένον καὶ ἡττηθέν.

135. Ἐπάμεροι, τί δέ τις; τί δ' οὔτις;] τῶν ἐφημέρων ἀνθρώπων, τί ἄν τις εἴποι, ὅτι ἔστι τις, ἢ πάλιν, ὅτι οὐκ ἔστι. ταχέως μὲν γάρ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι τὶς οὗτος, ταχέως δὲ, ὅτι οὐδείς, διὰ τὴν μετάπτωσιν τῶν πραγμάτων. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐπιφέρει, ὅτι σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι, εὐ τῇ ἐμφάσει χρώμενος, ὡς ἄν τις εἴποι, τοῦ ἀσθενοῦς τὸ ἀσθενέστερον. οὐ γὰρ οἷον ἀνθρώπου ὄναρ ἐστὶν, ἀλλὰ σκιᾶς ἀνθρώπου. ἢ οὗτος· ἐπάμεροι ὦ ἄνθρωποι, τίς ἐστιν ὁ δοκῶν εἶναι καὶ μέγας καὶ πλούσιος; τίς δὲ ὁ νομιζόμενος οὐδεὶς καὶ εὐτελής; ὀνείρατα σκιᾶς ἐσμεν οἱ ἄνθρωποι.

136. Ἀλλ' ὅταν αἴγλα Διόσδοτος ἔλθῃ] ἀλλ' ὅταν ἐκ Διὸς δεδομένη αἴγλη ἐπέλθῃ, τουτέστιν, ὅταν ὁ Ζεὺς ἐπιλαμπρύνῃ, ἡδὺς ὁ βίος γίνεται τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' ὅταν αἴγλη τις καὶ φῶς ἐκ Διὸς παραγένηται, λαμπρὸν φάος ἔπεστι κατὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ προσηνὴς ὁ βίος καὶ ἡ ζωή· ἐπιμέμφονται δέ τινες τῷ Πινδάρῳ, ὅτι ἐγκώμιον γράφων ὀρηνεῖ τὸν ἀνθρώπινον βίον.

140. Αἴγινα, φίλα μᾶτερ] τὸν λόγον πρὸς τὴν ἡρωΐδα ἀπέστρεψεν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ νῆσος. ὁ δὲ νοῦς· ὦ προσφιλεστάτη μῆτερ, Αἴγινα, τὴν ὁμώνυμόν σοι πόλιν φύλασσε,

καὶ περίπτε σὺν ἐλευθερίᾳ, φύλασσε δὲ σὺν τῷ Διΐ, καὶ τῷ βασιλεῖ Αἰακῷ καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ ἥρωσιν. ἢ οὕτω· τοῦτο ἐκ τοῦ χοροῦ λέγοιτο ἄν, ὥστε τὴν Αἴγιναν μητέρα τῶν χορευόντων λέγεσθαι. ἐλευθέρῳ δὲ στόλῳ, ἀντὶ τοῦ ἐλευθέρᾳ στάλσει, ἢ στάσει καὶ σχήματι, μὴ ταραττομένῃ ὑπ' ἄλλοις.

Αἴγινα φίλα μᾶτερ] προσφωνεῖ τῇ ἡρωΐδι.

CARMEN IX.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἐννάτου τῶν Πυθίωνε ᾠδους.

Της ἐννάτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ιέ. Τὸ ά ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β′ τροχαϊκὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, εἰς ἴαμβον καταλῆγον. Τὸ γ′ Ἀρχιλόχειον, ὅμοιον τῷ· Ἐρασμονίδα Χαρίλαε. Τὸ δ′ πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ έ τὸ αὐτὸ τῷ γ′, ἀλλὰ τοῦτο δωδεκάσημον, τὸ δὲ γ′ ἑνδεκάσημον. Τὸ ς′ δίμετρον ἐπιχοριαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ζ′ δίμετρον Ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος ἀκατάληκτον. Τὸ ή δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ′ τρίμετρον δακτυλικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ί δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιά τὸ αὐτὸ τῷ γ′ καὶ έ. Τὸ ιβ′ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιγ′ τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον. Τὸ ιδ′ τὸ αὐτὸ τῷ ιγ′. Τὸ ιέ ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ἐστὶ ιδ′. Τὸ ά Πινδαρικόν. ἔστι δὲ ἐγκωμιολογικόν. Τὸ β′ δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ γ′ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ′ πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ έ ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ς′ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ′ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ή ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ′ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀνακλώμενον. Τὸ ί Πινδαρικόν, παρὰ τὸ πρῶτον Σαπφικόν· καὶ ἰαμβέλεγος. Τὸ ιά ἰαμβέλεγος μετατεθεικὼς τὴν τελευταίαν ἐπὶ τὴν πρώτην συλλαβήν. Τὸ ιβ′ τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον. Τὸ ιγ′ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ιδ′ ὅμοιον τῷ πρώτῳ.

Τελεσικράτει Κυρηναίῳ.] Γράφει τῷ προειρημένῳ τὴν ᾠδὴν νικήσαντι τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Πυθιάδα. ἐνίκησε μέντοι καὶ σταδίου τῇ λ′ Πυθιάδι. οὐ φαίνεται δὲ ὁ

Πίνδαρος ταύτης τῆς νίκης μνημονεύων, ἴσως, ὅτι προφθάσας [τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης] ἔγραψεν. Ἄλλως. γράφεται Τελεσικράτει Κυρηναίῳ, νικήσαντι τὴν κή Πυθιάδα, ὁπλίτῃ, τῇ δὲ λ' σταδίου· παρὸ δὴ οὐ μνημονεύει τῆς ἐν τῷ σταδίῳ νίκης. τούτου δὲ ἀνάκειται ἐν Δελφοῖς ἀνδριὰς, ἔχων κράνος. ἐκ προγόνων δέ ἐστι δρομεύς. Ἀλεξίδαμον γάρ φησιν αὐτοῦ εἶναι πρόγονον Λίβυν, ἐλθόντα ἐπὶ τὴν Ἀνταίου θυγατέρα καὶ ἀγωνισάμενον. πολλοὶ δὲ ταύτης μνηστῆρες.

1. Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν] χαλκάσπιδά φησιν, ὅτι σὺν ἀσπίσι χαλκαῖς τὸν ὁπλίτην ἔτρεχον δρόμον. τὸ ἑξῆς δέ· σὺν βαθυζώνοις Χάρισιν. ὁ νοῦς· βούλομαι τὸν Πυθιονίκην Τελεσικράτην ἐγκωμιάζων σὺν τοῖς βαθυζώνοις Χάρισιν ἀνυμνεῖν, εὐδαιμονέστατον ἄνδρα, στέφανον καὶ δόξαν ὄντα τῆς ἱππικῆς Κυρήνης.

6. Τὰν ὁ χαιτάεις] εἰς τὴν ἡρῷδα, ἀφ' ἧς τοὔνομα ἔλαβεν ἡ πόλις Κυρήνη, μετάγει τὸν λόγον. ἀπὸ δὲ Ἡσίοδον τὴν ἱστορίαν ἔλαβεν ὁ Πίνδαρος, ἧς ἡ ἀρχή (Fragm. p. 445. Lips. cf. Ruhnk. Ep. crit. p. 107.)·

Ἠοίη Φθίη, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσα,
Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

ὁ δὲ νοῦς· ἤνεγκε τὴν Κυρήνην ὁ κομήτης Ἀπόλλων ἐκ τῶν ὑψηλῶν τοῦ Πηλίου κόλπων ἥρπασε καὶ ἤνεγκε χρυσῷ δίφρῳ τὴν θηρευτικὴν καὶ ἀγρευτικὴν παρθένον.

11. Τόθι νιν πολυμήλου] ἔνθα αὐτὴν τῆς πολυπροβάτου καὶ εὐκάρπου γῆς ἔθηκε δέσποιναν, [καὶ] οἰκεῖν θάλλουσαν καὶ γαυριῶσαν τὴν ἐπέρασιον τρίτην μοῖραν τῆς ἠπείρου γῆς, τουτέστι τὴν Λιβύην. τρίτην δὲ εἶπε βίζαν γῆς τὴν Λιβύην, διὰ τὸ μερίζειν τινὰς ὅλην τὴν οἰκουμένην εἰς Ἀσίαν, καὶ Εὐρώπην, καὶ Λιβύην. εἰς ἔπαινον δὲ καὶ τοῦτο εἴληφε· τουτέστιν, ὅτι ἡ Λιβύη τρίτον ἐστὶ τῆς οἰκουμένης καθ' αὐτὴν, καὶ οὐ τῇ Ἀσίᾳ συνταττομένη.

16. Τὰ πίδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτη] ζητεῖται, διατί καὶ ἐνταῦθα ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκεται συμπροκάμπουσα τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἐφαπτομένη τοῦ δίφρου; καὶ ἤτοι, ὅτι μετέρχεται τὰ γαμήλια ἡ θεὸς ἔργα. Ὅμηρος (Iliad. ε. 429.)·

Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

ἢ, ὡς αὐτός φησι (v. 91.), κῆπος Ἀφροδίτης ἡ Λιβύη. καὶ ἴσως διὰ τὸ ἐπέρασιον τῶν χωρίων· οὐκ ἔχομεν γὰρ ἐξ ἱστορίας δεῖξαι, ὅτι ἱερὰ ἦν ἡ Λιβύη τῇ θεῷ. ὁ δὲ νοῦς· ὑπεδέξατο δὲ ἡ λευκόπηχυς Ἀφροδίτη τὸν Δάλιον ξένον, τουτέστι τὸν Ἀπόλλωνα, κούφως καὶ ἠρεμαίως τῶν θείων ὀχημάτων τῇ χειρὶ αὐτῆς ἁπτομένη. ξένον δὲ ἔφη τῇ Κυρήνῃ τὸν Ἀπόλλωνα, διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιδημῆσαι. διὰ τιμῆς δὲ ἄγουσι τὸν θεόν.

19. Καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς] καὶ δὴ αὐτῶν ταῖς γλυκυραῖς κοίταις ἐπέρασιον ἔβαλεν αἰδῶ, κοινὸν ἁρμόζουσα τὸν μιχθέντα γάμον τῷ θεῷ καὶ τῇ τοῦ Ὑψέως κόρῃ, Κυρήνῃ.

24. Ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων] ὅστις ὁ Ὑψεὺς τῶν ἀνδρειοτάτων Λαπιθῶν βασιλεὺς ἐτύγχανεν ἐξ Ὠκεανοῦ δεύτερος κατάγων τὸ γένος. ἐξ Ὠκεανοῦ γὰρ Πηνειὸς ὁ ποταμὸς, ἀφ' οὗ ἐγένετο ὁ Ὑψεύς.

26. Ὃν ποτε Πίνδου κλεεννατς ἐν πτυχαῖς] τῷ Θετταλικῷ ὄρει. Πίνδος γὰρ ὄρος Περῥαιβίας, ἡ δὲ Περῥαιβία τετράπολις τῆς Θεσσαλίας. τὸ δὲ, Ναΐς εὐφρανθεῖσα, ἀντὶ τοῦ, παννυχίσασα διὰ τὴν εὐφροσύνην. Ναΐδος δὲ καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψέα Φερεκύδης, Ἀκέσανδρος δὲ Φιλλύρας τῆς Ἀσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τὸν Ὑψέα. ὁ δὲ νοῦς· ὄντινα τὸν Ὑψέα ποτὲ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς τοῦ Πίνδου ἡ Ναΐς εὐφρανθεῖσα τῇ τοῦ Πηνειοῦ μίξει ἐγέννησε Κρέουσα, Γῆς οὖσα θυγάτηρ.

31. Ὁ δὲ τὰν εὐώλενον Θρέψατο] ὁ δὲ Ὑψεὺς τὴν λευκόπηχυν Κυρήνην ἀνέθρεψεν. ἔσχε δὲ ταύτην ἐκ Χλιδανώπης. οὐ μόνον δὲ Κυρήνην ἔσχεν, ἀλλὰ καὶ Ἀλκαίαν.

33. Ἃ μὲν, οὔθ' ἑστῶν παλιμβάμους] ἀντὶ τοῦ, παλιμπορεύτους. αἱ γὰρ ἔρῃαι ὑφαίνουσαι προπορεύονται, καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν πορεύονται τόπον, καὶ ὑποστρέφουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος (Iliad. α. 31.)·

Ἴστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λίχος ἀντιόωσαν.

Οἰκουριῶν δὲ, ἤτοι οἰκοδεσποινῶν, οἱονεὶ τῶν ἤδη γεγαμημένων καὶ ἀρχουσῶν οἰκίων. ὁ δὲ νοῦς· αὕτη μὲν οὖν ἡ Κυρήνη οὔτε τὰς παλιμπορεύτους ἐφίλησε τῶν ἱστῶν ὁδοὺς, οὔτε τῶν δείπνων τὰς τέρψεις, ἢ τῶν ἑταιρῶν, τῶν τοῦ οἴκου δεσποζουσῶν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, οὐχ εἵλετο τὰς τέρψεις.

37. Ἀλλ' ἀκόντεσσί τε χαλκέοις] ἀλλὰ χαλκοῖς δόρασι καὶ ξίφει μαχομένη ἐπόρθει καὶ ἀνῄρει τοὺς ἀγρίους θῆρας, πολλὴν ἡσυχίαν καὶ εἰρήνην ταῖς πατρῴαις παρέχουσα βουσίν. ἀναιρουμένων γὰρ τῶν ἀγρίων θηρῶν, εὐμαρῶς καὶ ἀδεῶς τὰ ἥμερα τῶν ζώων νέμεται.

42. Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν] καὶ τὸν ἑωθινὸν δ' ὀλίγον ἐπερχόμενον τοῖς βλεφάροις ἡδὺν ὕπνον ἀφανίζουσα καὶ ἀναλίσκουσα. τὸ γὰρ, ῥέποντα, ἀντὶ τοῦ ἐπερχόμενόν φησιν. ἔξωθεν δὲ προσυπακουστέον τὸ, ἐθήρα. ὁ δὲ λόγος· οὕτως ἐμμανῶς εἶχε περὶ τὴν θήραν, ὡς καὶ περὶ ἡμέρας θηρᾶν, καὶ μὴ κοιμᾶσθαι τὸν ἑωθινὸν ὕπνον. — Ἄλλως. τοῦτό φησιν, ὡς τὰς νύκτας ὅλας περὶ τὰ κυνηγέσια γινομένης αὐτῆς, περὸς ὄρθρον δὲ κοιταζομένης. οὗτος γάρ ἐστιν ὁ πρὸς τὴν ἕω ῥέπων ὕπνος. οἱ δὲ ἄστοπον εἶναι λέγουσι, δι' ὅλης νυκτὸς καὶ μέχρι τοῦ ἑωθινοῦ θηρᾶν αὐτήν. οὐ γὰρ οἷόν τε νυκτὸς, σκότου ὄντος, θηρᾶν, ἀλλ' εἰ (G. ἢ) ἄρα περὶ τὸν ὄρθρον.

45. Κίχε νιν λέοντί ποτ'] κατέλαβε δὲ ἐν τῷ Πηλίῳ ποτὲ τὴν Κυρήνην ὁ Ἀπόλλων τῷ ἰσχυρῷ ἄνευ δόρατος μόνην διαμαχομένην λέοντι. καὶ Καλλίμαχος (H. in Apoll. 92. sq.)·

— — — ἔνθα λέοντα
Ὑψῆϊς κατέπεφνε βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.

50. Σεμνὸν ἄντρον, Φιλλυρίδα, πρόλιπὸν τ] τὸ σεμνόν σου σπήλαιον, ὦ Κένταυρε, καταλιπὼν ἐλθὲ καὶ θαύμασον τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς, ὁποίαν νίκην ἐπάγει τῇ ἑαυτῆς κεφαλῇ ἡ νεᾶνις, τοῦ καμάτου ὑπερτέραν ἔχουσα τὴν ἑαυτῆς ψυχὴν, οἱονεὶ οὐ κάμνουσα πρὸς τὸ καταπαλαῖσαι τὸν λέοντα· ἀλλ' οὐδὲ φρένες ἐχειμάσθησαν αὐτῆς αἱ φρένες. Ἄλλως. αὕτη ἀπαρθὴς οὖσα, τὴν ψυχὴν ὑπερθεν ἔχουσα τοῦ μόχθου, τουτέστιν οὐ νικωμένη τῷ μόχθῳ, οἵαν φιλοτιμίαν ἐπάγει τῇ ἑαυτῆς κεφαλῇ.

58. Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν] τίς δὴ ἀνθρώπων αὐτὴν ἐγέννησεν; ἀπὸ ποίας δὲ φύσεως καὶ γέννης ἀποσπαρθεῖσα καὶ γεννηθεῖσα, τῶν συμφύτων ὁρῶν τοὺς κευθμῶνας ἔχει, ἀντὶ τοῦ θηρᾷ. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν ἀποσπωμένων ἀπὸ τῶν φυτῶν.

61. Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου] γεύεται δὲ καὶ ἐφάπτεται ἀπείρου καὶ πολλῆς ἀνδρείας, οἷον, ἰσχυρά ἐστιν. Ὅμηρος (Iliad. υ. 258.).

Γευσόμεσθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν,

ἀντὶ τοῦ πολεμήσομεν. ἀπείρου δὲ φησιν, ἀντὶ τοῦ, πέρας οὐκ ἐχούσης διὰ τὸ μέγεθος. τὸ δὲ ἑξῆς· ἆρα ὅσιόν ἐστι, τὴν χεῖρα προσενεγκεῖν, καὶ δρέψαι τὴν παρθενίαν αὐτῆς; ὁ γὰρ λόγος ἐρωτηματικὸς, παρ' Ἀπόλλωνος ἐν ἤθει λεγόμενος. ἆρα ὅσιόν ἐστι τὴν ἔνδοξον χεῖρα αὐτῇ ἐπενεγκεῖν, καὶ ἐκ τῶν κοιτῶν ἡδείαν βοτάνην ἀποκεῖραι; ἤτοι, διαπαρθενεύ-

σαι αὐτὴν καὶ ἐξ αὐτῆς γεννῆσαι παῖδα; τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, κεῖραι μελιηδέα ποίην. ἢ μεταφορικῶς εἴρηκε τὴν ἀκμὴν, ἢ τὴν παρθενίαν, μελιηδέα ποίην.

65. Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενὴς] ζαμενὴς νῦν ὁ σεμνὸς, ἢ ὁ ἰσχυρός. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα εὐθὺς ὁ σεμνὸς * Κένταυρος τῇ ἀγανῇ ἑαυτοῦ ὀφρύϊ προσηνὲς καὶ ἡδὺ γελάσας ἀνταπεκρίνατο. Ἄλλως. χλιαρόν φησι τὸ πολὺ καὶ κεχαλασμένον. χλιδὸν γὰρ λέγουσι τὸ πλῆθος. ἢ προσηνὲς καὶ ἡδὺ, παρὰ τὸ χλιαρόν. τὰ μὲν γὰρ ἀπηνῆ τοῖς ψυχροῖς παραβάλλουσι, τὰ δὲ προσηνῆ καὶ τερπνὰ τοῖς θερμοῖς, διὰ τὴν γενομένην διάχυσιν. οὕτως οὐκ ἐπιπολὺ γελάσας· οὐ γὰρ ὡς οἱ σκυθρωπάζοντες συνηγμένας εἶχε τὰς ὀφρῦς. τὸ δὲ, μῆτιν ἐὰν, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν, οἱονεὶ ἐπιμειδιάσας, ἵνα μὴ δῶμεν αὐτὸν πολὺ καὶ ἄκαιρον γελάσαντα.

68. Κρυπταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς πειθοῦς] ἕκαστος, φησὶ, κρύπτει τοὺς λόγους, οὓς περὶ συνουσίας † ἔοικε παρεγχειρεῖν ὁ Χείρων τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπεὶ προεῖπεν ἐκεῖνος· ὅσια κλυτάν οἱ χεῖρα προσενεγκεῖν; ἢ οὕτως ἀποδονέον· σὺ, Ἀπόλλων, ἐρωτᾷς με, εἰ ὅσια, κλυτὰν χεῖρά οἱ προσενεγκεῖν, ὃ ὧν τὸ ἐνόμενον εἰδώς. μάντις γὰρ εἶ. ἀλλ' ἐπεὶ αἰσχυνόμεθα περὶ τούτων λέγειν, καὶ κρυπτῶς ταῦτα ἐνεργεῖται, καὶ σὺ αἰδούμενός με ἐρωτᾷς. ἐπίστασαι γὰρ μάντις ὤν. Ἄλλως. τῆς περὶ τὰς γυναῖκας, φησὶ, πειθοῦς, ὦ Ἀπολλον, κρυπταί εἰσι τῶν ἱερῶν συνουσιῶν αἱ κλεῖς. ἐν θεοῖς γὰρ καὶ ἀνθρώποις ὁμοίως ἐστὶ τοῦτο. ἀπερυθριῶν γὰρ ἡμῶν ἕκαστος αἰσχύνεται ἐκ τοῦ φανεροῦ περὶ ἀφροδισίων διαλέγεσθαι. ἢ οὕτως· αἰσχύνονται γὰρ οἵ τε ἄνδρες καὶ οἱ θεοὶ τοπρῶτον ἐκ τοῦ φανεροῦ τῆς ἡδείας κοίτης τυχεῖν. ἢ οὕτως· αἰδοῦνται, ὦ Ἀπολλον, οἵ τε ἄνδρες καὶ οἱ θεοὶ φανερῶς τὸν ἔρωτα λέγειν.

75. Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν] καὶ γάρ σε, ὃν οὐ θεμιτὸν, φησὶν, οὐδὲ δυνατὸν ψεύσασθαι, παρέστρεψεν ὁ προσηνής σου τρόπος, ἐρωτᾷν με περὶ τοῦ Κυρήνης γένους καὶ τῆς μίξεως, καίπερ εἰδότα ἀκριβῶς πάντα. ἢ οὕτως· ἢ αἰδὼς ἐποίησέ σε, τὸν μάντιν, πυνθάνεσθαι, ὃν οὐδεμία διαφεύγει ἀλήθεια, πάντα δὲ τὰ μέλλοντα προγινώσκειν.

77. Κούρας δ' ὁπόθεν γενεὰν] ὁ λόγος ἠθικός· ἐμὲ ἐρωτᾷς, ὦ δέσποτα Ἀπολλον, πόθεν τῆς κόρης ἡ γέννα, καὶ τίνες οἱ γονεῖς; ὅστις πάντων τῶν ὑπὸ τὸν βίον οἶδας τὸ τέλος, καὶ πάσας τὰς ὁδοὺς, καὶ ὅσα ἐν τῷ ἔαρι φύλλα ἀναφύει.

86. Κῶτι μέλλει, ἔσσεται (sic)] καὶ πόθεν τὴν ἀρχὴν μέλλει λαμβάνειν, καλῶς καὶ ἀπταίστως καθορᾷς. ἀπὸ κοινοῦ, ὃς ταχὺ πάντα οἶδας καὶ δύνασαι, ἐμὲ περὶ τῶν τῆς κόρης γονέων ἐρωτᾷς;

88. Εἰ δὲ χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίζαι] εἰ δὲ χρὴ καὶ σοφῷ σοι ὄντι ἐξισωθῆναι, ἐρῶ. ἢ οὕτως· εἰ δὲ χρὴ ἐξισωθῆναί σοι, καὶ μαντεύεσθαι, ὡς σὺ μαντεύῃ, ἐρῶ.

89. Ἰησο βᾶσσαν τάνδε] παραγενοῦ ταύτῃ πόσις, ταύτην τὴν βᾶσσαν, καὶ τὸ σπήλαιον, ἔξωθεν δὲ τὸ, καταλιπών. μέλλεις γὰρ αὐτὴν διὰ τοῦ πόντου εἰς τὸν τοῦ Διὸς ἔξοχον κῆπον ἐνεγκεῖν. λέγει δὲ τὴν Λιβύην Διὸς κῆπον, διὰ τὸ πλησιάζειν τῇ Αἰγύπτῳ, ἣν Διὸς τέμενος οἱ ποιηταί φασιν. ἢ διὰ τὸ τὸν Ἄμμωνα Δία νομίζεσθαι. "Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα," φησὶ (Fragm. p. 33.), καὶ πάλιν (Pyth. iv. 28.)· "Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμένθλοις." Ἄμμωνος δὲ ἡ Λιβύη.—Ἄλλως. πῶς Διὸς κῆπος ἡ Λιβύη; ὅτι δοκεῖ ὡς Ζεὺς ἐν Λιβύῃ Ἄμμων τιμᾶσθαι. ὡς Φῆστος ὁ τὰ Μακεδονικὰ (etiam G.) συγγράψας·

Ζεῦ Λιβύης Ἄμμων κερατηφόρε, κίκλυθι, μάντι.

92. Ἔνθα νιν ἀρχέπτολιν (sic)] ἡ γὰρ πόλις ἀπ' αὐτῆς Κυρήνη κληθήσεται.

* G. συνετός. † f. ποιοῦντα.

ἔνθα αὐτὴν, φησὶν, ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν μέρος τῆς Λιβύης δέσποιναν ἀποδείξεις, τὸν ἐκ Θήρας ὄχλον ἀναστήσας καὶ συναθροίσας. Ἀμφίπεδον δὲ ὄχθον εἶπε τὴν Κυρήνην, διὰ τὸ αὐτὴν μὲν ἐπ' ὄχθου ἱδρύσθαι, περὶ αὐτὴν δὲ πεδιάδα εἶναι. ἀμφίπεδον δὲ λέγεται, τὸ ἑκατέρωθεν πεδία ἔχον.

95. Νῦν δ' εὐρυλείμων] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος αὐτὴν ἡ πλατεῖς ἔχουσα λειμῶνας Λιβύη ὑποδέξεται τὴν εὐδοξον νύμφην, ἐν τοῖς τιμίοις αὐτῆς οἴκοις μετὰ προθυμίας, ἔνθα αὐτῇ τὴν μερίδα τῆς γῆς εὐθέως κατασκευάζειν καὶ οἰκονομεῖν, εὐκόλως καὶ δικαίως παράσχοι, οὔτε πολυκάρπων φυτῶν ἄμοιρον, οὔτε ἀνεπίγνωστον θηρίων, τουτέστι πολύθηρον.

99. Ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν] ὅπου τῆς ἰδίας γῆς μέρος δωρήσεται ἡ Λιβύη τῇ Κυρήνῃ, οὔτε φυτῶν ἀπεστερημένον, οὔτε ἔξω κυνηγεσίων.

100. Συντελέσειν] ὥστε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ, ὥστε συνάπτεσθαι καὶ συμβάλλεσθαι πρὸς τὴν κατασκευὴν· ἢ συντελοῦσαν αὐτῇ ἐν ταῖς νομαῖς καὶ νεμήσεσιν, συναύξουσαν αὐτῇ καὶ τὰς φυτείας καὶ τὰ κυνηγέσια. ἔνθηρος γὰρ ἡ Λιβύη.

102. Φυτῶν νήποινον] κυρίως μὲν, τὴν ἀνεκδίκητον, νῦν δὲ τὴν ἄμοιρον καὶ ἄπειρον.

104. Τόδι παῖδα τέξεται] ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ Κυρήνῃ, ἡ Κυρήνη τέξεται παῖδα. λέγει δὲ τὸν Ἀρισταῖον, ὅντινα ὁ ἔνδοξος Ἑρμῆς ἀνελὼν καὶ λαβὼν παρὰ τῆς μητρὸς οἵσει καὶ δώσει τρέφειν Ὥραις, καὶ Γῇ δώσει ὡς προμάμμῃ τοῦ παιδός. ἡ γὰρ Κρέουσα ἡ Ὠκεανίς, Γῆς παῖς οὖσα, ἔτεκε τὸν Ὑψέα τὸν πατέρα τῆς Κυρήνης.

105. Ὥραισι καὶ Γαίᾳ] καλῶς τῇ Γῇ δίδωσιν, ἐπεὶ καὶ ἐκ Γῆς δίδωσι καταφέρειν τὸ γένος. Γῆς γὰρ Κρέουσα, ἧς Ὑψεὺς, οὗ Κυρήνη, ἧς Ἀρισταῖος.

107. Ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον] αἱ δὲ Ὧραι καὶ ἡ Γῆ ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν γόνασι θεῖσαι τὸν Ἀρισταῖον καὶ θαυμάσασαι τὸ βρέφος ἐνστάξουσι τοῖς χείλεσι νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν, καὶ ποιήσουσιν αὐτὸν ἀθάνατον ὥσπερ Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα, ἵνα τὸ, ὥσπερ, ἔξωθεν ὑπακούσωμεν.

113. Ἀνδράσι χάρμα φίλοις] δρέψουσι δὲ αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις χαρὰν καὶ ὄφελος, ἀκόλουθον ὄντα τῶν προβάτων. πρὶν γὰρ γένηται Ἀρισταῖος, τὰ πρόβατα ὀπώνας οὐκ εἶχεν. Ἄλλως. εὐκίνητον τῶν προβάτων ἀκόλουθον αὐτὸν θήσονται. τινὲς δὲ τὸν Ἀρισταῖον Ἀγρέα φασὶ καλεῖν. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ θήσονται Ἀγρέα καὶ Νόμιον. ἔνιοι δὲ, διὰ τὸ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ κυνηγίαν εὑρηκέναι Ἀγρέα καὶ Νόμιον, Διὰ καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευον. ἔστι δὲ καὶ τοῦ μέλιτος εὑρετὴς ὁ Ἀρισταῖος, ὃ δὴ τῆς ἀθανασίας δέκατον μέρος ᾠήθησαν εἶναι· φαίνεται δὲ, ὅτι καὶ τὴν ἐλαιουργίαν καὶ μελιτουργίαν πρῶτος ἐπινενόηκεν Ἀρισταῖος.

117. Ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν] οὕτως εἰπὼν ὁ Χείρων παρεσκεύαζε τὸν Ἀπόλλωνα τελεισθῆναι τὸ τῶν γάμων τέλος. Ἄλλως. ἕτοιμον αὐτοῖς τόπον ἐποίει, ἵνα οὕτως ὁ γάμος κραν θῇ. ἢ ὁμιλήσας, ὅτι πολυμίλητος * γενηθήσεται ὁ Ἀρισταῖος, καὶ ἀθάνατος παῖς, παρεσκεύασεν αὐτῷ τὸν γάμον· τουτέστιν, εἰ καὶ ἀνεβάλλετο τὸν γάμον ὁ Ἀπόλλων, ἀλλὰ τοῖς λόγοις προετράπη ταχέως μιχθῆναι. ἢ οὕτως· οὕτως εἰπόντος τοῦ Χείρωνος εὐτρεπίζετο αὐτοῖς τὰ πρὸς γάμον.

119. Ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν πρᾶξις] σπευδόντων δὲ τῶν θεῶν ταχεῖα καὶ ἡ πρᾶξις καὶ ἡ κατόρθωσις γίνεται. ἢ οὕτως· αἱ δὲ ὁδοὶ τῶν θεῶν βραχεῖαι καὶ μικραί εἰσι διὰ τὸ ταχὺ καὶ ἀκοπίαστον αὐτῶν. γλαφυρῶς δὲ ἀπέπαυσε τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς μίξεως, εἰπὼν, ὅτι πάντα οἱ θεοὶ ἀνύουσι, καὶ ὁδοὺς ἔχουσι βραχείας, ὧν ἂν ἐθέλωσι πρᾶξαι· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, εὐθέως ἤνεγκεν αὐτὴν εἰς Λιβύην, καὶ συνῆλθεν αὐτῇ.

121. Κεῖνο κεῖν' ἆμαρ] ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα διετέλεσεν, ἐν ᾗ ὡμί-

* G. ὅτι ἐκ Κυρήνης σοιμενικὸς γ.

λησεν αὐτῷ ὁ Χείρων, ἐτελειώθη τὰ περὶ τὸν γάμον. ἢ οὕτως· ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἁρπάσας τὴν Κυρήνην ἐκόμισεν εἰς Λιβύην.

122. Θαλάμῳ δὲ μίγεν ἐν πολυχρύσῳ] ἐν δὲ τῷ πολυχρύσῳ θαλάμῳ τῆς Λιβύης ἐμίγη αὐτῇ ὁ Ἀπόλλων, ἔνθα τὴν καλλίστην πόλιν καὶ ἔνδοξον κατὰ τοὺς ἀγῶνας περιέπει ὁ Ἀπόλλων, τὴν ὁμώνυμον τῇ νύμφῃ Κυρήνην, ἢ ἡρωΐκήν.

126. Καὶ νῦν (sic) ἐν Πυθῶνι νίκ] καὶ νῦν δὲ ἐν τῇ ὀκτὰ Πυθῶνι νικήσας ὁ Τελεσικράτης ἐπιφανῆ ἐποίησε τὴν Κυρήνην.

130. Ἅ νιν εὔφρων δέξεται] ἥτις αὐτὸς ἡ Κυρήνη εὐμενὴς δέξεται, ἡ καλὰς ἔχουσα γυναῖκας· πατρίδι δόξαν ἑτέραστον ἄγοντα αὐτὸν ἀπὸ Δελφῶν.

133. Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι] αἱ δὲ μεγάλαι ἀρεταὶ ἀεὶ πολύμυθοί εἰσι, τουτέστι, πολλῶν λόγων δέονται πρὸς τὰ ἐγκώμια. ἢ οὕτω· περὶ τῶν μεγάλων ἀρετῶν πολλὰ ἔνεστι εἰπεῖν.

134. Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσιν] ἐάν τις, φησὶ, μακρὰ ἐκλάβῃ πράγματα καὶ βαιὰ ποιήσῃ αὐτὰ τῷ λόγῳ, ἀκοὴ σοφοῖς ἐστι, τουτέστι, σοφοῦ ἀκροατοῦ δεῖται, ἵνα συνῇ τὰ πολλὰ ἐπιστεμημένα. ἢ καὶ οὕτως· ἐν μεγάλοις δὲ κατορθώμασιν ὀλίγα συντιθέναι καὶ λέγειν, τοῖς σοφοῖς ἡ τοιαύτη ἀκοὴ καὶ ποίησις ἀρκεῖτω. παντὸς δὲ πράγματος τὸ τέλος καὶ κορυφὴν ὁμοίως ἡ εὐκαιρία ἔχει, τουτέστι, δεῖ κατὰ καιρὸν καὶ μεγάλα καὶ μικρὰ λέγειν.

137. Ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον] ὁ γὰρ Ἰόλαος στιθυηκὼς ἐπεὶ ἔμαθεν Εὐρυσθέα ἐξαιτούμενον παρὰ Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας, καὶ ἐπαπειλοῦντα πόλεμον, εἰ μὴ δώσουσιν, εὔξατο ἀναζῶναι, καὶ ἀναζιοὺς ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα καὶ πάλιν τέθνηκεν. Οἱ δὲ πρὸς τὸ πιθανώτερον ἕλκουσι τὴν ἱστορίαν, ὅτι γέρων ὢν ηὔξατο ἀνηβῆσαι, καὶ τελέσας τὸν ἆθλον εὐθέως ἐτελεύτα. ὁ δὲ νοῦς· ἐγνώρισαν δέ ποτε καὶ αἱ ἑπτάπυλοι Θῆβαι τὸν Ἰόλαον, οὐκ ἀτιμάσαντα τὴν τῶν πραγμάτων εὐκαιρίαν, οἱονεὶ καταχρησάμενον τῇ εὐκαιρίᾳ. ἢ οὕτως· ἔκρυψεν ἡ Θήβη αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν Εὐρυσθέα ἀπεκεφάλισεν, ἐν τῷ τοῦ Ἀμφιτρύωνος σήματι, ὅπου αὐτοῦ ὁ προσάτωρ ἦν κείμενος. ὅτι δὲ εὐξάμενος ὁ Ἰόλαος ἀνεβίω, καὶ ἀπέκτεινεν Εὐρυσθέα, δῆλον. εὔξατο δὲ τῷ Διΐ ἐπὶ μίαν ὥραν ἡθῆσαι, ὅτε διὰ τοὺς Ἡρακλείδας ἐν τῇ Ἀττικῇ καταφυγόντας Εὐρυσθεὺς Ἀθηναίοις πόλεμον συνεκρότησεν.

139. Τὸν Εὐρυσθέως (sic) ἐπεὶ κεφαλὰν] ὄντινα τὸν Ἰόλαον, ἐπειδὴ τῇ τοῦ ξίφους ἀκμῇ τὴν τοῦ Εὐρυσθέως κεφαλὴν ἀπέτεμεν, ὑποκάτω τῆς γῆς ἔκρυψαν παρὰ τῷ τάφῳ τοῦ ἐπικωτάτου Ἀμφιτρύωνος.

145. Ἔνθα οἱ] ἔνθα ὁ πρὸς πατρὸς αὐτοῦ πατὴρ Ἀμφιτρύων ὁ τῶν Θηβαίων φίλος καὶ ξένος μετοικήσας, ἔκειτο, εἰς τὰς Θήβας. ἐν γὰρ τῇ ἀμαξιτῷ πλησίον τοῦ τάφου Ἀμφιτρύωνος ἔθαψαν τὸν Εὐρυσθέα, ἵνα ἀεὶ πατῆται.

148. Τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα] τῷ Ἀμφιτρύωνι ἡ Ἀλκμήνη. ὁ δὲ νοῦς· ἐγέννησε δὲ τῷ Ἀμφιτρύωνι καὶ τῷ Διΐ μιγεῖσα ἡ Ἀλκμήνη ἐν μιᾷ ὠδῖνι διδύμων υἱῶν πολεμικωτάτην δύναμιν.

149. Ἓν μόναις ὠδῖσιν] ἐν ἑνὶ γὰρ τόκῳ καὶ μιᾷ ὠδῖνι. λέγεται ἐν μιᾷ νυκτὶ συνευνασθέντων Διὸς καὶ Ἀμφιτρύωνος τῇ Ἀλκμήνῃ γενέσθαι τοῦ μὲν Ἡρακλέα, τοῦ δὲ Ἰφικλέα.

151. Κωφὸς ἀνήρ τις] κωφός ἐστι καὶ ἀπαίδευτος ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ, ὅστις τῷ Ἡρακλεῖ τὸ ἑαυτοῦ μὴ περιβάλλει (sic) στόμα, τουτέστιν, ὅστις μὴ ἐγκωμιάζει τὸν Ἡρακλέα, καὶ ὅστις μηδὲ τῶν τῆς Δίρκης ὑδάτων αἰσθάνεται καὶ ἔχει μνήμην, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, κωφός ἐστιν. ὁ γὰρ μὴ ἀκούσας οὐδὲ εἰπεῖν δύναται.

156. Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχῇ κωμάσομαί τι παθὼν ἐσλὸν] πεισονθών τι ἐξ αὐτῶν τέλειον ἀγαθὸν διὰ τοῦ κώμου ὑμνήσω. τί δ' ἂν εἴη πεισονθώς; δηλαδὴ καὶ τὰ Ἰολάεια ἐνίκησεν ὁ νικηφόρος. τὸ δὲ ὑπέρβατον· τοῖσι κωμάσομαι τέλειόν τι παθὼν

ἐπ' εὐχῇ ἰσλόν. ὁ λόγος παρὰ τοῦ ὑμνουμένου πρὸς τὸν Ἡρακλέα καὶ Ἰφικλέα· τετυχηκὼς τῆς νίκης τῶν Ἡρακλείων κἀγὼ ἀντικωμάσω αὐτοὺς, φησὶ, καὶ ὑμνήσω.

158. Χαρίτων κελαδεννᾶν μή με λίποι καθαρὸν φέγγος] τῶν εὐδόξων χαρίτων τὸ ἀνθηρὸν φέγγος καὶ ἡ παῤῥησία μή με λίποι, τουτέστι, γένοιτό μοι χαρίεντα γράφειν.

160. Αἰγίνᾳ τε γάρ φημι Νίσου τ' ἐν λόφῳ] διορίζομαι γὰρ τὸν νικηφόρον ἔν τε Αἰγίνῃ καὶ τρίτον ἐν Μεγάροισι νικήσαντα, ταύτην τὴν πόλιν εὐκλεᾶ κατασπῆσαι, ἔργῳ τὴν σιγηλὴν καὶ ἀπαῤῥησίαστον ἀμηχανίαν καὶ αἰσχύνην ἐκφυγόντα. οἱ γὰρ νικηθέντες ἀμηχανοῦντες καὶ αἰσχυνόμενοι, σιωπῇ περιπατοῦσι, μὴ ἔχοντες παῤῥησίαν μετά τινος διαλεχθῆναι. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, τέσσαρας εἶναι τὰς νίκας, μίαν μὲν ἐν Αἰγίνῃ, τρεῖς δὲ ἐν Μεγάροις.—Ἄλλως. τῷ ἔργῳ, φησὶ, τὴν μὲν σιγωμένην ἀμηχανίαν φυγὼν, εὐκλειαν δὲ κτησάμενος. ἀμήχανον δὲ τὴν σιγὴν εἶπεν, ὅτι κατηφεῖς εἰσιν οἱ νικηθέντες. καὶ ἐτέρωθί φησι· νικώμενοι δὲ ἀγρυξίᾳ δέδενται (Fragm. p. 73.).

164. Οὕνεκεν εἰ φίλος ἀστῶν εἴ τις ἀνταέις] διὸ εἴτε τις αὐτῷ τῷ νικηφόρῳ φίλος τῶν πολιτῶν, εἴτε ἐναντίος καὶ ἐχθρός ἐστι, τὸ ἐν τῷ κοινῷ πονηθὲν ἀγαθὸν ἀνυμνείτω, αὐτὸν μὴ καταβλάπτων τὸν λόγον τοῦ Νηρέως. ἐκεῖνος γὰρ ὁ Νηρεὺς ἔφη, δεῖν τὸν καλῶς πράττοντα καὶ μετὰ δικαιοσύνης πάντα τρόπον καὶ παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἀνυμνεῖσθαι. ἀνταέις δὲ ὁ ἔναντα δαεὶς τὴν νίκην τοῦ νικηφόρου, ἢ ἐναντιούμενος καὶ ἐχθρός.

172. Πλεῖστα νικήσαντά σε] ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ χοροῦ πρὸς τὸν νικητήν· πολλάκις σε νικήσαντα εἶδον τὰ Παναθήναια ἐν ταῖς ὡρισμέναις τελεταῖς τῆς Ἀθηνᾶς.

173. Ἄφωνοι δ' ὡς ἑκάστα] ἄφωνοι καὶ ἐν ἑαυταῖς κατὰ τὴν ψυχὴν, ὦ Τελεσίκρατες, ἑκάστη τῶν παρθένων εὔχοντό σε ἄνδρα εὐτυχῆσαι, αἱ δὲ γυναῖκες υἱὸν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, εὔχοντο ἔμμεν. εὔχοντο δὲ ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις, φησὶν, ὁρῶσαί σε καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀγῶσι τῆς πλατείας γῆς, καὶ ἐν πᾶσιν ἁπλῶς τοῖς ἐν ἑκάστῃ πόλει ἐπιχωρίοις ἀγῶσι, πανταχοῦ ὁρῶσαί σε αἱ γυναῖκες, ταῦτα ηὔχοντο.

177. Ἐν τ' Ὀλυμπίοις (sic) Ὀλυμπίοις, οὐ τοῖς ἐν Πίσῃ νῦν. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἔῤῥιψεν ἁπλῶς τὸν λόγον, ἀλλὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις. ἐκ κοινοῦ γὰρ, νικήσαντα εἶδον, καὶ ἐν τοῖς ἀγομένοις ἀγῶσι τῇ Γῇ, τουτέστιν ἐν Ἀθήναις. ἐκεῖ γὰρ ἄγεται τῇ Γῇ ἀγὼν, ὡς φησι Δίδυμος.

179. Ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον] διψώσῃ τῇ ᾠδῇ προστιθέντα, ἀκειόμενόν με καὶ θεραπεύοντα, ἢ, διψῶσαν ᾠδὴν τῷ θέλειν ὑμνεῖν ὑμᾶς, πράσσει τὶς ἐμὲ καὶ ἀναγκάζει ἔτι τοῦτο ὑπομεῖναι, καὶ συμπεριλαβεῖν τὴν τῶν προγόνων ὑμῶν δόξαν.

183. Οἷοι Λιβύσσας ἀμφὶ γυναικὸς] ὁποῖοι ἦσαν μνησῆρες, οἱ τοῦ νικηφόρου πρόγονοι, οἳ περὶ τῆς Λιβυκῆς γυναικὸς ἦλθον εἰς τὴν Ἰρασσαν τὴν τοῦ Ἀνταίου πόλιν πρὸς τὴν ἔνδοξον κόρην. Ἄλλως. Ἰρασσα, πόλις Λιβύης, ἣν ᾤκησεν Ἀνταῖος, οὐχ ὁ παλαίσας Ἡρακλεῖ (ἐκεῖνος γὰρ διαλλάσσει τοῖς χρόνοις, ὃν καὶ ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς) ᾧ συνήμασεν Εὔφημος, ἀλλ' ἕτερος, οὗ οἱ ἀπόγονοι μετῴκησαν εἰς Κυρήνην, ὅς τὴν Θυγατέρα προὔθηκεν ἆθλον δρόμου τῷ φθάσαντι λαβεῖν κελεύσας. ὅμοιον δὲ ἐποίησε Δαναῷ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τὰς θυγατέρας δρόμῳ προὔθηκε. τὴν δὲ κόρην ταύτην τῶν Τελεσικράτους τὶς προγόνων Ἀλεξίδαμος μνηστευσάμενος καὶ νικήσας τὸν δρόμον ἔγημεν· ἢ ὅτι ὁ Ἀνταῖος ὁ παράνομος, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς. τοῦτόν φησι παραγενόμενον, τὸν Ἀλεξίδαμον, δρόμῳ νικήσαντα τοὺς σὺν αὐτῷ μνηστῆρας, λαβεῖν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Λιβύων βασιλέως. ἔνιοι γάρ φασιν, ὅτι ὁ ἀπὸ Ἡρακλέους καταγωνισθεὶς Ἀνταῖος Ἰρασσεὺς ἦν, ἀπὸ Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ, ὥς φησι Φερεκύδης. ὁ δὲ Πίνδαρος ὑπὸ τοῦ χαρίσασθαι τῷ ἐπαινουμένῳ παρατρέψας τὴν ἱστορίαν φησὶν, Ἀλεξίδαμον, πρόγονον τοῦ ἐπαινουμένου, γενέσθαι μνηστῆρα τῆς Ἀνταίου θυγατρός. ὄνομα δὲ αὐτῇ Ἀλκηΐς, ὥς φησι Πείσανδρος, ὁ Καμιρεύς· ἕτεροι δὲ Βάρκην.

188. Τὰν μάλα πολλοὶ] ὁ νοῦς· ἥντινα, τὴν Ἀνταίου θυγατέρα, πολλοὶ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ἦτουν. ἦτουν δὲ πολλοὶ μὲν συγγενεῖς αὐτῆς, πολλοὶ δὲ καὶ ἐκτὸς γένους ὄντες, ἐπειδὴ ἐκαρτέρει αὐτῆς ἐθαυμάζετο καὶ ἐθρυλλεῖτο εἶναι τὸ κάλλος. τῆς γὰρ ἐντίμου αὐτῆς νεότητος καρτὸν δρέψασθαι ἐβούλοντο· ἐκ δὲ τούτου, τὴν παρθενίαν αὐτῆς ἐβούλοντο λαβεῖν.

194. Πατὴρ δὲ θυγατρὶ] ὁ δὲ πατὴρ Ἀνταῖος, ἐνδοξότερον τῇ ἑαυτοῦ θυγατρὶ κατασκευάζων τὸν γάμον, πεποίηκεν ὅστις ἥκουσέ ποτε ἐν Ἄργει τὸν Δαναὸν ταῖς τεσσαρακοντακτὼ θυγατράσιν αὐτοῦ πεποιηκέναι, κἀκεῖνον ἐμιμήσατο.

195. Ἄκουσεν Δαναόν ποτ'] ἤκουσε γὰρ τὸν Δαναὸν ποτε ἐν Ἄργει τοιοῦτον ταῖς τεσσαρακοντακτὼ θυγατράσιν αὐτοῦ γάμον εὑρέσθαι, πρὶν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας γενέσθαι. τὸ γὰρ ἑωθινὸν ἠγωνίσαντο, καὶ πρὸ μεσημβρίας διελύθησαν τοῦ δρόμου, καὶ ἕκαστος, ἣν ἠβουλήθη, ἔλαβεν.

200. Ἔστασεν γὰρ] οὗτος γὰρ ἔστησε τὰς θυγατέρας ἕως μέσης ἡμέρας, ἵνα δηλονότι προθεωρήσωσιν αὐτὰς οἱ μνηστῆρες, καὶ ἕκαστος ἕληται τῶν δρόμῳ πρωτευσάντων, ἣν ἂν βούλοιτο. Ζητεῖται δὲ, διατί τεσσαρακοντακτὼ εἶπε, πεντήκοντα οὐσῶν; καὶ ῥητέον, ὅτι Ἀμυμώνη μὲν προδιαφθαρεῖσα ἦν Ποσειδῶνι, Τυρὼ δὲ ἐρασθεῖσα Λυγκέως, αἱ δὲ ἄλλαι συνδραμοῦσαι τῷ πατρῴῳ βουλήματι ἀνεῖλον τοὺς Αἰγύπτου παῖδας.

207. Οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς] Λίβυς, ὄνομα κύριον, οὐχ ὁ Ἀνταῖος, ὡς Δίδυμος. ἦ, οὕτος οὖν ὁ Ἀνταῖος ὁ Λίβυς τῷ νικήσαντι καὶ αὐτὸς ἔδωκε τὴν παῖδα πρὸς γάμον.

208. Ποτὶ γραμμᾷ μὲν] ἔστησε γὰρ αὐτὴν πρὸς τῇ ἐσχάτῃ γραμμῇ τοῦ δρόμου, τοῦτο ἄκρον καὶ τέλος διατάξας, τὴν τάξιν τῆς παρθένου. ἐχάρασσον δὲ γραμμήν τινα, ἣν ἀρχὴν καὶ τέλος εἶχον οἱ ἀγωνιζόμενοι. ὅθεν καὶ παροιμία· μὴ κίνει γραμμήν. ὁ δὲ νοῦς· οὕτως οὖν καὶ ὁ Λίβυς ἐδίδου πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, κατασκευάζων τῇ κόρῃ τὸν προϊόντα νυμφίον, ἄνδρα. πρὸς γὰρ τὸ τέλος τοῦ σταδίου κοσμήσας ἔστησε, φησὶ, τέλος καὶ ἄκρον εἶναι αὐτὴν τῷ νικήσαντι. ἐν μέσοις δὲ αὐτοῖς εἶπεν. ὅστις ἂν πρῶτος τῶν πλέθρων αὐτῆς ἅψηται, ἀπαγέσθω αὐτὴν ἐκεῖνος.

214. Ἐνθ' Ἀλεξίδαμος] Ἀλεξίδαμος ἦν ὁ νικήσας χάριν τῆς Λίβυος θυγατρός. τὸ δὲ, ἔφυγεν, οὐ κυρίως· οὐ γὰρ ἐδίωκέ τις· ἀλλὰ τὸ τάχος βούλεται παραστῆσαι, παρόσον οἱ διωκόμενοι ἐπιτείνουσι τὸν δρόμον. ὁ δὲ νοῦς· ἐνταῦθα ὁ Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ τὸν ταχὺν δρόμον ἐξέφυγε καὶ ἐνίκησε, τὴν ἔνδοξον παρθένον τῆς χειρὸς τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ λαβὼν ἤγαγεν εἰς τὴν τῶν ἱππικῶν Λιβύων στρατιάν. Ἄλλως. Λιβύων τῶν Νομάδων φησίν. οἱ πλείους γὰρ αὐτῶν ὑποδύντες τὴν γῆν οἰκοῦσιν. ἢ καὶ παρὰ τοῦτο οὕτω καλούμενον ἔθνος. ἐκ δὲ τούτου δῆλον, ὅτι ὁ Ἀνταῖος οὐκ ἔστιν. οὗτος γὰρ ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλέους. πρὸ δὲ τοῦ Ἡρακλέους οὐδεὶς ἦν ἀγών. ὁ δὲ Ἀλεξίδαμος ἱστορεῖται νενικηκέναι.

218. Πολλά μιν κεῖνοι δίκον] πολλὰ δὲ φύλλα καὶ στεφάνους οἱ περὶ αὐτὸν ἱστῶντες ἔῤῥιπτον, πολλὰ δὲ πτερὰ νίκης καὶ πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἔλαβε, τουτέστι, πολλοὺς καὶ ἄλλους ἀγῶνας ἐνίκησε. πτερὰ γὰρ νίκης περιφραστικῶς, ἡ νίκη.

CARMEN X.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δεκάτου τῶν Πυθίων εἴδους.

Της δεκάτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων δέκα. Τὸ ά Φερεκράτειον. Τὸ β' δίμετρον ἰαμβικὸν ὑπερκατάληκτον (ἄτακτον). Τὸ γ' δίμετρον Ἰωνικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ δ' σύνθετον ἐκ προσοδικοῦ καὶ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς. Τὸ έ Φερεκράτειον. Τὸ ϛ' δίμετρον ἐπιχοριαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' δίμετρον χοριαμβικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ η' δίμετρον δοχμαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ θ' ἐπιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ί ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδῆς αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ή. Τὸ ά ἰαμβικὸν πενθικὸν πενθημιμερές. Τὸ β' μητρωακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ δ' Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ έ ἐπιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρόν ἀκατάληκτον. Τὸ ή παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἱπποκλέᾳ Θεσσαλῷ.] Ἦν μὲν τὸ γένος ὁ προκείμενος ἀναφέρος Θεσσαλὸς, πόλεως δὲ Πελινναίου· ἐνίκησε δὲ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Πυθιάδα. δοκεῖ δὲ μὴ ὑγιῶς ἐπιγεγράφθαι ᾠδὴ Ἱπποκλεῖ. δέον γὰρ Ἱπποκλέᾳ. τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἱπποκλέας, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρός φησιν (V. 8. 88.). ἐνίκησε δὲ καὶ σβ' καὶ σγ' Ὀλυμπιάδα. τὴν δὲ Λακιδαίμονα νῦν παρείληφεν, ὡς αὐτὸς δηλοῖ, ὅτι ἀμφότερα τὰ ἔθνη ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐβασιλεύετο. ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ στάδιον, οὗ οὐκ ἐμνήσθη, ἵσως τοῦ διαύλου μόνον μισθὸν λαβών.

1. Ὀλβία Λακεδαίμον] ὦ εὐδαιμονεστάτη Λακεδαίμον, καὶ μακαρία Θεσσαλία. ἐν γὰρ ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς πατρὸς τοῦ γενναίου Ἡρακλέους τὸ γένος βασιλεύει. τὸ δὲ, ἀριστομάχου, ἐπιθετικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἀρίστου κατὰ τὰς μάχας.

5. Τί κομπέω, παρὰ (sic) καιρόν;] οἱ μέν, ὅτι κομπῶ, ἀλλόκοτόν τι λέγω· εἶτα ἡ μίσει. κατὰ τὸν δέοντα καιρὸν κομπῶ. οἱ δὲ οὕτως ὑφ' ἕν· τί κομπῶ καὶ φλυαρῶ παρὰ τὸν δέοντα καιρὸν, ἵνα τὴν κατὰ ἀντὶ τῆς παρὰ λάβωμεν.

6. Καὶ τὸ Πελινναῖον] Πελιννοῖον, πόλις Θεσσαλίας, ἡ πατρὶς τοῦ νικηφόρου, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ἐν Χίῳ ὄρος ἐκλήθη.

8. Ἀλευάδαι παῖδες, ἤ, Ἀλεύα τε παῖδες] Ἀλευάδαι παῖδες, ἤτοι καθόλου οἱ Θετταλοὶ, ἀπὸ Ἀλεύα τοῦ βασιλεύοντος, ὡς καὶ Σισυφίδαι οἱ Κορίνθιοι, ἀπὸ Σισύφου. ἢ Ἀλεύα παῖδες, οἱ ὄντις ἑταῖροι τῷ Ἱπποκλέᾳ. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλά μ' ἡ Πυθὼ, καὶ τὸ Πελιννοῖον, καὶ τοῦ Ἀλεύα οἱ παῖδες, ἀπύειν παρακελεύονται καὶ ὑμνεῖν· ἤ, βοᾷ καὶ προσκαλεῖται· θέλοντές με τὴν ἔνδοξον καὶ ἐγκωμιαστικὴν τῶν χορευτῶν ἐπ' αὐτὸν τὸν Ἱπποκλέα ἄγειν φωνήν.

11. Γεύεται γὰρ ἀέθλων] καὶ γὰρ ἐπιδέξων γεύεται ἄθλων καὶ μεταλαμβάνει, νικηφόρος γεγονώς· ὡς νεωστὶ δὲ κατιόντος εἰς τοὺς ἀγῶνας ταῦτά φησιν.

12. Στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων] ἐν δὲ τῷ τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ περιοίκων ὄχλῳ καὶ συνόδῳ ἡ Πυθὼ αὐτὸν ἄριστον τῶν διαυλοδρόμων παίδων ἀνηγόρευσε, τουτέστιν, εἰς Πύθια δίαυλον ἐνίκησε. διαυλοδρομῶν δὲ, ἀπὸ τῆς διαυλοδρόμης εὐθείας, οἱ διαυλοδρόμαι, τῶν διαυλοδρομῶν, καὶ τροπῇ Δωρικῇ, διαυλοδρομᾶν. καὶ περισπαστέον, ἵν' ᾖ, διαυλοδρομῶν. Παρνάσιος δὲ μυχὸς, ἡ Πυθώ.

15. Ἄπολλον] προσφωνεῖ τὸν Θεὸν, ἐπεὶ καὶ Πυθιονίκης ὁ νικηφόρος. ὦ Ἄπολλον, φησὶ, τῶν δὲ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἡδὺ τὸ τέλος αὔξεται, καὶ ἀρχὴ ἡδεῖα γίνεται, τοῦ δαίμονος [αὐτὸν] αὔξοντος.

18. Τεοῖσι μήδεσσιν (sic)] δ' Ἱπποκλέας, φησὶ, ταῖς σαῖς βουλήσεσιν, ὦ Ἄπολλον, ἐνίκησε, καὶ τὴν νίκην διεπράξατο. τὸ δὲ ἀπὸ γένους αὐτοῦ ἔμφυτον ἐπιδεῖναι πεποίηκε τοῖς ἴχνεσι τοῦ Ὀλυμπιονίκου τοῦ αὐτοῦ πατρός.

22. Δὶς ἐν πολεμαδόκοις] δὶς ἐνίκησε, φησὶν, ὁ Φρικίας ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὁ πατὴρ τοῦ Ἱπποκλέου. ἦν δὲ ὁπλίτης· διό φησιν· ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὅπλοις. τοῦ γένους οὖν φησὶν ἥκειν εἰς τὰ ἴχνη. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὁπλιτοδρόμος, καὶ οὗτος διαυλοδρόμος. ὁ δὲ νοῦς· τὸν Φρικίαν καὶ Ὀλυμπιονίκην ὄντα ὑπὸ τὴν βαθυλείμωνα πέτραν τῆς Κίρρας ἀγῶν, τουτέστιν ὁ Πυθικὸς, κρατησίποδα ἐποίησε. διὰ δὲ τούτου σημαίνει, ὅτι, Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐγένετο καὶ Πυθιονίκης.

26. Ἔστοιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν ἐν ἀμέραις] ἐπακολουθοίη δὲ αὐτοῖς καὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον ἡ μοῖρα καὶ εὐτυχία, ὥστε αὐτοῖς αὔξειν τὸν ἀγήνορα πλοῦτον.

29. Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι] τῶν δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα καλῶν μετεσχηκότες οὐκ ὀλίγον, μὴ ἐναντίαις παρατροπαῖς συντύχωσι παρὰ τῶν Θεῶν.

33. Ἀτήμων κέαρ] ἀβλαβὴς καὶ ἀνόργητος ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ κατορθώμασιν εἴη ὁ Θεός.

Εὐδαίμων δὲ] εὐτυχὴς δὲ οὗτος ἀνὴρ καὶ πολυύμνητος παρὰ τοῖς σοφοῖς γίνεται, ὃς ἂν πάλῃ, ἢ δρόμῳ, τόλμῃ τε καὶ ἀνδρείᾳ νικήσας, τὰ μέγιστα τῶν κατορθωμάτων δέδεκται, καὶ πρὸς, ἐπὶ, τούτοις ἔτι καὶ ζῶν ἤδη τὸν νεώτερον αὐτοῦ υἱὸν, κατὰ τὸ προσῆκον, Πυθικῶν στεφάνων τυχόντα· καὶ ἀπὸ κοινοῦ τὸ, εὐδαίμων.

42. Ὁ χάλκεος οὐρανὸς] οὐκέτι μίντοι ὁ στερεὸς οὐρανὸς καὶ ἰσχυρὸς ἐπιβαστὸς αὐτοῖς ἐστιν, οἱονεὶ, τοῖς εἰς ἄκρον οὕτως εὐδαιμονίας ἐλθοῦσιν, οὐκ ἔστι καὶ Θεοῖς συγγενέσθαι, ὡς τῶν ἐν ἀνθρώποις ἄκρων καὶ τελείων εὐτυχημάτων αὐτῶν μετασχόντων, τῶν τοιαύτην εὐτυχίαν εὐτυχησάντων. Ἄλλως. τῷ τοιούτῳ, φησὶ, τῷ παίδας ἐσχηκότι, καὶ ἃ προείρηκα εὐτυχήματα, οὐκ ἀναβατὸς μόνον ὁ οὐρανός· εἶον, ὡς ἐν θνητοῖς εὐδαίμονές εἰσιν. ἀθάνατοι γὰρ οὐ δύνανται γενέσθαι.

43. Ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος] ὅσων δὲ ἀγλαϊῶν καὶ ἀγαθῶν οἱ ἄνθρωποι ἐφαπτό-

μεθα εὐδαιμονίας. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· τῶν ἀνθρωπίνων καλῶν τὸ πέρας καὶ τὸ τέλος ἔχει ὁ τὴν τοιαύτην εὐδαιμονίαν εὐτυχήσας, τὸ καὶ αὐτὸν νικῆσαι, καὶ τὸν υἱὸν ἰδίᾳ νικήσαντα. ὅσαις δὲ, ἀντὶ τοῦ ὅσων, δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς ἐχρήσατο.

46. Ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν] οὔτε πεζὸς, οὔτε πλῷ παραγενόμενος εἰς τὸ τῶν Ὑπερβορέων ἄθροισμα, εὐμαρῶς εὕροις τὴν ἐπ' αὐτοὺς θαυμαστὴν ὁδόν. ὁ δὲ νοῦς αὐτῷ πρὸς τὴν εὐτυχίαν· ὥσπερ οὐκ ἔστιν εὐμαρὴς εἰς τὸ τῶν Ὑπερβορέων ἔθνος παραγίνεσθαι, οὕτως οὐδὲ ταύτης τῆς εὐτυχίας μείζονα εὑρεῖν εὐμαρές ἐστιν.

47. Ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα] ἀγῶνα δὲ τὸ ἄθροισμά φησιν, ἵν' ᾖ· εἰς τὸ τῶν Ὑπερβορέων ἄθροισμα πορευόμενος, τὴν ἐπ' αὐτοὺς ἄγουσαν οὐκ ἂν εὕροις ὁδόν. μέχρι δὲ τούτων ὁ Πίνδαρος καλῶς τὸν ἐπινίκιον ἔγραψεν. ἠστόχησε δὲ τὰ μετὰ ταῦτα, ἀλόγῳ παρεκβάσει χρησάμενος.

49. Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς] παρ' οἷς, τοῖς Ὑπερβορείοις, ὁ Περσεὺς εὐωχήθη εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν εἰσελθών, καὶ καταλαβὼν αὐτοὺς διὰ τῶν ὄνων ἐνδίδοντας θυσίας τελοῦντας τῷ Διῷ τῷ Ἀπόλλωνι. οἱ γὰρ Ὑπερβόρειοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι (Fragm. 188. t. i. p. 511.)·

Τίρτουσιν λιπαραὶ Φοίβου ὀνοσφαγίαι.

53. Ὧν θαλίαις ἔμπεδον] ὧν τῶν Ὑπερβορείων μάλιστα διηνεκῶς ταῖς εὐφημίαις καὶ εὐωχίαις χαίρει ὁ Θεός· ἥδεται γὰρ, φησὶν, ὁ Ἀπόλλων θεωρῶν τὴν τῶν θηρίων ἀναίρεσιν. ὕβριν γὰρ τὴν ἀναίρεσίν φησι, διὰ τὰ σκιρτήματα, ἃ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι. (v. Gregor. Cor. i. 255. c. nota.)

56. Ὀρθίᾳν κνωδάλων] ἔπαιξεν ὁ Πίνδαρος, ὡς τῶν ὄνων ὀρθιούντων, ὅτε ἱερουργοῦντο, κνωδάλων μὲν ὄντων κυρίως τῶν θαλαττίων ζώων, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τῶν χερσαίων. ἢ οὕτω· μεγάλων διὰ τὸ τῶν ὄνων τιρατώδες τοῦ σώματος. ταῦτα, φησὶ Δίδυμος, μετὰ τοῦ γελοίου καὶ ἄσεμνά ἐστι. τίνα γὰρ λόγον ἂν ἔχοι, ὕδεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα τοῖς ὀρθιάζουσιν ὄνοις; φησί.

57. Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ] ἡ δὲ μοῦσα οὐκ ἔστιν ἀπόδημος ἀπὸ τῶν τρόπων καὶ τῶν ἠθῶν αὐτῶν. οἷον, οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι.

58. Παντᾷ δὲ χοροὶ παρθένων] πανταχοῦ δὲ εἰς τὸ τῶν Ὑπερβορέων ἔθνος παρθένων χοροὶ, λύρας τε ἦχοι καὶ κτύποι, καὶ τῶν αὐλῶν οἱ κτύποι κινοῦνται, τῇ δὲ εὐφύλλῳ δάφνῃ τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς στεφόμενοι εὐωχοῦνται σωφρόνως καὶ συνετῶς.

64. Νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον] οὔτε νόσοι τῇ ἱερᾷ αὐτῶν γενεᾷ, οὔτε ὀλέθριον γῆρας μέμικται, μόχθων δὲ καὶ μάχης μακρὰν εἰσι, τὴν παρὰ τὸ δίκαιον ἐκφεύγοντες ὕβριν. οἱονεὶ, οὐκ ἄδικα πράττοντες καὶ μέμψιν ὑφίστανται παρὰ τῶν θεῶν, ἐφ' οἷς οὔτε νεμεσῶσιν αὐτοῖς οἱ θεοὶ, ἀλλὰ φυγόντες τὴν ὑπὲρ τὸ δίκαιον νέμεσιν, οἰκοῦσι χωρὶς πόνων· οὐ γὰρ ἀδικοῦσιν ἀλλήλους, ἀλλὰ πεφύγασι τὴν παρὰ τὸ δίκαιόν τι πράσσειν νέμεσιν, τουτέστι μέμψιν.

68. Θρασεία δὲ πνέων καρδία] τῇ γενναίᾳ δὲ πνευστιῶν ψυχῇ ὁ Περσεὺς εἰς αὐτοὺς παρεγένετο, εἰς δὲ τὸ τῶν μακάρων ἀνδρῶν ἔθνος παραγενομένῳ αὐτῷ προκαθηγεῖτο ἡ Ἀθηνᾶ.

72. Ἔπεφνέν τε Γοργόνα] ἡ ἱστορία ἔστι τοιαύτη, ὅτι ὁ πάππος Ἀκρίσιος ἀποκυήσασαν τὸν Περσέα τὴν Δανάην λαθραίως, τότε ἐνίεραξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς, καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος· ᾗ προσηνέχθη ἡ κιβωτὸς Σεριφῳ τῇ νήσῳ, ἧς Πολυδέκτης ἐβασίλευε. καί ποτε ἀνδρωθέντος αὐτῷ ᾔτησε παρὰ τῷ Πολυδέκτῃ, [παρ']ἑτέραν ἕτερα εἰσφερόντων εἰς τὸν ἔρανον, αὐτὸς τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ὑπέσχετο· ὁ δὲ Πολυδέκτης εὔκαιρον τὴν προφάσιν λαβὼν, τὴν ὑπόσχεσιν ἀπῄτει αὐτὸν, καὶ ἐξήλαυνε τῆς νήσου πρὸς τὸ κομίσαι τὴν κεφαλήν· ἦρα γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. ὁ δὲ ἀπελθὼν καὶ τεμὼν τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλὴν εἰσήνεγκεν εἰς τὸν ἔρανον, καὶ πάντας ἀπελίθωσε

τοὺς ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ αὐτὸν τὸν Πολυδέκτην. Ζητεῖται δὲ, πῶς εἰς Ὑπερβορείους ἦλθεν ὁ Περσεύς, ἐπὶ τῷ ἀποτεμεῖν τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος. οἱ γὰρ Ὑπερβόρειοι πρὸς τοῖς Ἀρκτῴοις οἰκοῦσιν, αἱ δὲ Γοργόνες, κατὰ μέν τινας, ἐν τοῖς Ἐρυθραίοις μέρεσι καὶ τοῖς Αἰθιοπικοῖς, ἃ ἐστι πρὸς ἀνατολὴν καὶ μεσημβρίαν, κατὰ δέ τινας, ἐπὶ τῶν πρώτων τῆς Λιβύης, ἃ ἐστι πρὸς δύσιν. ὅτι δὲ αἱ Γοργόνες οὐκ εἰσὶ πρὸς Ἄρκτους δῆλον. οὐδεὶς γὰρ ἱστόρησεν.

76. Ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι] ἐμοὶ δὲ, ὥστε θαυμάσαι, οὐδὲν εἶναι ἄπιστον φαίνεται, θεῶν καταπραξαμένων. ἢ οὕτως· οὔτε θαυμάσιον, οὔτε ἄπιστον οὐδὲν ἐμοὶ φαίνεται τῶν ὑπὸ θεῶν [ἐμοὶ] γενομένων. Ὅμηρος (Odyss. κ. 306.)·

Θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.

79. Κώπαν σχώσον] ἐπιτιμᾷ ἑαυτῷ ὁ Πίνδαρος, ὡς πολλῇ χρησαμένῳ τῇ παρρησίᾳ, καὶ τροπικῶς προάγεται τὸν λόγον, ὡς ἐπὶ νεώς. ταχὺ δ' ἄγκυραν. ἐπεὶ κωλύει τὰς ναῦς ἐξοκίλλειν ἐπὶ τὰς πέτρας, οἷον ἀλίξησιν τῆς πέτρας, ὕπως σώσῃ τὴν πρῷραν ἀπὸ τῆς πέτρας. ὁ δὲ νοῦς· παῦσον τὴν κώπην, ταχέως δὲ τὴν ἄγκυραν ἀπὸ τῆς πρῴρας τῇ γῇ κατέρεισον καὶ κατάθες, οὖσαν τὴν ἄγκυραν βαθήθημα καὶ ἀλέξημα τῆς χειράδος πέτρας. χειράδες δὲ λέγονται πέτραι αἱ ὕφαλοι, ἐφ' ὧν παχλάζει τὸ κῦμα, καὶ λανθάνειν αὐτὰς ὑποκειμένας παρασκευάζει, ὥστε λανθάνειν προσπλεύσας τὰς ναῦς. τὸ δὲ πρῴραθεν, ὅτι ἐκ τῆς πρῴρας καθίενται αἱ ἄγκυραι εἰς τὴν θάλασσαν.

85. Ἕλπομαι δ' Ἐφυραίων] φατρία παρὰ Θεσσαλοῖς ἡ τῶν Ἐφυραίων. οἱ δὲ, ὅτι κάλλιον τοὺς Κρανωνίους ἤκουσαν. ἡ γὰρ Κρανὼν τὸ πρότερον Ἔφυρα ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ μετωνομάσθη Κρανὼν, ἀπό τινος βασιλεύσαντος Κρανῶνος, καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Οἰνομάου, μνηστευσαμένου τὴν Ἱπποδάμειαν. Ἐζήτηται δέ τισι, τίνας νῦν τοὺς Ἐφυραίους φησίν. ὁ μὲν γὰρ Ἀγίστρατος τοὺς Κορινθίους φησίν· Ἔφυρα γὰρ ἡ Κόρινθος, ὡς καὶ Ὅμηρος (Iliad. ζ. 152.)·

Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἀργεος ἱπποβότοιο.

καὶ ἀποδίδωσι τὴν διάνοιαν οὕτως· ὅτι νικήσει ὁ νικηφόρος Ἰσθμια, καὶ ἀπὸ τῶν Κορινθίων ἀνυμνήσεται. γελοῖον δέ. τί γὰρ μᾶλλον, εἴπερ εὔχεται μὴ τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα νικήσειν; τινὲς δὲ Ἐφυραίους τοὺς ἐν Θεσπρωτίᾳ ἤκουσαν, ἧς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Iliad. β. 659.)·

Τὴν ἄγεν' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

ὁ δὲ Πίνδαρος ἀμφὶ Πηνειόν φησιν αὐτούς. δῆλον δὲ δήπουθεν, ὡς ὁ Πηνειὸς τῆς Θεσσαλίας ἐστὶ, καὶ φαίνεται, ὅτι Ἐφυραίους οὔτε τοὺς ἐν Θεσπρωτίᾳ, οὔτε τοὺς Κορινθίους φησί. ῥητέον οὖν, ὅτι τοὺς Κρανωνίους. Κρανὼν δὲ πόλις Θεσσαλίας· Θεσσαλὸς δὲ καὶ ὁ νικηφόρος. οὕτω δὲ πρότερον οἱ Κρανώνιοι Ἐφυραῖοι ἐκαλοῦντο. μαρτυρεῖ δὲ τούτῳ Καινέας. φησὶ γὰρ ἄρχισθαι αὐτὴν ὑπὸ τῷ Κρανῶνι, καὶ ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν τῆς Ἱπποδαμείας γάμον ἐν Πίσῃ, εἶτα ἐκεῖ καταστρέψαντα τὸν βίον· οἱ Θεσσαλοὶ τὴν Ἔφυραν καλουμένην πόλιν, εἰς τιμὴν τοῦ τεθνηκότος, Κρανῶνα μετωνόμασαν. ὁ δὲ νεῦς οὕτως· ἐλπίζω δὲ, τῶν Κρατωνίων τῶν περὶ τὸν Πηνειὸν ποταμὸν τὴν ἐμὴν ἡδεῖαν ᾠδὴν ᾀδόντων, ἔτι καὶ πλέον τὸν Ἱπποκλέαν, ἔνεκεν τῶν στεφάνων σὺν ταῖς ᾠδαῖς, θαυμαστὸν καὶ ἐπίδοξον ἐν τοῖς ὁμήλιξι θεῖναι, καὶ ἀποδεῖξαι, καὶ ἐν τοῖς πρεσβυτέροις ἀνδράσι καὶ ταῖς νεωτέραις παρθένοις φροντίδα καὶ μέριμναν, ἀπὸ κοινοῦ θησέμεν.

93. Καὶ γὰρ ἑτέροισιν (sic) ἑτέρων ἔρως] ὁ λόγος· καὶ γὰρ ἄλλοις τισὶ τῶν ἀνθρώπων ἄλλων πραγμάτων ἔρως ὑπεκίνησε τὰς φρένας. οὐ γὰρ πάντες τῶν αὐτῶν ἐπιθυμοῦμεν· οὕτος οὖν ἠράσθη τοῦ ἀθλεῖν, καὶ ἐφρόντισεν· αἱ δὲ παρθένοι διὰ τοὺς ἐμοὺς ὕμνους [αὐτοῦ] φροντίδα ἔξουσι.

95. Τῶν δ' ἕκαστος ὁρούει] τὴν μέριμνάν τις, φησὶ, περὶ ἧς ἕκαστος φροντίζει, τελειώσας, ὑπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον προσηνῶς διάγει. ἢ οὕτως· ὧν ἄν δέ τις ἐρᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ, τυχὼν τῆς παρὰ πόδας ἐπιθυμίας, ἡδίστην ἂν σχοίη τὴν μέριμναν, οἱονεὶ ἀμέριμνος λοιπόν ἐστι.

98. Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν] τὰ δὲ μετ' ἐνιαυτὸν μέλλοντα προγνῶναι ἄδηλον, καὶ ἀδύνατον.

99. Πέποιθα ξενίᾳ προσανεῖ Θώρακος] Θώραξ εἷς τῶν Ἀλευαδῶν, ἑταῖρος τοῦ νικηφόρου, ὃς καὶ ἠξίωσε τὸν ποιητὴν ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ ἑταίρου συνπάξαι τὸν ἐπινίκιον. ὁ δὲ νοῦς· πεπίστευκα δὲ καὶ τῇ προσηνεῖ φιλίᾳ τοῦ Θώρακος, ὅστις τὴν ἐξ ἐμοῦ χάριν ἐπιθυμῶν, τοῦτο τὸ τῶν μουσῶν ἅρμα στέψιππον ἔζευξε· λέγει δὲ τὸν ὕμνον· ὅτι αὐτὸς ἔπεισε γράψαι τῷ νικηφόρῳ τὸν ἐπινίκιον.

103. Φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα] ἤτοι ἀπαγόμενός με πρὸς τὴν φιλίαν τοῦ ἀθλητοῦ, ἐποίησέ με γράψαι τὸ ποίημα· ἢ, τὸν ἀθλητὴν ἐπαγόμενος πρὸς τὴν φιλίαν μου, ἐποίησέ με εἰς αὐτὸν γράφειν· ἢ τὸ ἄγοντα, ἀντὶ τοῦ ἀγόμενον, ἵν' ᾖ, καὶ ἐμὲ αὐτὸν βουλόμενον, καὶ ἑκουσίως ἀγόμενον.

105. Πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει] ὥσπερ, φησὶ, τῷ πειράζοντι τῇ βασάνῳ ὁ χρυσὸς πρεπτός ἐστι, τουτέστιν, ἐκπρεπὴς *, πότερον καλός ἐστιν ἢ κίβδηλος, οὕτω καὶ ὁ ὀρθὸς νοῦς ἐκ τῆς πείρας δοκιμάζεται· οὗτος οὖν κράτιστος ἐξήτασται ἐν φιλίᾳ. Ἄλλως. ἔζωθεν τὸ, πείρᾳ δείκνυται· τῷ δὲ ἀποπειρωμένῳ καὶ δοκιμάζοντι ὁ χρυσὸς ἐν τῇ βασάνῳ διαπρέπει, καὶ τὸ ἑαυτοῦ δείκνυσιν ἀνδρῶν τῆς ὕλης. βάσανος δὲ λίθος ἐστὶ Λυδία, πρὸς ἣν ὁ χρυσὸς ἀκονώμενος διαπρέπει. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· ὥσπερ ὁ χρυσὸς διὰ τῆς Λυδίας λίθου δοκιμάζεται, οὕτω πεῖρα καὶ ἔργῳ ὁ τῶν φίλων τρόπος.

107. Ἀδελφεούς τ' ἐπαινήσομεν ἐσλούς] τοὺς δὲ τοῦ Θώρακος ἀδελφοὺς ἀγαθοὺς ὄντας ἐγκωμιάσομεν, ὅτι τοὺς τῶν Θεσσαλῶν νόμους αὔξοντες, εἰς ὕψος ἐπαίρουσιν, οἱονεὶ, δικαίως ἄρχοντες ἐπαίρουσι τοὺς νόμους τῇ δικαιοσύνῃ.

110. Ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται] ἔνθα, ἐν τῇ Θετταλίᾳ, ἀγαθοῖς οὖσι τοῖς Ἀλευάδαις, αἱ πατρικαὶ ἔνδοξοι κυβερνήσεις καὶ διοικήσεις ἀπόκεινται. ἢ οὕτως· οἱ ἀγαθοὶ κυβερνῶσι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας.

* G. ὁ χρυσὸς φανεροῦται εἴτε εὐπρεπὴς —.

CARMEN XI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑνδεκάτου τῶν Πυθίων εἴδους.

Της ἑνδεκάτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων θ'. Τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ β' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ έ τροχαϊκὸν δίμετρον (ὑπερκατάληκτον) λελυμένον. Τὸ ϛ' ἐφθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ζ' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ή ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ϛ'. Τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' Φερεκράτιον ἀπὸ βραχειῶν ἀρξάμενον. Τὸ γ' ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' περίοδος ἐξ ἰάμβων καὶ τροχαίων. Τὸ έ τὸ αὐτό. Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.

Θρασυδαίῳ] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Θρασυδαίῳ παιδὶ, Θηβαίῳ, σταδιεῖ [τῷ προκειμένῳ,] νικήσαντι τὴν κή Πυθιάδα, καὶ λγ' δίαυλον ἢ στάδιον ἄνδρας. οὐκ εἰς τὴν τοῦ διαύλου νίκην γράφει, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ σταδίου.

1. Κάδμου κόραι, Σεμέλα μὲν] τῷ εἶναι Θηβαῖον τὸν Θρασυδαῖον, τὰς ἀπαθανατισθείσας ἐν Θήβαις ἡρωΐδας ἐπικαλεῖται. προοιμιάζεται δὲ κατὰ τὸν προσαγορευτικὸς λόγον, καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν διηγηματικόν· πρὸς γὰρ αὐτὰς ἀποτείνεται, οὐχὶ δὲ περὶ αὐτῶν λέγει. τὸ δὲ, ἀγυιᾶτις, ἀντὶ τοῦ, ὦ ἀγυιᾶτις, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. γ. 277.)·

Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς.

καὶ (Odyss. ρ. 415.)· "Διὸς, φίλος." ἀγυιᾶτις οὖν, ἀντὶ τοῦ, σύνοικε τῶν θαλαττιῶν

Νηρηΐδων. ὁ δὲ νοῦς· ὦ Κάδμου κόραι, Σεμέλη μὲν, τῶν Ὀλυμπίων θεῶν σύνοικοι, Ἰνὼ δὲ, τῶν Νηρηΐδων, παραγίνεσθε σὺν τῇ μητρὶ τοῦ ἀριστογόνου Ἡρακλέος, φημὶ δὴ τῇ Ἀλκμήνῃ, παραγίνεσθε, ὦ ἡρωΐδες, εἰς Μελίαν, καὶ τῶν τιμίων τριπόδων εἰς τὸν ἄδυτον ἀνθρώποις θησαυρόν· [τὴν Μελίαν φησὶ,] τὸ δὲ ἄδυτον ψηφὸς τὸ ἄγαν σεπτόν.

5. Ἴστε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνω ματρὶ] ἴστε εἰς πὸν ἄδυτον, ὅς ἐστι χρυσέων τριπόδων θησαυρός. πυκνῶς δὲ τίθησιν ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ ἀρσενικὸν, τὸν ἄδυτον. προσκαλεῖται δὲ τὰς Θήβησιν ἡρωΐδας εἰς τὸ Ἰσμήνιον ἥκειν, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Τηνέρου ἱερόν ἐστι χρηστήριον. τριπόδων δὲ εἶπε θησαυρὸν τὸ Ἰσμήνιον διὰ τὸ αὐτόθι πολλοὺς ἀνακεῖσθαι τρίποδας. οἱ γὰρ Θηβαγενεῖς ἐτριποδοφόρουν ἐκεῖσε *. ἡ δὲ Μελία, Ἰσμηνοῦ ἀδελφὴ ὑπὸ Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα, καὶ γεννήσασα Τήνερον, ἀφ' οὗ ἐν Θήβαις Τηνερικὸν πεδίον. — Ἄλλως. Μελία, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Τήνερος ὁ μάντις, ὃς παρ' Ἰσμηνῷ τῷ ποταμῷ ἐμαντεύετο. καὶ αὐτόθι μαντεῖόν ἐστιν, ὃ καλεῖται Ἰσμήνιον· ἔστι δὲ καὶ πηγὴ ὁμώνυμος τῇ ἡρωΐδι. ὁ δὲ νοῦς· ὄν τινα τὸν ἄδυτον θησαυρὸν ὁ Ἀπόλλων ἐξόχως ἐτίμησε καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Ἰσμήνιον μαντεῖον, καὶ ἀληθέστατον θῶκον ὄντα τὸν ἄδυτον θησαυρὸν, τουτέστι τὸ Ἰσμήνιον μαντεῖον, ἀληθῆ τῶν μαντευμάτων καθέδραν.

12. Ἔνθα καὶ νῦν ἐπίνομον] εἰς τὸ Ἰσμήνιον καλεῖ συνέρχεσθαι ἐπίνομον τῶν ἡρωΐδων στρατόν. ἐπίνομον στρατὸν εἶπε τὰς ἐπινεμομένας καὶ ἐποπτευούσας τὰς Θήβας. ἢ ἐπίνομον, τὸν σύννομον Θήβαις, τὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νομοῦ καὶ τῆς αὐτῆς ἐπινομῆς. τίς δὲ καλεῖ; ἤτοι ὁ Ἀπόλλων καλεῖ διὰ τὴν νίκην, ἢ καὶ ἡ Μελία, ὅπερ καὶ βέλτιον. θήλεια γὰρ θηλείας εὐλόγως συγκαλοῖη. ὁ δὲ νοῦς· καὶ νῦν ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τῶν ἐντοπίων ἡρωΐδων συνηθροισμένων τὸ πλῆθος προσκαλεῖται προσελθεῖν, ἤτοι ὁ νικηφόρος, ἢ ὁ Ἀπόλλων, ἢ ἡ Μελία, ὃ καὶ βέλτιον.

15. Ὄφρα Θέμιν ἱερὰν] Θέμιδις ἦν τὸ χρυσοῦν, ὅθεν καὶ τὸ Θεμιστεύειν. ὁ δὲ νοῦς· ὅπως ἂν τὴν ἱερὰν Θέμιν, καὶ τὴν Πυθῶνα, καὶ τὸν ὄντα ὀμφαλὸν τῆς γῆς, ὑμνήσητε σὺν παννυχίσι, χάριν κατατιθέμεναι ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις, καὶ τῷ τῆς Κίρρας ἀγῶνι.

21. Ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν] ἐν ᾧ, τῷ τῆς Κίρρας ἀγῶνι, φησὶ δὲ τῷ Πυθικῷ, ἐπιβαλὼν τρίτον στέφανον, τὴν πατρικὴν μνήμην ἤγαγε τῶν πατρικῶν κατορθωμάτων, νικῶν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πυλάδου, τοῦ φίλου τοῦ Λάκωνος Ὀρέστου. Ἄλλως. ἐν τῷ προκειμένῳ ἀγῶνι τῆς Κίρρας, ἐν τοῖς Πυθίοις ἀνέμνησε τὴν πατρῴαν ἐστίαν τῶν νικῶν, ἐπιβάλλων αὐτῇ τὸν στέφανον. τρίτον δὲ εἶπεν, ὡς ἡ πατρὸς ἢ προγόνου αὐτοῦ νενικηκότος τινός. αὐτὸς γὰρ ἅπαξ ἀναγράφεται Πύθια νικήσας. Ἄλλως. ἱστέον, ὅτι τὴν Φωκίδα χώραν ἀφνειὰν οὖσαν Πυλάδου εἵρηκε. τῆς γὰρ Φωκίδος ἡ Πυθὼ, ἧς Στρόφιος ὁ πατὴρ Πυλάδου ἐβασίλευσε. καὶ ὅτι τὸ, ξένου Λάκωνος Ὀρέστα, τοιοῦτον· [ἤτοι] ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πυλάδου, ὅστις ἦν τοῦ Λάκωνος Ὀρέστου ξένος. τὸ δὲ, τρίτον ἐπὶ στέφανον, οὐχ ὅτι αὐτὸς ὁ νικηφόρος τρεῖς ἔσχε νίκας, ἀλλ' ἀναγέγραπται ὁ πατὴρ αὐτοῦ, Ὀλυμπιονίκης γεγονὼς καὶ αὐτὸς εὐτυχήσας, ὅτι τὰς πάσας τρεῖς ὑπέδιξεν αὐτῷ γεγονέναι καὶ τῷ πατρί. ἄριστα τοίνυν ὁ Πίνδαρος τὸ ἐγκώμιον εἰργάσατο. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς σφόδρα ἀκαίρῳ παρεκβάσει ἐχρήσατο.

25. Τὸν δὴ φονευομένου τοῦ πατρὸς] ἀνείλετο ἡ τροφὸς Ἀρσινόη τὸν

* Similia apposuerat Didymus in Commentario in Pæanas Pindari: unde verba servata sunt ap. Ammon. in voc. Θήβαις. Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου (ab hoc tempore) Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμήνιον ἱερόν. ut legendum cum viris doctis. Rem attigit Pausan. ix. 10. sed parum diserte. cf. Valck. ad Ammon. p. 97.

Ὀρέστην, φονευομένου τοῦ πατρὸς ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας, φησίν, ἰδίως δὲ ὁ Πίνδαρος Ἀρσινόην εἶναί φησι τὴν Ὀρέστου τροφόν. Φερεκύδης δὲ Λαοδάμειαν λέγων αὐτὴν, τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνῃρῆσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου, νομιζόμενον Ὀρέστην εἶναι. τὸν δὲ Ὀρέστην ἐκκλατέντα εἶναι τριῶν ἐτῶν, ὡς Ἡρόδωρος ἐν Πελοπείᾳ. ὁ δὲ νοῦς· ὕστινα, τὸν Ὀρέστην, φονευομένου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀρσινόη ἡ τροφὸς ἐκ τῶν Κλυταιμνήστρας χειρῶν καὶ τοῦ κατ' αὐτοῦ δόλου σκευωρουμένου ὑπεξέκλεψεν, ὅτι ἡ ἀνηλεὴς γυνὴ τὴν τοῦ Δαρδάνου παιδὸς Πριάμου θυγατέρα Κασάνδραν τῷ πολιῷ ξίφει σὺν τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος ψυχῇ ἔπεμπε παρὰ τὴν εὔσκιον τοῦ Ἀχέροντος ἀκτήν. μετέπεισε δὲ εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον.

34. Πότερόν νιν] ἐπιζητεῖ δύο αἰτίας, δι' ἃς τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνεῖλε, καί φησι· πότερον ἅρα ἡ Ἰφιγένεια ἡ παῖς αὐτῆς, μακρὰν τῆς πατρίδος σφαγεῖσα ἐν τῷ Εὐρίπῳ, ἐλύπησεν αὐτὴν καὶ ἐκίνησεν, ὥστε τὴν ὀργὴν ταύτην ἔχουσαν βαρύτατον τὸ ἐπιχείρημα ἄρασθαι, καὶ [λυπῆσαι] τολμῆσαι τοσοῦτον, ὡς πρὸς τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁρμῆσαι σφαγήν, ἢ ἑτέρῳ αὐτὴν ἀνδρὶ μισγομένην αἱ νυκτεριναὶ τῆς μοιχείας συνουσίαι παρήγαγον κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥστε αὐτὸν φονεῦσαι σὺν δόλῳ.

40. Τὸ δὴ (sic) νέαις ἀλόχοις] ὅπερ, φησί, τὸ ὑπὸ ἄλλῳ ἀνδρὶ μοιχεύεσθαι, ταῖς νέαις γυναιξὶν ἐχθρότατον ἁμάρτημα. ὅπερ, τὸ τῆς μοιχείας ἁμάρτημα, ἐπικαλύψαι ταῖς ἀλλοτρίαις γλώσσαις ἀδύνατόν ἐστιν· ἢ λαθεῖν τοὺς ἔξω, ἢ μαθόντας τοὺς ἔξωθεν ἀποσιωπῆσαι, ἀδύνατόν ἐστι πρᾶγμα. οἱ γὰρ ἀλλότριοι λαλοῦσι. κατὰ φύσιν γὰρ λοίδοροί εἰσιν οἱ πολῖται.

45. Ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον] ἤδη καὶ τῶν ὑπερεχόντων μᾶλλον ἰδίως ἅπτονται οὗτοι. τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὅτι ἐπιφανὴς ὢν ἐφθονήθη. ἢ οὕτως· ἔχει γὰρ καὶ ἡ εὐτυχία οὐ μικρὸν φθόνον, ὅτι ἀεὶ τοῖς εὐτυχοῦσι βασκαίνουσιν οἱ ἔξωθεν.

46. Ὁ δὲ χαμηλὰ] ὁ δὲ ταπεινὰ καὶ οἰκτρὰ πνέων, τουτέστιν, ὁ εὐτελὴς καὶ πένης ἀφώνως ἠχεῖ, οἷον, ζῇ, διὰ γὰρ τὴν πενίαν εὐτελής τις ὤν, καὶ ἀφανὴς ἐστιν. ἢ οὕτως· ὁ δὲ ταπεινὸς οὐκ ἐν φανερῷ βρέμει.

47. Θάνε μὲν αὐτὸς ἥρως] ἀπέθανε μὲν οὖν αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων χρόνῳ πολλῷ παραγεγονὼς ποτε ἐν Λακεδαίμονι, καὶ τὴν μάντιν ἀπολέσθαι πεποίηκε κόρην Κασάνδραν. αἴτιος γὰρ αὐτὸς τοῦ ὑπὸ Κλυταιμνήστρας ἀποθανεῖν αὐτὴν γέγονεν.

50. Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ] παραγεγονὼς δὲ ὁ Ἀγαμέμνων εἰς Λακεδαίμονα, πέθνηκεν, ἐπειδή, φησὶ, περὶ τῇ Ἑλένῃ μαχόμενος συμφλεχθείσης τῆς Τροίας, καὶ τῶν ἐνοικούντων Τρώων, διέλυσε τοὺς οἴκους τῆς εὐδαιμονίας, τουτέστι, τοὺς πλουσίους οἴκους κατεσκέψατο.

53. Νέᾳ κεφαλᾷ] ἀντὶ τοῦ, νέος ὢν ἔτι. ὁ δὲ Ὀρέστης, φασὶν, ἔτι νεώτερος ὢν τὰς τῆς μητρὸς ἀποφυγὼν χεῖρας, πρὸς Στρόφιον τὸν Πυλάδου πατέρα παρεγένετο, οἰκοῦντα πρὸς τὸ ἔσχατον τοῦ Παρνασσοῦ.

55. Ἀλλὰ χρόνῳ (sic) σὺν Ἄρει] ἀλλὰ χρόνῳ ποτὲ ἡδήσας ὁ Ὀρέστης, καὶ ἐν τῇ πατρίδι παραγεγονὼς, τῷ ξίφει ἀνεῖλε τὴν μητέρα, καὶ τὸν Αἴγισθον ἔθηκεν ἐν φοναῖς. φοναὶ δὲ, οἱ τόποι, εἰς οὓς φονεύονται, καλοῦνται. Ὅμηρος (Iliad. κ. 521.)· "Ἐν ἀρηγαλέῃσι φονῆσι."

58. Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον] συνήθηται καὶ αὐτὸς ἀκαίρως παρεκβάσει κεχρημένος, καί φησιν· ὦ φίλοι, ἆρα ἐπλανήθην τῆς ὁδοῦ, τὸ πρότερον ὀρθὴν πορευόμενος ὁδόν· ἢ ἄνεμός με τοῦ πλοῦ παρέσφηλεν. ἀμευσίπορον οὖν φησιν, ὃν ἀμείβομεθα, καὶ ἀνύομεν, μὴ κατὰ πλάνην παρεκτρεπόμενοι. διὸ ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὴν Μοῦσαν, καί φησιν· εἰ συνέσθου καὶ μισθὸν ἔλαβες, ἵνα ἐγκωμιάσῃς τὸν νικηφόρον, δέον ἐστὶ, τὸν ὕμνον ἄλλοτε ἄλλῃ μετάγειν, ἢ περὶ τοῦ Θρασυδαίου τι λέγοντας, ἢ περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Πυθιονίκου. ὑπάργυρος γάρ ἐστιν ἡ φωνὴ καὶ ἔμμισθος, ὥστε οὐ δεῖ

παρεκκαίειν καὶ περὶ ἄλλων λέγειν, μισθὸν εἰληφότα. Ἄλλως. Ἢ ῥ', ὦ φίλοι. ἐσφάλη ὁ Πίνδαρος τοῦ δέοντος, παρεκβάσει χρησάμενος· κατὰ τρίοδον δὲ πεπλανῆσθαί φησιν, ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ ἀπ' εὐθείας ἐν τριόδῳ παραγινόμενος ἀπορεῖν, ὁποίαν ὀφείλει βαδίσαι ὁδόν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ δὴ, ὦ φίλοι, κατ' ἀμεινσίτορον ὁδὸν ἐπλανήθην, εὐθεῖαν τὸ πρότερον πορευόμενος, ἢ ἄνεμός μέ τις ἐξέβρίψε τοῦ δέοντος πλοῦ, καὶ ἐκπεσεῖν ἐποίησεν, ὡς θαλάσσης ναῦν.

63. Εἰ μισθῷ συνέθευ] εἰ δὲ ἀληθῶς, ὦ Μοῦσα ἡμετέρα, μισθοῦ καὶ ἀργυρίου τὴν σὴν φωνὴν ὑπέσχου παρασχεῖν, ἄλλοτε ἄλλα ὀφείλεις ἀνακινεῖν ἐγκώμια. ὀφείλεις δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνακινεῖν τὸ ἐγκώμιον ἢ αὐτῷ τῷ πατρὶ τοῦ Πυθιονίκου, ἢ αὐτῷ τῷ Θρασυδαίῳ, ὧν ἡ δόξα τῆς νίκης καὶ ἡ εὐφροσύνη πανταχοῦ διαλάμπει.

66. Ταρασσόμεν] ἀντὶ τοῦ τάρασσε, καὶ μετάφερε.

70. Τὰ μὲν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι] τὰ μὲν γὰρ ἅρμασι καὶ πεθρίπτῳ σὺν τοῖς ἵπποις τὸ παλαιὸν καλλίνικοι γενόμενοι, τῶν πολυθρυλλήτων ἀγώνων ἔσχον τὴν ταχεῖαν ἀκτῖνα καὶ λαμπηδόνα ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ νικήσαντες ἀκτῖνα ἔσχον, καὶ τῇ Πυθοῖ δὲ κατελθόντες ἐπὶ τὸ γυμνὸν στάδιον ἀγωνίσασθαι, ἤλεγξαν τὴν τῶν σοφῶν ταχυτῆτι τὸν τῶν Ἑλλήνων ὄχλον, παρὰ πάντας εὐδοκιμήσαντες μόνοι. τὸ δὲ ὅλον, οὕτω φησίν· οἱ μὲν πρόγονοι αὐτοῦ ἔσχον Ὀλυμπικὰς νίκας, αὐτὸς δὲ ὁ Θρασυδαῖος ἐν τῇ Πυθοῖ στάδιον ἐνίκησε. τὸ δὲ τῷ Θρασυδαίῳ πεπραγμένον συλληπτικῶς ἐπὶ πάντων τέτακεν.

76. Θεόθεν ἐραίμαν καλῶν] θεῶν δὲ βουλήσει ἔρωτα ἔχοιμι τῶν καλῶν, τὰ δυνατὰ ἐπιθυμῶν ἐν τῇ παρούσῃ μοι ἀεὶ ἡλικίᾳ, τουτέστιν, ἑκάστοτε.

78. Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν] τῶν γὰρ κατὰ πόλιν, φησὶν, εὑρίσκων τὰ τριαῦτα τῶν πραγμάτων ἐπὶ πλεῖστον χρόνον θάλλοντα, ὅσα τὸ ἄκρον οὐκ ἔχει τῆς εὐδαιμονίας, μέμφομαι τὰς τυραννίδας, μέμφομαι τοὺς τῆς ὑψηλῆς καὶ τυραννικῆς ἐπιθυμοῦντας τύχης.

82. Ξυναῖσιν] περὶ ταῖς κοιναῖς δὲ καὶ συμμέτροις ἀρεταῖς, εὐτυχίαις, τὴν ἐπιθυμίαν τεταμένην ἔχω.

83. Φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄτᾳ] οἱ δὲ φθονεροὶ τῇ αὐτῶν ἄτῃ καὶ βασκανίᾳ, φησὶν, ἀμύνονται καὶ βλάπτοντες, βασκαίνοντες, εἴ τις τὸ τέλειον τῆς εὐδαιμονίας καὶ εὐτυχίας λαβὼν, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ διάγων, τὴν χαλεπὴν στάσιν καὶ ὕβριν ἀπέφυγε κατὰ τὴν τελευτὴν τὴν τοῦ θανάτου, τουτέστι μέχρι καὶ θανάτου δικαίως ἔζησε, καλλίονα καὶ ἐντιμότερον τὸν ἑαυτοῦ θάνατον τῶν ἑαυτοῦ κτημάτων χάριν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ γενεᾷ παρεσχηκὼς, καὶ καταλιπὼν ἔξωθεν δόξαν, καὶ τὴν μετὰ θάνατον ἑαυτοῦ εὐφημίαν. ἢ οὕτω· τὸν δὲ ἄκρως εὐτυχοῦντα, κἂν μετὰ ἡσυχίας ζῇ μηδὲν παρασχὼν πρᾶγμα, ὅμως οἱ πονηροὶ βασκαίνοντες βλάπτουσιν. ἢ οὕτως· εἴ τις, φησὶ, τὸ ἄκρον καὶ τὸ πρῶτον ἔχει, οἱ φθονεροὶ τῇ ἄτῃ αὐτὸν ἀμύνονται, τουτέστι βλάπτονται, ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις καλοῖς λυπούμενοι, διαφθείρονται τηκόμενοι. διὸ βέλτιόν ἐστι τὴν μεσότητα σώζειν ἐπὶ πάντων. Μέλανος δὲ θανάτου, τοῦ ᾅδου φησί. εἴτις οὖν οὐκ ἔσχε ὑβριστὴς, φησὶ, καὶ τὸ ἄκρον ἔχει, καλλίονα τὸν θάνατον αὐτῷ περιποιησάμενος πάντων κτημάτων ἀπολείπει τῇ γενεᾷ αὐτοῦ τὴν εὐφημίαν. ταύτην γὰρ εἶπε κρατίστην χρημάτων χάριν. παντὸς γὰρ χρήματος κρείσσων ἐστὶν ἡ εὐφημία.

91. Ἅτε τὸν Ἰφικλείδαν] ἥτις ἡ εὐδοξία ἔνδοξον ὄντα καὶ τὸν Ἰφικλέα παῖδα Ἰόλαον παντοχοῦ διάγει καὶ ἐπίσημον ποιεῖ καὶ διαστέλλει, καὶ τὸν Κάστορα, καὶ σὲ, ὦ δίσποτα Πολυδεύκες, υἱοὶ Θεῶν, ποτὲ μὲν παρ' ἡμέραν ἐν ταῖς Λακωνικαῖς ὄντας καθέδραις, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς τοῦ Διὸς οἰκοῦντας. καὶ ἀπὸ κοινοῦ τὸ, διάγει ἡ εὐφημία.

95. Τὸ μὲν παρ' ἄμαρ ἕδραισι] τὸ Ὁμηρικὸν παραφράζει (Odyss. γ. 302.)·

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν.

CARMEN XII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δωδεκάτου εἴδους.

Η ΔΩΔΕΚΑΤΗ ᾠδὴ ἡ τελευταία μονοστροφική ἐστιν ἐκ κώλων ιδ'. Τὸ ά περίοδος δωδεκάσημος ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. Τὸ β' τὸ αὐτό. Τὸ γ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ δ' τὸ αὐτὸ τῷ ά καὶ β'. Τὸ έ τὸ αὐτό. Τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ή ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου. Τὸ θ' τὸ αὐτὸ τῷ ά καὶ β'. Τὸ ί ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιά πρωσοδιακὸν, μιᾷ συλλαβῇ περιττεῦον, ὅμοιον τῷ Ἐρασμονίδα Χαρίλαε. Τὸ ιβ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον. Τὸ ιγ' ἐγκωμιολογικὸν παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ ιδ' Στησιχόρειον τρίμετρον ἀκατάληκτον.

Μίδᾳ αὐλητῇ] γέγραπται ἡ ᾠδὴ Μίδᾳ Ἀκραγαντίνῳ. οὗτος ἐνίκησε τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα, καὶ τὴν πέ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Παναθήναια νενικηκέναι. ἱστοροῦσι δέ τι ἴδιον σύμπτωμα συμβεβηκέναι περὶ τὸν αὐλητὴν τοῦτον· ἀγωνιζομένου γὰρ αὐτοῦ, ἀνακλασθείσης τῆς γλωσσίδος ἀκουσίως, καὶ προσκολληθείσης τῷ αὐρανίσκῳ, μόνοις τοῖς καλάμοις τρόπῳ σύριγγος αὐλῆσαι, τοὺς δὲ θεατὰς ξενισθέντας τῷ ἤχῳ τερφθῆναι, καὶ οὕτω νικῆσαι αὐτόν.

1. Αἰτέω σε, φιλάγλαε καλλίστα] ὁ λόγος ἀπόστασις τῷ Πινδάρῳ πρὸς τὴν ἡρωΐδα τὴν Ἀκράγαντα, ἣ καὶ τὴν Ἀκράγαντα πόλιν· ὦ φιλόκαλε καὶ καλλίστη τῶν πόλεων, ἥτις εἶ Φερσεφόνης ἔδος, αἰτέω σε, ἵνα ἵλεως δέξῃ τὸ στεφάνωμα τοῦ Μίδα, ὃ ἐκ τοῦ Πυθῶνος ἤνεγκεν. ὁ δὲ νοῦς· αἰτέω σε, ὦ καλλίστη τῶν ἀνθρώπων καὶ φιλόκαλε πόλι, καὶ τῆς Φερσεφόνης ἔδαφος, ἥτις ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ προβαστορόφου Ἀκράγαντος τὴν εὐκατασκεύαστον Ἀκράγαντα τὴν ὁμώνυμον σαυτῇ οἰκεῖς πόλιν. ἀπὸ μέρους δὲ τὸ ὅλον ἔφη. ὅλην γὰρ τὴν Σικελίαν ἐδωρήσατο τῇ Φερσεφόνῃ ὁ Ζεύς.

6. Ὦ ἄναξ Ἄλαος ἀθανάτων] ὦ δέσποινα Φερσεφόνη, εὐμενὴς σὺν θεῷ καὶ ἀνδρῶν εὐμενείᾳ τὰ ἐκ τῆς Πυθῶνος σεσιφάνωμα, τὸν ὕμνον, δέξαι τοῦ εὐδόξου Μίδα.

11. Αὐτόν τέ νιν] τὸν Μίδαν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, δέξαι, τὴν Ἑλλάδα νικήσαντα τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ.

12. Τάν ποτε Παλλὰς ἐφεῦρε] ἣν τινα, τὴν αὐλητικὴν τέχνην, εὕρετό ποτε ἡ Ἀθηνᾶ τῶν Θρασειῶν Γοργόνων τὸν Θρῆνον διαπλέξασα καὶ μιμησαμένη.

15. Τὸν παρθενίοις ὑπό τ'] μυθεύεταί τι τοιοῦτον, ὅτι, ὅτε ὁ Περσεὺς ἐκαρατόμησε τὴν Μέδουσαν, αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐθρήνουν τὴν ἀδελφὴν, καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, καὶ τῶν ὄφεων τῶν περὶ τὴν κεφαλὴν, συριγμός τις ἀνεδίδοτο. τούτου τοῦ συριγμοῦ κατακούσασα ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ ἐκ τῶν ὄφεων προσγινομένου, πρὸς μίμησιν τοῦ θρήνου καὶ τοῦ γινομένου συριγμοῦ ἐκ τῶν ὄφεων, ἐπενόησε τὴν αὐλητικὴν, ἣν καὶ ὠνόμασε πολυκέφαλον νόμον διὰ τοῦτο· ἐπεὶ γὰρ ἐκ τῶν πολλῶν κεφαλῶν τῶν ὄφεων εἷς τις ἀνεδίδοτο συριγμὸς, πολλὰς δὲ κεφαλὰς εἶχον οἱ ὄφεις, διὰ τοῦτο πολυκέφαλον νόμον τὴν κατὰ μίμησιν αὐλητικὴν συνθεῖσα ὠνόμασεν. ὁ δὲ νοῦς· ὅν τινα τὸν Θρῆνον ὑπὸ παρθενίοις Γοργόνων κεφαλαῖς καὶ ὀφίων ἀπλησιάστοις κεφαλαῖς ἐπήκουσε, σὺν τῷ δυσπενθεῖ καμάτῳ καὶ θρήνῳ κατασπενδόμενον.

18. Δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ] τῷ τῶν Γοργόνων. ἀδελφὴν γὰρ ἐπένθουν κάμνουσαν, αὗται γάρ εἰσιν αἱ παρθένοι κεφαλαί· δῆλον ὅτι αἱ τῶν παρθένων, ἀδελφῶν τῆς Μεδούσης, Σθενούσης (γράφεται καὶ Σθενοῦς) καὶ Εὐρυάλης.

19. Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄϋσε κασιγνητᾶν μέρος] τουτέστι τὴν μίαν. τρεῖς γὰρ ἦσαν. τὸ δὲ ἄϋσεν ἤτοι ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν Γοργόνων ἀκουστέον, ὡς ἄϋσε καρατομεμένη διὰ τὴν ἀλγηδόνα· τὸ δὲ ἄϊεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν θρῆνον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς· ἢ ἄϋσεν ὁ θρῆνος καρατομήσαντος τοῦ Περσέως. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἰσχηματίσθαι θέλουσι, τουτέστι τῆς μάχης, οἷον, κατεπολέμησε τὸ τρίτον μέρος αὐτῶν. διχῶς δὲ εἴρηται, ἢ ἄνυσεν, ὅ ἐστιν ἀνυσθῆναι ἐποίησεν, ἢ ἄϋσεν, ἀντὶ τοῦ, ἐκραύγασε καρατομουμένη.

21. Ἐναλίᾳ (sic) Σερίφῳ] ἐν τῇ θαλασσίᾳ Σερίφῳ μοῖραν καὶ θάνατον καμίζων τὸ τρίτον μέρος τῶν Γοργόνων, ἐκ δὲ τούτου πάλιν, τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλήν.

24. Φόρκοι ἀμαύρωσε γένος] Φόρκυος γένος τὰς Γοργόνας φησί. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν τριῶν ἀκουστέον, ὅτι τὴν μὲν μίαν ἐκαρατόμησε, τὰς δὲ δύο ἐξετύφλωσεν, ἀφελόμενος τὸν ἕνα ὀφθαλμόν· μόνῳ γὰρ ἑνὶ ἐχρῶντο αἱ τρεῖς. εὐπάραον δέ φησι τὴν Μέδουσαν, οὐχ ὅτι οὕτω φύσεως εἶχεν, ἀλλ' ὅτι περὶ ἑαυτῆς ἡ Μέδουσα ὡς εὐμόρφου διέκειτο· διὸ καὶ περὶ κάλλους τῇ Ἀθηνᾷ ἐφιλονείκησεν. ὁ δὲ νοῦς· ναὶ γὰρ δὴ ὁ Περσεὺς τὸ θεῖον γένος τοῦ Φόρκου τὰς Γοργόνας ἠφάνισε, τῆς εὐπαράου Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἐλευθεριώτατον ἔρανον τῷ Πολυδέκτῃ ἔδηκε, καὶ τὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δουλείαν, [ἀσφαλῆ καὶ ἐλευθέραν,] καὶ τὴν μετ' ἀνάγκης κοίτην, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔδηκεν.

25. Λυγρόν τ' ἔρανον] λυγρὸν ἔρανον εἶπεν, ἐπεὶ ἐν ἐράνῳ ποτὲ ἐπέταξεν ὁ Πολυδέκτης ἑκάστῳ ὡς ἂν βασιλεὺς, προσφέρειν αὐτῷ δῶρον, καὶ τῷ Περσεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος. κοινῶς δὲ λητέον τὸ, ἀμαύρωσε, τῆς Γοργόνος δηλονότι.

29. Τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμεν] ὄντινα Περσέα φαμὲν ἀπὸ χρυσοῦ γενέσθαι αὐτομάτως ῥέοντος.

32. Ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων] ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τούτων τῶν τόνων τὸν προσφιλέστατον ἄνδρα ἐῤῥύσατο Περσέα ἡ Ἀθηνᾶ, τότε τὸ πολύφωνον μέλος τῶν αὐλῶν κατεσκεύαζεν. ἐῤῥύσατο δὲ πόνων· ἐδίωξε (immo G. ἐδίωξαν scil. αἱ ἀδελφαὶ) γὰρ τὸν Περσέα μέχρι Βοιωτίας ἡ Μέδουσα.

35. Ὄφρα τὸν Εὐρυάλας] ἀπὸ μιᾶς ἤρκισε καὶ τὸ περὶ τὴν ἑτέραν τὴν Σθενὼ πάθος παραστῆσαι. οὐ γὰρ μόνη ἐθρήνησεν ἡ Εὐρυάλη, ἀλλὰ καὶ ἡ Σθενώ· ἡ γὰρ Εὐρυάλη τῆς Μεδούσης ἀδελφή· ὁμοίως καὶ ἡ Σθενώ. ὁ δὲ νοῦς· ἅπως σὺν τοῖς ὀργάνοις τῆς αὐλητικῆς τὸν ἐκ τῶν ἰσχυρῶν γενύων τῆς Εὐρυάλης ἐκδοθέντα θρῆνον μιμήσαιτο.

ἵν' οὖν, φησὶ, τὸν ταύτης μιμήσαιτο γόον ἐρικλάγκταν, τουτέστι, μεγαλόκραντον, μεγαλόηχον. ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ εὗρε τὸ μέλος τῆς αὐλητικῆς.

39. Ἀλλά νιν εὑροῖσ'] ἀλλ' εὑροῦσα τὸ αὐλοῦ μέλος μετέδωκε τοῖς ἀνθρώποις ἔχειν, καὶ ὠνόμασε τὸ μέλος πολυκέφαλον νόμον, ἐπεὶ καὶ αἱ τῶν δρακόντων πλείους εἰσὶ κεφαλαὶ, καὶ ἦσαν αἱ συρίξασαι, ὧν κατὰ μίμησιν συνέθηκε. τινὲς δὲ πολυκέφαλον, φασὶν, εἶπεν, ἐπειδὴ πεντήκοντα ἦσαν ἄνδρες, ἐξ ὧν ὁ χορὸς συνεστὼς προκαταρχομένου τοῦ αὐλητοῦ τὸ μέλος προεφέρετο. οἱ δὲ κεφαλὰς ἀκούουσι τὰ προοίμια. ᾠδὴ οὖν διὰ πολλῶν προοιμίων συνεστῶσα, ἣν λέγουσι τὸν Ὄλυμπον πρῶτον εὑρηκέναι.

42. Εὐκλέα λαοσόων (sic)] ἔνδοξον ὑπόμνημα τῶν ἀγώνων τῶν τοὺς λαοὺς σοσύντων καὶ παρορμώντων εἰς τὴν θέαν. φησὶ δὲ τὸ μέλος.

43. Λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ] τὸ μέλος λέγει. διακορευόμενόν φησι τὸ μέλος ὑμοῦ διά τε χαλκοῦ καὶ καλάμου, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν αὐλῶν.

45. Τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ ναίουσι (sic)] τοὺς δόνακας λέγει, οἳ παρὰ τῷ Ὀρχομενῷ φύονται, ἐξ ὧν αἱ αὐλητικαὶ γλωσσίδες γίνονται. ἐν γὰρ τῷ Κηφισσῷ οἱ αὐλητικοὶ κάλαμοι φύονται. εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ αὐλητικῆς. ὁ δὲ νοῦς· οἵ τινες οἱ κάλαμοι οἰκοῦσιν εἰς τὴν τῶν Χαρίτων πόλιν, τουτέστι, τὸν Ὀρχομενὸν, ἐν τῷ τεμένει τοῦ Κηφισσοῦ, τῶν χορευτῶν πιστοὶ καὶ ἀληθεῖς ὄντες μάρτυρες. τὸ δὲ, ναίουσι κάλαμοι, σκληρῶς καὶ διθυραμβωδῶς προσήγαγεν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, φύονται. πόλιν δὲ Χαρίτων τὸν Ὀρχομενὸν λέγει.

49. Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισε] συνυπακουστέον, τοιοῦτόν ἐστιν, ἢ ὑπάρχει. ὁ γὰρ λόγος· εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποις ἐστὶν, ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται, οὐδὲ γίνεται, ἐκτελευτήσει δὲ τὸν ὄλβον ὁ δαίμων, τουτέστιν, ἐπὶ τέλος ἄξει, ἤτοι σήμερον ἢ ὕστερον· τοῦτο γὰρ ἔδει ἐπενεγκεῖν, ὃ παρέλιπε· τουτέστιν, ἐὰν μὴ παραχρῆμα τὶς εὐτυχήσῃ, μὴ ἀθημονείτω· ὁ γὰρ θεὸς τὸ εἱμαρμένον ἢ σήμερον τελέσει, ἢ αὔριον. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ ἀπροσδοκήτως ἐνίκησε, κλασθέντος τοῦ καλάμου.

54. Ἀλλ' ἔσται χρόνος οὗτος] ὁ λόγος οὕτως· ὁ πονήσας, κἂν μὴ παραχρῆμα εὐτύχῃ πλούτου, μὴ καμνέτω. θεὸς γὰρ ἢ σήμερον ἢ ὕστερον ποιήσει, καὶ ἐπὶ τέλος ἄξει. πῶς δὲ ἐπὶ τέλος ἄξει; σὺν τῇ εἱμαρμένῃ. διό φησι· τὸ δὲ μόρσιμον. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· ἀλλ' ἔσται οὗτος ὁ χρόνος, ὅστις καὶ τὰ ἐν ἀνελπιστίᾳ καταστήσας τὸ ἀνάπαλιν τῆς γνώμης καὶ ἐλπίδος, τὸ μὲν δώσει, ὅπερ οὐκ ἤλπιζε, τὸ δὲ οὐ δώσει, ὅπερ προσεδόκησε. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ ἀπροσδοκήτως ἐνίκησεν ὁ Μίδας, κλασθέντος τοῦ καλάμου, ὡς εἴρηται.

SCHOLIA

IN PINDARI NEMEA.

Ὑπόθεσις Νεμέων.

Τὸν ἀγῶνα τῶν Νεμέων τινὲς μὲν ὑφ' Ἡρακλέους τεθεῖσθαί φασιν ἐπὶ τῇ τοῦ λέοντος ἀναιρέσει. οἱ δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἱστορίαν τινὰ λέγουσιν ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ὀφέλτου μὲν πρότερον, νυνὶ δὲ Ἀρχεμόρου, ἀπὸ τοῦ μαντεύσασθαι τοῖς ἐπὶ Θήβας στρατευομένοις διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου. ὁ δὲ ἀγὼν ἐπιτάφιος. καὶ γὰρ οὕτως ἀπὸ τῶν Ὁμηρικῶν δεικνύουσιν, ἐξ ὧν οὐδένα νικήσαντα ὑπὲρ στεφάνου εἰσάγει, οὐδὲ Νέστορα, τὸν πολλὰς νίκας ἑαυτοῦ πολλάκις ἐξηγούμενον· καί φασιν, οὐδὲ ὄνομα τοῦ στεφάνου εἰδέναι τὸν ποιητήν, ἀποδεικνύντες, ὡς οὐδαμοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ εἴρηται. στεφάνας μὲν γὰρ λέγει, στεφάνους δὲ οὔ. Τῶν οἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον (Hom. Iliad. σ. 597.).

Ἄλλως. Ὑπόθεσις τῶν αὐτῶν.

Οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις παραβαλόντες τῇ Νεμέᾳ διψήσαντες συνέτυχον Ὑψιπύλῃ τῇ Λημνίᾳ φερούσῃ τὸν Λυκούργου τοῦ τοῦ Διὸς ἱερέως καὶ Εὐρυδίκης παῖδα Ὀφέλτην· ἡ δὲ ἀφηγήσατο αὐτοῖς εἴς τινα πηγήν, καταλιποῦσα τὸν παῖδα ἔν τινι λειμῶνι, ὃν δράκων περιειληθεὶς, ἰὸν ἀφεὶς, ἀνεῖλεν. οἱ δὲ ὑποστρέψαντες, καὶ τὸ πάθος θεασάμενοι, τόν τε δράκοντα κτείνουσι, καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον ἱστῶσι τριετηρικόν. ἠγωνίζοντο δὲ στρατιῶται καὶ παῖδες στρατιωτῶν. ὕστερον δὲ καὶ ἐπὶ τὸ δημοτικὸν πλῆθος ἤδραμεν. ἦν δὲ γυμνικὸς καὶ ἅρμα, οὐχὶ δίφρος οὐδὲ κέλης. ἔτυχε δὲ οὗτος Ὑψιπύλη ἐν Νεμέᾳ. ὡρισμένου παρὰ τῶν Λημνιάδων, πᾶν τὸ ἄρσεν ἀναιρεθῆναι γένος, ἐκ πασῶν Ὑψιπύλη τὸν πατέρα Θόαντα, ἐνιέρξασα κιβωτῷ, ἐφύλαττεν. ὕστερον δὲ μετὰ τὸ τοὺς Ἀργοναύτας ἐκπλεῦσαι, φανεροῦ γενομένου ταῖς Λημνιάσι τοῦ κατὰ τὸν Θόαντα, αὐτὸν μὲν κατεπόντωσαν ἐνιέρξασαι τῇ κιβωτῷ, ἐψηφίσαντο δὲ καὶ κατὰ τῆς Ὑψιπύλης θάνατον· ἡ δὲ μαθοῦσα φεύγει. ἐν τοσούτῳ δὲ ληστταῖς περιτυχοῦσα πιπράσκεται Λυκούργῳ. ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ κατὰ

ζήτησιν οἱ παῖδες Θόας καὶ Εὔνεως παρέβαλον ἐν Νεμέᾳ. Εὐρυδίκης δὲ τῆς Λυκούργου γυναικὸς βουλομένης διὰ τὸν Ὀφέλτου θάνατον ἀνελεῖν τὴν Ὑψιπύλην, διὰ τοῦτό τε ἔν τινι τόπῳ λαθραίῳ κατακλεισάσης Ἀμφιάραος μαντευσάμενος δείκνυσι τοῖς παισὶ τὴν Ὑψιπύλην. ἡ δὲ τοῦτο εὐτυχήσασα παρεκάλει τοὺς ἥρωας τοῖς παισὶν (f. παισὶ συν-) ἀγωνίσασθαι.

Ἄλλως.

Τὰ Νέμεια φασιν ἄγεσθαι ἐπὶ Ὀφέλτῃ, τῷ Εὐφήτου καὶ Κρεούσης παιδὶ, ὃν Εὐφήτην ἐκάλεσαν οἱ Ἀργεῖοι, στελευτήσαντα ἐπὶ τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον. τοῦτον δὲ ἔτυχε τροφεύουσα Ὑψιπύλη, ἣν ἤτησαν οἱ Ἀργεῖοι ὕδωρ· τῆς δὲ ἀπελθούσης ὑδρεύσασθαι, ὄφις ἐπιλθὼν ἀνεῖλε τὸν παῖδα. Ἀμφιάραος δὲ τούτοις μαντευόμενος Ἀρχέμορον αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὅτι αὐτοῖς ἀρχὴ μόρου ἐγένετο ὁ τοῦ παιδὸς θάνατος, ἐφ' ᾧ καὶ τὸν ἀγῶνα διέθηκαν, τὴν Ὑψιπύλην παραμυθούμενοι· ἄλλοι δὲ, ὧν ἐστι καὶ Αἰσχύλος, ἐπ' Ἀρχεμόρῳ, τῷ Νιμέας παιδί. οἱ δὲ, ἐπὶ τῷ Ταλαοῦ παιδὶ, Ἀδράστου δὲ ἀδελφῷ. εἰσὶ δέ τινες, οἳ καὶ παλαιότερον εἶναί φασι τὸν ἀγῶνα τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου. ἤθλησαν δὲ ἐν αὐτῷ περὶ στεφάνου μόνου, οὐκ ἐθελήσαντες δωροδοκεῖν, ἐν τιμῇ καθιστάντες τὸν ἀγῶνα. ὑπέσχοντο δὲ ἐκ τῶν ληφύρων ὑπονοστήσαντες ἀργυρίτην αὐτὸν ποιῆσαι. καὶ διὰ τοῦτο στεφανίτης πρῶτον ἐκλήθη. προίστησαν δὲ τοῦ ἀγῶνος καὶ Ἀργεῖοι καὶ Κορίνθιοι καὶ Κλεωναῖοι. ἱμασθοῦντες δὲ αὐτὸν, τῷ Νεμεαίῳ ἀνέθηκαν Διΐ. ἐστέφοντο δὲ τὸ παλαιὸν ἐλαίᾳ, ὕστερον δὲ μετὰ τὴν συμφορὰν τῶν Μηδικῶν, ἐπὶ τιμῇ τῶν κατοιχομένων, σελίνῳ. οἱ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐπ' Ἀρχεμόρῳ τοῦτον * τεθῆναι. ἔστι δὲ ἡ Νεμέα τῶν Ἀργείων τῆς χώρας μοῖρα, ὠνομασμένη ἀπὸ τῆς Σελήνης † καὶ Διός· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν ὑπὸ Ἄργου νεμομένων ἐν τῷ χωρίῳ, αἳ ἦσαν Ἥρας ἱεραί· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Δαναοῦ παίδων, οἳ κατενείμαντο καὶ ἐκληρούχησαν τὸ χωρίον.

Ἄλλως.

Ὁ ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐπὶ Ἀρχεμόρῳ, τῷ Λυκούργου, τοῦ ἱερέως, παιδί, καθ' ὃν καιρὸν οἱ ἑπτὰ τῶν Ἀργείων λοχαγωγοὶ ἐπεστράτευσεν Θηβαίοις, Πολυνείκει συμμαχοῦντες. οὗτοι γὰρ δυσφορήσαντες, ὅτι δὴ ἡ αὐτῶν χρεία αἰτία τῆς τοῦ παιδὸς ἀναιρέσεως γεγένηται, βραχεῖαν παραμυθίαν τῇ συμφορᾷ ποριζόμενοι, (f. λέγονται) ἐπιτάφιον ἀγῶνα θέσθαι τὸν Νεμεαῖον, καθ' ὃν οἱ κριταὶ φαιὰς ἐσταλμένοι στολὰς κρίνουσι τοὺς ἀγωνιζομένους, ὑπόμνημα τοῦ πένθους ταῖς στολαῖς ἐμφανίζοντες. ὁ γὰρ ἀγὼν ἐπιτάφιος. ὕστερον δὲ νικήσας Ἡρακλῆς καὶ καταγωνισάμενος τὸν Νεμεαῖον λέοντα, ἐπεμελήθη τοῦ ἀγῶνος τὰ πολλὰ ἀνορθωσάμενος, καὶ Διὸς εἶναι ἱερὸν ἐνομοθέτησε. καί ἐστι φριετὴς, στελούμενος μηνὶ Πανέμῳ, δωδεκάτῃ. ὁ δὲ ἀγὼν ἱππικός τε καὶ γυμνικός.

Ἄλλως.

Καθ' ὃν καιρὸν οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις τῶν Ἀργείων λοχαγωγοὶ ἐπεστράτευσαν, Πολυνείκει συμμαχοῦντες, εἰς Λῆμνον τὴν Θρακικὴν καταντήσαντες καὶ δίψει συσχεθέντες, συνέτυχον Ὑψιπύλῃ, τῇ Λημνίᾳ γυναικὶ, καὶ καθικέτευον, ἅτε τῶν ἐγχωρίων ἔμπειρον οὖσαν, ξυναγῆσαι ‡ ἐπὶ πότιμον ὕδωρ. τοῖς δὲ λοχαγοῖς τὴν ἀδελφὴν χάριν ἀποτίμαι

* f. τοῦτο. † An Hymn. Homer. in Lunam? ‡ f. ξεναγωγῆσαι.

βουληθεῖσα, καταλιπεῖν ἐπί τινα τόπον τὸν Ἀρχέμορον, Λυκούργου τοῦ ἱερέως παῖδα, ὃν εἶχε πρὸς ἀνατροφήν, Ἀργεῖον τὸ γένος· ὅφιν δὲ τῆς χειᾶς ἐξελθόντα κατὰ τὴν Ὑψιπύλης ἀπουσίαν περιπλακῆναι τῷ παιδὶ, καὶ, ταῖς σπείραις ἀποστεγαμένον, ἀποπνίξαι τὸ βρέφος· τοὺς δὲ ἐπανελθόντας σοξεῦσαι μὲν τὸν ὄφιν, σφόδρα δὲ ἐπὶ τῷ γεγονότι δυσφορῆσαι, ὅτι δὴ ἡ αὐτῶν χρεία αἰτία τῆς τοῦ παιδὸς ἀναιρέσεως γεγένηται, εἶτα τῇ συμφορᾷ βραχεῖαν παραμυθίαν περιζόμενοι θάψαι τὸν παῖδα, καὶ ἐπιτάφιον ἀγῶνα θέσθαι τὸν Νεμεαῖον, καθ' ὃν κριταὶ φαιὰς ἐστολισμένοι στολὰς, κρίνουσι τοὺς ἀγωνιζομένους, ὑπόμνημα τοῦ πένθους ταῖς στολαῖς ἐμφανίζοντες. ὁ γὰρ ἀγὼν ἐπιτάφιος. ὕστερον δὲ νικήσας Ἡρακλῆς, καὶ καταγωνισάμενος τὸν Νεμεαῖον λέοντα ἐπεμελήθη τοῦ ἀγῶνος τὰ πολλὰ ἀνορθωσάμενος καὶ Διὸς εἶναι ἱερὸν ἐνομοθέτησεν. ὁ δὲ σέφανος ἐκ χλωρῶν πλέκεται σελίνων. διαφέρει δὲ τοῦ κατὰ τὸν Ἰσθμὸν, καθόσον ἐκεῖνος ἔχει τὰ σέλινα* προέστησαν δὲ τοῦ ἀγῶνος πρῶτοι μὲν οἱ Κλεωναῖοι, εἶτα Κορίνθιοι, καί ἐστι τριετὴς, τελούμενος μηνὶ Πανέμῳ ιβ'. οὐχ ἑξὸν δὲ πρότερον, εἰ μὴ τοὺς ἀπὸ στρατιωτικοῦ γένους, ὕστερον δὲ ἐπιλειψάντων, καὶ τοῦ ἔτους † διαλυθέντος, συνέδη τοὺς πάντας ἀγωνίζεσθαι. ὁ δὲ ἀγὼν ἱππικός τε καὶ γυμνικός.

CARMEN I.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πρώτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Τῆς πρώτης τῶν Νεμέων ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἐστὶ δέκα. Τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὡς τό. Τίς σὰς παρήειρε φρένας; Τὸ β' ἰαμβέλεγος. Τὸ γ' πενθημιμερὴς δακτυλικόν. Τὸ δ' ἰαμβέλεγος. Τὸ ε' Εὐριπίδειον. Τὸ ϛ' δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' Εὐριπίδειον. Τὸ ἡ Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. σύγκειται ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, (χοριάμβου) καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. ὁ δὲ Πίνδαρος τοῦ ἰάμβου τὴν μακρὰν συνέστειλε. Τὸ θ' Εὐριπίδειον. Τὸ ι' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ὀκτώ. Τὸ ά τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' ἑφθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ γ' πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ δ' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε' Σαπφικὸν ἑνδεκασύλλαβον. Τὸ ϛ' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ἡ Εὐριπίδειον.

* f. ξηρά. † f. ἴθους.

Χρομίῳ Αἰτναίῳ.] Γέγραπται ὁ ἐπινίκιος Χρομίῳ Αἰτναίῳ. Ἱέρων γὰρ οἰκιστὴς ἀντὶ τυράννου βουλόμενος εἶναι, Κατάνην ἐξελὼν, Αἴτνην μετωνόμασε τὴν πόλιν, ἑαυτὸν οἰκιστὴν προσαγορεύσας, καὶ ἐν ταῖς ἀναῤῥήσεσιν ἔν τισι τῶν ἀγώνων Αἰτναῖον ἑαυτὸν εἶπε. ταυτὸν δὲ, φησὶν ὁ Δίδυμος, εἰκὸς παθεῖν καὶ τὸν Χρόμιον, ἑταίρῳ κεχρημένον αὐτῷ. Τίμαιος δὲ τὸν ἐπινίκιον Ὀλυμπικὸν εἶναι τοῦτόν φησιν ἁμαρτάνων. ὁ γὰρ Πίνδαρος ἀντικρυς Νεμεακὸν αὐτὸν εἶναί φησιν (v. 8, 9.)·

Ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
Θ', ἕργμασιν νικαφόροις.

1. Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ] οἷον ἀνάπνευμα, καὶ ἀναπνοή. ἔνιοι δὲ ἀναφύσημα, διὰ τὸ ἀπορῤῥῶγα καὶ οἷον στόμα εἶναι τοῦ Ἀλφειοῦ τὴν αὐτόθι Ἀρέθουσαν, ἥ ἐστι κρήνη. ἀπὸ γὰρ καταδύσεων ἀφανῶν εἰς τὴν Ἀρέθουσαν ἀναφαίνεται. τὸ δὲ ἀνάπαυμα ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς σπουδῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τάττει. ἔστι γὰρ κατὰ Ὀρτυγίαν τὴν νῆσον. ἡ δὲ Ὀρτυγία πρότερον μὲν οὖσα νῆσος, εἶτα προσχωσθεῖσα, χερρόνησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἴων ἱστορεῖ· "παρὰ χέρσον λίθινον, τὸν παλαμαις βροτῶν, πρόσθε νιν πέδον νήριτον, ἐχθὺς ὠμοφάγοι νέμοντο." Σεμνὸν δ' εἶπεν, ἤτοι ὅτι οὐκ ἔτυχε τῆς συνουσίας ὁ Ἀλφειὸς, ἢ διὰ τὸ καθαρὸν, ὡς Εὐριπίδης (Med. 68.)·

Θάσσουσι σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ.

ὥστε εἶναι τὸν νοῦν τοιοῦτον· ὦ Ὀρτυγία, ἐν ᾗ ἐστι τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ ἀνάπνευμα. τίς; ἡ Ἀρέθουσα; ἀλλ' οὐ τὴν Ἀρέθουσαν εἴρηκεν ἄμπνευμα, ἀλλὰ τὴν Ὀρτυγίαν, ἐν ᾗ ὁ Ἀλφειὸς ἀναπνεῖ, τῷ περιέχειν τὴν Ἀρέθουσαν. Ζητεῖται δὲ, τί δήποτε τῷ Ἀλφειῷ προσδιαλέγεται καὶ τῇ Ὀρτυγίᾳ, τῆς νίκης οὐκ οὔσης Ὀλυμπιακῆς, ἀλλὰ Νεμεακῆς; Ἔνιοι μὲν οὖν φασιν, ὅτι τὰ ἱπποτρόφια τοῦ Ἱέρωνος καὶ τοῦ Χρομίου ὁμοίως ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ ἦν. τῷ δὲ ἱερὰν εἶναι τὴν κρήνην Ἀρτέμιδος, τὴν δὲ Θεὸν ἱππικὴν εἶναι· καθὸ Σάφρων μὲν αὐτὴν, "ἀτρέστην," Ὅμηρος δὲ "χρυσήνιον" (Iliad. ζ 205.)· καὶ ὁ Πίνδαρος προσεφώνησεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς Ἄρτεμιν. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις φάναι τὸν Πίνδαρον (Pyth. ii. 12.)· "Ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος." ἀπόχρη δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἱππικὴ ἡ Θεός. ἀνάκειται δὲ αὐτὴ ἡ νῆσος τῇ Θεᾷ. ψεῦδος γὰρ, τὸ εἶναι τὰ ἱπποστάσια τοῦ Ἱέρωνος αὐτόθι. Ἀρίστων καὶ ἐν Ἐφέσῳ φησὶν εἶναι Ὀρτυγίαν, ἐφ' ἧς ἐδόκει γεγεννῆσθαι ἡ Ἄρτεμις. ὁ μὲν γὰρ Ἀπόλλων ἐν Δήλῳ, αὐτὴ δὲ δοκεῖ ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Ὀρτυγίᾳ. Ἄλλως. Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ. κατὰ μὲν τὴν ἱστορίαν οὐκ αὐτὴ ἡ Ὀρτυγία, καθ' ἣν ἡ Λητὼ τὴν Ἄρτεμιν· ἀλλὰ περὶ Ἔφεσον ἑτέρα, ἣ πλησίον τῆς Σικελίας ἦν. τὴν γὰρ νῆσον τῶν Συρακουσῶν ἔφαμεν γεγεννῆσθαι καὶ αὐτὴν ἱερὰν τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὴν πρὸς Δῆλον ὁμωνυμίαν, ᾗ χαριζόμενοι τῇ Θεᾷ αἱ νύμφαι καὶ πηγὴν ποιοῦσι καὶ ὄρος ὁμώνυμον τὴν Ἀρέθουσαν. ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ οὔτε ἀρύσασθαι, οὔτε ἰχθῦς λαμβάνειν νόμος.

3. Δέμνιον Ἀρτέμιδος] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὴν Ὀρτυγίαν ἀκούει, διὰ τὸ κατ' ἐνίους αὐτόθι δοκεῖν αὐτὴν γεγεννῆσθαι. προσδεῖν ἄν τις, ὅτι συνήθως ὁ Πίνδαρος τοῖς ὁμωνύμοις χωρίοις ἐπιτίθησι καὶ τὰ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἱστορούμενα. Καθὰ καὶ ἐπὶ τῶν Πλειάδων (Nem. ii. 16. sq.)· "Ἔστι δ' ἐνικὸς, ὀρείαν τε Πελειάδων μὴ τήλοθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι." ὀρείαν δὲ τὸ ζῶον. ἔνιοι δὲ ἱστορικώτερον ἀκούουσο. τὸν γὰρ Ἀλφειὸν φασιν ἔρωτι ἁλόντα τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπιδιῶξαι αὐτὴν ἄχρι τῆς Σικελίας· τοῦ δὲ τέλους τῆς διώξεως αὐτόθι γενομένου, αὐτόθι συστῆναι [τὴν Ἀρέθουσαν. διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὴν Ἄρτεμιν Ἀλφειαίαν προσαγορεύεσθαι. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ ὁ Ἀλφειὸς τῇ Ἀρτέμιδι συναφίδρυται. καὶ τὴν ποταμίαν δὲ (Pyth. ii. 21.) Ἄρτεμιν εἶναι [οἱ παρὰ τῷ Πινδάρῳ ἀκούουσι, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῇ τοῦ Ἀλφειοῦ πάθος. εἰσὶ δὲ οἱ Ἀλφειαίαν τὴν Ἄρτεμιν

λέγουσι διὰ τὸ τὸν Ἀλφειὸν πλησίον τῆς Ἠλείας Ἀρτεμισίας καταφέρεσθαι. ἔχοι δ' ἂν οὐ φαύλως, δίεμπον Ἀρτέμιδος λέγεσθαι τὴν Ὀρτυγίαν, οἷον ἐνδιαίτημα καὶ διατριβήν· ἱερὰν γὰρ τὴν πᾶσαν νῆσον τῆς Φερσεφόνης φασίν. ὅτι δ' ἡ αὐτὴ ἐστι τῇ Ἀρτέμιδι, Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ (Fragm. 48. p. 432. Ern.)·

Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος ἠελίοιο
Χῶρι διαπρήγουσι καὶ εὐπόδα Δηϊὼνην
Ἀρτέμιδος.

4. Δάλου κασιγνήταν (sic)] τὴν Ὀρτυγίαν τῆς Δήλου κασιγνήτην εἴρηκε, μετάγων τὰ ἐπὶ τῶν θεῶν λεγόμενα κατὰ τῶν τόπων, οἵτινες ἀπ' ἐκείνων προσηγορεύθησαν. οἱ δὲ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ὡσανεὶ ἔφη· ἐν ᾗ ἡ Ἄρτεμις ἐγεννήθη, ὥσπερ ἐν Δήλῳ· εἰωθὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος μετάγειν τὰς ὁμωνυμίας· ὥστε τὸ λεχθὲν ἐπὶ τῆς εἰς Δῆλον Ὀρτυγίας, τοῦτο ἐπὶ τῆς πρὸς Συρακούσαις μετήχθη. ἔνιοι δὲ κασιγνήτην ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ συγγενῆ, διὰ τὴν ὁμοιότητα. κοινὰ γὰρ τὰ ἑφ' ἑκατέρας ἱστορούμενα. καὶ γὰρ ἡ νῆσος ἡ Δῆλος, καὶ ἡ Ὀρτυγία, ἡ ἐν Συρακούσαις, νῆσοι, καὶ ὑπεδέξαντο θεοὺς ἀμφότεραι· καὶ ἡ μὲν ἐκρύη διὰ πελάγους, ἡ δὲ ἐκ τοῦ Νείλου διὰ τὸν Ἰνωπόν. Ἄλλως. δοκεῖ μὲν πρὸς τὸ βίαιον τὴν πρὸς ταῖς Συρακούσαις ἀδελφὴν λέγειν τῆς Δήλου. τὸ δὲ ὅλον, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν αὐτῷ ὁ λόγος προήχθη. ὁ δὲ νοῦς· ὦ σεμνότατον ἀνάκτορα τοῦ Ἀλφειοῦ, τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Σικελίας κόσμε καὶ βλάστημα, τῆς Ἀρτέμιδος ἐνδιαίτημα, καὶ τῆς Δήλου ἀδελφή. τοῦτο δέ φησι καὶ διὰ ὁμωνυμίαν (Ὀρτυγία γὰρ καὶ ἡ Δῆλος ἐκαλεῖτο) καὶ διὰ τὸ θεοφιλές· ἐν Δήλῳ γὰρ ἦν ἡ Ἄρτεμις. Ὀρτυγία δὲ νῆσος πρὸ τῶν Συρακουσῶν, εἰς ἣν διὰ πελάγους φερόμενος ὁ Ἀλφειὸς ἐμβάλλει, καὶ ποιεῖ τὴν Ἀρέθουσαν κρήνην.

Σέθεν ἀδυεπὴς ὕμνος ὁρμᾶται] ἐκ σοῦ ἡδυεπὴς καὶ εὔφημος. ὁ δὲ νοῦς· ἀπὸ σοῦ, ὦ Ὀρτυγία, ὁ ἡδυεπὴς ὕμνος τὴν ὁρμὴν ἔχει, ὥστε θεῖναι καὶ πληρῶσαι ἔπαινον μέγαν τῶν ὀξυτάτων ἵππων, Διὸς ἕνεκεν τοῦ ἐν τῇ Αἴτνῃ. Διὶ γὰρ ἀνάκεινται καὶ οὗτος ὁ ἀγών. ἐν γὰρ τῇ Αἴτνῃ Διὸς ἱερόν ἐστιν.

7. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν] ἢ εἰς χάριν τοῦ Διός, ἢ ἕνεκεν τοῦ Διός, παρόσον ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Αἰτναίου Διὸς ἦγον οἱ περὶ τὸν Ἱέρωνα τοὺς ἐπὶ τοῖς στεφανίταις ἀγῶσι πεποιημένους ἐπινικίους καὶ ᾖδον. πιθανὸν οὖν φησιν ὁ Δίδυμος, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Χρομίου Νεμεακῆς νίκης ἐπινίκιον ἕνεκα τούτου συντετάχθαι, ὑπὲρ τοῦ μέλλειν αὐτὸν ὑπὲρ τῆς πανηγύρεως ἀεισθήσεσθαι. ὁ δὲ τρόπος ποιητικός, ὥστε τὸ ἀπὸ τοῦ ταυτομάτου συμβαῖνον, ὡς αἴτιον λαμβάνειν. οὐ γὰρ ἕνεκα τοῦ ἀεισθῆναι τὸν ἐπινίκιον, ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Αἰτναίου Διὸς ἐνίκησεν, ἀλλὰ νικήσαντος ἔμελλεν εἰς αὐτὸν ᾠδὴ ἀεισθήσεσθαι.

8. Ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου] Χρόμιος ἡνίοχος ἦν Ἱέρωνος παιδόθεν. οὗτος ἅτε δὴ βασιλεῦσι συνὼν, καὶ ἄριστος ὢν τὴν ἱππικὴν ἐπλούτησε, καὶ ἤρξατο ἀποστὰς τοῦ Ἱέρωνος καθ' ἑαυτὸν ἱστορεῖν. νικᾷ δὲ νῦν ἵπποις ἅρματι πρῶτον ἀγωνισάμενος.

11. Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται] ἀρχαὶ αἱ τοῦ ἐγκωμίου. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ ἀπὸ θεοῦ τῆς Ἀρτέμιδος κατῆρχθαι, ὥστε ἀρχὰς τὰ προοίμια τῆς ᾠδῆς αὐτὸν λέγειν. ἔθος δὲ Πινδάρῳ θεοῖς ἀνάπτειν τὰ ὀπωσοῦν τοῖς ἀνθρώποις ἐπονούμενα. ὁ δὲ νοῦς· αἱ γὰρ ἀρχαὶ ταῖς δαιμονίαις καὶ θείαις ἀρεταῖς ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς ἐκ θεῶν βέβληνται, ἀντὶ τοῦ, ἐκ πρώτης καταβολῆς ἡ τύχη τούτῳ συνέβαλεν (συνέλαβεν).

13. Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ] ἔστι δὲ καὶ ἐκ τῆς εὐτυχίας καὶ εἰς ἄκρον εὐδοξίας ἀφικέσθαι, ἀντὶ τοῦ, κατὰ πάντα μέρη τοῦ βίου ἄκρως ἔνδοξος ὁ εὐτυχής. καὶ Εὐριπίδης (Fragm. inc. cciv. ed Lips.)·

Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.

14. Μεγάλων δ' ἀέθλων] μεγίστου οὖν ἀγωνισμάτων ἡ Μοῦσα μεμνῆσθαι βούλεται.

16. Νῦν ἔγειρ' ἀγλαΐαν] ἔκπεμπε τοίνυν, ὦ Μοῦσα, καὶ σπεῖρε λαμπρότητά τινα τῇ νήσῳ τῇ Σικελίᾳ, ἥντινα ὁ Ζεὺς ἐξαίρετον δέδωκε τῇ Φερσεφόνῃ ἀρίστην οὐσαν καὶ ἐπιστηδειοτάτην τῆς γῆς τῆς εὐκαρποτάτου, ἤγουν, ἐπένευσε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ τὴν Σικελίαν πιείρως καὶ λιπαρῶς ἀνορθώσειν, ἢ τὴν πιοτάτην καὶ καλλίστην ὑψώσειν, πλουσίων πόλεων ἐνοικήσεσι ταῖς ὑπ' αὐτὴν ἐσομέναις. Ἄλλως. Περὶ τῆς ὅλης Σικελίας ἐστὶν ὁ λόγος. δοκεῖ δὲ αὐτὴν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν γάμον Πλούτωνος τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις τῇ Φερσεφόνῃ δωρήσασθαι. λέγεται δὲ ἡ πᾶσα Σικελία ἐξ ἀρχῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, τοῦ Διὸς οὕτως ἐξ ἀρχῆς βουληθέντος· ἤγουν, Περσεφόνη περὶ τοὺς τῆς Αἴτνης διατρίβουσα λειμῶνας ἡρπάσθη παρὰ τοῦ Πλούτωνος. τὸ δὲ ὀρθώσειν, ἀντὶ τοῦ διαφυλάξειν ὀρθὴν τῇ Περσεφόνῃ, διὰ τῶν πόλεων τῶν ἐσομένων ἐν αὐτῇ ἀφνειῶν. οὕτω γὰρ ἔμελλον ὀρθοῦσθαι, ἡ Σικελία δηλονότι, εἰ ἀξιολόγους ἔχοι πόλεις ἐν αὐτῇ.

23. Ὥπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστῆρα] οἷον μνήμονα πολέμου, ἐπιστήμονα, οὐκ ἀμελοῦντα τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ καταπιθέμενον ἐν τῷ νῷ, ὅτι δεῖ παρασκευάζεσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ διόλου. ὅμοιον τῷ (Hom. Iliad. δ. 328.)· "μήστωρες ἀϋτῆς." ὁ δὲ νοῦς· παρίσχε δὲ πρὸς τοῖς εἰρημένοις ὁ Ζεὺς αὐτῇ, γενναίων ἀνδρῶν καὶ πολεμικῶν πλῆθος, ὥστε δι' ὅπλων μεμνῆσθαι τῶν πολεμικῶν, καὶ ἁπαξιχμίαις εὐδοκιμεῖν.

25. Θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων] οὐ μόνον, φησὶ, τὰ περὶ πόλεμον δραστηρίους ἀπέδειξε τοὺς Σικελιώτας, ἀλλὰ καὶ Ὀλυμπιονίκας. οἷον, πολλάκις ἐνίκησαν ἐπ' Ὀλυμπίας. ἔστι δὲ ὁ λόγος τῷ Πινδάρῳ οὐ περὶ τοῦ Χρομίου μόνου, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ παντὸς λαοῦ, οἳ πολλὰς ἔσχον νίκας Ὀλυμπικάς. ἐντεῦθεν ἴσως πλανηθεὶς ὁ Τίμαιος, Ὀλυμπικὸν τὸν ἐπινίκιον ᾠήθη εἶναι. ἔστι δὲ ᾧ ὕστως ἀναγκῶναι ἁπαξιχμόν θ' ἅμα δή. ᾧ ὁ λόγος κατὰ συναλοιφὴν, ἵν' ᾖ, ὁ λαὸς μνησθῆ ἅμα πολέμου καὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀθλημάτων.

27. Πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν] πολλῶν ἐπέβην καὶ ἡψάμην ἐγκωμίων, οὐδαμοῦ τῷ καιρῷ πρὸς ψεῦδος χρησάμενος, ἢ οὕτω· τοῦ καιροῦ τῇ ἀληθείᾳ τυχών.

29. Ἔστιν δ' ἐπαυλείαις] ἀμφίβολον, πότερον ὁ χορὸς, ἢ ὁ ποιητὴς τοῦτό φησι; δύναται γὰρ ὁ χορὸς λέγειν ἐφ' ἑαυτοῦ κυρίως, δύναται δὲ καὶ ὁ Πίνδαρος μεταφορικῶς εἰπεῖν· ἔστη τῷ λόγῳ καὶ τῇ μολπῇ μέλπων αὐτὸν καὶ ὑμνῶν. ἐὰν μὲν οὖν ὁ χορὸς λέγῃ, κυρίως ἀκουσόμεθα δεῖπνον παρεσκευάσθαι· κῶμον γὰρ στέλλουσιν οἱ χορευταί· ἐὰν δὲ ὁ ποιητὴς, κεκόσμηται τὰ δοθησόμενά μοι δῶρα, φησὶ, διὰ τοῦ ὕμνου. ὁ δὲ νοῦς· ἔστην δὲ παραγενόμενος ἐπὶ τοῖς οἴκοις τοῦ φιλοξένου ἀνδρὸς, τὰ καλὰ δὲ τούτου ἀναβαλλόμενος.

32. Θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπείρατοι] οἱ τοῦ Χρομίου, φησὶ, δόμοι οὐκ εἰσὶν ἀπείρατοι ξένων, τουτέστι, φιλόξενοί εἰσιν. ὁ δὲ νοῦς· οὐ γὰρ ἀπείρατοι τῆς συνεχοῦς δεξιώσεως οἱ τούτου οἶκοι. συνεχῶς γὰρ τοὺς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ὑποδέχονται γῆς.

34. Λέλογχε δὲ μεμφομένοις] Ἀρίσταρχος οὕτω· τοῖς δὲ τὰς ἀγαθοὺς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε, καὶ ὑποκειμένου ἐστὶν, οἷον ἀκολουθεῖ, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ φέρειν ἀντίον κατασβεννύναι, καταλείπεται δὲ τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ, ἐσλὸς, ᾧ ἡ ἀντίστροφος ἀπήτει τὸ ῡ. ταῖς δὲ τοιαύταις παραβολαῖς χρῆται ἀποτόμως, οὐ λέγων τὸ καθάπερ. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ταῦτα. βέλτιον δὲ οὕτως ἀκούειν κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως, μεμφομένοις, ἀντὶ τοῦ μεμφομένους σβεννύειν ὡς ὕδατι καπνὸν, ἵνα αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς κατασβεννύῃ τὸν φθονερὸν, ἀλλὰ μὴ σβεννύηται ὑπ' ἐκείνου. χρῆται δὲ ὁ Πίνδαρος τῷ καπνῷ, ἀντὶ πυρὸς, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ πρῶτον σημαινόμενον. ἢ οὕτω· τὸ ἐσλὸς, ἀντὶ τοῦ, ἐσλοὺς, εἴρηται Δωρικῶς. καὶ ὅτι τὸ λέλογχεν εἶπεν ἐνικῶς, ἀντὶ τοῦ, λελόγχασι. λελόγχασι δὲ οἱ καταμεμφόμενοι καπνῷ ὕδωρ ἐπιφέρειν, ἅ ἐστι, τοὺς ἐχθομένους αὐτῷ οἷός ἐστι καταπραΰνειν, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ ἐπιφέρων. τινὲς δὲ οὕτως· ὡς ὕδατι καπνὸν σβεννύουσι καὶ πῦρ, οὕτω τοὺς ἐσλοὺς σβεννύουσιν οἱ φθονεροὶ μεμφόμενοι. ἢ οὕτως· οὐκ

ἀνύουσιν οἱ φθονεροὶ μεμφόμενοι τοὺς ἀγαθούς· ὁ γὰρ ἀγαθὸς ἀγαθός ἐστι, κἂν μυριάκις μέμφωνται αὐτόν. ὁ δὲ νοῦς· πεφύκασι δὲ τοῖς μεμφομένοις τοὺς ἀγαθοὺς οὕτως τήκεσθαι, ὥστε ὑπὸ ὕδατος ὕπερ, οὐκέτι δυνάμενον φέρειν τὴν θέρμην καὶ τὸν καπνόν (?).

36. Τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι] τουτέστι, ἄλλοι ἄλλα φιλοτεχνοῦσι. τοῦτο δὲ λέγει· πρὸς ἃ πέφυκέ τις, πρὸς ταῦτα ἀκολουθοῦντα τῇ φύσει εἶναι, καὶ περὶ αὐτὰ ἐνεργεῖν. ἡ τέχναις, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἀκουστέον τοὺς δόλους, ὅθεν καὶ τὸ ἀτεχνῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἄλλαι δ' ἄλλων ἐπιτεχνήσεις. εἴρηται δὲ παρά τε Ὁμήρῳ (Iliad. ν. 730.)·

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα.

38. Μάρνασθαι φυᾷ] μάρνασθαι οὖν Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι, καὶ ἀντερίζειν, χρώμενον φύσει κατὰ τρόπον, καὶ μηδὲν παρὰ φύσιν πράττειν. μήποτε δὲ τὸ μάρνασθαι, οὐκ ἔστι μάρνασθαι, ἀλλ' ἐνεργεῖν, ὥς φησι Δίδυμος, καὶ πραγματεύεσθαι, ὥστε εἶναι τὸ κεφάλαιον τοῦ λόγου· προσήκει δὲ εὐθὺ ἀδόλως πράττειν, καθ' ἣν εἵληχεν ἕκαστος φύσιν, ἢ ἔργῳ, ἢ γνώμῃ. ἄριστον οὖν· χρὴ, καθ' ἣν γεγέννηταί τις φύσιν, ταύτῃ ἀκολουθεῖν, καὶ μὴ βιάζεσθαι αὐτὴν εἰς ἄλλα τρέποντα, μηδὲ τῷ φθόνῳ μάρνασθαι πρὸς τοὺς ἀγαθούς, ἀλλὰ συνασκεῖν, ἅ τις ἔχει ἐκ φύσεως. ὁ δὲ νοῦς· χρὴ δὲ ταῖς εὐθείαις ὁδοῖς βαδίζοντα καταχρᾶσθαι τοῖς ἑαυτοῦ, καὶ τῇ φύσει, μὴ δι' ἑτέρων ἐπιτηδευμάτων τὴν ἰδίαν ἐνυβρίζειν τέχνην.

39. Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος] συμπράσσει καὶ συνεργεῖ τοῖς μὲν ἔργοις, φησὶν, ἡ ἀνδρεία, τοῖς δὲ βουλεύμασι καὶ λόγοις ὁ νοῦς· μετέβαλε δὲ τὸ Ὁμηρικόν (Iliad. π. 630.)·

Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.

οὕτω τῷ νῷ ὁ λόγος ἕπεται, ὥστε τὸ μέλλον προγνῶναι ἀκολούθως, ὡς ἔστι συγγενὲς καὶ συμφυὲς καὶ ἀκόλουθον. συγγενὲς γὰρ τὸ συμφυές.

42. Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ] σοῦ δὲ, ὦ Χρόμιε, τοῦ Ἀγησιδάμου παῖ, περὶ τὸν τρόπον καὶ τὸν βίον ἀμφοτέρων ἡ χρῆσις ὑπάρχει καὶ λόγων καὶ ἔργων. πρὸς ἀμφότερα γὰρ χρήσιμος εἶ, τουτέστιν ἐπὶ τῶν ἔργων καὶ τῆς συνέσεως. ἐνεργεῖς γὰρ καὶ προβουλεύῃ.

44. Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον] πιθανῶς, ἐθέλει παραινέσαι τῷ Χρομίῳ, ἐξενήνοχεν ἐφ' ἑαυτοῦ· οὐκ ἐπιθυμῶ, φησὶ, κατακρύψαι ὑησαυρὸν, ἵνα πλουτῶ, ἀλλὰ παρόντων τῶν ἀπὸ τοῦ πλούτου, καὶ εὖ παθεῖν καὶ εὖ ἀκοῦσαι θέλω, ἐξαρκῶν τοῖς φίλοις. τὸ δὲ ὅλον· δωρητικὸς, φησὶ, γίνου.

48. Κοιναὶ γὰρ ἔρχονθ' ἑλπίδες] αἱ γὰρ ἐλπίδις καὶ αἱ μέλλουσαι, φησὶ, προσδοκίαι, κοιναὶ καὶ ἄδηλοι τοῖς ἀνθρώποις εἰσίν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· εἴ τις τοῖς φίλοις ἐπαρκέσει, οὗτος καὶ, ἐλπίδος ποτὲ διαπεσὼν, τῆς ἴσης τύχοι ἀμοιβῆς. ἄδηλα γὰρ τὰ παρὰ τῆς τύχης συμπτώματα.

49. Ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως] ἐπαπορήσειεν ἄν τις, διατί τοῦ Ἡρακλέους μνημονεύει; οὐ γὰρ εὐκαιρος δοκεῖ ἡ μνήμη νῦν Ἡρακλέους· καί φαμεν, ὅτι βουλόμενος δεῖξαι, ὡς οἱ διαφανεῖς ἐν τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις ἀθάνατοι γίνονται τῇ μνήμῃ, διὰ τοῦτο μέμνηται Ἡρακλέους ἀρετῆς, ἐπιφέρων τοῖς τοῦ Χρομίου θαύμασιν· ὅτι ἐγὼ ἀντέχομαι ἐν ταῖς κορυφαῖς ταῖς τῶν σῶν ἀρετῶν, καὶ μνημονεύω τῶν κατὰ Ἡρακλέα διηγημάτων. Ἄλλως. Ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχός φησιν, ὅτι οἵονταί τινες, ὅτι ὑπόθεσις αὐτῷ ἐδέδοτο τοιαύτη, ὥστε μνησθῆναι τοῦ θεοῦ, ὅπερ ἐστὶν, ὡς καὶ Ἀρίσταρχός φησιν, ἀπίθανον. μήποτε δὲ, ὅτι ἀεὶ ὁ Πίνδαρος ἐπαινεῖ τοὺς φύσει, μᾶλλον τῶν ἐκ διδαχῆς περιγινομένων. ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοιοῦτος. τοῦτο δὲ ἀπίθανον. τί γάρ; ὅτι

τὴν ὡρώτην περὶ Ἡρακλέους γινομένην συμφορὰν ἰδίως ἐξύμνησεν; εἰς ἔνδειξιν δὲ τῶν φυσικῶν ἀγαθῶν; Ἡρακλῆς γὰρ μέχρι παντὸς ἐκ φύσεως ἀγαθὸς ὢν ἀνεφάνη, ὥστε οὐκ ἂν ὡμοίωσε τὸν ἔπαινον, ἓν μόνον τὸ περὶ τοὺς δράκοντας αὐτῷ διαπραχθὲν εἰπών· ἀλλ' εἴπερ ἄρα, ἀπὸ τῶν ἐπιφανεστέρων ἂν ἐπήνει τὸν Ἡρακλέα. ὁ δὲ Χαῖρίς φησιν, ὅτι ὁ Χρόμιος πολλὰ συμπονήσας τῷ Ἰέρωνι κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἀμοιβῆς ἔτυχεν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε ἐκ περιουσίας καὶ ἱπποτροφῆσαι. ὡς οὖν οὕτος ἔπαθλον ἔλαβε πόνων τὴν ἐπιφάνειαν, οὕτω καὶ Ἡρακλῆς πολλὰ ταλαιπωρήσας ἔπαθλον ἔσχε τὴν ἀθανασίαν καὶ τὸν γάμον τῆς Ἥβης. Καὶ πρὸς τοῦτον δὲ ἔνεστιν εἰπεῖν· τί δή ποτε ὁ Πίνδαρος ἰδιώτην ἐπαινῶν τὴν τοῦ Ἡρακλέους παρέλαβε συμφορὰν εἰς ἐπίδειξιν τῆς φιλοπονίας; μᾶλλον γὰρ ἔδει κοινότερον πάντας τοὺς ἄθλους εἰς ὑπόμνησιν ἀγαγεῖν, ὅτι καθήρας γῆν καὶ θάλασσαν ἀπεθεώθη. ὁ δὲ Χρύσιππος Νεμεακὸν εἶναί φησι τὸν ἀγῶνα, καὶ τὸν ἐπὶ τούτῳ ὕδλον ἐπινίκιον, διά τε τὸ Νεμεαῖον εἶναι τὸν λέοντα, ταύτῃ τὸν Ἡρακλέα τοῖς τοῦ νενικηκότος ἐπαίνοις ἐγκατα-μεμίχθαι. ἀντιπράττει δὲ καὶ τούτῳ τὸ, μήδ' ὅ τι οὖν τὸν Πίνδαρον εἰπεῖν περὶ λέοντος, ὅπερ αἰτιώτατον τῆς παραβάσεώς φησιν ὁ Χρύσιππος εἶναι. βέλτιον δέ φησιν ὁ Δί-δυμος ἐκεῖνο λέγειν· ὅτι, ὅ περὶ τῆς Αἴτνης ἔφη, τοῦτο καὶ νῦν βούλεται δηλοῦν ὁ Πίνδα-ρος (Pyth. i. 64. sq.)· "ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτη χάρις ἐς πλόον ἐρχομένοις, σωτῆρα ἐλθεῖν οὖρον." τοιοῦτο λέγοι ἂν τις καὶ ἐπὶ τοῦ Χρομίου, ἐπεὶ νῦν ἤρκται ἀγω-νίζεσθαι, καὶ ἀρξάμενος εὐθὺς ἐνίκησεν, ἐλπίς ἐστιν αὐτῷ, καὶ τῶν ἄλλων τεύξεσθαι στε-φάνων. πρὸς τί οὖν τὸ περὶ τοῦ Ἡρακλέους ἐστὶν ὑπόδειγμα; ὅτι καὶ Ἡρακλῆς, βρέφος ἔτι ὤν, μεταχειρισάμενος τοὺς δράκοντας, καὶ τοὺς αὖθις ἄθλους κατεπράξατο· καὶ, ὥσπερ τούτου περὶ τὸν Ἡρακλέα γεγενημένου ὁ Ἀμφιτρύων Θηβαῖον ὄντα τὸν Τειρεσίαν προανέκρινε περὶ τοῦ παιδός, ὁ δὲ προεμαντεύσατο τοὺς ἐσομένους αὐτῷ ἄθλους, οὕτως αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ὑπὸ τῆς πρώτης τοῦ Χρομίου νίκης προμαντεύεται, ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν στεφάνων τεύξεται. ὁ δὲ νοῦς· ἐγὼ δ' ἐφίεμαι καὶ οὐκ ἀφίσταμαι τοῦ Ἡρακλέος, ἐγεί-ρων τὸν λόγον ὄντα ἀρχαῖον, τὸν ἐν ταῖς μεγίσταις τῶν ἀρετῶν, οὗ κορυφαῖς τὸν ἐμὸν ὁπλί-ζων καὶ ἐγείρων λόγον· ἀντέχομαι γὰρ καὶ ζηλῶ αὐτόν. ἢ οὕτως· ἐν ταῖς κορυφαῖς τῶν ἀρετῶν, τὸν ἐξ ἀρχῆς παροτρύνων περὶ αὐτοῦ λόγον, οἷον, ἀπ' ἀρχῆς τῶν περὶ αὐτὸν γεγονότων μνημονεύων.

53. Ὡς ἐπεὶ σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος] διηγήσομαι, φησὶν, ὥσπερ ἐκ τῆς μητρικῆς νηδύος εἰς τὰς αὐγὰς ἦλθε τὰς ἡλιακὰς ὁ τοῦ Διὸς παῖς Ἡρακλῆς, ἅμα τῷ ἀδελφῷ Ἰφικλεῖ διδύμῳ ὄντι, ἐκφυγὼν τὴν ὠδῖνα. ἐναντίος οὗτος τῷ Θεοκρίτῳ. ἐκεῖνος γάρ φησι (Idyll. xxiv. 2.)· "καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλέος." ἡμέραν δὲ λαμπρὰν καὶ θαυμαστὴν, ἤτοι τὴν ὁρατὴν αἴγλην, τὸ φῶς, ἢ τὴν αἰτίαν τοῦ θεάσασθαι ἡμᾶς. καθὸ καὶ μητέρα ἡλίου Θείαν διεπλάσαντο. Θέας γὰρ αἴτιος ἡμῖν ὁ Θεός.

57. Ὡς τ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονον Ἥραν] διηγήσομαι οὖν, φησὶ, καὶ ὅπως μὴ δυνηθεὶς διαλαθεῖν τὴν Ἥραν, εἰς προκοβαφὲς ὕφασμα ἐνετέθη σπαργανωθείς. προκωτὸν δὲ, ἤτοι ἀπὸ τῆς χρόας, τὸ προκοσιδὲς, ἢ ἀπὸ τῆς κρόκης, τὸ ὑφαντόν.

59. Ἀλλὰ θεῶν βασίλεια] ὁ ἀλλὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ δέ.

60. Σπερχθεῖσα θυμῷ] ἐπιχυθεῖσα, λυμηθεῖσα, ταραχθεῖσα δὲ τῇ ψυχῇ, καὶ ὑπερζέουσα τῷ θυμῷ, οὐ τότε ὅτε ἐνετέθη τῷ προκωτῷ σπαργάνῳ, ἀλλ' ἔτι πάλαι, ὅτε ἐμίσγετο τῇ Ἀλκμήνῃ ὁ Ζεύς.

61. Τοὶ μὲν οἰχθεῖσᾶν πυλᾶν] οἱ μὲν οὖν δράκοντες, ἀνεῳχθεισῶν τῶν πυλῶν, εἰς τὸ ἐσώτατον τῶν οἴκων παρεγένοντο, ἔνθα κατέκειτο ὁ παῖς. τὸ δὲ ἀμφιελίξασθαι, ἀντὶ τοῦ μασᾶσθαι, ἀπὸ τοῦ περιπομένου δεδήλωκε, τουτέστι καταφαγεῖν, διὰ τὸ συστρέφειν τὰς γνάθους τοὺς μασσωμένους· ἢ ἐπεὶ μεγαλοστομώτατόν ἐστι τὸ ζῶον, καὶ ὅμοιον τῇ εἰλήσει τὴν κατάποσιν ποιεῖ.

64. Ὁ δ' ὀρθὸν μὲν ἄνστεινε κάρα] ὁ δὲ Ἡρακλῆς, φησὶν, ὀρθώσας ἑαυτὸν, πρώ-της ταύτης τῆς μάχης πεῖραν ἐλάμβανε, καὶ ταῖς δύο χερσὶν ἑαυτοῦ τοὺς δύο θῆρας ἐκ

τῶν αὐχένων σφίγξας οὕτως ἀφύκτως κατεῖχεν. εἰσὶν οὖν, οἱ ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος ἐπιπεμφθῆναι τοὺς ὄφεις φασὶν, ἐπὶ διαπείρᾳ τοῦ γνῶναι, πότερος εἴη τοῦ Διὸς, ὡς Φερεκύδης φησὶν, ἐνιαυσίοις οὖσιν ἤδη· καὶ ὁ μὲν Ἰφικλῆς φεύγει, ὁ δὲ ἐπὶ τῆς ἐυνῆς μείνας ἀμφοτέρους ἀπέπνιξεν.

69. Ἀγχομένοις δὲ] τούτους οὖν, φησὶ, τοὺς δράκοντας στρεβλουμένους καὶ πνιγομένους αἱ ψυχαὶ ἀπέλιπον, καὶ νεκρὸν εἶασαν τὸ παμμέγεθες σῶμα. ἀφάτων μελέων γάρ φησιν, ἀντὶ ἀῤῥήτων, οὐκ ἐπιδεχομένων τὸ φατισθῆναι διὰ μέγεθος· ἢ φθαρτικῶν ἄγαν, κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ α. φάσαι γὰρ τὸ φθεῖραι, ἔνθεν καὶ τὸ φάσγανον.

71. Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλαντον (sic) δέος πλᾶξε γυναῖκας] ἐξέπληξε δὲ τοῦτο τὸ ἀνυπομόνητον κακὸν τὰς ἐκεῖσε γυναῖκας πάσας, ὅσαι ἔτυχον περὶ τὴν θεραπείαν τῆς Ἀλκμήνης καὶ τὴν κοίτην.

74. Καὶ γὰρ αὐτὰ ποσὶν ἄπεπλος ὀρούσασα] τὴν ἄπεπλον οὐ δεκτέον γυμνήν· ἀπρεπὴς γὰρ ἡ εἰκών· ἀλλὰ νοητέον, ὅτι τὸν μὲν πέπλον ἔῤῥιψεν, ἐν δὲ τῷ χιτωνίσκῳ ἀνήλατο νεοτόκος οὖσα, τὴν βλάβην τῶν δρακόντων ἐκφεύγουσα. κνώδαλα δὲ κυρίως τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ θηρία, παρὰ τὸ ἐν ἀλὶ κινεῖσθαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν θηρίον, ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. ρ. 317.)·

Κνώδαλον ὅστις δίοιτο· καὶ ἴχνεσι γὰρ περιήδει.

ὁ δὲ νοῦς· καὶ γὰρ αὐτὴ ἡ Ἀλκμήνη μονόπεπλος, αὐτοσχεδιαστὶ ἐκπηδήσασα ἀπὸ τῆς κοίτης, ἐπὶ βοήθειαν ἠπείγετο πρὸς τὴν τῶν θηρίων βλάβην.

82. Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὁμῶς] τὸ γὰρ οἰκεῖον καὶ ἴδιον κακὸν ὁμοίως πιέζει καὶ λυπεῖ τοὺς οἰκείους πάντας· περὶ δὲ τὰ ἀλλότρια συμπτώματα καὶ κακὰ ἀβλαβὴς καὶ ἄλυπος ἡ καρδία παραχρῆμα γίνεται. Ἄλλως. ἕκαστος δάκνεται τῷ οἰκείῳ κακῷ· ὅταν δὲ τὰ τῶν ἄλλων ἴδῃ κακὰ, εὐκόπως ὑπομένει.

85. Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ τερπνῷ] δυσυπομονήτῳ. πῶς δὲ ταυτὸν δυσυπομόνητον καὶ τερπνόν; ὅτι μὲν δρακόντων ἦν ἔφοδος ἐπὶ νεογνὰ τὰ τέκνα, δύσελπις ἐγένετο· καθὸ δὲ εἶδεν αὐτοὺς ἀγχομένους ὑπὸ Ἡρακλέους, ἐτέρφθη. διὸ ἐξεπλάγη δυσφορῶν ἅμα καὶ τερπόμενος. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἔστη δὲ ὁ Ἀμφιτρύων ἐκπλήξει βαρυτάτῃ καὶ τέρψει πολλῇ συγκραθείσ. Ὅμηρος (Iliad. ζ. 484.)· "Δακρυόεν γελάσασα." καὶ ἐν ἄλλοις (Odyss. τ. 471.)· "Τῇ δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα."

86. Εἶδε γὰρ ἐκνόμιον λῆμα] ἐκνόμιον λῆμα, ἤτοι ἀπὸ τῶν παρὰ τοὺς νόμους τινὰ πραττόντων καὶ βιαζομένων ἢ ἀπὸ τῆς νομῆς, καθὰ ἀτιμαγέλαι τινὲς λέγονται βόες. ὁ δὲ νοῦς· ἐθεάσατο γὰρ ἄνθρ καὶ οὐ νομιζόμενον δυνάμεως ἔργον τοῦ υἱοῦ, τουτέστι, τοῦ Ἡρακλέος.

88. Παλίγγλωσσον δὲ οἱ ἀθάνατοι] τὴν ἐναντιόφημον, τὴν ἐναντίον τοῖς προηγγελμένοις τὸν λόγον ἔχουσαν. οἱ μὲν γὰρ ἄγγελοι ἐσήμαινον, ὅτι νικᾷ ἦν τὰ βρέφη, ὁ δὲ εὗρε σώους, καὶ ὑπ' αὐτῶν τοὺς δράκοντας ἀνῃρημένους. ἐναντίον οὖν ἐγένετο τοῖς ὡρωμένοις τὸ ἄγγελμα, ὅ ἐστιν ἐναντιόφημον.

90. Γείτονα δ' ἐκάλεσεν (sic) Διὸς ὑψίστου] ἐκάλεσεν δὲ τὸν ἔξοχον προφήτην τοῦ Διὸς, πλησίον ὄντα, τὸν ἀληθῆ μάντιν Τειρεσίαν.

92. Ὁ δέ οἱ φράζε καὶ παντὶ] ὁ δὲ μάντις Τειρεσίας εἶπεν αὐτῷ τῷ Ἀμφιτρύωνι καὶ ὅλῳ τῷ ὄχλῳ τῶν Θηβαίων, ὁποίαις συντεύξεται καὶ συναναστραφήσεται πράξεσί τε καὶ τύχαις ὁ Ἡρακλῆς.

96. Ὅσσους δ' ἐν πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίνας] ἀπέκτεινε γὰρ καὶ τὸ κῆτος τὸ ἐν τῇ Τρωάδι. μέμνηται δὲ τούτου καὶ Ὅμηρος (Iliad υ. 146. sq.)·

— τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἁλίοιτο.

97. Καί τινα σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα] πρὸς τὸ ὀρθὸν τοῦ λόγου, ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν ἀκουστέον, ἵν' ᾖ· καί τινι ἀδίκῳ ἀνδρὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἔφασκε δώσειν μόρον, ἀντὶ τοῦ, τοὺς ἀδίκους ἀνελεῖν. Ἄλλως. σὺν πλαγίῳ· οὐ κατ' εὐθὺ ὄντι, οὐκ ἀπὸ τοῦ δικαίου περιουσιαζομένῳ. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν κακούργων. οὐ γὰρ τὴν λεωφόρον βαδίζουσιν, ἀλλ' ἐκτρεπόμενοι, τὰς ἐρήμους. τείνει δὲ ὁ λόγος ἐπὶ Βούσιριν καὶ Ἀνταῖον. οὗτοι γὰρ δι' ὕβριν ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο ἑκάτεροι. ὁ δὲ νοῦς· καί τινα συμβήσεται ἄνδρα ἄδικον πλούτῳ ἐπαιρόμενον δίκην ὑποσχεῖν, καὶ ἐχθροτάτῳ καὶ ἀπεύκτῳ μόρῳ περιπεσεῖν· εἶπεν αὐτῷ καὶ τοῦτο ὁ μαντευόμενος Τειρεσίας.

100. Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ] καὶ ὅταν οἱ θεοὶ τοῖς γίγασιν εἰς μάχην συνάπτωσιν. ἔξωθεν γὰρ τὴν εἰς πρόθεσιν παραλαπτέον. Φλέγρα δὲ τόπος ἐν Θράκῃ, καὶ κώμη, ἔνθα οἱ γίγαντες ἀνηρέθησαν ὑπὸ θεῶν. τῶν δὲ ἐχόντων τὴν μάχην πρὸς τοὺς γίγαντας, καὶ μὴ περιγινομένων τῇ μάχῃ, φασὶν εἰρηκέναι τὴν Γῆν, μὴ ἄλλως ἀλῶναι τούτους, εἰ μὴ συμμαχήσειαν αὐτοῖς δύο τῶν ἡμιθέων. Ἡρακλέος τοίνυν καὶ Διονύσου συνελθόντων, ἐκράτησαν οἱ θεοὶ τῶν γιγάντων. προεῖπεν οὖν ὁ μάντις, [ὅτι] καὶ τὴν [ἐκεῖ τὴν] ἐν τῇ Φλέγρᾳ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχην μέλλειν ἔσεσθαι, ὅτε ὁ πόλεμος * τῶν θεῶν ὑπὸ τοῖς τοῦ Ἡρακλέους τόξοις πεσεῖται, καὶ τὴν κόμην αὐτῶν τὴν φαιδίμην συμφυρήσεσθαι τῇ γῇ συμβήσεται, διὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺς πρὸς τοὺς γίγαντας. σκληρότερον δὲ ἐξενήνεκται. μᾶλλον γὰρ ἐπὶ νεκροῦ ἐλκομένου τὸ τοιοῦτο τάσσεται. Ὅμηρος (Iliad. χ. 427.)· " ὡς τοῦ μὲν κεκόνιστο κάρη."

105. Ἔννεπεν αὐτὸν μὰν ἐν εἰρήνᾳ] καὶ τοῦτο δὲ προεῖπεν ὁ μάντις, ὅτι καὶ τοῦ λοιποῦ αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ διατελέσει, ταύτην ἀμοιβὴν τῶν ἑαυτοῦ πόνων λαβών, καὶ ὅτι λήψεται μὲν γυναῖκα, τὴν θαυμασίαν Ἥβην, παρ' αὐτῷ τῷ Διὶ τελουμένης τῆς εὐωχίας τοῦ γάμου, οὗ τινος Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνοδον· εἷς δὲ ἐκ τῶν θεῶν γενόμενος σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς.

* f. ὁ πολέμιος, et mox κόμην αὐτοῦ.

CARMEN II.

Περὶ τῶν κώλων τοῦ δευτέρου τῶν Νεμέων εἴδους.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ τῶν Νεμέων ᾠδὴ μονόστροφός ἐστι κατὰ ὀγδοάδας διηρημένη, ὧν τὸ ά Γλυκώνειον. Τὸ β' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' λογαοιδικόν, Ἀλκαϊκόν. Τὸ δ' δίμετρον δακτυλικόν. Τὸ ε δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν ωενθημιμερές. Τὸ ή δακτυλικὸν τετράμετρον.

---

1. Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι] Ὁμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου γένους, οἳ καὶ τὴν ποίησιν σὺτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἤδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψῳδοί, οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὅμηρον ἀνάγοντες. ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὕς φασι πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν. ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὁμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐραψῴδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη, κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἱππόστρατός φησιν. Ἄλλως. Τοὺς ῥαψῳδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλίμαχος (Fragm. nr. 138. Bentl. t. i. p. 497.)·

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἡσιὴς ἀείδω δειδεγμένος.

οἱ δέ φασι, τῆς Ὁμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἓν συνηγμένης, σποράδην δὲ ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διηρημένης, ὁπότε ῥαψῳδεῖεν αὐτὴν, εἰρμῷ τινι καὶ ῥαφῇ παρατλήσιον ποιεῖν, εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας. οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος [εἰς] δέδεικται. οἱ δὲ, ὅτι, κατὰ μέρη πρότερον τῆς ποιήσεως διαδεδομένης, τῶν ἀγωνιστῶν ἕκαστος ὅ τι βούλοιτο μέρος ᾖδε· τοῦ δὲ ἄθλου τοῖς νικῶσιν ἀρχὸς ἀποδεδειγμένου, προσαγορευθῆναι τότε μὲν ἀρῳδούς· αὖθις δὲ ἑκατέρας τῆς ποιήσεως εἰσενεχθείσης τοὺς ἀγωνιστὰς, οἷον ἀκουομένους [ἀκουομένους Salmas. ad Solin. p. 610. A. Ex Schedis.], περὶ ἄλληλα τὰ μέρη, καὶ τὴν σύμπασαν ποίησιν

ἐπιόντας, ῥαψῳδοὺς προσαγορευθῆναι. ταῦτα φησὶ Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος. Φελλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεκλῆσθαι. δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων (Fragm. p. 444. sq.) [cf. Böttiger *Ilith.* p. 29. *Ex Schedis.*]·

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ
Μέλπομεν, ἐν νιαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

ῥαψῳδῆσαι δέ φησι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. Μέναιχμος δὲ ἱστορεῖ τοὺς ῥαψῳδοὺς στιχῳδοὺς καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβδους λέγεσθαι ὑπό τινων. Ἄλλως. Ὁμηρίδαι πρότερον μὲν οἱ Ὁμήρου παῖδες, ὕστερον δὲ οἱ περὶ Κύναιθον ῥαβδῳδοί. οὗτοι γὰρ τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκιδασθεῖσαν ἐμνημόνευον καὶ ἐπήγγελλον· ἐλυμήναντο δὲ αὐτὴν πάνυ. αὐτοὶ οὖν τὴν ἀρχὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ Διὸς ἐποιοῦντο προοιμιαζόμενοι, ἐνίοτε δὲ καὶ Μουσῶν· ὅλως* γὰρ οὗτοι εἰς τὸν Δία προοιμιασάμενοι τοὐντεῦθεν ἤδη τῆς ἱστορίας ἥπτοντο. τῷ δὲ μὴ διαπαντὸς ἄρχεσθαι ἀπὸ τοῦ Διὸς τοὺς ῥαψῳδοὺς, προσέθηκεν ὁ Πίνδαρος, τὰ πολλὰ, ἵν' ᾖ, ὡς ἐπὶ τὸ πλέον. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· ὅθεν δὴ καὶ οἱ Ὁμηρίδαι λεγόμενοι ἀοιδοὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ λέγειν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιοῦνται ἐκ Διὸς προοιμιαζόμενοι, ἐντεῦθεν καὶ οὗτος ὁ ἀνὴρ τὴν καταβολὴν, τουτέστι, τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν Θεμέλιον τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἀπὸ τοῦ Διὸς πεποίηται, Νέμεα νικήσας πρῶτον. Διΐ δὲ ἀνάκεινται ὁ Νεμεακὸς ἀγών. ὅτι δὲ καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς οὐτινοσοῦν ἔπους, Καλλίμαχός φησιν (Fragm. p. 196.)·

Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

μεμῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰς οἰκίας κατασκευαζόντων καὶ βαλλόντων τοὺς Θεμελίους. ἐλπὶς οὖν, φησὶν, ἐστὶν ἀπὸ Διὸς ἀρξάμενον αὐτὸν τῶν ἀγώνων καὶ μετὰ ταῦτα νικήσειν. ὃ καὶ ἐγένετο εὐθέως. μετὰ γὰρ τὴν Νεμεακὴν νίκην ἐστεφατοῦτο τὰ Ὀλύμπια.

9. Ὀφείλει δέ τι πατρίαν] ὀφειλόμενον καὶ πρέπον ἐστὶ, τὸν Τιμονόου παῖδα· οὕτω τὸ ὑπέρβατον δεῖ νοηθῆναι. Ἀρίσταρχος δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ, ὀφείλει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πράγματός φησιν, ὡς ἂν τις εἴπῃ· ὀφειλόμενον δέ τι ἐστιν. οὕτω γὰρ τὰ ἑπόμενα συναρμοσθήσεται, ὅταν λέγηται· Πυθίοισί τε νικᾶν Τιμονόου παῖδα. οὐ γὰρ εἴρηκε παῖς. ὀφειλόμενον δὲ, τουτέστιν, ἀναγκαῖόν ἐστι, νικᾶν αὐτὸν καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια, εἴπερ κατὰ τὰ ἴχνη τῶν πατέρων ὁ εὐθυπορῶν αἰὼν δέδωκεν αὐτὸν εἰς κόσμον ταῖς Ἀθήναις. ἀναγκαῖον οὖν νικᾶν αὐτὸν, ὡς οἱ πατέρες ἐνίκησαν, Ἴσθμια καὶ Νέμεια, ὡς τῶν προγόνων ἱερονικῶν γεγονότων.

16. Τιμονόου παῖδα δ' ἔστιν (sic) ἐοικὸς] ἵνα ἀξιωματικὸν ποιήσῃ τὸν λόγον, ἐλλειπτικῶς εἶπε. λείπει γὰρ τὸ, νικᾶν αὐτὸν δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδει προσκεῖσθαι. εἰκὸς οὖν ἐστι καὶ προσδοκητέον, τὸ νικῆσαι αὐτὸν ἐν τοῖς προειρημένοις ἀγῶσι, Τιμονόου ὄντα παῖδα, καὶ κατ' ἴχνος βαίνοντα τοῦ πατρὸς, ὥσπερ εἰκός ἐστι, καὶ τῶν ὅρων καὶ τῶν τόπων, ὧν ἔχουσιν αἱ Πλειάδες, μὴ πορρωτέρω, μηδὲ μακρὰν τὸν Ὠρίωνα πορεύεσθαι, ἀλλ' ἐγγύς. τὸ δὲ σύντομον· ὥσπερ γὰρ τῶν Πλειάδων ὁ Ὠρίων οὐκ ἀφίσταται, οὕτε αἱ Πλειάδες τοῦ Ὠρίωνος, οὕτω καὶ τοῦτον πάρεδρον ἔσεσθαι τῇ νίκῃ εἰκός ἐστι. Τὸ δὲ (v. 17.) Ὀρειᾶν γε Πελειάδων, ἤτοι τῶν πρὸς τὸν Ὠρίωνα κεκλιμένων, ἢ τῶν ὀρείων· ἐπειδὴ ὁ Ἄτλας, ὁ τῶν Πλειάδων πατὴρ, ὁμώνυμα ἔσχεν ὄρη· ἢ ὅτι ὄροι εἰσὶ τοῦ ἀμήτου· ἢ λιτότερον, τῶν ὅρων καὶ τῶν τόπων, ἐν οἷς εἰσὶν οἱ ἀστέρες. αἱ γὰρ Πλειάδες κατὰ τὴν ἱστορίαν ἄστρον ἐστὶν, ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων συγκείμενον, κατὰ δὲ τὴν ὄψιν, ἕξ. ὡς καὶ Ἄρατος (Phæn. 257. 8.)·

Ἑπτάποροι δὴ ταί γε κατ' ἀνθρώπους ὑδέονται
Ἕξ εἶαί περ ἐοῦσαι ἐπόψιοι.

* f. ὅλως.

συνησθάζουσι δὲ τῷ Ὠρίωνι αἱ Πλειάδες. Ἀρίσταρχος δὲ ἐν τούτοις μὲν, ταῖς Πλειάσι φησὶ τὸν Ὠρίωνα ἐπέχειν, ἐν ἄλλοις δὲ, τὴν Πλειάδα φησὶν αὐτὸν διώκειν, ὑποτιθέμενος τὸ σύστημα τῶν Πλειάδων ἓν ζῴδιον. Θέλοι δ' ἂν δηλοῦν τοῦτο, ὅτι τῇ Νεμεακῇ δεῖ συνάπτειν τὴν Ἰσθμιακὴν καὶ Πυθικὴν, καὶ οὕτως ἀκολουθεῖν, ὡς ταῖς Πλειάσιν ὁ Ὠρίων ἕπεται. ἐπέχει γὰρ τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Ταύρου ὁ Ὠρίων κυνηγετικὸς ὤν. διό φησιν Ἄρατος (Phæn. 322. 3.)·

Λοξὸς μὲν Ταύροιο τομῇ ὑποκέκλιται αὐτὸς
Ὠρίων.

εἰσὶ δὲ αἱ Πλειάδες ἐπὶ τῇ οὐρᾷ τοῦ Ταύρου, καὶ ὁτὲ μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὁτὲ δὲ Πληϊόνην, ὡς μίαν (Fragm. p. 49.)· "τρεχέτω δὲ μετὰ Πληϊόναν· ἅμα δὲ αὐτῷ κύων." δοκεῖ γὰρ, κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον, ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὠρίων, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις. ὑπομνήματα δὲ τούτων ὁ Ζεὺς κατηστέρισε. παρὸ δή φησιν· "ὁ Ὠρίων ἐπιὼν ταῖς Πλειάσι." Ζητεῖται δὲ, διατί ὀρείας εἶπε τὰς Πλειάδας; καί τινες μὲν ἔφασαν, ὅτι νύμφαι ἦσαν, ὡς οἱ ἀστέρες οὗτοι·

Τηϋγέτη τ' ἐρόεσσα καὶ Ἠλέκτρη κυανῶπις,
Ἀλκυόνη τε, καὶ Ἀστερόπη, δίη τε Κελαινὼ,
Μαῖά τε καὶ Μερόπη, τὰς γείνατο φαίδιμος Ἄτλας.

Σιμωνίδης δὲ μίαν τῶν Πλειάδων Μαῖαν ὀρείαν προσηγόρευσιν εἰπών·

Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάρου.

κατὰ λόγον· αὕτη γὰρ

Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεὰν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν.

τινὲς δὲ ἐπὶ τὴν τῶν ὁμωνύμων ὕλην ἀποχωροῦντες, Ἄτλαντος φασὶ λεγομένας θυγατέρας, ἐπειδὴ ἕκτη κληΐζεται κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ὁμωνυμίαν, ὡς ἐξ ὄρους γεγενημένας ὀρείας προσηγορεῦσθαι. οἱ δὲ, καθὸ Πελειάδας αὐτὰς εἶπε, καὶ ὀρείας. αἱ γὰρ περιστεραὶ ὄρειαί εἰσιν. εἴωθε δὲ ὁ Πίνδαρος ταῖς ὁμωνυμίαις ἐπαναπαύεσθαι. ἔνιοι δὲ, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι, κατὰ ὕφεσιν τοῦ υ, ὡς καὶ τὸ (Fragm. p. 64.) "κλειὸς ἕκατι" ἀντὶ τοῦ κλεοῦς. εἶπε δ' ἂν οὐραίας, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. ψ. 519, 520.)·

Τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
Οὐραῖαι.

εἰ μὴ, καθὸ ἀπόγειον ἄνεμον λέγομεν, οὕτω καὶ οὐρείας τὰς οὐραίας ἀκουστέον. τάχα δὲ ἀπὸ τοῦ συνόντος Ὠρίωνος τὰς οὐρείας ἐν συστολῇ γενέσθαι ὀρείας. βέλτιον οὖν ἀποδιδόναι, τῇ ὁμωνυμίᾳ προσαναπαυόμενον τὸν Πίνδαρον οὕτως εἰρηκέναι. ἢ ἀπὸ τῆς Κυλλήνης, ἐν ᾗ ἐτράφη. ὁ δὲ Κράτης γράφει, Θερσιᾶν Πελειάδων, ὅτι Θίρει ἐπιτέλλουσι. τούτῳ δὲ ἀντιπράσσει ἥ τε ἀντίστροφος, καὶ τὸ μὴ μόνον Θέρους αὐτὰς ἐπιτέλλειν, ἀλλὰ καὶ χειμῶνος. δύναιτο δ' ἂν καὶ ὀρεῖας λέγειν τὰς ὀρουσσικὰς, τουτέστιν ὁρμητικὰς, διὰ τὸ φεύγειν τὸν Ὠρίωνα, ἢ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἡρακλείων βελῶν.

19. Καὶ μὰν ἀ Σαλαμίς γε θρέψαι] ζητεῖται, διὰ τί δήποτε τὰ περὶ Σαλαμῖνα εἰς τοὺς περὶ Τιμόδημον λόγους προσῆκται· οὐ γὰρ δήπου Σαλαμίνιος ἦν. ἄντικρυς γὰρ αὐτὸν Ἀχαρνέα φησὶ τὸν δῆμον. Ἀρίσταρχος μὲν οὖν, τῆς Αἰαντίδος φυλῆς εἶναι, οὐκ ὀρθῶς δὲ, φησίν· οἱ γὰρ Ἀχαρνεῖς τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς εἰσίν. οἱ δὲ περὶ Ἀσκληπιάδην φασὶν, ὅτι εἰκός ἐστιν αὐτὸν εἶναι τῶν τὴν Σαλαμῖνα κατακληρουχησάντων Ἀθηναίων. εἰκὸς οὖν αὐτὸν γεννηθέντα Ἀθήνησι τεθράφθαι ἐν Σαλαμῖνι. Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι ἴσως ἄμεινον λέγειν, ὅτι εἰς Αἴαντα ἀνέφερε τὸ γένος, ὥσπερ καὶ Μιλτιάδης καὶ Κίμων,

καὶ Ἀλκιβιάδης, καὶ Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς ὁ Ὀλόρου. ἴσως, ὅτι διὰ τιμῆς ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Αἴαντα, ὡς μὴ μόνον Αἰαντίδα φυλὴν ἀποδείξαι, ἀλλὰ καὶ κλίνην αὐτῷ μετὰ πανοπλίας κατακοσμεῖν, λόγον τε ἔχειν παγκρατιαστὴν ὄντα τὸν Τιμόδημον τῷ μαχιμωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀνδρειοτάτῳ παραβεβλῆσθαι. Ἀρέψαι οὖν ἡ Σαλαμὶς ἱκανή ἐστιν ἄνδρα μαχητήν· τίς ἀπόδειξις; ἡ ἐπιφερομένη.

21. Ἐν Τροίᾳ μὲν (sic) Ἕκτωρ Αἴαντος ἄκουσε] τούτῳ γὰρ μονομαχήσας ἐλείφθη.

22. Αἴαντος ἄκουσεν] ἤσθετο τῇ πείρᾳ, ὅτι ἡ Σαλαμὶς φέρει ἄνδρας ἀγαθούς. ὡς καὶ Ὅμηρος (Iliad. λ. 532.)· "Τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες," ἀντὶ τοῦ αἰσθόμενοι. ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος τὸ παρ' Αἴαντος ῥηθὲν πρὸς Ἕλληνας ὑπονενοηκέναι εἰρῆσθαι πρὸς Ἕκτορα. φησὶ γάρ (Iliad. Η. 198. sq.)·

— — ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως
Ἕλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

εἰ μὴ ἄρα τὶς τῇ πείρᾳ μεμαθηκέναι ὑποστήσεται τὸν Ἕκτορα, ὡς ἐπιτηδείως ἡ Σαλαμὶς ἔχει πρὸς τὴν τῶν ἡρώων γένεσιν. ὁ δὲ νοῦς· τούτου γοῦν, τοῦ τὴν Σαλαμῖνα φέρειν ἀνδρείους, τὴν πεῖραν ἔσχεν ὁ Ἕκτωρ ἐν τῇ Ἰλίῳ, τῇ πείρᾳ τοῦ Αἴαντος.

25. Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον] φανερὸν ἐκ τούτου, ὅτι Ἀχαρνεὺς τὸν δῆμον ὁ νικηφόρος. καὶ σὺ οὖν Ἀχαρνεὺς συγχάνων ἀγαθὸς ἀνὴρ πέφυκας. ἢ οὕτως· καὶ αἱ Ἀχάρναι, ὅθεν ὑπάρχεις, ἀπ' ἀρχῆς ὡς εὐάνδρου ὑμνοῦνται. Ἀχάρναι δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν ἦν ὁ Τιμόδημος. Παλαίφατοι δέ, ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἀρχῆς λέγονται.

26. Ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις Τιμοδημίδαι] τὸ ὅσσα θαυμαστικῶς ἀντὶ τοῦ πάνυ. πλειστάκις ἐν τοῖς ἄθλοις οἱ πρόγονοί σου προεκρίθησαν. Τιμοδημίδαι γὰρ φατρία, ὅθεν οἱ πρόγονοι τοῦ Τιμοδήμου. τὸ δὲ προλέγονται, ἀντὶ τοῦ προκέκριται. Ὅμηρος (Iliad. ν. 689.)· "οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι." ἢ οὕτως· ἐν τοῖς πρὸ τούτου χρόνοις λέγονται.

29. Παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασῷ] Παρνασὸς ὄρος τῆς Φωκίδος, τῇ Πυθοῖ. ὑψιμέδοντι δὲ καταχρηστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑψηλῷ. φησὶ δὲ, ὡς τῶν προγόνων αὐτοῦ τέσσαρας νίκας Πυθικὰς εἰληφότων.

32. Ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν] ὁ ἀλλὰ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ, δὲ, καὶ ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς παρὰ, ἵν' ᾖ· παρὰ δὲ Κορινθίων, ἐν ταῖς πυγμαῖς τοῦ Πέλοπος, πεπέστιν ἐν Πελοποννήσῳ, ἔλαβον ἑκτὰ νίκας, ἐπεὶ Κορίνθιοι τότε ἐτίθεσαν τὸν ἀγῶνα· ἑπτὰ δὲ στεφάνους ἐν τῇ Νεμέᾳ, φησὶν, ἔλαβον, ἤτοι αἱ Ἀχάρναι, ἢ οἱ Τιμοδημίδαι.

35. Τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμῷ] τὸ δὲ οἴκοι, ἐν ταῖς Ἀθήναις, μείζονά ἐστιν, ἢ ἀριθμεῖσθαι, οἷον ὑπερβαίνει πάντα ἀριθμὸν, ἃ ἐνίκησαν οἴκοι. τίθεται δὲ ἐν Ἀθήναις Διὸς ἀγών, τουτέστι τὰ Ὀλύμπια.

37. Τὸν, ὦ πολῖται, κωμάξατε] ἢ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων, ἢ τὸν Δία, ᾧ ἀνατίθεται ὁ ἀγών, σὺν τῷ Τιμοδήμῳ κωμάσατε καὶ μετὰ κωμασίας ὑμνήσατε, εὐκλεῶς παρατέμποντες διὰ τῶν ἡδυτάτων ὕμνων. ἢ οὕτω· σὺν τῇ ἀπονοστήσει ἀπὸ τῆς Νεμέας κωμάσατε. ἀπὸ τοῦ κώμου τὸ ἐγκώμιον νοητέον. τουτέστιν, ὑμνήσατε.

CARMEN III.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρίτου εἴδους.

Της τρίτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιγ'. Τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ γ' ἰθυφαλλικόν. Τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ έ τὸ αὐτό. Τὸ ς' ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ή ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ί ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ιά Σαπφικὸν ἑνδεκασύλλαβον. Τὸ ιβ' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιγ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδῆς αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ή. (ex alia verss. descriptione.) Τὸ ά χοριαμβικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β' ἰαμβικὸν πενθασύλλαβον, καὶ Ἰωνικὸς ὁ ἀπὸ διαφόρου ἀρχῆς, εἶτα πάλιν Ἰωνικὸς ὁ ἀπεμφαίνων διὰ τὴν λύσιν καὶ συλλαβήν. δύναται καὶ ὅλον ὡς ἰαμβικὸν, παρακεχαραγμένον μέντοι. διὰ τὸν τελευταῖον ᾠδα. Τὸ γ' δίμετρον χοριαμβικὸν καταληκτικόν. Τὸ δ' δοκεῖ ἀντισπαστικὸν εἶναι. Τὸ έ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ς' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν μονόμετρον καταληκτικὸν δύο συλλαβῶν. Τὸ ή δακτυλικὸν τετράμετρον παρὰ τὴν ἐν ἀρχαῖς συλλαβήν.

Ἀριστοκλεῖ Αἰγινήτῃ.] Αἴγινα, μία νῆσος τῶν Σποράδων, ἀντικρὺ κειμένη τῆς Ἀττικῆς, ἄποικος τῶν Ἀργείων. ἔοικε δὲ, βραδύτερον ἀποδιδοὺς τὸν ἐπινίκιον, σπεύδειν γράφειν, ἴσως καὶ τῆς πανηγύρεως κατεπειγούσης.

1. Ὦ πότνια Μοῖσα, μᾶτερ ἀμετέρα] μητέρα ἑαυτοῦ εἶπε τὴν Μοῦσαν ὁ Πίνδαρος, ὡς ἂν ἐπιπνεόμενος ἐκ τῶν Μουσῶν·

Ἐκ γάρ [τοι] Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν (Hom. hymn. in Mus. et Apoll. 2. sq.).

ἀντὶ τοῦ, τροφόν· διὰ τὸ ἀποζῆν αὐτὸν ἐξ ὧν ἔγραφεν ἐπινικίων. ἄμεινον δὲ, ὅτι προσηνὴς ἦν αὐτῷ ἡ Μοῦσα, ὥσπερ Ὀδυσσεῖ ἡ Ἀθηνᾶ (Hom. Iliad. ψ. 783.)·

Μήτηρ ὡς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.

Ἐξήτηται δὲ, πῶς ἐπικαλεῖται τὴν Μοῦσαν ἐλθεῖν εἰς τὴν Αἴγιναν ὑπὲρ τοῦ τὸν ὕμνον ᾄσθῆναι, καὶ ἅμα τοὺς νεανίσκους φησὶ μένειν, δι' οὓς αὐτὴν ἐπικαλεῖται, οὐκ ἐν Αἰγίνῃ, ἀλλ' ἐν Νεμέᾳ. ὁ γὰρ Ἀσωπὸς οὐκ ἐν Αἰγίνῃ, ἀλλὰ περὶ Φλιοῦντά ἐστι καὶ Νεμέαν. ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχός φησιν, ἤτοι τὸν χορὸν ὑπὸ τῆς νίκης τὸ ἱερὸν, αὐτοσχέδιόν τινα ἐπινίκιον ᾆσαι, ἢ τὸν Ἀρχιλόχου καλλίνικον, οὗ καὶ τὸν Πίνδαρον μνημονεύειν διὰ τούτων (Olymp. ix. 1.)· " Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος φωνᾶεν," καὶ τὰ ἑξῆς. μεταβάντος οὖν τοῦ χοροῦ εἰς τὴν Αἴγιναν καὶ μέλλοντος ᾄσειν τὸν ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ποιηθέντα ἐπινίκιον, εἰκότως φάναι· ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ μελιγαρύων τέκτονες κώμων ναυπλίαι· ὥσθ', ὃ βούλεται εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστιν· οἱ γὰρ ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ τὸν αὐτοσχέδιον ὕμνον τεκτηνάμενοι χοροὶ ἀναμένουσί σε ἐν τῇ Αἰγίνῃ, ᾀσόμενοι τὸν ὑπὸ Πινδάρου ποιηθέντα ἐπινίκιον. ὁ δὲ Δίδυμος διηπατῆσθαί φησι τοὺς ὑπομνηματισμένους τῇ ὁμωνυμίᾳ τῶν ποταμῶν. οἱ γὰρ Ἀσωποὶ πλείους, ὧν ἕνα φασὶν εἶναι καὶ τὸν ἐν Αἰγίνῃ. ὁ δὲ Καλλίστρατος, Ἀσωπίδα ἐν Αἰγίνῃ. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ποταμοῦ Ἀσωποῦ ἀκούεσθαι, ὡς τῶν ἐξ Αἰγίνης χορευτῶν τῷ Πινδάρῳ προσλιπαρούντων, ἕνεκα τοῦ γράφειν Ἀριστοκλεῖ τὸν ἐπινίκιον. Ἱερομηνίᾳ δέ φησι Νεμεάδι, τουτέστι, τῇ τῶν ἐπινικίων εὐωχίᾳ. ἱερομηνίαν δὲ λέγουσι κατὰ σύντμησιν, τὴν ἱερονουμηνίαν. αἱ γὰρ τῶν μηνῶν ἀρχαὶ ἱεραί εἰσι τοῦ Ἀπόλλωνος, καθὸ ὁ αὐτὸς δοκεῖ εἶναι τῷ ἡλίῳ. ἐν ἱερονουμηνίᾳ ἐλθεῖν Νεμεάδι, ἐν ᾗ μέλλομεν ἡμέρᾳ τὸν εἰς τὴν Νεμεακὴν νίκην ὕμνον γράφειν. οἱ δὲ ἱερὸν μῆνα καθόλου λέγουσι κεκλῆσθαι, ἐν ᾧ τὰ Νέμεα ἄγεται. ἱερομηνίαι δὲ λέγονται αἱ ἐν τῷ μηνὶ ἱεραὶ ἡμέραι, οἱαδήποτε θεοῖς ἀνειμέναι· τὸν οὖν Δημητριῶνα μῆνά φησι Φιλόχορος ὅλον φημίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους ἱερομηνίαν λέγεσθαι, οἷον ὅλον ἑορτήν. ἱερομηνίαν φησὶν ἐν τούτοις, " ἁπάντων ἡμῶν ἀγόντων ἱερομηνίαν." ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν ἱερομηνίαν λέγειν τὴν τῶν ἐπινικίων ἑορτήν· οὐ γάρ ἐστι δημοτελής. ὁ δὲ νοῦς· ἱκετεύω σε, ὦ ἐντιμοτάτη Μοῦσα, ἡμετέρα μῆτερ, παραγενοῦ μοι εἰς τὴν πολύξενον νῆσον, τὴν τῶν Δωριέων τῶν Ἀργείων ἄποικον. ἐν τῇδε τῇ ἱερονουμηνίᾳ τῆς Νεμεάδος ἦκον εἰς τὴν Αἴγιναν. ἐπὶ γὰρ τῶν ὑδάτων τῷ Ἀσωπῷ ποταμῷ, τουτέστιν ἐν ταῖς Θήβαις, προσμένουσιν ἡμᾶς οἱ νεανίαι, οἱ τῶν ἡδυτάτων ὕμνων τέκτονες καὶ χορευταὶ, τὴν σὴν φωνὴν, ὦ Μοῦσα, ἐπιζητοῦντες.

10. Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου] διψῇ δὲ καὶ ἐπιθυμεῖ ἄλλο μὲν ἄλλου πράγματος, ἡ δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔρις, ἡ ἀθλονεικία (sic), μάλιστα φιλεῖ τοὺς ἐπαίνους καὶ τοὺς ὕμνους. τῶν γὰρ στεφάνων καὶ ἀρετῶν ἐπιδέξιος καὶ καλλίστη ὀπαδὸς ἡ ᾠδή· ἡ γὰρ ᾠδὴ καὶ τὸ ἐγκώμιον, φησὶν, ἕπεται ταῖς ἀρεταῖς καὶ τοῖς στεφάνοις τοῖς τοῦ νικηφόρου.

14. Τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε] ταύτης οὖν τῆς ᾠδῆς, ὦ Μοῦσα, ἀφθονίαν δίδου ἀπὸ τῆς ἐμῆς διανοίας.

16. Ἄρχε δ' οὐρανῶ] Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ, οὐρανοῦ. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Οὐρανοῦ θυγατέρα τὴν Μοῦσαν δέδεκται, καθάπερ Μίμνερμος καὶ Ἀλκμὰν ἱστοροῦσιν. ὁ δὲ Ἀμμώνιος προστίθησιν, ὅτι διὰ τοῦτο Κρόνον κέκληκε τὸν οὐρανὸν, ὅτι, πρὶν Κρόνον βασιλεῦσαι, οὗτος ἐβασίλευσεν. ἤλλακται δὲ ἡ πτῶσις, ἀντὶ τοῦ, τοῦ πολυνεφέλου οὐρανοῦ θυγατέρα. βέλτιον δέ φησιν ὁ Πίνδαρος (f. Δίδυμος) ἀκούειν τὸ ὅλον οὕτως· τοῦ πολυνεφέλου κρείοντος οὐρανοῦ θύγατερ, τοῦ Διός. κρέων γὰρ οὐρανοῦ ὁ Ζεὺς, Διὸς δὲ Μοῦσαι. ὁ δὲ

νοῦς· κάταρχε δὲ αὐτὴ ὦ Μοῦσά μοι καὶ πάρεχε δόκιμον καὶ κάλλιστον, ὦ τοῦ πολυνεφέλου οὐρανοῦ βασιλεία Ζύγατερ.

18. Ἐγὼ δ' ἐκείνων τέ μιν ὀάροις] ἐκ τῶν νεανίσκων, φησὶ, τῶν μενόντων παρ' ἐμοὶ, τὸν ὕμνον κοινῶς ᾄσομαι. μετ' ὠδῆς γὰρ καὶ λύρας ἀπηγγέλλοντο οἱ ἐπινίκιοι. ὁ δὲ νοῦς· ἐγὼ δὲ ταῖς ἐκείνων τῶν χορευτῶν φωναῖς καὶ ταῖς λύραις κοινῶς τὸν ὕμνον ᾄσομαι.

20. Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον] ἀμφίβολον, πότερον ἡ Αἴγινα τὸν ὕμνον ἕξει, τῆς χώρας αὐτῆς ὄντα ἄγαλμα, ἢ τὸν πόνον ἕξει, τουτέστι τὸν ὕμνον, χαρίεντα δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίχαριν. ἢ οὕτως· ἡ Αἴγινα, ἥτις ἐστὶ χώρας ἄγαλμα, ἕξει μοι τὸν ὕμνον ἐπὶ χάριτι. Ἄλλως. τὸν δὲ χαρίεντα πόνον τοῦ παγκρατίου διὰ τῶν ὕμνων ἕξει μνημονευόμενον ἡ Αἴγινα ἡ οὖσα ἄγαλμα τῆς περὶ αὐτὴν πάσης χώρας· ἢ, χαρίεντα πόνον τὸν ὕμνον ἕξει ἡ Αἴγινα ἡ οὖσα τῆς περὶ αὐτὴν χώρας ἄγαλμα.

21. Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι ᾤκησαν] περὶ τῶν Μυρμιδόνων Ἡσίοδος μὲν οὕτω φησίν (Fragm. p. 445. Lips.)·

> Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἱππιοχάρμην.
> Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης πολυηράτου ἵκετο μέτρον,
> Μοῦνος ἐὼν ἤσχαλλε πατὴρ (f. δ') ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
> Ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
> Τοὺς ἄνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας.
> Οἳ δή τοι πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.

Θεογένης δὲ ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης οὕτω γράφει· "ἄλλοι δέ τινες πιθανώτερον ἐξηγοῦνται περὶ τούτων. ὀλιγανθρωπούσης γὰρ τῆς νήσου, φασὶ τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτὴν ἐν σπηλαίοις καταγείοις διαιτᾶσθαι, παντελῶς ἀκατασκεύους ὄντας, καὶ τοὺς μὲν γινομένους καρποὺς εἰς ταῦτα καταφέρειν, τὴν δὲ ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν, οὔσης ἐπιεικῶς ὑπάντρου καὶ ὑποπέτρου τῆς νήσου, μάλιστα δὲ τῶν πεδινῶν τόπων αὐτῆς. διόπερ ἁθροισούντων αὐτοὺς, ὡς εἶδον ταῦτα πράττοντας, τῶν ἔξωθεν ἐρχομένων μύρμηκι, Μυρμιδόνας κληθῆναι. μεθ' ὧν συνοικίσαντα τὸ Αἰακὸν τοὺς ἐκ Πελοποννήσου μεθ' ἑαυτοῦ παραγινομένους, ἐξημερῶσαί τε καὶ νόμους δοῦναι καὶ σύνταξιν πολιτικὴν, ἣ χρησαμένους αὐτοὺς παντελῶς δοκεῖν ἐκ μυρμήκων γένεσθαι ἀνθρώπους."

23. Ὃν παλαίφατον ἀγορᾷ] ὧν, τῶν Μυρμιδόνων, τὴν πάλαι πεφατισμένην, τουτέστιν ὑμνουμένην ἀγορᾷ καὶ σύνοδον οὐδαμῶς ὕβρισε καὶ ὀνειδισμοῖς ἐμίανεν Ἀριστοκλείδης, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ προσηύξησεν, ὡς καὶ Ὅμηρος (Iliad. π. 11.)· "Ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν" ἀλλὰ ἰσχυρότατος δηλονότι. Ἄλλως. διὰ τὸ σὸν, φησὶ, μέρος, ὦ Μοῦσα, ἢ ὦ Αἴγινα, ὅ ἐστι, τοῦ ὕμνου τυχὸν, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ μερίδα καὶ σπουδὴν, ὅσον τε ἀνῆκεν αὐτῷ.

27. Παγκρατίου στόλῳ] στόλῳ μὲν τῇ στάλσει. εἰσὶ δὲ οἱ τὸ παγκράτιον ἀπαρχαΐζοντες καὶ τὸν Θησέα φασὶ τῷ Μινοταύρῳ παγκρατιαστικῶς ἀγωνίσασθαι. Ἀριστοτέλης δὲ Λεύκαρόν φησι τὸν Ἀκαρνᾶνα πρῶτον ἐντεχνον τὸ παγκράτιον ποιῆσαι. ὁ δὲ νοῦς· τῇ τοῦ παγκρατίου ὁρμῇ (τοῦτο γὰρ λέγει, στόλῳ), καὶ ὁρμῇ τῇ περισθενεῖ καὶ παντα χόθεν συνεχομένῃ μαλαχθεῖς καὶ γυμνασθεὶς ἱκανῶς. τῶν δὲ ἐπιπόνων πληγῶν καὶ τῶν ἐκ τοῦ παγκρατίου τραυμάτων, τῶν κατὰ τὴν μεγάλην Νέμεαν, βοήθημα καὶ ἴαμα ὑγιεινὸν φέρειν τὴν νίκην. ταύτην γὰρ φάρμακον ἔσχε τῶν πληγῶν· οἱ γὰρ νικήσαντες οὐδὲ, εἰ τραύματα ἔχουσιν, αἰσθάνονται, διὰ τὸ ἥδεσθαι.

32. Εἰ δ' ὧν καλὸς, ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ] εἰ δὲ τὸ εἶδος ὢν καλὸς, ἰσορρόποις τοῦ εἴδους σημύνεται πράξεσιν ὁ τοῦ Ἀριστοφάνους παῖς Ἀριστοκλείδης, οὐκέτι

οἷόν τέ ἐστι περαιτέρω πλεῖν τὴν μὴ πλεομένην θάλασσαν, ἀλλ' * ὑπὲρ τὰς Ἡρακλείας στήλας τοῖς πλέουσιν. ἀρκείσθω, φησὶ, τούτοις τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ νικᾶν, καὶ μὴ ζητείτω ἔτι πλείονα ἀγαθά. ὡς γὰρ οὐ δυνατὸν ὑπερθέσθαι τὰς Ἡρακλέους στήλας, οὕτως οὐδὲ τὴν ἀπὸ τούτο δόξαν.

38. Ἥρως θεὸς ἅς ἔθηκε ναυτιλίας] ὁ Ἡρακλῆς. διατί αὐτὸν ἥρωα καὶ θεὸν εἶπε; λέγεται γὰρ ὅτι τῆς Ἑλλάδος προσελθούσης τῷ Ἀπόλλωνι καὶ ἐρωτώσης, ὅπως δεῖ τιμᾶν τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὴν ἀποθέωσιν, εἶπεν ὁ Θεός· νῦν μὲν, ὡς ἥρωα· τῇ δὲ ἐπιούσῃ, ὡς θεόν. ὁ δὲ νοῦς ἅλος· ἄστινας στήλας ὁ ἥρως καὶ θεὸς Ἡρακλῆς τῆς τελευταίας ναυτιλίας καὶ τοῦ ἐσχάτου πλοῦ ἔστησε περιφανέστατα σημεῖα. ὡς ἐν παρεκβάσει δὲ λέγει, ὅτι καὶ ἀνεῖλε θαλάσσια θηρία, οἷον, τὸ κῆτος. λέγεται γὰρ ὁ Ἡρακλῆς διαπλεῦσαι τὰ δυτικὰ μέρη καὶ Λιβύην, καὶ ἔτι περαιτέρω. καὶ θεασάμενος ἄπειρον τὸ πέλαγος, ὅρους τοῦ πλοῦ δύο κίονας ἔστησε, τὸν μὲν ἕτερον ἐν Λιβύῃ, τὸν δὲ ἄλλον εἰς τὸ ἕτερον κλίμα. τὸ δὲ, μάρτυρας κλυτὰς, ἀμφίβολον, πότερον τῆς ἰσχάτης μάρτυρες, ναυτιλίας αἱ στῆλαι, ἢ κατὰ τὸ πληθυντικὸν, τῆς ἰσχάτης μάρτυρας ἐμφανίζουσας ἔθηκεν, ὅτι μέχρις αὐτῶν δεῖ πλεῖν. ἔστι δὲ καὶ περισπάσαι τὸ, κλυτᾶς, ἵν' ᾖ, τῆς κλυτῆς ναυτιλίας ἐσχάτας μάρτυρας τὰς στήλας ἔθηκεν. αἱ δὲ Ἡρακλεῖαι στῆλαι καὶ Βριάρεω λέγονται εἶναι, καθό φησι " στῆλαι, τὴν (?) Αἰγαίωνος, ἅλὸς μεδέοντι, γίγαντος."

42. Ὑπερόχως] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους, οἷον ὑπερέχοντας καὶ μεγίστους. ἡ δὲ ἀπόστασις αὐτῷ ἐπὶ τοῦ κήτους τοῦ περὶ τὴν Ἴλιον καὶ τὸν Λαομέδοντα. τὸ δὲ, ἰδίᾳ τ' ἐρεύνησεν, ἔνιοι γράφουσι, διά τ' ἐρεύνασε, διηρεύνησέ τε. ἰδίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον, αὐτὸς δ' ἑαυτοῦ ἠρεύνησε, ὅθεν ἦν δυνατὸν ἐπανελθεῖν τινάς. Καλλίμαχος (Fragm. 120. p. 488. Ern.)·

Χαίρε βαρυσκίπων, ἐπίστακτα μὲν ἐξάκι δοιὰ,
Ἐκ δ' αὐταγρισίης πωλλάκι πωλλὰ πεμῶν,

τουτέστι, τὰ πάραθλα. τενάγη δὲ λέγονται αἱ δίυγροι καὶ παρακοτάμιοι ὀφρύες, ἤτοι παρατεταμένη τις καὶ ὑπερέχουσα γῆ οὖσα· ἢ ἀπὸ τοῦ τέγγεσθαι, τουτέστι βρέχεσθαι.

45. Καὶ γᾶν φράδασσεν (sic)] ἀντὶ τοῦ φραδιτὴν ἐποίησε καὶ δῆλην, ἕως τίνος ἐστὶ πορευτὴ, καὶ ἕως τίνος ἡ θάλασσα πλωτὴ, ἐπιστήσας τὰς στήλας αὐτός.

Θυμὲ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὴν] ἐπιλαμβάνεται ἑαυτοῦ, ὡς περαιτέρω, ἢ προσῆκεν, εἰς τοὺς περὶ Ἡρακλέος ἐπαίνους τραπέντος, δέον λέγειν περὶ τῶν προγόνων τοῦ νενικηκότος Αἰακοῦ καὶ Τελαμῶνος. προσεχέστεροι γὰρ οὗτοι Ἡρακλέους τοῦ ἐπαινουμένου ἕνεκεν Ἀριστοκλείδα· ὁ μὲν γὰρ Αἰγινήτης ἐστὶν, ὥσπερ Αἰακὸς, ὁ δὲ Ἡρακλῆς Θηβαῖος. ἀλληγορεῖ δὲ πρὸς ἄκραν ἀπευθύνειν λέγων τὸν πλοῦν, ἀπὸ τῶν κυβερνητῶν, τῶν ἐχομένων ἄλλων ἀκρωτηρίων, ἀλλ' οὐ τῶν προκειμένων, δέον εὐθυπλοεῖν κατὰ λιμένας· τουτέστι, μὴ καὶ τὸν νοῦν περιφέρειν ἔξω τοῦ σκοποῦ τοὺς ἐπαίνους ἄγοντα, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἐπαινούμενον πρέπει. διὸ καὶ ἐπιτίσει ἐντόπια τινὰ καὶ οἰκεῖα (v. 48.)· " Αἰακῷ σε φημὶ γένει τε Μοίσαν φέρειν·" τὸ ποίημα δεῖ φέρειν, ὦ θυμὲ, Αἰακῷ σε· Αἰγινήτης γὰρ ὅ τε ἐπαινούμενος καὶ Αἰακός. Ἄλλως. ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς ἑαυτόν· ᾔσθετο γὰρ ἑαυτοῦ παρεκβάντος, καί φησι· τίνα πρὸς ἄκραν ἀλλοτρίαν ἐκπλέεις, ὦ θυμέ; ἀντὶ τοῦ, διατί τὰ Ἡρακλέος νῦν διηγῇ θαύματα, ἐάσας τὰ τῶν Αἰακιδῶν; λέγε μᾶλλον περὶ Αἰακοῦ καὶ τούτου τοῦ γένους, ἢ τῶν πολέμων, καὶ ἐν τούτοις τὰν Μοῦσαν τὴν σὴν, τὸν ὕμνον, φέρε.

* f. ἄλα.

49. Ἔπεται δὲ λόγῳ δίκας] ἕπεται δὲ τῷ λόγῳ καὶ ἀκόλουθον φαίνεται, ἔστις λόγος τῆς δίκης ὥστός ἐστι. τί ἕπεται; ὅτι δεῖ τοὺς ἀγαθοὺς πάντας ἐπαινεῖν, ἀλλ' οὐ καλὸν ἐξ ἀλλοτρίων κοσμεῖσθαι. κατ' ἔλλειψιν δὲ εἶπε τὰ πλεῖστα. Ἄλλως. τὸ ἐσλὸς, ἀντὶ τοῦ, ἐσλούς· οἷον, δίκαιόν ἐστι τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινεῖν. τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Αἰσκίνην φησίν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐπαινεῖν. ἀγαθὸς γὰρ ἦν. οὐ καλοὶ γὰρ οἱ ἔρωτες, φησὶν, οὐδὲ ἀρίστη ἡ ἐπιθυμία, τῷ ἀνδρὶ προσάπτειν καὶ προσφέρειν ἔπαινον ἐξ ἀλλοτρίων ἐγκωμίων, καὶ μὴ ἰδίων.

53. Οἴκοθεν μάτευε] ἐκ τοῦ ἰδίου τοίνυν γένους ἀνεύρισε καὶ ἐπιζήτει τὰ ἐγκώμια, καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ Θησέως Ἡρακλέος· πρόσφορον οἰκεῖον ἔπαινον ἔλαχες καὶ ἔχεις, ὅπερ δὴ γλυκύτατόν ἐστι λέγειν, τὸ ἀπὸ τῶν ἰδίων καλῶν ἐγκωμιάζεσθαι. ἢ οὕτω· τοῦτο, φησὶν, ἔλαβες ἐκ θεῶν, κοσμεῖν τοὺς ἀξίους, ἵν' ἢ πρὸς αὐτὸν λέγων. κόσμον γάρ φησι τὸν ἔπαινον.

55. Παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ] ἔτι πάλαι, φησὶν, ὑμνεῖται ὁ Πηλεὺς καὶ ὑμνεῖτο, οὐ νεωστὶ, οὐδὲ ὑπ' ἐμοῦ μόνου. οὐ γὰρ λέγει, ὅτι νῦν γέγηθεν ὁ Πηλεὺς, ὡς νῦν πρῶτον ἐπαινούμενος, ἀλλ' ἔτι πάλαι ὑμνεῖτο. τὸ δὲ (v. 57.) Τ' πέραλλον αἰχμὰν ταμὼν, ἀντὶ τοῦ, ἐξαίρετον, ἐξέχουσαν καὶ ὑπερβάλλουσαν. ἀναφέρει δὲ ἐπὶ τὰ Ὁμηρικά (Iliad. τ. 390.)· "Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων." ἀντιστάττεται δὲ τοῖς Ὁμήρου· ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ Χείρωνός φησι τμηθῆναι αὐτὴν καὶ δοθῆναι Πηλεῖ, οὗτος δὲ ὑπὸ Πηλέως φησὶ τμηθῆναι. δόξει δὲ ὁ Πίνδαρος διὰ τὸν Αἰγινήτην χαρίζεσθαι τῷ Πηλεῖ. οὐ γὰρ μόνος εἶλε τὸν Ἰωλκὸν, ἀλλὰ μετὰ Ἰάσονος καὶ τῶν Τυνδαριδῶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης· οὗτος δέ φησιν, ὅτι Πηλεὺς μόνος καὶ τὴν Ἰωλκὸν ἐπόρθησε, πολεμήσας πρὸς Ἄκαστον τὸν Πελίου παῖδα.

60. Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν] ἀντὶ τοῦ, περιεγένετο αὐτῆς τῶν ἐπιζουλῶν. διακρινέση γὰρ ὑπ' αὐτοῦ, μετέβαλλε τὰς μορφὰς, ὁτὲ μὲν εἰς πῦρ, ὁτὲ δὲ εἰς θηρία. ὁ δὲ καρτερήσας περιγέγονε. περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Τρωΐλῳ (Fragm. p. 452. t. iii. Brunck.)·

Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους,
Τῇ πανταμόρφῳ Θέτιδι συμπλακεὶς ποτε.

καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς (Fragm. p. 404. t. iii. Brunck.)·

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; λέων,
Δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

ὅτι δὲ τῷ διαφόρῳ τῆς μορφῆς ἡ Θέτις ὑπέκλεπτε τοὺς πρὸς τὸν Πηλέα γάμους, δημώδης ὁ λόγος· ὥσπερ καὶ ὁ Πρωτεὺς τὴν φύσιν ἤμειβε.

61. Λαομέδοντα δ' εὐρυσθενὴς Τελαμὼν] ἀπὸ μὲν τοῦ Λαομέδοντος τὴν πόρθησιν τοῦ Ἰλίου σημαίνει, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰόλα, ὃς ἦν Ἰφικλέους υἱὸς, τὴν Ἡρακλέως στρατηγίαν· τῷ δὲ Ἡρακλεῖ συγκαθεῖλε Τελαμὼν τὴν Ἴλιον. Ἄλλως. Ἰόλαος Ἡρακλέος ἦν ἡνίοχος. ἐκ συσσήμου οὖν λέγει Ἰόλᾳ, τουτέστι τῷ Ἡρακλεῖ. φησὶν οὖν, ὅτι καὶ ὁ Τελαμὼν παραστάτης ὢν τοῦ Ἡρακλέος, ἅμα τῷ Ἰολάῳ ἐπόρθησε τὸν Λαομέδοντα.

64. Καί ποτε χαλκοτόξων Ἀμαζόνων] χρόνῳ δέ τινι καὶ ἐπὶ τὰς πολεμικὰς Ἀμαζόνας ἀπιόντι τῷ Ἡρακλεῖ συνηκολούθησε, φησὶν, ὅτε πρὸς τὴν Ἱππολύτην διὰ τὸν ζωστῆρα ἦλθεν. Ἄλλως. περὶ τοῦ καὶ ἐπὶ τὰς Ἀμαζόνας συστρατεῦσαι·

— Τελαμὼν ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἡμιτέρας * ἐτάροισι φόως πρώτιστος ἔδηκε

* leg. ἡμετέροις.

Κτείνας ἀνδρολέτειραν ἀμώμητον Μελανίππην,
Αὐτοκασιγνήτην χρυσοζώνοιο ἀνάσσης.

Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι καὶ Πηλεὺς αὐτοῖς συνεστράτευσεν, Ἑλλάνικος δὲ πάντας τοὺς ἐν τῇ Ἀργοῖ πλεύσαντες Ἡρακλεῖ συστρατεῦσαί φησιν.

66. Οὐδέ μιν ποτὲ φόβος ἀνδροδάμας] τουτέστιν, ὁ τοὺς ἄνδρας δαμάζων φόβος· οὐδέποτε δὲ αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν ἐκ τῶν φρενῶν φόβος τις ἔπαυσεν. οὕτω τῇ ἐκ φύσεως εὐδοξίᾳ πᾶς τις ἐπαίρεται καὶ μέγα φρονεῖ. δεῖ οὖν, φησὶ, καὶ τούτους ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα φρονεῖν· ἐκ φύσεως γὰρ ἀγαθοί.

71. Ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ] τουτέστιν, οὐδέποτε ἀσφαλῶς ἐπέβη τοῖς καλοῖς· καταψευδόμενος τῆς ἐλπίδος, πολλῶν ἀρετῶν ἀτελῶς ἅπτεται. ὡς Ὅμηρος (Iliad. ν. 281.)·

Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἴζει.

Ἄλλως. οὐ διὰ παντὸς διομαλίζων, ὡς ὁ ἐκ φύσεως τὸ ἀγαθὸν περιπεποιημένος, ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπιτυγχάνων, νῦν δ' οὔ. ὁ γὰρ φυσικὴν μὲν οὐδεμίαν ἔχων ὁρμὴν, οὐδὲ εὐφυΐαν, διδακτὰ δὲ πάντα, οὗτος οὐδέποτε ἐφ' ἓν ὁρμήσας συνετέλεσεν, ἀλλ' ἐπὶ πολλὰς ἀρετὰς ἐρχόμενος ἀπογυίεται μόνον. ἢ οὕτω· διομαλίζει, οὐκ ἐπιβαίνει, οὐκ ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἵσταται. ὁ δὲ Δίδυμος· οὐδέποτε καταβὰς ἐπὶ πρᾶγμα, ἵσταται, ἐνέμεινεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐνεκαρτέρησεν, ἀλλ' εἰς πολλὰ καὶ ἄλλα μετατρέπει. ὁ δὲ νοῦς· ὅστις ἐξ ἐπιτηδεύσεως καὶ μαθήσεως ἔχων τὰ καλὰ, σκοτεινός ἐστι, καὶ οὐχ ὁμοίως ἐκλάμπων, οὐκ ἀεὶ τὰ αὐτὰ φρονῶν, ἀλλ' εὐμαρῶς μεταβαλλόμενος διὰ τὸ σαθρὸν τῆς ἐπιτηδεύσεως ἀφ' ἑτέρων εἰς ἕτερα.

75. Ξανθὸς δ' Ἀχιλλεὺς (sic), τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δόμοις] ἀπὸ τῆς μητρὸς, ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς τοῦ Χείρωνος ἀκεστέον. παρὰ μὲν γὰρ Ὁμήρῳ μόνον παιδεύεται, διδασκόμενος τὴν ἰατρικήν· παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις καὶ τρέφεται παρὰ Χείρωνι. ὁ δὲ νῦς· ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τὰ μὲν παῖς ὢν ἄθυρεν ἐν τοῖς οἴκοις τῆς Φιλύρας, καὶ ταῦτα δὲ μεγάλα καὶ συνεχῶς κατειργάζετο ὀξείαις βολαῖσι μάχας, τῶν γενναιοτέρων ζώων λεόντων τε καὶ συῶν ἀγρίων πλῆθος ἀναιρῶν. διὰ παντὸς δὲ ὁ Πίνδαρος μᾶλλον τὰ ἐκ φύσεως ἀγαθὰ τῶν ἐκ διδασκαλίας παραγινομένων προκρίνει. τὸ δὲ βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων φησὶν, ἤτοι καθὸ βραχυσίδωρός ἐστιν ἡ ἀκὶς πρὸς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος συγκρινομένη, ἢ ἐπεὶ παῖς ἦν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀνάλογον εἶχε τῇ ἡλικίᾳ βραχυσίδηρον ἄκοντα, τουτέστι, παιδικῷ δόρατι ἐχρήσατο. ἀκαταλλήλως δὲ ἐξενήνοχεν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, λεόντων ἀγροτέρων μάχας ἐνήργει, ἢ, λεόντεσσιν ἀγροτέροισιν.

82. Σώματα δὲ πωρὰ Κρονίδαν Κένταυρον] τῷ δὲ αὐτοῦ σώματι ἐνεργῷ (l. ἐνεργῶν) ὁ Ἀχιλλεὺς ἀσθματος πλήρης ἐξέστης ὢν κυνηγῶν θῆρας ἐφόρει παρὰ Κρονίδην Κένταυρον, ἤτοι τὸν Χείρωνα. ἐκ Κρόνου γὰρ καὶ Φιλύρας, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ δευτέρῳ (v. 1243.) μαρτυρεῖ.

85. Ὅλον δ' ἕπειτ' ἂν χρόνον τὸν ἐθάμβεον] τουτέστι, τὸν ἅπαντα βίον τοῦτο ἐνήργει, καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτὸν ἐθαύμαζον.

88. Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν] τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ταχυτῆτα αὐτοῦ διὰ τούτων παρίστησι. ποδώκης γὰρ ἦν. ἔτι τε σὺν τῷ μηδὲ κύνας ἔχειν μηδὲ λῖνα περιεπήγνυ, οἷς δολώσει τοὺς θῆρας. οὕτως ἦν ἴσος ἀνέμοις. Ἔρκεα δὲ τὰ λῖνά φησι, τὰ περιφράγματα. Δολίων δὲ, ὅτι θηρῶντες τοὺς θῆρας τὰ λῖνα λάθρα ἵστασιν. ὅτι δὲ ποδώκης ἦν Ἀχιλλεὺς, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ λέγων (Iliad. α. 58.)· "πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς."

92. Ἔπος ἔχω βαθυμῆτα (sic) Χείρων] ὅτι δὲ ἐτράφη παρὰ τῷ Χείρωνι ὁ Ἰάσων, Ἡσίοδός φησιν (Fragm. p. 444. Lips.)·

Αἴσων, ὃς τίκτεθ' υἱὸν Ἰάσονα, ποιμένα λαῶν,
Ὃν Χείρων θρέψεν — ἐνὶ Πηλίῳ ὑλήεντι.

ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς παρὰ Χείρωνι, φησὶν, ἐτράφη, ὡς καὶ Σωκράτης ὁ Ἀργεῖός φησι (ad Pyth. iii. 14.).

95. Τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα] τουτέστι, τὸν παραστάτην καὶ ὑγιαστικὴν ἔχοντα τὴν διὰ τῶν χειρῶν ἐπιμέλειαν. νομὸν δὲ τὴν διανέμησιν τῶν φαρμάκων καὶ τὴν ἐμπειρίαν λέγει.

97. Νύμφευσε δ' αὖθις] ἐγαμοστόλησε τῷ Πηλεῖ, φησὶν, ὁ Χείρων τὴν Θέτιν. ὑπεδέξατο γὰρ τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν δαῖτα. τὸ δὲ αὖθις οὐκ ἐκ δευτέρου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα. ἐναντίον γὰρ εἰ ὡς πρός τι λαμβάνοιτο.

98. Γόνον τε οἱ φέρτατον ἀτίταλλε] τουτέστιν, ἔτρεφεν ἐν τοῖς ἁρμοδίοις καὶ προσήκουσι τὴν Ἀχιλλέως παιδεύων ψυχήν.

101. Ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς] εἰς ταῦτα, φησὶν, ἀτίταλλε τὸν Ἀχιλλέα ὁ Χείρων, ἁρμοστὰ αὐτῷ πάντα παρέχων, ἵνα πλεύσας εἰς Ἴλιον τὴν δορίκτυπον ἀλαλὰν τῶν Λυκίων ὑπομένῃ. τοῦτο δὲ οἱ μὲν [ἁπλῶς] εἰς τὴν μάχην τῶν Λυκίων, οἱ δὲ ἁπλῶς εἰς τὴν Τροίαν ἤκουσαν, ἵνα ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς εἰς κέηται· οἱ δὲ ἔξωθεν τὸ, χώραν, προσυπήκουσαν, ἵν' ᾖ, ὑπὸ Τρώων χώραν.

106. Καὶ ἐγχεσιφόροις ἐπιμίξαις] τουτέστι, καὶ ἵνα τοῖς Αἰθίοψι τὰς χεῖρας ἐμπήξαι, ᾗ καθήκοιτο τῆς ψυχῆς αὐτῶν διὰ τοῦ πολεμεῖν· ἢ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ φρενῶν τοῦ Ἀχιλλέως δεκτέον τὸν λόγον, ἵνα ἑαυτοῦ τὰς χεῖρας πήξαιτο, πεπηγυίας παράσχῃ, ταῖς φρεσὶν, ἵνα ὁ διανοηθῇ ταῖς φρεσὶν, ὑπηρετηθῇ διὰ τῶν χειρῶν. ἐνίοτε γὰρ ἐπιθυμοῦμέν τι κατορθῶσαι, μὴ ὑπηρετούμενοι ταῖς χερσίν. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐτράφη, ἵν', ὅτερ ἂν διανοηθῇ, δυνηθῇ διὰ τῶν χειρῶν κατεργάσασθαι· ἵν' οὖν καθήκοιτο αὐτῶν τὸν βασιλέα Μέμνονα ἀνελών.

112. Τηλαυγὲς ἄρα ρ' ἔγγος Αἰακιδᾶν] τὸ ἔγγος καὶ ἡ δόξα τῶν Αἰακιδῶν τηλαυγής ἐστιν αὐτόθεν, ἐξ ὧν εἶπον νῦν ἔργων, ἢ, ἐκ τῆς Ἰλίου· ἠρίστευσαν γὰρ ἐπὶ τῆς Ἰλίου οἱ Αἰακίδαι· ἢ καὶ τρίτον ἐπὶ τῆς Αἰγίνης, διὰ τὸ Αἰγινήτας εἶναι. ἀναφέρων τὸν ἔπαινον ἐπὶ τὸν ἀθλητὴν, ἐκ τῆς Αἰγίνης φησὶν αὐτῷ ῥηθῆναι τὸ κλέος.

114. Ζεῦ, σεὸν γὰρ αἷμα] τεχνικώτατα τῷ Διΐ προσοικειοῖ τὸν νικηφόρον, πρῶτον μὲν, ὅτι πρόγονος τῶν Αἰακιδῶν ὁ Ζεύς, δεύτερον δὲ, ὅτι τοῦ Νεμειαίου ἀγῶνος ἔφορος ὁ Ζεύς, καθ' ὃν ὁ Ἀριστοκλείδης ἐνίκησεν. ἀνάκειται δὲ Διΐ καὶ ὁ Νεμεακὸς ἀγών. Ἄλλως. πιθανῶς, ἐπεὶ παρεκβέβηκεν ἐπὶ τοὺς Αἰακίδας, ὑμνήσας αὐτῶν τὸ κλέος, βούλεται πάλιν ἐπανελθεῖν ἐπὶ τὸν ὕμνον τοῦ ἀθλητοῦ, οὐκ ἀπρόσλογον ἀπόσπασμα ποιήσας· ἐκ τοῦ σοῦ γένους ἔστι, φησὶν, ἡ ἀρετὴ τῶν Αἰακιδῶν. διατί; σὺ γὰρ ἀρχηγέτης εἶ τοῦ γένους αὐτῶν.

Τεὸν γὰρ αἷμα, σέο δ' ἀγὼν] τὰ γὰρ Νέμεια σά ἐστι. Νεμεονίκης δὲ ὁ ὑμνούμενος. ὁ δὲ νοῦς· ἀπὸ σοῦ τηλαυγὲς ἔχουσι τὸ γένος οἱ Αἰακίδαι. σὺ γὰρ ἀρχηγέτης τοῦ γένους αὐτῶν, σός τε ὁ ἀγὼν τῶν Νεμέων.

116. Ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων] τὸ ἐπιχώριον καὶ ἴδιον αὐτῶν τῶν Αἰγινητῶν χάρμα καὶ ἡδονὴν ἀνυμνῶν τὸν νικηφόρον· ἡ δὲ βοὴ τῶν ὑμνούντων νέων σὺν τῷ νικηφόρῳ Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει, ἤτοι ἐκπρεπὴς ὑπάρχει. ἔν τισι δὲ γράφεται σὺν τῷ ῑ τὸ, βοᾷ. προσληψόμεθα δὲ ἔξωθεν τὴν σὺν πρόθεσιν, ἵν' ᾖ· σὺν βοᾷ νέων ὁ ὕμνος ἐκπρεπής ἐστιν. ἢ οὕτως· ἡ δὲ βοὴ τοῦ ὕμνου συμπρέπει τῷ νικηφόρῳ, τῷ Ἀριστοκλείδᾳ.

119. Ὅς τάνδε νᾶσον εὐκλεεῖ προσέθηκε λόγῳ] ὃς τὴν Αἴγιναν εὐ-

πλειοῦς λόγου προσθήκην ἐποίησε λαβεῖν δι' ἑαυτοῦ. καὶ γὰρ ἄλλοι ἔμπροσθεν εὐκλειαν αὐτῇ περιεποίησαν, καὶ αὐτὸς δὲ δι' ἑαυτοῦ προσίθηκέ τι εἰς εὐκλειαν αὐτῇ καὶ σεμνότητα. τὸ δὲ (122.) Θεάριον, τόπος ἐν Αἰγίνῃ δημόσιος, ἔνθα τὰ συμπόσια. εἴρηται ἀπὸ τῶν θεωρῶν τῶν εἰς Ἀπόλλωνα πεμπομένων. Ἄλλως. ἔστιν ἐν Αἰγίνῃ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐν ᾧ οἱ θεωροὶ διητῶντο, οἱ τὰ θεῖα φυλάσσοντες. θεωροὶ γὰρ οἱ θεοφύλακες. οἱ δὲ, ὅτι ἐν τῷ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ οἶκος ἐστὶ καλούμενος θεάριον, διὰ τὸ τοὺς ἄρχοντας, οἳ καλοῦνται θεωροὶ, ἐνσαῦθα διαιτᾶσθαι. συνέζευξεν οὖν, φησὶ, λόγῳ εὐσεβεῖ καὶ τὸ θεάριον, ταῖς ἀγλααῖς καὶ καλαῖς αὐτοῦ μερίμναις. οἱ δὲ, ταῖς ἐμαῖς μερίμναις καὶ τοῖς ἐμοῖς ποιήμασι συνέζευξε τῷ εὐκλεεῖ λόγῳ, φασίν.

122. Ἐν δὲ πείρᾳ] ἐν τῷ πειραθῆναι, φησὶν, ἑκάστου τὸ τέλος διαφαίνεται. οὐκ ἔστι γὰρ γνῶναι τὸν ἀνδρεῖον, ἐὰν μὴ ἑτέρῳ συμβάλλῃ καὶ περιγένηται. ἢ οὕτως· ὅς τις ἂν ἔξοχος γένηται, τούτου τὸ τέλος ἐν τῇ πείρᾳ ἀποδείκνυται. τοῦτο δὲ ὡς πρὸς τὸν ἐγκωμιαζόμενον, ὅτι οὐκ ἄχρι λόγου τὰ προσόντα αὐτῷ δείκνυσιν.

127. Ἐν παλαιτέροισι] προσληπτέον ἔζωθεν, παλαιός. λέγει δὲ, οὐχ ὅτι γέρων ἦν τὴν ἡλικίαν· οὐδὲ γὰρ παῖς· ἀλλ' ὡς ὁ Τραγικὸς,

" καὶ παιδὶ καὶ γέροντι προσφέρων τρόπους,"

πάσῃ ὁμιλῆσαι ἡλικίᾳ δυνάμενος, καθ' ἕκαστον μέρος τῆς ἡλικίας. Ἄλλως. λείπει τὸ, ἐπίστασαι. φησὶ δὲ, ὅτι πρὸς πᾶσαν ἡλικίαν ἁρμοδίως προσοικειοῖ ἑαυτόν. ἢ οὕτως· ἐπίσταται ὁ νικηφόρος ἕκαστον μέρος τῶν προλεχθεισῶν ἡλικιῶν, οἷον μέρος ἐλάχομεν τὸ βρότειον ἔθνος.

128. Ἑλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς] Ἀρίσταρχος. τρεῖς μὲν τὰς καθ' ἡλικίαν, ὡς προεξηρίθμηται, τὸ ἐν παισὶν εἶναι παῖδα, καὶ τὸ ἐν ἀνδράσιν, ἄνδρα, καὶ τὸ ἐν παλαιοτέροις, παλαιότερον. καὶ τετάρτην δέ φησιν ἐλᾶν ἀρετὴν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον. τετάρτη οὖν ἐστιν ἀρετὴ αὕτη, πρὸς αἷς εἴρηκεν, ὡς δεῖ περὶ τοῦ παρόντος φροντίζειν καὶ μὴ περὶ τῶν ἐσομένων πάντων, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δύνασθαι ἁρμόζεσθαι· ὁ θνητὸς αἰὼν καὶ τετάρτην ἀρετὴν ταύτην φέρει, τὸ καὶ περὶ τοῦ ἐνεστῶτος φροντίζειν· ὧν οὐκ ἄπειστιν ὁ Ἀριστοκλείδης, ἀλλὰ πρὸς ταῖς τρισὶ, φησὶν, ἃς προκατείληχε, πέκτηται καὶ ταύτην, τουτέστι, τοῦ παρόντος φροντίζειν· ἢ ἐν ταυτῷ ἔχει, ἅπερ οἱ ἄλλοι κατὰ μέρη ἔχομεν. Ἐνέπει (131.) δὲ ἀντὶ τοῦ διδάσκει, τὸ παρὸν σκοπεῖν ἐκτίθεσθαι. (f. σκοπεῖν καὶ εὖ θέσθαι.)

132. Χαῖρε, φίλος. ἐγὼ τόδε τοι πέμπω] ἐπεὶ ἴσως οἱ προτίνοντες ἔλεγον τὸ, Χαῖρε, ὡς τὸ, Χαῖρ' Ἀχιλλεῦ, κἀγὼ τόδε τοι πέμπω, φησὶ, μεμιγμένον μέλι λευκῷ σὺν γάλακτι· τὸν ὕμνον λέγω. τῇ ὁμοιότητι δὲ χρῆται, τῇ ἀπὸ τοῦ μέλιτος καὶ γάλακτος μεταφορᾷ, ἐπὶ τοῦ ποιήματος, καθὸ ἀποδέχεται τὸ φύσει γράφων ποιήματα τῶν ἐκ πόνου. τὸ γὰρ γάλα φύσει παρίσταται ταῖς τικτούσαις, τὸ δὲ μέλι μετὰ πόνου αἱ μέλισσαι ἐργάζονται. ἀλληγορικῶς οὖν τὸν ὕμνον φησὶ, τὸ καλὸν καὶ ἡδύτατον αὐτοῦ ἐπιδεικνύμενος.

135. Κιρναμένα δ' ἔρσ' ἀμφέπει πόμ' ἀοίδιμον] ἡ δρόσος, φησὶν, ἡ τοῦ μέλιτος κιρναμένη πρὸς τὸ γάλα, ποιεῖ τὸ πόμα ἀοίδιμον, καὶ τὸ ποίημα μιχθὲν αὐλοῖς γίνεται καὶ αὐτὸ θαυμάσιον. οἷον, ὡς τὸ γάλα τῷ μέλιτι μιχθὲν χρηστὸν γίνεται, οὕτω καὶ τὸ ποίημα τοῖς αὐλοῖς ἐγκραθὲν προσηνὲς γίνεται. τὸ δ' Αἰολῖσιν (137.) ἤτοι, ὡς τῇ Αἰολίδι ἁρμονίᾳ γεγραμμένων τῶν ποιημάτων, ἢ, καθὸ τῷ γένει ἐστὶν Αἰολεὺς, ὡς Βοιωτός. ἢ οὕτω· τοῖς Δωριοις φθόγγοις. Αἰολεὺς γὰρ ἄνωθεν ὁ Πίνδαρος, ὅτι οἱ κατ' αὐτὸν Θηβαῖοι Αἰολέων ἄποικοι τυγχάνουσιν, ὡς ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἀθάμαντος παιδός.

139. Ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποταναῖς (sic)] ὡς μετὰ πολὺν χρόνον τῆς νίκης γεγραμμένου τοῦ ποιήματος, τῆς βραδύτητος ἕνεκεν ἱκανῶς καὶ τὴν εἰκόνα παριλη-

φην. ἢ οὕτως· εἰ καὶ ὅλως ὀψὲ, φησὶ, γέγραπταί μοι τὸ ποίημα, ὅμως, ὡς αὐτὸς ταχέως προελθὼν ἤγρευσέ τι καὶ συνήρπασεν, οὕτως ἐγὼ τὰ πράγματα ταχέως συνήρπακα καὶ γέγραφα.

143. Κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται] οἱ δὲ ἀντίτεχνοί μου, φησὶ, κολοιοῖς ἐοίκασι, κραυγάζοντες μόνον καὶ ταπεινὰ νεμόμενοι, οὐ δύνανται δὲ διαίρεσθαι εἰς ὕψος. δοκεῖ δὲ ταῦτα τείνειν εἰς Βακχυλίδην. ἦν γὰρ αὐτοῖς καὶ φώρασις πρὸς ἀλλήλους. παραβάλλει δὲ ἑαυτὸν μὲν ἀετῷ, κολοιῷ δὲ Βακχυλίδην.

145. Τίν γε μὲν εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας] τῆς Κλειοῦς τῆς Μούσης οὐ λειφθήσεσθαί φησι τῶν γεγραμμένων ἐπινικίων συλλαμβανομένης αὐτῷ, καὶ χάριν τοῦ λήματος τοῦ ἀθλοφόρου ἐκ τῆς Νεμέας, καὶ ἐξ Ἐπιδαύρου, καὶ ἀπὸ Μεγάρων. φασὶ γὰρ καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ αὐτὸν νενικηκέναι. τίθεται δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀγῶν Ἀσκληπιῷ, τῶν Ἀσκληπιαδῶν πρώτων θέντων, μετὰ ταῦτα δὲ Ἀργείων, Ἀσκληπιῷ διὰ πενταετηρίδος. τίθεται δὲ ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἀσκληπιοῦ. ἄγεται δὲ μετὰ ἐννέα ἡμέρας τῶν Ἰσθμίων. τὰ Μέγαρα δὲ προάγεται, εὐθέως ἔαρος ἀρχομένου. τὸ δὲ (143). δέδορκε φάος, τουτέστι, λελάμπρυται ἡ δόξα τοῦ νενικηκότος καὶ ἐν Νεμέᾳ. βουλομένης οὖν, φησὶ, τῆς Μούσης Κλειοῦς λάμπει σου ἡ ἀρετή.

CARMEN IV.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τετάρτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Τῆς τετάρτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιγ'. Τὸ ά δίμετρον ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ β' δίμετρον ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' ὁμοίως τῷ ά. Τὸ δ' ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ έ ὁμοίως τῷ ά καὶ γ'. Τὸ ς' περίοδος, διπλοῦς τροχαῖος, ἢ Γλυκώνειον. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ ή ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ' Ἰωνικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ί τροχαϊκὸν ἐπίτριτον, ἢ ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιά ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, ἢ Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, βραχείας τῆς ἀρχούσης ἀδιαφόρου οὔσης. Τὸ ιβ' περίοδος ἰαμβικὴ ἀπὸ β' τροχαίου, ἢ Γλυκώνειον λελυμένον. Τὸ ιγ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς ὁμοίως κώλων ιγ', ἃ τινα ὅμοιά ἐστι πάντα τοῖς κώλοις τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς.

1. Ἄριστος εὐφροσύνα] ὁ λόγος· τῶν ὠδῶν κρίσιν λαβόντων καὶ συντελεσθέντων ἡ εὐφροσύνη ἰατρός ἐστιν ἄριστος. ἢ τὸ ἄριστος ἀντὶ τοῦ ἀρίστη· ἢ ὅταν πονήσας τις νικήσῃ, ἔχει τὴν εὐφροσύνην ἀρίστην ἰατρόν. ἢ οὕτως· ἡ ἀρίστη εὐφροσύνη τῶν τετελειωμένων καὶ πεπληρωμένων πόνων καὶ σπουδασμάτων ἰατρός ἐστιν.

3. Αἱ δὲ σοφαὶ Μοισᾶν θυγατέρες] αἱ δὲ σοφαὶ θυγατέρες τῶν Μουσῶν, ᾠδαὶ καὶ ἔπαινοι, ἀπτόμενοι αὐτῶν τῶν πόνων, οἳ διὰ τοῦ θαυμάζειν ἡδονῆς πληροῦσι καὶ εὐφροσύνης, ἔθελξάν νιν. τὸ νὶν Ἀρίσταρχος ἐπὶ τῆς εὐφροσύνης ἀκούει, ὥστε εἶναι τὸν λόγον· αἱ δὲ τῶν Μουσῶν θυγατέρες, αἱ ᾠδαί, τουτέστι, τὰ ποιήματα, ἁπτόμεναι, αὐτὴν τὴν

εὐφροσύνην ἤθελξαν τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἐγκωμιάζηται. ἔστι δὲ ἄκυρον. οὐ γὰρ θέλγεται εὐφροσύνη, αὐτὴ θέλγουσα τοὺς γενικηκότας, οὐχ ὑπ' ἄλλου θελγομένη. ἄμεινον δὲ, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐπὶ τῶν πόνων ἀκούειν τὴν νίν· οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον οὐκ ἀκριβεύουσι τὴν ἀντωνυμίαν. ὡς καὶ Εὐριπίδης (Bacch. 32.)·

Τοὶ γάρ νιν * αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγώ.

ὥστε τὸν λόγον εἶναι τοῦτον· αἱ ᾠδαὶ ἔθελξαν αὐτοὺς τοὺς πόνους, ἁπτόμεναι αὐτῶν, οἷον θέλγουσι τὴν κακοπάθειαν ὑμνοῦσαι αἱ ᾠδαί.

6. Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσσον γε μαλθακὰ] οὐδ' οὕτω τὰ θερμὰ λουτρὰ, φησὶ μαλακύνει κεκμηκότα γυῖα καὶ πεπονημένα, ὅσον ἡ εὐλογία ἀφίησιν (?). ὁ δὲ νοῦς ὅλος· οὐκ ἂν δὲ τοσοῦτον ἀπὸ θερμοῦ ὕδατος ἢ βαλανείου χαλασθείη καὶ μαλαχθείη σῶμα κεκμηκὸς, ὅσον ὑπὸ τῶν ἐπαίνων· ἧς μάλιστα τῆς εὐφημίας, τῆς διὰ τῆς ᾠδάρας, ἡδονὴ συνάορος, οἷον συμφερομένη, κοινωνοῦσα.

10. Ῥῆμα δ' ἐρημάτων χρονιώτερον βιοτεύει] πάντος ἔργου χρονιώτερόν ἐστι τὸ ῥῆμα, τουτέστιν ὁ ὕμνος. οἷον, πάντα τὰ λεγόμενα ἢ γραφόμενα χρονιώτερά ἐστι τῶν ἔργων. τὰ μὲν γὰρ ἔργα τῷ γεγονέναι παρήκει, τὰ δὲ γραφόμενα αἰώνια παραδίδοται. ποῖα δέ; ἃ ἂν μετὰ τῆς ἐκ Χαρίτων τύχης τεχθῇ ἐκ τῆς γλώττης ἑκάστῳ, ὡς, ἐάν γε χωρὶς Χαρίτων γράφηται ὁ λόγος, ἀπόλωλε καὶ ἔσβεσται· ἐὰν δὲ μετὰ Χαρίτων, μένει πρὸς αἰῶνα εὐθύς. καὶ Καλλίμαχος (Fragm. 121. p. 488. ubi v. Not.) [v. Valcken. Callim. p. 276. *Ex Schedis*.]·

Ἄλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπόντας
Χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μένουσιν ἔτος.

ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ διὰ τῶν λόγων ἔπαινος αὐτῶν τῶν καλῶς πεπραγμένων μακρότερον διασώζεται καὶ μνημονεύεται, ὅσπερ ἂν μάλιστα λόγος καὶ ἔπαινος τετυχηκὼς Χαρίτων λέγηται ἐκ διανοίας συνστῆς.

14. Τό μοι θέμεν Κρονίδῃ τε Διΐ καὶ Νεμέᾳ] ἐμοὶ εἴη ποιῆσαι· τὸ γὰρ εἶη οὕτως ἀναβιβαστέον· εἴη μετὰ τῶν Χαρίτων γράφειν. τὸ δὲ προηγούμενον τοῦ κώμου προκώμιον εἶπεν, ἐπειδὴ κωμάζουσιν ᾄδοντες τὸ ποίημα. προκώμιον οὖν, τὸ πρὸ τοῦ κώμου γραφόμενον. δύναται καὶ οὕτω, φησὶν ὁ Δίδυμος· πάντος τοῦ ποιουμένου εἰς αὐτὸν ὕμνου τοῦτο τὸ ῥῆμα προκώμιον εἴη, οἷον προοίμιόν τι τοιοῦτον γένοιτο τῶν εἰς αὐτὸν γραφησομένων ὕμνων ὑπ' ἐμοῦ, νικήσαι καὶ ἄλλους ἀγῶνας· ἵνα τῶν ἐξῆς ἐσομένων ἐπινικίων ὁ νῦν γραφόμενος λέγηται πρὸ πάντος κώμου γεγονώς. δύναται δὲ καὶ οὕτω· τῶν γραφησομένων αὐτῷ ὕμνων ὑπ' ἄλλων ὁ ἐμὸς ἂν εἴη προκώμιον. ὁ δὲ νοῦς· ὅνπερ δὴ λόγον καὶ ἔπαινον γένοιτο νῦν ἐμοὶ θεῖναι καὶ πληρῶσαι προκώμιον τῷ τε Διΐ, καὶ αὐτῇ τῇ Νεμέᾳ, καὶ τῇ Τιμασάρχου πάλῃ. Ἄλλως. ὕμνου προκώμιον εἶπε διὰ τὸ ὑπὸ χορευόντων μὲν λέγεσθαι τὸν ὕμνον νεωτέρων τινῶν, πρὸ δὲ τῆς τούτων χορείας καὶ κωμασίας γραφῆναι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ αὐτόν. ὁ δὲ λόγος· γένοιτό μοι ἐπιτυχεῖν πρὸ τοῦ κωμάζειν τοὺς ἐπαίνους γράφοντι.

18. Δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν εὔπυργον (sic) ἕδος] ῥῆμα ὃ προείρηκε, "ῥῆμα δ' ἐρημάτων χρονιώτερον." τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ εὔπυργον τῇ Αἰακοῦ ἕδος δέξαιτο, ὡς ἔστι δίκαιον. κοινὸν δὲ φέγγος, ἔστι μὲν καὶ τὴν Αἴγιναν ἀκοῦσαι, ἔστι δὲ καὶ τὸ ποίημα τὸ κοινὸν φέγγος γινόμενον. οὐ γὰρ ἐᾷ ἐν ἀφανεῖ τὰ ἔργα, ἀλλὰ φωτίζει κοινῶς. ξεναρκεῖ δὲ (20.), ὡς παδαρκεῖ. κοινὸν φέγγος τῆς ξεναρκοῦς δίκης ἡ τῶν Αἰακιδῶν πόλις παραδέξαιτο, ὡς ἔστι δίκαιον τοὺς ξένους παραδέχεσθαι καὶ ἀποδέχεσθαι. ἢ οὕτω· τῆς τοῖς ξένοις ἀρκούσης δικαιοσύνης κοινὸς ὢν ὀφθαλμὸς, ὦ Αἴγινα, ἤτοι περιφραστικῶς ἡ δικαιοτάτη.

* immo νυν.

δίξαιτο δὲ τοῦτο προκώμιον καὶ τοῦτον τὸν ἔπαινον πόλις καλλίστη Αἴγινα, ἥτις διὰ τὴν προσοῦσαν πρὸς πάντας τοὺς ξένους δικαιοσύνην καὶ φιλοξενίαν κοινὸς ὀφθαλμὸς τῶν πάντων τυγχάνει.

21. Εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος] τῷ ἄγαν ξηραντικῷ. τὸ γὰρ ζᾶ ἐπιτατικόν ἐστι μόριον ἀεί· τῷ ἰσχυροτάτῳ οὖν φησι. περιφραστικῶς δὲ τοῦτό φησιν· εἰ ἔζη σου ὁ πατὴρ Τιμόκριτος, ὦ Τιμάσαρχε, ἥτοι ὁ ἐν κιθάρᾳ ποικίλος, ἢ ὁ μουσικώτατος ἀπὸ μέρους· ἦσκουν γὰρ οἱ ἀρχαῖοι μουσικήν. ὁ δὲ νοῦς ὅλος ἕως, Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλὰν, οὕτως· εἰ δὲ μέχρι τοῦ παρόντος ὁ σὸς πατὴρ Τιμόκριτος ἐν ζῶσιν ἀνεστρέφετο, τῇ ἑαυτοῦ μουσικῇ σεμνυνόμενος, συνεχῶς ἂν τούτῳ τῷ μέλει καὶ ταύτῃ τῇ ᾠδῇ προσκλίνας ἑαυτὸν καὶ προσαγαγών, ἀνευφήμησε καὶ ἀνεβάλετο τὴν γεγενημένην νίκην τὴν ἀπὸ τοῦ Κλεωναίου ἀγῶνος, τοῦ πέμψαντος πλῆθος καὶ ὁρμαθὸν στεφάνων, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πλουσίων Ἀθηνῶν καὶ ἐνδόξων νίκην, καὶ τὴν ἐν ταῖς Θήβαις τῶν Ἰολαείων καλουμένην*. διότι δὴ παρὰ τὸν τοῦ Ἀμφιτρύωνος τάφον οἱ Θηβαῖοι σὺν πολλῇ προθυμίᾳ καὶ βουλήσει τοῖς τῶν στεφάνων ἄνθεσιν ἐκόσμουν εἰς χάριν καὶ τιμὴν τῆς Αἰγίνης· Αἴγινα γὰρ καὶ Θήβη ἀδελφαὶ, ἐξ ὧν αἱ πόλεις ὠνομάσθησαν. προσφιλὴς γὰρ ὢν ἅτε Αἰγινήτης, καὶ πρὸς φίλους ἥκων τοὺς Θηβαίους, ἅτε δὴ καὶ τὸ εὔξεινον ἄστυ καταλαβὼν τὰς Θήβας, ἡδυνήθη κατ' εὐχὴν θεάσασθαι τὴν τοῦ Ἡρακλέος αὐλὴν πάλιν, τὰς Θήβας.

30. Εὐωνύμων ἀπ' Ἀθηνᾶν] εὐδόξων, ὀνομαστῶν. ἄδηλον δὲ, ποῖον ἀγῶνα ἐνίκησε. πολλοὶ γὰρ τελοῦνται, Παναθήναια καὶ ἄλλοι. εἶτα ἐπάγει· Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις, ὡς καὶ ἐν Θήβαις αὐτοῦ νικήσαντος. ἦν δὲ καταλληλότερον εἰπεῖν, Θηβῶν, ἵν' ᾖ· καὶ ἀπὸ Θηβῶν ἔπεμψας αὐτῷ στέφανον. διατί; ὅτι παρὰ τὸν τοῦ Ἀμφιτρύωνος τύμβον οἱ Θηβαῖοι οὐκ ἀκοντίσε τοῖς ἄνθεσιν ἐμίγνυσι, τουτέστιν, ἐστεφάνουν, χαίροντες διὰ τὸ συγγενεῖς εἶναι Θηβαίους Αἰγινητῶν. Θήβη γὰρ καὶ Αἴγινα Ἀσωπίδες, καί φασι, Θηβαίοις πολεμοῦσιν Ἀθηναίοις ἐκπεσεῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἑλέσθαι συμμάχους, δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἑλέσθαι, τοῦτο γὰρ ἐδήλου τὸ ῥῆμα.

32. Οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον Καδμεῖοι] ἀντὶ πατρωνυμικοῦ, τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου. οὐ γὰρ Ἀμφιτρύωνι ἄγεται ὁ ἀγών. ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει (Iliad. Θ. 480.)· "Ὑπερίονος ἠελίοιο," ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου· καὶ Εὐριπίδης (Alcmæon. Fragm. xvii. Musgr. cf. Valck. Diatr. p. 151.)·

> Ὅ σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ μοι,
> Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

οὐ γὰρ ὁ Οἰδίπους ἤνεγκε χρυσοῦν ὅρμον εἰς Ἄργος, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης καὶ ἔδωκεν Ἐριφύλῃ. ἔστιν οὖν, Οἰδιποδίδης δέ μοι, ὁ Πολυνείκης. οὕτω καὶ τοῦτο· οὕνεκεν Ἀμφιτρυωνίδου. Ἰόλαον γὰρ εἶπεν· εὗτος γὰρ Ἰφικλέους, ὁ δὲ Ἀμφιτρύωνος· διὸ αὐτὸ τὸ στάδιον καὶ γυμνάσιον εἶναι Ἰολάειον, καθὼς ὁ περὶ ἀγώνων ἀναγράφειται· ἀψάμενοι † οὐκ Ἰολαέια, φησίν, ἄγεσθαι, ἀλλ' Ἡράκλεια. τὸν ἀγῶνα οὖν τῶν Ἡρακλείων φησὶν ἐν τῷ τοῦ Ἰολάου γυμνασίῳ διακεῖσθαι, περὶ τὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος μνῆμα, ἔνθα φησὶ καὶ τὸν Ἰόλαον κεκενοταφῆσθαι· τὸ γὰρ κατ' ἀλήθειαν αὐτοῦ μνῆμα ἐν Σαρδοῖ εἶναι.

36. Αἰγίνας ἕκατι] τῆς ἡρωΐδος Αἰγίνης γυναικὸς ἕνεκεν, διὰ τὸ συγγενές. Θήβη γὰρ καὶ Αἴγινα ἀδελφαὶ, θυγατέρες Ἀσωποῦ, τοῦ ποταμοῦ, ἀφ' ὧν καὶ αἱ πρεσβυγορίαι τῶν πόλεων. πρὸς φίλους οὖν, φησὶ, φίλος ἦλθε, πρὸς Θηβαίους Αἰγινήτης ὤν. Ξένιον δὲ ἄστυ, ἤτοι τὸ εὔξεινον, ὡς (Hom. Odyss. β. 344.)· "κληῖσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες," ἀντὶ τοῦ αἱ εὐκλεισταὶ, καὶ τειχήεσσα, ἀντὶ τοῦ εὐτειχής. ἢ ξένιον ἄστυ ταῖς

* f. —νων.

† an καθαψάμενοι, vituperantes? vel — νος ad φησίν.

Θήβαις ἡ Αἴγινα, διότι Πηλεὺς καὶ Τελαμὼν, Αἰγινῆται ὄντες, ὅτε ἔμελλε στρατεύειν εἰς Ἴλιον Ἡρακλῆς, ἐπεξενώθησαν αὐτῷ· διὸ ἐποίσει, ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν.

40. Ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν] σὺν ᾧ ποτε Ἡρακλεῖ ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις ὁ γενναῖος Τελαμὼν ἐπόρθησε τὴν Τροίαν· ἐπόρθησε δὲ σὺν αὐτῷ καὶ τοὺς νῦν μὲν Κώους λεγομένους νησιώτας, τότε δὲ κεκλημένους Μέροπας ἀπὸ Μέροπος, ἔτι γε μὴν ἐπόρθησε καὶ τὸν μέγιστον καὶ ἐκπληκτικώτατον τῶν γιγάντων Ἀλκυονέα. ὅτι δὲ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Κῶ, ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατιών, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ (Iliad. ξ. 255. ο. 28.)·

Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπέπεμπε.

ἔλαβε δὲ καὶ Χαλκιόπην ἐξαίρετον τὴν Εὐρυπύλου τοῦ βασιλέως θυγατέρα, ἀφ' ἧς ἔσχεν υἱὸν Θεσσαλὸν, οὗ παῖδες Φείδιππος καὶ Ἄντιφος, ἐν Ἰλίῳ στρατεύσαντες. λέγεται δὲ πεπορθηκέναι, διὰ τοὺς Χαλκιόπης ἔρωτας τῆς θυγατρὸς Εὐρυπύλου τοῦ βασιλέως, τὴν Κῶ.

43. Καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὴν ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ] οὗτος ὁ Ἀλκυονεὺς, εἷς τῶν γιγάντων, λέγεται περὶ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου συμβεβηκέναι Ἡρακλεῖ, οὗ τὰς βοῦς Ἡρακλῆς ἐξ Ἐρυθείας παρήλαυνε, καὶ τῆς μάχης αὖτη αἰτία ἐγένετο τῇ βουλῇ τοῦ Διός· πολέμιος γὰρ ἦν τοῖς γίγασιν. οὐ πρότερον οὖν, φασὶν, ἀνεῖλε τὸν Ἀλκυονέα Ἡρακλῆς, πρὶν τὰ ὅπλα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀλκυονέος βληθῆναι. μετὰ γὰρ τὸ συντρίψαι αὐτοῦ δώδεκα ὅπλα, καὶ εἰκοσιτέσσαρας ἄνδρας λίθῳ μεγίστῳ, τὸ τελευταῖον κατ' αὐτοῦ τὸν λίθον ἔρριψεν, ὃν τῷ ῥοπάλῳ ἀποσεισάμενος οὕτως ἀπέκτεινε τὸν Ἀλκυονέα. καί φασι, κεῖσθαι τὸν λίθον ἐν τῷ Ἰσθμῷ. λέγεται δὲ τότε συμπαρεῖναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸν Τελαμῶνα.

51. Λόγον ὁ μὴ ξυνιείς] ἐπεὶ ῥητῶς οὐκ ἐξήγγειλεν ὁ Πίνδαρος, ὅτι ἐνικᾶτο ὁ Ἡρακλῆς, ἀλλ' ἀμφιβόλως αὐτὸ παρεδήλωσεν· ὁ μὴ συνιεὶς τοῦτο, ὅ λέγω, φησὶν, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐλείφθη, ἄπειρος μάχης ὢν εἶη οὗτος. Ἄλλως. τὸν λόγον τοῦτον ὁ μὴ διαλογιζόμενος καὶ νοῶν, ὀφθείη ἂν ἄπειρος μάχης, ὡς μὴ συνιεὶς τὴν σύγχην καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς λόγον, ἀτεὶ βέξοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικε. φησὶ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Iliad. σ. 309.)· "Ξυνὸς Ἐνυάλιος." ἔπαθε γάρ τι καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀποβαλὼν τοὺς ἑταίρους. παρὰ τοῦτο ὁ Τραγικός·

Τὸν δρῶντά πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

εἴη δ' ἂν ἀπὸ ταύτης τῆς ὁμοιώσεως τῆς περὶ τὸν Ἡρακλέα ἐλάττωμά τι γεγονὸς περὶ τὸν ἀθλητὴν ἐν ἀρχῇ. οὕτω γὰρ τὸν ὅμοιον λόγον ἕξει ἡ παραβολή. ὡς γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ μὲν τῆς ἀρχῆς ἐλείπετο, ὕστερον δὲ ἐνίκησεν, οὕτω καὶ ὁ ἀθλητής. ὥστε εἰκὸς εἶναι αὐτὸν πεπτωκέναι, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑπομεῖναι.

53. Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με στόμος] Ἀρίστραχος· εἰς νουμηνίαν ἐπιοῦσαν ὑποκείμενόν ἐστιν αὐτῷ ἀποδοῦναι τὸν ἐπινίκιον. πάντα γὰρ, φησὶ, τὰ περὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ Ἀλκυονέα μακρῶς διελθεῖν κωλύομαι. ποῖος δὲ στόμος; ὁ νόμος οὖν τοῦ ἐγκωμίου. ὁ νόμος οὖν τοῦ ἐγκωμίου, φησὶ, κωλύει με μακρᾶς παρεκβάσεσι χρῆσθαι. ὁ δὲ Ἀμμώνιος ὁμολογηκέναι φησὶ τὸν Πίνδαρον ἐν χρόνῳ τινὶ ἀποδώσειν τὸν ἐπινίκιον· ὁ νόμος οὖν οὗτος, ὃν διεστησάμεθα ἐγώ τε καὶ οἱ τοῦ ἀθλητοῦ περὶ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἀποδώσω, κωλύει με μακρὰ γράφειν· οὐ γὰρ φθάσω· διὸ ἐποίσει.

55. Ὡ]ραί σ' ἐπειγόμεναι] τουτέστιν, ἐπείγουσί με αἱ ὧραι. ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τὰ πολλὰ δὲ καὶ μακρῶν δεόμενα λόγων διηγεῖσθαι κωλύομαι ὑπό τε τοῦ καιροῦ κατεπείγοντος καὶ ὑπὸ τοῦ εἰωθότος θεσμοῦ. νενόμισται γὰρ τὰ τοιαῦτα διὰ συντόμου λέγεσθαι.

56. Ἴυγγι δ' ἕλκομαι ἥτορ] ἴυγξ εἶδος ὀρνέου ἐρωτικοῦ. πόθεν δὲ ἡ ἴυγξ, ἣν οἱ μέν φασιν Ἠχοῦς, οἱ δὲ Πειθοῦς γεγενῆσθαι θυγατέρα, ἥτις, φαρμάσσουσα τὸν Δία εἰς

τὸν τῆς Ἰοῦς πόθον, κατὰ χόλον Ἥρας εἰς ὄρνιον μετεβλήθη, ᾧ κίχρηνται αἱ τὰ ἐρωτικὰ σκευάζουσαι γυναῖκες. ἐκ τούτου δὲ τὸ ὄρνεον ἴυγξ καλεῖται. ἴυγγι οὖν τῇ ἐπιθυμίᾳ φησίν. Ἄλλως. ὡς ἀπὸ φαρμάκου, φησὶ, καὶ ἴυγγος, ἕλκομαι τὴν ψυχὴν τῇ ἐπιθυμίᾳ, ἣ ὑπεισχόμην ἐπιδείξασθαι τὸν ἐπινίκιον συντελέσας. διὸ τὰ περὶ τὸν Ἡρακλέα λέγειν κωλύομαι, σπεύδων τελειῶσαι τὸν ὕμνον, εἰς ὃν ὡμολόγησα χρόνον.

58. Ἔμπα καίπερ ἔχει] τῆς ἀναφορᾶς γενομένης περὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ εἰ τὸ μέσον ἔχω τῆς ἱστορίας, καὶ μεσοπορῶ κατὰ τὴν διήγησιν, ὅμως ἀνθίξομαι, καὶ οὐκέτι τοῦ λοιποῦ ἐπίσης ἐκπόψω * διὰ τὴν νουμηνίαν. ὁ νοῦς δέ· ὅμως οὖν, εἰ καὶ πολὺ τὸ μέσον ἔχει διάστημα ἡ τῆς Αἰγίνης θάλασσα πρὸς τὰς Θήβας, ἐπείγου καὶ ἀντίτεινε ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλαῖς.

60. Ἀντίτεινε ἐπιβουλίᾳ] ἰστέον, ὅτι ὁ λόγος πρὸς ἑαυτὸν φιλονεικεῖ. πρὸς ἑαυτὸν γὰρ τοῦτο λέγει ὁ Πίνδαρος· ἀντίτεινε τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, οἷον, μὴ εἶπε τοῖς ἀντιτέχνοις, μὴ δίδου λαβάς, ὅτι παρεκβέβηκας· τῇ ἐπιβουλίᾳ αὐτῶν ἀντίτεινε, ἐναντιοῦ τῷ φθόνῳ, ὅ ἐστιν, ἀπόδος τὸν ἐπινίκιον τῇ ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ. σφόδρα γὰρ τῶν πολεμούντων ἡμᾶς ἀντιδιδασκάλων καὶ ἀντιτέχνων φαινησόμεθα καταβαίνοντες καὶ διοδεύοντες λαμπρῶς, ἐὰν μὴ παρεκβαίνωμεν. δοκεῖ δὲ ταῦτα τείνειν εἰς Σιμωνίδην, ἐπεὶ ἐκεῖνος παρεκβάσεσι χρῆσθαι εἴωθεν. καθυστέρησι οὖν ἐκείνων φαινησόμεθα, ἐὰν μὴ παρεκβάσεσιν ἐπιμένωμεν. σφόδρα δόξομεν τῶν ἀντιπολεμούντων ὑπερέχοντες καταβαίνειν.

64. Φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ] ἄλλος ἀνὴρ ὁ βάσκανος, ἄλλος ἐχθρὸς, τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν τὴν κενὴν καὶ ματαίαν ἀφανῆ ἕξει. ὁ δὲ νοῦς· οὗτος γὰρ ἂν ὁ τὸν φθόνον ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχων ἐχθρὸς, τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν καὶ τὴν ἐμοὶ προσδοκίαν κενὴν καὶ ματαίαν ἔχων καὶ τὸν σκοπὸν χαμαὶ καὶ ἀσκόπως ἐνεχθέντα, ἐν τῷ τῆς ἀδοξίας καὶ λύπης σκότῳ σκοτασθήσεται ὁ βάσκανος. Ἄλλως. εἴ τις φθονεῖ ἡμῖν, φησὶ, τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἐν σκότει κυλίσει, τουτέστιν, οὐδὲν ἀνύσει φθονῶν ἐμοὶ, ἀλλ' ἐναπορυβήσεται τῷ σκότῳ καὶ ζόφῳ, κυλισθήσεται αὐτὸς ἐν σκοτίᾳ, φθονῶν.

66. Ἐμοὶ δ' ὁποίαν ἀρετὰν ἔδωκε πότμος ἄναξ] ἐμοὶ δὲ, φησὶν, ἣν ἔδωκε τάξιν ὁ Θεὸς καὶ ἡ εἱμαρμένη, ταύτην πεπίστευκα, ὅτι καὶ ὁ μακρὸς διαθέων χρόνος πληρώσει εὔμοιρον καὶ καλήν. ἢ οὕτως· ἣν δὲ ἔχω παρὰ Θεοῦ δύναμιν ποιητικὴν, εὖ οἶδ', ὅτι κατὰ τὴν πεπρωμένην ὁ χρόνος ἐκτελέσει καὶ ἐκλάμψει.

71. Ἐξύφαινε γλυκεῖα καὶ τόδ' αὐτίκα φόρμιγξ] ἐργάζου δὴ οὖν καὶ πλήρου τοῦτο τὸ ποικίλον μέλος, ὦ γλυκυτάτη φόρμιγξ, σὺν τῇ Λυδίων ἁρμονίᾳ, ὅπερ ἐστὶ προσφιλέστατον τῇ τε Αἰγίνῃ καὶ τῇ Κύπρῳ. Οἰνώνη δὲ τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Αἴγινα, ἀπὸ Οἰνώνης τινός.

76. Ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει] ἔνθα δὴ, καὶ ἐν ᾗ Κύπρῳ, ὁ τοῦ Τελαμῶνος παῖς ἡγεμονεύει. ὅ γε μὴν Αἴας κατέχει τὴν πατρῴαν Σαλαμῖνα λόγῳ· [ἐπεὶ πατρὶς αὐτοῦ ἡ Σαλαμίς·] ἐπεὶ ἐν Ἰλίῳ τελευτᾷ. ὁ γὰρ Τεῦκρος ἐλθὼν μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου ἐν Σαλαμῖνι, καὶ ὑπονοηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος, ὡς αἴτιος γεγονὼς τοῦ φόνου τῷ Αἴαντι, φυγὼν ᾤκισε τὴν Κύπρον, καὶ ἔσχεν αὐτῆς τὴν ἀρχήν.

79. Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει] πᾶν τὸ γένος τῶν Αἰγινητῶν ὑμνεῖ, ὅτι πολλῶν τόπων ὑπῆρξεν. ἔστι δέ τις ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου καλουμένη Λευκὴ νῆσος, εἰς ἣν δοκεῖ τὸ Ἀχιλλέως σῶμα ὑπὸ Θέτιδος μετακεκομίσθαι· καὶ δρόμους τινὰς δεικνύουσι διὰ τὰ τοῦ ἥρωος γυμνάσια. ὅθεν καὶ ὁ Πίνδαρος φασννὰν νῆσον τὴν Λευκὴν μεταληπτικῶς εἶπε. φασιὸν γὰρ τὸ λευκόν ἐστι. Λευκὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐννοσσευούντων ὀρνέων, ἤτοι ἐρωδιῶν. φαντασίαν γὰρ τοιαύτην τοῖς πλέουσι παρέχει. Ἄλλως. τὴν λεγομένην Λευκὴν ἀκτὴν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, ἐν ᾗ πλεῖστοι ἐρωδιοὶ φαινόμενοι ἐκεῖθεν τοῖς πλέουσι μηνύουσιν αὐτήν. αὕτη καλεῖται καὶ Ἀχιλλέως δρόμος, ἐπειδὴ μνηστευομένου τοῦ

* *evagabor.*

Ἀχιλλέως τὴν Ἰφιγένειαν, ἀχθεῖσάν τε διὰ τὴν αὐτοῦ πρόφασιν εἰς Αὐλίδα, γενομένης ἀπλοίας τοῖς Ἕλλησιν εἰς Ἴλιον, ἠθέλησαν σφαγιάσαι ὑπὲρ εὐπλοίας, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος αὐτὴν ἁρπασάσης καὶ ἐπὶ Ταύρους, τῆς Σκυθίας τόπον, ἀγαγούσης ἐπεδίωκεν ἱερῶν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ συνηκολούθησε μέχρι ταύτης τῆς νήσου, τῆς λεγομένης Λευκῆς.

31. Θέτις δὲ κρατεῖ ΦΘίᾳ.] ἀντὶ τοῦ, ἐν Φθίᾳ. Φύλαρχός φησι, Θέτιν πρὸς Ἥφαιστον ἐλθεῖν εἰς τὸν Ὄλυμπον, ὅπως Ἀχιλλεῖ ὅπλα κατασκευάσῃ· τὸν δὲ ποιῆσαι. ἐρωτικῶς δὲ ἔχοντά τὸν Ἥφαιστον πρὸς τὴν Θέτιν, οὗ φησιν ἂν δώσειν αὐτῇ, εἰ μὴ αὐτῷ προσομιλήσαι· τὴν δὲ αὐτῷ ὑποσχέσθαι. Θέλει μέντοι ὁπλίζεσθαι, ὅπως ἴδῃ, εἰ ἁρμόζει, ἃ ἐπετοιήκει, ὅπλα τῷ Ἀχιλλεῖ. ἦσην γὰρ αὐτὴν ἐκείνῳ ἔλεγε. τοῦ δὲ παραχωρήσαντος, ὁπλισαμένην τὴν Θέτιν φυγεῖν· τὸν δὲ οὐ δυνάμενον καταλαβεῖν, σφύραν λαβεῖν καὶ κατάξαι εἰς τὸ σφυρὸν τὴν Θέτιν· τὴν δὲ κακῶς διατεθεῖσαν ἐλθεῖν εἰς Θετταλίαν καὶ ἰᾶσθῆναι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, τῇ ἀπ' ἐκείνης Θετιδείῳ καλουμένῃ. ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος μνημονεύειν τοῦ Θετιδείου, περὶ οὗ ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει (Fragm. p. 93. Sturz.)· "Ἐστιτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ, καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἡ δὲ Θέτις ἄρχει καὶ δεσποτεύει τῆς Φθίας, ἔνθα ἐστὶ καὶ τὸ Θετίδειον ἱερόν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ (v. 19.).

82. Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ.] ὅ γε μὴν Νεοπτόλεμος ὁ Ἀχιλλέως παῖς ἄρχει τῆς πολλῆς Ἠπείρου, ἐν ᾗ οἱ ἔξοχοι πρῶνες καὶ πρὸς τροφὴν βοῶν ἐξαίρετοι τυγχάνουσιν, ἐκ Δωδώνης τὴν ἀρχὴν ἔχοντες, καὶ περαιούμενοι πρὸς τῷ Ἰονίῳ πόρῳ. λέγεται δὲ, ὅτι μετὰ τὰ ἐν Ἰλίῳ ταύτης τῆς Ἠπείρου ἦρξεν ὁ Νεοπτόλεμος. Ἄλλως. τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν, βουβόται πρῶνες, οἱ καλλίστους βοῦς τρέφοντες τόποι. λέγονται γὰρ ἐκ τοῦ γένους τῶν τοῦ Γηρυονέως βοῶν αὐτόθι μεμενηκέναι, κλέψαντος παρ' Ἡρακλέους Λαρίνου τινός, ἀφ' οὗ καὶ λάρινοι καλοῦνται οἱ ἐκεῖ βόες, μνήμην τοῦ τὸ γένος καταστήσαντος τῇ προσηγορίᾳ φυλάττοντες *. τὸ δὲ διαπρυσίᾳ, ἀντὶ τοῦ, διηνεκεῖ, φησίν, οἷον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι πέρατος, οὐ μέρους τῆς Ἠπείρου, ἀλλ' ὅλης. Ἀπείρῳ γὰρ ἀντὶ τοῦ Ἠπείρῳ φησί. Βουβόται δὲ οἱ βουκόλοι. βουτρόφος γὰρ ἡ Ἤπειρος.

88. Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λατρείων Ἰαωλκὸν] τὴν δὲ κειμένην Ἰωλκὸν πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τῆς Θεσσαλίας ὁ Πηλεὺς προθήσας διὰ τὴν Ἀκάστου ἐπιβουλὴν δούλην παρέδωκεν τοῖς Θετταλοῖς, τουτέστιν ὑπήκοον. ἔστι δὲ ἡ Ἰωλκὸς τῆς Μαγνησίας, ἥτις πρὸς τοῖς τέρμασι τοῦ Πηλίου ὄρους κεῖται. ἔστι δὲ ἡ αἰτία τῆς δουλείας αὕτη· Ἱππολύτου θυγάτηρ γέγονε Κρηθηΐς Ἀκάστου γαμετὴ, ἥτις τῷ Πηλεῖ ἐρωτικῶς διατεθεῖσα καὶ μὴ πείσασα συνελθεῖν αὐτὸν, φθάσασα τῷ Ἀκάστῳ ὡς ἄσεμνον, ἢ βίαιον, διέβαλεν. ὁ δὲ κατακούσας καὶ προφασισάμενος ἦγαγεν ἐπὶ τὰ ἀπέρημα τοῦ Πηλίου, καὶ καταλείψας θηρίοις ὑποπεσεῖν αὐτὸν, ὑπαναχωρεῖ. φασὶ δὲ, τοὺς θεοὺς τῆς σωφροσύνης οἰκτίραντας τὸν Πηλέα, Ἥφαιστον ἐξαποστεῖλαι· τὸν δὲ μάχαιραν ἔχοντα τῷ Πηλεῖ δωρήσασθαι, ᾗ τὰ προσπίπτοντα τῶν θηρίων διαχρώμενος εἰς Θεσσαλίαν κατῆλθε. καὶ κατελθὼν κατεπολέμησεν Ἄκαστον καὶ τὴν Ἰωλκόν. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλὰ μὲν καὶ τὴν πατρὰ τοῖς τέρμασι τοῦ Πηλίου ὄρους κειμένην Ἰωλκὸν ὑπήκοον καὶ δούλην ἔδωκε, νικήσας ἐν πολέμῳ, διὰ τροπαίου ὁ Πηλεὺς πρότερον οὖσαν Μαγνησίας, καὶ αὐτὴν ὑπέταξε Θεσσαλοῖς. εἰς πρόφασιν τιμωρίας, ταῖς τοῦ Ἀκάστου γυναικὸς Κρηθηΐδος ἐπιβουλαῖς ἀποχρησάμενος. αὕτη γὰρ δολίως ἐπεβούλευσε τῷ Πηλεῖ.

95. Δαιδάλου δὲ μαχαίρᾳ.] Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον εἶπε, τμητικὸν γενόμενον εἰς ἀπώλειαν, πανοῦργον δόλῳ τέχνῃ χρησάμενος ἐπεβούλευσεν. ὁ γὰρ Δαίδαλος ἐκ Κρήτης εἰς Σικελίαν ἀφικόμενος πρὸς Κώκαλον, βασιλεύοντα τῆς Καμίκου, πείθει τὰς θυγατέρας Κωκάλου διὰ τῆς ὀροφῆς ποιῆσαι καταῤῥουν, δι' οὗ ἐκχυθὲν θερμὸν ὕδωρ ἐπε-

* v. Apollod. Fragm. p. 1160.

νεχθήσεται τῷ Μίνῳ λουομένῳ· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀπόλωλεν ὁ Μίνως. τούτῳ οὖν τῷ τρόπῳ φησὶ κεχρῆσθαι τὸν Ἄκαστον. ἀφῆκε γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἐρημίας, ὡς ἀπολούμενον ὑπὸ τῶν Κενταύρων· διὸ μετῆλθεν αὐτόν. καὶ πιθανώτερόν ἐστι τὸν, δὲ, σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ, γὰρ, παρειλῆφθαι· τῇ γὰρ Δαιδάλου μαχαίρᾳ ὁ Ἄκαστος αὐτῷ δόλον ἐφύτευσε. Δίδυμος δέ φησι· γράφειν δεῖ διὰ τοῦ ω μεγάλου· Δαιδάλω δὲ μαχαίρᾳ δόλον ἤρτυσε, παρελόμενος αὐτοῦ κέρυφα, ἵνα χωρὶς ἀμυντηρίου ἄλοὺς ὑπὸ τῶν Κενταύρων φθαρῇ. ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίοδος, λέγων οὕτως (Fragm. p. 444. Lips.)·

Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Αὐτὸν μὲν σχίσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
Καλὴν, ἥν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
Ὣς τὴν μαστεύων οἷος κατὰ Πήλιον αἰπὺ
Αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκώοισι δαμείη.

Δαιδάλου δὲ εἶπε τὴν μάχαιραν διὰ τὸ ὑπὸ Ἡφαίστου κατεσκευάσθαι. ἐπικῶς δὲ τὰ Ἡφαίστου ἔργα δαίδαλά φησι (Hom. Iliad. σ. 481.)·

Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι παραπίδεσσιν.

ὁ δὲ νοῦς· ὅστις, φησὶν, Ἄκαστος τὸν τοῦ Δαιδάλου τρόπον ἀναλαβὼν, καὶ τὴν ἐκείνου τῶν δόλων μάχαιραν, ἐμηχανᾶτο κατ' αὐτοῦ θάνατον, οὐχ ὅτι Δαιδάλου εἶχε ξίφος, ἀλλ' ὅτι τὸν δόλον ἐφίκει τῷ Δαιδάλῳ ὁ Ἄκαστος.

98. Ἀλαλκε δὲ Χείρων καὶ τὸ μόρσιμον] ἀμφίβολον, πότερον τὸ μόρσιμον ἔκφερε καὶ ἔξω ἔφερε τὸν κίνδυνον καὶ τὸν θάνατον αὐτῷ τὸν παπερωμένον, ἢ οἷον, ἐξέφερε καὶ ἐπεδείκνυε τὸ πεπερωμένον, συντέτηκεν, ἐξέφερε καὶ ἔσωζε τῶν κινδύνων. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλὰ βοηθὸν ἔχων Χείρωνα, τὸν ἐχθρὸν ἐτιμωρήσατο, καὶ οὕτως ὑπὸ τῆς πεπερωμένης διεσώθη, τὸν κίνδυνον διελθών.

101. Πῦρ δὲ παγκρατὲς] τὸ πάντων κρατοῦν καὶ δεσπόζον διὰ τὸ φθαρτικὸν τῆς δυνάμεως. οἱ δὲ φυσικώτερον ἀκούουσι τὸν λόγον, τὴν τῶν θεῶν φύσιν εἰς πῦρ ἀνάγοντες. ὅτι δὲ, καθ' ὃν καιρὸν ἡ Θέτις γάμῳ συνήπτετο τῷ Πηλεῖ, εἷς τε πῦρ καὶ εἰς λέοντα καὶ εἰς διαφόρους ἰδέας μετέβαλλεν ἑαυτῆς τὴν φύσιν, μὴ βουλομένη γαμηθῆναι τῷ Πηλεῖ, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ (Iliad. σ. 432. sq.)·

Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν
Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα.

Αλλως. φαίνεται ἐκ τούτων ἡ Θέτις μὴ βουλομένη γαμηθῆναι Πηλεῖ· μετεβάλλετο οὖν ὥσπερ ὁ Ὁμηρικὸς Πρωτεύς. οὔτε οὖν τὸ πῦρ, εἰς ὃ μετέβαλεν, οὔτε οἱ τῶν λεόντων ὄνυχες καὶ ὀδόντες ἤνυόν τι. σχάσας οὖν καὶ ἐπισχὼν τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας ἔγημε τὴν Θέτιν ὁ Πηλεύς. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, οἳ, ὅταν λήγωσι τῆς ἐργασίας, σχάζουσι τὰς κώπας. ὁ δὲ νοῦς· τὸ δὲ λεόντων κρατοῦν πῦρ, ᾧ ἀπείκαζεν ἑαυτὴν ἡ Θέτις, καὶ τὴν θρασεῖαν τῶν θηρίων φύσιν, καὶ τὴν ἀκμὴν ἐπισχὼν καὶ παύσας τῶν ὀδόντων, οὕτω λοιπὸν ἔγημεν αὐτὴν τὴν ἐνδοξοτάτην τῶν Νηρεΐδων, καὶ γέγονε τῶν οὐρανίων θεατὴς ἀκριβῶς· ἐπειδὴ λέγεται ἀπειλῆφθαι ἐν οὐρανῷ, ἀθανασίᾳ τιμηθείς.

107. Εἶδε δ' εὐκυκλον ἕδραν] οἱ μὲν φυσικώτερον τὸν οὐρανὸν ἀπέδοσαν, διὰ τὸ σφαιροειδὲς, ἀλλ' ἐναντιοῦται αὐτοῖς τὰ τῆς ἱστορίας. οὐ γὰρ τὸν οὐρανὸν ὁ Πηλεὺς

ἱδιάσατο. ἀκουστέον οὖν τὸ παρὰ τὸ Πήλιον τῶν θεῶν κυκλοτερὲς συμπόσιον, ὅπερ συνετελέσθη τοῖς τοῦ Πηλέως γάμοις. λείπει οὖν ἡ ἐπὶ, ἵν' ᾖ· ἐφ' ἧς ἕδρας καθίσαντες οἱ θεοί, οἵ τε Ὀλύμπιοι καὶ οὐράνιοι, δῶρα ἔδωκαν αὐτῷ. ἕδρας δὲ, ἢ τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τοῦ Ὀλύμπου. ὁ δὲ νοῦς· ἱδιάσατο δὲ τὴν ἕδραν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς θεοὺς τοὺς θυλακτίους καὶ τοὺς οὐρανίους, οἵ τινες αὐτῷ καὶ τοῦτο ἐδωρήσαντο, φανερώσαντες τὸ ἑαυτῶν κράτος καὶ τὸ γίνος ἐν ὀφθαλμοῖς· ἢ ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἵππους, Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν ἔδωκε, καὶ οὕτω μέχρις ἐκγόνων αὐτοῦ παρέπεμψε τὴν εὐκλειαν.

110. Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφηναν] ἀμφίβολον, πότερον διεσήμηναν τὸ κράτος τοῦ Πηλίως αὐτῷ, ὧν κρατήσει τόπων, ἢ διεσήμηναν ἐν τῷ γάμῳ αὐτῷ, ὅτι ἔσται οὕτως ἐγγενὴς, ὥστε καὶ ἐγγόνοις καταλιπεῖν, ἢ τὸ ἑαυτῶν κράτος οἱ θεοὶ ἐξέφηναν αὐτῷ, τουτέστι τὴν ἑαυτῶν φύσιν καὶ δύναμιν καὶ τὸ ἐγγενὲς αὐτοῖς, οὐ μεταβαλόντες τὴν μορφὴν, ὡς ἔθος θνητοῖς φαντάζεσθαι θεοὺς, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰδίαις μορφαῖς ὤφθησαν αὐτῷ. ἢ τὸ κράτος, τὸ πεπρωμένον αὐτῷ.

112. Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατὸς] οὐκ ἔστι, φησὶ, Γαδείρων περάσαι τὰ ἐπέκεινα· ζόφος γὰρ καὶ ἀφάνεια· ὑποστρέφων μὲν οὖν εἰς τὰ ὀπίσω ἄγει τὴν ναῦν· ἀλληγορικώτερον λέγειν βουλόμενος, ὅτι οὐκ ἔστι δυνατὸν εἰς πάντας τοὺς ἐπαίνους χωρεῖν [τοῦ Τιμασάρχου]. ἐπάγει γοῦν, ὅτι οὐκ ἔστι δυνατὸν τὸν πάντα λόγον καὶ ἔπαινον τῶν ἐκγόνων τοῦ Αἰακοῦ διελθεῖν, ὥσπερ οὐδὲ Γαδείρων ἐπέκεινα. Γάδειρα γὰρ πόλις μέχρι τῶν στηλῶν Ἡρακλέους, ἔνθα τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ πλεῖν καὶ τοῦ ὁδεύειν. περαιτέρω γὰρ λοιπὸν ὁ Ὠκεανὸς, καὶ πάντα ἀφανῆ, ζόφου ὄντος. τὰ ἐντεῦθεν οὖν τῶν Γαδείρων τῆς Εὐρώπης ἐστίν. εἰς δύο γὰρ διῄρητο τὸ παλαιὸν μέρη ἡ οἰκουμένη, Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν. ὁ δὲ νοῦς· ὥσπερ οὐκ ἔστιν ἐσωτέρω * πλεῖν ἐπὶ τὴν δύσιν, ἐπειδὰν ἅπαξ τις ἐπὶ τὰ Γάδειρα ἀφίκηται, ἀλλ' ἐπιστρεπτέον ἐστὶ ἐπὶ τὴν Εὐρώπην διὰ τὸ μὴ εἶναι ἔτι πλεῖν, οὕτω καὶ ἐπὶ πάντα τῶν Αἰακιδῶν τὸν ὕμνον ἀφικέσθαι οὐ δυνατόν. μὴ πλέε γᾶν, φησὶ, πρὸς ζόφον ἔξω τῶν Γαδείρων, ἀλλὰ στρέφε τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν Εὐρώπην. ἔνεισι γὰρ ναὸς περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ναῦν, εἶπε. διατί δὲ ταῦτό φησι, διασαφήσει.

116. Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ παίδων] διὸ μετάστρεφε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ δυνατὰ, ὥσπερ τινὰ ναῦν, ἐπὶ τοὺς ἱερονίκας.

118. Θεανδρίδαισι δ' ἀειγυίων ἀέθλων] φατρία τις ἀπό τινος Θεάνδρου προγόνου ἐνδόξου τῶν περὶ Τιμάσαρχον, ᾧ γέγραπται ἡ ᾠδή. ἦλθον οὖν κέρυξ, φησὶν, ἕτοιμος τοῖς Θεανδρίδαις τῶν αὐξόντων τὰ σώματα ἄθλων, καὶ τοὺς ἐν Ἰσθμοῖ καὶ Νιμέᾳ (ἄθλους).

123. Ἔνθα πεῖραν ἔχοντες] ἔνθα τοῖς ἀγῶσιν ἀπόπειραν λαβόντες καὶ γνῶσιν τῆς ἀγωνίας σχόντες, οὐδέποτε ἄνευ στεφάνων εἰς τὴν οἰκίαν ἐληλύθασι, τῶν ἐνδόξων καρπὸν φερόντων στεφάνων.

126. Πάτραν νὶν (sic) ἀκούομεν] τὴν πατρίδα σου ταύτην ἀκούομεν, φησὶ, τὴν τῶν Θεανδριδῶν, ὦ Τιμάσαρχε, προέχουσαν τοῖς [τῶν ᾠδῶν] ἐπινικίοις. τὸ γὰρ πρόσπολον ἔμμεναι (129.), τουτέστι, προϋπάρχουσαν εἶναι. ὁ δὲ νοῦς· τοιγαροῦν ἀκούομεν, ὦ Τιμάσαρχε, τὴν πατρίδα τὴν σὴν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀπὸ τῆς ὑμετέρας νίκης θεραπεύσθαι, καὶ εἶναι ὑπηρέτιν τῶν ὑμετέρων νικῶν.

129. Εἰ δέ τοι μάτρωϊ μ' ἔτι Καλλικλεῖ] μήτρως, ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός. ὁ δὲ λόγος· εἰ δὲ τῷ σῷ ὕμνῳ κελεύεις ἔτι με θεῖναι στήλην πρὸς πάροδον, καὶ μνησθῆναι τοῦ τῆς μητρός σου θείου Καλλικλέος, μνησθήσομαι. ἢ οὕτως· εἰ δὲ δὴ καὶ τῷ Καλλικλεῖ τῷ τῆς μητρός σε θείῳ κελεύεις ἔτι στήλην τινὰ ἀναστῆσαι τῆς Παρίου λίθου λευκοτέραν, προσληπτέον ἔξωθεν τὸ, ποιήσω, τουτέστι λαμπρῶς ὑμνήσω κἀκεῖνον. τοῦτο δὲ

* ἐξωτέρω vel προσωτέρω.

εἴρηκεν, ὡς διαστάσεως * γεγονυίας ἐν ἀρχῇ. ὅτι μνησθήσεται διὰ τῆς ᾠδῆς τοῦ Καλλικλέος, φησίν. ἀλληγορικῶς δὲ τὸ ποίημα στήλην λέγει. Πάριος δὲ λίθος ἐστὶν ὁ καλούμενος Λύγδινος.

133. Ὁ χρυσὸς ἐψόμενος] τουτέστιν, ὡς τὸν χρυσὸν ποιεῖ τὸ πῦρ διαυγέστερον, οὕτω τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὁ ὕμνος διαφανεστέρους καὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἴσους· τουτέστιν οὕτω λάμπει, ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὑμνούμενοι λάμπουσιν.

136. Κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων] ἐκεῖνος ὁ Καλλικλῆς, φησίν, εἰ καὶ τέθνηκεν ἤδη, τῆς ἐμῆς εὐφημίας τυγχανέτω· ὡς τετελευτηκότος δὲ αὐτοῦ εὕρημα ἐχέτω, φησί, τὴν ἐμὴν γλῶσσαν εἰς τὸν ὕμνον αὐτοῦ, τὴν ὑμνοῦσαν (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, κελαδῆτιν) Καλλικλέα Ἰσθμια (νενικηκότα). τοῦτό φησιν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἀγῶνι τῷ Ἰσθμικῷ ἐστέφθη παρὰ τῶν Κορινθίων Καλλικλῆς.

144. Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων] ὃν τινα Καλλικλέα καὶ ὁ Εὐφάνης ὁ πρεσβύτερος τῶν σῶν προγόνων, ὦ Τιμάσαρχε, ᾄσει καὶ ὑμνήσει, δηλαδὴ ὡς ἀποθανόντα ἀποθανών· ὡς ὅτι καὶ ἐν ᾅδου εἰσὶν οἱ θαυμάζοντες τοὺς ἀρίστους, καὶ ὅτι αἴσθησίς ἐστιν ἐν αὐτοῖς. ἢ οὕτως· ὁ Εὐφάνης οὗτος ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους Τιμασάρχῳ παλαίτερός τις καὶ τῶν σοφῶν καὶ τῶν συγγραψάντων ἐπαίνους. λέγεται δὲ πάππος εἶναι τοῦ νικηφόρου πρὸς μητρός. ἢ οὕτω· τοῦτο ἐπιτιφώνημεν, ὡς τοῦ Εὐφάνους καὶ Καλλικλέους ἡλικιωτῶν ὄντων. διό, φησὶν, ἐκεῖνος ὁ ἡλικιώτης ᾄσεται καὶ ὑμνήσει τὸν Καλλικλέα, τοὺς δὲ ἄλλους ὑμνήσουσιν οἱ ἡλικιῶται· τουτέστι, σὲ οἱ ἡλικιῶται ὑμνήσουσι, τὸν δὲ Καλλικλέα ὁ Εὐφάνης.

148. Τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις τύχῃ, ἕλπεταί τις ἕκαστος] ἕκαστος γὰρ, φησὶν, οἴεται ταῦτα ὑπάρχειν ἐξοχώτατα, ἅπερ αὐτὸς εἶδε. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ Εὐφάνους παρατετυχηκότος, ὅτε ὁ Καλλικλῆς ἐνίκα τὰ Ἰσθμια. διὸ ὑμνήσει αὐτὸν, ἅτε παρατετυχηκὼς καὶ ἐωρακὼς ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ Ὀρσοτριαίνα αὐτὸν νικήσαντα. ἢ οὕτω· ταῦτά γε μὴν ὅπως ἂν τύχῃ λέγων, ἐλπίζει καὶ πείθεται αὐτὸς ἐξαιρέτως καὶ ὑπὲρ τοὺς λογίους εἰρηκέναι. ἔνιοι δὲ οὕτως· ἅπερ δὴ ἄν τις τύχῃ θεασάμενος, ταῦτα δοκεῖ καὶ ἀκριβέστερον διατιθέναι, καὶ κάλλιον οὕτω νοεῖν τῶν ἄλλων.

151. Οἷον αἰνέων κε Μελησίαν] ὁ Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸ, οἷον. ὁ δὲ λόγος· μόνον ἄν τις ἐπαινῶν τὸν Μελησίαν, τὰς ἀναντωμένας ἔριδας παρὰ τῶν ἄλλων στρέφοι, καὶ καταπαλαίοι καὶ καταγωνίζοιτο. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων. δύναται δὲ καὶ δασέως ἀναγινώσκεσθαι τὸ οἷον, θαυμαστικῶς, ὡς φησι Δίδυμος. ἐλλείπει δὲ τὸ τίς. οἷόν τις τοῦτον τὸν Μελησίαν ἐπαινῶν τὰς τῶν ἄλλων ἔριδας καταπαλαίοι, οἷον καὶ περιγίνοιτο; διαρρέτει γάρ· ὥστε τοὺς φθονοῦντας μηδὲν ἀνύειν. παρεῖται δὲ τὸ τίς. ἔστι γάρ· ἔριδα στρέφοι τὶς ῥήματα πλέκων, οἷον ἄν, τὶς αἰνέων τὸν Μελησίαν. ὁ δὲ νοῦς· μόνον δὲ ἄν τις αἰνέων καὶ ὑμνῶν τὸν Μελησίαν, τὸν ἀλείπτην τοῦ Τιμασάρχου τὴν ἔριδα καὶ τὴν φιλονεικίαν ἀποστρέψαι, τὴν παρὰ τῶν ἄλλων δηλαδή.

153. Ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκει] τοῦτό ἐστι καὶ ἐπὶ τοῦ Μελησίου ἀκούειν, ὡς φησι Δίδυμος, οἷον, ἀκαταπάλαιστός ἐστι πρὸς τὸν ἕλκοντα αὐτὸν ἐν λόγοις, ὡς καὶ λογίου ὄντος τοῦ Μελησίου. οἱ δὲ, ὅτι ὁ νικῶν. τάχα δὲ ὁ νικηφόρος κάλλιον ὑμνεῖ· ἀπάλαιστος οὖν, φησὶ, καὶ ἀνίκητος [τοῖς,] καὶ ἐν τοῖς λόγοις, καὶ οὐ δυνάμενος παραλογισθῆναι. ἀπὸ τῶν παλαιόντων δὲ πάλιν ἡ μεταφορὰ, καὶ προπικαὶ αἱ λέξεις ἀπὸ τῆς ἀθλήσεως. ἐάν τις, φησὶν, αὐτὸν εἰς λόγους ἕλκει, οὐ πίπτει, ἀλλ' ἔστιν ἀκαταπάλαιστος. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαινοῦντος αὐτὸν ἀκοῦσαι, ἐφ' οὗ προεῖπεν, τὸ, οἷον αἰνέων κε Μελησίαν. τὰ δὲ ἑξῆς ἐπὶ τοῦ Μελησίου λέγει.

155. Μαλθακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος] καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῦ Μελησίου. οὗτος δέ ἐστι τὸ γένος Ἀθηναῖος. ταῦτα δέ

* f. διστάσεως.

φησιν, ὡς τοῦ Τιμασάρχου ὑπὸ τοῦ Μελησίου ἀληλειμμένου. Ἔφιδρος οὖν τοῖς ἐχθροῖς, ὁ ἐπικείμενος τοῖς ἐχθροῖς, ὁ ἐφιδρεύων, καὶ ἐπιτηρῶν. ἀθλητικὸν δὲ τὸ νόημα, οἷον ἀντὶ τοῦ, δυσκαταγώνιστος. προκεκληρωμένοις γὰρ καὶ προκεκμηκόσι τοῖς προηγουμένοις πρὸς ἀλλήλους, ἀκοπίατος ἐφίστηκε. τὸ δὲ τραχὺς ἀντὶ τοῦ φοβερὸς, ἐπαχθής. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· πρᾶος μὲν καὶ προσηνὴς τοῖς ἀγαθοῖς καὶ φίλοις, χαλεπὸς δὲ τοῖς ἐναντίοις ἐφιδρευτής.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

CARMEN V.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πέμπτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Της πέμπτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἕνδεκα. Τὸ ά δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ β' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ γ' ἐγκωμιολογικὸν παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ δ' δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ έ ἐγκωμιολογικόν. Τὸ ϛ' ὁμοίως τῷ β'. Τὸ ζ' τὸ αὐτό. ἡ δὲ τὶ (in ὅτι) ἐμηνύνθη, ὡς καταλήξασα. Τὸ ή Εὐριπίδειον. Τὸ Θ' ἰαμβέλεγος. Τὸ ί ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ιά τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἕνδεκα. Τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' ἐγκωμιολογικόν. Τὸ δ' Εὐριπίδειον. Τὸ έ ψρασσδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ϛ' Εὐριπίδειον. Τὸ ζ' ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ή χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Θ' ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, διὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ τροχαίου συζυγίαν. καί ἐστι Σαπφικὸν πλεονάζον μιᾷ συλλαβῇ κατὰ τὸν ἴαμβον ἐξηλλαγμένον. Τὸ ί ἰαμβέλεγος λειπούσης τῆς ἀρχῆς. Τὸ ιά Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ ἡ τελευταία ἀπόδοσις τὸ, χώρισιν ἐξέτεινεν.

---

1. Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμι] φασὶν, ὅτι οἱ οἰκεῖοι τοῦ Πυθέου ἦλθον πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντες, ὅπως γράψῃ ἐπινίκιον. Πινδάρου δὲ αἰτήσαντος τρεῖς (?) δραχμὰς, ἔφασαν ἐκεῖνοι, κάλλιον εἶναι χάλκεον ἀνδριάντα ποιῆσαι τῆς αὐτῆς τιμῆς, ἢ τὸ ποίημα. χρόνῳ δὲ ὕστερον γνωσιμαχήσαντες ἦλθον τὸ αὐτὸ διδόντες. ὁ δὲ ἐξονειδίζων αὐτοὺς οὕτως ἤρξατο, καί φησι, μὴ κατασκευάζειν ἔργα τὴν αὐτὴν κατέχοντα χώραν, καθὼς οἱ ἀνδριαντουργοὶ τοὺς χαλκοῦς ἀνδριάντας, ἀλλὰ τὰ ποιήματα, ἅπερ πανταχόσε

δεῖκνυεῖται, ὥστε τὴν ἀρετὴν τῶν ἐπαινεθέντων πολλοῖς εἶναι δήλην. ὁ δὲ νοῦς· οὐκ εἰμὶ, φησὶν, ἀνδριαντοποιὸς, ὥστε ἀργὰ καὶ ἀκίνητα ἐργάζεσθαι ἀγάλματα ἐπ' αὐτῆς τῆς βαθμίδος ἑστῶτα διηνεκῶς, καὶ οὐ δυνάμενα ἀλλαχοῦ τὴν τοῦ νικηφόρου διαδοῦναι εὐδοξίαν, ἐνδείκνυται δὲ διὰ τούτων, ὅτι οἱ λόγοι πάντων εἰσὶ βελτίους.

4. Ἀλλ' ἐπὶ πάσης ὁλκάδος] ὁλκὰς εἶδος φορτηγοῦ πλοίου· ἄκατος δὲ πλοῖον βραχύτατον. ὁ δὲ λόγος· διὰ παντὸς οὖν πλοίου φορτηγοῦ τε καὶ μικροτέρου, ὦ γλυκεῖά μου ᾠδὴ, πορεύου, ἐκβοῶσα πρὸς πάντας τὰς τοῦ Πυθέου νίκας. τὸ δὲ Νικῇ (sic v. 9.) κατὰ μετάθεσιν τοῦ ᾱ εἰς ῐ̄.

10. Οὕτω γένυσι (sic) φαῖνεν τέρειναν] ἀλληγορεῖ, βουλόμενος σημῆναι τὸν ἀγένειον ἀπὸ τῆς κυπριζούσης ἀμπέλου. ἡ δὲ ὀπώρα οὐκ ἔστι τῆς οἰνάνθης μήτηρ, ἀλλὰ τοὐναντίον. ὡρανθεῖ γὰρ ὡρῶτον· εἶτα ὀπώρα γίνεται. χρῆται δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀναστροφῇ συνετῶς *· ὡς (Nem. ix. 114)· "Ἀσυχία φιλεῖ μὲν συμπόσιον." οὐ γὰρ ἡ ἡσυχία φιλεῖ τὸ συμπόσιον, ἀλλὰ τὸ συμπόσιον τὴν ἡσυχίαν. Δίδυμος δὲ, βέλτιον, φησὶ, μὴ τὸν καρπὸν, ἀλλὰ τὴν ὥραν ἀκούειν, καθ' ἣν ὁ καρπὸς ὁμωνύμως πεπαίνεται. ὅτι δὲ καλοῦσι τὸν καιρὸν ὀπώραν, Ὅμηρος (Odyss. ο. 384.)·

Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι, ἢ ἐν θέρει, ἢ ἐν ὀπώρῃ.

θέλει οὖν λέγειν, ὅτι οὔπω καιρὸν τοῦ γενειάσκειν ἔχων. οἰνάνθην γὰρ κατὰ μεταφορὰν τὸν ἴουλον εἴρηκε, τουτέστι τὴν ὡρώτην τῶν γενειάδων ἀνάφυσιν. μήτηρ δὲ τοῦ γενειάσκοντος γίνεται ἡ ὥρα. ὁ δὲ νοῦς· οὐδέπω ἐν τῇ γενειάδι δεικνὺς τὴν ἀπαλὴν ὥραν καὶ ὀπώραν, τουτέστιν, οὐδέπω γενειάσκων. τὸ δὲ σχῆμα, περίφρασις ἐξ ἀλληγορίας· οὕτω τῆς ἀπαλῆς οἰνάνθης τὴν μητέρα ὀπώραν φαίνων, ὅπερ ἔστιν ὥραν, ὡς Ὅμηρος (Odyss. μ. 76.)· "οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ," ἀντὶ τοῦ, τῷ ὀπωρινῷ καιρῷ.

12. Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥρωας] συλλήψει κέχρηται, ἀπὸ Κρόνου καὶ Ζηνὸς καὶ Νηρεΐδων λέγων εἶναι τοὺς Αἰακίδας. Αἰακὸς γὰρ Διὸς, Αἰακοῦ δὲ καὶ Ἐνδηΐδος τῆς Χείρωνος Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, ὁ δὲ Χείρων Κρόνου. πάλιν ἀπὸ τῶν Νηρεΐδων Φῶκος καὶ Ἀχιλλεύς· Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ παῖς Θέτιδος, ἔγγονος ὢν Αἰακοῦ· Φῶκος δὲ Ψαμάθης Νηρηΐδος καὶ αὐτῆς ἐξ Αἰακοῦ. ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς Τελαμὼν καὶ Πηλεύς· Κρόνου μὲν γὰρ Χείρων καὶ Φιλύρας, Χείρωνος δὲ Ἐνδηΐς, Ἐνδηΐδος δὲ Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς ἐξ Αἰακοῦ. τούτους οὖν Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἀπὸ χρυσῶν Νηρηΐδων φυτευθέντας ἐγέραιρε, τίς; ὁ Πυθέας νικήσας, ὡς ἂν προγόνους αὐτοῦ καὶ κτίστορας. ὁ δὲ νοῦς· τοὺς δὲ ἀπὸ Κρόνου καὶ Διὸς καὶ ἀπὸ τῶν καλλίστων Νηρεΐδων, τουτέστι τοὺς Αἰακίδας ἐκόσμησε καὶ αὐτὴν τὴς μητρόπολιν Αἴγιναν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, ἐγέραιρε. Ξείνων (sic) ἄρουραν (16.) δὲ τὴν Αἰγινάν φησιν, ἢ, ὅτι φιλόξενοι οἱ Αἰγινῆται, ἢ, καθότι μητρόπολις ἦν τῶν περὶ Πηλέα καὶ Τελαμῶνα. γεννηθέντες γὰρ ἐν τῇ Αἰγίνῃ, ἀπῳκίσθησαν διὰ τὸν Φώκου θάνατον.

17. Τάν ποτ' εὐανδρόν τε] τουτέστιν ἀγαθοὺς ἄνδρας ἔχουσαν, καὶ ἐν τῷ ναυτίλλεσθαι. ὁ δὲ νοῦς· ἤνεγκαν Αἴγιναν ηὐξάντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι τὰ ναυτικά· εὔξαντο δὲ πάντες παρὰ τὸν Ἑλλανίου Διὸς βωμόν. Ἑλλήνιος δὲ Ζεὺς τιμᾶται ἐν Αἰγίνῃ παρὰ τῷ οὕτως Ἑλληνίῳ ἀκρωτηρίῳ καλουμένῳ. φασὶ γάρ· αὐχμοῦ ποτὲ πιέζοντος τὴν Ἑλλάδα (ἔνιοι δὲ, κατακλυσμοῦ) συνελθόντας τοὺς Ἕλληνας καθικετεῦσαι τὸν Αἰακὸν, ὡς ὄντα παῖδα Διὸς, ἐξαιτήσασθαι τῶν τότε συστάντων κακῶν τὴν ἴασιν· τοῦτον δὲ εὐξάμενον ἀποθεραπεῦσαι τὰ δεινὰ, καὶ οὕτω διὰ τὴν τῆς Ἑλλάδος σωτηρίαν, Ἑλλήνιον παρὰ τοῖς Αἰγινήταις τιμῆσαι (f. τετιμῆσθαι) Δία.

21. Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ] τινες δὲ, πάντες ὁμοῦ ἐλιτάνευσαν περὶ τῶν

* an συνεχῶς ?

προειρημένων; οἱ ἔνδοξοι παῖδες τῆς Ἐνδηΐδος, φασὶ, Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, καὶ ὁ Φῶκος, ὁ τῆς Θεοῦ Ψαμάθης παῖς, ὄντινα ἡ Ψαμάθη ἐγέννησε παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς τῆς Θαλάσσης, εἰκότως ὡς Νηρηΐς. Κρέοντος δὲ, ἤτοι τοῦ ἐνδόξου, ἢ βασιλέως.

25. Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν] αἰδοῦμαι καὶ φυλάττομαι, φησὶ, διηγήσασθαι μέγα τι καὶ οὐ δικαίως τετολμημένον καὶ πεπραγμένον. εἰς γὰρ τὰ πάτρια τῶν Αἰακιδῶν ἐμπεσὼν, καὶ μνησθεὶς Φώκου ὑποστέλλεται τὴν κατ' αὐτὸν τύχην λέγειν. ἔστι δὲ αὕτη· φασὶ γὰρ, Πηλέα καὶ Τελαμῶνα ἐν γυμνασίοις ἀνελόντα Φῶκον, τὸν μὲν δίσκῳ τύψαντα, τὸν Πηλέα, καὶ τὸν Τελαμῶνα σιδήρῳ τὰ μετάφρενα, καὶ οὕτω τὸ μῦσος φεύγοντας τῆς Αἰγίνης ἐκπεσεῖν, καὶ τὸν μὲν Τελαμῶνα εἰς Σαλαμῖνα τὴν πρὸς τῇ Ἀττικῇ, τὸν δὲ Πηλέα εἰς Θετταλίαν μετοικῆσαι. ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ καταλόγῳ φησί (Arg. i. 93. 4.)·

Τελαμὼν μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ,
Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναίε λιασθείς.

Ἄλλως. τί αἰδεῖται ὁ Πίνδαρος, καὶ τί αὐτοῖς φησὶ μὴ δικαίως κεκινδυνευμένον εἶναι; τὸ ὅτι ἀνεῖλον τὸν Φῶκον καὶ ἔφυγον. περιεστραλμένως δὲ αὐτὸ εἴρηκε. μέγα δὲ ἔργον φησὶν, ὅτι οὐ κατὰ δίκην ὁ κίνδυνος ἐγενήθη τῷ Τελαμῶνι καὶ τῷ Πηλεῖ, τὸν ἑαυτῶν ἀδελφὸν ἀποκτείναντε Φῶκον, ἀλλ' ἄδικος ὁ τοιοῦτος κίνδυνος, ὃν φησιν αἰδεῖσθαι εἰπεῖν· δύναται δὲ καὶ οὕτως ἀκούεσθαι, τὸ ἀκίνδυνον ἐν δίκῃ, ἀληθές. ὃ γὰρ μὴ ἔχει κίνδυνον κατὰ τὴν δίκην, ἀληθές ἐστιν. εἶδεν οὖν ὁ Πίνδαρος τὸν Φώκου θάνατον, ἀλλ' ἐκτρέπεται εἰπεῖν. μήποτε δὲ καὶ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ (Fragm. 136. p. 496.)·

Ἐκλυέ τοι, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλισθῇ,
Πηλεὺς —

οὕτως ἀποδοτέον· ὅτι αἱ γυναῖκες ὠνείδιζον αὐτῷ τὸν Φώκου θάνατον. ὁ δὲ νοῦς· αἰδοῦμαι γοῦν, φησὶ, τὴν προφανῆ αἰτίαν, δι' ἣν κατέλιπον τὴν ἐνδοξοτάτην νῆσον Αἴγιναν, εἰπεῖν, καὶ τίς τούτους τοὺς ἄνδρας δαίμων καὶ τύχη ἀπὸ τῆς Οἰνώνης ἀπήλασε· παύσομαι τῆς τοιαύτης διηγήσεως.

30. Οὔ τοι ἅπασα κερδίων] οὐ φέρει κέρδος πᾶσα ἀλήθεια· ἀτρεκὴς γὰρ καὶ φαίνουσα τὸ ἴδιον πρόσωπον· ἀλλὰ δεῖ ποτὲ καὶ ἐπικεκρύφθαι τὸ πρόσωπον τῆς ἀληθείας. ὁ δὲ νοῦς· οὐ γὰρ πᾶσα ἐπικερδής ἐστιν ἀλήθεια, φανερὰ γινομένη καὶ εἰς ὄψιν ἀγομένη ἀτρεκῶς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸ νοῆσαι, ὅτι δεῖ κατὰ καιρὸν σιωπῆσαι, σοφώτατόν ἐστι πρᾶγμα.

34. Εἰ δ' ὅλβον ἢ χειρῶν (sic) βίαν] τὰ μὲν περὶ τὸν φόνον τοῦ Φώκου διασιωπήσομαι· εἰ δέ τοι ἐπαινέσαι δεῖ, φησὶν, ἢ εὐδαιμονίαν ἀνδρώπου, ἢ σθένος χειρῶν, ἢ τὴν κατὰ πόλεμον ἀρετὴν, δύναμαι, φησὶ, πόρρω ἄλλεσθαι, τοὺς Αἰακίδας ἐν τούτοις ὑμνῶν. ὁ δὲ νοῦς· εἰ δὲ δεῖ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν τὴν Αἰακιδῶν, ἢ τὴν ἀνδρείαν, ἢ τὰ κατὰ πόλεμον ἔργα ἐπαινέσαι, ἤδη τίς μοι ὑποσκαπτέτω πήδημα τῶν μεγάλων σημείων, ὥστε κούφως διὰ τῶν γονάτων ἐπὶ τὸ ἑξώτερον φέρεσθαι. ἀλληγορεῖ οὖν· δυνάμενος πλέον πάντων θαυμάσαι αὐτοὺς, καὶ ὑπερβαλέσθαι τοὺς ἀγωνίζεσθαι δυναμένους. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεντάθλων, οἷς σκάμματα σκάπτονται, ὅταν ἄλλωνται· ἐκείνων γὰρ κατὰ τὸν ἀγῶνα πηδώντων, ὑποσκάπτεται βόθρος, ἑκάστου τὸ ἄλμα δεικνύς. φησὶν οὖν, ὅτι βουλομένῳ μοι τοὺς Αἰακίδας ἐγκωμιάζειν ἤδη τις μακρὰ ὑποσκαπτέτω μοι ἅλματα, νικῆσαι καθάπαξ τοὺς ἐναντιοῦσθαί μοι καὶ ἐγκωμιάζειν βουλομένους.

39. Καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοὶ] οἱ ἀετοὶ, φησὶν, οὐ μόνον τὰ περίγεια πέτονται, ἀλλὰ καὶ πελαγίζουσι. καὶ ἐγὼ οὖν ὡς ἀετὸς πελαγιῶ ἐν τοῖς ποιήμασιν.

42. Ἐν δὲ μέσσαις φόρμιγγ' Ἀπόλλων] ἐν αἷς Μούσαις ὁ Ἀπόλλων κιθάραν ἐπτάφωνον τῷ πλήκτρῳ κρούων· διὰ γὰρ τοῦ πλήκτρου, ὥσπερ γλώσσης ὁ φθόγγος

ἀποδίδοται· ἐξῆρχε πάσης μελῳδίας, τετίμηκεν μελῳδικῶν. τοῦτο δέ φησι παρὰ τὸ, ὡς νομίμῳ Θεῷ τῷ Ἀπόλλωνι ἀνακεῖσθαι τὴν Μοῦσαν. τὸ δὲ διώκων (44.), ἀντὶ τοῦ συνάπτων, κιθαρίζων τῷ πλήκτρῳ. διώκειν δέ φησιν αὐτὸν, τὸ τάχος ἐμφῆναι βαλόμενος τῆς πλήξεως·

46. Αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν] αἱ Μοῦσαι, φησὶ, πρῶτον μὲν ὕμνησαν τὸν Δία, μετὰ δὲ τὸν Δία ὕμνησαν δευτέραν τὴν Θέτιν, ἔπειτα τρίτον τὸν Πηλέα, καὶ διηγήσαντο, ὅπως αὐτὸν ἡ ἀδελφὴ Κρηθηΐς, ἡ τοῦ Ἰφικλύτου θυγάτηρ, ἀνελεῖν ἐβουλήθη· ἐκ δὲ τούτου τὸ σεμνὸν ἐγκωμιάζεσθαι ἤθελον. Ἀλλως. ἀπὸ Διὸς προοιμιαζόμεναι, φησὶν, ἤθελον καὶ ὕμνουν τὴν Θέτιν· τὸ προοίμιον οὖν ἀπὸ Διὸς ἐποιήσαντο. καὶ ἀλλαχοῦ (Nem. ii. 1.)· " ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι Διὸς ἐκ προοιμίου." καὶ Ἄρατος (Phæn. 1.)· " ἐκ Διὸς ἀρχόμεθα."

50. Μαγνήτων σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν] τὸν Ἄκαστον τῆς Μαγνησίας τὸν ἐπίσκοπον καὶ βασιλέα. ποικίλοις οὖν, φησὶ, λόγοις τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα ἡ Κρηθηΐς ἐπεβούλευσε τῷ Πηλεῖ. τὸ δὲ πλάσμα ψεύστης ἦν λόγος, ὅτι ἄρα ἐπειρᾶτο ὁ Πηλεὺς ἐπιβουλεῦσαι τῇ κοίτῃ τοῦ Ἀκάστου καὶ μοιχεῦσαι τὴν Κρηθηΐδα. ἦν δὲ τὸ ἐναντίον. πολλὰ γὰρ αὐτὸν τὸν Πηλέα ἐκ μέσης ψυχῆς ἱλιτάνευε, καὶ παραπείθειν ἐπεχείρει, συνελθεῖν αὐτῇ.

58. Τοῦ δὲ ὀργὰν νίζον αἰπεινοὶ λόγοι] οἱ προσάντεις λόγοι καὶ χαλεποὶ, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν τόπων. προσάντεις οὖν οἱ ἀντίτυποι λόγοι καὶ δυσπρόσιτοι. ὁ δὲ νοῦς· τούτου δὲ τὴν προαίρεσιν καὶ τὸν τρόπον ἔνιζον καὶ ἐλύπουν οἱ ἄδικοι λόγοι, καὶ πραγματικῶς ἀπηρνήσατο αὐτὴν, εὐλαβηθεὶς τὴν τοῦ ξενίου Διὸς ὀργήν, ἵνα καθόλου ἀκούσωμεν, τοῦ πατρός. ὡς Ὅμηρος (Iliad. α. 544.) " Πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε." ἢ ὅτι ὁ Πηλεὺς ἔκγονος ἦν Διός.

62. Ὁ δ' ἐφράσθη] ὁ δὲ Ζεὺς, φησὶν, ἐφράσθη, ἀντὶ τοῦ ἔγνω, καὶ ἀντὶ τῆς σωφροσύνης ἐπενόησεν αὐτῷ καὶ παρέσχεν, ὥστε λαβεῖν γυναῖκα, τὴν Θέτιν.

67. Γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσαις] πείσας ὁ Ζεὺς σύγγαμβρον αὐτῷ γενέσθαι τὸν Ποσειδῶνα. ὁ μὲν γὰρ τὴν Θέτιν, ὁ δὲ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔγημεν. Αἰγαὶ δὲ νῆσός ἐστι πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ, καὶ ἀπὸ ταύτης τὸ πέλαγος Αἰγαῖον προσαγορεύεται. ἀπὸ τῶν Αἰγῶν οὖν φησὶ τὸν Ποσειδῶνα συνεχῶς ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν πορεύεσθαι. ὅτι δὲ Ποσειδῶνος ἱερὰ αὕτη, φησὶ καὶ Ὅμηρος (Iliad. Ν. 203. sq.)·

Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
Πολλά τε καὶ χαρίεντα.

διατί δὲ ὠνόμασε νῦν τὸν Ἰσθμόν; ὅτι οἰκεῖός τις ἦν τοῦ Πυθέου, εἰς ὃν αὕτη ἡ ᾠδὴ γέγραπται, Εὐθυμένης, ὃς ἐνίκησεν Ἴσθμια. ὁ δὲ νοῦς· πείσας σύγγαμβρον αὐτῷ γενέσθαι τὸν Ποσειδῶνα, ὅστις συνεχῶς ἀπὸ τῶν Αἰγῶν ἐπὶ τὸν τῶν Κορινθίων Ἰσθμὸν φοιτᾷ, ὅπου δὴ μάλιστα αἱ συνεταὶ τῶν Κορινθίων τάξεις ὑποδέχονται τὸν θεὸν μετὰ βοῆς τῶν αὐλῶν, ὅτε δὴ καὶ διαφιλονεικοῦσιν ἀγωνιζομένοις σώμασιν ἀνδρείαν, ἴσως ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσι. τότε δὲ ἑκάστου δεικνύται καὶ διακρίνεται τὸ συγγενηθὲν θράσος ἐπὶ πάντων τῶν τελουμένων ἔργων.

70. Ἔνθα μὲν εὔφρονες ἵλαι] ἵλαι αἱ τάξεις, καὶ αἱ συστροφαὶ τῶν νέων αἱ ἐν τῷ χορῷ γινόμεναι· ὅθεν καὶ εἱλαπίναι. ὅπου αὐτῶν αἱ ἵλαι τῶν κωμαζόντων μετὰ τὰς νίκας, εὔφρονες οὖσαι, τουτέστιν εὐφραντικαὶ, ἐκδέχονται μετὰ μειλῶν· ὅπου γὰρ κῶμοι, ἐκεῖ ἐστιν εὐφροσύνη. εἶτα ἐποίησι, διατί τοῦ Ἰσθμοῦ ἐμνήσθη.

75. Τὸ δ' Αἰγίνᾳ θεᾶς, Εὐθύμενες] ὁ Εὐθυμένης οἰκεῖος τοῦ Πυθέου. ὁ δὲ νοῦς· σὺ δὲ, ὦ Εὐθύμενες, ἐν τῇ Αἰγίνῃ προσεχόμενος, ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς Νίκης ἠδυνήθης πολλῶν ὕμνων τυχεῖν. τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν παγκρατιαστήν.

78. Ἦτοι μεταίξαντα (sic), καὶ νῦν τιὸς μάτρως ἀγάλλει] μήτρως ἢ ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, ἢ ὁ κατὰ μητέρα συγγενής. χρῆται γὰρ οὕτως ὁ Πίνδαρος. ἀγάλλει σου τὸ ὁμόσπορον ἔθνος τὸ τῶν Αἰγινητῶν. καταλληλότερον δὲ ἔνιοι γράφουσι,

Πυθίας, ἵν' ἡ μήτηρ Πυθέας. οὐ μόνον, φησὶ, Νίμεια νενικήκατε, ἀλλὰ καὶ ἐν Αἰγίνῃ τοὺς ἡλικιώτας ἐλθόντας οἴκοι, τῷ κράτει νενικήκατε. ἔστι δὲ ἀγὼν ἐν Αἰγίνῃ ἀγόμενος, τὰ Αἰάκεια, ὅντινα δηλαδὴ ἐνίκησεν ὁ Πυθέας. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· μετὰ τὰ προειρημένα ὑπὸ σοῦ, ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ σὸς μήτρως, ὦ Εὐθύμενες, ὁ Πυθέας ἀγάλλει τε καὶ σεμνύνει τὸ ὁμόσπορον ἔθνος καὶ συγγενὲς ὑμῶν, τὸ τῶν Αἰακιδῶν, τὸ ὂν ἐν τῇ Αἰγίνῃ.

81. Ἀ Νεμέα μὲν ἄρηρε μείς σ' ἐπιχώριος] πωρ' Αἰγινήταις Δελφίνιος μεὶς ἄγεται, Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱεροὺς, ἐν ᾧ ἴσως φησὶ γεγενῆσθαι τὰ Νίμεια. πεφιλῆσθαι γάρ φησι τὸν μῆνα τοῦτον ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ εἴη ἂν ὁ μὲν οὗτος, ἐν ᾧ θύουσιν Αἰγινῆται Ἀπόλλωνι οἰκιστῇ καὶ δωματίτῃ, καθά φησι Πυθαίνετος. Ἄλλως. μεὶς ἐπιχώριος, ὁ Δελφίνιος μὴν καλούμενος, καθ' ὃν τελεῖται Ἀπόλλωνος ἀγών, Τδροφόρια καλούμενος. ὁμοίως οὖν, φησὶ, ἥρμοσται τῷ Πυθέᾳ καὶ οὗτος ὁ Δελφίνιος. ὁ δὲ νοῦς· ἡ μὲν γὰρ Νεμέα καὶ προσήρμοσται αὐτῷ πρὸς τὸ νικᾶν ἀεὶ, καὶ ὁ πάτριος ἀεὶ παρ' Αἰγινήταις μὴν, ὃν ὁ Ἀπόλλων ἐφίλησεν. ἐλθόντας δὲ καὶ ὁμήλικας ἐν Αἰγίνῃ νικᾷ.

84. Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ] τουτέστιν ἐν Μεγάροις. διατίθεται δὲ Ἀπόλλωνι, καὶ Πύθια καλεῖται ὁ ἀγών. Ἄλλως. ἐν Μεγάροις, τῷ εὐθέτῳ χωρίῳ, ὁμοίως ἐνίκησε τὰ Ἀλκαθοΐα. Νῖσος δὲ βασιλεὺς Μεγάρων. ἤδομαι δὲ, φησὶν, ὅτι τῶν καλῶν ἕνεκα πᾶσα φιλονεικεῖ ἡ πόλις.

87. Ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου σὺν τύχᾳ] λείπεται τὸ, ὅτι. ὁ δὲ λόγος· ἴσθι, ἐπωνάσθης τῶν τοῦ Μενάνδρου μόχθων. ἢ οὕτω· γίνωσκε, ὅτι γλυκεῖαν ἀμοιβὴν ἐκαρπώσω τῶν πόνων ἐκ τῆς νίκης σὺν τῇ Μενάνδρου παρουσίᾳ· οὗτος δὲ Ἀθηναῖος, ἀλείπτης Πυθέου. τὸ δὲ τύχα, ἀμφίβολον, ἢ σὺν τῇ σῇ τύχῃ, ἢ τοῦ Μενάνδρου.

89. Χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν] χρὴ δὲ ἀπὸ Ἀθηνῶν τοὺς ἐπιστάτας εἶναι τῶν ἀθλητῶν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Μένανδρος Ἀθηναῖος. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ πρότερον ὁ Θησεὺς Ἀθηναῖος ὢν εὗρε παγκράτιον ἄνευ μυρμήκων. νήπια γὰρ ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ ἐξησθένει πρὸς τὴν ἰσχὺν τοῦ Μινωταύρου, παγκρατίῳ αὐτὸν διακπαλαίων πεπιεγένετο. οὐ γὰρ εἶχε μάχαιραν· καὶ οὕτως ἐνομίσθη εὑρετὴς τῆς πυγμῆς. ἴσως οὖν ὁ Πίνδαρος οὐκ ἀργῶς μέμνηται τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ τοιοῦτόν τι ὑποσημαίνων. Ἄλλως. ἐν Ἀθήναις φησὶν εὑρῆσθαι τὴν παλαιστρικὴν ὑπὸ Φόρβαντος τοῦ παιδοτρίβου Θησέως. Φερεκύδης δὲ ἡνίοχον τὸν Φόρβαντά φησι Θησέως, σὺν ᾧ καὶ τὴν Ἀμαζόνα ἁρπάζει. καὶ Πολέμων δὲ ἱστορεῖ, πάλην εὑρηκέναι Φόρβαντα Ἀθηναῖον. ὅτι δὲ Θησεὺς παρ' Ἀθηνᾶς ἔμαθε τὴν πάλην, Ἵστρος ἱστορεῖ.

91. Εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν] εἰ δὲ βούλει, φησὶν, καὶ ἦλθες ὑμνεῖν τὸν Θεμίστιον· οὗτος δὲ λέγεται πάππος τῷ Πυθέᾳ πρὸς μητρός· μηκέτι εὐλαβούμενος, φησὶ, φθέγγου, μηδὲ ὡς ὑπὸ ῥίγους συνεχόμενος, ἀντὶ τοῦ, μηδεμίαν εὐλάβειαν ἔχων, θαύμαζε, ὡς καὶ μεγαλοφώνως βοᾷν.

94. Πρὸς ζυγὸν καρχασίου] καρχήσιον τὸ ἀνώτατον τῆς κεραίας. τοῦτο [Heynius correxit τούτῳ] τὸ ἱστίον προσανατείνουσιν, ὅταν θέλωσι δαψιλεῖ τῷ ἀνέμῳ χρῆσθαι οὐριοδρομοῦντες. καὶ πύκτην οὖν αὐτὸν ὑμνεῖ καὶ παγκρατιαστὴν, διπλόην νικῶντα ἀρετὴν ἐν Ἐπιδαύρῳ, ὡς διττὰ Ἀσκληπιεῖα νενικηκότος αὐτοῦ, ἢ ὡς δύο στεφάνους εἰληφότος ἐνὶ ἀγῶνι, πυγμῆς καὶ παγκρατίου. ταῦτα δὲ ἐπὶ τοῦ Θεμιστίου λέγει. ἢ οὕτω· ζυγὸν καρχησίου λέγει τὴν σύνθεσιν καὶ τὸ ἄκρον τοῦ καρχησίου, περιφραστικῶς δὲ, αὐτὸ τὸ καρχήσιον. ἢ καρχήσιόν φησι τὸ ἄκρον τοῦ ἱστίου. καρχήσιον γὰρ, ἐν ᾧ τὸν ἱμάντα ἐνείρουσι. θαύμαζε οὖν, φησὶν, αὐτὸν οὕτω μεγαλοφώνως καὶ θαῤῥοῦντως, ὥσπερ οἱ πλέοντες ἐπὶ πνεύματος ὑρίου εἰς ἄκρον τὸ καρχήσιον ἀνατείνουσι τῆς κεραίας, οὕτως

αἰόλεν * ἐκπέτασεν τὸ ἅρμενον. ἀλληγορῶν δὲ ἐνδείκνυται τὴν περιουσίαν τῶν θαυμάτων. φθέγξαι δὲ, καὶ πυκτικὴν αὐτὸν καὶ παγκράτιον νενικηκέναι ἐν Ἐπιδαύρῳ, καὶ διπλῆς ἀρετῆς δόξαν κεκτῆσθαι· καὶ κομίζειν αὐτὸν Αἰγίνη φαιδρὰ τὰ ἄνθη μετὰ τῶν στεφάνων τῶν Χαρίτων, φθέγξαι. Προθύροις δέ φησιν Αἰακοῦ (97.), ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ ἡρῴῳ τοῦ Αἰακοῦ ἐν Αἰγίνῃ, οὗπερ ἐν τοῖς προθύροις ἀνάκεινται οἱ Ἐπιδαύρου τοῦ Θεμιστίου ἁπλοῖ (l. διπλοῖ) στέφανοι. ἢ οὕτως· ὡς ἐν Αἰγίνῃ, ἐν τῷ τεμένει τοῦ Αἰακοῦ, ἐπὶ τῶν προπύλων τῶν ἀνακειμένων αὐτῷ στεφάνων.

96. Ἐπιδαύρῳ διπλόαν] διπλῆν, ἀντὶ τοῦ δεύτερον. ἐν δὲ Ἐπιδαύρῳ Ἀσκληπιεῖῳ ἱερὸς ἀγὼν ἄγεται.

* f. ὄλεν.

CARMEN VI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἕκτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Της ἕκτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιγ'. Τὸ ά ἰαμβικὸν (δίμετρον) ἀκατάληκτον. ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ χώρᾳ ἐστὶν ὁ σπονδεῖος. πολὺ δὲ τοῦτο παρὰ τοῖς Λυρικοῖς. Τὸ β' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ γ' τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, ἢ Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας. Τὸ δ' διπλῆ περίοδος, ἢ καλεῖται τροχαϊκὴ ἀπὸ ἰαμβικῆς. Τὸ ε τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ϛ' ἰαμβέλεγος λείπων τῇ πέμπτῃ συλλαβῇ, ἢ ἀνακαιστικόν. Τὸ ζ' τὸ αὐτό. Τὸ ή ἐπιχοριαμβικὸν, ἐξ ἀντισπάστου καὶ χοριάμβου, ἀδιάφορον παρὰ τὴν ἀρχήν. Τὸ Ϡ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ί τὸ αὐτό. Τὸ ιά προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ' Ἰωνικὸν δίμετρον (καταληκτικὸν) ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας. Τὸ ιγ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὅ ἐστι Φαλαίκειον παρὰ συλλαβὴν, οὗ ἡ ἀρχὴ τὸν ἀντίσπαστον ἔχει ἀδιάφορον τοῦ ἄρχοντος ποδός.

Περὶ τῆς ἐπῳδῆς αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ιά. Τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ γ' ἡ τελευταία ἀπόδοσις ἀναγκάζει δακτυλικὸν γενέσθαι τὸ κῶλον. Τὸ δ' προσοδιακὸν δίμετρον ἀπὸ Ἰωνικοῦ, καὶ ἐνόπλιον. Τὸ ε Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ Ἰωνικῆς συζυγίας. Τὸ ϛ' δακτυλικὸν τρίμετρον. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ή ἀνακαιστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν (εἰς) δισύλλαβον. Τὸ Ϡ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον Ἀλκμαϊκόν. ὁ γὰρ τέταρτος ποῦς σπονδεῖος. Τὸ ί τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιά δακτυλικὸν πενθημιμερές.

Ἀλκιμίδᾳ Αἰγινήτῃ.] Τοῦτον τὸν Ἀλκιμίδαν ἀναγράφισθαί φησιν Ἀσκληπιάδης ἀντὶ Αἰγινήτου Κρῆτα, οὕτως· Ἀλκιμίδας Θίωνος, Κρής.

1. Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος] ἐκ μιᾶς μητρὸς ὑπάρχομεν, φησὶ, καὶ ζῶμεν, τῆς Γῆς, οἵ τε θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι. ἐκφαίνει δὲ διὰ τοῦ προοιμίου, ὅτι κοινωνίαν τινὰ πρὸς τοὺς θεοὺς οἱ ἄνθρωποι ἔχομεν τῇ εὐφυΐᾳ καὶ τοῖς ἔργοις τοῦ νοῦ. ὅτι δὲ κοινὸν ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις πρὸς τοὺς θεοὺς τὸ γένος, καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ, ἐπὶ μὲν τῆς τῶν θεῶν γενέσεως λέγων (Theog. 126. 7.)·

Γαῖα δέ τοι πρώτιστον ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ.

Οὐρανοῦ δὲ καὶ Γῆς εἰσιν οἱ περὶ Κρόνον καὶ οἱ ἄλλοι Τιτᾶνες· ἐκ δὲ τῶν Τιτάνων οἱ ὕστεροι θεοί· Ἥφαιστος δὲ Πανδώραν ποιεῖ (Hesiod. Opp. et D. 60. sq.)·

Ἥφαιστον δ' ἐκέλευε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάτης δὲ θεῆς εἰς ὦπα εἰδέσθαι.

ἀπὸ δὲ τῆς Πανδώρας εἰς ἡμᾶς τὸ γένος διῆκται. οὕτως ἓν ἐστι θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος. ἀφορᾷ δὲ καὶ πρὸς τὸ εὐφυὲς τοῦ Ἀλκιμίδου τὸ προοίμιον.

4. Διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα δύναμις] ἡ ἀμιτάβλητος, ἢ ἡ κεχωρισμένη. ὁ δὲ νοῦς· διαχωρίζει δὲ ἀπ' ἀλλήλων ἡμᾶς ἡ ὡρισμένη δύναμις τῶν θεῶν ἵνα ἔξωθεν ἀκούσωμεν, τοσοῦτον, ὥστε τὸ μὲν τῶν ἀνθρώπων εὐδιάφθορον εἶναι γένος, τὸ δὲ τῶν θεῶν ἐν ἀσφαλεῖ καὶ βεβαίῳ καὶ ἀφθαρσίᾳ τυγχάνειν. ἢ οὕτω· τοὺς θεοὺς καὶ ἡμᾶς χωρίζει ἡ δύναμις· οἱ μὲν γὰρ ἀθάνατοί εἰσι καὶ ἰσχύουσιν, ἡμεῖς δὲ οὐδέν. ἢ οὕτω· τὸ μὲν ἡμέτερον γένος τὸ μηδὲν ἐστι καὶ ταπεινὸν, τὸ δὲ θεῖον πολλὴν ἔχει τὴν δύναμιν. καὶ ἐν Πυθιονίκαις (Pyth. viii. 136.)· " Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος," φησίν.

7. Ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν] ἀλλ' ὅμως, καίτοι οὐδαμινοὶ ὄντες, φησὶν, ἐμφρές τι ἔχομεν τοῖς θεοῖς· ἢ κατὰ νοῦν· θεὸς γάρ τις ἐν ἡμῖν, κατὰ τὸν Εὐριπίδην (Fragm. ap. Valcken. Diatr. p. 238.)· ἢ κατὰ τὰς εὐφυΐας τῶν σωμάτων καὶ τὰ κάλλη. ἢ οὕτως· ὅμως μέντοι ἐοίκαμεν προσοικεῖναι τοῖς θεοῖς κατά τι, ἢ κατὰ νοῦν, ἢ κατὰ τὴν εὐφυΐαν. ὁ δὲ νοῦς· προσφερεῖς, φησὶν, ἐσμὲν τοῖς θεοῖς, καίπερ οὐκ εἰδότες, εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτὶ πότμος ἤγαγε τὴν εἱμαρμένην ἡμῖν καὶ τὸν θάνατον. ἢ οὕτω· καίτοι μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ περὶ τὴν ἡμέραν, μήτε τὰ διὰ νυκτὸς ἐσόμενα, μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακέκρικεν (εἰς) σκοπόν τινα καὶ στάθμην λαβεῖν. στάθμην δέ φησι τὸν θάνατον κατὰ λόγον. ἐπίστασις γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦ παντὸς βίου καὶ στάσις καὶ τέλος. ἢ στάθμην ἀκουστέον ἐκ μεταφορᾶς τὴν περιγραφὴν τοῦ βίου καὶ τὴν οἴκησιν.

14. Τεκμαίρει δὲ καὶ νῦν Ἀλκιμίδας] ὅτι δὲ συγγενεῖς ἐσμεν τῶν θεῶν, ὁ Ἀλκιμίδας, φησὶ, σαφὲς ποιεῖ τεκμηριούσθαι ἡμᾶς. εἰς ὃ γὰρ καὶ αὐτὸς ἔπραξε τῇ εὐφυΐᾳ ἑαυτοῦ, ἐπέδειξε τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἡμῶν συγγένειαν, ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον εἰργασμένος ταῖς καρποφόροις ἀρούραις. ὁ δὲ νοῦς· τεκμηριοῖ δὲ καὶ σαφὲς εἶναι ποιεῖ τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ἡμῖν διὰ τὴν εὐφυΐαν συγγενὲς καὶ νῦν Ἀλκιμίδης τοῖς αὐτοῦ κατορθώμασιν.

17. Αἱ τ' ἀμειβόμεναι] οὐ γὰρ διὰ παντὸς, φησὶν, ἐξομαλίζουσι τὴν εὐκαρπίαν αἱ ἄρουραι, ἀλλὰ παρὰ χρόνους τινὰς ἀναπαύλης τυγχάνουσιν, εἶτα ἀναπαυσάμεναι πάλιν ἀποδιδόασι πλείονας τοὺς καρπούς. ἀμειβόμεναι οὖν αἱ ἄρουραι, τουτέστιν ἐξ ἀμοιβῆς

παρ' ἐνιαυτὸν φέρουσαι τὸν βίον ἔδοσαν, τουτέστι τὰ πρὸς τὸν βίον δαψιλῆ καὶ πλούσια. διὰ γὰρ τοῦ ἐπιστανοῦ τοῦτο βούλεται δηλοῦν. Ἄλλως. τοῦ γένους τοῦ Ἀλκιμίδου οἱ μὲν ἠγωνίσαντο, οἱ δὲ οὔ· ἀλλὰ συμβέβηκε τύχῃ τινὶ παρὰ μέρος ἀθλεῖν. νικᾷ γὰρ Ἀγησίμαχος, σχολάζει Σωκλείδης ὁ τούτου παῖς, εἶτα Πραξιδάμας ὁ ἐκ Σωκλείδου ἐναγώνιος γίνεται· Πραξιδάμαντος πάλιν σχολάζει ὁ υἱός, ὁ τοῦ νικηφόρου πατήρ. τούτου γοῦν μεταξὺ γεγενημένου ἐν τῷ γένει διαλείμματος ὑπερπολογεῖται, καὶ παρομοιοῖ αὐτὸν τῇ γῇ παρ' ἐνιαυτὸν καὶ ἐκ διαλειμμάτων εὐκαρπούσῃ, λέγων ὅτι, δηλοῖ δὲ καὶ σαφὲς ποιεῖ τὸ ἑαυτοῦ συγγενὲς Ἀλκιμίδης, ὅπως ἐστὶν ἰδεῖν ὅμοιον τῇ σπορίμῃ γῇ καὶ ταῖς ἀρούραις, αἵτινες ἐξ ἀμοιβῆς καρποφοροῦσαι, ποτὲ μὲν ἀδιάλειπτα τὰ πρὸς τὸν βίον παρέχουσιν ἐκ τῆς γεωργίας, ποτὲ δὲ ἀναπαυσάμεναι καὶ σχολάσασαι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἀνέλαβον. τὸ δὲ ὑπερβατόν· τεκμαίρει καὶ νῦν Ἀλκιμίδης, ὃς ἦλθεν ἐξ ἐρατῶν ἄθλων, παῖς ἐναγώνιος, ἰδεῖν τὸ συγγενὲς καὶ πρόσφορον τῇ γῇ, ἥτις ἐξ ἀμοιβῆς σπειρομένη ἀναπαύεται καὶ δίδωσι καρποὺς πολλούς.

21. Ἦλθέ τοι Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων] καὶ ὁ Ἀλκιμίδης οὖν παραπλήσιος ταύταις ἐγένετο. ὡς γὰρ αὗται ποτὲ μὲν ἀναπαύονται, ποτὲ δὲ καρποφοροῦσι, τῆς γῆς ἐκ διαλείμματος καρποφορούσης, οὕτω καὶ τὸ γένος τοῦ Ἀλκιμίδα. ὁ μὲν γὰρ πάππος τοῦ Ἀλκιμίδα ἐνίκησεν, ὁ δὲ πατὴρ οὐκέτι. ὁ δὲ μὴ νικήσας πατὴρ [ἐν] ἀναπαύσει παραβέβληται τῶν ἀρούρων· ὁ δὲ Ἀλκιμίδας πάλιν νικήσας τῇ μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν καρποφορίᾳ, ὃς μετερχόμενος, φησὶ, τὴν ἐκ Διὸς μοῖραν, τουτέστι τὸν Νεμεακὸν στέφανον (τὰ γὰρ Νέμεια τοῦ Διός) κατὰ τὰ ἴχνη τοῦ Πραξιδάμαντος τὸν ἑαυτοῦ πόδα νέμει, τουτέστι, μερίζει. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐνίκησεν, οὕτω καὶ οὗτος. ὁ δὲ νεῦς· ἦλθεν οὖν πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ τῶν Νεμεακῶν ἀγώνων τῶν ἐρασμίων ὁ ἀνδρειότατος Ἀλκιμίδης, ὃς ἐκ Θεῶν ταύτην κληρωθεὶς τὴν εὐτυχίαν νῦν ἐφάνη περὶ τὴν τῆς πάλης νίκην, οὐκ ἄμοιρος, ἀλλ' ὥσπερ τις ἀγαθὸς κυνηγέτης, οὕτω κατ' ἴχνος βαίνων τοῦ Πραξιδάμαντος τοῦ ἑαυτοῦ πάππου. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὐκ ἐπὶ τῷ διαλιπεῖν τὸν πατέρα παραβεβλῆσθαί φησι τῇ γῇ [τῶν ἀνθρώπων], ἀλλὰ δι' αὐτὸν, τὸν Ἀλκιμίδαν· πρότερον μὲν (γὰρ) ὄντα παῖδα, νικῆσαι, διαλιπόντα δὲ χρόνον νῦν πάλιν νενικηκέναι.

30. Κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιονίκης ἐὼν] ἐκεῖνος ὁ Πραξίδαμος, φησὶ, πρῶτος ἐγένετο τῶν Αἰγινητῶν πάντων Ὀλυμπιονίκης, ἢ τοῦ γένους ἑαυτοῦ. ὁ δὲ παρὼν Ἀλκιμίδης οὐκ ἐποίησε ληθαργηθῆναι τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, μὴ ἀργησάντων τῶν ἀγωνισμάτων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἑαυτοῦ ἀνδρείας κἀκεῖνον ἐσήμυνε τὸν Σωκλείδην τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. ὁ δὲ Δίδυμος, Σωκλῆς ἔστι τὸ ὄνομα, φησί· παρήγαγε δὲ αὐτὸ πατρωνυμικῶς, ὡς ἔθος ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς. ὡς οὖν μὴ νενικηκότος τοῦ Σωκλείδου οὗτος τὴν περὶ ἐκείνου νίκην ἐπήνεσε, νικήσας τοὺς προειρημένους στεφάνους. τὸ δὲ ὑπέρτατος ἀντὶ τοῦ πρεσβύτερος. ὁ γὰρ Σωκλείδης πρεσβύτερος μὲν τῶν υἱῶν γέγονεν Ἀγησιμάχου, πατὴρ δὲ Πραξιδάμαντος.

38. Ἐπεί οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι] ἄρθρον ἔστι τὸ οἱ ἀντὶ τοῦ, τῷ, τουτέστι τῷ Σωκλείδῃ. τρεῖς γὰρ παῖδες ἐγένοντο αὐτῷ, ὧν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος. οἵτινες παῖδες, φησὶν, εἰς ἄκρον ἦλθον τῆς ἀρετῆς τῆς ἀθλητικῆς, τῶν τε πόνων τῶν ἀθλητικῶν μετέσχον καὶ ἐγεύσαντο. περιττεύει οὖν ὁ, τε. (e vulgari lectione, οἵ τε v. 40.) τρεῖς γὰρ ἀθλοφόρους εἶπε, τοὺς ἀδελφοὺς δηλαδὴ τοῦ Σωκλείδου. τῷ δὲ αὐτὸς μὴ ἠθληκέναι, ὁ Σωκλείδης τὸν υἱὸν ἐγύμνασεν, ὃς τὴν περὶ αὐτὸν λήθην ἐσκέδασε νικήσας· ἀνεκήρυξε γὰρ τὸν πατέρα. τὸ δὲ σὺν Θεοῦ τύχᾳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἐκ Θεοῦ τύχῃ, οὐδένα ἕτερον εἶκον οὕτως ἀπέδυσε καὶ ἀπέφηνε, φησὶ, πλείους ἀπενηνοχότα στεφάνους.

44. Μυχῷ Ἑλλάδος] ἀμφίσολον, πότερον ὡς ἐν Ἰσθμῷ πολλὰς νίκας εἰληφότος οὕτως εἶπεν, ἐπεὶ μυχὸς τῆς Πελοποννήσου Κόρινθος, ἐν ᾗ τὰ Ἴσθμια ἄγεται. Ὅμηρος (Iliad. ζ. 152.)·

Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο.

ἤ, ἐπεὶ μυχοί εἰσι τῶν χωρῶν αἱ πόλεις, αἱ κρύψεις ὑπάρχουσαι ἀντὶ τῶν πεδινῶν τόπων, τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἐνίκησαν, μυχοὺς Ἑλλάδος κέκληκεν· ἐν ταῖς Ἑλλαδικαῖς πόλεσιν, ἐν ἑκάστῳ μυχῷ τῆς Ἑλλάδος.

45. Ἕλτομαι μέγα εἶπὼν ἄντα σκοποῦ τυχεῖν] ἔνιοι γράφουσιν, ἂν τετυχεῖν. ἐλπίζω οὖν, φησὶ, μεγαλορρήμονήσας καὶ καυχησάμενος ἐπιτυχεῖν ἂν τοῦ σκοποῦ, ὡς ἀπὸ τόξου πέμπων βέλος. τὸ δὲ τετυχεῖν ὅμοιον τῷ λελαβέσθαι. γράφουσι δὲ καὶ ἄντα, ἵν' ᾖ ὁ λόγος· ἐναντίον τι καὶ εὐθὺ τοῦ σκοποῦ. Ἄλλως. προσδοκῶ δὲ μεγάλως ἐπαινέσας τὸν νικηφόρον ἐπιτυχεῖν τοῦ σκοποῦ, ὡς ἄριστος τοξότης. τοῦ δὲ (47.), ὥστ' (sic) ἀπὸ τόξου, τὸ ὥστε Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὥσστε φησίν.

48. Εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε Μοῖσα] ἐπὶ τοῦτον οὖν τὸν σκοπὸν, ὦ Μοῦσα, τοὺς σοὺς ἄγε λόγους τοὺς εὐκλεεῖς, καὶ ἐπαίνει τὸν νικηφόρον. ἢ οὕτως· ἐπὶ τὸν σκοπὸν, ὃν πρόκειται, τὴν οὐρὰ τῶν ποιημάτων ἄγε.

50. Παροιχομένων γὰρ ἀνέρων] τῶν γὰρ τεθνηκότων ἀνδρῶν τὰ κάλλιστα κατορθώματα διὰ τῶν οἰκείων λόγων οἱ ποιηταὶ τῇ μνήμῃ παραδίδασι, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν σοφῶν. ἀοιδοὶ μὲν γὰρ οἱ ποιηταὶ, λόγιοι δὲ οἱ πρότερον τὰ κατὰ τὰς πόλεις διηγούμενοι.

52. Βασσίδαισιν ἅτ' οὐ σπανίζει] ὁ Δίδυμός φησι· προσήκει γράφειν Βουδίδαι. γενέσθαι γάρ τινα Βουδιῶνα ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' οὗ κατάγεσθαι γενεὰν τὴν Βουδιδῶν. μνημονεύειν δέ φασι τοῦ Βουδίωνος Πυθαίνετον ἐν πρώτῳ Αἰγινητῶν, γράφων οὕτως· "περὶ δὲ ταῦτα τούτων λεγομένων λέγεται Βουδίωνα συγχάνειν διενηνεγμένον πρὸς Οἰνώνην τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα." ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἅτινα κάλλιστα ἔργα ἐν τοῖς Βασσίδαις οὐ σπανίζει, ἀλλὰ πλεονάζει, [οὐδὲ] ἐν τῷ γένει τῷ ἐξ ἀρχῆς διαβοήτῳ. Βάσσος γὰρ πρόγονος τῶν ἀνωτέρω τοῦ Ἀλκιμίδου. ἔστι δὲ καὶ φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ, Βασσιάδαι. ἢ οὕτως· ἡ τῶν Βασσιδῶν, φησὶ, γενεὰ οὐ σπανίζει καλῶν ἔργων. διὸ οἱ ἀοιδοὶ καὶ οἱ λόγιοι κομίζουσιν αὐτῶν τὰ ἔργα τὰ καλά. ἐὰν προφερώμεθα, ἅτε οὐ σπανίζει, τὸν λόγον οὕτω καταστήσομεν· ὧν οὐ σπανίζει ἡ παλαίφατος γενεὰ τῶν προειρημένων ἔργων. ἢ οὕτω· Βασσίδαισι καθ' αὑτό· εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς· ἅτ' οὐ σπανίζει. τὰ προειρημένα ἔργα, ἅτ' οὐ σπανίζει τοῖς Βασσίδαις. ἢ, Βασσίδαισιν, ἅτ' οὐ σπανίζει· εἶτ' ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, παλαίφατος, ᾧ συναπτέον τὸ ἐπιφερόμενον.

55. Ἴδια ναυστολέοντες] οἱ Βασσίδαι, φησὶν, ἴδια ναυστολοῦντες, τουτέστιν, ἴδια χορηγοῦντες καὶ κομίζοντες ἔργα τοῖς τῶν Πιερίδων ἀρότραις, τουτέστι τοῖς ποιηταῖς, ἀνυμνεῖν θέλοντες, οὐκ ἐπακτοῖς χρήσονται ἐπαίνοις διὰ τὸ σπανίζειν αὐτοὺς ἔργων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν. πολλὰ γὰρ δεδράκασιν. ἐπικώμια δὲ τὰ εἰς κῶμον ὑμνεῖσθαι ἐπιτηδεια τὴν νίκης. μετὰ γὰρ τὸ νικῆσαι ἐκώμαζον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν. ἢ οὕτω· οὐ δεόμενοι δι' ἑτέρων κοσμήσασθαι, ἀλλ' ἑαυτοῖς ἀρκούμενοι πρὸς κόσμον, ἴδια παρακομίζοντες ἔργα τοῖς ποιηταῖς. ναυστολοῦντες δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιφορτίζοντες, οἱονεὶ σωρεύοντες ἐκ τῶν ἰδίων κόπων τὰ ἐγκώμια. Ἀγερώχων δὲ ἐργμάτων (57.) ἀντὶ τοῦ, μεγάλων ἔργων. δυνάμενοι οὖν τοῖς ποιηταῖς παρέχειν πολλῶν ἐπαίνων χορηγίαν ἔνεκεν τῶν πραττομένων αὐτοῖς ἔργων ὀλβίων.

59. Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ χεῖρας ἰμάντι δεθείς] καὶ γὰρ ἐν θαυμασίᾳ τὰ πυκτὰ σκυτὶν μετὰ χεῖρας λαβὼν ἐνίκησεν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς συγγενείας ὢν καὶ πατρίδος ὁ Καλλίας· ἢ ὅτι πυκτεύσας ἐν Πυθοῖ ἐνίκησεν ἀρέσας τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὢν πατρίδος, ἤτοι τῆς Αἰγίνης, καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, τουτέστιν, ἐκ τῆς αὐτῆς φατρίας τῶν Βασσιδῶν, Καλλίας (63.), ὃς Κρέοντος ὑπῆρχε παῖς. χρυσηλάκατον δὲ εἶπε τὴν Λητὼ, τὸ τῆς Ἀρτέμιδος μετενεγκὼν ἐγκώμιον ἐπὶ τὴν μητέρα τὴν γεννήσασαν.

64. Παρὰ Κασταλίᾳ τε Χαρίτων] ἀπὸ τῆς πηγῆς τοὺς Δελφοὺς ὠνόμασεν. ἐκωμάσθη γὰρ νικήσας ὑπὸ τῶν ἡλικιωτῶν ἑσπέριος. Χαρίτων γὰρ ὁμάδῳ· οἱ μὲν τῷ χορῷ ἀποδιδώκασιν, οἱ δὲ τῷ χαριεστάτῳ θορύβῳ τῆς ἐπὶ τῇ νίκῃ πανηγύρεως, φασὶν, ἐλαμπρύνετο κωμάζων· ἤτοι μέχρις ἑσπέρας ἔλαμπεν. ὁ δὲ νοῦς· παρὰ δὲ τῇ Κασταλίᾳ πηγῇ, τουτέστιν, ἐν Δελφοῖς, τῷ ἀγῶνι νικήσας, τῇ τῶν χορευτῶν χάριτι ἐπὶ τῇ νίκῃ, μέχρις ἑσπέρας ἡ νίκη αὐτῷ καὶ ἡ δόξα ἔλαμπεν. ἔθος γὰρ ἦν πανυχίδας ὕμνων τοῖς νενικηκόσιν ἀποτελεῖσθαι. τοῦτο δὲ ὡς κατὰ τὰ Πύθια νικήσαντος αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐν Ἰσθμίοις νενικηκότος αὐτοῦ· πόντου γὰρ γέφυρα ὁ Ἰσθμός· τεσσαράκοντα τριῶν γὰρ σταδίων ἀμφιθάλασσος ἦν. καί ἐστι κατὰ τὸ ἔτυμον γέφυρα, ἡ τῆς γῆς φέρουσα ὁδός. ἀπὸ δὲ τοῦ προκειμένου οὕτω προσυπακουστέον τὸ, φλέγε πόντου γέφυρα.

69. Ταυροφόνῳ τριετηρίδι] τουτέστιν, ἐν ᾗ ταύρους φονεύουσι καὶ ἱερουργοῦσι τῷ Ποσειδῶνι, ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. γ. 6.)·

Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.

τριετηρίδι δὲ, διὰ τὸ διὰ τριετηρίδος τὸν Ἰσθμικὸν ἀγῶνα τελεῖσθαι. Κρεοντίδαν δὲ τὸν Καλλίαν φησὶν, ὡς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρέοντος καλουμένου.

71. Βοτάνα τε νίν ποθ' ἁ λέοντος] βούλεται ἡ ἱστορία, ἐκ τοῦ Ἀρχεμόρου αἵματος ἀναδεδόσθαι τὸ βοτανίδιον. οἱ δὲ, ὃ καὶ βέλτιον, βοτάνη λέοντος ἡ Νεμέα, παρόσον κατ' αὐτὴν διῆγεν ὁ λέων βοσκόμενος. Ἄλλως. Βοτάνην λέοντος τὸ σέλινον λεκτέον. σέλινον γὰρ ὁ αὐτόθι στέφανος. ὅτι ὁ Ἡρακλῆς καταγωνισάμενος τὸν λέοντα, τοῦτο ἐνομοθέτησεν εἶναι τὸ στέμμα· ἀλλ' ἀλόγως. φέρεται γὰρ ἐπ' Ἀρχεμόρῳ ὅ τε ἀγὼν τεθεὶς, καὶ τὸ σέλινον τοῖς νικῶσι διδόμενον. ἢ ὁ Ἰσθμικὸς, ὅτι ἱερὸς τῷ Ποσειδῶνι. ὁ δὲ νους· καὶ ἡ Νεμέα δέ ποτε νικήσαντα τὸν Καλλίαν ἔστεψεν, ἥτις Νεμέα ἐστὶν ὑπὸ τοῖς συμφύτοις καὶ ἀρχαίοις τοῦ Φλιοῦντος ὅρεσι. Θέλει δὲ αὐτὸν καὶ Νεμεονίκην ἀποδεῖξαι. δασκίοις (sic) δὲ, ἢ τοῖς δασκίοις δένδροις, ἢ παρὰ τὸ ὑψηλὸν, τοῖς μεγίστην σκιὰν ἀπεργάσασθαι δυναμένοις. κεῖται δὲ ἡ Νεμέα περὶ τὰ Φλιάσια ὄρη, παράκειται δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἡ Φλιοῦς, ἡ πρότερον Ἀραιθυραία καλουμένη, ἣν καὶ Ὅμηρος οὕτω φησιν (Iliad. β. 571.).

75. Πλατεῖαι πάντοθεν λογίσιμοι] πολλαὶ καὶ πλατεῖαι ἀφορμαὶ εἰσι τοῖς ἐλλογίμοις, φησὶ, (πάλιν τοὺς ποιητὰς ἀκουστέον) ὥστε ὑμνεῖν τὴν νῆσον ταύτην τὴν Αἴγιναν. ἐπειδὴ αὐτοῖς χορηγίαν παρέχουσιν ἐπαίνων οἱ Αἰακίδαι, καὶ ἐξαίρετον ἀρετὴν ἐπιδείξαντο. ἀμφίβολον δὲ, πότερον τοῖς προκειμένοις λόγοις παρίσχον μοῖραν πλείστην οἱ Αἰακίδαι, ἢ οἱ Αἰακίδαι ἔπορον ἔξοχον αἶσαν τοῖς ἰδίοις πολίταις, δοξάζοντες αὐτούς.

83. Καὶ ἐς Αἰθίοπας Μέμνονος οὐκ ἀπονοστάσαντος ἐπάλτο] ἔστι καὶ συνεσταλμένως καὶ βαρυτόνως ἀναγνῶναι, ἔπαλτο, τουτέστιν ἐπάλθη*, ἐξελήθη τὸ κλέος αὐτῶν εἰς Αἰθίοπας.

85. Βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ' Ἀχιλλεῦς] βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῆ μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλλεὺς τοῖς Αἰθίοψι, χαμαὶ κλίνας τὸν Μέμνονα, αὐτὸς ἐκ τῶν ἁρμάτων κατελθὼν, τῆς φαιδρᾶς Ἠμέρας τὸν υἱὸν, ἡνίκα ἐφόνευσε τῇ ἀκμῇ τοῦ δόρατος τοῦ λίαν ὀργίλου. περίφρασις δὲ τὸ σχῆμα, ἵνα τὴν Ἀχιλλέως δείξῃ περὶ τὸ πολεμεῖν εὐθαρσίαν. Ἄλλως. Μέμνων υἱὸς μὲν ἦν Τιθωνοῦ καὶ Ἠμέρας, βασιλεὺς δὲ Αἰθιόπων. οὗτος ἐναντιούμενος τοῖς Ἕλλησιν ὑπὲρ τῶν Τρώων ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀχιλλέως, καὶ διὰ τοῦτό φησι τὴν τῶν Αἰακιδῶν δόξαν καὶ μέχρις Αἰθιόπου διαπτῆναι. οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως, ὡσανεὶ μέλλοντος ἤ τι τοιοῦτον αὐτὸ ἔφη ἐν κοινότητι, ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατασκεύαστο. δίκρουν γὰρ, ὥστε

* B. ex ἐπάλθους.

δύο ἀκμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ ὥστε δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηρεῖσι (Fragm. p. 642. 1102. Pauw.)·

Κάμακος εἶσι, κάμακος γλώσσημα διπλάσιον.

Καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς (Fragm. p. 404. t. iii. Brunck.)·

Ἡ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον.
Δίπτυχοι γὰρ ἐδύναι νιν ἤρικον
Ἀχιλληΐου δόρατος.

μετάγουσι δὲ τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Λέσχου μικρᾶς Ἰλιάδος, λέγοντος οὕτως·

— ἀμφὶ δὲ πόρκης
Χρύσειος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκρους δίη *.

ἢ ζάκοτόν φησι κατὰ μετουσίαν τοῦ φέροντος καὶ αὐτὸ συμπνέον τῇ ὀργῇ, ἀπὸ τῶν παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. λ. 572. 3. ο. 316.)·

Πολλὰ δὲ καὶ μισσηγὺ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.

91. Καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι] καὶ ταύτην μὲν τὴν ὁδὸν τὴν τῶν ἐπαίνων, ἥτις ἐστὶ τολοικὸν κατημαξευμένη, οἱ παλαιότεροι ἡμῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἐξεῦρον, ἀντὶ τοῦ, καὶ οἱ πρότεροι ἡμῶν ἐπῄνεσαν τοὺς Αἰακίδας. ἀκολουθήσω οὖν καὶ αὐτὸς ἔχων ταύτην τὴν μελίτην καὶ σπουδήν, τὸ ἐπαινεῖν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀεί. μελέτην φησὶ τὴν ἐπιμέλειαν. Ὅμηρος (immo Hesiod. Opp. 410.)· " Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει."

94. Τὸ δὲ παρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον] ποῦς μὲν νεὼς τὸ πηδάλιον. τὸ δὲ κῦμα τὸ παρὰ τῷ πηδαλίῳ ἑλισσόμενον δοκεῖ καὶ παράσσει τὸν ἑκάστου θυμόν. οὐ τὸ παριλληλυθὸς οὖν παράσσει, ἀλλὰ τὸ ἔτι εἱλούμενον. λέγει δὲ τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅτι παρίξιζη εἰς τὸ ὑμνεῖν τοὺς Αἰακίδας. ἔργον δὲ οὐκ ἐξέλαβε τοῦτο, ἀλλ' εἰς τὸ ὑμνῆσαι τὸν Ἀλκίμιδην. διὸ, φησὶν, αὐτὸν ὑμνήσω. ὁ δὲ νοῦς· παρατιμῴμενος οὖν, φησὶ, τὰ παλαιὰ τῶν νέων καὶ παρόντων ἴξομαι. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πλιόντων ἀεὶ τὸ παρὰ τῷ πηδαλίῳ κῦμα παρὸν καὶ ὁρώμενον τοῦ κυβερνῶντος ἀνδρὸς παράσσει τὴν ψυχήν.

97. Ἐκόντι δ' ἐγὼ νώτῳ μεθίπτων δίδυμον ἄχθος] μεταφορᾷ κέχρηται τῇ τῶν ὑποζυγίων. σημαίνει γὰρ, ὅτι ἑκουσίως ἐγὼ τοῦτο τὸ μέρος ὑπίμενα δίδυμον ὑπάρχον· τοῦτο δέ φησιν, ἢ ὅτι σὺν τῷ τὸν Ἀλκιμίδην ὑμνῆσαι συμπαραλαμβάνειν μέλλει καὶ ἔπαινον τοῦ ἀλείπτου Μιλησίου, ἢ τὸ τοῦ Ἀλκιμίδου καὶ τὸ τῶν Αἰγινητῶν. καὶ γὰρ ἐκεῖνος, καὶ ἔτι τρίτον, τοὺς Αἰακίδας ὕμνησε καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλκιμίδην. ὁ δὲ νοῦς· ἑκὼν γὰρ ἐδιξάμην ἐπὶ τοῖς ἐμαυτοῦ νώτοις τοῦτο τὸ φορτίον τὸ διπλοῦν, ἄγγελος καὶ κῆρυξ βουληθεὶς γενέσθαι τῆς ἀρετῆς τῶν ἀνδρῶν, Ἀλκιμίδου καὶ Μιλησίου. περὶ γὰρ αὐτῶν ἐξῆς φησι, ὡς εἰκοσιτέντε στιφάνους εἰληφότων τῶν ἀπὸ ταύτης τῆς φατρίας, ἢ καθόλου τῶν Αἰγινητῶν. Ἄλλως. Φησὶν αὐτὸ τὸ προφθάσαν γένος εἰκοσιτέσσαρας ἐσχηκέναι νίκας, τὸν δὲ Ἀλκιμίδην εἰκοστὸν πέμπτην ταύτην νενικηκέναι. τοῦτο οὖν τὸ εἰκοστὸν πέμπτον σιμνολόγημα ἐξαγγέλλων, ὅπερ ἀπὸ τῶν ἀγώνων ἐδέξαντο, ἀγώνων δὲ τούτων, οὓς ἱεροὺς καλοῦσιν (102.), ἤτοι τοὺς περιοδικοὺς εἰκοσιτέσσαράς φησιν, ὅπερ εὔχος καὶ σιμνολόγημα τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ὁ Ἀλκιμίδης προσίθηκε, καὶ ἐνήρκεσε παρασχεῖν, νικήσας τὸν ἀγῶνα, τῇ ἐνδοξοτάτῃ αὐτοῦ γέννᾳ.

* leg. αἰχμή. ad Virg. Æn. ii. Exc. i.

104. Δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει] ἐν Ὀλυμπίᾳ, φησὶν, ἐνόσφισεν αὐτοὺς καὶ ἐχώρισεν ἡ προεξάνθησις τῶν τριχῶν. ἀπεκρίθη γὰρ, ὡς οὐ παιδικὴν ἔχοντος ἡλικίαν διὰ τὸ προηνθηκέναι τὰς τρίχας. πρὸ ὥρας γοῦν τὸ ἄνθος αὐτῆς τῆς ἥβης, φησὶ, συνεκληρώθη· οὗτος γὰρ κλῆρος ἄνθους. ὁ δὲ Πολυτιμίδας (sic) οἰκεῖος τοῦ Ἀλκιμίδου. κληρωθέντες οὖτοι παίδων ἀγωνίσασθαι, μεταξὺ γενειάσαντες ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος. ὁ δὲ νοῦς· δύο δὲ ἄνθη καὶ νίκας τῆς Ὀλυμπίας, της εὔσης παρὰ τῷ Κρονίῳ τεμένει, ὁ προπετὴς κλῆρος ὑμᾶς ἀπεστέρησεν, ὦ Ἀλκιμίδη.

108. Δελφῖνί κε τάχος δ' ἄλμας ἶσον εἴποιμι Μελησίαν] Μελησίας εἷς τῶν εὐδόξων ἀλειπτῶν· ἐπαινεῖ δὲ αὐτοῦ τὸ τάχος, ἐπεὶ ταχὺ αὔξει τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀλειφομένους, καὶ κατάγει εἰς τοὺς ἀγῶνας. καὶ τοσοῦτον, φησὶ, διαφέρει τῶν ἄλλων ἀλειπτῶν τῷ ταχέως τοὺς ἀλειφομένους κατάγειν, εὐχερείας καὶ ἰσχύος ἡνίοχον ὄντα, ὅσον ὁ δελφὶς τῶν ἄλλων ἐναλίων τῷ τάχει διαφέρει· ἀντὶ τοῦ, ἶσον ἂν εἴποιμι καὶ τὸν Μελησίαν τῷ ταχεῖ δελφῖνι, [τῇ τε ἰσχύϊ καὶ τῇ τέχνῃ.]

CARMEN VII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑβδόμου τῶν Νεμέων εἴδους.

Της ἑβδόμης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιβ'. Τὸ ά ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον· Τὸ β' ἐγκωμιολογικὸν λεῖπον τῷ ἐσχάτῳ ἰάμβῳ. Τὸ γ' ἐπιωνικὸν, ὅπερ ἀντισπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ. Τὸ δ' περίοδος δευτέρα, καὶ ἡ μὲν πρώτη ἀπόδοσίς ἐστι, μέσος δὲ ἴαμβος, ἡ δὲ δευτέρα, διπλοῦς τροχαῖος [λείπει]. Τὸ έ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ὁ τρίτος πους δάκτυλος συναλειφόμενος. Τὸ ϛ' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' Ἀνακρεόντειον ἐκ δευτέρου πενθημιμερους καὶ ἰαμβικῆς συλλαβῆς καταληκτικόν. Τὸ ή Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ἡ γὰρ πο συλλαβὴ βραχεῖα. Τὸ θ' τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον διαλυθέν. Τὸ ί ἐπιωνικὸν, ὅμοιον τῷ γ'. Τὸ ιά Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ἑπτά. Τὸ ά χοριαμβικὸν (δίμετρον) καὶ ἴαμβος καὶ συλλαβή. Τὸ β' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἡ πρώτη συζυγία διτροχαῖος, εἶτα Ἰωνική. Τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' Φερεκράτειον ἢ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ έ Γλυκώνειον, ἡ μία ἀπόδοσις ἀντὶ τῆς ἰαμβικῆς συζυγίας τὴν χοριαμβικὴν ὡς συγγενῆ. Τὸ ϛ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἢ Ἀρχιλόχειον παρὰ μίαν συλλαβήν.

Σωγένει Αἰγινήτῃ.] Πρῶτος ὁ Σωγένης Αἰγινητῶν ἐνίκησε παῖς ὢν πεντάθλῳ κατὰ τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην Νεμεάδα. ἐτέθη δὲ ὁ πένταθλος πρῶτος κατὰ τὴν τρισκαιδεκάτην Νεμεάδα.

1. Εἰλείθυια πάρεδρος Μοιρᾶν] ζητεῖται, διὰ τί ἀπὸ τῆς Εἰλειθυίας εἰσβέβληκε, καὶ τί δήποτε τῇ Εἰλειθυίᾳ προσδιαλέγεται. ἔνιοι μὲν οὖν φασι, νέον ὄντα τὸν Σωγένη, ἑτέρου νικήσαντος, αὐτὸν κατὰ χάριν ἀνηγγέλθαι τοῦ πατρὸς Θεαρίωνος, εἰς τοῦτο φιλοτιμηθέντος, τὸν δὲ ἀγωνισάμενον Νεοπτόλεμον τοὔνομα Ἀχαιόν· παρὸ καὶ εἰς τοὺς ὑπὲρ Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως τὸν ποιητὴν παρικβῆναι λόγους. αὐτοσχέδιον δέ φησι τοῦτο εἶναι ὁ Δίδυμος. οὐδεὶς γὰρ ἀφ' ἑτέρου ὀνόματος κηρύττεται, μόνον δὲ ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἀγῶσι νενόμισται τὸ ἔθος, ὥστε τοὺς βασιλέας καὶ τυράννους ἀναγράφεσθαι. πλούτου γὰρ καὶ χορηγίας τὴν ἱπποτροφίαν ἐπίδειξιν εἶναι καὶ οὐ ῥώμης. ἔνιοι δὲ φασι, πρὸς τοὔνομα τοῦ Σωγένους παρεικάσθαι τὴν Εἰλείθυιαν· εἶναι γὰρ αὐτὴν σωγένη τινά, διὰ τὸ τὰ γενόμενα ἀνασώζειν. τὸν οὖν Πίνδαρον ψυχρευσάμενον πρὸς τοὔνομα τῆς Εἰλειθυίας μεμνῆσθαι. καὶ τοῦτο δὲ οὐκ εὖ· τότε γὰρ καταφέρεται εἰς τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία. οἷον (Fragm. p. 5. sq.)· ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν καὶ Θρασύμηδες Ἀμύντα. καί (Fragm. p. 8. sq.)· σύνες ὅ τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας. νῦν δὲ οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστιν. ἔνιοι δὲ πατέρα τοῦ Σωγένους Θεαρίωνα τῇ Εἰλειθυίᾳ ἔφασαν ἱερᾶσθαι· ἀμάρτυρον δὲ καὶ τοῦτο. οἱ δέ, ὅτι ἦν [ἐκ Bottiger Ilith. p. 18. *Ex Schedis.*] γειτόνων ἦν τῷ Σωγένει ἱερὸν Εἰλειθυίας. οὐδὲ τοῦτο δὲ ἱστορεῖται. ἄλλοι δὲ ἔφασαν, ὅτι τοὺς ἐκ φύσεως ἀγαθοὺς ἐπαινεῖ πάντοτε ὁ Πίνδαρος μᾶλλον τῶν ἐκ διδασκαλίας. καὶ ἡ Εἰλείθυια οὖν τὸν Σωγένην εὐθέως ἐπὶ τὴν γένεσιν ἐπιστήδειον κατεσκεύασε πρὸς ἄθλησιν. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τῶν θεῶν αὐξανομένοις ἀγαθὰ δωροῦνται, ἡ δὲ Εἰλείθυια κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην καταβολήν. ἔστι δὲ καὶ πρὸς τοῦτο λέγειν· τί δήποτε τὴν Εἰλείθυιαν ἰδίως ἐπὶ τοῦ Σωγένους παρέλαβεν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπ' ἄλλων εὐφυΐᾳ διενεγκόντων. Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἀριστάρχου μαθητὴς βέλτιον οὕτω φησίν· ὀψέ ποτε τῷ Θεαρίωνι καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν προήκοντι, εὐξαμένῳ τῇ Θεῷ, Σωγένη τεκνωθῆναι, καὶ τὴν τοῦ παιδὸς αὐτοῦ γέννησιν οἷον Εἰλειθυίας εἶναι χάριν. διὰ τὴν ἰδιότητα γοῦν τῆς γενέσεως τοῦ ἀθλητοῦ πρὸς τὴν θεὸν ταύτην ἐπῄρεισε τὸν λόγον. ἐπιστοῦτο δὲ τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος Σιμωνίδου. ἐνικῶς δὲ εἶπε Εἰλείθυια, ὡς καὶ Ἡσίοδος (Theog. 921.)·

Ἥ δ' Ἥβην καὶ Ἄρηα καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτεν.

ὁ δὲ Ὅμηρος ἑκατέρως. ὅτι δὲ τῆς Ἥβης ἀδελφὴ ἡ Εἰλείθυια, προσκειται τὰ Ἡσιόδου. ὁ δὲ νοῦς· ὦ Εἰλείθυια, καὶ μὲν τῆς μεγαλοσθενοῦς καὶ ἰσχυρᾶς Ἥρας, παρέδρου δὲ τῶν συνετῶν Μοιρῶν. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ δοκοῦσι παρὰ τὸν τῶν ᾠδίνων καιρὸν παρεστάναι καὶ ἐπικλώθειν τὰ τῆς εἱμαρμένης.

3. Ἄνευ σέθεν οὐ φάος] ἄνευ γὰρ σοῦ, ὦ Εἰλείθυια, οὔτε τὴν ἡμέραν θεωρήσαντες ἠδυνήθημεν τῆς σῆς ἀδελφῆς Ἥβης τυχεῖν. εἰκότως· οὐ γὰρ οἷόν τε μὴ γεννηθέντα καὶ ταῦτα ἰδεῖν καὶ αὐξηθῆναι. ἢ οὕτως· ἢ γὰρ ἐν νυκτὶ ἢ ἐν ἡμέρᾳ γεννώμεθα, οὐκ ἄνευ σοῦ τὴν σὴν ἀδελφὴν ἐλάθομεν τὴν Ἥβην· οἷον, εἰ μὴ ἐγεννήθημεν, οὐδ' ἂν ἠκμάσαμεν. ἀγλαόγυιον δὲ αὐτήν φησιν, ἐπεὶ ὃν ἡδῶμεν χρόνον, εὐπρεπέστεροι αὐτοὶ ἑαυτῶν γινόμεθα. κἂν γὰρ αἰσχροὶ ὦσί τινες τὰς φύσεις, εὐπρεπέστεροι ἑαυτῶν γίνονται κατὰ τὸν τῆς ἀκμῆς χρόνον.

7. Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπ' ἴσα] ζῶμεν δὲ οὐχ ὁμοίως πάντες, φησίν, ἀλλ' οἱ μὲν πλουτοῦσιν, οἱ δὲ οὔ. καὶ οἱ μὲν [ἐρωτῶνται, ἢ] ἐρῶνται· οἱ δὲ οὔ. εἶτα ἔξωθεν προσληπτέον τὸ, πράγματα. διακωλύει γὰρ ἕτερον ἕτερα, καὶ διαζεύγνυσιν ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων, ἢ ἀπ' ἄλλων πραγμάτων, τὰ συγκεκληρωμένα ἡμῖν πράγματα.

9 Σὺν δὲ σὺν καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος] σὺν σοὶ δὲ, ὦ Εἰλείθυια, ἀντὶ τοῦ, διά σε γεγονὼς [ἦ] ὁ τοῦ Θεαρίωνος παῖς Σωγένης ἔκκριτος γινόμενος, ἔνδοξος καὶ ἀγωνιστικὸς ὑμνεῖται, καὶ πένταθλος ἀγωνίζεται. εἰκότως δὲ οὕτως ἐστὶν ἔνδοξος, ἐπειδὴ καὶ

τὴν εὔυμνον Αἴγιναν τὴν τῶν γενναίων Αἰακιδῶν οἰκεῖ. Φιλόμολπον [13.] δὲ ταύτην καλεῖ, διὰ τοὺς γράφοντας τοῖς νικῶσιν ἐπινικίους. Σύμπαιρον (15) δὲ, τὸ συμπαιπερασμένον. σφόδρα δὲ ἀεὶ θέλουσι, φησὶ, τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν συμπαιπερασμένην ἔχειν τῇ νίκῃ τῇ πενταθλιστικῇ.

16. Εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων] εἰ δὲ ἐπιτύχῃ τὶς πράσσων, τὴν ἡδεῖαν αἰτίαν, τοῦ (f. τὸ) αὐτὰ ἐπιστεύχεναι, ταῖς πνοαῖς τῶν Μουσῶν ἐνέβαλε, τουτέστι, τοῖς ὕμνοις τοῖς εἰς αὐτὸν γραφομένοις. ἢ οὕτως· οἷον, μὴ ἀπείρατοι τῶν ἀγώνων εἶναι, τουτέστι, πειρᾶσθαι θέλουσι τῶν ἀγώνων, ἐνεργεῖν θέλουσι διὰ τῆς πείρας. δύναται δὲ καὶ ἰδίως ἀκούεσθαι, ὡς φιλοπενταέθλων ὄντων τῶν Αἰγινητῶν, ἐπειδὴ Πηλεὺς δοκεῖ εὑρηκέναι τὸν πένταθλον Αἰγινήτης ὑπάρχαν καὶ Αἰακίδης. ὁ δὲ νοῦς· ἐὰν δέ τις σὺν εὐτυχίᾳ εἴη τι πραάττων, ἡδεῖαν πρόφασιν τοῖς τῶν Μουσῶν ῥεύμασιν ἔδωκεν.

18. Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ] αἱ γὰρ μεγάλαι δυνάμεις καὶ τὰ μείζονα κατορθώματα, ὕμνων χρῄζοντα, σκότον καὶ ἀφάνειαν ἔχουσιν. ἢ οὕτως· αἱ μεγάλαι ἀλκαὶ, ὕμνων δέόμεναι, σκότον πολὺν ἔχουσι, τουτέστιν, ἀφανεῖς γίνονται, ἐὰν μὴ ὑμνηθῶσιν.

20. Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον] τοὺς ἀγαθόν τι πράξαντας, φησὶ, φιλοτιμᾶσθαι(?) δεῖ τὰ ἴδια ἔργα διὰ τῶν ποιημάτων, καὶ παραδιδόναι ἔπειτα λαμπρότατα(?). Ἄλλως. ἔσοπτρόν φησι τῶν καλῶν ἔργων τὸν ὕμνον εἶναι, ὅτι, ὥσπερ ἡμεῖς διὰ τοῦ κατόπτρου γινώσκομεν, οὕτω τὰ καλὰ ἔργα διὰ τῶν ὕμνων θεωρεῖται, ὡς δι' ἐσόπτρου· καὶ τελευτήσωσιν οἱ πράξαντες, ἐμβλέψαντες εἰς κάτοπτρον ἀρετῆς τοὺς ὕμνους ἀντιλαμβανόμεθα τῶν καλῶν ἔργων. ὁ δὲ νοῦς· τοῖς δὲ καλοῖς ἔργοις λαμπρότητα ἴσμεν ἑνὶ τρόπῳ γινομένην, διὰ δὴ τῶν ὕμνων.

25. Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον] οἱ μὲν οὕτως· ὥσπερ τῶν κυβερνητῶν οἱ σοφοὶ ἐπιτηδείου πνέοντος ἀνέμου οὐχ ὑπτιοῦνται πρὸς τὸ παρὸν ἀγαθὸν, ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐσόμενον ἄνεμον προγινώσκουσι καὶ προορῶσι τὸ μέλλον· οὕτω καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς συνετοὺς προσῆκόν ἐστι μὴ τῷ παρόντι πλούτῳ βουκολεῖσθαι τὰς ἐλπίδας, ἀλλὰ φροντίζειν τοῦ μετὰ ταῦτα καὶ ἄξιόν τι δρᾶν, ὅπως καὶ μετὰ ταῦτα ὑμνηθέντες ἀθάνατον ἔχωσι τὴν εὐδοξίαν. καὶ γὰρ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πένητες ὁμοίως τελευτῶσιν. διὸ δεῖ τῆς μετὰ ταῦτα μελλούσης εὐδοξίας φροντίζειν. οἱ δὲ οὕτως· ὥσπερ γὰρ τῶν διαπλεόντων οἱ σοφοὶ καὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἀνέμων φροντίζουσι, καὶ οὐχὶ διὰ τὸ παρὸν κέρδος (κέρδος δὲ τὸ τοῦ πλοῦ εὔδιον) ἐζημιώθησαν τὸν μετὰ ταῦτα πλοῦν, οὐδὲ ἀπώλοντο ἀμελήσαντες, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα προορώμενοι καὶ ἀσφαλούμενοι ἐσώθησαν· οὕτω δέον μὴ φιλοκερδεῖς εἶναι, ἀλλὰ προΐεσθαι τοῖς ποιηταῖς μισθὸν, ὅπως ἂν σχῶσι τῆς ἀρετῆς ἀδιάλειπτον τὴν μνήμην. ὅτι δὲ φιλοκερδὴς πανταχοῦ ὁ Πίνδαρος, ἐκ τῶν φθασάντων δῆλός ἐστιν. οἰκειοτέρα δὲ αὕτη ἡ ἐκδοχὴ, ὡς ἐξ ὧν ἐπαύει. φησὶ γὰρ, ὅτι ὁμοίως καὶ ὁ πλούσιος καὶ ὁ πένης τελευτᾷ· διὸ δεῖ τὸν πλούσιον τῆς μετὰ ταῦτα εὐδοξίας, φροντίζειν. οὐ γάρ ἐστιν ἀργυρίῳ τὸν θάνατον παραιτήσασθαι. ὁ δὲ νοῦς· οἱ σοφοὶ δὲ τῶν κυβερνητῶν προορῶνται, τίς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας πνεύσεται ἄνεμος, ἢ τίς εἰς τρίτην ἡμέραν πνεύσεται.

29. Ἐγὼ δὲ πλέον ἕλπομαι] ἐγὼ δὲ, φησὶν, ἐλπίζω αὐτὸν μὴ τοσαῦτα πεπραχέναι, μηδὲ τοιαῦτα, τὸν Ὀδυσσέα, οἷα Ὅμηρος πεκήρυχε περὶ αὐτοῦ. ἀγαθοῦ γὰρ τυχὼν ποιητοῦ ἐνδοξότερα καὶ μείζονα ἔσχεν ἔργα ἢ κατώρθωσε. δυνατοὶ γάρ εἰσιν οἱ ποιηταὶ τὰ τυχόντα ἔργα μεγαλύνειν καὶ αὔξειν. διὸ καὶ σὺ φρόντιζε τοῦ ὑμνεῖσθαι. ὁ δὲ νοῦς· ἐγὼ δὲ μᾶλλον ἐλπίζω διὰ τὴν Ὁμήρου ποίησιν ζῆν ἐπὶπλέον καὶ θρυλλεῖσθαι τὴν Ὀδυσσέως εὐδοξίαν. τοῖς γὰρ περὶ Ὀδυσσέως πεκηρυγμένοις σεμνότης τὶς ἐπῆν θεῖ. στοιανὴν δὲ μηχανὴν τὰ ποιήματα εἶπε, καθὸ ὑψοῖ καὶ μετεωρίζει τὰς ἀρετὰς τῶν ὑμνουμένων, ἢ καθὸ τὰ ἔπη κοινῶς λέγεται παρ' Ὁμήρῳ πτερόεντα, ἢ διὰ τὸ οὕτω μεμηχανῆσθαι, ὥστε κατὰ πᾶσαν χώραν πέτεσθαι καὶ διίκνεῖσθαι.

33. Σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις] ἡ τοῦ Ὁμήρου σοφία κλέπτει

τὸν νοῦν ἡμῶν, ὥστε τὰ ψευδῆ δοκεῖν ἀληθῆ εἶναι διὰ χάριν καὶ σεμνότητα. ἡ ἀπότασις πρὸς τὰ ἑξῆς ἱστορούμενα περὶ τοῦ Αἴαντος. καθόλου ἡ σοφία ἔχει (τὸ) κλέψαι τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων. ἢ οὕτως· ἡ δὲ σοφία καὶ ὁ λόγος ἱκανός ἐστι νικᾶ παραπείθων ὑποκλέψαι τὴν ἀλήθειαν. τυφλὸν γὰρ καὶ ἀνόητον ἦτορ ἔχει ὁ πολὺς τῶν ἀνδρῶν ὄχλος. βούλεται δὲ τὸν δημῳδη λέγειν.

35. Εἰ γὰρ ἦν ἐν ἀλάθειαν εἰδέμεν] ἔνιοι μὲν ἀνέγνωσαν, ἐὰν, δασέως, ἀντὶ, τοῦ, τὴν ἑαυτοῦ· βέλτιον δὲ ψιλῶς, (?) ὡς καὶ Διονύσιος ὁ τοῦ Χαμαιλέοντος. Ἄλλως. εἰ γὰρ ἦν τὴν οὖσαν καὶ δέουσαν ἀλήθειαν πάντας γινώσκειν, οὐκ ἂν οὐδὲ ὁ Αἴας τῶν ἀριστείων ἐστερήθη, εἰ μὴ διὰ τὴν τῶν κρινόντων ὄχλων ἀμαθίαν· καὶ διὰ τὴν ὀργὴν ἐνέπηξε κατὰ τῶν φρενῶν ἑαυτοῦ τὸ ξίφος.

39. Λευρὸν ξίφος] λευρὸν οἱ μὲν, τὸ πλατύ· βέλτιον δὲ, τὸ πλάγιον ἀκούειν, ἵνα νοήσωμεν οὐχὶ τὸ καθ' ἑαυτὸ πλαγίως ἔχον, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν πληγὴν πλαγίως ἐνεχθέν. οὕτω γὰρ καὶ ὁ Εὐφορίων τὴν πληγὴν ὑπεστήσατο·

Πλευρά τε καὶ θώρηκα διήρικεν ἰνίου ἄχρις.

τοῦ δὲ, ὃν κράτιστον καὶ ἐξῆς, ὁ νοῦς οὕτως· ἄντινα ἤγαγον αἱ τοῦ Ζεφύρου πνοαὶ, τῷ ξανθῷ Μενελάῳ τὴν δάμαρτα κομίσαι εἰς Ἴλιον. Ὅμηρος (Iliad. β. 768, 9.)·

Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν.

44. Ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται] πάντες γὰρ ἀποθνήσκομεν καὶ οἱ ἄξιοι καὶ οἱ μή. καὶ τὸ κῦμα, φησὶ, τοῦ ᾅδου ἐνέπεσε τῷ ἀδοκήτῳ, τῷ μὴ δοκοῦντι νῦν τελευτήσειν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξαίφνης ἐμπίπτει ὁ θάνατος. ἢ ἀδόκητον κέκληκε τὸν ᾅδοξον, δοκέοντα τὸν ἔνδοξον. δοκεῖν γὰρ καὶ δοξάζειν ταυτόν. ἐπεὶ οὖν ὁ θάνατος καὶ τὸν ἔνδοξον καὶ τὸν ᾅδοξον συναναιρεῖ, σὺ ὁ μεγάλα κατεργασάμενος τῷ αἰῶνι παρακατατίθεσο τὴν μνήμην διὰ τῶν ποιημάτων. — Ἄλλως. ἀδόκητον τὸν νεώτερόν φησιν· οὐ γὰρ προσδοκᾷ ταχέως τὸ ἀποθανεῖν· δοκέοντα δὲ τὸν πρεσβύτην· προσδοκᾷ γὰρ τὸ ἀποθανεῖν. ἐμπίπτει, φησὶν, ὁ θάνατος ὁμοίως καὶ πρεσβυτέροις καὶ νεωτέροις. τὸ δὲ σύμπαν τῆς διανοίας τοιοῦτόν ἐστι· τὸ μὲν ἀποθανεῖν καὶ τοῖς νεωτέροις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ἐμπίπτει. ἐκείνων δὲ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα αὔξεται, ὧν ἂν ἡ Μοῦσα αὐξήσῃ τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον. βούλεται δὲ εἰπεῖν· ὅτι ἀθάνατος ἡ μνήμη τῶν ἐγκωμιαζομένων.

46. Τιμὰ δὲ γίνεται, ὧν θεὸς ἄφρον αὔξει λόγον] ἄφρον λόγον τὰ ἐγκώμια φησι, διὸν δὲ τὴν Μοῦσαν. ὁ δὲ νοῦς· τούτων δὲ τιμὴ γίνεται τεθνηκότων, ὧν ἂν θεὸς αὔξει λόγον, τουτέστιν, ὁ ποιητὴς ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν. τινὲς δὲ τὸ, τεθνακότων, πρὸς τὸ ἑξῆς.

47. Τεθνακότων βαθόων] πρὸς τὸ ἓν ἀκουστέον ἄχρι τοῦ (52.), ἐπεὶ πράθε, καὶ γραπτέον ἐν τῷ ν (50.), ἔμολεν, ὡς Δίδυμος, καὶ ὑφ' ἓν ἀπὸ τοῦ, τεθνακότων, ἕως τοῦ, πράθεν, ἀναγινώσκει. τὸ δὲ ὅλον τοιοῦτον· ἔμολε παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου χθονὸς Νεοπτόλεμος, Πριάμου πόλιν ἐπεὶ πράθεν. τεθνηκότων δὴ τῶν βοηθῶν ἐν Πυθίοις δαπέδοις κεῖται. ποίων δὲ βοηθῶν; τῶν περὶ τὸν Εὐρύπυλον, οὓς αὐτὸς ὁ Νεοπτόλεμος ἀνελὼν ἐπόρθησε τὴν Ἰλιον. οὕτω γὰρ ἴδιος ὁ πόνος ἔσται τοῦ ἥρωος. δοκεῖ δὲ ὁ Νεοπτόλεμος ἐν Διλφοῖς ἀνῃρῆσθαι καὶ τεθάφθαι ἐν τῷ ναῷ. ἐὰν δὲ ἐπὶ τῶν περὶ τὸν Ἕκτορα, καθὼς Ἀρίσταρχός φησιν, ἀναδράμωμεν, πρῶτον μὲν μακρόθεν ἔσται τὴν πόρθησιν συνάπτων· δεύτερον δὲ ἐπὶ τὴν κοινότητα μεταβήσομεν, δι' ἧς τὸ ἐγκώμιον οὐκ ἔσται. εἰ δὲ γράφεται, ἔμολον, τῷ πληθυντικῷ ἀντὶ ἑνικοῦ χρῶται, ὥστε ὅμοιον εἶναι τῷ (v. 53. s.)· ὁ δ' ἀποπλέων Σκύρου μὲν ἅμαρτεν· ἵκοντο δ' εἰς Ἔφυραν, ἀντὶ τοῦ, ἵκετο.

εἰς δὲ τὸ παρακείμενον τείνων παρέθηκε τὴν τοῦ Νεοπτολέμου ἀπώλειαν, ὅτι ἀδοκήτως αὐτῷ συνέβη.

53. Τῷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν] ὑπὲρ ἧς, φησὶ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐταλαιπώρησαν, ἣ ἱρ' ἧ, ἣ ἐν ἧ, ἣ ταύτῃ καὶ οἱ Δαναοὶ πόνησαν, ἢ καὶ ὁ Νεοπτόλεμος· παρόσον ἀπονοστοῦντες οἴκαδε χειμῶνι ἐχρήσαντο καὶ ὁ Νεοπτόλεμος καὶ οἱ Ἕλληνες. Ἔφυραν δὲ εἶπε νῦν τὴν ἐν Ἠπείρῳ, ἣν Κίχυρόν φασι μετωνομάσθαι ἀπὸ Κιχύρου τοῦ Μερμέρου. τέσσαρας δὲ ἀναγράφει τὰς Ἐφύρας, πρώτην μὲν τὴν αὖθις Κόρινθον ὀνομασθεῖσαν· Ὅμηρος (Iliad. ζ. 152.)· " ἔστι πόλις Ἐφύρη." ἑτέραν δὲ τὴν περὶ Θεσσαλίαν· Ὅμηρος (Odyss. α. 259.)·

Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντι παρ' Ἴλου Μερμερίδαο.

τρίτην δὲ περὶ Ἦλιν, ἧς Ἱππίας μνημονεύει· τετάρτην, τὴν ἐν Θεσπρωτοῖς. συνήθως δὲ ὁ Πίνδαρος τῷ τῆς λέξεως κέχρηται σχήματι, συντάξας τῷ ἑνικῷ πληθυντικόν· ὁ δὲ ἀποπλέων Σκύρου μὲν ἅμαρτεν, ἑνικόν· ἵκοντο δὲ, οὐκ ἐπήνεγκεν ἑνικὸν, ἀλλὰ πληθυντικὸν ἑνικῷ.

56. Μολοσσίᾳ δ' ἐν βασίλευεν ὀλίγον χρόνον] ἀνάγει τοὺς χρόνους. ὕστερον γὰρ ἀπὸ Μολοσσοῦ, τοῦ Νεοπτολέμου καὶ Ἀνδρομάχης, τοὔνομα ἔλαβεν ἡ Μολοσσία. παρεκβαίνει δὲ εἰς τὰ Νεοπτολέμου, ὡς μὲν Ἀρίσταρχος, ὅτι νικήσας καὶ χαρισάμενος τὴν ἀνάῤῥησιν τῷ Σωγένει Νεοπτόλεμος ἦν Ἠπειρώτης τὸ γένος, ὅπερ οὐχ οὕτω φησὶν ἔχειν ὁ Δίδυμος· ὡς δὲ Ἀρίσταρχος, ὅτι ἀλείπτῃ ἐπέχρητο τῷ Νεοπτολέμῳ. διὸ εἰς ἔπαινον τοῦ ὀνόματος τῇ ἡρωϊκῇ κέχρηται παρεκβάσει. ὁ δὲ νοῦς· τὸ γένος τοῦ Νεοπτολέμου τὸ τῆς βασιλείας γέρας ἔσχεν ἀεί. δοκοῦσι γὰρ οἱ ἀπὸ Νεοπτολέμου βεβασιλευκέναι ἐπὶ πλεῖον.

58. ᾧ χετο δὲ πρὸς Θεὸν] διάφοροι αἰτίαι, δι' ἃς ἦλθεν εἰς Δελφοὺς ὁ Νεοπτόλεμος· καὶ οἱ μέν φασιν, ὅτι παίδων αὐτῷ οὐ γινομένων ἐξ Ἑρμιόνης, ἦλθε παρὰ τοῦ Θεοῦ πευσόμενος, ὡς παιδοποιήσεται· οἱ δὲ, ὅτι ἐπιτιθέμενος τοῖς Πελοποννήσου πράγμασι, διαρπάσαι πρῶτον ἐπέβαλε τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν, ἥτοι χρηστήριον. ἄλλοι δὲ, ὅτι δίκας αἰτήσων τοῦ πατρὸς τὸν Θεόν (Hom. Iliad. χ. 359. 60.)·

— ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐπὶ σκαιῇσι πύλῃσιν.

οὐκ ἔοικε δὲ συγκατατίθεσθαι ὁ Πίνδαρος ταύταις ταῖς αἰτίαις, ἀλλ' ὅτι σίμηνον ἦλθε τὸν Θεόν.

62. Ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρᾳ] φασὶ, τοῦ Νεοπτολέμου θύοντος, τοὺς Δελφοὺς ἁρπάζειν τὰ θύματα, ὡς ἔθος αὐτοῖς· τὸν δὲ Νεοπτόλεμον δυσανασχέτως, ἔχοντα, διακωλύειν· αὐτοὺς (δὲ) διαχρήσασθαι αὐτὸν ξίφη ἔχοντας. Ἄλλως. Ἀσκληπιάδης διὰ τῶν τραγῳδουμένων φησὶν οὕτως· περὶ μὲν οὖν τοῦ θανάτου σχεδὸν ἅπαντες οἱ ποιηταὶ συμφωνοῦσι, τελευτῆσαι μὲν αὐτὸν ὑπὸ Μαχαιρέως, ταφῆναι δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεὼ, μετὰ δὲ ταῦτα Μενέλαον ἐλθόντα ἀνελεῖν, καὶ τὸν τάφον ποιῆσαι ἐν τῷ τεμένει. τὸν Μαχαιρέα φησὶν υἱὸν εἶναι Δαΐτα *. τρεῖς δὲ αἰτίας ὑπὲρ τοῦ θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου πορίζεται· πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ πεπρωμένον αὐτῷ ἀπέδωκε· δεύτερον, ὅτι πρέπον ἦν τῶν Αἰακιδῶν (τινὰ,) καὶ ὀφειλόμενον, σύνοικον εἶναι τῷ Ἀπόλλωνι· ἐτάφη γὰρ ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ ἱεροῦ· ἡ δὲ τρίτη, ὅτι ἐπισκοπεῖ τὰς τελουμένας θυσίας τοῖς ἥρωσι. λέγεται γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ θῦσαι ἐναγισμοὺς ἐπέσπενδον.

* f. τοῦ Δαΐτα.

68. Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς] γίνεται ἐν Δελφοῖς ἥρωσι ξένια, ἐν οἷς δοκεῖ ὁ Θεὸς ἐπὶ ξένια καλεῖν τοὺς ἥρωας. εἶναι οὖν μόρσιμον, ἐν ταῖς πομπαῖς ταῖς ἡρωΐαις καὶ ταῖς πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐκήρυσσον τοὺς ἥρωας, Θυσίαις ταῖς πολυθύτοις ἐπισκοπεῖν μετὰ Θέμιδος, καὶ τὰ νομίμως γινόμενα αὐτοῖς ξένια ἐφορῶντα. ὁ δὲ νοῦς· ταῖς δὲ ἡρωϊκαῖς πομπαῖς καὶ πανηγύρεσι ταῖς πολυθύτοις, οἰκεῖν προσήκειν τὸν Νεοπτόλεμον, ἵνα δίκαιον ἔφορον.

70. Εὐώνυμον ἐς δίκαν] Ἀρίσταρχος οὕτως· ἐπεὶ μέμψις τοῖς Αἰγινήταις πρὸς τὸν ποιητὴν ἦν, χάριν τοῦ Νεοπτολέμου, εἰς τὴν ἀπολογίαν τὴν περὶ Νεοπτόλεμον δικαίως διαρκέσει τρία ἔπεα, φησίν· ὅτι μόρσιμον ἦν αὐτῷ οὕτοι τελευτῆσαι, καὶ ὅτι πεπρωμένον ἦν, ἵνα τῶν Αἰακιδῶν ἀποθανόντα τιθῆναι ἐν τῷ ναῷ, τρίτον ὅτι ταῖς ἡρωΐαις πομπαῖς ἵνα τῶν Αἰακιδῶν θεμίσκοπον εἶναι. τρεῖς οὖν φησι λόγους ἱκανοὺς εἶναι εἰς τὴν εὐώνυμον δίκην, οἷον, ἱκανὰς εἶναι τρεῖς αἰτίας, ἃς ἐξαριθμεῖται, τοῦ δικαίως αὐτῷ συμβεβηκέναι τὸν θάνατον. ἕνιοι δὲ οὕτως ἀπολογοῦνται περὶ τῆς τοῦ Νεοπτολέμου τελευτῆς, τρία φέροντες ταῦτα, ὅτι τὸ ὑπὲρ τῶν κρεῶν εἰπεῖν ἀνῃρῆσθαι, καὶ ὅτι οἱ Δελφοὶ ἐβαρύθησαν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ αὐτοῦ, καὶ ὅτι πεπρωμένον ἦν, αὐτὸν ἀναιρεθῆναι. ὁ δὲ Ἀριστόδημος ἕπεα τρία τὰς τριάδας ἀκούει. τὴν γὰρ ἀρχὴν ἔπος προσηγόρευον τὴν στροφὴν καὶ τὴν ἀντιστροφήν, καὶ τὴν ἐπῳδὸν, τρεῖς δὲ λοιπὸν ὑπεῖναι τῷ ἐπινικίῳ τριάδας.

73. Αἴγινα, σεῶν Διός τ' ἐκ πραγόνων] ὦ Αἴγινα, τῶν σεῶν καὶ τοῦ Διὸς ἐκγόνων (τῶν Αἰακιδῶν δὲ λέγει) τὴν ταῖς λαμπραῖς ἀρεταῖς, αἷς οἴκοθεν ἔχετε, ὁδὸν κυρίαν, λόγον ἀντάξιον κυρίως ἔχουσαν, εἰπεῖν ἀδύνατόν μοι καὶ τολμηρὸν τυγχάνει. τοῦτο δέ φησιν, ὡς οὐ δυνησόμενος θρασέως τὴν τῶν Αἰακιδῶν ἀρετὴν διεξιέναι. πολλοῖς γὰρ ἀνήνυτόν φησι τοῦτο.

76. Ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις ἐν πάντι] βούλεται ἤδη λῆξαι τῆς περὶ Νεοπτόλεμον παρεκβάσεως· ἀναπαύσομαι ἤδη λέγων περὶ αὐτοῦ, ἐπεὶ κόρος ἔπεστι πᾶσι. κόρον γὰρ ἔχει καὶ τὸ μέλι, φησὶ, καὶ τὰ Ἀφροδίσια. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Iliad. ν. 636.)· " Πάντων μὲν κόρος ἐστί."

79. Φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν] διαφέρομεν, φησὶν, ἄλλοι ἄλλων τῇ φύσει· οὐ πρὸς πάντα πάντες εὐφυεῖς ἐσμὲν, ἀλλ' ἄλλοι περὶ ἄλλα (Hom. Odyss. ξ. 228.)·

Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.

τὸ δὲ τυχεῖν πάντων ἀγαθῶν ἕνα καὶ παραμεῖναι αὐτῷ μέχρι τέλους ἀδύνατον.

85. Θεαρίων, τὶν δ' ἐοικότα] σοὶ δὲ, φησὶν, ὦ Θεαρίων, ἡ τύχη καιρὸν εὐδαιμονίας ἁρμόδιον δωρεῖται, ὅτι γεγηρακότι ἀνακουφίζεταί σοι τὸ γῆρας ταῖς τοῦ παιδὸς εὐδοξίαις.

87. Τόλμαν τε καλῶν ἁραμένῳ] ὅλως ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν (Fragm.)· " Τόλμα τε μὲν ζαμένης καὶ σύνεσις πρόσκοπος ἐσάωσεν." ἡ μὲν σύνεσις, προεπισκοποῦσα, πῶς ἐκβήσεται, ἡ δὲ τόλμα ἐγχείρησις οὖσα (Od. π. 51.)· " Θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων." ἐν τοῖς ἰδίοις δημόταις καταφανής εἰμι, ὡς ἂν οὐδενὶ ἐνεχόμενος ἀτόπῳ πράγματι.

89. Ξεῖνός εἰμι σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον] ξένος εἰμὶ, φησὶ, τῶν Αἰγινητῶν, τὸν ἐπισκοτοῦντα ψόγον ἀπέχων. οὐδείς με ψέγει, ὅτι ἐπαινῶ τοὺς Αἰγινήτας. οὐ γὰρ πολίτας ὄντας ἐμαυτοῦ διὰ τοῦτο ἐπαινῶ. προσχαρίζεσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τὴν οἰκειότητα ἐγκωμιάζων. " ὁ γὰρ ἐκ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρνατai" (Fragm. p. 105.). νῦν δὲ οὐκ ὢν ἐξ οἴκου ἐπαινῶ αὐτούς. διὸ οὐ φθονήσομαι. Δίδυμος δὲ, οὐδένα ψέγω, φησὶ, καὶ ὅτι τοῦτο οὐκ ἀλλότριον τοῦ Πινδάρου, ἀλλὰ πολλὰ γὰρ αὐτῷ τοιαῦτα εἴρηται. τοῦτο δὲ λέγει, παρὸ εἰώθασιν οἱ πολῖται ἀεὶ φθονεῖν τοῖς κατά τι προέχουσι. διὰ τοῦτό φησιν ὁ Πίνδαρος ξένος εἶναι, καὶ τὸν σκοτεινὸν ψόγον ἀποδιεῖχειν· καὶ οὐδένα, φησὶ,

ψίξω, μᾶλλον δὲ τὸ κλέος τὸ ἀληθὲς, ὥσπερ ὕδατος ῥοὰς εἰς τὸν φίλον ἄγων ἄνδρα αἰνέσω, ὡς ὕδωρ ὀχετηγός. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἀμφυτὰ ἄγων τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὰ δένδρα τρέφει αὐτὰ, οὕτω κἀγὼ τὰς τοῦ ὕμνου ῥοὰς ἐπὶ τὸν φίλον ἄνδρα. ἐπαινέσω καὶ αὐξήσω τὸ κλέος. ὁ δὲ νοῦς· ξένος ὢν λέγω τἀληθῆ, τοῦ φθόνου ἐκτὸς ὢν τῶν πολιτῶν. ἔμφυτον γὰρ τοῖς πολίταις, τὸ ἀλλήλοις διαφθονεῖν· καὶ ὥσπερ τὰ ὕδατα ὀχετηγὸς ἀψαύστως, οὕτω καὶ ἐγὼ διαπορθμεύσω τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἀρετὴν τοῖς ὕμνοις, καὶ τὴν περὶ τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ εὐδοξίαν, ἀψευδῶς καὶ ἀληθῶς. πρόσφορος γάρ ἐστι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἀνδρείοις ὁ μετὰ τοῦ ἀληθοῦς ὕμνος.

94. Ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς, οὐ ψεύσεταί (sic) με ἀνὴρ] Ἀχαιὸν ἄνδρα τὸν Ἠπειρώτην, ἢ αὐτὸν τὸν Νεοπτόλεμον, ἢ ἕνα τῶν Ἠπειρωτῶν. Ἀχαιὸς γὰρ οὐ καθάπαξ ὁ Ἠπειρώτης, ἀλλὰ Μυρμιδών. Ἀχαιοὶ γὰρ οἱ ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας ταχθέντες ὑπὸ Νεοπτολέμῳ, ἀπεπλώγχθησαν εἰς τὴν Μολοσσίαν καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Ἤπειρον. οὐ μέμψοιτο ἂν οὖν με Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἐπὶ τὸ δοκεῖν μικρολόγον παρεστακέναι τὸν Νεοπτόλεμον, ὅτι εἶπεν αὐτὸν περὶ κρεῶν μεμαχῆσθαι, διὰ τοῦτο ἀπολωλέναι. καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας. ἐκεῖνοι γὰρ ἠτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα (Fragm.) ἔφη· "Ἀμφιτρόλοισι μαινάμενον μυρίαν περὶ τιμὰν ἀπολωλέναι." ἀπολογούμενος γάρ τι ἀντεισήγαγε τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅτι οὐκ ἔφησε περὶ χρημάτων γεγονέναι τῷ Νεοπτολέμῳ τὴν μάχην, ἀλλὰ περὶ τῶν νομιζομένων τιμῶν τοῖς Δελφοῖς. ὃν οὖν λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· παρὼν δέ τις ἐνταῦθα Δωδωναῖος οὐ μέμψεταί μοι, ὡς ἐνυβρίσαντι τῷ Νεοπτολέμῳ. ἢ οὕτως· ἐγγύς μοι γενόμενος καὶ ἀκούσας αὐτὸς ὁ Νεοπτόλεμος, ὧν εἶπον, ἢ ἕτερος Ἠπειρώτης, οὐκ ἂν μέμψοιτο.

95. Ἰονίας ὑπὲρ ἅλὸς οἰκέων] δοκεῖ ὁ Νεοπτόλεμος τὴν τοῦ πατρὸς ἀρχὴν διαδέξασθαι τῶν Μυρμιδόνων, καὶ ἡγήσασθαι ἐν Τροίᾳ. οὗτοι δὲ καὶ Ἀρχαιοὶ ἐκαλοῦντο, καθά φησι καὶ Ὅμηρος (Iliad. β. 684.)·

Μυρμιδόνες δὲ καλοῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.

οὗτοι δὲ κατὰ τὸν Ἰόνιον πόντον ᾤκησαν, καθὰ καὶ αὐτὸς Πίνδαρος σημαίνει λέγων (Nem. iv. 83.)· "Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρᾳ διαπρυσίᾳ, βουδόται τόθι πατρῶνες ἔζοχοι κατάκεινται, Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόντον." γράφεται πόρον. τὸ δὲ, προξενίᾳ (96.), ἀμφίδοκον, πότερόν φησιν ὁ Πίνδαρος, μὴ μεμφθῆναι ἂν ὑπὸ τῶν Αἰακιδῶν· πρόξενον γὰρ ὄντα, μὴ ἂν ποτε κατὰ Νεοπτολέμου εἰπεῖν. καὶ ὅτι πρόξενος ὢν αὐτοῖς ἐπ' οὐδενὶ μεμφθήσομαι· θαῤῥῶ γὰρ αὐτοῖς. οἷον, οὐδείς με μέμψεται. ἢ πειστέον τῇ προξενίᾳ τῇ πρὸς τοὺς Ἠπειρώτας. ἢ πιστεύω καὶ τῇ συγγενείᾳ, ἣν ἔχομεν Θηβαῖοι πρὸς τοὺς Αἰγινήτας. διὸ οὐ μέμψονταί μοι οὐδὲ οὗτοι.

97. Ὅμματι δέρκομαι λαμπρὸν] καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς (?) μου πολίταις ὁρῶ οὐχ ὑπέρλαμπρον, καὶ ὑπεροπτικὸν, ἀλλὰ μέτριός τις καὶ χρηστὸς τυγχάνω. ἡ δὲ ὑπὲρ συναπτέα τῷ, βάλλων, ἵν' ᾖ, οὐχ ὑπερβάλλων. ἢ οὕτως· οὐδὲ μὴν ἄλλως, φησὶν, ἐν τοῖς πολίταις ὑπεροπτικός εἰμι καὶ ὑπέργυρος, οὐ προσβλέπων τοὺς πολίτας ὄμματι λαμπρῷ καὶ ὑπερηφάνῳ, ἀλλὰ μειδιῶντι καὶ προσηνεῖ, ὥστε καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ, ἄμεμπτος εἶναι.

98. Βίαια πάντα ἐκ ποδὸς ἐρύσαις] διώγω, φησὶ, κατὰ τὰς Θήβας μετριάζων, τὰ βλάσφημα καὶ ὑπεροπτικὰ ἐκποδὼν ἀφελκύσας, ἤτοι, μακρόν μου χαρίσας. ἢ οὕτως· οὕτω, φησὶ, ζῶ τὰ βιαστικὰ ἀπάντα ἐκ ποδῶν μου ἄρας, τουτέστιν, ἐδέναι βιαζόμενος ζῶ.

99. Ὁ δὲ λοιπὸς εὖφρων] ὁ δὲ λοιπὸς χρόνος προσέρπει καὶ βαίνει πρᾷος ὢν καὶ εὔφρων. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· εἴθε μοι τὸ ὅλον τοῦ βίου οὕτω μετ' εὐφροσύνης συμπερανθείη. Τὸ δὲ, ποτὶ ἕρπει, ἀντὶ τοῦ, προσέρπει.

100. Μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ] τὶς σοφὸς μαθών. ἔτι γὰρ καὶ ταῦτα προσαπο-

λογεῖται ὑπὲρ τοῦ Νεοπτολέμου. τὸ δὲ ἂν ὑπερβιβαστέον πρὸς τὸν δὲ σύνδεσμον, ἵν' ᾖ· μαθὼν δέ τις, εἰ παρὰ τὸ προσῆκον λέγω, ἀντὶ τοῦ, εἰ ψεύδομαι. ὁ δὲ νοῦς· γνώριμος δέ τις καὶ πολίτης εἶπε, ἂν τις ἄδοξα καὶ οὐκ ἀληθῆ λέγων ἐμαυτῷ.

103. Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες] πρὸς αὐτὸν τὸν Σωγένη ἀπέστρεψε τὸν λόγον. Εὐξενίδην δὲ εἶπεν, ὡς ἀπό τινος Εὐξένου, τῆς ὅλης φατρίας ἀφηγουμένου, ὡς Σκοπάδας καὶ Ἀλευάδας εἴωθε καλεῖν τοὺς Θεσσαλούς, καὶ Ἐμμενίδας τοὺς ἐπὶ Σικελίᾳ. ἢ Εὐξενίδας, ἀντὶ τοῦ, εὐξένους. πανταχοῦ δὲ τοὺς Αἰγινήτας φιλοξένους προσαγορεύει, καὶ νῦν εὐξενίδα, ἀντὶ τοῦ. εὔξενε. Ἄλλως. φατρία ἐν Αἰγίνῃ, ἀπὸ Εὐξένου, ἧς ἔστιν ὁ Σωγένης. ὁ δὲ λόγος· ὦ Σώγενες, ὑπομνύω τῇ (sic) Εὐξενίδα πάτρᾳ, μὴ τέρμα προβὰς, θοὰν ὄρσαι γλῶσσαν, ὡς ἄκοντα χαλκοτάρῃον. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν πεντάθλων μετενήνοχε, τῶν τὸ ἀκόντιον παρὰ τὸ ὡρισμένον τέρμα βαλλόντων διὰ τῶν ἐξ ἄθλων γινομένων. ἐγὼ, φησὶ, καθίημι τοῦ σκοποῦ, ἡ γλῶσά μου ἐπὶ τὸν σκοπὸν ἀνήνεικται, οὐχ ὑπερστᾶσα τὸ τέρμα, ὡς ἀκόντιον. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πένταθλός ἐστιν ὁ Σωγένης. ὁ νοῦς· ὄμνυμι τῇ φατρίᾳ τῶν Εὐξενιδῶν, περὶ σοῦ λέγων μὴ, ὥσπερ ἀκοντισταὶ, οἱ δι' ἀπληστίαν ἰσχύος ὑπερβάλλουσι τὸ τέρμα, καὶ τὸ ὡρισμένον, καθ' οὗ δεῖ πέμψαι, οὕτω κἀγὼ τῇ ἀληθείᾳ.

106. Ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων αὐχένα] ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν λόγου εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ μετέστη· ὅστις, ὁ Σωγένης, τῶν τοῦ πεντάθλου ἀγωνισμάτων ἐξέπεμψεν ἑαυτοῦ τὸ γυῖον ἄνευ ἱδρῶτος, περὶν ἐπιπεσεῖν τὴν τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα. ἐκ δὲ τούτου τὸ τῆς ἀθλήσεως ἐράσμιον καὶ ταχὺ χαρακτηρίζει. ἔνιοι δὲ, ὡς νικήσας, φασὶ, τὸ ἀκόντιον ἐστέφθη, οὐκέτι μέντοι ἐπάλαισε, παραιτησαμένων αὐτὸν τῶν ἄλλων. ἐπεὶ δὲ οἱ παλαίοντες χρονοτριβοῦσι, καὶ τὸν πλείονα χρόνον ἐν τῷ ἡλίῳ μένουσι, διὰ τοῦτο, φησὶ, περὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν, τουτέστι, πρὸ τοῦ ἐκλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν πάλην, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, περὶν παλαῖσαί σε.

109. Εἰ πόνος ἦν] εἰ καὶ κάματος ἦν, φησὶν, ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μείζων ἡ ἐκ τῆς νίκης ἡδονή. ὁ ἀγὼν, φησὶν, αἴτιος ὁ γενόμενος τῆς παντελοῦς νίκης, οὐκ ἐποίησε χρείαν σε ἔχειν τοῦ διὰ πάλης σε γενέσθαι τῶν ἀνταγωνιστῶν, ἀλλά σου ἄθρηκτον τὸν αὐχένα ἐξέπεμψε τοῦ ἀγῶνος.

110. Ἔα με νικῶντί γε χάριν] τὸ ὑπερβατὸν οὕτως· ἔα με, εἴ τί περ ἂν ἀεθλεῖς ἀνέκραγον, νικῶντί γε χάριν φέρειν.

112. Οὐ γὰρ τραχύς εἰμι καταθέμεν] οὐ γάρ εἰμι ἀηδὴς, φησὶ, καὶ ἀπηνὴς τοῖς νικῶσι τὰ ἐγκώμια θέσθαι.

113. Εἶρεν στεφάνους ἐλαφρὸν] πρὸς αὐτὸν διαλέγεται. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ τούτοις τοῖς κατορθώμασιν ἐλαφρῶς συντιθέναι καὶ πλέκειν στεφάνους παραιτοῦ, ἀντὶ τοῦ, μέγα τι καὶ ἀξιοπρεπὲς ἐφάρμοζε τῇ νίκῃ ἐγκώμιον.

114. Ἀναβάλλεο Μοῖσά τοι κολλᾷ χρυσὸν] ἤτοι ἡ Μοῦσα, ἡ ἐγκωμιαστικὴ, ποικίλως κοσμεῖ τοὺς ἐπαινουμένους, οἷον, ἡ Μοῦσα πᾶσι χρῆται τοῖς ἐγκωμίοις. Ἄλλως. λέγειν τι ἐλαφρὸν περὶ τῶν ἱερῶν στεφάνων ἀναβάλλου, οἷον, μὴ λέγε κοῦφα περὶ τῶν νικώντων, ἀλλὰ μᾶλλον μεγάλα λέγων αὔξανε αὐτούς, ἀντὶ τοῦ, ἀνακρούου καὶ ἄρχου τι λέγειν ἐλαφρῶς περὶ τῶν στεφάνων. εἰ μείζονα εἰρηκας αὐξητικὸς ὤν, νῦν ἐλαφρῶς ἄρχου τι λέγειν περὶ αὐτῶν.

116. Καλλείριον ἄνθεμον] τινὲς φασιν εἶναι κουράλιον, εἰρῆσθαι δὲ αὐτὸ ποντίαν ἑέρσαν, διὰ τὸ δοκεῖν, ἕως μέν ἐστι κατὰ βάθους, ἁπαλὸν εἶναι καὶ φυτῷ ὅμοιον· ὅταν δὲ ἀναστασθῇ, καὶ γένηται ἔξω τοῦ ὕδατος, ἀπολιθοῦσθαι, τοῦ ἡλίου καταλάμψαντος αὐτῷ. οἱ δὲ ποντίαν δρόσον τὴν πορφύραν φασὶ, διὰ τὴν τοῦ κογχυλίου βαφὴν, λείριον δὲ ἄνθος τὸ ἔριον. ἀναφέρει δὲ ταῦτα ἐπὶ τὴν τῶν ὑφαινομένων ποικιλίαν ταύτην, ἐπεὶ τὸ ποίημα ὑφάσματι παρέοικεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις (Fragm.)· "Ὑφαίνω δ' Ἀμυθαωνίδαις ποικίλον ἄνθεμα."

118. Διὸς δὲ μεμναμένος] τοῦ Διὸς εἰς ὑπόμνησιν ἐλθών, πολυθρύλλητον λόγον ἐκ τῶν ὕμνων ἀνακίνει εὐμούσως καὶ τεταγμένως περί τε τὴν Νεμέαν καὶ τὸν Δία. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ Νεμεονίκης ὁ Σωγένης.

120. Βασιλῆα δὲ θεῶν] τὸν τῶν θεῶν βασιλέα, Δία, κατὰ τοῦτο τὸ ἔδαφος ὑμνεῖν πρεσήκει, ἤτοι, τὰ τῆς Νεμέας· ἀνάκειται γὰρ ὁ Νεμεαῖος ἀγὼν τῷ Διΐ. ἢ κατὰ τὸ τῆς Αἰγίνης, ὃ καὶ μᾶλλον διὰ τὰ ἐπιφερόμενα. διατί δὲ πρέπει τὸν Δία ἐν τῇ Αἰγίνῃ ὑμνεῖν, αὐτὸς ἐποίσει.

123. Λέγοντι γὰρ Αἰακὸν] τουτέστι, διὰ τὸ τὸν Δία πατέρα εἶναι Αἰακοῦ, ὅς ἐστι πολίαρχος ἡμῶν. Διὸς γὰρ καὶ Αἰγίνης Αἰακός. ἰδίως δὲ φαίνεται ἐπὶ ταύτης τῆς ᾠδῆς ἀνεστραμμένος ὁ Πίνδαρος. ὁτὲ μὲν γὰρ αὐτὸς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου διαλέγεται πρὸς τοὺς μεμφομένους περὶ τοῦ Νεοπτολέμου, ὁτὲ δὲ παράγει τὸν χορὸν τῶν Αἰγινητῶν διαλεγόμενον.

125. Ἐμοὶ μὲν πολίαρχον] οὐ γὰρ ὁ Πίνδαρος Αἰγινήτης. φασὶ δὲ, τὸν Δία ὑπὸ ταῖς γοναῖς τῆς Αἰγίνης πεφυτευκέναι τὸν Αἰακόν. ὁ δὲ νοῦς· ἔφυσε δὲ ὁ Ζεὺς τὸν Αἰακὸν, ὦ Ἡράκλεις, σῇ μὲν ἐμῇ πόλει βοηθὸν, σοὶ δὲ πρόθυμον ἀδελφόν. μνημονεύει δὲ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπειδὴ ὁ τοῦ νικηφόρου οἶκος ἑκατέρωθεν Ἡρακλείοις περιέχεται τιμένεσιν. ἀπίστρεψε δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἡρακλέα, ὡς τοῦ Αἰακοῦ ὑποδεδεγμένου καὶ ξενικότες. Προπρεπῶνα δὲ, ἀντὶ τοῦ, πρόθυμον. φησὶ δὲ καὶ, ὅτι ἀδελφὸς Ἡρακλέος ὁ Αἰακός.

127. Εἰ δὲ δεύεται (sic) ἀνδρὸς ἀνὴρ] εἰ Στιγγάνειν φησὶ τῇ ψυχῇ καὶ ἐπιδέεται ἀνδρὸς ἀνὴρ εἰς τὰς βιωτικὰς χρείας, τί ἂν φαῖμεν χρῆμα τούτου μεῖζον εἶναι, ἢ τοὺς φιλοῦντας εὐθὺς καὶ γειτνιᾶν; ὁ γὰρ γείτων τάχιον χρείας ἀπαιτούσης ἀπαντᾷ. Ἡσίοδος (Opp. et D. 345.)·

Γείτονες ἄζωστοι ἕκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.

ἢ οὕτως· ἐπεὶ δεῖται ἄνθρωπος ἀνθρώπου εἰς βίον, τί ἂν εἴη τούτου μεῖζον τοῦ εὑρεῖν γείτονας ἀλλήλους φιλοῦντας; Ἀρίσταρχος οὕτως· ἐπεὶ δὲ κατὰ τὰς συνουσίας καὶ γειτνιάσεις ἕτερος ἄνθρωπος ἀφ' ἑτέρου γεύσεταί τι καὶ ἀπολαύσει ἀφομοιούμενος, ὥσπερ ἡ παροιμία ἔχει·

Χωλῷ παροικεῖν, κἂν ἐνὶ σκάζειν μάθοις·

εἰπόμεν ἂν τὸν ὠφεληθέντα γείτονα ἀπὸ γείτονος ἀξιόχρεων εἶναι χάρμα. παρὸ καὶ Ἡσίοδος (Opp. et D. 346.)·

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.

Ἄλλως. ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν. εἰ δὲ κατὰ τὰς γειτνιάσεις γεύεται καὶ ἀπολαύει γείτονος γείτων δεξιοῦ τε καὶ προθύμου, τί ἂν εἴποιμεν τῷ φιληθέντι τὸν φιλήσαντα; εἶτα, ὡς κατὰ σύγκρισιν, γείτονα πάντων χρημάτων ἐπάξιον.

131. Εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι] εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅτι οἱ φιλοῦντες γείτονες μεγάλως ἀλλήλους ὠφελοῦσι, καὶ περὶ θεῶν τοῦτ' ἂν εἴη, καὶ θεὸς τοῦτ' ἂν ἀγαθὸν, γειτνιῶν ἀνθρώπῳ φιλοῦντι, ὥστε πολλὰ αὐτῷ συμβαλέσθαι. τοῦτο δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Σωγένη καὶ τὸν Ἡρακλέα. ἦν γὰρ Ἡράκλεια τεμένη ἑκατέρωθεν τῆς οἰκίας Σωγένους. μίγα οὖν ἔχει ἀγαθὸν ὁ Σωγένης, τὸ ἔχειν σε γείτονα, ὦ Ἡράκλεις, φιλοῦντα αὐτόν. οὐ γὰρ ἐνίκησεν ἄν, εἰ μὴ ἐκ τῆς ἰδίας ἐπινοίας. ὁ δὲ νοῦς· εἰ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ θεὸς παρέχει τὸ τῆς γειτνιάσεως ἀγαθὸν, σὺν σοὶ ἂν, ὦ Ἡράκλεις, ὅστις ἐδάμασας τοὺς γίγαντας, ὁ Σωγένης εὐτυχῶς βούλοιτο διαζῆν, τὴν σὴν καὶ δικαίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ θεραπεύων ψυχὴν καὶ τῶν προγόνων τὴν θείαν καὶ πλουσίαν ὀδὸν, ἀπὸ κοινοῦ, ἀμφέπων.

137. Ἐπεὶ τετραόροισιν ὥσθ' ἁρμάτων ζυγοῖς] ἐπειδὴ, φησὶν, ὥσπερ τῶν τετρώρων ἁρμάτων ὁ ῥυμὸς μεταξὺ, οὕτω καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἡρακλέους τεμένεσιν ὁ νικηφόρος ἐν μέσῳ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἔχει. ὁ δὲ νοῦς· ἐπεὶ ἐν τοῖς σοῖς τεμένεσιν, ὦ Ἡράκλεις, τὸν δόμον ἔχει μέσον· ὡς ἐπὶ ἁρμάτων ὁ ῥυμὸς μέσος ἐστὶν, οὕτως ὁ Σωγένους οἶκος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ ἀριστερᾶς καὶ δεξιᾶς, ἔχων τὰ σὰ τιμένη, μέσος ἐστὶν, ὡς ὁ ῥυμὸς ἅρματος τετρώρου.

141. Δύνασαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν] δύνασαι δὲ καὶ αὐτὸς τῶν ἀπόρων καὶ ἀμηχάνων εὕρεσιν δοῦναι· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ, διδόμεν· καὶ δύνασαι τοὺς ἄλλους θεοὺς πείσαι δοῦναι, οὓς προεῖπεν. ὁ δὲ νοῦς· δύνασαι φησὶν, ἀπαλλάξειν τὰς ἀμηχανίας καὶ τὰς ἀτυχίας τῶν ἀνθρώπων. ἀλιξίκακος γὰρ ὑπάρχεις.

144. Εἰ γάρ σφιν ἐμπεδοσθενέα] εἴθε γὰρ αὐτοῖς ἀσφαλῆ καὶ ἀδιάπταιστον ἁρμόσας τῇ τε ἥβῃ καὶ τῷ λιπαρῷ γήρᾳ αὐτῶν παραπλέξαις. Ἄλλως. εἴθε γὰρ αὐτῷ ἐμπεδοσθενῆ τοῦτον τὸν βίον ἁρμόσαις, ἐν τῇ ἀκμῇ καὶ τῷ λιπαρῷ γήρᾳ διαπλέκοις τὸν βίον εὐδαίμονα.

147. Παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν] ὡς τιμήν τινα ἐχόντων αὐτῶν, ἢ ἱερωσύνην, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον παρὰ τοῖς Αἰγινήταις. ἔχοιεν οὖν τοῦτο τὸ γέρας, φησὶν, οἱ παῖδες τῶν παίδων, ὅπερ νῦν ἔχουσι, καὶ ὅπισθεν αὐτὸ ἄρειον.

150. Τὸ δὲ ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ] οὐκ ἀτρόπως, φησὶν, οὐδ' ἀπεικότως, εἰς μνήμην ἐληλυθέναι Νεοπτολέμου. ὁ μὲν οὖν Καλλίστρατος ἐπέφησε, τὸν Σωγένη γείτονα εἶναι τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ὁ Νεοπτόλεμος δὲ γειτνιᾷ τῷ θεῷ τῷ ἐν Δελφοῖς. κατὰ τοῦτο, φησὶν, εἰκείως μεμνῆσθαι τοῦ Νεοπτολέμου, διὰ τὴν ἀμφοτέρων γειτνίασιν. ὁ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μεμφθεὶς ὑπὸ Αἰγινητῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιᾶσιν εἰπεῖν, τὸν Νεοπτόλεμον ἐπὶ ἱερουλίᾳ ἐληλυθέναι εἰς Δελφοὺς, νῦν ὥσπερ ἀπολογεῖται εἰπὼν, ὅτι οὐχ ἱερουλῶν ἐτελεύτησεν, ἀλλ' ὑπὲρ κρεῶν φιλοτιμηθεὶς ἀνηρέθη. διὸ καὶ ἐποίσει.

152. Ταῦτα δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν, ἀπορία τελέθει] οἷον, ἀπολελδύνημαι ἱκανῶς περὶ τοῦ Νεοπτολέμου. τί οὖν ἔτι μέλλω τὰ αὐτὰ ἀναπολεῖν; ἀπορεῖν γάρ ἐστι λόγων, τὸ ἀναπολεῖν τὰ αὐτὰ ὥσπερ παρὰ νηπίοις τοῖς τέκνοις. τὸ δὲ, ἑλκύσαι, ἀντὶ τοῦ ἐνυβρίσαι φησίν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυνῶν τῶν ἑλκόντων τὰ σώματα. ὁ δὲ νοῦς· διορίζεται, φησὶ, καὶ πέποιθεν ἑαυτῇ ἡ ἐμὴ ψυχὴ, μηδέποτε τῷ Νεοπτολέμῳ ἐνυβρίσαι.

155. Ἅτε μαψυλάκας Διὸς Κόρινθος] μαψυλάκας, ὁ μάτην φλυαρηθείς. Διὸς Κόρινθος δὲ παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων. ἡ δὲ παροιμία ἐντεῦθεν ἔρρει. Ἀλήτης ἐλθὼν περὶ τῆς ἐν Κορίνθῳ βασιλείας προσῆλθε τῷ μαντείῳ τῷ ἐν Δωδώνῃ, ὅ ἐστι τοῦ Διὸς, καὶ ἔχρησεν αὐτῷ τότε κρατήσειν, ὅτι τις δῷ βῶλον γῆς· ἐπιθέσθαι δὲ ἡμέρᾳ πολυστεφάνῳ. ἐλθὼν οὖν ἐν Κορίνθῳ ᾔτει τινὰ ἀγροῖκον ἄρτον ὁ Ἀλήτης. ὁ δὲ λαβὼν βῶλον ἔδωκεν. ἐτελεῖτο δὲ καὶ θυσία τοῖς νεκροῖς ἐν Κορίνθῳ, δι' ἣν τῆς πόλεως ἐν μνήμασιν οὔσης ἐπέρχεται ὁ Ἀλήτης, καὶ εὗρε Κρέοντος θυγατέρας περὶ συνθήκας γενομένας, ἔφησέ τε, ἐὰν κρατήσῃ, ἕξειν τὴν νεωτέραν αὐτῶν πρὸς γάμον. καὶ πείθεται ἡ κόρη, καὶ προδίδωσι τὴν πόλιν, τὰς πύλας ἀνοίξασα, καὶ κρατεῖ ὁ Ἀλήτης, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Διὸς Κόρινθον, ἐπειδὴ διὰ τῆς μαντείας τοῦ Διὸς ἡ ἀρχὴ εἰς αὐτὸν, ἦλθε. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων ὁ Διὸς Κόρινθος, ὅταν δυσεξελίκτως ἀναπολῶσι τὰ αὐτὰ πολλάκις. ἐγὼ οὖν, φησὶν, οὐκ εἰμὶ Διὸς Κόρινθος. δοκεῖ οὖν ἀπὸ τοιούτου τινὸς εἰρῆσθαι ἡ παροιμία. Μεγαρέας φασὶ Κορινθίων ἀποίκους, καὶ πολλὰ τοῖς Κορινθίοις κατ' ἰσχὺν τῆς πόλεως ὑπείκειν· ἄλλα τε γὰρ πλείονα τοὺς Κορινθίους προστάσσειν, καὶ τῶν Βακχιαδῶν εἴ τις τελευτήσει, (διώκουν δὲ αὐτοὶ τὴν πόλιν,) ἔδει Μεγαρέων ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἐλθόντας εἰς Κόρινθον, συγκηδεύειν τὸν νεκρὸν τῶν Βακχιαδῶν. ὡς δὲ ὕβρεως οὐδὲν ἀπέλειπον οἱ Κορίνθιοι, τὰ δὲ τῶν Μεγαρέων ἔῤῥωτο, καὶ πρὸς ἐλπίσι τοῦ μηδὲν παθεῖν ἀποστάντας αὐτοὺς ἀλλ' ἀφεῖναι, (?) πέμπουσι θῆτα

πρέσβεις οἱ Κορίνθιοι κατηγορήσοντας τῶν Μεγαρέων, οἳ προσελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄλλα τε πολλὰ διεξῆλθον, καὶ τέλος, δικαίως στενάξει ὁ Διὸς Κόρινθος, εἰ μὴ λήψοιτο δίκην παρ' αὐτῶν. ἐφ' οἷς παροξυνθέντες οἱ Μεγαρεῖς τοὺς πρέσβεις λίθοις ἔβαλον· καὶ μετὰ μικρὸν, ἐπιβουσάντων * τινῶν τοῖς Κορινθίοις καὶ μάχης γενομένης, νικήσαντες, φυγῇ τῶν Κορινθίων ἀποφυγόντων, ἐφαστόμενοι, κτείνοντες ἅμα παίειν τὸν Διὸς Κόρινθον ἐκέλευον. ὅθεν, φησὶν ὁ Δήμων, ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἄγαν σεμνυνομένων καὶ δεινῶς ἀπαλλαττόντων τὴν παροιμίαν ταύτην στάχθαι. (Hemst. Plut. p. 552.)

* L. ἐπιβουλησάντων.

CARMEN VIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ὀγδόου τῶν Νεμέων εἴδους.

Τῆς ὀγδόης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἐννέα. Τὸ ἀ ἥμισυ ἔπους καταληκτικόν. Τὸ β' ἰαμβέλεγος. Τὸ γ' Στησιχόρειον. Τὸ δ' ἐγκωμιολογικόν, μιᾷ πλεονάζον ἐν ἀρχῇ τοῦ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ· ἢ χοριαμβικὸν τρίμετρον, ταῖς ἐναντίαις κατακλειόμενον. Τὸ ε ἰαμβέλεγος, λειπούσης τῆς ἀρχῆς. Τὸ ϛ' λογαοιδικὸν Ἀρχεβούλειον, ἢ ἐπιωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, ἄτακτον διὰ τὸν σπονδεῖον. Τὸ ζ' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ἡ Εὐριπίδειον. Τὸ θ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἑνδεκα. Τὸ ἀ προσοδιακὸν ἀπ' Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος. Τὸ β' Εὐριπίδειον. Τὸ γ' ἰαμβέλεγος λείπων τῇ ἀρχῇ. Τὸ δ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ταῖς ἐναντίαις κατακλεισθὲν, ἄτακτον, Ἀλκμαϊκῷ (?) ζήλῳ. Τὸ ε χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' ὅμοιον τῷ γ' τῆς ἐπῳδῆς. Τὸ ἡ μικτὸν ἐκ τροχαίου πενθημιμεροῦς καὶ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς. Τὸ θ' ἰαμβέλεγος, ἐπιτιθεμένου τοῦ τέλους. Τὸ ι τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ· Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδασάμην.

Δεινίᾳ (sic), υἱῷ Μέγα, σταδιεῖ.] ἔνιοί φασι σταδιεῖς αὐτόν τε τὸν Δεινίαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τοῦτο βλέποντα τὸν Πίνδαρον (v. 26.), Δείνιδος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς, εἰπεῖν. παρέχει δὲ, φησὶν ὁ Δίδυμος, τοῦτο ἀπορίαν, τὸ μηδένα [ἕτερον] αὐτῶν ἐν ταῖς Νεμεακαῖς νίκαις ἀναγεγράφθαι.

1. Ὥρα ὠότνια, κάρυξ Ἀφροδίτας] συντάττει τὸ προοίμιον ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ τῆς ὥρας ἄνθος τοῦ νικηφόρου, εἶτα ἐπικωμιαστικῶς τῶν πατρίων ἐφάπτεται, λέγων τὴν Αἴγιναν δι' ὡραῖσματος ὑπὸ Διὸς ἀνηρπάσθαι. ὁ δὲ νοῦς· ὦ ἀκμὴ ἐντιμοτάτη, ἄγγελε τῶν Ἀφροδισίων καὶ θαυμαστῶν φιλιῶν, ἥτις τοῖς τε τῶν παρθένων βλεφάροις καὶ τοῖς παιδικοῖς ἐπικαθιζομένη, πραέσιν ἔρωσι ταῖς τῆς ἀνάγκης χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δὲ φαύλοις πόθοις. πραέσι δὲ, φησὶ, ταῖς τῆς Ἀνάγκης (sic) χερσὶν, ὅτι ἐξ ἀνάγκης ἡμῖν οἱ ἔρωτες παραγίνονται. ἑτέραις δὲ, προσδεκτέον χερσὶν, οἷον, τὸν δὲ μὴ πραείαις, ἀλλὰ σκληραῖς. πρὸς ἀμφότερα δὲ τὰ μέρη, τοῖς τῶν παρθένων καὶ παίδων, τουτέστι, τοῖς παιδικοῖς, τὸ βλεφάροις ἀκουστέον, ἵν' ᾖ τὸ τῆς ἑρμηνείας κατάλληλον.

6. Ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ] ἀγαπητὸν δέ ἐστι καὶ εὔτακτον, τῆς εὐκαιρίας καὶ τοῦ δέοντος καιροῦ μὴ ἀποσφαλέντα πρὸς ἕκαστον ἔργον, τῶν βελτιόνων ἐρώτων ἐπιθυμεῖν δύνασθαι καὶ ἐπικρατεῖν, τῶν δὲ φαύλων ἀπέχεσθαι. τοιούτων οὖν ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι, φησὶ, καλόν ἐστιν, οἷοι ἦσαν ἐπὶ Διός τε καὶ Αἰγίνης. ἔστι δὲ καὶ θαυμαστικῶς ἐκλαβεῖν τὸ, οἷοι, ὁποῖοι ἀγαθοὶ ἔρωτες. πιθανῶς δὲ τοιμένας δῶρων Ἀφροδίτης τοὺς ἔρωτάς φησιν. ὡς γὰρ ὁ ποιμὴν νέμει τὴν ἀγέλην, οὕτω καὶ ὁ ἔρως τὰς συνουσίας. οἱ οὖν Διὸς καὶ Αἰγίνης περιεπόλησαν ἔρωτες τὸ λέκτρον. ὁ γὰρ Ζεὺς οὐ μόνον δι' ἐπιθυμίαν ἐμίγη τῇ Αἰγίνῃ, ἀλλ' ἵνα καὶ σπερμήνῃ τοὺς ἀρίστους ἐξ αὐτῆς, Αἰακὸν, Πηλέα, Ἀχιλλέα, Νεοπτόλεμον. οὗτοι οὖν οἱ ἔρωτες ἄριστοι, οἱ μὴ μόνον ὀρεγόμενοι τῆς ἀπολαύσεως καὶ τῆς ὥρας αὐτῆς, ἀλλ' ἀποτελεσμάτων ἀξιολόγων καὶ ἔργων ἐπιφανῶν τελεσιουργοί.

12. Ἔλασσε δ' υἱὸς Οἰνώνας] τὸ ἔλασσεν ἀντὶ τοῦ ὤφθη φησίν. ἀπὸ δὲ τῆς νήσου καὶ τὴν ἡρωΐδα ὠνόμασεν. υἱὸς γὰρ τῆς Οἰνώνης, τῆς Αἰγίνης, ὁ Αἰακός.

13. Χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος βασιλεύς] τουτέστιν ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσει. Ὅμηρος (Iliad. γ. 179.)·

Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής.

14. Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν] πλεῖστα δὲ, φησὶ, πολλοὶ ἠξίουν θεάσασθαι τὸν Αἰακὸν, περιηχούμενοι τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐδοξίᾳ. καὶ γὰρ [τὰ ἀναθήματα] τῶν ἡρώων οὐχ οἱ τυχόντες, ἀλλ' οἱ ἄκροι τῶν περιοικούντων ἀμαχητὶ πείθεσθαι αὐτῷ ἤθελον, καὶ χωρὶς τοῦ κρατηθῆναι μάχῃ. οὕτω διέπρεπε, φησὶν, ὥστε τοὺς παροικοῦντας ἑκουσίως πείθεσθαι ταῖς ἀξίαις, τουτέστι, ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ.

19. Οἵ τε κρανααῖς ἐν Ἀθάναισιν ἅρμοζον στρατὸν] οἵτινες, φησὶ, διώκουν τὰς Ἀθήνας, ἢ εἰς συμφωνίαν ἦγον τὸ πλῆθος. ταῦτα δὲ ἀνάγεται εἰς ἐκεῖνα. ὅτι αὐχμὸς κατέσχε τὴν Ἑλλάδα, καὶ εὐξαμένου τοῦ Αἰακοῦ ὄμβρος ἐγεγόνει. ὁ δὲ νοῦς· καὶ οἱ ἐν ταῖς τραχείαις Ἀθήναις ἥρμοζον καὶ παρεσκεύαζον, καὶ ἦτοι συμμαχοῦντες αὐτῷ παρεῖχον δύναμιν, ἢ ὑπὸ τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν ὄντες, ὁμοίως παρεσκεύαζεν αὐτῷ, ἀπὸ κοινοῦ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι.

24. Ὑπὲρ τῶνδε ἅπτομαι φέρων Λυδίαν μίτραν] ἀλληγορικῶς τὸν ποικίλον ὕμνον οὕτω φησίν· ὅτι ἐντεχνεῖς οἱ Λύδιοι περὶ τὴν μουσικήν. τὸ γὰρ Λύδιον μέλος ποικίλον. Ἄλλως. οὕτως εἶπε τὸ ποίημα αὐτοῦ ὡς Λυδίῳ ἁρμονίᾳ γεγραμμένον.

26. Δεινίδος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς] τοῦ Δεινίου, ἤτοι τοῦ Δεινίου. Μέγας ὁ τοῦ Δεινίου πατὴρ, φησί. δισσῶν δὲ σταδίων, ὅτι διαυλοδρόμος. Νέμεον δὲ ἄγαλμα, τὸ γεγραμμένον εἰς Νεμεακὴν νίκην ποίημα.

28. Σὺν θεῷ γὰρ φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι πάρμονώτερος] ὁ γὰρ γνώμῃ θεοῦ, φησὶν, ὄλβος τοῖς ἀνθρώποις ἐμφυτευθεὶς καὶ δοθεὶς μονιμώτερός ἐστιν.

ἔστις ἔλβος ἐπλούτισε καὶ εὐδαίμονα πεποίηκε τῷ πλούτῳ τὸν Κινύραν ἐν Κύπρῳ τῇ νήσῳ. τούτου καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Iliad. λ. 20.)· "Τόν ποτε οἱ Κινύρας δῶκε ξεινήϊον εἶναι."

32. Ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις] ἐπειδὴ τοῦ Κινύρου ἐν ὑποδείγματι τῶν διὰ θεὸν τὸν πλοῦτον ὀνησιφόρων ποιουμένου *, ἐπιλαμβάνεται ἑαυτοῦ ὁ Πίνδαρος, ἵνα μὴ παρεκβῇ, πλείονα εἰς τὸν περὶ Κινύρα λόγον μεταφέρων ἀπὸ τῶν παντάθλων, φησὶν, ἵσταμαι πρὶν παλαῖσαι, εἰ τύχοι, τὸ πνεῦμα συλλεγόμενος. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ, παύομαι. πάλιν δὲ ἐπιχειρεῖν τοῖς τῶν Αἰγινητῶν πατρίοις μέλλων, καὶ ἀγῶνα τὴν ἐπιχείρησιν γινώσκων, ἀναπνεῖν βούλεται, καὶ ὥσπερ ἐκ διαλείμματος πάλιν ἀγωνίζεσθαι, ὃν τρόπον οἱ τὰ πένταθλα καρτεροῦντες καὶ κατορθοῦντες. Ἄλλως. οἱ μεγάλα φωνεῖν θέλοντες, οἷον τραγῳδοί, πρανανπνέουσιν ἐπὶ πολὺ, ἵν', ὅταν ἀναφωνήσωσιν, ἐξαρκέσῃ ἐπιπλέον ἡ φωνή. πολλαὶ οὖν, φησὶ, περὶ τοῦ Κινύρου κατασκέδληνται ἱστορίαι καὶ διάφοροι, διὸ ἀναπνέω πρὶν εἰπεῖν. πολλὰ γάρ μοι περὶ τῶν Αἰακιδῶν λέγεται· ἡ πολλή μοί ἐστι μελέτη καὶ φροντὶς ὑπὲρ τῶν εἰς Αἰακίδας ἐγκωμίων.

34. Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεναι βασάνῳ εἰς ἔλεγχον] ἐμὲ δὲ νῦν, φησὶ, καινολογῆσαι περὶ τοῦ Κινύρου, παρώσαντα τὰ κοινῶς ἱστορούμενα, κινδυνῶδές ἐστιν. ἐὰν γάρ τι καινουργῶ, ἀπιστηθήσομαι. ἢ οὕτω· νεώτερα δ' ἐγκώμια ἐξευρόντα καὶ ἐπινοήσαντα τῇ τῶν ἀκροατῶν κρίσει δοῦναι πρὸς διάκρισιν καὶ δοκιμασίαν, ἐπικίνδυνον. βασάνῳ δὲ, ἤτοι διαβολῇ, κρίσει. βασανίζοντες γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τὰ λεγόμενα, κρίσιν διδόασιν.

36. Ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσι] τοῦτο πρὸς τοὺς ἀντιτέχνους· τοῖς φθονεροῖς οἱ λόγοι εἰς διαβολὴν τῶν κατηγορουμένων, ὄψον εἰσὶν, ἤτοι προσόψημα, τουτέστιν, οὐχ ἑτέρῳ χρῶνται προσοψήματι οἱ φθονεροὶ, ἢ τοῖς εἰς διαβολὴν λόγοις.

37. Ἄπτεται δ' ἐσλῶν αἰεὶ] ἀπὸ τῶν φθονούντων ἐπὶ τὸν φθόνον μετήγαγε τὸν λόγον· οὐ τῶν τυχόντων, φησὶν, ἅπτεται ὁ φθόνος, ἀλλὰ τῶν μειζόνων. οὐδεὶς γὰρ Θερσίτῃ φθονεῖ, ἀλλ' Ἀγαμέμνονι. χείροσιν οὖν οὐκ ἐρίζει· ὁ γὰρ φθόνος εἰς καλὰ βαίνει. Τὸ, ἀμφικυλίσας φασγάνῳ, (40.) ἀντὶ τοῦ, ξίφει περικυλίσας. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος ἀπὸ τῆς καταπτώσεως τῆς κατὰ ἀναίρεσίν φησιν.

41. Ἥτιν' ἄγλωσσον μὲν] ἄγλωσσον δή τινα καὶ ἄλλον †, ἤτορ δὲ ἄλκιμον, καὶ ἀνδρεῖον, ἐν λυγρῇ γήρει κατέχει λήθη καὶ θάνατος, τουτέστι, καὶ ἕτερός τις τῶν ἀλαλωτέρων φθονηθεὶς ἀδίκως ἐτελεύτησεν, ἐν οἷς καὶ ὁ Αἴας. Ἄλλως. τοῦτο δὲ ὡς πρὸς τὸν Αἴαντα. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι φιλονεικίας οὔσης καὶ ἔριδος, τὸν ἀνδρεῖον τὸ σῶμα, ἀσθενῆ δὲ τὴν ἀπόκρισιν, λήθη κατέσχεν. ὁ δὲ νοῦς· ναὶ δὴ, τὸν μὴ τῷ λόγῳ μὲν ἱκανὸν, ἀνδρεῖον δὲ σῶμα μόνον ἔχοντα, μεγάλη λήθη ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μάχῃ καὶ στάσει κατέχει. καταπαλαίονται γὰρ τῷ λόγῳ καὶ οἱ πάνυ ἀνδρεῖοι καὶ βαρύσωμοι ὑπὸ φρονίμων. τὸν γὰρ ἐν τῷ λέγειν μὴ δεινὸν, μηδὲ σοφιστὴν τῷ λόγῳ ὁ τοιοῦτος ὑπερβάλλει. αἰόλῳ δὲ ψεύδει τῷ ποικίλῳ φησὶ καὶ πιθανῷ· μέγιστον γάρ ἐστι τῷ ποικίλῳ δόλῳ γέρας, φησὶ, διὰ τὸ τοῦ λόγου πιθανὸν, ὅτι ὁ πιθανὸς λόγος καὶ τὴν ἀλήθειαν οἵδε πολλάκις ὑποκλέπτειν. Ἄλλως. μέγιστον νέμεται γέρας τῷ ποικίλῳ ψεύδει. οἱ γὰρ ποικίλως ψευδόμενοι ἀποδοχῆς τυγχάνουσι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. τούτου δὲ ἀπόδειξιν ἐπιφέρει τὰ ἑφεξῆς.

44. Κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσεῖ] κρυφίαισιν, ἤτοι ταῖς ἀδίκοις, ἢ ταῖς κρύφα φερομέναις ψήφοις· οὕτω γὰρ φέρονται. Ὀδυσσέα γοῦν βασκήναντα τῷ Αἴαντι οἱ Ἀχαιοὶ κρυφίας ἐνεγκόντες ψήφους περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων ἐθεράπευσαν οὐκ ὀρθῶς. ἔδει γὰρ Αἴαντα νικῆσαι.

48. Ἡ μὰν ἀνόμοιά γε] οὐχ ὅμοια, φησὶ, τραύματα ἔλαβον ὅ τε Αἴας καὶ

* deest ὑπεμνήσατο. † Leg. ἄλαλον.

'Οδυσσεὺς, τουτέστιν, οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον οὐδὲ ἐξίσου τοῖς Τρωσὶν ἀπολέμησαν, ἀλλ ὁ μὲν 'Οδυσσεὺς δειλὸς ἦν, ὁ δὲ Αἴας ὠθεῖτο εἰς τοὺς πολεμίους. Θερμὰ δὲ ἕλκη τὰ φλεγμαίνοντά φησι. πολεμιζόμενοι δὲ, ἀντὶ τοῦ πολεμίζοντες, ἐνεργητικοῦ, καὶ διακονοῦντες. ὁ δὲ 'Αρίσταρχος οὕτως· ἀνόμοια πλήγματα τοῖς πολεμίοις ὅ τε 'Οδυσσεὺς καὶ ὁ Αἴας ὑπὸ ἀλιξιμβρότου λόγχης κινούμενοι. τῇ δὲ Αἴαντος ἀνδρείᾳ καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ (Od. σ. 309. 10.)·

— ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι.

54. Ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν] πάρφασις, παραλογισμὸς καὶ παράπεισις, ἢ ἀπάτη. ἐν ἔθει δὲ προήγαγε τὸν λόγον. ἄρα, φησὶ, καὶ τότε ἦν ἡ ἐχθρὰ ἀπάτη, ἡ ἀπατητικῶν λόγων σύμφυτος καὶ δολοφραδὴς, καὶ ὄνειδος οὖσα κακοποιόν. Ἄλλως. ταῦτα, φησὶ, δυσανασχετῶν ἐπὶ τῷ ἀδίκως ἀναιρεθῆναι τὸν Αἴαντα διὰ τὰ ψεύδη τοῦ 'Οδυσσέως. διὸ καί φησιν· ἦν ἄρα τις καὶ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ἀπάτη, οὐ μόνον παρ' ἡμῖν.

58. Τῶν δὲ ἀφάντων κῦδος συντείνει (sic) σαθρὸν] ἀφάντων, ἀντὶ τοῦ ἀφανῶν, εὐτελῶν. Τὸ δὲ ἀντείνει, ἀντὶ τοῦ ἀνατείνει, ἐπαίρει, σαθρὸν, πρὸς ὀλίγον. ὁ δὲ νοῦς· τῶν δὲ ἀδόξων τὸ κῦδος μεγαλύνει καὶ ὑψοῖ σαθρὸν αὐτῶν τὸ κλέος. οἰκόβιος γὰρ ἡ τῶν ἀδίκων δόξα καὶ εὐκάταντος.

59. Εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ] ὦ Ζεῦ, μὴ γένοιτό μοι τὸ ἦθος τοιοῦτον, ἀλλὰ τὰς τοῦ βίου μοι κελεύθους καὶ ὁδοὺς ἀπλανεῖς φύλαξον, τουτέστιν, ἁπλᾶς καὶ ἀκακοήθεις ἀνύσιμι· ὅπως μὴ τελευτήσας τοῖς παισί μου κακὴν καταλείψω φήμην, τουτέστιν, ἵνα μὴ δυσφημηθῶσιν οἱ ἐμοὶ παῖδες, ἄδικά μου πράξαντος.

63. Χρυσὸν δ' εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι ἀπέραντον] ἕτεροι μὲν οὖν χρυσὸν πολὺν εὔχονται, κτήσασθαι δηλονότι, ἄλλοι δὲ γῆν πολλὴν πρὸς γεωργίαν· ἐγὼ δὲ εὔχομαι τοῖς πολίταις ἀρέσαι καὶ πεθνάναι, ἐπαινῶν μὲν τὰ ἄξια τοῦ ἐπαινεῖσθαι, ψόγου δὲ καὶ μέμψιν τοῖς ἀδίκοις ἐμβάλλων.

68. Αὔξεται δ' ἀρετὰ χλωραῖς ἐέρσαις] ἀντὶ τοῦ, ταῖς χλωροποιοῖς δρόσοις· αὔξεται γὰρ τῶν φυτῶν αὐξητικαί. τὸ δὲ ἑξῆς· αὔξεται δὲ ἀρετὰ, ἐν σοφοῖς τε καὶ δικαίοις τῶν ἀνδρῶν ἀρθεῖσα, ὡς ὅτε δένδρον χλωραῖς ἐέρσαις πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα. ὁ δὲ νοῦς· αὔξεται δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνδρῶν ὑψωθεῖσα τοῖς σοφοῖς καὶ δικαίοις λόγοις τῶν ποιητῶν, ὥσπερ καὶ φυτὸν ἐπαίρεται πρὸς αἰθέρα καὶ αὔξεται ταῖς χλωροποιοῖς δρόσοις. ἢ οὕτως· ὥσπερ δένδρον ὕδατι ποτιζόμενον εἰς ὕψος αὔξεται. ἢ οὕτως· ἡ ἀρετὴ τῶν δικαίων ἐπιτυγχάνουσα ὑψοῦται. τὸ δὲ ἑξῆς· ὡς δένδρον αἴσσει πρὸς αἰθέρα ὑγραῖς ἐέρσαις, οὕτω καὶ ἡ ἀρετὴ σοφοῖς ἀνδράσι καὶ δικαίοις αὔξεται ἀερθεῖσα.

71. Χρεῖαι δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν] καὶ πᾶσαι χρεῖαι τῶν προσφιλῶν ἀνδρῶν, φησίν· οἱονεί· καὶ πρᾶξις πᾶσα ἀνδρῶν προσφιλῶν καὶ δικαίων αὐξάνεται τοῖς ὕμνοις, ἐξέχως δὲ τὰ περὶ πόνους κατορθώματα. Ἄλλως. κατὰ πολλά τις χρείαν ἔχει, φησὶ, τῶν φίλων ἀνδρῶν. οὐ διὰ παντὸς δὲ τῶν αὐτῶν εἰσὶν αἱ χρεῖαι, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλου, πῇ μὲν ἐν τοῖς πόνοις καὶ ἔργοις, πῇ δὲ καὶ τέρπεται ὁρῶν τις τὸν φίλον· νῦν δὲ δηλαδὴ τοῦ Πινδάρου χρεία, ἵνα ὑμνήσῃ τὸν νικηφόρον.

73. Μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασιν] ἐπιζητεῖ δὲ καὶ ἡ τῶν ὀμμάτων τέρψις τὸ πιστὸν, ὥστε θέσθαι ἐν ὄμμασι, τουτέστι, θεωρῆσαι. καὶ ἡμεῖς δὲ φιλοῦντες ὑμᾶς κατὰ ἀλήθειαν, θεωροῦντες τερπόμεθα. Εὐριπίδης (Ion. 732.)·

Εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς (ἐμ)βλέπειν γλυκύ.

75. Ὦ Μέγα] ὡς τεθνηκότος τοῦ Μέγα οὕτω φησίν· ἐμοὶ δὲ ἀδύνατον, ὦ Μέγα, τεθνηκότος σου τὴν ψυχὴν ὑπὸ ὄψιν καὶ πίστιν ἀγαγεῖν.

77. Κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος] τουτέστιν, ἐὰν ἐλπίσω τὰ ἀδύνατα, κενὸς ἔσομαι. ἢ οὕτω· τῶν δὲ ματαίων ἐλπίδων ἀσθενὴς καὶ ἀβέβαιος ἡ ἔκβασις.

79. Σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε] Χαριαδῶν φυλὴ, ἀφ' ἧς ὁ νικηφόρος. τὸ δὲ ἑξῆς· τῇ δὲ σῇ πατρίδι καὶ τοῖς Χαριάδαις ἀναστηρίξαι καὶ ὑπερεῖσαι εὔτονον μουσικὴν στήλην βούλομαι, ἕνεκα τῶν δυνατῶν σου ποδῶν καὶ νικηφόρων. δρόμῳ γὰρ ἐνίκησαν. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· τὸ μὲν ἀναστῆσαι τὸν τεθνεῶτα, φησὶν, ἀδύνατόν μοί ἐστι. τῇ δὲ πατρίδι καὶ τῇ φυλῇ, ἥ ἐστι Χαριάδαι, ὑπερεῖσαι λίθον μουσαῖον, τουτέστι στήλην ἀπὸ Μουσῶν, ἥγουν τὸν ὕμνον, δυνατός εἰμι, ἐφ' οὗ ἡδρασμένοι ἔσονται ἔνδοξοι. λάϐρον δὲ τὸν λίθον τῶν Μουσῶν ἀλληγορικῶς τὴν ἀπὸ τῶν λόγων εὔτονον στήλην φησί. λάϐρον δὲ, διὰ τὸ ῥεύματι χρῆσθαι τοὺς ποιητάς.

82. Χαίρω δὲ πρόσφορον] χαίρω, ὅταν ᾖ, φησὶ, τὰ πεπραγμένα πρόσφορα τῷ λόγῳ. χαίρει δὲ περὶ τῶν διὰ τοῦ ὕμνου κόπων. ποιητὴς δέ τις τοῖς ὕμνοις ἀνώδυνον τίθησι τὸν πόνον τῷ νικηφόρῳ. Ἄλλως. ταῖς ἐπῳδαῖς, φησὶν, ἀνώδυνόν τις ἔθηκε τὸν κάματον. ἐδόκουν γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ταῖς ἐπῳδαῖς ἰᾶσιν καὶ θεραπείαν εὑρίσκειν. Ὅμηρος (Odyss. τ. 457.)· "Ἐπαοιδοὶ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον." πρὸς τί δὲ τοῦτο εἶπεν; ὅτι, ὡς ἐπαοιδῇ τὶς χρησάμενος κουφίζει τὸν κάματον, οὕτω καὶ ἐγὼ ὡς ἐπῳδῇ χρησάμενος τῷ ὕμνῳ κουφίσω τὴν κακοπάθειαν τοῦ ἡλικότος.

85. Ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος δὴ πάλαι] τουτέστι, τὰ ἐγκώμια ἐγράφετο καὶ πάλαι, πρὶν καὶ τοὺς Ἀργείους ἐπιστρατεῦσαι ταῖς Θήϐαις, τουτέστι, πρὶν τὰ Νέμεια τεθῆναι, ἦν ἐγκώμια. στρατευσάντων γὰρ τῶν περὶ Ἄδραστον ἐπὶ Θήϐας, ὁ Ἀρχέμορος ὑπὸ τοῦ δράκοντος διεφθάρη, οἱ δὲ ἐπ' αὐτῷ τοῦ μόρου ἄρξαντι τὰ Νέμεια ἔθηκαν.

CARMEN IX.

Περὶ τῶν κώλων τοῦ ἐννάτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Η ΕΝΝΑΤΗ ᾠδὴ μονοστροφική ἐστι κατὰ δυωδεκάδας διηρημένη. Τὸ ά δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' τὸ αὐτό. Τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ έ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ' ἐγκωμιολογικὸν μετατιθείσης τῆς πρώτης ἐπὶ τὴν ἐσχάτην. Τὸ ή ἰαμβέλεγος, μετατιθεμένης τῆς τελευταίας ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Τὸ θ' πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ί δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ιά τὸ αὐτό. Τὸ ιβ' πενθημιμερὲς ἰαμβικόν.

Χρομίῳ Αἰτναίῳ.] Ὁ Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἱέρωνος, κατασταθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τῆς Αἴτνης ἐπίτροπος· ὅθεν καὶ Αἰτναῖος ἐκηρύχθη. αὗται δὲ αἱ ᾠδαὶ οὐκέτι Νεμεονίκαις εἰσὶ γεγραμμέναι. διὸ κεχωρισμέναι φέρονται.

1. Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος] ἀπὸ τοῦ χοροῦ ὁ λόγος. ἔνιοι δὲ, κωμάσομεν εἰς τὴν Αἴτνην, φασίν.

2. Σικυωνόθεν Μοῖσαι] περὶ τῶν ἐν Σικυῶνι Πυθίων ὁ Ἀλικαρνασεὺς οὕτω γράφει· φησὶ δὲ, ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Κρισαίων κατὰ θάλασσαν ῥαδίως τὰ ἐπιτήδεια πορίζομένων, καὶ διὰ τοῦτο μακρᾶς γενομένης τῆς πολιορκίας, Κλεισθένην τὸν Σικυώνιον, ναυτικὸν ἰδίᾳ παρασκευάσαντα, κωλῦσαι τὴν σιτοπομπίαν αὐτῶν, καὶ διὰ ταύτην τὴν εὐεργεσίαν τὸ τρίτον τῶν λαφύρων ἔδοσαν τῷ Κλεισθένει, καὶ Σικυωνίαν, ἀφ' οὗ καὶ Σικυώνιοι τὰ Πύθια πρῶτον παρ' ἑαυτοῖς ἔθεσαν.

3. Τὰν νεοκτίσταν] νεόκτιστον δὲ ταύτην φησὶν, ἐπειδὴ ἦν ὁ Ἱέρων νεωστὶ αὐτὴν ἀνακτίσας, πρότερον Κατάνην καλουμένην. Ξείνων δὲ θῦραι, αἱ τῆς φιλοξενίας. Τὸ δὲ νενίκανται, ἀντὶ τοῦ ἥττηνται. παντὶ οὖν εἴκουσαι ξένῳ, καὶ οὐδένα ὑπιλαύνουσαι, νικῶνται τῇ φιλοξενίᾳ τοῦ νικηφόρου. ἦ, νίκας ἔχουσιν. ἐν οἵῳ τρόπῳ ἐστεφανῶσθαι τόνδε, ἀντὶ τοῦ, στέφανον ἔχειν. τὴν δὲ ὅλην Αἴτνην εἰπὼν ἐπήνεγκε Χρομίου δῶμα, ὥστε ὅμοιον εἶναι τῷ (Odyss. θ. 362. 3.)·

Ἡ δ' ἐς Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἐς Πάφον.

ὁ δὲ νοῦς οὕτω· χορεύσωμεν, ὦ Μοῦσαι, καὶ ὑμνήσωμεν ἐκ Σικυῶνος ἥκοντες, καὶ περὶ * τοῦ ἐκεῖσε Ἀπόλλωνος εἰς τὴν καλλίστην Αἴτνην, ἐν ᾗ πᾶσιν ἀνεῳγυῖαι θύραι τοῦ Χρομίου τῆς οἰκίας ἥττηνται ὑπὸ τῶν ξένων, ἔνθα πᾶσι ξένοις ὁ πλούσιος οἶκος ἀνέῳκται ὑπὸ φιλοξενίας ἡττηθείς. ἄγε δὴ οὖν, ὦ Μοῦσαι, διανύσατε καὶ πράσσετε τοὺς ἡδυτάτους διὰ λόγων ὕμνους. τὸ γὰρ τοὺς λοιποὺς κρατοῦν καὶ νικῶν ἅρμα ἐλαύνων ὁ Χρόμιος τῇ τε Λατοῖ καὶ τοῖς δυσὶν αὐτῆς παισὶ τὸ θαυμάζεσθαι δίδωσιν, οὗσιν αὐτοῖς τῆς ὑψηλοτάτης Πυθῶνος καὶ ὁμοκλήροις καὶ ἴσοις ἐπισκόποις.

3. Τὸ κρατήσιππον γὰρ] κρατήσιππον ἤτοι τὸ συνέχον ἐν τάξει τοὺς ἵππους, ἢ κρατοῦν καὶ νικῶν τοὺς ἐναντίους.

13. Ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι] ἔστι γάρ τις παλαιὰ παραίνεσις καὶ παρὰ ἀνθρώποις ᾠδομένη, ὡς οὐ δεῖ τὸ ὑπό τινος κατεργαζόμενον καλὸν σιγῇ παραδιδόναι, ὥστε εἰς γῆν κατενεχθῆναι, καὶ ἄδοξον διὰ τῆς σιωπῆς γενέσθαι. τὸ οὖν ἐπιτελεστικὸν ἀγαθὸν οὐ δεῖ, φησί, τῇ σιγῇ παραδιδόναι, οὐδ' ἀνεπισήμαντον ἀφεῖναι.

16. Θεσπεσία δ' ἐπέων καύχας (sic) ἀοιδὰ πρόσφορος] τοῖς νενικηκόσι, φησί, πρόσφορός ἐστι καὶ ἐοικυῖα ἡ διὰ τῆς καυχήσεως ᾠδή· τίνες γὰρ ἄλλοι μέλλουσι καυχᾶσθαι ἢ οἱ νικήσαντες; Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι καύχην τὴν καύχησιν, καὶ ἄνθην, τὴν ἄνθησιν, καὶ βλάστην, τὴν βλάστησιν. ἦ, οὕτω πρόσφορωτέρα ἐστὶ τῆς καυχήσεως ἡ τῶν ἐπῶν ᾠδή· ἢ πρόσφορος καὶ ἀγαθή τις ἡ τῆς τῶν ἐπῶν καυχήσεως ᾠδή, ἡ καυχητικὴ ᾠδή. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' ὅτι πρόσφορός ἐστι καὶ ἁρμόζουσα τούτοις θαυμαστή τις λόγων ᾠδή.

18. Ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγα] ἑαυτῷ παρακελεύεται ὑμνεῖν τὸν νικηφόρον. βρομία δὲ ἡ φόρμιγξ, ἤτοι παρὰ τὸν βρόμον καὶ τὸν ἦχον τὸν τελούμενον κατὰ τὸν κιθαρισμόν, ἢ βρομίαν, τὴν συναναστρεφομένην τῷ Διονύσῳ. Ὅμηρος (Odyss. ρ. 271.)·

Φόρμιγγός θ', ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.

ὁ δὲ νοῦς· διὰ τοῦτο δὴ σὺν πᾶσιν ὀργάνοις μουσικαῖς, τοῦτο μὲν κιθάρᾳ, τοῦτο δὲ αὐλῷ, ὁρμήσωμεν ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἱππικῶν ἄθλων, ἐπὶ τὸ ἐξαίρετον, τουτέστι, τὴν νίκην.

20. Ἄτε] ἄτινα τὰ Πύθια, φησί, Φοίβῳ θῆκεν Ἄδραστος κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον· ἀνατίθησι γὰρ τὴν τῶν Πυθίων θέσιν ἐν Σικυῶνι Ἀδράστῳ, ποιητικὴν ἄγων ἄδειαν, Κλεισθένους αὐτὰ διαθέντος, καθὰ διεθήλωται. Ἵνα οὖν ἐνδοξότερον ἀποφήνῃ τὸν ἀγῶνα, ὧν φησιν, ἄθλων μνημονεύσας ἐγὼ, καὶ τῶν ἐνδόξων μνησθήσομαι τιμῶν τοῦ ἥρωος Ἀδράστου.

25. Ὃς τότε μὲν βασιλεύων] ὅστις Ἄδραστος τὸ τηνικαῦτα λοιπὸν ἐκεῖ βασιλεύων ἐν Σικυῶνι, οὐκέτι ἐν Ἄργει παντοίαις ἀρεταῖς, τοῦτο μὲν ἀγωνίσμασιν ἀνδρῶν τοῖς ἐκ δυνάμεως, τοῦτο δὲ φιλοκαλίαις ἁρμάτων γλαφυρῶν καὶ ὡραίων καὶ καινοτέραις εὐωχίαις, ἐμφανεστάτην καὶ ἀοίδιμον ἐποίει τὴν πόλιν. καὶ Κλεισθένης μὲν τὰ ἐν Σικυῶνι Πύθια διέθηκε πρῶτος, ἀνατίθησι δὲ τὸ ὅλον Ἀδράστῳ κατατεθέντι, ἐπειδὴ καὶ διωρθώσατο αὐτὸς [ὕστερον,] καὶ ἄλλως ἐνδοξότερος ὁ ἀνήρ.

30. Φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρηον] περὶ τῆς Ἀδράστου εἰς Σικυῶνα μεταστάσεως

* L. παρά.

Ἡρόδοτος μὲν οὕτω φησίν (V. 67. p. 405. Wess.)· " Οἱ δὲ Σικυώνιοι εἰώθεσαν κάρτα τιμᾶν τὸν Ἄδρηστον. ἡ γὰρ χώρη αὕτη ἦν Πολύβου· ὁ δὲ Ἄδρηστος ἦν Πολύβῳ θυγατρίδεος, ἄπαις δὲ ὁ Πόλυβος τελευτῶν διδοῖ Ἀδρήστῳ τὴν χώρην." Μίνασιχμος δὲ ὁ Σικυώνιος οὕτω γράφει· " χρόνου παρελθόντος πολλοῦ Πρώναξ μὲν ὁ Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης τῆς Πολύβου βασιλεύων Ἀργείων ἀποθνήσκει, κατασταθεὶς ὑπὸ Ἀμφιαράου καὶ τῶν Ἀναξαγοριδῶν. Ἄδραστος δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πρώνακτος φυγὼν ἦλθεν εἰς Σικυῶνα, καὶ τὴν Πολύβου μητροπάτορος βασιλείαν λαβὼν ἐβασίλευσε τῆς Σικυῶνος, καὶ τῆς Ἥρας τῆς Ἀλιξάνδρου καλουμένης ἱερὸν καθ' ὅντιν' ὤκει τόπον ἱδρύσατο. τὴν δὲ ἐπωνυμίαν ἔλαβε ταύτην τὸ ἱερόν, διὰ τὸ φεύγοντα τὸν Ἄδραστον ἱδρύσασθαι, καὶ καλέσαι ἱερὸν Ἥρας Ἀλεξάνδρου. τὸ δὲ φυγεῖν τινες ἀλλᾶσθαι ὠνόμαζον." Διευτυχίδας δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Μεγαρικῶν τὸ μὲν κινήριον τοῦ Ἀδράστου ἐν Σικυῶνί φησιν, ἀποκτεῖσθαι δὲ αὐτὸν ἐν Μεγάροις. οἱ δέ φασι· Προῖτος ἐβασίλευσε τοῦ Ἄργους, τῶν θυγατέρων δὲ αὐτοῦ μανεισῶν, Μελάμπους μάντις ὢν παρεγένετο· ὁμολογηθέντος δὲ αὐτῷ μισθοῦ τῶν δυεῖν μερῶν τῆς βασιλείας, ἐκάθηρεν αὐτάς· ὡς δὲ ἐκάθηρεν, ἔλαβε κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ ἐκοινωνήσατο τῷ ἀδελφῷ Βίαντι, τὸ δὲ ἥμισυ κατέσχεν αὐτῷ, ὥστε γενέσθαι τὴν ὅλην βασιλείαν τριμερῆ. Μελαμποδίδας, Βιαντίδας, Προιτίδας. Μελάμποδος μὲν οὖν Ἀντιφάτης, οὗ Οἰκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος· Βίαντος δὲ Ταλαός, οὗ Ἄδραστος· Προίτου Μεγαπένθης, οὗ Ἱππόνους, οὗ Καπανεύς, οὗ Σθένελος. διαφορὰ δὲ ἐγενήθη τοῖς περὶ Ἀμφιάραον καὶ Ἄδραστον, ὥστε τὸν μὲν Ταλαὸν ὑπὸ Ἀμφιαράου ἀποθανεῖν, τὸν δὲ Ἄδραστον φυγεῖν εἰς Σικυῶνα καὶ γῆμαι τὴν Πολύβου θυγατέρα. τελευτήσαντος δὲ τοῦ Πολύβου χωρὶς ἐπιγονῆς ἀρσενικῆς, τὸν Ἄδραστον ἔχειν τὴν Σικυωνίων βασιλείαν. εὐλόγως οὖν εἶπε· φεῦγε γὰρ Ἀμφιάραον Ἀδρηστος διὰ τὴν στάσιν τὴν πρὸς τοὺς Μελαμποδίδας. ὕστερον μέντοι συνελθόντας πάλιν, ἐφ' ᾧ συνοικήσει τῇ Ἐριφύλῃ ὁ Ἀμφιάραος, ἵν' εἴ τι μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γίνηται, αὐτὴ διαιτᾷ. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἔφευγε γὰρ πρὸ τούτου πολέμιον ὄντα τὸν Ἀμφιάραον, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν στάσιν δεινὴν οὖσαν ἔφευγε καὶ ἐκ τῆς πατρῴας ἑστίας καὶ ἀπὸ Ἄργους.

32. Ἄρχοὶ δ' οὐκέτ' ἔσαν Ταλαοῦ παῖδες] οὐκέτι δὲ εἰς ἄρχοντας ἠριθμοῦντο ἐν τῷ Ἄργει οἱ Ταλαοῦ παῖδες, οἱ περὶ Ἄδραστον βιασθέντες ἐν τῇ στάσει καὶ τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Ἀμφιάραον. ἔφυγε γὰρ Ἄδραστος.

35. Κρέσσων δὲ καπναύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνὴρ] ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ προϋπάρχον δίκαιον καταπαύει. ἐν ἄλλοις Πίνδαρος (Fragm. p. 107. sq.)· " Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί." ἢ δεκτέον τοῦτο εἰρῆσθαι διὰ τὴν ἔχθραν τὴν ἐπὶ τῷ Ἀδράστῳ. διὸ δὴ καὶ οὗτος ἰσχυθεὶς τότε ὑπὸ Ἀμφιαράου ὕστερον αὖτὸν μεπῆλθε, κρείσσων φανεὶς καὶ συνετώτερος. πῶς δὲ μετῆλθε; μέσην ποιησάμενος τὴν Ἐριφύλην τῶν πρὸς αὐτὸν συμφορῶν*. ἔφθειρε γὰρ ἐκείνην τῇ δόσει τοῦ ὅρμου, καὶ μετῆλθεν αὐτὸν, ὥστε ἀπολέσθαι. Ἀνδροδάμαν δὲ τὴν τὸν ἄνδρα ἀνελοῦσάν φησιν. ἡ γὰρ Ἐριφύλη τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα Ἀμφιάραον προὔδωκεν εἰς φόνον. μέμνηται τούτου καὶ Ὅμηρος (Odyss. λ. 325. 6.)·

— — στυγερὴν τ' Ἐριφύλην,
Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

ὁ δὲ νοῦς· συνετὸς ἀνὴρ καὶ κρείσσων τῶν λοιπῶν ὁ Ἄδραστος κατέπαυσε τὴν μάχην τὴν πρωτέραν οὕτω· τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ τὴν Ἐριφύλην τὴν τὸν πρότερον ἄνδρα δαμάσασαν ἔδωκε τῷ Ἀμφιαράῳ, ἥτις, ὥσπερ τις ὅρκος πιστότατος, δοθεῖσα τῷ Οἰκλέος παιδὶ Ἀμφιαράῳ, καὶ γυνὴ αὐτῷ γενομένη, ἔσβεσε τὴν μάχην, καὶ οὕτω τῶν ξανθοκόμων Ἑλλήνων ἐγίνοντο περιφανέστεροι οἱ περὶ Ἄδραστον.

* f. διαφορῶν.

41. Καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας] ἐντεῦθεν δὴ καὶ εἰς τὰς Θήβας ποτὲ τὰς ἑπταπύλους στρατεῦμα ἤγαγον, οὐκ αἰσίοις οἰωνοῖς χρησάμενοι, οἱ περὶ Ἀμφιάραον καὶ Ἄδραστον. οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς ἀστραπὴν δεξιὰν μηνύσας μαργῶντας αὐτοὺς καὶ ἐπειγομένους ἀπὸ τῶν φίλων ἀπέπεμψεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποσχέσθαι τῆς ἀφίξεως, οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἐδιδώκει δεξιὸν σημεῖον. εἰς δὲ φανερὰν ἄτην καὶ βλάβην τὸ τούτων ἵππευδες στράτευμα, καὶ περιγενέσθαι σὺν τοῖς χαλκοῖς ὅπλοις φησὶ, τοῖς περιζοῖς καὶ τοῖς ἱππεῦσιν.

52. Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὺν νόστον ἐρυσάμενοι] τουτέστιν, ἀποθανόντες ἐπὶ τῇ τοῦ Ἰσμηνοῦ ἀναβολῇ. Λευκανθία δὲ λέγει τὰ σώματα· γίνεται γὰρ τὰ σώματα τῶν καιομένων νεκρῶν λευκὰ, ἢ ὅτι ὁ καπνὸς διὰ τὴν πιμελὴν λευκὸς ἐστι καὶ βαρὺς, παρὸ οὐδὲ πόῤῥω διίνεῖται μετέωρος, καθὼς ὁ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων καπνός. ὁ δὲ νοῦς· τοιγαροῦν παρ' αὐταῖς ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰσμηνοῦ περσόντες αὐτόθι καὶ τὴν οἰκοι ἀνακομιδὴν ἀπέθεντο θανάτῳ λυθέντες, καὶ ἑαυτῶν τὰ σώματα τροφὴν δόντες τῷ πυρί. ἑπτὰ γὰρ ὅλαι πυρκαϊαὶ τὰ τῶν νεκρῶν, ἢ τὰ τῶν νέων, κατευνοχήθησαν καὶ κατέφλεξαν σώματα. τὸ δὲ ἑπτὰ πυραὶ, οὐ πρὸς τοὺς λοχαγοὺς, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῶν νέων στράτευμα. ἐφ' ἑκάστῃ γὰρ πύλῃ πολυάνδριον ἐγένετο.

57. Ὁ δ' Ἀμφιάρηϊ (sic) σχίσε] τουτέστιν, ὁ δὲ Ζεὺς τῷ Ἀμφιαράῳ διέσχισε τὴν γῆν, κεραυνὸν βαλὼν, ὥστε κατακοθῆναι αὐτὸν τῷ πάντα βιαζομένῳ κεραυνῷ. τοῦτο οὖν λέγει, ὡς τοῦ Ἀμφιαράου συνεισαλμένου τῷ Περικλυμένῳ, ὃς ἦν υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χλωρίδος τῆς Τειρεσίου, ὁμωνύμου τοῦ * Νηλέως. πρὶν οὖν, φησὶν, ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου τρωθῆναι τὰ νῶτα τὸν Ἀμφιάραον φεύγοντα, κατακοθῆναι. ἀεὶ γὰρ ἐπεδίωκεν αὐτόν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὁ δὲ Ζεὺς τῷ Ἀμφιαράῳ διέσχισε καὶ διέστησε τὴν γῆν τὴν πλατεῖαν, ἄνωθεν ἐπιπέμψας τὸν κεραυνὸν, τὸν πάντας βιάζεσθαι δυνάμενον, καὶ οὕτως ὑπὸ τὴν γῆν ἐκρύφθη ὁ Ἀμφιάραος ἅμα τῷ ἅρματι τῷ ἑαυτοῦ, πρὶν ἢ τῷ τοῦ Περικλυμένου δόρατι τρωθῆναι τὰ νῶτα φεύγοντος αὐτοῦ, καὶ αἰσχύνην προστρίψασθαι τῇ ἀνδρειοτάτῃ ψυχῇ αὐτοῦ τοῦ Ἀμφιαράου τὸν τοιοῦτον θάνατον.

63. Ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις] ἐν γὰρ τοῖς μεγίστοις καὶ ἐνθέοις φόβοις συνέχονται καὶ οἱ τῶν θεῶν παῖδες καὶ φεύγουσι. συγγνώμη οὖν, φησὶ, καὶ τῷ Ἀμφιαράῳ φεύγοντι· ὁ γὰρ Ζεὺς συνεμάχει τότε τοῖς Θηβαίοις, διὸ ἔφευγε τότε ὁ Ἀμφιάραος. οὕτω καὶ ὁ Αἴας ἔφευγεν ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγου γόνυ γουνὸς ἀνταμείβων, τὸν Δία ἔχων ἀντιστάτην.

67. Πεῖραν μὲν ἀγάνορα] πεῖραν, τὴν ληστρικὴν ἐπίθεσιν.

Φοινικοστόλων ἐγχέων] μεθ' ὧν οἱ Φοίνικες ἐστάλησαν δοράτων, ἤτοι ὑπὸ Φοινίκων ἐσταλμένων, ἐπειδὴ Φοίνικες ᾤκησαν τὴν Λιβύην μετὰ Καρχηδονίων, οἵτινες ἀνιόντες ἐπολέμουν Σικελούς. διὸ νῦν εὔχεται ὁ Πίνδαρος τῷ Διΐ, ὥστε [μὴ] ἐμποδισθῆναι αὐτῶν τὴν ὁρμήν. Ἄλλως. οἱ Καρχηδόνιοι ἦσαν τότε Φοίνικες, οἵτινες μέγα ἰσχύοντες ἐπέβαλον καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας κρατῆσαι. ἀντεῖχον δὲ οἱ περὶ Γέλωνα καὶ Ἱέρωνα. διὸ καὶ φοινικόστολα εἶπεν ἔγχη, τὰ ὑπὸ Φοινίκων στελλόμενα ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν. τὸ δὲ λειγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν· εἰ δυνατόν ἐστιν, ἀναβαλέσθαι τὴν πεῖραν, ἀναβάλλομαι, πρὶν εἰς πεῖραν τὰ Σικελικὰ καὶ Φοινικικὰ ἔγχη συμβαλλόμενα περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. ἀναβάλλομαι αὐτὰ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὑπερτίθεμαι. ἢ οὕτω· τὸν μὲν πόλεμον τὸν Φοινικικὸν ἀναβάλλομαι, ὦ Ζεῦ, αἰτῶ δέ σε μοῖραν εὔνομον τοῖς παισὶ τῶν Αἰτναίων δοῦναι, τουτέστιν, αἰτῶ δέ σε καὶ ἱκετεύω, ὦ Ζεῦ, ὥστε ἐπὶ πολὺν χρόνον τοῖς τῶν Αἰτναίων παισὶν εἰρήνης μοῖραν παρέχειν. ἀπὸ μέρους δὲ τὸ πᾶν, ἀπὸ τῶν Αἰτναίων δηλοῖ τοὺς σύμπαντας Σικελιώτας.

* L. τῇ.

73. Ἀγλαΐαισι δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι λαὸν] καὶ πολλαῖς εὐφροσύναις ἐπιμίξαι τοὺς ὄχλους, εὐφροσύναις δὲ ἀναστρεφομέναις κατὰ τὴν πόλιν. εἰσὶ γάρ σοι ἐνταῦθα καὶ ἱππικώτατοι ἄνδρες καὶ νικῶντες τῇ προαιρίσει τὸν πλοῦτον, καὶ οὐχ ἡττώμενοι χρημάτων. ἢ οὕτως· εἰσὶν ἄνδρες ἐν Σικελίᾳ καὶ φίλιπποι καὶ ἱπποτρόφοι, ὡς νῦν ὁ Χρόμιος ἵππους νενικηκώς. εἰς τοῦτον γὰρ ἡ ἀπότασις.

78. Ἄπιστον ἔειπ'. αἰδὼς γὰρ] ἄπιστον δὲ εἶπεν, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὴν προαίρεσιν εἰσί τινες βελτίους χρημάτων. ᾗ γὰρ αἰδὼς ὑποκλέπτεται δίχα * τοῦ κέρδους, ἀντὶ τοῦ, οὐκ αἰδοῦνται διὰ κέρδος τὶ πρᾶξαι, ἥτις αἰδὼς εὐδοξίαν φέρει. καὶ ὅτι ἡ αἰδὼς, ἡ φέρουσα δόξαν, ἔστιν ὅτε παραλογίζεται ὑπὸ φιλοκερδείας. Ἄλλως. κἄν τις, φησὶν, αἰδήμων ὑπάρχῃ, ὑπὸ τοῦ κέρδους παραλογίζεται. ἕνεκα γὰρ τοῦ κέρδους καὶ οἱ αἰδήμονες πολλάκις ἀναισχυντοῦσι.

80. Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων] τῷ Χρομίῳ συμπαρὼν ἄν, ἔν τε πεζομαχίᾳ καὶ ἱππομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ, ἔκρινας οἵῳ τις ὁ κίνδυνος ὁ τῶν πολέμων. φαίνεται δὲ, ὅτι βούλεται αὐτὸν ὡς ἀνδρεῖον καὶ διασώζοντα τοὺς συνόντας αὐτῷ ἀφόβως παραστῆσαι. ἐπεὶ πῶς ἂν ἀγαθὸς γένοιτο κριτὴς μετὰ δέους ἀναστρεφόμενος ἐν πολέμῳ;

85. Οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κεῖνα θεὸς] ὁ λόγος ἐπὶ τῆς προειρημένης αἰδοῦς. ἤδεσαν οὖν, φησὶν, ὅτι ἐν τῷ πρὸς τοὺς Φοίνικας πολέμῳ ἐκείνη ἡ Θεὸς, δηλονότι ἡ Αἰδὼς, παρισκεύαζεν αὐτοῦ τὸν θυμὸν αἰχμητὴν εἶναι, ὥστε ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνυαλίου. Ὅμηρος (Iliad. ε. 531.)·

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σῶοι † ἠὲ πέφανται.

παρισκεύαζεν οὖν ἡ Αἰδὼς τῷ Χρομίῳ, οὐχ ἵνα κτήσηται τὸ κέρδος, ὡς ἄλλοι ἀπαναισχυντοῦσιν, ἀλλ' αὐτοῦ χάριν τοῦ καλοῦ, ἵνα τῇ πατρίδι ἀμύνῃ.

89. Παῦροι δὲ βουλεῦσαι φόνου] ὀλίγοι, φησὶ, φόνου ἐφιστηκότος βουλεύσασθαι δυνατοὶ, τὴν τοῦ πολέμου νεφέλην τρέψαι πρὸς τοὺς πολεμίους, κτείνοντας αὐτοὺς, καὶ χερσὶ καὶ ψυχαῖς, καὶ ἐν τῷ δρᾶσαι καὶ φονεῦσαι τοὺς πολεμίους, καὶ ἐν τῷ βουλεύσασθαι, πῶς δεῖ ἀνελεῖν αὐτούς. κατορθοῦται γὰρ ὁ πόλεμος γνώμῃ καὶ χειρί· χειρὶ, τῇ ἀνδρείᾳ, ψυχῇ, τῇ φρονήσει, ἵν' ᾖ ῥᾴμη μετὰ φρονήσεως. ἀμφότερα δὲ ταῦτα ἔχει ὁ Χρόμιος. καὶ γὰρ οὗτος βουλῇ καὶ χειρὶ ἐγένετο ἀγαθὸς ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς τοὺς Φοίνικας.

93. Ἕκτορι μὲν κλέος ἀνθῆσαι] ἀπεικάζει αὐτὸν τῷ Ἕκτορι, καὶ τῷ Ἕκτορί φησιν ἀνθῆσαι τὸ κλέος μαχομένῳ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ. τοῦτο δὲ εἰς ἔπαινον παρείλκυσε τοῦ Χρομίου. τὸν δὲ Ἕκτορα παρείληφε, καὶ οὐκ Αἴαντα ἢ Ἀχιλλέα, τῷ καὶ τὸν Ἕκτορα μεμαχῆσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ τὸν Χρόμιον. ὁ δὲ νοῦς· λέγεται μὲν καὶ ἄδεται τῷ μὲν Ἕκτορι τὴν εὐδοξίαν ‡ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ, ἐν δὲ ταῖς ἀκταῖς τοῦ Ἑλλήσποντος, ἀφ' οὗ δὴ καὶ ὁ Ἀρείας πόρος καλεῖται, δέδεικται τοῦτο τὸ φέγγος τῷ Χρομίῳ, ἐν τῇ πρώτῃ καὶ νέᾳ ἡλικίᾳ. ἐνίκησε γὰρ ἐνταῦθα Καρχηδονίους, συμμαχῶν Γέλωνι τῷ τυράννῳ, τῷ Ἱπποκράτους διαδόχῳ.

95. Βαθυκρημνοῖσι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου] περὶ τούτων τῶν ποταμῶν συνέστη Ἱπποκράτει, τῷ Γελῴων τυράννῳ, πρὸς Συρακουσίους πόλεμος. ὁ δὲ Γέλων οὗτος ἕτερος, ὃς ἱππάρχει τότε Ἱπποκράτει. ἐν δὴ τούτῳ, φησὶ, τῷ πολέμῳ εἰκὸς τὸν Χρόμιον ἐπιδείξασθαι πολλὰ ἔργα κατὰ τὴν μάχην. περὶ δὲ τούτου τοῦ πολέμου Τίμαιος ἐν τῇ δεκάτῃ δεδήλωκε. καθάπαξ γάρ, φησὶν ὁ Δίδυμος, οὐδεμίαν ἄλλην μάχην ἔχομεν εὑρεῖν περὶ τὸν Ἕλωρον τῶν συνηκμακότων τῷ Χρομίῳ τυράννων, ὅτι μὴ σὺν Ἱπποκράτει τοῦ Γέλωνος πρὸς Συρακουσίους, ὅτι μὲν οὖν Γέλωνα ἱππαρχεῖν κατέστησεν Ἱπποκράτης,

* f. διά. † σόοι. ‡ ἀνθῆσαι vel γεγονέναι.

σαφῆς, ὁ Τίμαιος ποιήσει γράφων οὕτως· "Ἱπποκράτης, δὲ μετὰ τὴν Κλεάνδρου τελευτὴν ἅμα μὲν τοῦ Γέλωνος ἐν τῇ τεταγμένῃ μεμενηκότος, ἅμα δὲ τοῖς Γελῴοις χαρίσασθαι βουλόμενος, μεταπεμψάμενος αὐτὸν καὶ παρακαλέσας παρὰ τὰς πράξεις, ἁπάντων τῶν ἑαυτοῦ τὴν ἐπιμέλειαν ἐκείνῳ παρέδωκε." ὡς δὲ καὶ ὁ Γέλων τῷ Χρομίῳ ἐχρῆτο ἑταίρῳ, δῆλον πάλιν ἐξ ὧν φησι Τίμαιος ἐν τῇ δευτέρᾳ γράφων οὕτως· "Ἐπιτρόπους δὲ τοῦ παιδὸς μετ' ἐκείνου κατέστησεν Ἀριστόνουν καὶ Χρόμιον τοὺς κηδεστάς· τούτοις γὰρ ὁ Γέλων δέδωκε τὰς ἀδελφάς." Ἄλλως. Ἀρείας πόρος ἐλέγετο πᾶς ὁ περὶ τὸν πορθμὸν καὶ τὸ Ῥήγιον τόπος. ἔχει δὲ ὁ πορθμὸς ἰροὺς ἰχθύας, οἱ παρὰ τῶν διαβαινόντων δέχονται τροφήν. ὁ δὲ τῆς Ἀρείας πόρος ἀνεξήγητός ἐστι, διὸ καὶ ἄδηλον, εἴτε Ἀρείας, εἴτε Ῥείας λεκτέον, εἴτε ὑφ' ἓν Ἀρειάσπορον. καὶ καλεῖσθαι μέχρι τοῦ νῦν Ἀρείας πόρον διὰ τὸ πλῆθος τῶν φυομένων *, ἢ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκέναι ἐκεῖσε πόλεμον. Ἄρεα δὲ οἱ ποιηταὶ τὸν πόλεμόν φασιν.

102. Πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ] χέρσῳ τῆς ἠπείρου φησί. γείτονες δὲ πόντῳ, ἀντὶ τοῦ, ἐν ταῖς νήσοις καὶ θαλασσίοις τόποις. ἐν ὑπερβατῷ δέ φησιν· ἐν δὲ ἄλλαις ἡμέραις φήσω καὶ διελεύσομαι τὰ ἐν τῇ γῇ τῆς ἠπείρου καὶ τὰ ἐν ταῖς νήσοις αὐτῷ δυνύσματα. ἢ οὕτως· ἐὰν κατορθώσῃ, πάλιν ἐρῶ ὕστερον τὰ ἐν τῇ γῇ τῆς ἠπείρου καὶ τὰ ἑξῆς.

104. Ἐκ πόνων δὲ οἳ σὺν νεόστατι γένωνται] ἐκ τῶν πόνων τῶν ἐπιτελεσθέντων τῇ νεότητι, καὶ πόνων γε τοιούτων τῶν σὺν δικαίῳ τελεσθέντων. μία ἡμέρα αἰῶνος ὅλου τάξιν ἔχει εἰς εὐφροσύνην· ἐπειδάν τινες ἐν νεότητι πεπονηκότες ὦσι, καὶ βεβιωκότες δικαίως, ἡμέρα μία ἐν τῷ γήρᾳ συγκριτικὴ ἐστι πρὸς ὅλον τὸν αἰῶνα· τινὲς δὲ ὑηλυκῶς φασὶν ἐξενηνέχθαι τὴν ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ ἥμερος, καὶ τὸν αἰῶνα ὑηλυκῶς εἰρῆσθαι· ἡ αἰὼν ἐστιν αὐτοῖς ἡμέρα, ἀντὶ τοῦ, ἥμερος καὶ πρᾷός ἐστιν αὐτοῖς ὁ βίος πρὸς γῆρας, ὅταν ὦσιν ἐν νεότητι πεπονηκότες δικαίως. τὰ δὲ πρασινῆ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῆς ἡμέρας σημαίνεται, ὥσπερ τὰ χλαεπὰ ἀπὸ τῆς νυκτός. ἢ οὕτως· ὁ δὲ ἐκ πόνων καὶ κινδύνων ωἰὼν καὶ χρόνος, οἵτινες ἂν πόνοι μετὰ δικαιοσύνης ἐν τῇ νέᾳ ἀνυσθῶσιν ἡλικίᾳ· τούτῳ ὁ πρὸς τὸ γῆρας πᾶς χρόνος ὥσπερ μία ἡμέρα παρατρέχει, διὰ τὸ εὐθυμεῖν καὶ μὴ ἐπαισθάνεσθαι τῶν φαύλων. τὸ δὲ ἑξῆς· ὁ δὲ αἰὼν πρὸς τὸ γῆρας τούτοις τελέθει ἀεὶ φῶς τοῖς πόνοις, οἳ ἂν ἐν νεότητι γένωνται καὶ δίκῃ. ἔστι δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου τοῦ Ὁμήρου (Odyss. τ. 360.)·

Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.

109. Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοισι πολλοῖς] εἰ γὰρ ἅμα τῷ πλουτεῖν καὶ δοξασθήσεταί τις καλὰ ἐργασάμενος, οὐκ ἔστιν ὑπερθέσθαι ταύτην τὴν μακαριότητα, ὅταν συνέλθῃ δόξα πλούτῳ. ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ ἅμα πλήθει περιουσίας καὶ δόξαν εὐκλεῆ καρπωσάμενος οὐκέτι περαιτέρω, θνητὸς ὤν, ὀφείλει περισκοπεῖν, οὐδὲ ἄλλης εὐτυχίας ὁδοὺς ἐπιζητεῖν τοῖς αὐτοῦ ποσίν. ἀνυπέρβλητος γὰρ, φησὶν, αὕτη ἡ ἀρετή. παρέοικε δὲ τῇ ἄνω διανοίᾳ (iii. 33.)· "εἰ δὲ ὧν καλὸς, ἔρδων δ' ἐοικότα μορφῇ, οὐκέτι πόρσω, καὶ τὰ ἑξῆς."

114. Ἡσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον] τῇ μὲν οὖν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ προσφιλές ἐστι τὸ συμπόσιον, ἡ δὲ νεωστὶ καταραχθεῖσα νίκη συναύξεται τῇ μαλθακῇ καὶ ἡδείᾳ ᾠδῇ. ἢ οὕτως· τὸ συμπόσιον τὴν ἡσυχίαν φιλεῖ· καί ἐστιν ὅμοιον τῷ (v. 11.)· "Ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν." ἡ δὲ νικηφορία οὐ φιλεῖ ἡσυχίαν.

117. Θαρσαλέα δὲ παρὰ κρατῆρα φωνὰ γίνεται] παρὰ δὲ τὸν κρατῆρα, ὃς ἵσταται διὰ τὸ τέλος τῆς νίκης, θαρσαλεωτέρα ἡ φωνὴ γίνεται, καὶ δύναταί τις

* an φανερομένων?

θαῤῥῶν ἐπὶ τῇ τοῦ νικηφόρου ἀνδραγαθίᾳ μετὰ παῤῥησίας τὸν ὕμνον ᾄδειν ἐπὶ τῇ νίκῃ. ἢ ἄλλως· ὅταν τὶς νικήσῃ, μετὰ παῤῥησίας εἰς αὐτὸν φωναὶ γενέσθωσαν καὶ ὕμνοι.

119. Ἐγκιρνάτω τίς μιν γλυκὺν] τοίνυν τὸν κρατῆρα τὸν ἱστάμενον ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐγκιρνάτω τὶς, προηγητὴν ὄντα τοῦ ὕμνου. προηγητὴν δὲ ἔφη τοῦ ὕμνου τὸν κρατῆρα, ἐπειδὴ τῇ νίκῃ ἅμα κρατὴρ τῆς στονδῆς *, εἶθ' οὕτως ὁ ὕμνος ᾄδετο. ὁ δὲ νοῦς· ἤδη κιρνάτω τὶς τὸν κρατῆρα, ὅς ἐστι προοίμιον καὶ προφήτης τοῦ κώμου. κωμάζωμεν οὖν αὐτὸν καὶ ὑμνῶμεν, ὅτι νενίκηκεν.

121. Ἀργυρέαισι δὲ νωμάτω φιάλαισι] μετὰ τὸ κερανῦναι τὸν κρατῆρα, φησὶ, καὶ ἀποβαπτιζέτω τὶς τὰς φιάλας, καὶ διανεμέτω τὸν οἶνον τοῖς κατακειμένοις ἀργυρέαις φιάλαις, ἃς ἔλαβεν ὁ Χρόμιος νικήσας ἔνθεν. ἐν γὰρ τοῖς κατὰ Σικυῶνα Πυθίοις ἀργυραῖ φιάλαι ἔπαθλα. βιατὰν δὲ ἀμπέλου παῖδα τὸν οἶνόν φησι, ἤτοι τὸν βίᾳ θλιβόμενον, ἢ τὸν βιάζεσθαι εἰδότα καὶ εἰς μέθην ἄγειν. (Explevit haec B.)

123. Ἃς τοῦ' ἵπποι κτησάμεναι] ἅς τινας φιάλας αἱ τοῦ Χρομίου ἵπποι προσεκόμισαν διὰ τῆς νίκης τῷ δεσπότῃ, ἅμα τοῖς μετὰ δικαιοσύνης ὑπάρξασιν αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος στεφάνοις ἐκ τῆς ἱερᾶς Σικυῶνος. οὐ παρῆν δὲ ὑπὸ τὴν νίκην, ἀλλ' ἐπεστόμφει τὸ ἅρμα. ἃς ἤνεγκαν, φησὶν, ἅμα τοῖς στεφάνοις οἱ ἵπποι. θεμιπλέκτους δὲ τοὺς στεφάνους φησὶν, ἤτοι νομίμως, καθηκόντως, πεπλεγμένους, ἢ καθὸ πάρεδρός ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ Θέμις χάριν τοῦ χρηστηρίου· καὶ γὰρ ἦν προφῆτις· ἢ ὅτι δικαίως καὶ ἄνευ δωροδοκίας ἐστέφθη. ἱστορεῖται δὲ τὰ ἐν Φωκίδι χρήματα ἀνύεσθαι. (?) διὸ καὶ πρόσκειται ἐνταῦθα τὰ ἐν Σικυῶνι. οἰκείως δὲ ἱερὰν τὴν Σικυῶνα προσηγόρευσεν. ἡ γὰρ Μηκώνη ἐπ' αὐτῆς ἐστιν, ἐφ' ἧς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμάς. Ἡσίοδος (Theog. 534. 5.)·

> Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
> Μηκώνῃ.

καὶ Καλλίμαχος (Fragm. 195. t. i. p. 513.)·

> Μηκώνην μακάρων ἔδρανον αὖτις ἰδεῖν.

127. Ζεῦ πάτερ, εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν] εὔχομαι δὴ οὖν, ὦ Ζεῦ πάτερ, ταύτην αὐτοῦ, τὴν ἀρετὴν ὑμνῆσαι ἐπιχαριέντως, ἐπὶ πολλῶν τε καὶ ἄλλων τὴν νίκην ἔνδοξον ποιῆσαι τοῖς λόγοις τοῖς ἐμοῖς, πέμπων μου τὴν Μοῦσαν ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ· οἱονεὶ ἐπαξίως αὐτὸν ὑμνῆσαι. Ἄλλως. τιμαλφεῖν λόγοις, ἀντὶ τοῦ, τιμᾷν αὐτὸν λόγοις, προσβάλλων ταῖς μουσικαῖς τὴν νίκην, καὶ συναρμόζων αὐτὴν, τοῖς ὕμνοις βάλλων τὴν νίκην. τινὲς δὲ ἀνέγνωσαν πεπισπωμένως, νικᾶν, ἵν' ᾖ, ὑπὲρ πολλῶν νικῶν τιμᾷν τοῖς λόγοις· ἀκοντίζων δὲ ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ τὴν μουσικὴν, ἤτοι διϊκνούμενος ταῖς μουσικαῖς.

* Excidit ἐκτεράννυτο.

CARMEN X.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δεκάτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Της δεκάτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιά. Τὸ ά ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δισύλλαβον. Τὸ β' ἰαμβέλεγος. Τὸ γ' ἰαμβέλεγος λείπων μιᾷ ἐν ἀρχῇ, ἢ περίοδος. Τὸ δ' τροσσοδιακὸν ἀπὸ Ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ. Τὸ ε τὸ αὐτὸ τῷ γ'. Τὸ ς' περίοδος τροχαϊκὴ, ἐπίτριτος ἢ χοριάμβος διὰ τὴν ἀπόδοσιν. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ή ἰαμβέλεγος μετατιθεμένης τῆς τελευταίας ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Τὸ θ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ί ὅμοιον τῷ· Ζεῦ πάτηρ, γάμον μὲν οὐκ ἐδασάμην. Τὸ ιά τὸ αὐτό. τὸ δὲ κολιῷ (v. 11.) ἀντὶ τοῦ κολῷ κατὰ συνίζησιν.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ις'. Τὸ ά ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' ὅμοιον τῷ ζ' τῆς στροφῆς. Τὸ γ' ὅμοιον τῷ ά τῆς ἐπῳδοῦ. Τὸ δ' ὅμοιον τῷ β'. τὸ δὲ χαλκέοις (v. 26.) ἀντὶ τοῦ χαλκοῖς, κατὰ συνίζησιν. Τὸ ε δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ς' δακτυλικὸν πενθημιμερές Τὸ ζ' ἐγκωμιολογικόν. Τὸ ή Εὐριπίδειον. Τὸ θ' ἀναπαιστικὸν Ἀριστοφάνειον ἥμισυ ἀκροτέλευτον. [Τὸ ί παιωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ Παιῶνος τετάρτου, Κρητικοῦ καὶ συλλαβῆς. Τὸ ιά ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ιβ' Εὐριπίδειον.]

Θειαίῳ παιδὶ Οὐλίου.] Ἐν Ἄργει τελεῖται τῇ Ἥρᾳ ἀγὼν ἱερὸς, Ἑκατόμβαια, ὃν καὶ Ἥραια καλοῦσιν. ἐν γὰρ τῇ τοῦ ἀγῶνος πανηγύρει ἑκατὸν βοῦς θύουσι τῇ Ἥρᾳ. ὁ δὲ Δαναὸς Βήλου παῖς ὢν τοῦ Ἄργους ἐβασίλευσεν. ὁ δὲ Αἴγυπτος τῆς ὁμωνύμου χώρας. ὁ δὲ Ἀγήνωρ τῆς Φοινίκης.

1. Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε] ἔνιοί φασιν, εἰς πλείους νίκας τὸν ἐπινί-

κιον τετάχθαι· λαβεῖν γὰρ αὐτὸν καὶ Ἰσθμια καὶ Πύθια καὶ Νίμεα. περὶ δὲ τῶν Ὀλυμπίων εὔχεται, ὅτε φησί (v. 33.)· Ζεῦ πάτερ, τῶν γε μὰν ἕραται. ὁ δὲ Πίνδαρος, ὅτε βούλοιτο ἐπαινεῖν τὰς πατρίδας τῶν νενικηκότων, ἀθροίζειν εἴωδε τὰ πεπραγμένα ταῖς πόλεσι περιφανῆ, καθὼς ἐν τῇ ᾠδῇ, ἧς ἡ ἀρχὴ (Fragm. p. 44. sq.), Ἰσμηνόν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν. ὁ δὲ λόγος· ὑμνεῖτε, ὦ Χάριτες, τὴν τοῦ Δαναοῦ πόλιν καὶ τὰς πεντήκοντα αὐτοῦ θυγατέρας. ὁ δὲ νοῦς ὅλος· τὴν τοῦ Δαναοῦ πόλιν καὶ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων αὐτοῦ, φημὶ δὲ τὸ Ἄργος, ἥτις πόλις Ἀργείων οἰκητήριον θειοδέστατόν ἐστι τῆς Ἥρας, ὑμνήσατε, ὦ Χάριτες. εὖ δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Iliad. δ. 51. 2.)·

Ἥτοι ἐμοὶ μὲν τρεῖς πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,
Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

καὶ Καλλίμαχος (Fragm. 108. p. 480.)·

Τοῖς μὲν ἀρισκύδης εὔνις ἀνῆκε Διὸς
Ἄργος ἔχειν, ἴδιόν περ ἐὸν λάχος· ἀλλὰ γενέθλῃ
Ζηνὸς ὅπως σκοτίῃ τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

τὸ δὲ φλέγεται ἀντὶ τοῦ, λάμπεται καὶ δαζάζεται· ἐκλάμπει χάριν τῶν ἀρετῶν ὧν ἔσχε.

6. Μακρὰ μὲν τὰ Περσέως] ἀπὸ Περσέως ἄρχεται· Ἀργεῖος γὰρ οὗτος· μακρὰ, οὖν, φησὶ, τὰ διηγήματα τὰ περὶ Περσέως, ἃ ἔπραξε κατὰ τὴν Γοργόνα. μακρὰ δὲ αὐτὰ εἶπεν, ἤτοι, ὅτι πολλά ἐστι τὰ λεγόμενα, οἷον, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου μήκους διῆκται εἰς ἡμᾶς· ἢ μακρὰ, οἷον ὑψηλὰ καὶ ἔνδοξα· ἢ καὶ τρίτον, μακρά ἐστι τὰ διηγήματα, ἐὰν ἄρξωμαι εἰπεῖν τὰ περὶ Περσέως. μακρὰ τοίνυν ἂν εἴη λέγειν καὶ διηγῆσθαι τὰ Περσέως καὶ Μεδούσης, τῆς Γοργόνος. καὶ ῥητορικῶς δὲ τοῦτο ποιεῖ· δοκῶν παραιτεῖσθαι τὸ λέγειν καθ' ἕκαστα τῶν Ἀργείων ἀνδραγαθήματα, λεληθότως καταριθμεῖται αὐτά. Ἔστι δὲ ἡ ἱστορία αὕτη· Μέδουσα (μία δὲ τῶν Γοργόνων αὕτη), ἣν σὺ ποτε διὰ κάλλους τῇ Ἀθηνᾷ, ἡ δὲ ὠδὸς πρόκλησιν ἀγανακτήσασα πεῖθει Περσέα εἰς τὸν Ὠκεανὸν διαβῆναι, παρασχοῦσα αὐτῷ καὶ τὴν Ἅιδος κυνέην· εἴη δ' ἂν ἡ ἀορασία· καὶ ἀποτεμεῖν τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλήν. ὁ δὲ τῷ αὐτοῦ τάχει διαῤῥᾷν καὶ τῇ τῆς Ἀθηνᾶς συμπραξίᾳ ἐπὶ τὸν ἄθλον στέλλεται, καὶ κατειληφὼς τὰς Γοργόνας, καὶ ἰδὼν διαδούσας ἀλλήλαις τὸν ὀρθαλμὸν, (ἐνὶ γὰρ αἱ πᾶσαι ἐχρῶντο) ἁρμοζόμενον τὸ διδόμενον περὶς τὸ ἐγχείρημα σκοπήσας, ἀποτέμνει τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν καὶ δίδωσι τῇ Ἀθηνᾷ· ἡ δὲ δεξαμένη ἐνέδυτο τῷ ἑαυτῆς σκήθει, ὅπως ἂν ἐν τῇ παραθέσει ἡ τοῦ κάλλους εἴη διάκρισις. ἐδύνήθη δὲ καὶ τῇ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ τὴν Ἀνδρομέδαν τοῦ κήτους ἀπολύσασθαι. δείξας γὰρ τῷ κήτει τὴν Γοργόνα καὶ ἀπολιθώσας αὐτὸ, ἀπέλυσε τῆς βορᾶς τὴν παρθένον. οἱ γὰρ ὁρῶντες τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἀπελιθοῦντο.

8. Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατώκισθεν ἄστη] πολλὰ δ' ἂν εἴη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατῳκίσθησαν πόλεις ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν. Ἔπαφος δὲ Διὸς καὶ Ἰοῦς, Ἰὼ δὲ Ἰνάχου τοῦ ἐν Ἄργει ποταμοῦ καὶ νύμφης· οὗτος οὖν ὁ Ἔπαφος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου, Ἀργείος ὢν ἀπὸ μητρός.

10. Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη] τί δ' ἂν τις φήσειε περὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, ἥτις οὐκ ἐσφάλη, φεισαμένη τοῦ αὐτῆς ξίφους, καὶ μὴ ἀνελοῦσα τὸν Λυγκέα. παρεπλάγχθη δὲ, ἀντὶ τοῦ, τοῦ δέοντος ἀπεπλανήθη λογισμοῦ. Ἄλλως. καὶ τοῦτο εἰς ἔπαινόν φησι. τῶν γὰρ ἄλλων Δαναΐδων κοινῇ γνώμῃ ἐπιθεμένων τοῖς Αἰγυπτιάδαις, μόνη ἡ Ὑπερμνήστρα, ἐπεὶ διεφύλαξεν αὐτὴν ἀγνὴν καὶ παρθένον ὁ Λυγκεὺς, οὐκ ἐφαίνετο ἰσόψηφος ταῖς ἀδελφαῖς, ἀλλὰ μονόψηφος ἐγένετο, ψῆφον ἤνεγκε μόνη καθ' ἑαυτὴν, ἀπολυτικήν τινα ταύτην, ἐν κολεῷ κατασχοῦσα τὸ ξίφος, τουτέστι, μόνη παρὰ τὰς ἄλλας Δαναΐδας, ἰδίᾳ ψήφῳ χρησαμένη, οὐκ ἔσπασε κατὰ τοῦ Λυγκέως τὸ ξίφος.

12. Διομήδεα δ' ἄμβροτον καὶ οὗτος Ἀργεῖος, ὃς δι' ἀρετὴν ἀπηθανατίσθη· καί ἐστι περὶ τὸν Ἀδρίαν Διομήδεια νῆσος ἱερὰ, ἣν ᾗ τιμῶσι, ὡς θεόν. καὶ Ἴβυκος

οὕτω (p. 119. Ursin.)· "τὴν Ἑρμιόνην γήμας ὁ Διομήδης ἀπηθανατίσθη σὺν τοῖς Διοσκούροις· καὶ γὰρ συνδιαιτᾶται αὐτοῖς." καὶ Πολέμων ἱστορεῖ· "ἐν μὲν γὰρ Ἀργυρίπποις ἄγιόν ἐστιν αὐτοῦ ἱερόν· καὶ ἐν Μεταποντίῳ δὲ διὰ πολλῆς αὐτὸν αἴρεσθαι τιμῆς, ὡς θεόν, καὶ ἐν Θουρίοις εἰκόνας αὐτοῦ καθιδρύσθαι, ὡς θεοῦ." Ἄλλως. οὐχὶ δὲ καὶ τὸν Διομήδην ἡ Ἀθηνᾶ θεὸν ἐποίησε; κατὰ γὰρ τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον Μελάνιππος, (ἦν δὲ οὗτος ἥρως Θηβαῖος) ἔτρωσε τὸν Τυδέα. ὁ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν θυμήνας καθικέτευσε τὸν Ἀμφιάραον, ἀνελεῖν τὸν Μελάνιππον, καὶ προσαγαγεῖν αὐτοῦ τὴν κεφαλήν. προσαχθείσης δὲ αὐτῷ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς ὀργῆς νικησάσης τὸν δέοντα λογισμόν, ἀπεγεύσατο τῶν Μελανιππείων κρεῶν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Μελεάγρῳ φησίν (n. 18. Musgr. Fr.)·

Εἰς ἀνδροβρῶτας * ἡδονὰς ἀφίξεται
Καρήνα Τυδεὺς † γένυσι Μελανίππου σπάσας.

τετρωμένῳ οὖν τῷ Τυδεῖ ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀθανασίαν παρήγαγε, καὶ οὐκ ἀπήλαυσε τῆς δωρεᾶς ἔτι διὰ τὴν τῶν ἀνδροπείων κρεῶν βρῶσιν· εἶτα, ὡς αὐτὸς οὐκ ἠδυνήθη τῆς ἀθανασίας τυχεῖν, ἠξίωσε τὴν θεὸν ἐπὶ τὸν Διομήδην τὸ δῶρον μεταθεῖναι. τιμᾶται γοῦν καὶ παρὰ Θουρίοις καὶ Μεταποντίοις, ὡς θεὸς, Διομήδης, καὶ οὐκ ἔστι παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς εὑρεῖν αὐτοῦ τὸν θάνατον.

14. Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο] ᾗ ὁ Ἀμφιάραος Ἀργείος. Θηβαῖοι οὖν οὐκ ἔχουσιν ὡς θεὸν τὸν Οἰκλέος παῖδα Ἀμφιάραον; σχισθείσης ὑπὸ κεραυνοῦ τῆς γῆς καὶ δεξαμένης αὐτόν. ὁ γὰρ Ζεὺς εἰς τιμὴν αὐτοῦ σχίσας τὴν γῆν τῷ κεραυνῷ, κατασχθῆναι ἐποίησεν αὐτὸν σὺν τῷ ἅρματι, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἀθάνατον. ἀφ' οὗ δὴ μέχρι νῦν τὸ τοῦ Ἀμφιαράου μαντεῖον ἐνδοξότατον τῶν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἀμφίβολον δὲ, πότερον τὸν Ἀμφιάραον ἐδέξατο ἡ γῆ, πολίμου ὄντα νέφος, ἢ ὅτε τὸ τοῦ πολέμου νέφος τοῖς Ἀργείοις ἐπῆλθε τὸ ἀπὸ Θηβῶν, τότε ὁ Ζεὺς κηδόμενος τοῦ Ἀμφιαράου ἐκέλευσεν αὐτὸν ὑπὸ τῆς γῆς δεχθῆναι καὶ εἶναι ἀθάνατον.

17. Καὶ γυναιξὶ καλλικόμοισι] προεξαριθμησάμενος τὰς τῶν Ἀργείων ἀρετάς φησι, μὴ μόνον ἥρωσι διαπρέπειν αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἡρωΐσι γυναιξὶ διαπρέπειν πάλαι, ἀρχῆθεν. τίς ἀπόδειξις, ὅτι καὶ γυναιξί; Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολών. τοῦτον κατέφηνε τὸν λόγον, ὅτι καὶ γυναιξὶν ἀριστεύει τὸ Ἄργος, οὐχ ἕτερος μάρτυς, ἀλλ' ὁ Ζεὺς, ὃς καὶ πρὸς Ἀλκμήνην ἀφίκετο καὶ Δανάην, Ἀργείας οὔσας.

21. Πατρί τ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε] οὐχὶ δὲ καὶ τῷ τοῦ Ἀδράστου πατρὶ Ταλαῷ καὶ τῷ Λυγκεῖ ἄριστον λογισμὸν παρέσχε καὶ μετὰ δικαιοσύνης συνήρμοσε; καρτὸς δὲ φρενῶν ὁ λογισμός. τίς δὲ συνήρμοσεν; ὁ Ζεύς. ὁ δὲ νοῦς καὶ ἐπὶ Ταλαῷ γοῦν ᾗ Λυγκεῖ τὸν τῶν φρενῶν καρτὸν εὐθὺν ἐποίησεν, ὅ ἐστι, δίκαιον αὐτῶν τὸν νοῦν ἐποίησεν ὁ Ζεύς. ἀπὸ Λυγκέως δὲ οἱ περὶ Περσέα.

24. Ὅ δ' ὅλβῳ φέρτατος] κοινωσάμενος τῷ Ἀμφιτρύωνι τὴν γενεὰν ὁ Ζεὺς ἵκετ' ἐς ἐκείνου γενεάν. πῶς δὲ παρεγένετο συγγενέσθαι; ὁ μὲν γὰρ Ζεὺς τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγένησε τὸν Ἡρακλέα, ὁ δὲ Ἀμφιτρύων τῇ ἑξῆς τὸν Ἰφικλέα, καὶ ἐμίχθη τὰ γένη ἀμφοτέρων. καὶ οὕτως εἰς τὸν οἶκον ἐλθὼν τῆς Ἀλκμήνης ἐπλησίασεν αὐτῇ καὶ τὸν Ἡρακλέα ἔσπειρεν. ἄθλον γὰρ ἡ Ἀλκμήνη τὸν ἑαυτῆς γάμον προὔθηκε τῷ τοὺς Τηλεβόας καταπολεμήσαντι. ἔπραττε τοῦτο ὁ Ἀμφιτρύων, καὶ ἐκείνου πρὸς πόλεμον ἀσχολουμένου ὁ Ζεὺς ἀφομοιωθεὶς συνῆλθεν αὐτῇ. Ἀδείμαντον δὲ ἔφη τὸ σπέρμα, ὅ ἔμελλεν εἰς τὴν τοῦ Ἡρακλέους γένεσιν καταβαλεῖν ὁ Ζεὺς, ὅ ἐστιν ἄφοβον. ὁ γὰρ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεὶς ἦν ἄφοβος Ἡρακλῆς.

* vulg. ἀνδροβώτους. † al Περσεύς.

31. Οὗ κατ' Ὄλυμπον ἄλοχος] οὗ τινος Ἡρακλέος ἡ γαμετὴ κατὰ τὸν Ὄλυμπον Ἥβη παρὰ τῇ τελείᾳ ἑαυτῆς μητρὶ προϊοῦσα πορεύεται τῶν Θεῶν ἐκπριστάτη. λέγει δὲ μητέρα τελείαν τὴν Ἥραν. καὶ Αἰσχύλος (Fragm. p. 649.)·

Ἥρα τελεία, Ζηνὸς ἰυναία δάμαρ.

ἔστι γὰρ αὐτὴ γαμηλία καὶ ζυγία. ἔστι δὲ ὁ γάμος τέλειος διὰ τὸ τελειότητα βίου κατασκευάζειν.

35. Βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀναγήσασθαι] ἥττηταί μοι, φησὶ, τῶν Ἀργείων ἀνδραγαθημάτων ὁ λόγος, καὶ ἀδυνάτως ἔχει πάντα διηγήσασθαι τὰ τοῦ Ἄργους καλά. διατί δὲ εἰς ταῦτα παρικκέβηκεν; ὅτι ὁ ἀγὼν, ὃν ἐνίκα ὁ Θησεὺς, τὰ Ἑκατόμβαια, οὐκ ἦν ἐπίσημος, οὐδ' ἐκτροπὰς ἔχων. ἵν' οὖν ἐχῃ μῆκος περιποιῆσαι τῇ ᾠδῇ, ἐπὶ τὴν καινότητα τῶν ἐπαίνων τῆς πατρίδος αὐτοῦ κατήντησεν.

37. Ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνδρώπων βαρὺς ἀντιάσαι] ἔστι μὲν γὰρ ὁ τῶν ἀνδρώπων φθόνος βαρὺς πρὸς ἐναντίωσιν. οὐχ ἡδέως γὰρ ἀκούουσιν ἀλλοτρίων θαυμάτων οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' εὐθὺς κόρον ἔχουσι τῶν ἐπαίνων διὰ βασκανίαν. Ἄλλως. ὁ κόρος βαρύς ἐστιν ὁ ἀπὸ τῶν ἀνδρώπων ἀντιάσαι καὶ συναντῆσαι, τουτέστιν, ἀντίος γενηθεὶς ὁ κόρος τῶν ἀνδρώπων βαρύς ἐστι καὶ δυσβάστακτος· διὸ, τὸν ὕμνον τῶν Ἀργείων καταλείψας, τὸν κόρον φεύξομαι, ὅ ἐστι τὸν φθόνον.

39. Ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν] πρὸς ἑαυτὸν φησι ταῦτα ὁ Πίνδαρος· ὅμως μέντοι τὴν εὐάρμοστον λύραν λάμβανε, καὶ τὴν φορτίδα τῶν παλαισμάτων δέξαι, τουτέστιν, ἐπαίνει τὸν παλαιστήν. Χάλκεον δέ φησι τὸν ἀγῶνα, τουτέστιν ἰσχυρὸν, ἢ ὅτι χαλκοῦν ὅπλον τὸ ἔπαθλον. ὁ τοίνυν ἀγὼν ὁ στερρότατος τὸν δῆμον παρορμᾷ εἰς τὴν τῆς Θεοῦ θυσίαν, εἴς τε τὴν τῶν ἄθλων κρίσιν τὸν δῆμον ὁ τοῦ Οὐλίου παῖς Θησεὺς παρορμᾷ. τὸ παρορμᾷ δὲ ἀπὸ κοινοῦ. δὶς δὲ αὐτὸν φησι νενικηκέναι τὰ Ἑκατόμβαια, καὶ ἰσχηκέναι εὐφόρων λήθην πόνων. ἐπιλανθάνονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι τῶν κατὰ τὴν ἄθλησιν πόνων, ὅταν νικήσωσι. γράφεται δὲ καὶ εὐρρόνων. εὐφόρων μὲν, ἐπεὶ εὔφοροί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι πόνοι τῷ ἄριστα ἆθλα ἐνηνοχέναι· εὐρρόνων δὲ, τῶν εὐφραντικῶν.

46. Ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἕλλανα στρατὸν Πυθῶνι τύχᾳ] τὸ πλῆθος στρατὸν εἶπεν, ὡς καὶ Πύθια νενικηκότος αὐτοῦ καὶ Ἰσθμια καὶ Νέμεα· ἢ οὕτω παραγέγονε δὲ καὶ ἐκράτησε πάντων τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐν τοῖς Πυθίοις. ὁ δὲ νοῦς· σὺν εὐτυχίᾳ δὲ παραγενόμενος ἐκράτησε πάλιν καὶ τοὺς ἐν Ἰσθμῷ καὶ Νεμέᾳ στεφάνους.

49. Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι] τουτέστι, ταῖς Μούσαις ἔδωκεν ἀρόσαι καὶ σπεῖραι τοὺς στεφάνους διὰ τὸν ὕμνον· ἢ ὡς ἑτέρων ποιησάντων καὶ ὑμνησάντων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς νίκαις ἐκείναις, τοῦτό φησιν. ὁ δὲ νοῦς· καὶ παρέσχε πρόφασιν ταῖς Μούσαις. τρίτον μὲν γὰρ πληρωθεὶς ἐνίκησε τὰ Ἰσθμια. Πόντου γὰρ πύλας εἶπε τὸν Ἰσθμὸν, διὰ τὸ ξενόν. τρὶς δὲ τὰ Νέμεα, κατὰ τὴν Ἀδράστου διοίκησιν καὶ νομοθέτησιν τελούμενα. οἱ γὰρ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις ἀνενεώσαντο τὰ Νέμεα, ὧν εἷς Ἄδραστος. ἐπεὶ οὖν καὶ αὐτὸς τῶν ἐν Ἄργει ἐπιφανῶν, διὰ τοῦτο, Ἀδραστείῳ νόμῳ, φησὶ, χαριζόμενος καὶ διὰ τοῦτου πλέον τι τοῖς Ἀργείοις. Σεμνοῖς δὲ δαπέδοις, τοῖς Νεμείοις φησὶν ὁ Δίδυμος. πλησίον γάρ ἐστι Σικυῶνος. Ὅμηρος (Iliad. β. 572.)· "Ἐνθ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμεσάιλευσεν." ἐτίθετο δὲ πάλαι ἐν τῇ Σικυῶνι τὰ Νέμεα. οὐ γὰρ ἂν σημαίνοι τὰ Πύθια τὰ ἐν Σικυῶνι ἀγόμενα. οὐ γάρ ἐστιν ἐκεῖνος περιοδικὸς ὁ στέφανος, ἀλλ' ὁ τῶν Νεμέων. βούλεται δὲ νῦν τοὺς περιοδικοὺς εἰπεῖν. τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιφέρει τὸν Ὀλυμπιόνικον, εὐχόμενος τελειωθῆναι ὑπ' αὐτοῦ τὴν περίοδον.

53. Ζεῦ πάτερ, τῶν μὲν ἔραται] διὰ τούτων φανερὸν, ὅτι περὶ τῶν Ὀλυμπίων λέγει, φάμενος αὐτὸν ἐπιθυμεῖν καὶ τοῦτον τὸν στέφανον λαβεῖν, ἵν' ἐκπληρώσῃ τὴν περίοδον, σιγᾷν δὲ καὶ ἐπιτρέπειν τῷ Θεῷ. διὰ δὲ τοῦ, παραιτεῖται χάριν, ὑπακουστέον, ὅτι παρὰ σοῦ αἰτεῖται τὴν χάριν, ἀλλὰ καὶ τολμῶν καὶ μοχθῶν τι πράττειν τῶν

περὶς τὸ ἔργον συντεινόντων. ὁ δὲ νοῦς· ὧν γε μὲν ἐπιθυμεῖ τυχεῖν, ἐν τῇ διανοίᾳ κρύπτει, σιωπᾷ διὰ τὸ νεμεσητόν. βούλεται δὲ λέγειν τὰ Ὀλύμπια. διὸ καὶ τῷ Διΐ εὔχεται. ἢν οὖν, φησὶ, σὺ θέλῃς, καὶ τὰ Ὀλύμπια ἕξει. παντὸς γὰρ πράγματος τέλος ἐν σοί ἐστιν, ὦ Ζεῦ.

55. Ὁ δὲ ἀμόχθῳ καρδίᾳ] οὐ χωρὶς μόχθου αἰτεῖται τὰ Ὀλύμπια, ἵνα ἀμόχθως αὐτὰ λάβῃ, ἀλλὰ μοχθήσας καὶ πονήσας καὶ παλαίων παραιτεῖται τὴν χάριν. οὐ συνήθως δὲ τὸ παραιτεῖται ἀντὶ τοῦ αἰτεῖται, ὅ ἐστιν ἐπικέκληται. ἐπιφέρει γάρ· παρὰ σοῦ αἰτεῖται τὴν χάριν ταύτην καὶ τὴν δωρεὰν, ὦ Ζεῦ, τὰ Ὀλύμπια νικῆσαι.

57. Γνώτ' ἀείδω θεῷ τε (sic)] εὔγνωστα δὲ λέγω αὐτῷ τῷ θεῷ καὶ τῷ θειαίῳ, ὅς τις θειαῖος ἁμιλλᾶται καὶ σπουδάζει περὶ τῆς κορυφῆς τῶν ἰσχάτων ἄθλων. ἰσχάτων δὲ τῶν τὸ τέλειον ἐχόντων τῆς δόξης. ἢ οὕτω· φανερὰ δὲ λέγω τῷ τε Διΐ, καὶ τῷ βουλομένῳ παντὶ ἁμιλλᾶσθαι καὶ σπουδάζειν περὶ τῆς κορυφῆς τῶν τελευταίων ἄθλων. ἄθλων δὲ κορυφὴ καὶ τέλος τὰ Ὀλύμπια. εἰκότως δὲ, φησὶν, ἐπιθυμεῖ τῶν Ὀλυμπίων. τὸν γὰρ ἐνδοξότατον καὶ ὑπερέχοντα θεσμὸν ἔσχεν ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους, τὰ Ὀλύμπια. ἢ οὕτως· ἐπεὶ προεῖπεν αἰνιγματωδῶς, ὅτι οὐ δύναμαι εἰπεῖν, τίνων ἐρᾷ (ἦν δὲ τῶν Ὀλυμπίων) ἐπεῖπε· ταῦτα γνωστὰ λέγω καὶ σοὶ, ὦ Ζεῦ, καὶ σοὶ τῷ ἐπιθυμοῦντι ἁμιλλήσεσθαι περὶ τούτων τῶν ἄθλων, οἵ εἰσι κορυφαὶ ἐσχάται τῶν ἄθλων. καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχατόν ποτε δύναται γενέσθαι, καὶ τὸ ἔσχατον πρῶτον. κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἐσχάτῳ, ἀντὶ τοῦ πρώτου. "Ἤδη γὰρ ἕδρα Ζεὺς," φησὶν, "ἐν ἐσχάτῳ θεῶν," ἀντὶ τοῦ ἐν πρώτῳ (Fragm. inc. n. 82. Br. ἔχει γὰρ ἕδραν).

61. Ἀδεῖαί γε μὲν ἀμβολάδαν] ὡς δὶς αὐτοῦ νενικηκότος τὰ Παναθήναια, ταῦτά φησιν. ὀμφαὶ οὖν ἠδεῖαι τῶν Ἀθηναίων ἐκώμασαν αὐτὸν ἀμβολάδην, τουτέστιν, ἀνατεταμένως τῇ φωνῇ, καὶ λαμπρῶς· ἢ, ἀμβολάδην ἀνακρουόμενοι, καθὸ προαναβολὰς λέγουσι τὰ πρὸ τοῦ προοιμίου. δὶς οὖν ὑμνήθη καὶ ἐκωμάσθη, φησὶν, ἀδόντων καὶ ὑμνούντων αὐτοῦ τὴν νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐν ταῖς τελεταῖς. ἔστι δὲ καὶ οὕτω προενέγκασθαι, τὸ ἀδεῖα ἐν τελετῇ, ἐν ἡδείᾳ τελετῇ ἐκώμασαν αὐτὸν αἱ τῶν Ἀθηναίων ὀμφαὶ δίς. τινὲς δὲ τὸ ἀμβολάδην οὕτως ἀκούουσιν· ὅς τις δὶς μὲν ἐνίκησε τὰ Παναθήναια, οὐκ ἐφεξῆς δὲ, ἀλλὰ ἀναβολάδην, τουτέστιν, ἀναβολῆς τινὸς γενομένης μεταξύ.

64. Γαῖα δὲ καυθεῖσα πυρὶ καρπὸς ἐλαίας ἔμολε] γαῖαν δὲ κεκαυμένην εἶπε τὴν ὑδρίαν, ἐν ᾗ τὸ ἔλαιον. ὀπτᾶται γὰρ ὁ κέραμος. διὰ δὲ τούτου σημαίνει τοὺς τὰ Παναθήναια νενικηκότας. τίθενται γὰρ ἐν Ἀθήναις ἐν ἐπάθλου τάξει ὑδρίαι πλήρεις ἐλαίου. διὸ καὶ Καλλίμαχος (Fragm. 122. p. 490.)·

Καὶ πάρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἦνται
Κάλπιδες· οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

γῆ οὖν διὰ πυρὸς καυθεῖσα ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας ἔμολε, τὸ ἔλαιον. Ἥρας δὲ εὐάνορα λαὸν τὸ Ἄργος. ὁ γὰρ Θειαῖος Ἀργεῖος. οὐκ ἔστι δὲ ἐξαγωγὴ ἐλαίου ἐξ Ἀθηνῶν, εἰ μὴ τοῖς νικῶσι. φησὶν οὖν τὴν ὑδρίαν πλήρη ἐλαίου κεκομικέναι ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ἄργος τὸν Θειαῖον νικήσαντα. τοῖς γὰρ ἀθλητοῖς τοῖς τὰ Παναθήναια νενικηκόσι δίδοται ὑδρία ἐλαίου πλήρης.

67. Ἐν ἀγγέων ἕρκεσι ποικιλοις] ἐν περικιλμένοις ἀγγείοις. ἐζωγράφηντο γὰρ αἱ ὑδρίαι. Ἄλλως. ἐν ἀμφιφορεῦσι χαλκοῖς ἔλαιον ἐτιμῶντο οἱ ἀγωνιζόμενοι Ἀθήνησι τὰ Παναθήναια, ἐπεὶ τὴν ἐλαίαν εὗρεν ἡ θεός. τὰ δὲ χαλκᾶ ταῦτα ἄγγη ἐκ γῆς καιομένης γίνεται· ἡ οὖν γῆ καιομένη δίδωσι τὸν χαλκὸν, ἐκ δὲ τοῦ χαλκοῦ γίνεται τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς βάλλεται τὸ ἔλαιον. ταύτην οὖν φησι τὴν διάνοιαν. τούτοις γὰρ ἐτιμῶντο.

69. Ἔστασι δὲ, Θειαῖε] ἐπακολουθεῖ δὲ, φησὶ, κατὰ τὸ πολύγνωτον ὑμῶν γένος τὸ ἀπὸ τῆς μητρὸς (μήτρωες γὰρ οἱ τῆς μητρὸς πρόγονοι) εὐάγων τιμὴ, τουτέστιν, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὖ ἀγωνισθεῖσιν, ἢ εὖ καὶ καλῶς, τιμὴ, σὺν Χάρισι καὶ Τυνδαρίδαις. τὴν δὲ αἰτίαν διὰ τῶν ἑξῆς ἀποδίδωσιν.

73. Ἀξιωθείην κεν] ἐγὼ, φησὶ, καταξιωθείην τῶν περὶ Θράσυκλον καὶ Ἀντίαν συγγενὴς ὤν, ἐν τῷ Ἄργει διάγειν καὶ ζῆν, ἔνθα οὐκ ἂν ἀπαρρήσιάστος διετέλεσα, οὐδὲ κάτω βλέπων καὶ κρύπτων ἐμαυτοῦ τὸ ἐλεύθερον. οἱ γὰρ νικῶντες μετὰ παῤῥησίας ἄνω βλέποντες βαδίζουσιν, οἱ δὲ ἡττημένοι οὐχ οὕτως. Ἄλλως. τοῦτο εἶπεν, ὡς ἐκ τοῦ Θειαίου προσώπου, ὡς αὐτοῦ περὶ ἑαυτοῦ διαλεγομένου· τοῦ γὰρ Θρασύκλου καὶ τοῦ Ἀντίου συγγενὴς ὤν, ἐν τῷ Ἄργει οὐ κρύψω τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων, τουτέστιν, οὐκ ἀπαῤῥησιάστως ὄψομαι, ὡς οὐ νενικηκὼς, ἀλλὰ μετὰ παῤῥησίας· νενίκηκα γάρ· ἄξιον οὖν ἂν εἴην μὴ κρύπτειν τὸ τῶν ὀμμάτων φάος, μηδὲ κατηφὴς εἶναι.

76. Νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἱπποτρόφον] πόσαις γὰρ ἱπποτροφίαις, φησὶν, αὕτη ἡ πόλις οὐκ ἔθαλεν ἡ τοῦ Προίτου, τοῦτο μὲν ἐν τῷ Κορινθίῳ Ἰσθμῷ, τοῦτο δὲ ἐν τῇ Νεμέᾳ, τετράκις νικήσασα. ἀπὸ Σικυῶνος δὲ καὶ τῶν ἐκεῖσε Πυθίων ἀργυραῖς φιάλαις τιμηθέντες ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ Ἄργος οἱ πρόγονοι τοῦ Θειαίου.

82. Ἐκ δὲ Πελλάνας] ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν Πελλήνῃ ἐνίκησε. Τίθεται δὲ παχέα ἱμάτια ἐν Πελλήνῃ ἄγναφα. δυσχείμεροι δὲ οἱ τόποι. περιφραστικῶς δὲ τὴν χλανίδα μαλακὴν κρόκην εἶπε. καὶ ἑτέρωθι (Ol. ix. 146.) "ψυχρὰν ὁπότε εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν Πελλάνα παρέχει." ὁ δὲ ἀγὼν Διός· καλεῖται δὲ Δῖα. ἢ οὕτως· ἐκ τῆς Πελλήνης δὲ τὰ Θεοξένια νικῶντες, χλανίσιν ἐπιστηδειοτάταις κοσμηθέντες, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἀνεχώρησαν. λέγεται δὲ, ὅτι καὶ ἐξωμίδας ἐτιμῶντο.

84. Ἀλλὰ χαλκὸν] τὸ δὲ τοῦ χαλκοῦ πλῆθος οὐ δυνατὸν εἰπεῖν ἁπλῶς. μακροτέρας γὰρ, οἶμαι, δεῖται σχολῆς. λέβητα γὰρ ἐτιμῶντο ἐν πολλοῖς τῶν ἀγώνων καὶ ἀσπίδας χαλκᾶς.

87. Ὄντε Κλείτωρ] ὄντινα χαλκὸν αἱ περὶ Κλείτορα καὶ Τεγέαν πόλεις Ἀργολικαὶ ἆθλον ἔθηκαν, ὃν καὶ τὸ Λύκαιον ἔθηκε χαλκὸν παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ, τοῖς δυναμένοις νικῆσαι σὺν ποδῶν δρόμῳ, καὶ χειρῶν σθένει, πάλῃ, καὶ παγκρατίῳ, καὶ πυγμῇ.

91. Κάστορος δ' ἐλθόντος] τοῦ δὲ Κάστορος ξενωθέντος παρὰ τῷ Παμφάῃ, τῷ προγόνῳ σου, ὦ Θειαῖε, σὺν τῷ ἀδελφῷ Πολυδεύκει, θαυμαστὸν οὐδὲν, ἀγαθοὺς καὶ θαυμασίους γεγενῆσθαι τοὺς προγόνους σου ἀγωνιστάς· ἱστόρηται γάρ εἰσι τῶν ἀγώνων οὗτοι. διὰ τοῦτο γοῦν ἐν τοῖς ἐπάνω εἶπε, (v. 71. 2.) Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις τὴν νίκην αὐτῶν ἐληλυθέναι τῷ γένει.

96. Ἐπεὶ εὐρυχώρου ταμίαι] ἐπεὶ οἱ τῆς εὐρυχώρου Σπάρτης ταμίαι καὶ δισπόται, Διόσκουροι, σὺν τῷ Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ τὴν τῶν ἀγώνων μοῖραν τῆς εὐωχίας διέπουσι καὶ διοικοῦσι.

100. Μάλα μὲν ἀνδρῶν] πάνυ μὲν ὑμῶν τῶν ὄντων δικαιοτάτων ἀνδρῶν φροντίζοντες διὰ τὸ τῆς ξενίας δίκαιον, καὶ ἄλλως δὲ καὶ κατὰ φύσιν οἱ θεοὶ πιστοί τινες καὶ φιλάνθρωποι περὶ τοὺς εὐσεβοῦντας ὄντες. ἢ οὕτως· ὅτι πίστιν σώζοντες περὶ τὸν πρόγονόν φησι τὸν ὑποδεξάμενον αὐτοὺς, νίκην τούτῳ νῦν ἐδωρήσαντο. ἢ οὗτοι, φησὶ, περισσῶς κηδόμενοι τῶν δικαίων ἀνδρῶν. δοκοῦσι γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους.

103. Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλὰξ] μεταλαβόντες δ' αὐτοὶ οἱ Διόσκουροι, καὶ ἐκ διαδοχῆς ἐναλλάσσοντες τὰς ἡμέρας, μίαν μὲν διάγουσιν ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς θεοὶ, μίαν δὲ ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς Θεράπνης, ὁμοίαν καὶ ἴσην ἐκπληροῦντες τύχην. ἱστέον δὲ, ὅτι περιπέπτωκε τοῖς ἐν τῇ Νεκυομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων (Hom. Odyss. λ. 302. sq.)

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι.

φησὶ γὰρ τοὺς Διοσκούρους μίαν μὲν ἡμέραν ὑπὲρ γῆς εἶναι, ἑτέραν δὲ ὑπὸ γῆν, ὥστε κατὰ μὲν τὸν δισκευακόσια παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν· κατὰ δὲ Πίνδαρον μίαν μὲν ἡμέραν παρὰ τοῖς ἀθανάτοις διαιτᾶσθαι, μίαν δὲ ἡμέραν ὁρῶντας τὰ παρ' ἀνθρώποις σὺν αὐτοῖς εἶναι.

107. Ἐπεὶ τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι] ἐπειδὴ μᾶλλον τοῦτον εἵλετο τὸν αἰῶνα, φησὶ, Πολυδεύκης, τὸν ἀδελφὸν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, ἐκ διαδοχῆς θεὸς γενέσθαι καὶ πάλιν ἄνθρωπος, ἤπερ μόνος ἐν οὐρανῷ θεὸς κατοικεῖν, Κάστορος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ φθαρέντος ἐν πολέμῳ. αὐτοῦ γὰρ τρωθέντος καὶ μέλλοντος ἀπόλλυσθαι εἵλετο Πολυδεύκης, ὁ τούτου ἀδελφὸς αὐτὸς ἀθάνατος, ὢν, μᾶλλον παρ' ἡμέραν ἄνθρωπος εἶναι ἅμα τῷ ἀδελφῷ, καὶ πάλιν θεὸς, ἅμα τῷ ἀδελφῷ, ἀπολουμένου αὐτοῦ. καὶ οὕτως ἐποίησαν οἱ θεοί.

112. Τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίν πως] ἡ ἱστορία ἐστὶ τοιαύτη. Λυγκεὺς καὶ Ἴδας οἱ Ἀφαρέως παῖδες ἐμνηστεύσαντο τὰς Λευκίππου θυγατέρας, Φοίβην καὶ Ἑλαίειραν. κατὰ δὲ τὴν τῶν γάμων εὐωχίαν τοὺς Διοσκούρους εἰς ἱστίασιν ἐκάλεσαν. οἱ δὲ τὰς κόρας ἁρπάσαντες, ἀπέφευγον, οἱ δὲ ἐπεδίωκον, καὶ συνίστανται τοῖς Ἀφαρητιάδαις καὶ τοῖς Διοσκούροις μάχη περὶ τῶν γάμων, καὶ ἀναιρεῖται Κάστωρ. εἶτα Πολυδεύκης ἀνεῖλεν ἀμφοτέρους, συμπράξαντος τοῦ Διὸς καὶ κεραυνὸν αὐτοῖς ἐπιπέμψαντος. ὁ δὲ Πίνδαρος οὐ διὰ τὰς νύμφας φησὶν αὐτοῖς γεγενῆσθαι τὴν στάσιν, ἀλλὰ διὰ βοῶν ἁπελασίαν. ψηχορράγουντος οὖν τοῦ Κάστορος Πολυδεύκης ὢν ἀθάνατος πρὸς τὸν ὄντα φθαρτὸν εἵλετο καταμερίσασθαι τὴν ἀθανασίαν, τῇ τῆς φύσεως ἐκνικώμενος ἀνάγκῃ. οὕτως οὖν αὐτοὺς καὶ Ὅμηρος ἑτερημέρους καλεῖ. ὁ δὲ νοῦς· τὸν Κάστορα γάρ, φησὶ, τῆς τῶν βοῶν ἁφαιρέσεως ἕνεκεν ὁ Ἴδας ὀργισθεὶς πως, ὁ Ἀφαρέως παῖς, ἔτρωσε.

114. Ἀπὸ Ταϋγέτου] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ γράφειν, ἥμενον, ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένῃ ἱστορίᾳ. ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ, τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυΐ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως. τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος κατηκολούθησε. πρὸς οὓς φησι Δίδυμος, ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυΐ λοχώντων, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε. μήποτε οὖν δεῖν, (f. δεῖ) φησὶν, ἀναγινώσκειν τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν ὀξυτόνως, τοῦ ἥμενος, ὡς ἠμένως, ἵνα κατ' ἀμφοῖν ἀκούηται; ὁ δὲ Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἠμένως, (—νος) ἀντὶ τοῦ ἠμένους, δηλονότι τοὺς Διοσκούρους· ὡς ἀελλόπως, καὶ τρίπως (—πος)· "οὐχ ἕδως * ἐστὶ, γεραιὲ," ἀντὶ τοῦ, οὐχ ἕδους. παρατίθενται δὲ καὶ τὸν τὰ Κύπρια γράψαντα, οὕτω λέγοντα·

— — — αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Ταΰγετον προσέβαινε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς.
Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, δισδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Ταυταλίδου Πέλοπος, τάχα δ' εἶσιδε κύδιμος ἥρως
Εἰν ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης †
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀρηϊφίλου Πολυδεύκεα.
Νύξε δ' ἄρ' . . . . . .

Ὁ Κάστωρ ἐλόχα τὸν Ἴδαν, φησὶν, ἐν κοίλῃ, δρυΐ κρυφθείς, καὶ τὸν Λυγκέα. ὁ δὲ Λυγκεὺς ὀξυδερκὴς ὤν, ὡς καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γίνομενα βλέπειν, ἰὼν διὰ τῆς

* Leg. ἕδος. Iliad. λ. 647. † v. V. L. ad v. 116.

δρυὸς τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγχῃ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὄρους σκοπῶν ὁ Λυγκεὺς ἐθεάσατο αὐτοὺς ἐγκαθεζομένους ἐν στελέχει δρυὸς καὶ ἑλλοχῶντας. τοῦ γὰρ Λυγκέως ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους ἐξύτατον ἦν τὸ ὄμμα.

118. Λαιψηροῖς δὲ] τάχιστα δὲ ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς τοὺς Διοσκούρους δραμόντες περιεγένοντο καὶ μέγιστον ἔργον κατειργάζαντο, τρώσαντες τὸν Κάστορα τάχιστα. ἀλλὰ μὴν καὶ ὑπέστησαν δεινὸν ἔργον οἱ προειρημένοι τοῦ Ἀφαρέως παῖδες ὑπὸ τῶν Διοσκούρων. εὐθέως γὰρ ἦλθεν ὁ Πολυδεύκης τοῦ ἀδελφοῦ πεισόντος· οἱ δὲ ἑλθόντι αὐτῷ ἀνθυπέστησαν ἐξ ἐναντίας περὶ τὸν τάφον τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀφαρέως, καὶ ἐνέβαλον τῷ στέρνῳ τοῦ Πολυδεύκους στήλην ἐνὸς τῶν κειμένων ἀρπάσαντες καὶ τέμψαντες τῷ Πολυδεύκει ἀπὸ τοῦ τύμβου τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀφαρέως, ἀλλ' οὔτι αὐτὸν ἔπαθλαν τὸν Πολυδεύκην, οὔτε ὑποχωρῆσαι [ὑπὲρ τοῦ πατρὸς] πεποιήκασιν οἱ Ἀφαρητιάδαι.

129. Ἐφορμηθεὶς (sic) δ' ἄρ' ἄκοντι θοῷ] ὁ δὲ Πολυδεύκης, φησὶν, ἐφορμήσας τῷ τάχει, δόρατι ἐνέβαλε ταῖς τοῦ Λυγκέως πλευραῖς τὸν σίδηρον.

132. Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον] οἱ μὲν ἐπὶ τῷ Ἴδᾳ φασὶν, οἱ δὲ ἐν τῷ ὄρει τῇ Ἴδῃ, ἵνα Ἴδην πᾶν ὄρος ὑψηλὸν ἀκούσωμεν. οὐδὲ γὰρ νῦν τοῖς κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν τιλουμένοις ἡ κατὰ Τροίαν συντελεῖ. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὁ δὲ Ζεὺς πυρφόρον καὶ τιφρώδη κεραυνὸν προσίῤῥηξεν ἀμφοτέροις, ὁμοῦ δὲ ἐκαίοντο ἐρημωθέντες. χαλεπὴ δὲ καὶ δεινοτάτη ἡ ἔρις τοῖς ἀνθρώποις ἡ κατὰ τῶν κρειττόνων. ἡ γὰρ πρὸς τοὺς κρείττονας, φησὶν, ἔρις χαλεπή ἐστιν, ὥστε ὁμιλεῖν αὐτοῖς καὶ προσφέρεσθαι. ἀποδιακομπεῖσθαι δεῖ οὖν τὴν ἔριν πρὸς τοὺς κρείττονας. ἡ μὲν πρὸς τοὺς ἴσους ὁμιλία εὐκτὴ, ἡ δὲ πρὸς τοὺς κρείττονας χαλεπή. οἱ γοῦν Ἀφαρητιάδαι ἐρίσαντες κρείττοσι τοῖς Διοσκούροις, ἀπώλοντο.

137. Ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ] ταχέως δ' ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ὁ Πολυδεύκης ἦλθεν ὑποστρέψας, καὶ δὴ αὐτὸν οὕπω τεθνηκότα, πνευστιῶντα δὲ κατέλαβεν. οὕπω, φησὶ, τὸν Κάστορα εὖρε τεθνηκότα, τὰς δὲ πνοὰς ἀποψυχρούμενον ἀπὸ τῆς φρίκης. καταψύχονται γὰρ οἱ νεκρούμενοι.

142. Πάτερ Κρονίων] ὦ πάτερ Ζεῦ, τίς δὴ λύσις γενήσεται τούτων τῶν πενθῶν; καί μοι θάνατον ἐπίθες καὶ δεῖξον, ὦ βασιλεῦ.

146. Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένων] ἀντὶ τοῦ στερισκομένων. οὐδεὶς συμπονεῖ, φησὶν, ἐὰν μὴ φίλος ᾖ καὶ ἀγαθὸς ἀδελφός· στερηθεὶς δὲ τούτου, τίνα ἔχω κοινωνὸν τῶν πόνων; ἢ οὕτως αὐτῷ δεῖ νοεῖν· τὸ τατωμένῳ φησὶ Δωρικῶς· ἀνδρὶ γὰρ τῶν φίλων στερισκομένῳ πᾶσα διέφθαρται τιμή. ἢ οὕτως· ἐάν τις καθυστερήσῃ τοῦ προσφιλοῦς, ἀποστεριεῖται τοῦ συμπράσσοντος, ἀπραγὴς δὲ γινόμενος οὐ τιμᾶται ὑπ' οὐδενός.

147. Παῦροι δ' ἐν τόνῳ πιστοὶ βροτῶν] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγοι. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Iliad. ε. 800.)·

Ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.

ὁ δὲ νοῦς· οὐδὲ ὀλίγον * δὲ ἀνθρώπων ἐστὶν, ἐν τοῖς ὑπερβάλλουσι κινδύνοις τῶν δεινῶν κοινωνεῖν. ἢ οὕτως· οὐδὲ ὀλίγοι δὲ τῶν ἀνθρώπων πιστοὶ, κατὰ τοὺς πόνους πάσχουσι τοῖς ἑταίροις τοῦ καμάτου κοινωνεῖν.

150. Ἐσσί μοι υἱὸς] ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γενεαλογεῖ· ὁ δὲ Πίνδαρος ἑτέροις τῶν ἱστορικῶν ἐξακολουθήσας τὸν μὲν Πολυδεύκην ἐκ Διὸς, τὸν δὲ Κάστορα ἐκ Τυνδάρεω εἶναί φησιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς μὲν ἐξ Ἀλκμήνης καὶ Διὸς, Ἰφικλῆς δὲ ἐξ Ἀμφιτρύωνος. λέγεται γὰρ τοῦτο, ὅτι Πολυδεύκης καὶ Ἑλένη ἐκ Διός εἰσι καὶ Λήδας, Κάστωρ δὲ ἐκ Τυνδάρεω. ὁ μέντοι Ἡσίοδος οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ Θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος. τὸ δὲ σαφὲς οὕτως· σὺ μὲν, ὦ Πολύδευκες, συγ-

* f. ὀλίγων.

χάνεις μοι υἱός, τὸν δὲ Κάστορα μετὰ ταῦτα ὁ Τυνδάρεως, σπέρμα θνητὸν ὄντα, τῇ σῇ μητρὶ συνελθὼν ἔσπειρεν.

153. Ἀλλ' ἄγε τῶνδέ τοι] ἀλλ' ὅμως τούτων ἀμφοτέρων σοι τὴν κρίσιν καὶ τὴν αἵρεσιν ἐπιδίδωμι· εἰ μὲν γὰρ τὸν θάνατον ἐκφυγὼν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἀδυνηρὸν, αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾷ καὶ Ἄρει, ἔστι σοι τούτων μερίς. εἰ δὲ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ Κάστορος διαμάχῃ, πάντων δὲ τῶν καλῶν βούλει αὐτῷ ἀπομερίσασθαι τὸ ἴσον, τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ χρόνου ἕξεις ὑπὸ τὴν γῆν διατρίβων, τὸ δὲ ἥμισυ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τοῖς τιμίοις τῶν θεῶν οἴκοις.

166. Ὡς ἄρ' αὐδάσαντος] οὕτω ταῦτα τοῦ Διὸς εἰπόντος, οὐ κατεμερίσθη τὴν γνώμην ὁ Πολυδεύκης, ἀλλ' εὐθέως ἐπὶ τὸ ἕτερον ἐχώρησεν, ἐπὶ τὸ τὴν εὐδαιμονίαν τῷ ἀδελφῷ μερίσασθαι.

168. Ἀνὰ δ' ἔλυσε μὲν ὀφθαλμὸν] ὁ Ζεὺς δηλονότι· οἷον, ἤδη μύοντα καὶ κλειόμενον διὰ τὸν θάνατον ἀναβλέψαι ἐποίησεν. ὁ δὲ νοῦς· ἀνέλυσε μὲν, καὶ πάλιν ὁρᾷν παρεσκεύασε τὸν τοῦ ἀδελφοῦ ὀφθαλμὸν, ἔπειτα καὶ τὴν φωνὴν ἐνέβαλε, τοῦ χαλκομίτρα Κάστορος.

CARMEN XI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑνδεκάτου τῶν Νεμέων εἴδους.

Της ἑνδεκάτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἕξ. Τὸ ά Πινδαρικόν. ἔστι δὲ ἰαμβέλιγος, λείπων τῇ ἀρχῇ, καὶ πάλιν ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, λεῖπον τῷ τέλει, ὃ καλεῖται ἀμφιλειπὲς, ἐπεὶ καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τῷ τέλει λείπει. ἡ δὲ ἀπόδοσις τὸ, ἀοιδαῖς, ᾠδαῖς ποιεῖ (23.). Τὸ β' σύνθετον ἀπὸ διμέτρου τροχαίου καὶ ἡμίσεος ἔπους. Τὸ γ' ἔπος παρὰ συλλαβήν. Τὸ δ' ὅμοιον τῷ· Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδασάμην. Τὸ ε χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἢ πενθημιμερὲς δακτυλικὸν πλεονάζον μιᾷ συλλαβῇ. Τὸ ς' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἑνδέα. Τὸ ά δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ γ' ὅμοιον τῷ ά τῆς στροφῆς. Τὸ δ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ε Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ς' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ή ὅμοιον τῷ δ' τῆς στροφῆς. Τὸ θ' σύνθετον ἐκ πενθημιμερῶν τροχαίου καὶ ἐφθημιμερῶς δακτυλικοῦ.

* * * * *
* * * *

Ὅτι οὐκ ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς ἐπινικίους συνενῶσθαι.

Οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινικίους συνενῶσθαι. οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀρισταγόρας, ἀλλὰ περιχώρους. γεγράφθαι (δέ) φησι τὴν ᾠδὴν

εἰς πρυτανεύοντα καὶ τῆς πόλεως προεστῶτα τὸν Ἀρισταγόραν. σαφὲς δὲ τοῦτο, ἐξ ὧν φησιν (10. sq.)· Ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος δυωδεκάμηνον περάσαι. ἠπατῆσθαι δέ φησιν ὁ Δίδυμος ἐνίους, ὡς δοκεῖν ἱεροὺς στεφάνους αὐτὸν ἀνηρῆσθαι. διὰ τῆς ᾠδῆς δὴ σημαίνεται, ὅτι στεφάνους ἔσχεν ὡς δικαίᾳ, ἀλλ' οὐχὶ περιοδικούς, ὡς ἐπλανήθησαν ἐκ τοῦ λέγεσθαι (28. sq.)· Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων. οὐ γὰρ σημαίνει διὰ τούτων, ὡς Ἰσθμια καὶ Νέμεα νενικηκότος αὐτοῦ, ἀλλὰ τοὐναντίον· οἱ γονεῖς δι' εὐλάβειαν συγγενικὴν οὐκ ἀπέστειλαν αὐτὸν ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς στεφάνους, ἐπεὶ κἂν Ἰσθμια καὶ Νέμεα εἰλήφει. ἐποίσει γάρ (30. sq.)· Ναὶ, μὰ γὰρ ὅρκον, ἐμὰν δόξαν παρὰ Κασταλίᾳ καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ἄχθῳ Κρόνου κάλλιον ἂν δηριώντων ἐνεστήσατ' (sic) ἀντιπάλων. ὁμνύει γὰρ ὁ Πίνδαρος, ὅτι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δόξαν, εἰ ἐξεδήμησεν εἰς Πυθῶνα καὶ Ὀλυμπίαν, κάλλιον ἂν τῶν ἀνταγωνισσῶν ἐπανελήλυθει εἰς τὴν πατρίδα, τουτέστιν, ἐνίκησεν ἄν. νῦν δὲ ἐλπίδες ὀκνηρότεραι κατέσχον τῶν γονέων αὐτόν. διὸ οὐδ' ὅλως ἐξεδήμησεν. συντακτέον οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, εἰς τὰ παροίνια, καθὰ καὶ τοῖς περὶ τὸν Φασηλίτην* ἀρέσκει. ὅλως οὖν οὐδὲ δεῖ τετάχθαι τὴν ᾠδήν· οὐ γὰρ οἷον Νεμεονίκης ἐστίν· ἀλλ' οὐδ' ὅλως ἀθλοῦντι γέγραπται ἔτι, ἀλλ' ἀνδρὶ τελείῳ πρυτανεύοντι τῆς πατρίδος. εἰ δὲ παραμιμνήσκεται, ὅτι περιχώρους ἀγῶνας ἐνίκα παῖς ὤν, οὐ διὰ τοῦτο ἀθλητής· καθὸ οὐκ ἀθλητῇ γέγραπται, ἀλλὰ πρυτάνει, καθὸ ἐπρυτάνευεν. ἔτυχε δὲ ἐπὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἄθλων. διὸ δὴ καὶ ὡς πρυτανεύοντος τὴν Ἑστίαν προσφωνεῖ. ἔοικε δὲ ὁ Ἀρισταγόρας μὴ νῦν νενικηκέναι. φασὶ γὰρ οἱ ἱστορικοὶ, παιδὶ μὲν ὄντι πολλὰς ὑπεισελθεῖν νίκας, ἀνδρωθέντι δὲ νῦν καὶ πρυτανεύοντι τὸν Πίνδαρον, πρόσχημα μὲν, ἐπινίκιον γράψαι, τὸ δὲ ἀληθὲς, προσφωνητικὸν εἰς τὴν πρυτανείαν. Τένεδος δέ ἐστι καὶ τῆς Λιβύης καὶ τῆς Τροίας.

---

1. Παῖ Ῥέας, ἅτε πρυτανεῖα λέλογχας] πρυτανεῖά φησι λαχεῖν τὴν Ἑστίαν, παρόσον αἱ τῶν πόλεων ἑστίαι ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφίδρυνται, καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον πῦρ ἐπὶ τούτων ἀπόκειται. εἶη δ' ἂν πρυτανεῖον, κατὰ τὸ ἔτυμον, πυροταμεῖον, κατὰ συγγένειαν τοῦ μ εἰς τὸ ν, ὡς τὸ μὶν, νίν· ἢ κατὰ κοινωνίαν τοῦ β πρὸς τὸ φ, βρυτανεῖον παρὰ τὸ βρύειν, ὅ ἐστιν αὔξειν καὶ θάλλειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔμβρυον, τὸ ἐν τῇ γαστρὶ αὐξανόμενον. "καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ" Ὅμηρος (Iliad. ρ. 56.). ὁ δὲ νοῦς· ὦ Ἑστία, τῆς Ῥέας παῖ, ἥτις ἔλαχες τὰ πρυτανεῖα, τοῦ ὑψίσου Διὸς ἀδελφὴ συγχάνουσα, καὶ τῆς Ἥρας τῆς ὁμοθρόνου καὶ τῆς συμβασιλευούσης τῷ Διΐ, καλῶς μὲν τὸν Ἀρισταγόραν ὑπόδεξαι εἰς τὸ πρυτανεῖον, καλῶς δὲ καὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς συμπρυτανεύοντας αὐτῷ, τοῦ σοῦ σκήπτρου πέλας. ἐκ τούτου οὖν πρόδηλον, ὡς εἰς τὴν πρυτανείαν γράφεται. ἵδρυται δὲ ἐν τοῖς πρυτανείοις ἡ ἑστία.

5. Οἵ σε γεραίροντες] οἵτινές σε τιμῶντες, οἱ πρυτάνεις, ἐν δικαιοσύνῃ διαφυλάσσουσι τὴν Τένεδον, πολλάκις μὲν σπονδαῖς καὶ θυσίαις ἐξιλεούμενοι πρώτην τῶν ἄλλων θεῶν, πολλάκις δὲ καὶ ταῖς θυσίαις. πρώτην δὲ ταύτην εἶπε, καθόσον ἀπ' αὐτῆς ἤρχοντο. καὶ Σοφοκλῆς (Fragm. 82. Brunck.)· ὦ πρώρα (πρῶτα) λοιβῆς Ἑστία." ἀπὸ οὖν τῆς κνίσσης, ὅ ἐστι, τῆς πιμελῆς, καὶ τὰς θυσίας (sc. αἰνίττεται).

8. Λύρα δέ σφιν βρέμεται] λύρα δὲ αὐτοῖς κατὰ τὰς πανηγύρεις ἠχεῖ καὶ ᾠδὴ, καὶ τοῦ ξενίου Διὸς Θέμις ἀσκεῖται καὶ ἀποσώζεται παρ' αὐτοῖς διαπαντὸς ἐν ταῖς τραπέζαις. ἀντὶ τοῦ, φιλόξενοί εἰσιν.

---

* Theodectes?

10 Ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος] εὔχεται τὴν ἀρχὴν μετὰ δόξης αὐτὸν τελέσαι. σὺν ἀτρώτῳ καὶ ἀλύπῳ καρδίᾳ, τουτέστιν, ἀπταίστῳ καὶ ἀβλαβεῖ, τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν διανύσειεν. δῆλον δὲ, καθὼς καὶ προείπομεν, διὰ τούτων, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπινίκιος ἡ ᾠδή. ὁ δὲ νοῦς· παράσχοι οὖν αὐτοῖς διανύσαι σὺν εὐδοξίᾳ τὴν πρυτανείαν, καὶ σὺν ἀλύπῳ καρδίᾳ.

13. Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω] τὸν δὲ ἄνδρα ἐγὼ μακαρίζω Ἀρκεσίλαον τὸν σὸν πατέρα, καὶ τὸ ἐκείνου ἀνδρεῖόν τε καὶ ἐπέραστον σῶμα. Ἄλλως. τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀρκεσίλαον μακαρίζω, ζηλωτὸν ὄντα τὸ σῶμα, καὶ τὸν σύγγονον αὐτοῦ Ἀτρεμίαν· ὡς ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὄντος Ἀτρεμίου, ἢ ὡς ἀδελφῆς· ἀμφίβολον γάρ. ἢ, τὴν συγγενομένην αὐτῷ ἀφοβίαν.

16. Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων] εἴτις δὲ πλούσιος καὶ καλὸς, καὶ ἐν ἀέθλοις διήνεγκε τῶν ἄλλων, γινωσκέτω, ὅτι ζηλωτός ἐστι, καὶ μηκέτι παρὰ ταῦτα εὐδαιμονίαν μείζονα ζητείτω· μὴ ὡς θεὸς τῶν μειζόνων ὀρεγέσθω. ἢ οὕτως· εἰ δὲ ἀνθρώπων τις εὐδαιμονίαν κεκτημένος καὶ τῷ εἴδει παρέρχεται τοὺς ἄλλους, καὶ ἐν τοῖς ἄεθλοις ἀριστεύουσαν ἐφανέρωσε τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, γινωσκέτω μέλλων ἀποθνήσκειν. ἡ δὲ τοῦ νοῦ φαντασία τοιαύτη· μὴ διὰ τὸ ὑπερεξελημένον τῆς εὐδαιμονίας θεοῖς ἑαυτὸν καταριθμείτω. γινωσκέτω δὲ, ὅτι ἀνθρωπίνην ἔχει τὴν φύσιν.

22. Ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖς] ἐν δὲ τῇ τῶν ἀγαθῶν γνώμῃ ἐπαινεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς προσήκει, φησίν. ἢ οὕτω· τοὺς τοιούτους καὶ τοιαῦτα ἠσκηκότας ἄρχοντας δεῖ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν καὶ λόγοις ἐπαινεῖσθαι καὶ κοσμεῖσθαι τοιήμασιν.

24. Ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν] ὡς τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Ἀρισταγόρου τοσούτων ὄντων τῷ ἀριθμῷ. ὁ δὲ νοῦς· ἐκ δὲ τῶν περιοίκων ἀνταγωνιστῶν ἑκκαίδεκα ὄντων, τὸν Ἀρισταγόραν αἱ νῖκαι, καὶ τὴν τούτου πατρίδα ἐστεφάνωσαν τὴν ἐπίδοξον, πάλῃ καὶ παγκρατίῳ νικήσαντα.

28. Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων] παιδὸς δὲ ὄντος τοῦ Ἀρισταγόρου, φησὶν, αἱ τῶν γονέων ἐλπίδες ὀκνηρότερον διατεθεῖσαι, ἐνεπόδισαν εἴς τι τὴν Πυθῶνα καὶ τὴν Ὀλυμπίαν σταλῆναι τῶν ἄθλων εἵνεκα.

30. Ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, ἐμὰν δόξαν] ἐνταῦθα ὄνομα οὐ πρόκειται. ἰδίως γὰρ οἱ παλαιοὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ὅρκου ὤμνυον, ὡς καὶ Ἡσίοδος (Theog. 231. sq.)·

Ὅρκον δ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ.

Ἄλλως. εὐλαβείᾳ τοῦ ὀμνύειν οἱ ἀρχαῖοι παρελίμπανον τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν. διὸ καὶ ψιλῶς εἶπε· ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, τὴν ἐμὴν δόκησιν, ἥν τε Πυθῶνι καὶ ἐν τῷ εὐδένδρῳ ὄρει τοῦ Κρόνου, ὅ ἐστι, καὶ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, κάλλιον ἂν τῶν ἀγωνιζομένων ἐπανῆλθεν ὁ Ἀρισταγόρας τῇ πατρίδι, τὴν πενταετηρικὴν πανήγυριν, διάταξιν καὶ νόμον οὖσαν Ἡρακλέος, κωμάσας καὶ ἀναδησάμενος τὴν κόμην.

31. Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου εὐδένδρῳ διὰ τὰ τῶν ἐλαιῶν φυτὰ, ἅπερ Ἡρακλῆς ἐξ Ὑπερβορέων κομίσας ἐνεφύτευσε τῇ γῇ. τὸ δὲ, παρ' ὄχθῳ Κρόνου, ἀντὶ τοῦ, παρὰ τῷ λόφῳ, τῷ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἀνιερωθέντι τῷ Κρόνῳ.

37. Ἀλλὰ βροτῶν κενεόφρονες αὖχαι] οἱ καυχήσεις. ἀλλὰ τῶν ἀνθρώπων τὸν μὲν αἱ ματαιόφρονες καυχήσεις καὶ ἀλαζονεῖαι ἐκ τῶν παρὰ ποδῶν καλῶν ἀποτυχεῖν παρεσκεύασαν, τῷ τῶν μειζόνων παρὰ δύναμιν καὶ τὸ προσῆκον ὀρέγεσθαι, ἕτερον δὲ, ἰσχυρὸν ὄντα κατὰ φύσιν, μετριάζοντα δὲ, καταμεμφόμενον τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, τῶν προσόντων καλῶν σφαλῆναι πεποίηκεν ἡ ψυχὴ, ἄτολμος οὖσα καὶ τῆς χειρὸς αὐτὸν εἰς τοὐπίσω ἕλκουσα, τουτέστιν, ἄτολμον ποιοῦσα.

43. Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν] ἐκ δὲ τῆς Ἀρισταγόρου ἀρετῆς εὐμαρὲς ἦν διαγνῶναι συμβαλόντας, ὅτι τοῦ Λακωνικοῦ Πεισάνδρου ἀπόγονος ἦν, τοῦ ποτὲ σὺν τῷ Ὀρίστῃ ἀποικίαν ἀπὸ τῆς Λακεδαίμονος εἰς Λέσβον στειλαμένου τὸ τῶν Αἰολίων γένος. τὸ

δὲ δεῦρο, ὡς πρὸς τὴν Τένεδον, τὴν (f. ὑπὲρ) τῆς Λέσβου. ἦν δὲ συμβαλεῖν καὶ τὸ μητρῷον αὐτοῦ γένος περὶ τὰ Ἰσμηνοῦ ῥεύματα, κεκραμένον τῷ Θηβαίῳ Μελανίππῳ. ἢ οὕτω· συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς καὶ σημειώσασθαι τὸν ἰδόντα τὸν Ἀρισταγόραν, ὅτι τὸ πάλαι αὐτοῦ αἷμα καὶ τὸ γένος ἦν ἀπὸ Πεισάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου, ὡς ἀπό τινος τῶν παλαιῶν Πεισάνδρου ὄντος τοῦ Ἀρισταγόρου. οὗτος δὲ, φησὶ, σὺν Ὀρίστῃ ἀπῴκησεν ἐκ Σπάρτης, καὶ τὴν Τένεδον κατῴκησε. Τενέδιος γὰρ ὁ Ἀρισταγόρας. περὶ δὲ τῆς Ὀρίστου εἰς τὴν Αἰολίδα ἀποικίας Ἑλλάνικος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Αἰολικῶν ἱστόρηκεν. Ὁ δὲ Μελάνιππος οὗτος Θηβαῖος ἦν ἐπὶ τοῦ πολέμου συστὰς τῷ Τυδεΐ. τούτου δοκεῖ διὰ τὴν ὀργὴν λαβὼν ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν καὶ ῥήξας ἐκροφῆσαι τὸν ἐγκέφαλον. διὸ καὶ ἀπεστράφη ἡ Ἀθηνᾶ τότε κομίζουσα αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν. τὸ μὲν οὖν ἀπὸ πατρὸς γένος εἰς Πείσανδρον, τὸ δὲ ἀπὸ μητρὸς εἰς τοῦτον τὸν Μελάνιππον. μήτρωες γὰρ οὗτοι οἱ κατὰ μητέρα πρόγονοι.

48. Ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ] αἱ ἀρχαῖαι τῶν προγόνων φύσει ἀρεταὶ ὕστερον ἐκλάμπουσιν. ἐνίοτε γάρ τις γέγονεν ἀπὸ πατρικοῦ τινος ἀνδρὸς, εἶθ' οἱ ἐκείνου ἀπόγονοι ἄπρακτοι ἄφθησαν, ἕως διὰ πολλῶν ἐτῶν πάλιν εἷς ἐξέλαμψεν. οὗτος οὖν, φησὶν, ἀπὸ Μελανίππου γεγονὼς καὶ Πεισάνδρου, δραστηρίων γεγονότων, τὸ δὲ μεταξὺ ἡμαυρωμένον, αὐτὸς ἐξέλαμψε τῶν ἐκείνων ἀρετῶν, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἔδειξε τὸ γένος, οἷον ἦν. ἢ οὕτως· αἱ δὲ παλαιαὶ ἀρεταὶ ἀποφέρονται σθένος ἐναλλασσόμεναι ταῖς τῶν ἀνθρώπων γενεαῖς. οὔτε γὰρ ἰφιξῆς αἱ ἄρουραι καρπὸν δυνατῶς ἀποδιδόασιν, οὔτε μὴν τὰ φυτὰ βούλεται ἐν ἁπάσαις ἐτῶν περιόδοις καρπὸν καὶ βλαστὸν εὐῶδη καὶ ἐπικερδῆ φέρειν, ἀλλ' ἐξ ὑπαλλαγῆς καὶ διαστήματος ταῦτα δίδοται, καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς φυτοῖς καὶ τοῖς ἀρούραις ἀναδέχεται.

55. Τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται τέρμα] τὸ ἀποβησόμενον τέλος ἐκ τοῦ Διὸς, φησὶν, οὐ προγινώσκομεν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μεγαληγοροῦμεν, μεγάλα τε μενοινῶντες καὶ φροντίζοντες ὑπὲρ ἑαυτούς. τείνει δὲ πρὸς Ἀρισταγόραν, ἐπειδὴ τότε ἦρχε καὶ ἐπρυτάνευε, παραινῶν αὐτῷ μὴ ὑπερηφανεύεσθαι, ἀλλὰ μετρίως βιοῦν, πράως τε καὶ ἐν ἀρετῇ διάγειν.

59. Δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ ἐλπίδι γυῖα] τουστέστιν, ἐμπέφυκεν ἡμῖν ἐλπὶς ἄποθεν. ἀναιδῆ δὲ τὴν ἐλπίδα εἶπεν, ὅτι οἱ πολλοὶ ἡμῶν ἀδύνατα ἐλπίζουσιν. ἢ ἀναιδῆ τὴν ἐλπίδα εἴρηκε, διὰ τὸ πολλάκις τοὺς ἐλπίζοντας ἀποτυγχάνειν καὶ πάλιν ἐλπίζειν. ἢ οὕτω· συνδίδεται δὲ τὰ ἡμέτερα σώματα ἀναιδεστάτῃ ἐλπίδι. τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπῴκησεν. ἤτοι, τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἄποθεν ἡμῶν κεῖνται, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνάμεθα, ἄνθρωποι ὄντες, τὰ μέλλοντα προγινώσκειν.

62. Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν] οὐ δεῖ, φησὶ, ζητεῖν ὠφελείας ὑπερμέτρους, οὐδὲ κερδαίνειν τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς. ἀπροσίκτων δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἀμηχάνων, ὧν οὐκ ἔστι θίγειν. τῶν γὰρ ἐρώτων σκληραί εἰσιν αἱ μανίαι καὶ σύντονοι αἱ ἐπιθυμίαι. τῶν οὖν ἀμηχάνων ἐρώτων, φησὶν, ἐπιθυμίαι ἐξυτέρας ἔχουσι τὰς μανίας. πρὸς τί δὲ τοῦτο λέγει; ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὦ Ἀρισταγόρα, οἷς ἔσχηκας καὶ ἔλαβες δεκαὲξ στεφάνοις, πλουτεῖς, ἄρχεις, πρυτανεύεις· ἀρκοῦ τούτοις· μηκέτι ὑπὲρ ταῦτα ζήτει.

SCHOLIA

IN PINDARI ISTHMIA.

Ὑπόθεσις Ἰσθμίων.

Ετελοτντο μὲν οἱ παλαιοὶ πάντες ἀγῶνες ἐπί τισι τετελευτηκόσιν. ἐτελεῖτο γὰρ ὁ μὲν Ὀλυμπιακὸς τῷ Διΐ διὰ τὸν Πέλοπα. ὁ δὲ Πυθικὸς, τῷ Ἀπόλλωνι, διὰ τὸν δράκοντα, ὃν ἀπέκτεινε Πυθοῖ. ὁ δὲ Νεμεακὸς, κατά τινας, τῷ Ἡρακλεῖ ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ τοῦ λέοντος ἀναιρέσει. ὁ δὲ Ἰσθμικὸς οὗτος, τῷ Ποσειδῶνι. ἔστι δὲ ἡ ἱστορία αὕτη. Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος παῖδες, Λέαρχος καὶ Μελικέρτης. τὸν μὲν δὴ Λέαρχον μανεὶς ὁ Ἀθάμας ἀπέκτεινεν. εἶτα ἡ μήτηρ αὐτοῦ καθῆκεν αὐτὸν εἰς λέβητα ὕδατος ζεστοῦ. μανεῖσα δὲ καὶ αὐτὴ, τὸ τελευταῖον ἤλλετο μετὰ τοῦ Μελικέρτου εἰς θάλασσαν. καὶ ἐγένετο μὲν ἡ Ἰνὼ μία τῶν Νηρηΐδων. ἧς καὶ ὁ ποιητὴς μέμνηται. ἔστι δὲ αὕτη Λευκοθέα. ὁ δὲ Μελικέρτης μετεβλήθη εἰς δαίμονα. ἔστι δὲ οὗτος ὁ Παλαίμων. χορεύουσαι τοίνυν ποτὲ αἱ Νηρεΐδες, ἐπεφάνησαν τῷ Σισύφῳ, καὶ ἐκέλευσαν εἰς τιμὴν τοῦ Μελικέρτου ἄγειν τὰ Ἴσθμια.

Ἄλλως. Ὑπόθεσις τῶν αὐτῶν.

Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα, οἱ μὲν, ἐπὶ Σινίδι τῷ Προκρούστῃ διαθεῖναι φασὶ τὸν Θησέα, ἀνελόντα αὐτόν. ἔστε περ καὶ τοὺς ἄλλους. ὥς φησι Σοφοκλῆς *, λέγων περὶ αὐτοῦ· " ὃς παρακτίαν στείχων, ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν." ὁ δὲ Σίνις Ποσειδῶνος παῖς. ὃς δένδρα κάμπτων, εἶτα συνδεσμῶν εἰς ταῦτα τοὺς παριόντας, ἀθρόως ἀφιεὶς τὰ δένδρα, οὕτω διέφθειρεν. οἱ δὲ, ἐπὶ Μελικέρτῃ, ὅτε τῷ Ἰσθμῷ ἄταφος προσιπελάσθη, καὶ, μεταξὺ λιμοῦ τὴν Κορινθίων πόλιν κατασχόντος, τοῦ θεοῦ εἰπόντος, οὐκ ἄλλην ἔσεσθαι τῶν κακῶν λύσιν, ἢ τὴν ἐκείνου κηδείαν, καὶ τιμὴν δι' ἀγῶνος ἐπιταφίου. ταῦτα δὲ πρὸς ὀλίγον ποιη-

* f. in Theseo.

σάντων τῶν Κορινθίων, λιμὸς πάλιν ἐπέθετο. καὶ ἔχρησεν ὁ Θεὸς αἰώνιον τὴν εἰς τὸν ἥρωα τιμὴν ὑπάρχειν, καὶ στέφανον σελίνου, διὰ τὸ καταχθόνιον εἶναι τὸ φυτόν. ὕστερον μέντοι καὶ τῷ Θεῷ πρὸσίνειμαν τὸν ἀγῶνα ἐναλλὰξ ἐπιτελοῦντες. καὶ πίτυϊ λοιπὸν ἐστεφάνουν, διὰ τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν ὁμοειδίαν τοῦ φυτοῦ, καὶ διὰ τὸ ἄκαρπον αὐτὴν εἶναι, ὥσπερ τὴν θάλασσαν. διὸ καὶ ἀτρύγετος. εἶτα σημαίνοντες, ὡς οὐδὲν κέρδος τοῖς νικῶσιν ἀπὸ τοῦ στεφάνου πλὴν δόξης, ὅπερ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐποίησαν, κοτίνῳ στεφανοῦντες. πάντας δὲ εἰκότως τοὺς γενομένους ὑπερηφάνους καὶ γενναίους Ποσειδῶνος παῖδάς φασιν οἱ ποιηταί, εἰς τὸ τῆς θαλάσσης ἄγριον καὶ σταθερὸν ἀφορῶντες. ὅπερ καὶ Ὅμηρος ὑποδηλῶν λέγει· "Γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα, Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής" (Iliad. π. 34.). οἱ δὲ κομίσαντες τὸ σῶμα τοῦ Μελικέρτου ἀπὸ τῆς Σχοινουντίας, ἐκεῖ γὰρ ἐξέβρίφη, Ἀμφίμαχος καὶ Δονακῖνος ἐκαλοῦντο.

Ἄλλως.

Τὸν Ἰσθμιακὸν ἀγῶνα τιθῆναι φασὶ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἰνὼ, ἀπὸ Ἀθάμαντος ἀναιρεθῆναι μέλλουσα, κατὰ μανίαν προαγηρημένου τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Λιάρχου, καὶ αὐτὴ μανεῖσα, τὸν λοιπὸν παῖδα Μελικέρτην ἁρπάσασα, διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ στᾶσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μολουρίδος πέτρας, ἥλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν. αὐτοὺς μὲν οὖν λόγος ἔχει ἀποτιθεῶσθαι. καὶ τὴν μὲν, μετωνομάσθαι ἀντὶ Ἰνοῦς Λευκοθέαν· τὸν δὲ, ἀντὶ Μελικέρτου Παλαίμονα. τὸ δὲ τοῦ παιδὸς σῶμα ἐκομισθὲν ὑπὸ δελφῖνος εἰς τὸν Ἰσθμὸν, εὗρε Σίσυφος ὁ τότε τῆς Κορίνθου βασιλεύων. καὶ ἔθαψε διὰ τὴν συγγένειαν. ἦν γὰρ Ἀθάμαντος παῖς. ἕτεροι δὲ, ὁ Σίσυφός τε, καὶ Ἀθάμας, Αἰόλου παῖδες τοῦ Διός. ἐκάλεσε δὲ τὸν ἀγῶνα Ἰσθμια, ἀπὸ τοῦ διείργεσθαι τὰς δύο θαλάσσας δι' Ἰσθμοῦ. στέφος δέ ἐστι τοῦ ἀγῶνος πίτυς. τὸ δὲ ἀνέκαθεν, σέλινα καὶ αὐτοῦ ἦν ὁ στέφανος.

Ἄλλως.

Ἀθάμαντος μανέντος διὰ χόλον τῆς Ἥρας, καὶ σφάξαντος ἕνα τῶν παίδων τὸν Λίαρχον, μέλλοντος δὲ ἅμα εἰς λέβητα βαλεῖν τὸν Μελικέρτην, προλαβοῦσα ἡ Ἰνὼ κλέπτει. διωκομένη δὲ ἅλλεται εἰς θάλασσαν μετὰ τοῦ παιδός. Νηρεῖδες δὲ αὐτὴν ἔσωσαν· αἳ καὶ θεὸν αὐτὴν ἐποίησαν. φανεῖσα δὲ μία τῷ Σισύφῳ, εἶπεν ἄγειν τὸν ἀγῶνα. ἐσιωπήθη δὲ πρὸς χρόνον διὰ τοὺς λῃστάς. Θησεὺς δὲ ἐλθὼν, ἐκάθηρε τοὺς τόπους, καὶ ἦγε δεύτερον.

CARMEN I.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πρώτου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Τῆς πρώτης τῶν Ἰσθμίων ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἑπτά. Τὸ ά ἐγκωμιολογικόν. Τὸ β' ἐγκωμιολογικὸν, παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Τὸ γ' ἰαμβέλιγος, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μετατιθέμενον ἐπὶ τὴν ἄρχουσαν. γεγένηται δὲ καὶ παρὰ τὸ Σαπφικὸν συστεῖλαν τὴν παρατέλευτον πλεονάσαν μίαν συλλαβήν. Τὸ δ' ὅμοιον τῷ β'. Τὸ ε πρωσοδικόν. Τὸ ς' Πινδαρικόν· ἐκ Σαπφικοῦ πλεονάσαν χοριάμβῳ καὶ συστεῖλαν τὴν παρατέλευτον. Τὸ ζ' Εὐριπίδιον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἑνδεκα. Τὸ ά ἰαμβέλιγος, ἢ πεντάμετρον καταληκτικὸν, δακτυλικόν. Τὸ β' ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικὸν, δύο συλλαβαῖς. Τὸ γ' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον βουκολικόν. Τὸ ε δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ς' τροχαϊκὸν, ἢ ἐπίτριτος. Τὸ ζ' ἰαμβέλιγος. Τὸ ἡ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ· Τίς σὰς παρήειρε φρένας; Τὸ ί προσοδικὸν ἐνδεκάσημον, ἐνδέον συλλαβῆ τοῦ Ἀρχιλοχείου, ἢ τοῦ, Ἐρασμονίδη Χαρίλαε. Τὸ ιά Στησιχόρειον.

Ἡροδότῳ Θηβαίῳ.] Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Ἡροδότῳ τῷ Θηβαίῳ. τινὲς δὲ, Ὀρχομενίῳ. βέλτιον Θηβαίῳ ἐπιγεγράφθαι. καὶ γὰρ ταῖς Θήβαις προσδιαλέγεται. καὶ ἑξῆς δέ φησιν, ἐπεὶ στιφάνους ἕξ ἅπασι Κάδμου στρατῷ, τουτέστι τοῖς Θηβαίοις. καὶ πάλιν περὶ αὐτοῦ λίγων φησί· τιμᾶν ἐπαπύλοις Θήβαισι τεύχοντα. τὸ δὲ ἐξαπατῆσαν τοὺς γράφοντας Ὀρχομενίῳ, ἔστι (51.) τὸ, Ὀρχομενοῖο πατρῴαν ἄρουραν. πρὸς ὃν φησι Δίδυ-

μος, ὅτι εἰκός ἐστι τὸν πατέρα Ἡροδότου Ἀσωτόδωρον, διά τινας πολιτικὰς στάσεις εἰς τὸν Ὀρχομενὸν μεταστάντα, ὕστερόν τε εἰς Θήβας κατελθόντα, ἐπίτιμον γενέσθαι. τοῦτο γοῦν καὶ τὸν Πίνδαρον αἰνιττόμενον, φάναι· "ἄ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις, ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς, ἐν κρυοέσσᾳ δέξατο συντυχίᾳ." ναυαγίαιν γὰρ εἶπε τὴν ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὸν Ὀρχομενὸν φυγήν. Ἄλλως. Οἱ Κεῖοι Δηλιακὸν Παιᾶνα ἠξίουν τὸν ποιητὴν γράψαι. ἀρχομένου οὖν γράφειν, ἐκείνοις ἐπῆλθεν ἡ νίκη Ἡροδότου Θηβαίου πολίτου, εἰς ὃν προέκρινε μᾶλλον σκέψασθαι, ἀναβαλλόμενος τὸ τῆς Θεοῦ καὶ τῶν Κείων. διὸ καὶ τὴν εἰσβολὴν ποιοῦνται τοῦ ἐπινικίου ὁ Πίνδαρος, συγγνῶναι παρακαλῶν τὴν Δῆλον αὐτῷ, προεργαιίτερον θεμένῳ τὴν πατρίδα, τὰς Θήβας, διὰ τὸ Ἡροδότῳ βούλεσθαι τὸν ἐπινίκιον συντάξαι Θηβαίῳ ὄντι. μέλλοντος γὰρ Κείοις γράφειν προσοδιακὸν παιᾶνα, καὶ ὑστογόυσ ὄντος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἔδει συντετελέσθαι τὸ ποίημα τὸ Δηλιακὸν, ἔτι περὶ τὴν γραφὴν ἀσχολούμενος, μεταξὺ Ἡροδότου Θηβαίου ὄντας, καὶ νικήσαντος τὰ Ἴσθμια, ἐάσας ἀσυμπέραστον τὸ εἰς Δῆλον ποίημα, συντάττει τῷ Ἡροδότῳ τὸν ἐπινίκιον. τὰ Ἴσθμια δὲ διὰ τριετηρίδος ἄγεται.

1. Μᾶτερ ἐμὰ] παρόσον καὶ ὁ Πίνδαρος Θηβαῖος. τοῦτο γὰρ τὸ πρὸς τὸν Ἡρόδοτον δίκαιον καθίστησι τὸν λόγον πρὸς τὴν Θήβην, καὶ, τῶν ἐν χειρσὶν ἀφέμενον, παρίθηξε καὶ τῆς τοῦ ἐπινικίου γραφῆς φροντίσαι. ἐν ταυτῷ δὲ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ πρὸς τὴν ἠρωΐδα, ἀφ' ἧς ἡ πόλις καλεῖται, τοὺς λόγους ποιεῖται. ἡ γὰρ χρύσασπις ἐπὶ τῆς ἠρωΐδος, ἣν Ἀσωποῦ καὶ Μετώπης τῆς Λάδωνός φασιν. ὁ δὲ νοῦς· ὦ Θήβη ἐμὴ μῆτερ, τὸ σὸν πρᾶγμα, πάσης ἀσχολίας πρεῖσσον προτίθημι καὶ κρίνω. μηδαμῶς μοι ἡ τραχεῖα καὶ πετρώδης Δῆλος νεμεσήσειεν, ἐφ' ᾗ νῦν πᾶς ἔγκειμαι. τί βέλτιον ἢ προσφιλέστατον τοῖς ἀγαθοῖς τῆς ἑαυτῶν πατρίδος; φησί. τὸ γὰρ κεδνὸν τοκέων, ἀντὶ τῆς πατρίδος. χρύσασπις ἀντὶ τοῦ τιμία κατὰ τὰ ὅπλα. ἐκ δὲ τούτου, ὦ γενναίους ἔχουσα ἄνδρας.

3. Κραναὰ] τραχεῖα καὶ πετρώδης ἡ νῆσος. ἔστι δὲ μία τῶν Κυκλάδων, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι εἰς Δῆλον ἔγραφε Κείοις. ὥστε καὶ ὑποβαίνων φησὶν ἐν Κέῳ ἀμφιῤῥύτῳ, ἐν ᾗ κέχυμαι. τουτέστιν, ἐφ' ᾗ νῦν, τῇ Δήλῳ, τὴν σπουδὴν εἶχον τῆς γραφῆς.

6. Εἶξον ω 'πολλωνιὰς ἀμφοτέρων τοι χαρίτων] δύο χαρίτων· μιᾶς μὲν, ὅτι αὐτῇ τὸ ἀσυμπέραστον γράφει ποίημα· δευτέρας δὲ, ὅτι πειστῆσα ὑπεχώρησε τῷ νῦν τοῦ Ἡροδότου ἐγκωμίῳ. τὸ δὲ ἔξῃς, ὑποχώρησον, ὦ τῷ Ἀπόλλωνι τιμωμένη, καὶ τετιμημένη Δῆλε. ὅτι κατ' αὐτὴν ἐγένετο ὁ Θεός. δύο γὰρ χαρίτων ἕνεκεν, συμπραττόντων τῶν Θεῶν, παρασκευάσω σοι ὕμνον. ἕνεκα δὲ οὕτως· ἀμφοτέρων τῶν χαρίτων τὸ τέλος συζεύξω· καθ' ἣν τέ σοι χαριστέον ἐστὶ, καὶ καθ' ἣν τῇ πατρίδι. οἱονεὶ, ἀμφότερα ποιήσω, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ᾧ δεῖ παιρῷ ὑμνήσω, καὶ τὸν ἐπινίκιον πληρώσω. τὸ δὲ χορεύων, ἀντὶ τοῦ μετὰ χορεῦ ὑμνῶν. ἐπεὶ οἱ χορεῖ ἀπαγγέλλουσι τὰ ποιήματα ἐν Δήλῳ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. πῶς οὖν τὸ Δηλιακὸν ποίημά φησιν ᾄδειν ἐν Κέῳ; μή ποτε οὖν προαναλαμβάνοντας ἐν ταῖς πατρίσιν, οὓς οἱ χορευταὶ ἐμελέτων τὰς ᾠδὰς, καὶ οὕτως ἀπῆεσαν; ἀπὸ οὖν τοῦ παρακολουθοῦντος τοῖς ὕμνοις τοῦτό φησιν, ἀντὶ τοῦ ὑμνῶν. ὅτι μετὰ χορείας ἐλέγοντο οἱ ὕμνοι.

8. Ἐν Κέῳ ἀμφιρύτῳ σὺν ποντίοις ἀνδράσι] τοῖς κατὰ τὴν Κέῳ φησί. ποντίους δὲ αὐτοὺς ἔφη, ὡς νησιώτας. τὸ δὲ ἑξῆς, καὶ τὸν ἄστεμπτον τὰς νόμας Ἀπόλλωνα ὑμνῶν ἐν τῇ Κέῳ σὺν τοῖς νησιώταις ἀνδράσι, καὶ τὴν προβεβλημένην, καὶ ὑπὸ θαλάσσης περιοριζομένην τοῦ Ἰσθμοῦ ἐξοχήν. ἵν' ᾖ ὅλον, ὅτι ὑμνήσω καὶ τὴν Κῶ, καὶ σὲ, ὦ Δῆλε, καὶ τὸν Ἰσθμόν. καὶ ὕστερόν σοι πάλιν τὸν ἐπινίκιον ἀποδώσω.

11. Στεφάνους ἕξ] καταχρηστικώτερον ἀπὸ τῶν πλειόνων. Ἄλλως. ἤτοι ἀριθμητικῶς ἕξ, ἢ καταχρηστικώτερον ἐπὶ πολλῶν.

Ἐπεὶ στεφάνους ἕξ ὥπασε Κάδμου στρατῷ] διακορεῖται, τίς ἐνεχείρισε τῷ Κάδμου στρατῷ, τουτέστι ταῖς Θήβαις τοὺς στεφάνους. ἕνιοι μὲν οὖν τὸν Ἰσθμὸν

ἀκούουσιν. ὡς ἐξ νενικηκότων τῶν Θηβαίων τὰ Ἴσθμια. ἔνιοι δὲ, αὐτὸν Ἡρόδοτον. τοῦτον γὰρ ἐξάκις Ἴσθμια νενικηκέναι Θηβαῖον ὄντα, τούτων δὲ οὐδέτερον ἐν ταῖς Ἰσθμιακαῖς ἀναγραφαῖς ὁμολόγηται, δι' ἣν αἰτίαν οἱ Ἀριστάρχειοι ψιλοῦντες, καὶ ἐπὶ τοῦ νικηφόρου ἐκλαμβάνονται τὸν λόγον, περισσὴν εἶναι λέγοντες τὴν ἐξ πρόθεσιν, ποιητικῇ συνηθείᾳ. τὸ γὰρ ὅλον εἶναι· ἐπεὶ ὅπασεν, ὅ ἐστι περιεποίησεν. ἄλλως τε οὐκ ἀναγκαῖον ἀριθμὸν κεῖσθαι· πολλῷ γὰρ μᾶλλον κυδαίνεσθαι τὸν νενικηκότα. Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς δασύνων καὶ διαιρῶν, τὸ μὲν ἓξ ἐπὶ τοῦ Ἡροδότου ἀκούει· τὸ δὲ ὅπασεν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. προστάτης γὰρ τῶν ἀγώνων ὁ Διός. ἐξ οὗ προνοίᾳ φησὶ τοῦ Θεοῦ νενικηκέναι τὸν Ἡρόδοτον, οὐκ Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ συμμίκτους, οὓς καὶ αὐτὸν ἐπιλέγειν Πίνδαρον. ἐν μὲν Θήβαις, Ἰόλεια, ἢ Ἡράκλεια· ἐν δὲ Ὀρχομενῷ, Μινύεια· ἐν δὲ Εὐβοίᾳ, Βασίλεια· ἐν δὲ Θεσσαλίᾳ, Πρωτεσίλεια, καὶ ἐν Ἰσθμῷ νῦν· καὶ ἄλλους δὲ περιχωρίους, οὓς διὰ μακρῶν παρῆλθεν ὁ Πίνδαρος.

13. Ἐν ᾗ] ἐν ᾗ, τῇ Θήβῃ, καιριωτάτην ἑαυτῷ τῶν πατρίων εἰσβολὴν παρέσχετο.

15. Θρασεῖαι] συλληπτικὸς ὁ τρόπος. εἷς γὰρ ἦν ὁ Γυρυόνου κύων. Ἡσίοδος εἶπεν· "Ὄρθρου μὲν πρῶτον." εἰς τὸ αὐτό. ἄκος τῷ Πινδάρῳ, πρὸς τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον καὶ τὰς ἱστορίας βιάζεσθαι. ἑνὸς γὰρ ὄντος τοῦ Γηρυόνου κυνὸς, ὥς γε καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ· "Ὄρθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα" (Θ. 293.). ὥστε τῷ πληθυντικῷ καταχρησάμενος, κύνες φησί. καὶ μή ποτε ἀνάξιον Ἡρακλέους ἡγήσατο πρὸς ἄθλον καὶ κατόρθωμα τοῦ ἥρωος ἀντικαρατάξαι τὸν κύνα.

17. Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων] ἀλλ' ἐγὼ τῷ Ἡροδότῳ κατασκευάζων τὸν μὲν ὕμνον, ὅτι στεφάνῳ αὐτὸς ἀγωνισάμενος δι' ἑαυτοῦ ἐνίκησε. τὸ δὲ, ὅτι καὶ ἱπποτρόφησεν, αὐτὸν βούλομαι ἁρμόσαι, ἢ Κάστορος, ἢ Ἰολάου ὕμνῳ. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· τὸν Ἡρόδοτον ἱπποτροφήσαντα, καὶ δι' ἑαυτοῦ ἀγωνισάμενον, καὶ νενικηκότα, ὁμοίως Κάστορι καὶ Ἰολάῳ ἁρμόσαιμι. διὰ τούτων δὲ συνίσησιν, ὅτι αὐτὸς ἡνιόχησεν ὁ Ἡρόδοτος κατὰ τὸν ἀγῶνα. ὁ δὲ λόγος, ἐγὼ δὲ τὸ μέλος τῷ Ἡροδότῳ τεύχων, τὸ μέν τι, καθόσον ἐνίκησε, τὸ δέ τι, καθὸ αὐτὸς ἱπποτρόφησε. τὸ μὲν ἅρματι, στεφάνῳ, ὡς ἱπποτροφήσαντα καὶ ἐλάσαντα.

19. Ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω] ἐλλείπει, διὰ τὸ νωμᾶσθαι.

21. Ἡ Καστορείῳ] ἢ Κάστορος ἱππικοῦ ὄντος.

Ἢ Ἰολάου] Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρακλείους ἡνίοχος. ἀλλ' * εὑρήματα Πινδάρου ἐν Ὑπορχήμασιν. ὡς καὶ εὕρημα Κάστορος, ὡς αὐτὸς λέγει.

23. Κεῖνοι γὰρ] εἰ καὶ μὴ ἡ ἱστορία συγχωρεῖ, ἀλλ' οὖν γε αὐτὸς σχηματίζει τὸν λόγον. ὅταν γὰρ λέγῃ, κεῖνοι γὰρ ἡρῶων διφρηλάται, τὴν αἰτίαν αὐτὸς ἐπιφέρει. ἐπεὶ οὗτοι οἱ ἥρωες διέπρεψαν ἐπὶ ἱππικῇ, αὐτοὶ ἡνιοχοῦντες. ἰδίως δὲ ὁ λόγος κατὰ τοῦ Ἰολάου εὑρεθήσεται τοῦ Ἡρακλέος ἡνιόχου· κατὰ δὲ τοῦ Κάστορος, οὐκέτι. ἀλλὰ τὸ χωρὶς συμβεβηκὸς τῷ Κάστορι καὶ Ἰολάῳ, κατ' ἀμφοτέρων κοινῶς εἴρηκε. Δακεδαιμόνιος μὲν γὰρ ὁ Κάστωρ. Θηβαῖος δὲ ὁ Ἰόλαος. καλλίων δέ ἐστιν αὕτη ἡ ἐκδοχὴ, ἵνα ἐναμφοτερίζοντα τὸν λόγον νοήσωμεν. ἐκεῖνοι γὰρ, Κάστωρ τε καὶ Ἰόλαος, ὑπὲρ πάντας ἥρωας ἄριστοι γεγόνασιν.

26. Ἐν τ' ἀέθλοισι] κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπίδωκεν. οὐδεὶς γὰρ ἐν ἄθλοις ἀγώνων τυγχάνει, ἢ ἐν ἀγῶσι τῶν ἄθλων. ἀρχαιοπρεπὴς οὖν καὶ ποιητικώτατος ὁ λόγος. ὥστε κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν δῆλον (Iliad. δ. 545.)· "ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη." ἔστι γὰρ, πελεμιχθεὶς ἀνεχώρησεν. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι πλείστων ἴψαυσαν ἄθλων. καὶ τοῖς τρίποσι καὶ ταῖς χρυσαῖς φιάλαις, ἃ ἦν ἔπαθλα τῶν ἀγώνων, τὸν ἑαυτῶν ἐκόσμησαν οἶκον, τῶν τῆς νίκης στεφάνων μεταλαβόντες.

30. Λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ] σαφῶς, ἐπιῤῥηματικῶς. τὸ δὲ ἑξῆς· λάμπει δὲ

* f. ἄλλα, et περὶ τοῦ Κάστορος.

σαφῶς ἡ ἀρετὴν, ἔν τε γυμνικοῖς σταδίοις, καὶ ἐν τοῖς τῶν ὁπλιτῶν δρόμοις, ὡς πᾶν ἀγώνισμα τούτων ἀγωνισαμένων. ἐπισυλλητικῷ δὲ κέχρηται τῷ σχήματι. ἐν γὰρ τῷ ἐπὶ Πελίᾳ ἀγῶνι ὁ Ἰόλαος τὸν ὁπλίτην νικᾷ. ἓν κοινὸν ἐπ' ἀμφοτέρων εἴρηκεν. ὁ δὲ Κάστωρ τὰ δευτερεῖα ἔλαβε, δισκεύων καὶ ἀκοντίζων. καὶ τοῦτο κοινὸν ἔταξε. τὸ δὲ οἷα, θαυμασικῶς. ὁποῖα γὰρ ἦσαν ἀκοντίζοντες τὰ δόρατα. καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἴιεν. ἃ ἀποτομάδας καλοῦσι. παρόσον οἱ ἀρχαῖοι τοῖς νικῶσιν ἀκοντίῳ τοσοῦτον ἀπετέμνοντο τῆς γῆς ἔπαθλον, ὅσον ὁ νικηφόρος ἠδύνατο βαλεῖν.

35. Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον] οὐκ ἦν, φησὶ, τότε ὁ πένταθλος ἀγών. τὸ ἐκ πέντε ἀγωνισμάτων συνεστηκὸς ἆθλημα. κατ' ἰδίαν δὲ ἑκάστῳ τέλος ὑφειστήκει. τέλος δὲ λέγει, τὸ νικηφορῆσαι. ἢ τὸν ἐφ' ἑκάστῳ τιθέμενον στέφανον. — Ἄλλως. οὔπω γὰρ ἦν ἐπὶ Κάστορος καὶ Ἰολάου τὸ πένταθλον. ὅπερ ἦν ἅλμα, δίσκος, ἀκόντιον, δρόμος καὶ πάλη. ἀλλὰ διαλελυμένος ἐφ' ἑκάστῳ ἀγωνίσματι καὶ ὁ στέφανος ἦν.

36. Ἔργματι κεῖτο τέλος] καὶ Ὅμηρος (Odyss. θ. 190.)· " Βόμβησε δὲ λίθος, κατὰ δ' ἴππηξαν ποτὶ γαίῃ." τὸ (discus, 34.) δὲ κεῖτο τέλος, ἀντὶ τοῦ ἦν ἰδιάζων καὶ ὁ στέφανος.

Τῶν ἀρ ρ ό ο ι ς] ὧν τινων στεφάνοις πλείστοις ἀναδησάμενοι βλαστήμασι τὰς κεφαλὰς, ἔνδοξοι ὤφθησαν κατὰ τὰς Θήβας καὶ Λακεδαίμονα. πάλιν δὲ πρὸς αὐτὸ συγκέκρουκε τὸ ἑκατέρῳ συμβεβηκός· εἰσὶν, αὐτοὺς φανῆναι νενικηκότας πίλας τῆς Δίρκης καὶ τοῦ Εὐρώτα. Ἰόλαος μὲν γὰρ παρὰ τῇ Δίρκῃ. ἔστι δὲ αὕτη Θηβῶν. Κάστωρ δὲ παρὰ Εὐρώτᾳ. οὗτος γὰρ Λακεδαιμόνιος ποταμός.

38. Ῥ ε ί θ ρ ο ι σ ί τε] πρὸς τὸ Εὐρώτα, τὸ ῥείθροις ἀκουστέον. ἔδει δὲ ἕκαστον οἰκείοις ἐπὶ τῶν ἰδίων χωρίων ἀκοῦσαι.

40. Ἰ φ ι κ λ έ ο ς μ ὲ ν π α ῖ ς] τὸ ἑξῆς· ὁ μὲν τοῦ Ἰφικλέους παῖς Ἰόλαος, πολίτης ὢν Θηβαίοις. ὁ δὲ τοῦ Τυνδάρεω Κάστωρ, ἐν τοῖς Ἕλλησι τὴν ἐπίδοξον καὶ ὑφηλοτάτην οἰκῶν Λακεδαίμονα. ἀπὸ κοινοῦ, τὸ ἐπίδοξοι ὤφθησαν.

41. Σ π α ρ τ ῶ ν γ έ ν ε ι· οἱ γὰρ ὑπὸ Σπαρτῶν ὑπολειφθέντες οἰκισταὶ τῶν Θηβαίων γεγόνασιν, Ὑπερήνωρ, Χθόνιος, Πέλωρος, Οὐδαῖος, Ἐχίων.

43. Τ ψ ί π ε δ ο ν Θ ε ρ ά π ν α ς ο ἰ κ έ ω ν ἕ δ ο ς] Θεράπνης, τῆς Λακεδαίμονος. Θεράπνα γὰρ, κώμη αὐτόθι. τὸ δὲ ὑψίπεδον ἔδος δοκεῖ ἐναντίως εἰρῆσθαι τῷ Ὁμηρικῷ. φησὶ γάρ (Odyss. δ. 1.)· " Οἵ δ' ἵξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν." ἀλλ' ἀπολυσόμεθα οὕτως. ὑψίπεδος ἡ Λακεδαίμων καθ' ἑαυτήν· κοίλη δὲ, ὡς πρὸς τὰς πλησίον πόλεις. ἢ ὑψίπεδον αὐτήν φησι, διὰ τὰς τῶν οἰκούντων ἀρετάς τε καὶ εὐδοξίας. Ἄλλως. τουτέστι Σπαρτιάτης ὤν. ἡ γῆς Θεράπνη τῆς Σπάρτης. Ἀχαιοὺς δὲ εἰρηκε τοὺς Σπαρτιάτας, ἐπειδὴ πρότερον οἱ Ἀχαιοὶ τὴν Σπάρτην ᾤκουν. αὖθις δὲ τῶν Ἡρακλειδῶν μετὰ Δωριέων ἀφικομένων, Δωριεῖς προσωνομάσθησαν. ἱστέον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν Θεράπναις τὸ ἱερόν ἐστι τῶν Διοσκούρων.

44. Χ α ί ρ ε τ'. ἐ γ ὼ δὲ] ὁ λόγος παρὰ τοῦ Πινδάρου, πρὸς τοὺς ἥρωας. τὸ δὲ ἑξῆς· ἱλήκοιτε, ὦ ἥρωες, ἐγὼ δὲ τῷ Ποσειδῶνι, καὶ τῇ Ἰσθμῷ τῇ θείᾳ, καὶ τῷ Ὀγχηστῷ, τὸν ὕμνον ἐπιμελῶς παρέχων ἐν ταῖς τιμαῖς καὶ τοῖς καταρθώμασι τοῦ νικηφόρου ὑμνήσω τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀσωπιοδώρου τὴν εὐδαιμονίαν. Ὀγχηστὸς δὲ, τῆς Βοιωτίας χωρίον πάραλον ἀνειρωμένον Ποσειδῶνι. ὡς καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ (Iliad. β. 506.)· " Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος." ἀϊόνεσσι δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ παράκειται τῇ Ὀγχηστῷ πόλει τῆς Βοιωτίας ἡ Κωπαὶς λίμνη.

47. Π ε ρ ι σ τ έ λ λ ω ν ἀ ο ι δ ὰ ν] θεραπεύων τὸν ὕμνον· τουτέστιν, ἐπιμελείας καὶ σπουδῆς ἀξιῶν.

51. Ὀ ρ χ ο μ ε ν ο ῖ ό τ ε π α τ ρ ώ α ν ἄ ρ ο υ ρ α ν] προείρηται, ὅτι ὁ τοιοῦτος μὲν, Θηβαῖος, ὁ δὲ πατὴρ, Ὀρχομένιος. ἢ οἱ μὲν τοῦ πατρὸς γονεῖς, Ὀρχομένιοι, ὁ δὲ πατὴρ, Θηβαῖος, διὰ τὸ ἐκεῖ γεννηθῆναι. καὶ Ὀρχομένιος, διὰ τὸ εἶον ὑπὸ μητρὸς δεχθῆναι ἐκ-

πεσόντα. ἡ γὰρ μήτηρ Ὀρχομενία· ὁ δὲ πατὴρ, Θηβαῖος. ἢ κατά τινας, ὅτι Θηβῶν μέν ἐστιν Ὀρχομενὸς ἡ πόλις. ἐγκωμίου τρόπῳ δὲ Θηβαῖον γράφει.

52. Ἄ γιν ἐρειδόμενον] φυγαδευθεὶς γὰρ ὁ Ἀσωπόδωρος Θήβηθεν, ἐκ Ὀρχομενῷ ἐπολιτογραφήθη. Ἄλλως. ναυαγήσας ὁ Ἀσωπόδωρος, ἐν Ὀρχομενῷ ἐξερρίφη.

Ἄ γιν ἐρειδόμενον] ἤ τις ἡ Ὀρχομενὸς αὐτὸν, ἐπὶ ταύτῃ γὰρ ὁ λόγος, βαρυνόμενον ἐπὶ * τῆς ναυαγίας ἐδίξατο. ἀλληγορεῖται δὲ, τὴν ἔκπτωσιν θαλάσσῃ καὶ χειμῶνι παραβάλλων. ἀμφίσολον δὲ, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐστὶ, πότερον τὸν Ἡρόδοτον, ἢ τὸν Ἀσωπόδωρον λέγει. δύναται γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρων ἀκούεσθαι συντυχία. καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τριτυμίαν λέγει· (f. ἐπὶ) τῇ φυγῇ. κοινὸν γὰρ ἡ συντυχία.

56. Ὁ πονήσας δὲ νόῳ] ὁ Χρύσιππος ἐμφαίνειν φησὶν, ὡς καὶ πρότερον μὲν συνεστῶς ἐγχωρήσαντα, ὡς μὴ κινδυνεύσῃ, καὶ κατὰ τὴν κάθοδον ἠσφαλισμένον τὰ καθ' ἑαυτόν· τοῦτο οὖν φησιν· ὁ παθὼν καὶ τῷ νῷ προμαθὴς γίνεται. Ἀλκμάν· " Πεῖρά τοι, μαθήσιος ἀρχά." καὶ Ὅμηρος (Il. ρ. 32.)· " Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω." (Hesiod. Ἐργ. 218.)

58. Εἰ δ' ἀρετὰ] ὅτι ἀρεταὶ κατάκεινται, εἴρηκεν ἐπιζεύξας πληθυντικῷ ἑνικὸν ῥῆμα, τὸ, κατάκειται. καὶ ὅτι ὀργὰν τὸ ἦθος λέγει.

Εἰ δ' ἀρεταὶ κατάκειται] Ἀρίσταρχος οὐν τῷ ῑ γράφει, ᾖ περισπᾷ. ᾖ Ἀττικὴν δέχεται τὴν σύνταξιν. ἵν' ᾖ ὁ λόγος· εἰ τῇ ἀρετῇ κατὰ τρόπον †, ἓν τε τῷ πονεῖν αὐτὸν τῷ ἰδίῳ σώματι καὶ τῷ δαπανᾶν, τῷ μὲν δαπανᾶν, καθόσον ἐπιστρόφησε, τῷ δὲ πονεῖν, καθόσον ἠνίοχει. χρὴ τοῖς εὐροῦσι τὴν τοιαύτην ἀρετὴν, τὸν ἀγήνορα κόσμον μὴ φθονερωτέροις γνώμαις φέρειν. τουτέστι τὸ σεμνὸν αὐτῶν καύχημα μὴ φθονερῶς φέρειν, ἀλλ' ἐπαινεῖν. ἔνιοι δὲ οὕτως· εἰ οὖν ἐν ἀρετῇ κεῖται καὶ δαπανῶν καὶ πονῶν, δεῖ τὴν τοιαύτην τοῖς εὑροῦσιν ἀρετὴν μὴ φθονεῖν, μηδὲ βασκάνους ἐπιφέρειν λόγους. ἔσται δὲ ἄκυρον τὸ μιν.

60. Χρή μιν εὑρόντεσσι] καὶ ταῦτα περὶ Ἡροδότου τοῦ λόγου ὄντος, καὶ ἐπαναλαμβάνοντος τοῦ Πινδάρου τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἡροδότου. ἔνιοι δὲ πληθυντικῶς ἀναγινώσκουσιν· εἰ δὲ ἀρεταὶ κατάκεινται. κατὰ τὴν Πινδάρου συνήθειαν. ἵν' ᾖ, εἰ αἱ ἀρεταὶ κατάκεινται, ὃ καὶ μᾶλλον. βέλτιον δέ φησιν ὁ Δίδυμος τό· εὑρόντεσσι τὸν ἀγάνορα κόμπον τουτέστι τὸν ὕμνον εἰς τοὺς δαπάνῃ καὶ ἔργῳ κεκτημένους τὴν ἀρετὴν, μὴ φθονεῖν. ὥστε καὶ τὸν Πίνδαρον μὴ δεῖν φθονεῖσθαι διὰ τοὺς εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἐπαίνους. λέγει δ' ἂν ἀγάνορα κόμπον, τὸν ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἔπαινον, τὸν ἐκ τῶν ποιημάτων. τοῦτο δὲ σαφὲς ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου.

61. Ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ· σοφὸν δ' ἂν εἴη λέγων καὶ τὸν τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντα. τῷ γὰρ σοφῷ κούφη ἐστὶ δόσις, φησὶν, ἀντὶ παντοίων μόχθων, ἐπαινέσαντα τὸ κοινῇ νομιζόμενον καλὸν ἀνορθῶσαι. Ἄλλως. κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ. ἐπεὶ τῷ σοφῷ ἀνδρὶ ῥᾳδία, φησὶ, καὶ ἀνεπαχθὴς ἐστιν ἡ τῶν λόγων δόσις. κοινὸν δὲ καλὸν τὸν ἔπαινόν φησιν, ἐπιδιατείνει γὰρ εἰς τοὺς ἐκτός. κόσμος γάρ ἐστι καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν, τὸ περὶ ἕνα γινόμενον ἐγκώμιον.

67. Μηλοβότᾳ τ', ἀρότᾳ τ', ὀρνιχολόχῳ τε] τῷ τὰ μῆλα νέμοντι, τῷ ποιμένι, καὶ τῷ τὴν γῆν ἀροῦντι, καὶ τῷ τὰς ὄρνις θηρεύοντι, καὶ ὃν πόντος τρέφει. Χρύσιππος, τὸν ἔμπορον. Δίδυμος δὲ τὸν ἁλιέα φησί.

69. Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν] πᾶς γὰρ τὸν λιμὸν ἀποθεραπεύων, φησὶν, ἐπίκειται τοῖς ἔργοις καὶ κάμνει. αἰανῆ δὲ, οἱ μὲν τὴν χαλεπὴν, παρὰ τὸ αἰ. αἰ. οἱ δὲ τὸν διηνεκῆ λιμὸν, παρὰ τὸ αἰεν. τὸ δὲ τέταται, ἀντὶ τοῦ σπεύδει.

71. Ὅς δ' ἀμφ' ἀέθλοις] ὅστις δὲ ἂν τῶν ἀνθρώπων ἐν ἀγῶνι καὶ πολέμοις ἀνέληται δόξαν ἀνθηρὰν ἐγκωμιασθεὶς, μισθὸν ὑψηλὸν καὶ ἐπίδοξον δέχεται παρὰ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ξένων τῆς γλώσσης τὴν εὐφημίαν. γλώσσης γὰρ ἄωτόν φησι τὸ ἐγκώμιον.

76. Ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν] Χρύσιππος, παρείληφε,

* ἀπὸ Valken. ad Ammon. p. 159. † Laborat Schol.

φησὶ, τὸν Ποσειδῶνα, διὰ τὴν γειτνίασιν τοῦ Ὀγχηστοῦ. καθὼς συμβέβηκεν ἱπποδρομίου Ποσειδῶνος ἱερὸν ἐν Θήβαις εἶναι. ὁ δὲ νοῦς· ἡμῖν δὲ πρόσηκει, ἀμειβομένοις τὸν ἱπποκώτατον Κρόνου παῖδα Ποσειδῶνα, εὐεργέτην ὄντα τῶν ἁρμάτων, ἀνυμνῆσαι· ἀντιδιδόντας τῷ θεῷ τὸν ὕμνον, ἀντὶ τῶν εἰς τὸν νικηφόρον εὐεργεσιῶν. ἐντεῦθεν δὲ λελῃθότως καταλέγει τὰς ἐξ αὐτοῦ νίκας.

77. Γείτον' ἀμειβομένοις] γείτονα, τὸν Θηβαῖον, ὡς πρὸς τὸν Ὀγχηστόν· καὶ γὰρ αὕτη τῆς Βοιωτίας.

79. Καὶ σάθεν] κατὰ σύλληψιν Ἀμφιτρύωνος ἔφη παῖδας, τόν τε Ἡρακλέα, καὶ τὸν Ἰόλαον, ὃς ἦν Ἰφικλέους τοῦ Ἀμφιτρύωνος υἱός. Ἰολάεια δὲ ἐν Θήβαις ἀγὼν καὶ Ἡράκλεια. Μινύα δὲ μυχὸν τὸν Ὀρχομενὸν εἶπεν. οὗτος γὰρ λέγεται καὶ Ὀρχομενὸς Μινύειος. ταύτῃ γὰρ ἐνῴκησεν ὁ Μινύας. τοῦτον δὲ τὸν Μινύαν οἱ μὲν Ὀρχομενοῦ γενεαλογοῦσι, ὡς Φερεκύδης. ἔνιοι δὲ ἔμπαλιν τὸν Ὀρχομενὸν Μινυοῦ. ἔνιοι δὲ ἀμφοτέρους Ἐτεοκλέους γενεαλογοῦσι. Διονύσιος δὲ τὸν Μινύαν Ἄρεος ἀναγράφει. Ἀριστόδημος δὲ Ἀλεοῦ τὸν Μινύαν. καὶ τοὺς Ἀργοναύτας δὲ Μινύας ἐντεῦθεν γράφει προσηγορεῦσθαι.

81. Καὶ τὸ Δάματρος] ὅτι ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρός ἐστιν ἀγών, καὶ στέφανος ἦν κριθαί. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ, (f. ἐπὶ) πάντων τῶν ἀγώνων, τὸ προσεπεῖν ἀκουστέον, ἵνα ἔχῃ οὕτω· πρόσηκει προσειπεῖν, καὶ τῆς Δήμητρος τὸ ἱερὸν ἅλσος τὴν Ἐλευσῖνα καὶ τὴν Εὔβοιαν, καθ' ἣν νικηφόρος ἐνίκησεν. Ἄλλως. ἐν τοῖς δρόμοις τούτοις καὶ ἀγωνίσμασι, πρόσηκον ἡμῖν ἐστιν, ἀνυμνῆσαι Ἐλευσῖνα καὶ Εὔβοιαν. τὸ δὲ γναμπτοῖς δρόμοις, πρὸς πάντα ληπτέον τὰ λεγόμενα. καὶ γὰρ τὸν Ποσειδῶνά φησι καὶ τοὺς ἄλλους, Εὔβοιάν τε, καὶ Ἐλευσῖνα, διὰ τοὺς δρόμους, καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς ἀγῶνας, καθ' οὓς ἐνίκησεν ὁ ἐγκωμιαζόμενος.

83. Πρωτεσίλα, τὸ πεδὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν] τὸ ἑξῆς, καὶ τὸ σὸν δὲ τέμενος, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ ἐν Φυλάκῃ, συγκαταριθμοῦμαι ταῖς τοῦ Ἡροδότου νίκαις. ἔστι δὲ Πρωτεσιλάου τέμενος ἐν Φυλάκῃ. τέμενος δὲ λέγεται, οὐ μόνον τὸ ἱερὸν, καὶ ὁ ναὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφωρισμένη χώρα. Ὅμηρος (Iliad. ζ. 194.)·

Καὶ μὲν οἱ Λύκιον τέμενος τάμον ἔξοχον.

αὐτῷ δὲ τῷ Πρωτεσιλάῳ κατὰ τὴν Φυλάκην ἐπιτάφιος ἀγών, καθ' ὃν ὁ νικηφόρος ἐνίκησε.

85. Πάντα δ' ἑξείης] πάντα γὰρ διεξελθεῖν, φησὶν, ὅσα ὁ τῶν ἀγώνων προστάτης Ἑρμῆς τῷ Ἡροδότῳ ἐχαρίσατο στέμματα ἵππους ἀγωνιζομένοις, βραχὺς ὢν ὁ λόγος, ἐξασθενεῖ εἰπεῖν. ἤτοι ὅτι, πρὸς τὸν διδόμενον μισθὸν, καὶ τὰς ᾠδὰς ἐξέτεινεν· ἵν' ᾖ οὕτω, πάντα αὐτοῦ τὰ ἀγωνίσματα εἰπεῖν, βραχὺν μισθὸν ἔχων ὁ ὕμνος, οὐ συγχωρεῖ μοι. ἢ ὅτι ἡ συμμετρία τῶν εἰρημένων λόγων ἀφαιρεῖται τὴν ἐπισήμων αὐτὸν μνημονεύειν, τοὺς δὲ λοιποὺς παρωδευκέναι, βραχύ φησι μέτρον εἰρηκέναι τοῦ ὕμνου, διὰ τὸ τὰς ἐκδόσεις τῶν ἐπινικίων πρὸς ἀριθμὸν εἰπεῖν, καὶ τριάδων ἔχειν τοὺς μισθούς. παρὸ καὶ ἑαυτοῦ ἐπιλαμβάνεται.

88. Ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον] διὰ τούτων ἔνιοί φασιν ὑπαινίττεσθαι τὸ περὶ τὴν Νεμέαν αὐτῷ συμβεβηκὸς ἐλάττωμα, ὡς νικηθέντος αὐτοῦ τὸν ἀγῶνα. περὶ γὰρ τῶν ἄλλων εὐχόμενος αὐτῷ νίκην ἀγώνων, τοῦτον ἡσύχασε. παρὸ σεσιγημένα τὴν ἥτταν. ἡσυχαθεῖσι γὰρ ἐνίοτε τοῖς φαύλοις ὑπομεῖναι χάριν, ἥπερ λεχθεῖσιν. ἔνιοι δὲ λέγεσθαι ταῦτα ὡς εἰς τὴν χάριν τοῦ ἐγκωμιαζομένου· δύνασθαι μὲν αὐτὸ (f. αὐτὸν) ἐκτείνειν τὸ ἐγκώμιον καταλέγοντα τῆς νίκης. ἐπεὶ δὲ ἀνάξιοι ἦσαν νοῆσαι· παρὸ καὶ γνωμικῶς ἐπιλέγειν· τὸ σιωπηθὲν καλῶς, μείζονα παρέχει τῷ ἐγκωμιαζομένῳ χάριν. Ἄλλως. καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ σεσιωπημένον μείζονα τὴν εὔκλειαν φέρει. φησὶ δὲ τοῦτο, ὡς καὶ ἀδυνάτως ἔχων λόγῳ τὰ τοῦ νικηφόρου ἑρμηνεῦσαι κατορθώματα.

90. Εἴη μιν] εὔχεται, ὥσπερ ἐν τοῖς προειρημένοις ἀγῶσιν ἐπέτυχεν, οὕτω καὶ Πύθια, καὶ Ὀλύμπια· καὶ συχεῖν αὐτὸν τῶν Μουσῶν ὕμνων. ὁ δὲ νοῦς· εἴη δὲ αὐτὸν, εὐφώνων Μουσῶν τοῖς ἐγκωμίοις μέλεσιν ἐπίδοξον γεγονότα, καὶ ἐκ τῆς Πυθίας, καὶ ἐκ τῆς Ὀλυμπίας, τοῖς ἐξαιρέτοις καὶ πρέπουσι τοῦ Ἀλφειοῦ στεφάνοις πληρῶσαι τὴν χεῖρα. ἔρνος δὲ Ἀλφειοῦ τὴν ἐλαίαν λέγει, ἀφ' ἧς ὁ στέφανος τοῖς Ὀλυμπιονίκαις, τιμὴν καὶ δόξαν παῖς ἐπατάλοις Θήβαις ἀπεργαζόμενον. ῥητῶς οὖν ἐπὶ τούτοις ἐπισφράγισται, ὅτι Θηβαῖος ἦν ὁ Ἡρόδοτος. Ἄλλως. ἔρνεσι φράξαι φησὶ χεῖρα, ἀντὶ τοῦ στεφανωθῆναι. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· οἷον, τοὺς στεφάνους κατέχειν.

96. Εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον] εἰ δέ τις τῶν ἀνθρώπων ἔνδον ἀποταμιευσάμενος ἄδοξον πλοῦτον, τοῖς δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἐπεμβαίνων καταγελᾷ, οὐ διαλογίζεται τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἄδοξον ἄδῃ περισσέλλων καὶ πέμπων. ἤτοι, οὐ διανοεῖται τῷ ἄδῃ τηρῶν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἄνευ δόξης. οἷον, οὐ νοεῖ, ὅτι ἄνευ δόξης τελευτήσει. Χρύσιππος δὲ γράφει, ἀλαοῖσιν. ἐξ οὗ σημαίνει τυφλοῖς. ἐπειδὴ ὁ πλοῦτος τυφλός.

CARMEN II.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Της δευτέρας ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἡ. Τὸ ἀ προσοδιακὸν καταληκτικόν. Τὸ β' ἐφθημιμερὲς τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον. Τὸ γ' τὸ αὐτὸ Εὐριπίδειον. Τὸ δ' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. Τὸ ε τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ς' τρίμετρον δακτυλικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' ἐγκωμιολογικόν. Τὸ ἡ Στησιχόρειον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὴ κώλων ἑπτά. Τὸ ἀ πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ β' Πινδαρικόν. Τὸ γ' Πραξίλλειον. Τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε τρίμετρον τροχαϊκὸν εἰς ἴαμβον. Τὸ ς' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον.

Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ.] Οὗτος ὁ ἐπινίκιος γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτην Ἀκραγαντῖνον. πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ, διά τινος Νικασίππου· ὥστε εἶναι ἀποστολικὸν αὐτόν. τὸν δὲ Ξενοκράτην τοῦτον, οἱ μὲν προϋπομνηματισάμενοι, Θήρωνος ἀδελφὸν εἶναί φασιν. ὁ δὲ Ἀρτέμων σφόδρα τὰ περὶ τοὺς Σικελιώτας πεπολυπραγμονηκὼς, αὐτὸν μόνον συγγενῆ φησιν εἶναι Θήρωνος. οὗτος δὲ ὁ Ξενοκράτης, οὐ μόνον Ἰσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια, τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει. καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐπαινῶν αὐτὸν, ἀμφοτέρας αὐτοῦ τὰς νίκας καταστάσει. Θρασύβουλοι δὲ, Σικελιῶται, διττοί. ὁ μὲν Δεινομένους νεώτατος ἀδελφὸς τῶν περὶ Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα· ὁ δὲ, τῆς γυναικὸς τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸς, οὗ νῦν μνημονεύει Πίνδαρος. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀδελφὸν ὑπείληφε τοῦ Ξενοκράτους τὸν Θρασύβουλον. ἔνιοι δὲ υἱὸν Ξενοκράτους. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης, κατὰ εἰσβολὴν λέγων ἐπὶ τετελευτηκότι τῷ Ξενοκράτει τοὺς λέγους εἶναι, ἐκ τοῦ

πολλοῦ ἐν τῇ ᾠδῇ ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου λέγεσθαι, λεχθησόμενα ἂν ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἴπερ παρῆν ἔτι. Καλλίστρατος δὲ φησι τὸν Πίνδαρον μὴ συχόντα κατ' ἀξίαν μισθοῦ, διά τινα μικρολογίαν τοῦ Ξενοκράτους, προσδιαλέγεσθαι Θρασυβούλῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, καὶ οὐκ εἰς Ξενοκράτην, φησί, γέγραφε τὴν ᾠδήν, ἀλλ' εἰς Θρασύβουλον. καὶ γὰρ ἡ εἰσβολὴ περὶ ἀργυρίου μίμεως ἐστιν· ὡς θέλοντος αὐτοῦ τὸν κατ' ἀξίαν μισθὸν κομίσασθαι. βέλτιον δὲ, ἀδελφὸν εἶναι τοῦ Ξενοκράτους, ἢ υἱόν, τὸν Θρασύβουλον· οὐχ, ὥς τινες, πατέρα.

1. Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φύντες, ὅσοι χρυσαμπύκων] οἱ τῶν Μουσικῶν ἐπέδησαν ἁρμάτων, καὶ τῆς λύρας μετέσχον, οὗτοι ῥαδίως τοῖς μουσικοῖς τόξοις ἔβαλον τοὺς παιδικοὺς ὕμνους, εἴτις ὢν καλὸς εἶχε τοῦ σώματος ὥραν, τὴν μνήμην ἐμποιοῦσαν τῆς Ἀφροδίτης. ὅτι δὲ περὶ παιδικοῦ ἔρωτος ἦν τοῖς λυρικοῖς ἡ τῶν ποιημάτων σπουδὴ, δηλώδης ὁ λόγος. ἐξειργάσατο δὲ τὸ προοίμιον ὁ Πίνδαρος πάλαι, ἑαυτῷ τῆς τοῦ ἐπινικίου γραφῆς μισθὸν προιζόμενος. φησὶ δὲ, ὅτι τῶν λυρικῶν οἱ πολλοὶ ἁμισθὶ πρὸς τὰ καλὰ τὴν σπουδὴν εἶχον, ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, ἀργυρίου πιπράσκεται τὰ ποιήματα. ταῦτα δὲ τείνει καὶ εἰς τοὺς περὶ Ἀλκαῖον καὶ Ἴβυκον καὶ Ἀνακρέοντα, καὶ εἴ τινες τῶν πρὸ αὐτοῦ δοκοῦσι περὶ τὰ παιδικὰ ἠσχολῆσθαι. οὗτοι γὰρ παλαιότεροι Πινδάρου. Ἀνακρέοντα γοῦν ἐρωτηθέντα, φασὶ, διατί οὐκ εἰς θεοὺς γράφει ὕμνους, ἀλλ' εἰς παῖδας; εἰπεῖν, ὅτι οὗτοι ἡμῶν θεοί εἰσι.

2. Χρυσαμπύκων] ἄμπυξ μὲν κυρίως, κόσμος τις περὶ τὰς γυναικείας κεφαλάς. Ὁμηρος (Iliad. χ. 469.)· "Ἄμπυκα καὶ κρύφαλόν τε *." νῦν καὶ ἀπὸ μέρους τὰς τιμίας λέγει.

7. Ὅστις ἐὼν καλὸς] ὅστις, σὺν τῷ καλὸς εἶναι, καὶ ἀκμαῖος ἦν. ὀπώραν μὲν οὖν ἂν εἴη λέγων Ἀφροδίτης, τὴν τοῦ σώματος ὥραν, καὶ τὸ τοῦ κάλλους ἄνθος. τὸ δὲ μνάστειραν, πρὸς τὸ Ἀφροδίτας. τουτέστι τὴν τοῦ σώματος ὀπώραν, τὴν τῆς Ἀφροδίτης μνήμην ἐμποιοῦσαν.

9. Ἁ Μοῦσα γὰρ, οὐ φιλοκερδὴς] νῦν, φησὶ, μισθοῦ συντάττουσι τοὺς ἐπινικίους, πρώτου Σιμωνίδου προκαταρξαμένου. οὐδ' ἐργάτις, ὅ ἐστιν αἰτοῦσα μισθὸν ἐφ' οἷς ἔπραττεν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος (v. Fr. p. 456.)· "Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν Μοῦσαν ὡς ὁ Χῖος ὑλλιχοῦν ἔτους." λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα. τὸ δὲ ἐξῆς· ἡ γὰρ Μοῦσα τὸ παλαιὸν οὕπω φιλοκερδὴς ἦν, οὐδὲ μισθοῦ συντάττουσα τὰ ποιήματα. οὐδὲ πρὸ (πρὸς) τῆς Τερψιχόρης ἐπιπράσκοντο αἱ γλυκεῖαι καὶ εὐθρόγγοι ἀποκαλυψάμεναι τὴν παῤῥησίαν ᾠδαί. ἤτοι πρόσωπον κεκοσμημέναι καὶ λαμπρυνθεῖσαι, ὡς τὰ ὤνια, ὅτι τῶν πωλούντων τὰ πρόσωπα ἐκοσμοῦντο, ἵνα δοκῇ παρέλκειν· καὶ ἀργυρίου αὐτὰς πιπράσκουσαι καὶ μισθοῦ λεγόμεναι. περιφραστικῶς οὖν εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ γράφοντος, ἀργύριον λαμβάνειν. τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἀνακρέων εἴρηκε. καὶ μή ποτε ἡ ἀπόστασίς ἐστιν εἰς τὰ ὑπ' ἐκείνου εἰρημένα; φησὶ γάρ· "Οὐδ' ἀργυρίη κε κότε ἔλαμπε Πειθώ." (Πειθῶ Fisch. Fragm. p. 395.)

15. Νῦν δ' ἐφίπτει σ' ὠργείου φυλάξαι ῥῆμα] νῦν δ' ἐφίπτει τίς; ἡ Μοῦσα δηλονότι. τείνει δὲ καὶ ταῦτα εἰς τὸν Σιμωνίδην. ἀντὶ τοῦ, ἐνδίδωσιν ἡμῖν λέγειν ὁ καιρός. τὸ δὲ ἐξῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ἡ φιλοκέρδεια ἐφίησι καὶ ἐνδίδωσι λέγειν τὸ τοῦ Ἀριστοδήμου ῥῆμα, ἐγγὺς ἀληθείας βαῖνον.

17. Χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ] ὁ μέντοι Πίνδαρος τὸ ὄνομα οὐ δεδήλωκεν. οὗτος οὖν ὁ Ἀριστόδημος Σπαρτιάτης ὤν, πένης γεγονὼς, καὶ συναπολέσας τὴν τῶν φίλων ἑταιρείαν, ἔφη· χρήματα, χρήματ' ἀνήρ. οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν, εἰ Σπαρτιάτην ὄντα τὸν Ἀριστόδημον Ἀργεῖον ἔφη. ἔστι καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ τοιοῦτον εὑρίσθαι. καὶ γὰρ Ἀργείην Ἑλένην φησὶ (Iliad. β. 161.)· καί τοί γε Λακεδαιμονία ἦν. Ἄλλως. Χρήματα, χρήματ'

* l. κεκρύφαλον.

ἀνήρ. τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων. ἀπόφθεγμα δέ ἐστιν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθησιν ἐξ ὀνόματος, ὡς δῆλον ὄντος, ὅς ἐστιν ὁ τοῦτο εἰπών. μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι Ἀργεῖος. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα, τίθησιν, οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην; "ὡς γὰρ δήποτέ φασιν Ἀριστόδημον ἐν Σπάρτᾳ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν· χρήματ' ἀνήρ. ἐνιχρὸς δὲ οὐδεὶς τέλεσ' ἔσλὸς οὐδὲ τίμιος." καὶ τάχα ἂν τὸν Σπαρτιάτην εἰρηκε Πίνδαρος Ἀργεῖον, παρόσον ἡ πᾶσα Πελοπόννησος Ἄργος καλεῖται ὁμωνύμως τῇ πόλει. Ὅμηρος οὖν τὴν Ἑλένην Ἀργείαν φησίν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Λακεδαιμονίαν. Ἀργείαν δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, Πελοποννησιακήν. Σπαρτιάτην δὲ Ἀριστόδημον, ἐν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς ἀναγράφεται Ἄνδρων ὁ Ἐφέσιος.

18. Ὃς φᾶ, κτεάνων θ' ἅμα λειφθεὶς καὶ φίλων] ὅς τις Ἀριστόδημος ἐφθέγξατο τὸ τοιοῦτον, ἅμα τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν φίλων στερηθείς. ἔνιοι δὲ οὕτως ἀκούουσιν· ὅς τις Ἀριστόδημος τῶν χρημάτων ἐνδεὴς γενόμενος, καὶ τῶν φίλων ἐστερήθη.

19. Ἐσσὶ γὰρ ὧν σοφὸς] ταῦτα οἱ περὶ Καλλίστρατον συνεργεῖν φασιν ἑαυτοῖς. φανερὸν γὰρ, ὡς μισθὸν αἰτῶν τὸν Θρασύβουλον τότε ἀπόφθεγμα προήνεγκε τὸ περὶ τῶν χρημάτων, καὶ προσεπιλέγει· οὐκ ἄγνωτ' * ἀείδω. σοφὸς γὰρ εἶ, καὶ συνήσεις, πρὸς τί ταῦτα εἴρηται. ἔνιοι δὲ τὸ ἄγνωτα προπαροξύνουσιν, οὐ κατὰ συναλοιφὴν ἀκούουσιν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀγνωτί * ἀείδω. ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ καὶ τοῖς Ἰσθμικοῖς φασι νίκης λέγειν αὐτόν. οὐ περὶ ἀγνώτων, φησὶν, ᾄδω. ὁ δὲ Δίδυμος, μισοῦσθαι, φησὶ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ποιητοῦ, εἰ μηδέπω τοῦ ἐπινικίου συντεταγμένου, γνώριμός ἐστιν ἡ τοῦ Ξενοκράτους νίκη. ἔμπαλιν γὰρ ὁ Πίνδαρος ἀφανεῖς καὶ ἀδόξους φησὶν εἶναι τὰς νίκας, εἰς ἃς αὐτὸς μηδὲν γέγραφε, γελοίως. ὁ δὲ νοῦς· συγχάνεις οὖν σοφὸς, ὦ Ξενόκρατες, καὶ συνορᾷς τὸ τοῦ λόγου αἴνιγμα. οὐ γὰρ ἄγνωστον λέγω. εἶτα ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἀείδω. ᾄδω καὶ τὴν Ἰσθμιακὴν νίκην, ἣν τοῖς ἵπποις ἀγωνιζομένῳ τῷ Ξενοκράτει ὁ Ποσειδῶν δωρησάμενος, ἀπὸ Κιρνθιακῶν αὐτῷ σελίνων στέφανον αὐτοῦ ταῖς κομαῖς ἐπιτεθῆναι παρέσχετο, τιμῶν τὸν ἱππικώτατον ἄνδρα, δόξαν καὶ φῶς ὄντα τῷ τῶν Ἀκραγαντίνων δήμῳ. ἀπὸ δὲ τοῦ πρὸς αὐτὸν λόγου εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ ἐπηνέχθη. Δωρίων οὖν στεφάνωμά φησιν, ἀντὶ τοῦ, Ἰσθμίων· Δωριεῖς ἐπείπερ ἐπῴκησαν τὴν Πελοπόνησον. ἡ Δωρίων σελίνων, τῶν Κιρνθιακῶν· ὅτι Δωριεῖς ἐπῴκησαν τὴν Κόρινθον. ἡ δὲ Κόρινθος πύλαι τῆς Πελοποννήσου. Ἀλήτην γὰρ αὐτὴν φασιν οἰκίσαι. ὅθεν καὶ Ἀλητίδαι οἱ Κορίνθιοι. τοῖς οὖν τὰ Ἰσθμια ἀγωνιζομένοις σέλινον ξηρὸν ὁ στέφανος· ὑγρὸν δὲ τοῖς τὰ Νέμεια.

26. Ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς] τοῦτό φησιν, ὡς τὰ Πύθια νενικηκότος αὐτοῦ. ἡ γὰρ Κρίσα τῆς Φωκίδος ἐστὶ χωρίον. ὁ δὲ νοῦς· ἐν δὲ τῇ Κρίσᾳ εὐμενῶς ὁ Ἀπόλλων ἐθεάσατο τὸν Ξενοκράτην. καὶ ἀγωνιζομένῳ τὴν νίκην ἐδωρήσατο.

28. Καὶ τόθι κλεινα῀ς Ἐρεχθειδᾶν] καὶ ὅπου τοῖς εὐδόξοις φησὶ τῶν Ἀθηναίων χάρισιν ἡρμοσμένος, ἐν ταῖς λιπαραῖς Ἀθήναις, οὐκ ἐμέμψατο τὴν ἡνιοχικὴν χεῖρα. —Ἄλλως. τόθι, τοπικῶς, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὁ ταῖς χάρισιν ἡρμοσμένος Ἀπόλλων, ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τοῦτο, οὐκ ἐμέμφθη τὴν ῥυσίβιφρον χεῖρα, ἀπὸ τοῦ πληξίππου φωτὸς, τουτέστι, τοῦ Θήρωνος. ὁ γὰρ Νικόμαχος, Ἀθηναῖος ὤν, ἀμφοτέροις ἡνιόχει, Θήρωνι καὶ Ξενοκράτει. ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ Ξενοκράτους οὐχ οἷόν τε ἀκούειν. οὐ γὰρ ἀνήρητο Ὀλυμπιακὴν νίκην, ἀλλ' ὁ Θήρων. κοινοποιεῖ δὲ τὰς νίκας ἀμφοῖν ὁ Πίνδαρος συνήθως αὐτῷ. τὸν δὲ Νικόμαχον, φησὶν, ἀρηρέναι ταῖς λιπαραῖς Ἀθήναις, παρόσον Ἀθηναῖος ἦν. ὃν, διὰ τὸ φιλοφρονήσασθαι τοὺς Ἠλείων σπονδοφόρους Ἀθήναζε ἥκοντας, ἀντησπάζοντο Ἠλεῖοι παρ' αὐτοῖς, ὅτε Θήρων ἡνιόχει. ῥυσίβιφρον δὲ χεῖρα, ἀπὸ μέρους, ἀντὶ τοῦ ῥαδίως καὶ ἀμεταγώγως τὰς ἡνίας εὐθύνοντα.

34. Ὅν τε καὶ κήρυκες] ὅν τινα τὸν νικηφόρον οἱ κήρυκες, φησὶν, οἱ τὸν καιρὸν

* deb. ἀγνῶτ' et ἀγνῶτι esse.

καὶ τὴν ὥραν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος κηρύσσοντες, καὶ σπονδοφόροι ὄντες τοῦ ἐν Ἤλιδι Διός, ἐγνώρισαν προσταθέντες τὴν ἡδὺ παρ' αὐτοῦ διὰ τὸ φιλόξενον τῆς ὑποδοχῆς. καὶ τῇ ἡδείᾳ αὐτῶν φωνῇ ἠσπάζοντο τὸν Ξενοκράτην τῆς τιμίας Νίκης τοῖς γόνασι προσελθόντα, ἐκ δὲ τούτου νικῶντα. ἠσπάζοντο δὲ κατὰ τὴν Ὀλυμπιακὴν αὐτῶν γῆν, ἥντινα καλοῦσι Ὀλυμπίου Διὸς ἄλσος. ἔνθα τοῖς ἀθανάτοις τῆς νίκης τιμαῖς καὶ οἱ τοῦ Αἰνησιδάμου παῖδες, Θήρων καὶ Δεινομένης, ἐμίγησαν. Ἄλλως. οἱ κήρυκες, οἳ τὰς ὥρας καὶ τὸν καιρὸν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἐκήρυσσον, καθ' ἃς ἐτελεῖτο.

36. Ζηνὸς Ἀλείου] τοῦ Ἠλείου Διός, τοῦ ἐν Ἤλιδι τιμωμένου. Ἦλις δὲ χώρα τῆς Ὀλυμπίας.

37. Φιλόξενον ἔργον] ὑπεδέξατο γὰρ αὐτούς, καὶ φιλοξένως ἐξένισεν.

42. Ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου] Αἰνησιδάμου παῖδες, Θήρων καὶ Δεινομένης, ὧν κυρίως μνημονεύει, ὡς Σικελιωτῶν τυράννων. Σικελιώτης δὲ ὁ νικηφόρος.

44. Καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι] καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν εἰσιν οἱ οἶκοι, ἀντὶ τοῦ ἄπειροι, ὦ Θρασύβουλε, οὔτε ὕμνων ἐπεράστων, οὔτε ὑψηλῶν ᾠδῶν. πάλιν δὲ ἐκ τούτου ὕμνον φησίν. Ἄλλως. ἤτοι περιφραστικῶς αὐτὴν Ὀλυμπίαν δόμους εἶπεν, ἢ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῶν εἰσιν οἱ δόμοι τῆς φιλοξενίας, ὅπερ ἄμεινον· τὸ δὲ ἐντὶ, ἀντὶ τοῦ, εἰσὶ, Δωρικῶς.

47. Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἀ κέλευθος] οὐ τραχεῖα, φησὶν, ἡ ὁδὸς γίνεται τοῖς τοὺς ἐνδόξους ἐπαινοῦσιν ἄνδρας· τοὐναντίον δὲ ῥάδιος καὶ εὐπίφορος. αὐτοὶ γὰρ ἁρμοὰς εἰς τοὺς ἐπαίνους διδόασι. τιμὰς γὰρ Ἑλικωνιάδων τὰς τῶν Μουσῶν φησι, τουτέστι, τοὺς ὕμνους καὶ τὰς ᾠδάς.

51. Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσαιμι] μακρῶς καὶ μεγάλως τὸν ἐμὸν λόγον ῥίψας, φησὶ, καὶ τὸν νικηφόρον ἐγκωμιάζων, ὑπερβαλοῦμαι τοὺς ἄλλους, ὁπόσον καὶ ὁ Ξενοκράτης τρόπον γλυκὺν καὶ σπουδαιότερον πάντων ἀνθρώπων ἔσχεν.

54. Αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς] ἀμφίβολον. ἤτοι γὰρ αὐτὸς ἦν, φησὶν, ἐντροπῆς ἄξιος ὁμιλῶν τοῖς ἀστοῖς, ἢ αὐτὸς ἐνετρέπετο, ἐν τῷ τοῖς ἀστοῖς ὁμιλεῖν. Διόδοτος δὲ ὁ Ἀριστοφάνειος μὴ νοήσας, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρελημμένου χρόνου κεῖται τὸ ἦν, ἐρῆνον φησὶ γεγράφθαι· οὔτε ἐκεῖνο νοήσας, ὅτι παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐναλλάττονται οἱ χρόνοι, οὔτε τὸ ἐπὶ τέλους λεγόμενον, τὸ, Νικάσιπ' ἀπόνιμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἠΐδαῖον ἔλθῃς· πρὸς τὸν ζῶντα, οὐ πρὸς τὸν τετελευτηκότα. ἢ ἔστιν οὕτως· αἰδέσιμος ἦν τοῖς πολίταις συναναστρεφόμενος.

55. Ἱπποτροφίας τε νομίζων] ἤτοι, ἱπποτροφεῖν ἐν Ἕλλησιν αὐτὸς νομοθετῶν· ἢ νόμιμον ἐν Ἕλλησιν εἰδὼς τὸ ἱπποτροφεῖν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἦν. ἢ οὕτως· ἱπποτροφίας νομίζων καὶ τρέφων τῷ τῶν Ἑλλήνων νόμῳ καὶ ἔθει. ἤτοι κρίνων καὶ νομιστεύων τοῖς Ἕλλησιν. ἢ ἐπισήμους ποιῶν περὶ τὸ νόμισμα.

57. Καὶ θεῶν διαίτας] καὶ πάσας θεῶν πανηγύρεις ἐπιτηδείους προσιδέχετο. ἐκ δὲ τούτου δῆλον, ὅτι εὐσεβῶς καὶ μετὰ θεοὺς διέκειτο. ἢ οὕτω· κατὰ διάνοιαν προσήγετο καὶ ἠσπάζετο. οὐδὲ νόμιμον καὶ ἔθος ἦγε τὰς ἑορτὰς, ἀλλ' οἰκείως ἔχων πρὸς τοὺς θεούς.

58. Οὐδέποτε ξενίαν οὖρος] ἀλληγορικώτερον ἐχρήσατο τῷ λόγῳ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐριοδρομουσῶν, καὶ μὴ συστελλουσῶν τὰ ἱστία νεῶν· τὸν γὰρ φθόνον ἀνέμῳ εἴκασε· τὴν δὲ τῶν ξένων τράπεζαν, νηῒ οὐρίως καὶ ἀβλαβῶς πλεούσῃ. οὐδέποτε, φησὶ, τὸ ἱστίον τῆς τραπέζης ὁ Ξενοκράτης, ἢ τοὺς ξένους ὑπεδέχετο, συνέστειλεν οὔριος ἄνεμος πνεύσας, ἀλλ' ἀεὶ πλήρεσι τοῖς ἱστίοις (πρὸς) τὰς τῶν ξένων ἑστιάσεις ἑστιᾶτο. Χρύσιππος οὕτω. Ξενοκράτης δὲ, οὐδέποτε οὕτως ἐχειμάσθη, ὥστε μὴ διομαλίσαι τὴν τράπεζαν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· οὐδέποτε δὲ παρὰ τὴν φιλόξενον αὐτοῦ τράπεζαν, ἐν ᾗ τοὺς ἐπιφοιτῶντας ἐδέξιοῦτο ξένους, φθόνος τις ἐπιπνεύσας τὰς τῆς φιλοξενίας ἔπαυσεν ἑστιάσεις, ἀλλὰ πλήρεσι τοῖς ἱστίοις τοὺς πάντας ἐφιλοφρονεῖτο.

61. Ἀλλ' ἑτέρα ποτὶ μὲν Φάσιν Θερείαις] Φάσις ποταμὸς τῆς Σκυθίας. ψυχρότατα δὲ τὰ περὶ αὐτὸν πνεύματα ἔχει. τὸ δὲ, Νείλου πρὸς αὐγὰς, ἢ ἀκτὰς, τινὲς μὲν τὰς τοῦ Νείλου ῥύσεις· τινὲς δὲ, ὅτι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡ ῥύσις αὐτοῦ γίνεται. διὸ καὶ θερμοτάτης καὶ ὑγιεινῆς κράσεως μετέχει τὸ χωρίον. διὰ τούτων δὲ τὴν περὶ τοὺς καιροὺς δεξιότητα τοῦ Ξενοκράτους παρίστησιν ἀλληγορῶν. οὕτω γὰρ εὖ πρὸς τοὺς καιροὺς ἤρμοστο, καθάπερ οἱ ἐν μὲν τῷ θέρει πρὸς τὰ χειμερινὰ ὠθούμενοι, τῷ δὲ χειμῶνι πρὸς τὰ θερινά. ὁ δὲ νοῦς, πάλιν ἐπὶ τῆς φιλοξενίας τοῦ Ξενοκράτους, οὕτως ἔχει· ὁ Ξενοκράτης φιλοφρονούμενος τοὺς ξένους, ἔπλει τῷ τῆς τραπέζης ἱστίῳ, θέρους, πρὸς τὰ ψυχρότερα· χειμῶνος δὲ, πρὸς τὰ θερμότατα· ὥστε πανταχόθεν αὐτοῦ τὸ εὔκρατον καὶ προσηνὲς τῆς φιλοξενίας δηλοῦσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν ξένων τὴν διάνοιαν ἀκουστέον, ἵν' ᾖ· ἕκαστος, φησὶ, τῶν ξενιζομένων, ἐκ μὲν θερμότητος καὶ καμάτων, πρὸς ψυχρότητα καὶ ἀνάκτησιν ὥσπερ *, πρὸς αὐτὸν ἔσπευδεν· ἐκ δὲ χειμῶνος, πρὸς θερμότητα.

63. Μὴ νῦν ὅτι φθονεραὶ] μὴ δ' ὅτι, φησὶ, περὶ τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων φθονεραὶ κρέμανται ἐλπίδες καὶ διαθέσεις, τουτέστι, μὴ, διότι φθονεροί εἰσιν οἱ ἄνθρωποι, περὶ τοῦτο στειλάμενος, τὴν τοῦ πατρὸς ἀρετὴν στειλάτω, σιγάτω. λεγέτω δὲ, τῶν φθονούντων ἀφροντιστῶν. τὰς δὲ ἐλπίδας, ἀντὶ ἑνὸς τούτων φροντίδος, διανοίας, διαθέσεως. μὴ οὖν, φησὶ, τὴν τοῦ πατρὸς ἀρετὴν σιγῇ παραδότω, ἀλλ' εἰς τὸ κοινὸν φερέτω. τυχὼν γὰρ τῆς νίκης, τὴν τοῦ πατρὸς ἀρετὴν, εὖ προήγαγε τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ. 68. Ἰστέον, ὅτι τὸν εἰς Ξενοκράτην ὕμνον εἰς Ἀκράγαντα διὰ Νικασίπατου πέμπει πρὸς Θρασύδουλον, τὸν Ξενοκράτους ἀδελφόν. τὸ γὰρ ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ· "Σὺ δ' ἐν θρήνοισι † γραμμάτων στύχας ἔχων, ἀπόνειμον." (καί·) "νέμει τις, οὐ παρέστι τίς ξυνώμοσε." καὶ Παρθένιος ἐν τῇ Ἀρήτῃ τὸ ἄνειμι ‡, ἀντὶ τοῦ, ἀνάγνωθι. καὶ ἀνείμη Δωριστὶ ὁ βουκόλος §.

* fuit ὥσπερ πρὸς ψ.
‡ ἄνεμι.
† θρόνοισι Toup. Add. ad Theocr.
§ ἀννείμη Valck. ad Theocr. p. 155.

CARMEN III.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρίτου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Τοῦ τρίτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἐστὶ δέκα. Τὸ ά τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' τὸ αὐτό. Τὸ γ' τροχαϊκὸν ἐπίτριτον. Τὸ δ' ἀνακλώμενον Ἰωνικὸν, δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε ἐγκωμιολογικόν. Τὸ ϛ' τὸ αὐτό. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ἡ ἐφθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ θ' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ι τὸ αὐτό.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἐστὶν ἕνδεκα. Τὸ ά πρόσῳδικὸν δωδεκάσημον. Τὸ β' μονόμετρον Ἰωνικὸν, ἢ ἀναπαιστικόν. Τὸ γ' δίμετρον δακτυλικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ δ' Εὐριπίδειον. Τὸ ε ὅμοιον τῷ· Τὶς σὰς παρῆκεν φρένας. Τὸ ϛ' ὅμοιον τῷ· Ἐρασμονίδη Χαρίλαε. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ἡ Εὐριπίδειον. Τὸ θ' προσῳδικὸν δωδεκάσημον. Τὸ ι Εὐριπίδιον. Τὸ ιά ἴαμβος.

Μελίσσῳ Θηβαίῳ] Γέγραπται Μελίσσῳ Θηβαίῳ. οὗτος ἐνίκησεν Ἴσθμια καὶ Νέμεα. πρόσκειται δὲ τῇ ᾠδῇ, ἵππιος, διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι, ἢ συνωρίσιν. μόνον δὲ ἱπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι.

1. Εἴτις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις] ὁ λόγος, εἴτις εὐτύχησεν ἐν ἀέθλοις, ἢ ἐν πλούτῳ, ὡς τὸν ἐν εὐπραγήμασι, δύνασθαι φέρειν κόρον, μὴ ἐξυβρίζων, ἄξιός ἐστιν εὐλογεῖσθαι ὑπὸ πᾶν πολικῶν. διατί δὲ, αὐτὸς ἐποίησεν.

6. Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ σέθεν ἔπονται] Ἐκ σέθεν εὐτυχοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. καὶ γὰρ οὐ δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ διὰ θεῶν πρόνοιαν. ἐξ ὧν αὐτὸς καὶ μεγάλαι ἀρεταὶ ἕπονται.

7. Ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων] ὅπις μὲν ἡ τοῦ μέλλοντος ἐπισκοφὴ, καὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἐσομένου. Ὅμηρος (Odyss. ξ. 32.)· "Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες." ὁ δὲ λόγος, ζῇ δὲ ἐπὶ πλείονα χρόνον ὁ ὄλβος, καὶ συναυξανόμενος παραμένει τοῖς ὀπιζομένοις καὶ ἐντρεπομένοις. νομίζονται γὰρ ἀντὶ τῶν πόνων ἐπαίνους οἱ μὴ ὑστεροστικοί. τοῖς δὲ σκολιόφροσι καὶ παρανόμοις ἀνθρώποις οὐχ ὁμοίως ἀκολουθεῖ ὁ ὄλβος. οἷον οὐδέποτε ὁμιλήσει ταῖς κακοῖς ἡ θάλλουσα εὐδαιμονία.

11. Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα] τῶν δὲ εὐδόξων κατορθωμάτων, φησὶν, ἀμοιβὴν τοῖς ἀγαθοῖς προσήκει τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον παρασχεῖν. χρὴ δὲ τὸν τοιοῦτον ὑψῶσαι καὶ μετεωρίσαι ταῖς χάρισιν.

15. Ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων] ἤτοι διττλῶν ἄθλων καὶ νικῶν τῷ Μελίσσῳ μερίς. ὥστε πρὸς εὐφροσύνην γλυκυτάτην τρέψαι αὐτοῦ τὴν ψυχήν· τοῦτο μὲν, ἐν τοῖς βασίμοις τόποις τοῦ Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ τοὺς στεφάνους, ἀντὶ τοῦ, νικήσαντι τῷ Ἰσθμῷ· τὰ δέ ἐστιν ἐν τῇ κοίλῃ καὶ βαθυστέρνῳ νάπῃ τοῦ λέοντος, τουτέστι, τῇ Νεμέᾳ, ἵππων δρόμον νικήσαντι. ἀνεκήρυξε γὰρ Θήβην φησί. τοῦτο οὖν λέγει, ὡς καὶ Ἰσθμια καὶ Νέμεια νενικηκότος αὐτοῦ ἱπποδρομίᾳ.

24. Ἴστε μὰν Κλεωνύμου] γινώσκειτε μὴν τὴν περὶ τὰ ἅρματα τοῦ Κλεωνύμου ἀρχαιοτάτην ἀρετήν τε καὶ δόξαν. τούτου δὲ τοῦ Κλεωνύμου, ὡς προγόνου τοῦ Μελίσσου κατὰ πατέρα, μέμνηται. ὁ μὲν γὰρ πατὴρ αὐτοῦ Τελεσιάδας ἐστίν. ἐν δὲ τῇ ἑξῆς ᾠδῇ καθόλου τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ Κλεωνυμίδας κέκληκε.

26. Καὶ ματρόθεν Λαβδακίδαισι σύννομος] ὡς κατὰ μητέρα ἀπὸ Λαβδάκου καὶ Οἰδίποδος τοῦ Κλεωνύμου ὄντος. διό φησι, καὶ μητρόθεν σύννομοι πλούτου. τὸ γὰρ πρὸς μητρὸς τοῦ Μελίσσου καὶ Κλεωνύμου γένος συνάπτεται τοῖς Λαβδακίδαις, διαπρέψασι κατὰ τὴν ἡνιοχικήν. τὸ δὲ σαφές· τὸ δὲ μητρῷον γένος εἰς τοὺς Λαβδακίδας ἀνάγονται. καὶ κοινωνοὶ τῆς ἐκείνων ὄντες εὐδοξίας πλοῦτον ἱκανὸν προσεκτῶντο, ἅρμασιν ἀγωνιζόμενοι. τὸ γὰρ πλούτου διέστιχον, ἀντὶ τοῦ, διὰ πλούτου ἤρχοντο. τουτέστι, πλοῦτον ἐκτῶντο.

29. Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἀμέραις] ὠποφαίνει διὰ τούτων, ὡς ποικίλαις χρωμένων τύχαις τῶν τοῦ Μελίσσου προγόνων. ὁ γὰρ βίος, φησὶν, ἐν ταῖς ἡμέραις εἰλούμενος, καὶ ἐν τοῖς ἐνιαυτοῖς, ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἀπογεννᾷ περιστάσεις. ἴσως μὲν οὖν εἰς τὰ ἐπὶ τοῖς Λαβδακίδαις τεθρυλλημένα ἀποβλέπει. ἄμεινον δὲ εἰς τὰ ἐν τῇ ἑξῆς ᾠδῇ λεγόμενα. τέσσαρας γάρ φησι κατὰ πόλεμον συγγενεῖς τοῦ Μελίσσου τελευτῆσαι.

31. Ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν] ἀντὶ τοῦ οἱ θεοί. ὡς καὶ παῖδες Ἑλλήνων. ὁ δὲ νοῦς· μόνοι θεοὶ οὐκ ἔχουσι μεταβολὴν εἰς κακόν. ἄτρωτοι γὰρ οὗτοι. τὰ δὲ τῶν ἀνθρώπων συμπεπτωκότα, φησὶν, ἐστί.

CARMEN IV.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς, καὶ τῆς ἐπῳδοῦ τοῦ τετάρτου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Τοῦ τετάρτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος, καὶ ἡ ἐπῳδός, ταὐτὸν μέτρον ἔχει τῷ τρίτῳ.

Hoc εἶδος rationem metricam cum præcedente eandem habet: nisi quod nonum κῶλον στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς in hoc εἴδει habeat duos epitritos secundos - ∪ - - - ∪ - -, cum in præced. habeat duos ditrochæos - ∪ - ∪ - ∪ - ∪. Tametsi nullum dubium, si textus depravatione careret, utrobique consensum inventum iri. *Schmid.* Et sane hæc diversitas Scholiastæ vix cognita fuit. Neque ea major est, quam quod unica longa pro brevi usurpetur, modo textus esset integer. Ultimarum enim κώλων syllabarum nulla habenda est ratio. Observandum tamen, Pæonem tertium pro Ionico a minore usurpari in κώλ. 4. si nostram admittas emendationem: 45. et 66. et 76. quæ omnia cum quarto loco annumerentur ταῖς στροφαῖς et ἀντιστροφαῖς, non committunt scribæ, ut eos accusare erroris vel negligentiæ possimus. Interim hujus rei immemores Intt. ingenium suum ad textum depravandum adhibuerunt, scil. in κώλοις 98. et 109. Eadem enim ratione se habet metrum istis in locis. Ex κώλοις 106. et 117. patet, permutationem esse ditrochæorum cum epitritis secundis.

---

1. Ἔστί μοι θεῶν ἑκατὶ μυρία] Θεῶν, τοῦ Μουσῶν, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. ἢ τῶν θεῶν προνοίᾳ ἐστὶ μυρία ὁδὸς εἰς τοὺς ὕμνους. πολλάς φησιν ἔχειν εὐμηχανίας καὶ ἀφορμὰς εἰς τοὺς τοῦ Μελίσσου ἐπαίνους, διὰ τὸ νικῆσαι τὰ Ἴσθμια. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· τῶν Μουσῶν ἐπιτρεπουσῶν, ἔστι μοι πανταχοῦ, οὐ προσάπτης, ἀλλ' εὐμαρὴς ἡ τῶν ὕμνων ὁδός, ὦ νικηφόρε. τὰ γὰρ Ἴσθμια νικήσας, εὐμηχανίας πεποίηκας τῷ ὕμνῳ, ἀνυμνεῖν τὰς προγονικὰς ὑμῶν ἀρετάς.

6. Αἶσι Κλεωνυμίδαι] Κλεωνυμίδας κέκληκε τοὺς προγόνους τοῦ Μελίσσου, ἀπὸ προγόνου τινὸς Κλεωνύμου. τροπικῶς δὲ τὰ περὶ τῆς τύχης συμπτώματα οὕτω φησί.

πρεσῖτον δὲ (iii. 16.), ὡς τῆς βασιλείας ἐξίπτισον ποτέ. ὁ δὲ νοῦς· αἷς, ταῖς ἀγωνιστικαῖς ἀρεταῖς, οἱ σοὶ πρόγονοι διηνεκῶς λάμποντες εὐδαιμονίᾳ τύχης, τὸ ξυνὸν διαπορεύονται τοῦ βίου τέλος.

8. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος] ὅμοιόν ἐστι τῷ, "αἰὼν δὲ κυλινδομένοις ἀμέραις, ἄλλᾳ ἄλλοτ' ἐξάλλαξε" (iii. 29.)· καὶ γὰρ ἐκ τούτων ἐπιφαίνει τὴν περὶ τὸν οἶκον τοῦ Μελίσσου δυσπραγίαν. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἄλλοτε ἀλλοῖος καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς παρὰ τῆς τύχης ἄνεμος ἐπιπνέουσα, πάντας ἀνθρώπους συμφέρεσθαι πράγμασι παρέχει.

11. Τοὶ μὲν ὧν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται] τουτέστιν, ἄνωθεν ἔτι ἐπίτιμοί εἰσιν οἱ Κλεωνυμίδαι, διὰ τὸ Λακεδαιμονίδαι εἶναι, καὶ προξενίαν παρέχειν τοῖς περιοίκοις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· οἱ μὲν οὖν σοὶ πρόγονοι, ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς διαβεβόηνται κατὰ τὰς Θήβας ἐπίτιμοι καὶ ἔνδοξοι γεγενέναι πάντων τῶν ἐνοικούντων καὶ ξενισταί, τῆς τε Θορυβώδους ὕβρεως παντελῶς ὄντες ἀλλότριοι. Χρύσιππος οὖν πιθανῶς τὴν ὕβριν κελαδεινὴν εἴρηκε, διὰ τὸ λάλους εἶναι τοὺς ὑβριστάς. τὸ δὲ ὀρφανοί, οἷον ἐστερημένοι ὕβρεως. οὐκ ὄντες ὑβρισταί, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον, ἥμεροι καὶ ἐπιεικεῖς.

15. Ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους] ὅσα δὲ φέρεται ἐπὶ τοὺς ζῶντας ἀνθρώπους ἢ τιθνηκότας μαρτύρια ἀρετῆς κατὰ πᾶν τέλος, τούτου ἐπέψαυσαν, φησὶ, Κλεωνυμίδαι.---Ἄλλως. ὁπόσα δὲ ἐν ἀνθρώποις φέρεται, τῶν τετελευτηκότων καὶ τῶν ζώντων τῆς μεγίστης εὐδοξίας μαρτύρια, ταῦτα οὗτοι ἐν παντὶ πράγματι ἀναδεξάμενοι φαίνονται. ἢ οὕτως· εἴτις καὶ πρὶν τεθνηκὼς, ἢ νῦν ὤν, ἔσχεν ἐξαίρετόν τι, τοῦτο ἔσχον.

18. Ἀνορέαις δ' ἐσχάταισι] ταῖς δ' ἀρεταῖς αὐτῶν ἀπὸ τῶν Θηβῶν μέχρις Ἡρακλείων στηλῶν τὸ τέλος διῆκται. οἷον, ἄχρι περάτων κατὰ πάντα τρόπον κεκήρυκται αὐτῶν ἡ ἀνδρεία. ὁ δὲ νοῦς· ταῖς οἰκείαις δὲ ἀρεταῖς καὶ τῶν Ἡρακλέες ἅπαντα στηλῶν. καὶ προσήκει ταύταις ταῖς ἀρεταῖς μὴ ζητεῖν μείζονα. ὁ δὲ Χρύσιππος οὕτως· αἱ δ' ἀνδρεῖαι ὑμῶν, καὶ ἐν οἴκῳ διαφαίνονται, καὶ μέχρι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν διῆκνοῦνται. στήλαις δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ στηλῶν· ὡς καὶ, στεφάνοισι Φίγον, ἀντὶ τοῦ στεφάνων.

21. Καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετὰν] ὑπὲρ Ἡρακλέους φησὶ στήλας μὴ δύνασθαι τὴν ἀρετὴν πέμψαι.

23. Ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο] καὶ πρὸς ἱπποτροφίαν εἶχον. καὶ ἤρκεσαν τῷ Ἄρει, ἢ ἤρεσκον, ὃ καὶ κρεῖττον. καὶ πολέμων τουτέστιν ἦσαν ἔμπειροι. ὅ ἐστι πολεμικοί.

25. Ἀλλ' ἀμέρᾳ γὰρ] Χρύσιππος ἀποδέδωκεν, ὅτι δ' οἱ συγγενεῖς προεπιστώκασιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ κατὰ πόλεμον αὐτῶν. καὶ τοῦτο λέγει λελυπηκέναι τὸν οἶκον. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ πολέμου ταχύτατος χειμὼν τὴν μακαριωτάτην ἐστίαν τεσσάρων ἀνδρῶν ἔρημον ἐποίησε.

29. Νῦν δ' αὖ] νῦνδέ φησι, καθάπερ ἐκ χειμῶνος, ἔαρ καθέστηκεν αὐτῷ νενικηκότι. ὥσπερ ἐαρίζουσα γῆ ἐκ χειμῶνος ἐκδίδωσι τὰ ῥόδα. οἷον ἐξ ὑπαρχῆς αὐτοῖς ὁ οἶκος (f. ἀνθεῖ). Χρύσιππος δὲ, μετ' ἐκείνην τὴν ἀτυχίαν καὶ τὸν χειμῶνα ἤνθησαν, ἀλληγορεῖ ἐπὶ τοῦ βίου. εἰς ἔαρ μετέβαλε, φησὶν, ἡ οἰκία Μελίσσου. τὸ γὰρ ποικίλων μηνῶν, ἤτοι καθὸ ποικίλα ἐν τῷ χρόνῳ γίνεται, ἤτοι ποικίλων τῶν καρπῶν, καθ' οὓς ὅλη ἡ γῆ ποικίλη γίνεται τῇ τῶν φυτῶν ἐξανθήσει. ὕστερ ἄμεινον.

32. Ὁ κινητὴρ δὲ γᾶς] ὁ Ποσειδῶν. καὶ γίγονε παρὰ τὸ ἐνοσίγαιος.

33. Ὀγχηστὸν οἰκέων] ἱερὸν γὰρ τῷ Διῒ τὸ χωρίον, ὡς καὶ Ὅμηρός φησι (Iliad. β. 506.)· γέφυραν δὲ Ποντιάδα τὸν Ἰσθμὸν ἔφη, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν θάλασσαν εἶναι, καὶ τὴν διατείνουσαν ζώνην γέφυραν εἰοικέναι. τὸ δὲ σαφὲς οὕτως· ὁ δὲ τῆς γῆς κινητὴρ Ποσειδῶν, ὁ τὸν Ὀγχηστὸν οἰκῶν, καὶ τὴν θαλασσίαν γέφυραν τὴν πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Κορίνθου, τοῦτον ἐπὶ τῇ νίκῃ χαρισάμενος τὸν ὕμνον τῷ τοῦ Μελίσσου γένει, ἐκ τῶν κειτῶν ἀσθενήσασαν καὶ νοσηλευομένην πάλιν αὐτῶν τὴν παλαιὰν ἀναρρώννυσι δόξαν. ἦν γὰρ ἀφυπνώσκουσα καὶ ἀφανὴς γενομένη. Ἄλλως. ὁ Θεὸς αὐτῶν τὴν καθυπνωκυῖαν φήμην ἀνεγεί-

ρει καὶ ἀνανεοῦται. παρόσον ἐν ταῖς δυστυχίαις καὶ ὁ πλοῦτος ἠλαττώθη, καὶ ἡ ἱππικὴ ἐσιγήθη. νῦν δὲ ταῖς νίκαις ἐπέτυχεν.

39. Ἀλλ' ἀνεγειρομένα, χρῶτα λάμπει] ἡ προειρημένη, φησί, φήμη ἀνεγειρομένη λάμπει, καὶ οὕτως, ὡς ὁ ἑωσφόρος συγκρινόμενος τοῖς ἄλλοις ἄστροις, διὰ τὴν τοῦ Μελίσσου νίκην. τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ Εὐριπίδης κέχρηται· " Ἰδοῦσ' ἀδίνουῦς συμφορὰν πολὺν χρόνον, νῦν ὅμμ' ἐγείρει *." ὁ δὲ νοῦς· ἀλλὰ πάλιν ἀναστᾶσα καὶ διαφανὴς γενομένη, οὕτω τὸν χρῶτα λάμπει, ὥσπερ ὁ ἑωσφόρος ἐν τοῖς ἄλλοις ἄστροις ἐκδηλότερός ἐστιν.

42. Ἅτε κ' εἰν γουνοῖς Ἀθηνᾶν] ἥτις φήμη καὶ δόξα ἐν Ἀθήναις καὶ Σικυῶνι κατὰ τὸν Ἀδράστου ἀγῶνα τὰ τούτου ἄρματα κηρύξασα, τὴν νίκην ἐνεχείρισεν. Ἄλλως. ἡ φήμη φησὶν ἡ προειρημένη νικᾷν κηρύξασα τὸ ἅρμα ὑμῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐν Σικυῶνι, ἐδωρήσατο ὑμῖν τοιάδε, ὁποῖα ἐγὼ νῦν γράφω εἰς σὲ διὰ τῶν ὕμνων. τοιαῦτα ἔσχον καὶ οἱ πρόγονοί σου παρὰ τῶν τότε γεγονότων ποιητῶν· ὡς καὶ εἰς ἐκείνους γεγραφότων τινῶν ἐπινικίους. τὸ δὲ ἑξῆς, τοιαῦτα τῶν ὑμετέρων προγόνων τὰ ἐγκώμια τὰ ἐπὶ τοῖς στεφάνοις καὶ ἀγῶσι. ἔνιοι δὲ, τοιαύτας ἔσχον καὶ οἱ πρόγονοί σου παρὰ τῶν τότε ποιητῶν ᾠδάς. τοῦτο δὲ Χρύσιππός φησιν, ὡς ἄλλων ἐγκωμιακότων ποιητῶν κατὰ τὸν καιρὸν τὸν πάλαι τὰς νίκας.

47. Οὐδὲ παναγυρίων ξυνῶν ἀπεῖχον] οὐδὲ τῶν κοινῶν, φησὶ, πανηγύρεων τὸ ἐπικαμπὲς αὐτῶν ἅρμα ἀπεχώριζον. ὃ δέ φησι, τοιοῦτόν ἐστιν· ὅτι οὕτω φιλαγωνιστικοὶ καὶ φιλόδοξοι ἦσαν, ὥστε καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν κοινῶν πανηγύρεων ἀγωνίζεσθαι. καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι δὲ ἱπποτροφίας ἐρίζοντες ἔχαιρον. τῶν γὰρ μὴ καθιέντων αὐτοὺς εἰς ἅμιλλαν καὶ πειρωμένων ἀγῶνος, οὐδεμία μνήμη ἐστίν. ὅ ἐστι, σιωπᾶται ὁ βίος τῶν μὴ πονούντων ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀνδρῶν. Χρύσιππος δὲ, σεσημείωται, φησὶν, ὁ τόπος διὰ τὴν φράσιν. τὸ γὰρ ἐναντίον βούλεται εἰπεῖν. τῶν ἀπειράτων καὶ ἀπράκτων ἀγνωστοί εἰσιν αἱ λαλιαὶ, ἅ ἐστιν, ἂν τις μὴ πειραθῇ πραγμάτων καὶ παθῶν, οὕτος ἀκλεὴς γίνεται. γελοίως.

52. Ἔστι δ' ἀφάνεια τύχας] τὸ ἑξῆς οὕτω· ἔστι δὲ τὸ τῆς ἐκβάσεως τέλος τῶν μαχομένων ἀτελὲς, πρὶν ἐπὶ τὸ τέλος καὶ ἄκρον, τὴν νίκην, παραγενέσθαι, ὅ ἐστι, νικῆσαι. πολλάκις γὰρ τούτων τε καὶ κείνων ἡ τύχη δίδωσι τὴν νίκην καὶ ἧτταν. ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ πρὸς τοῦτο παρείληπται. οἱ σοὶ πρόγονοι δικαίως διετέλουν ἱπποτροφοῦντες. καί τοι, τῆς κατὰ τὸν ἀγῶνα τύχης ἀδηλον ἐχούσης τὴν ἔκβασιν, ὅπερ καὶ ἐν ἄλλοις· " πρὸς ἔργον κινδύνῳ κεχαλασμένον" (Ol. v. 36.)· Ἄλλως. καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀγωνιζομένοις δ' δή ποτε ἀγώνισμα ἄφανές ἐστι καὶ ἀπρόορατον τὸ ἐκ τῆς τύχης ἀποβησόμενον, πρινὴ τὸ τέλος γενέσθαι, πότερον νικήσουσιν ἢ οὔ. τὸ δὲ σαφὲς οὕτω· ἔστι δὲ καὶ τῶν μετὰ πόλεμον μαχομένων τῆς τύχης ἄφανὴς ἡ ἔκβασις, πρὶν τὸ τέλος περιγενέσθαι. ἄλλα γὰρ ἄλλοις ἡ τύχη δίδωσι. 56. καὶ πολλάκις τὸν κρείττονα τῇ τέχνῃ ὑπὸ τῶν χειρόνων τοῦ δέοντος ἀποσφαλῆναι πεποίηκε. τὸ δὲ καταμάρψαι, ἀντὶ τοῦ, καταμαρφθῆναι. προσεπισφραγίζεται οὖν διὰ τούτων, ὅτι πολλάκις καὶ τύχη τὸν κρείττονα ὑπὸ τοῦ ἥττονος ἐποίησε καταγωνισθῆναι τέχνῃ. τὸ δὲ τέχνῃ νῦν ἀντὶ τοῦ δόλῳ καὶ μηχανῇ τινι.

58. Ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν] τὸ, ταμὼν, πρὸς τὴν ἀλκὴν ληπτέον. τὸ δὲ, ὀψίᾳ ἐν νυκτὶ, τριχῶς νοεῖται. ἢ γὰρ τὴν ὀψίαν τῆς ἡμέρας· ὅτε γὰρ ὀψὲ τῆς ἡμέρας ἐστὶ, τότε ἀρχὴ τῆς νυκτὸς ἀφ' ἑσπέρας· ἢ κατὰ τὸ ὀψὲ τῆς νυκτὸς, οἷον τὸ μεσονύκτιον. μετὰ τὴν ὀψίαν ὥραν τῆς νυκτός. ὥστε ὅλον ὅμοιον εἶναι τῷ, ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, ὅτι ἀμέλγουσι πρὸ ἑσπέρας. ἢ τὸ πρὸς ἕω, ὅτε ἐστὶ τῆς νυκτὸς ὀψὲ πρὸ τοῦ ὄρθρου. τοῖς δὲ τὸν ὄρθρον ἀκούουσι, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας συνάδει. ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν. Ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πρὸς τί βλέπων, τὸν Αἴαντα προσῆκται; εἰ μὴ ἔστιν ὅτι βραχὺς ὢν ὁ Μίλισσος, τῶν ἀλκιμωτέρων, τὸ σῶμα μειζόνων,

* Fragm. Inus. Ἰδοῦσα δ' Ἰνοῦς.

τέχνῃ περὶνν, ὅπερ καὶ ὁ Αἴας ὑπὸ Ὀδυσσέως ἔπαθεν ἐν τῇ κρίσει τῶν ἄθλων καὶ ὅπλων, ἀφαιρηθεὶς τούτων, καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δολίου. ὁ δὲ Χρύσιππος αἰνιγματωδῶς φησὶ προσῆχθαι τὴν περὶ Αἴαντος ἱστορίαν. ἄδηλον γὰρ, πότερον εἰς τὴν πάλην τείνει τὴν γενομένην παρὰ τοῦ νικηφόρου, ὅτε ἐνίκησε δόλῳ, ἢ εἰς τὰ περὶ τὴν κρίσιν τῶν ὅπλων. ἄμεινον δέ φησιν, ὅτι καὶ ὡς ὁ Αἴας, μείζων ὢν κατὰ τὸν ἀγῶνα βαστάζων τὸν Ὀδυσσέα, δόλῳ παρ' αὐτοῦ ἐλείφθη, οὕτω καὶ ὁ Μέλισσος μείζονα ὄντα τὸν ἀνταγωνιστὴν τῇ τέχνῃ ἐνίκησε. Χρύσιππος οὕτω φησίν· ἴστε Αἴαντα· ὃς μέγας ὤν, ὄνειδος τοῖς Ἕλλησι περιεποίησε, τὴν κακοκρισίαν αὐτῶν φανερὰν ποιήσας, ἐπεὶ προσεχαρίσαντο τῇ Ἀθηνᾷ. ὁ δὲ νοῦς· γινώσκετε μὲν τὴν τοῦ Αἴαντος δύναμιν τὴν φρονίαν, καὶ πολεμικὴν, ἣν ἐν ὀψίᾳ περὶ τῷ ἑαυτοῦ ξίφει διατεμὼν καὶ διαφθείρας, οὐκ ὀλίγην μέμψιν ἔχει ἐν τοῖς Ἑλλήνων παισὶ τοῖς ἐν Τροίᾳ διαβεβηκόσιν.

63. Ἀλλ' Ὁμηρός τοι τετίμακε] Χρύσιππος ἀμφίβολόν φησι τοῦτο εἶναι, πότερον ἐπ' Αἴαντος ἢ ἐπὶ Ὀδυσσέως λέγει. πάντοτε γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸν Αἴαντα θαυμάζει. νῦν δὲ ὁ λόγος συνᾴδει Ὀδυσσεῖ. καὶ γὰρ τὸ λέγειν, ὃς αὐτοῦ πᾶσαν ὀρθώσας ἀρετὴν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν, ἐπ' Ὀδυσσέως συμφωνεῖ. ἐπεὶ καὶ μᾶλλον τῆς Ἰλιάδος ἡ Ὀδύσσεια ῥαψῳδεῖται καὶ ἡ Ἰλιὰς μὲν, πολλῶν κοινὸν ἐγκωμίων· ἡ Ὀδύσσεια δὲ, μόνου Ὀδυσσέως. καὶ οὐκ ἄν, θέλων συστῆσαι τὸν κρείττονα ὑπὸ τοῦ ἥττονος ἐλαττούμενον διὰ τύχην καὶ τέχνην, τὸν Αἴαντα ἐγκωμιαζόμενον εἰσήγαγεν ὑφ' Ὁμήρου. τοῦτο γὰρ ἔλεγχον εἶχε τοῦ ἐγκωμιαζομένου ὑπ' αὐτοῦ. κατὰ δὲ τούτους ὁ μὲν ἀλλὰ κείμενος ἔσται διασταλτικός. ὁ δὲ λόγος, καίπερ ἐλάττονα τὸν Ὀδυσσέα γενόμενον Ὁμηρος τετίμηκε. γελοίως. δύναται γὰρ μένειν τὸ αὐτὸ ἄλογον. καὶ γὰρ ταῦτα λέγων, ἐπὶ τῆς ἰδίας μένει κρίσεως, καὶ ἐγκαλῶν μὲν ἔσται τῷ ποιητῇ, Ὀδυσσέα δὲ ψέγων. Ἄλλως. παρέλιπε, τίνα τετίμηκεν Ὅμηρος. νοητέον δὲ, ὅτι τὸν Ὀδυσσέα. ὁ γὰρ ἀλλὰ χωρισμὸν ἔχει, παρασταλκεὶς τῷ λόγῳ. ἀλλ' ὅμως χείρονα ὄντα τὸν Ὀδυσσέα τετίμηκεν Ὅμηρος. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἀλλ' Ὅμηρος τῇ ἑαυτοῦ ποιήσει τιμιώτατον ἀπειργάσατο τὸν Αἴαντα· ὅστις αὐτοῦ πᾶσαν ἀρετὴν τοῖς ἐγκωμίοις ἀνορθώσας, κατὰ ῥαψῳδίαν, ἐξέφρασε θείων ἐπῶν συνθέσει, καὶ δέδωκε τοῖς μετὰ ταῦτα, ἐν παιδιαῖς καὶ θυμηδίαις, ᾄδειν τὴν Αἴαντος ἀρετήν. τὸ δὲ κατὰ ῥάβδον, οἱ μὲν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ῥαψῳδίαν. οἷον· οὐκ ἐάσας χαμαὶ πεσεῖν, ἀνέστησεν ὡς ἄγαλμα. καὶ κατὰ ῥάβδον ἔφρασε. τουτέστιν ἐῤῥαψῴδησεν. οἱ δὲ, οὐκ ἀκούουσι νῦν κατὰ ῥάβδον, ἐπεὶ μετὰ βακτηρίας οἱ ῥαψῳδοὶ τὰ ποιήματα ἀπήγγελλον, ἀλλὰ κατὰ ῥάβδον, ἀντὶ τοῦ, κατὰ στίχον. τὸ δὲ ἀθύρειν, ἀντὶ τοῦ μέλπειν καὶ ὑμνεῖν. ἢ οὕτω· τοῖς μετὰ ταῦτα ᾄδειν, ὅτι τῇ θυμηδίᾳ καὶ ἡ ᾠδὴ ἕπεται. ἢ λοιποῖς ἀθύρειν, ἐπεσομένοις ἀνδράσι μέλπειν. ἢ μετὰ τοὺς εἰς θεοὺς ὕμνους. καὶ γὰρ ἐν ἑτέρῳ φησὶν, "ὅθενπερ καὶ Ὁμηρίδαι τὰ πόλλ' ἀοιδᾷ" (Nem. ii. 1.).

68. Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον] τοῦτο γὰρ τὸ ἐγκώμιον ἀθάνατον καὶ πολυθρύλλητόν ἐστιν, ὅπερ ἄν τις καλῶς εἴπῃ, ἐπί τε τὴν πολύκαρπον γῆν καὶ διὰ θαλάσσης διαπορεύεται τῶν καλῶν ἡ ἀσθεσπὸς ἀκτίς· τουτέστιν ὁ ὕμνος. ἢ οὕτω· τὸ ἐγκώμιον, φησὶν, ὃ ἄν ῥηθῇ φωνὴν ἔχον, ἕρπει πάντη καὶ πορεύεται, οὐκ ἐφ' ἑνὸς τόπου ἕστηκε. Χρύσιππος ἔφη, αὐτὸ τὸ ποίημα τοῦ Ὁμήρου ἀθάνατον λέγειν, ἢ τὰς τῶν ἐμπειρεχομένων πράξεις τῷ ποιήματι.

73. Προφρόνων Μοισᾶν] ἐπεὶ προείρηκε, τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει, ἐπήνεγκεν εὐκτικῶς, γένοιτο καὶ ἡμῖν προφρόνων τῶν Μουσῶν τυχεῖν. ὥστε ὑπ' ἐκείνου ἐναυγάσασθαι τοῦ πυρός. ἵνα, παρακλησίως Ὁμήρῳ, τὸ μέλος ὑμνήσω. ἢ οὕτως· εἴθε προθύμων τῶν Μουσῶν τύχοιμεν, ἐκεῖνον τὸν πυρσὸν, τουτέστι, τὸν τοιοῦτον πυρσὸν τῶν ἐγκωμίων ἀναφάναι καὶ τῷ τοῦ Μελίσσου παγκρατίῳ· αὐτὸς γὰρ συνᾴδει καὶ τῇ τῶν στεφάνων εὐδοξίᾳ· ἐπάξιον αὐτῶν τῶν κατορθωμάτων ὄντα στέφανον.

77. Ἔρνεϊ Τελεσιάδα] οἱ μὲν οὕτως· Μελίσσῳ τῷ Τελεσιάδου βραστήματι· ὡς ὄντος Τελεσιάδου πατρός· οἱ δὲ ἐν τῷ ἔρνεϊ στίζουσι, καὶ ἐπιφέρουσιν οὕτω· Τελεσιάδα

τόλμα γὰρ εἰκώς. ὡς τοῦ Τελεσιάδου ἐναγωνίου προγόνου γενομένου. ὁ δὲ νοῦς· τῷ γὰρ Τελεσιάδῃ τῇ προθυμίᾳ ὅμοιος ὤν, ἐν μὲν τοῖς πόνοις καὶ τοῖς ἀνταγωνισταῖς τοιοῦτος ἦν τὴν τόλμαν, οἷοι οἱ λέοντες ἐν Θηρσίν. ἐν δὲ ταῖς μηχαναῖς, τεχνικὸς ὡς ἀλώπηξ. ἥτις καὶ τῶν ἀετῶν τὴν ὁρμὴν καὶ τὸν ῥοῖζον, δολερῶς ἀνακλινομένη, πολλάκις ἀνέκρουσεν. Ἄλλως. οἰκεῖος ὢν τόλμῃ, τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνοις θηρᾷ. καὶ τῇ μὲν τόλμῃ φησὶν αὐτὸν λέοντι θηρεύοντι ἐοικέναι, κατὰ δὲ τὴν μῆτιν, ἀλώπεκι. ἥτις ἀνακεκλιμένη ὑπτία πρὸς τὸ ἑτοίμως ἀμύνεσθαι, ἐπέχει τὴν τοῦ ἀετοῦ ὁρμήν, ὅταν ἐπιρριμβῇ αὐτὴν βουλόμενος ἁρπάσαι. ἔοικε δὲ διδάσκειν αὐτοῦ τὸ πάλαισμα· ὡς χαμαὶ κειμένου, καὶ τὸν μείζονα τέχνῃ νενικηκότος. καὶ γὰρ ἡ ἀλώπηξ ὑπτία τοῖς ποσὶν ἀμύνεται, τὰ μὲν συλλαβομένη, τὰ δὲ ἀμύσσουσα.

81. Χρὴ δὲ πᾶν ἕρδοντ'] πρεσπήνει δὲ, φησὶ, πᾶσαν ἀνακινοῦντα μηχανὴν, ἄδοξον παταστῆσαι τὸν ἐχθρόν. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ νικηφόρου μηχανῇ νικήσαντος. τὸ δὲ ἀμαυρῶσαι, ἐλαττῶσαί ἐστιν. Ἡσίοδός φησι· "Ῥεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοί" (Ε. 325.). διὰ δὲ τούτων παρίστησιν, ὅτι κυλιστικὸς ἦν ὁ Μέλισσος, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάσας περιεγένετο.

83. Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν] τουτέστιν οὐχ ὑπερμεγέθης ἦν. ἀλλὰ τοὐναντίον μεμπτὸς καὶ εὐτελὴς κατὰ τὴν τοῦ σώματος ὄψιν· συμπαίειν δὲ κατὰ τοὺς ἀγῶνας βαρύτατος. ὑπερμεγέθη γὰρ τὸν Ὠρίωνα ἱστοροῦσιν. Ἄλλως. οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν. ὁ γὰρ Ὠρίων διαβόητος ἐπὶ ἀνδρείᾳ, ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. λ. 308. 9.)·

> Τοὺς δὴ μνηίστους ὀρέψω ζείδωρος ἄρουρα,
> Καὶ πολὺ καλλίους μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα.

καὶ πάλιν ὁ Πίνδαρος, βραχὺν εἰδὼς κατὰ τὸ σῶμα τὸν νικηφόρον τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ, τὸ ὑπεράγαν εὐσωματεῖν καὶ ἀνδρεῖον εἶναι βλάβην ὑπαινίσσεται. ὅτι δὴ ὁ Ὠρίων, τοιοῦτος ὤν, τῶν ὑπὲρ ἑαυτὸν ἐπεθύμησε, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἐπεχείρει βιάζεσθαι.

87. Καί τοί ποτ' Ἀνταίου] πάλιν ἑτέραν ἀπολογίαν προσάπτει τὴν κατὰ Ἀνταῖον καὶ Ἡρακλέα. ὁ γὰρ Ἀνταῖος τὴν ἔρημον τῆς Λιβύης οἰκῶν, καὶ τὴν ἐρημίαν ἐφόδιον τῆς ἀπανθρωπίας ἰσχηκώς, πάλῃ καταγωνιζόμενος τοὺς παριόντας ἀνῄρει. ὃν ἐπιστὰς Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε. τοῦτο γοῦν φησι καὶ Ἡρακλῆς μικρὸς ὢν πρὸς σύγκρισιν τοῦ Ἀνταίου, ἦλθεν ἐπ' αὐτόν. εἶπεν οὐ μάτην, ἀλλ' ἐπεί τινες σύμμετρον εἶναι φασὶ τῷ σώματι. Ἡρόδωρος γοῦν ἐν Οἰδίποδί φησι τῶν ἄλλων αὐτὸν περιττεύειν, ὥστε τὸ ὅλον σῶμα πηχῶν εἶναι τεσσάρων καὶ ποδός. ὁ δὲ νοῦς· καί ποτε εἰς τοὺς τοῦ Ἀνταίου οἴκους ἐκ Θηβῶν, τὴν μὲν μορφὴν καὶ τὸ σῶμα βραχὺς, τὴν δὲ ψυχὴν ἀκαταμάχητος, παλαίσων ἦλθεν εἰς τὴν σιτοφόρον Λιβύην Ἡρακλῆς. Χρύσιππος ἀκυρώτερόν φησι τὴν Λιβύην εἰρῆκε πυροφόρον. οὐ γὰρ πᾶσα τοιαύτη. μήποτε δὲ, ὅτι τῇ Αἰγύπτῳ παράκειται; ἥτις ἐστὶ πολύπυρος.

92. Κρανίοις ὄφρα ξείνων] ἰδίως τὸν Ἀνταῖόν φησι τῶν ξένων τῶν ἠττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν. τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι τὸν Θρᾷκα Διομήδην ποιεῖν. Βακχυλίδης δὲ, Εὔηνον ἐπὶ τῶν Μαρσίππης * μνηστήρων. οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς. Ἄλλως. ὅτως ταῖς τῶν ἀναιρουμένων κεφαλαῖς τὸ αὐτόθι τοῦ Ποσειδῶνος τέμενος ἐμφράττοντα Ἀνταῖον ἐπίσχῃ. ἐδυσπόλει γὰρ ἀπανθρωπίαν ἅμα καὶ εἰς θεοὺς ἀσέβειαν. καὶ ἐπίσχων Ἡρακλῆς, μισθὸν τοῦ κατορθώματος τὴν εἰς Ὄλυμπον ἀνάβασιν ἐδίξατο. εἶτα παρακδάσει τῶν Ἡρακλείων κατορθωμάτων τὸν λόγον ποιεῖται ὁ Πίνδαρος, καί φησιν, ὅτι πάσης τῆς γῆς καὶ τῆς πολυθαλοῦς θαλάσσης ἀνερευνήσας καὶ κατειληφὼς τὸ τέλος. θέναρ μὲν γὰρ κυρίως, τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, παρὰ τὸ θένειν ἡμᾶς αὐτῷ καὶ τύπτειν. νῦν δὲ ἀπὸ τῆς κοιλότητος, ἐπὶ τοῦ πυθμένος ἔταξε. καὶ ταῖς ναυσὶ

* Μαρπίσσης.

τὴν ὁδὸν καὶ τὴν πορείαν ἡμέρας εὐτρεπίσας, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, εἰς Ὀλυμπίαν ἔβα. ἐκεῖνος οὖν, φησὶν, ἐξευρὼν τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης, ἡμερώσας γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ καθάρας ἀπὸ ληστῶν καὶ θηρίων, εἰς Ὀλυμπον ἀνέβη.

104. Τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὑπερθεν] Ἀλεκτρίδες πύλαι ἐν Θήβαις, ἐφ' ὧν ἱερουργοῦσι Θηβαῖοι, τιμῶντες Ἡρακλέα καὶ τοὺς ἐκ Μεγάρας τῆς Κρέοντος ὀκτὼ παῖδας αὐτῷ γεγονότας, κατὰ δὲ χόλον Ἥρας ἀναιρεθέντας ὑπ' αὐτοῦ μεμηνότος. Ἄλλως. Χρύσιππος πρὸς ταῖς καλουμέναις φησὶν Ἠλέκτραις πύλαις ᾠκησεν Ἀμφιτρύων, μετὰ ταῦτα Ἡρακλῆς. (f. ἐφ') αἷς κατ' ἔτος Θηβαῖοι ἐναγίζουσί τε τοῖς παισὶ καὶ ἀγῶνας ἐπιταφίους ἄγουσι. τῷ μὲν οὖν Ἡρακλεῖ, φησὶν, αὔξομεν ἔντομα. ὅπερ φησὶν ἔμπυρα. τουτέστι τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ συνεχῶς ἔμπυρα κατ' ἐνιαυτὸν αὔξομεν. οὐ γὰρ διὰ παντὸς λέγει. Χρύσιππος δὲ, ἐκ περιφράσεως τοὺς βωμοὺς αὐτοὺς στεφανώματα βωμῶν εἰρηκέναι. ἢ κατὰ παραγωγὴν εἰρηκε τὰ Νέμεια νεόδματα. ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τῷ μὲν οὖν Ἡρακλεῖ τῶν Ἠλεκτρίδων πυλῶν ὑπεράνω τὴν θυσίαν παρέχοντες οἱ πολῖται, καὶ τὰ νεαρὰ στέμματα τῶν βωμῶν, αὔξομεν τὰς θυσίας τῶν πολεμικῶν ὀκτὼ θανόντων αὐτῷ παίδων. οὓς ἡ Μέγαρα, ἡ Κρέοντος θυγάτηρ, ἔτεκεν. χαλκορᾶν δὲ εἶπεν, ὡς βιαιοθανάτων γενομένων τῶν τοῦ Ἡρακλέους παίδων. καὶ ὅτι ὀκτὼ φησιν αὐτοὺς εἶναι. Ἄλλως. περὶ τῶν Ἡρακλίος ἐκ Μεγάρας παίδων Λυσίμαχός φησί τινας ἱστορεῖν, μὴ ὑπὸ Ἡρακλέους, ἀλλ' ὑπό τινων δολοφονηθῆναι ξένων. οἱ δὲ Λύκον τὸν βασιλέα φασὶν αὐτοὺς φονεῦσαι. Σωκράτης δὲ ὑπὸ Αὐγέου φησὶν αὐτοὺς δολοφονηθῆναι. καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ διαλλάττουσι. Διονύσιος μὲν ἐν πρώτῳ κύκλου, Θηρίμαχον καὶ Δηϊκόωντα. Εὐριπίδης δὲ, πρωτίθησιν αὐτοῖς καὶ Ἀριστόδημον. Αἰνείας * δὲ ὁ Ἀργεῖος, Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην, Δηϊκόωντα, Δηΐονα. Φερεκύδης δὲ ἐν δευτέρῳ, Ἀντίμαχον, Κλύμενον, Γλῆνον, Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην· λέγων αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβεβλῆσθαι. Βάτος δὲ ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν, Πολύδωρον, Ἀνίκητον, Μηκιστόφονον, Πατροκλέα, Τοξόκλειτον, Μενεβρόντην, Χερσίδιον. Ἡρόδωρος δὲ, καὶ δίς φησι μανῆναι τὸν Ἡρακλέα· ἐκαθάρθη δὲ ὑπὸ Σικάλου, ὥς φησι Μενεκράτης, λέγων αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς εἶναι ὀκτὼ, καὶ καλεῖσθαι οὐχ Ἡρακλείδας, οὐδέπω γὰρ Ἡρακλῆς ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀλκαίδας.

110. Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν] τοῦτό φησιν ὡς περὶ τὴν ἑσπέραν τελουμένων τῶν νομίμων τοῖς Ἀλκαίδαις. δι' ὅλης οὖν φησι νυκτὸς τὴν πυρκαϊὰν μένειν μέχρις ἀνατολῆς ἡλίου. Ἄλλως. ἔθος πρὸς δυσμὰς ἱερουργεῖν τοῖς ἥρωσι, κατὰ τὰς ἀνατολὰς τοῖς θεοῖς. καὶ συμβολικῶς ἑκάστῳ τὸ τῆς θυσίας πρός τε τὴν αὔξησιν καὶ φθορὰν ἑκατέροις ὀφειλομένην. ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τούτοις τοῖς Ἡρακλέος παισὶ, τῶν ἡλιακῶν αὐγῶν κατὰ τὰς δυσμὰς, ἡ τῶν θεῶν † ἀναφαινομένη φλοξ συνεχῶς λάμπει διὰ πάσης τῆς νυκτὸς, τῷ κινήσεντι καπνῷ λακτίζουσα τὸν ἀέρα. σκληροτέρα δὲ κέχρηται μεταφορᾷ. ἐχρὴν γὰρ εἰπεῖν, ψαύουσα ἡ διγγάνουσα τοῦ αἰθέρος ἡ κνίσα τοῦ καπνοῦ. Ὅμηρος φησί (Iliad. α. 317.)· "Κνίση δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ."

114. Καὶ δεύτερον ἅμαρ ἑτείων ἀέθλων] μετὰ δὲ τὰς θυσίας φησὶ τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ, τῶν ἐνιαυσίων ἀγωνισμάτων τὸ τέλος αὐτοῖς συντελεῖται. τοῦτο δὲ ἀνδρείας ἔργον. τελεῖται γὰρ αὐτόθι ἀγὼν τὰ Ἡράκλεια. Ἄλλως. Ἀμφίδολον, πότερον μετὰ θυσίαν ταῖς ἑξῆς ἡμέραις δύο ὁ ἀγὼν τῶν Ἡρακλείων συντελεῖται, τῇ μὲν προτέρᾳ πένταθλος καὶ ἱππικὸς, τῇ δὲ ἐχομένῃ γυμνικός· ἢ δεύτερον ἅμαρ, τὸ μετὰ τὴν θυσίαν· ὡς τῇ ἐπιφωσκούσῃ τοῦ ἀγῶνος ἀγομένου τῇ ὑστεραίᾳ.

117. Ἔνθα λευκωθεὶς κάρα μύρτοις] ἐν ᾧ ἀγῶνι στεφανωθεὶς τοῖς μύρτοις ὁ νικηφόρος διπλῆν νίκην ἔσχε, τρίτην παίδων κατὰ τὸν φθάσαντα χρόνον εὐτυχήσας, καὶ πειθόμενος τῇ τοῦ παιδοτρίβου ‡ γνώμῃ. τὸ δὲ μύρτοις, ὅτι μυρσίνης στεφάνοις ἐν

* Δεινίας Valck. ad Theocr. p. 304.
† deb. τῶν ἱερῶν.
‡ erat προτρίπτου.

Θήβαις στεφανοῦνται οἱ νικῶντες τὰ Ἰολάεια. μυρσίνῃ γὰρ στεφανοῦνται διὰ τὸ εἶναι τῶν νεκρῶν στέφος.

120. Τὴν τρίταν πρόσθεν, κυβερνατῆρος] πάσας αὐτῷ κατὰ τὸν ἐπιχώριον ἀγῶνα τρεῖς δίδωσι νίκας. καί φησιν, ὅτι μετὰ παίδων προαγωνισάμενος ἐνίκησεν. ἔσχε δὲ καὶ ἑτέρας δύο κατὰ τὸν αὐτὸν ἀγῶνα μετὰ ταῦτα. Ἄλλως. ὡς τρὶς αὐτοῦ τοῦτον ἐστεφανωμένου τὸν ἐπιτάφιον· δὶς μὲν ἐν παισίν, ἅπαξ δὲ, ὅτε ἐγένετο ἀνήρ. Χρύσιππος διασαφεῖ νῦν (123.), ὅτι δεύτερον ἐνίκησεν ἀναβάς· (an ἄνηβος?) ἅπαξ δὲ παίδων τὸν ἀγῶνα. τό τε τρίταν κεῖται ἐπὶ τοῦ πρώταν (πρώτου). διὸ καὶ πρόσκειται τὸ πρόσθεν, ὅτι πρῶτον ἐνίκησε παῖδας.

123. Σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν] σὺν δὲ τῷ τεχνικῷ Ὀρσίᾳ τὸν νικηφόρον ὑμνῶν καὶ χορεύων ἀνυμνήσω. τερπνὴν ἐγκωμίαν ἐπιστάζων τὴν παρὰ τῶν Μουσῶν χάριν. Ὀρσίας δὲ, ὄνομα κύριον τοῦ ἀλείπτου.

CARMEN V.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πέμπτου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Της πέμπτης τῶν Ἰσθμίων ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ὀκτώ. Τὸ ά Πινδαρικὸν ἐγκωμιολογικόν· τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μετατεθὲν εἰς τὴν πρώτην. Τὸ β' τροχαϊκὸν εἰς ἰαμβικὸν καταληγον. Τὸ γ' τὸ αὐτὸ τῷ ά. Τὸ δ' πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ έ τὸ αὐτὸ τῷ ά. Τὸ ϛ' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν ἐπίτριτον. Τὸ ή τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἕνδεκα. Τὸ ά τὸ αὐτὸ τῷ ά τῆς στροφῆς. Τὸ β' τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν Ἀρχιλόχειον. Τὸ γ' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. Τὸ δ' πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ έ τροχαϊκὸν τρίμετρον εἰς ἰαμβικόν. Τὸ ϛ' τὸ αὐτὸ τῷ ά τῆς στροφῆς καὶ ἐπῳδῆς. Τὸ ζ' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. Τὸ ή πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ θ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ί πενθημιμερές. Τὸ ιά πενθημιμερὲς ἰαμβικόν.

Φυλακίδᾳ Αἰγινήτῃ.] Ταύτην τὴν ᾠδὴν Ἡφαιστίων μετὰ τὴν ἑξῆς φησι γεγράφθαι τὴν "Θάλλοντος ἀνδρῶν," καὶ αὐτὴν Πυθέᾳ γεγράφθαι. ἐχρῆν οὖν καὶ προτετάχθαι. καὶ γὰρ ἐν μὲν ἐκείνῃ (vi. 4.) τὸν Φυλακίδαν ἅπαξ μόνον Ἰσθμιά φησι νικῆσαι. "ἐν Νεμέᾳ μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ, τὶν ἄωτον διξάμενοι στεφάνων. νῦν αὖτ' ἐν Ἰσθμοῦ δεσπόταν Νηρηΐδεσσί τι." εἶτα· "εἴη δὲ τρίτον." ὡς γὰρ πρῶτον καὶ ἅπαξ ἐν Νεμέᾳ νενικηκὼς, (νῦν) ἐν Ἰσθμῷ, τρίτον εὔχεται ἐν Ὀλυμπίᾳ. διὰ δὲ ταύτης, δῆλ. "Τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ δικλόα ἄλλοισ' ἀρετὰ Φυλακίδα κεῖται" (v. 21.). διηπατῆσθαι δὲ τοὺς προτε-

Θήνας φησὶ ταύτην· ἴσως ὅτι φησὶ, "δεύτερον κρατῆρα μοισέων μελίων κιρνάμεναι." ὑπολαβεῖν γὰρ, ταύτῃ δευτέραν ἐκείνην λέγειν. τὸ δὲ οὐκ ἔχει οὕτως, ἀλλὰ δευτέραν αὐτῷ κατασκευάζει ἐκείνην Νέμεα γεγράφθαι, καὶ Νεμεακὴν εἰς αὐτοὺς ᾠδὴν, (Nem. v.) ἧς ἡ ἀρχή· "Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὥστε" ἥτις ἦν καὶ πρώτη, ὡς φανερὸν ἐκ τῶν ποιημάτων. προκατασκευάζοντες ἔνιοι, ὅτι Φυλακίδᾳ μόνῳ γεγράφθαι, φασὶ τὸν Πυθέαν μὴ νενικηκέναι Ἰσθμια, ὥστε Ἰσθμιακὴν οὖσαν τὴν ᾠδὴν μὴ ἀναγεγράφθαι κἀκείνῳ. Νέμεα γὰρ κἀκεῖνος ἐνίκησεν, ὥσπερ ὁ Φυλακίδας. λανθάνει δὲ αὐτούς. ἐν γὰρ τῇ γεγραμμένῃ πρώτῃ ᾠδῇ, ὡς οἰκείῳ αὐτῷ ἱστορεῖ, ὅτι καὶ ὁ Πυθέας Ἰσθμια ἐνίκησε. λέγει δὲ ἤδη τετελευτηκότα τὸν Πυθέαν· "Κεῖ μοί τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων," καὶ τὰ ἑξῆς. (?) τὸ μὲν οὖν πρώτως τετάχθαι τῆς "Μᾶτερ ἀελίου" τὴν "Θάλλοντος ἀνδρῶν" ὑγιές. οὐκ αἰτιατέον δὲ τοὺς διατάξαντας τὸν Πίνδαρον. οὐ γὰρ κατὰ χρόνους συνέτασσον αὐτὸν, ἀλλὰ κατὰ τὰ εἴδη. Ἄλλως. Καλλίστρατος Φυλακίδᾳ μόνῳ γεγράφθαι φησί. συμπεπεισλῆφθαι δὲ ἔξωθεν τὴν τοῦ Πυθέου νίκην. καθάπερ καὶ ἐν τῇ μετὰ ταύτην τὴν Εὐθυμένους, ὄντος αὐτῶν συγγενοῦς.

1. Μᾶτερ Ἀελίου πολυώνυμε Θεία] ἀκολούθως τῷ Ἡσίοδῳ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος Ἡλίου μητέρα τὴν Θείαν γενεαλογεῖ (Θ. 371. 4.)· "Θείᾳ δ' Ἠέλιον * τέκε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην Γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι." Ἄλλως. Θείας γενεαλογοῦσι τὸν Ἥλιον, διὰ τὸ τῆς Θέας καὶ τῆς ὄψιως ἡμῖν αἴτιον εἶναι. ὁμωνύμων τῷ περὶ τὴν ὄψιν πάθει. καθὰ καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐλπίδα. εἰσὶ δὲ, οἱ ἀπὸ τοῦ Θεῖν αὐτὴν φασὶν ὀνοματοποιεῖσθαι. ἀφορᾷ γὰρ ὁ ἥλιος ἀεί. ἀφ' οὗ λόγου καὶ τὸν πατέρα Ὑπερίονα, διὰ τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς εἶναι.

2. Σοῦ γ' ἕκατι καὶ μεγασθενῆ] ἴσμεν φιλόχρυσον ὄντα πανταχοῦ τὸν Πίνδαρον. κἀνταῦθα οὖν τὴν ἑαυτοῦ φιλάργυρον προαίρεσιν τεκμηριοῖ, τὸν πλοῦτον ἐγκωμιάζων, καὶ ὑπαινιττόμενος, ὡς προσήκει τοὺς ἐγκωμιαζομένους χρυσῷ ἀμείβεσθαι τὸν Πίνδαρον. Ἄλλως. ἐκ Θείας καὶ Ὑπερίονος, Ἥλιος· ἐκ δὲ Ἡλίου, ὁ Χρυσός. ἑκάστῳ δὲ τῶν ἀστέρων ὕλη τις ἀνάγεται. Ἡλίῳ μὲν ὁ χρυσός· Σελήνῃ δὲ ὁ ἄργυρος· Ἄρει, σίδηρος· Κρόνῳ, μόλιβδος· Διΐ, ἤλεκτρος· Ἑρμῇ, κασσίτερος· Ἀφροδίτῃ, χαλκός. τὸ δὲ σαφὲς οὕτω· πολυώνυμε καὶ τιμία Θεία, σοῦ χάριν καὶ ἄγαν ἰσχυρὸν τὸν χρυσὸν ἐνόμισαν οἱ ἄνθρωποι, περισσῶς τῶν ἄλλων κτημάτων. καὶ γὰρ ἐν θαλάττῃ νῆες ἁμιλλώμεναι, οἱονεὶ ἐμπορευόμεναι, καὶ ὑπὸ τοῖς ἅρμασιν ἵπποι, καὶ πάλιν κατὰ κοινοῦ διαμιλλώμενοι, διὰ τὴν σὴν, ὦ δέσποινα, τιμὴν, τὸν χρυσὸν, ταῖς κατὰ θάλασσαν ἀμίλλαις θαυμαστοὶ καὶ ἔνδοξοι γίνονται. καὶ ἐν τοῖς ἀγωνιστικοῖς ἄθλοις ἐπέρασταν δόξαν ἰσχήκασι, ταῖς χερσὶν ἀγωνισάμενοι καὶ νενικηκότες, ἐάν τινα πλεῖστοι στέφανοι ἀναστέψωσι κατὰ τὰς κόμας. νικήσαντα δὲ, ἢ χερσὶν ἢ ποδῶν ταχυτῆτι. Ἄλλως. ἐνομίσαμεν, σοῦ φησιν εἵνεκα, ὦ Θεία, καὶ τὸν χρυσὸν τετιμήκαμεν, καὶ νηῶν καὶ ἵππων δρόμους ἐθεασάμεθα. εἰ μὴ ἐθεώμεθα ταῦτα, οὐκ ἂν ἐτεθήπειμεν.

9. Ἔν τ' ἀγωνίοις] τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἁρμάτων. ἐπάγει δὲ, κλέος ἔπραξεν. ἔθος γὰρ Πινδάρῳ, ἀπὸ πληθυντικοῦ εἰς ἑνικὸν ἀποπίπτειν ἀριθμόν.

13. Κρίνεται δ' ἀλκὰ] πρόσεστι δύναμις, διὰ τοὺς Θεούς. Ἄλλως. ἤτοι δοκιμάζεται, ἢ χωρίζεται ἡ τῶν ἀνδρῶν ἀλκὴ τῇ τῶν Θεῶν εὐμενείᾳ.

14. Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον] τὸ εὖ πάσχειν, καὶ τὸ, λόγων ἀκούειν, δύο ὄντα, ποιμαίνουσι καὶ παραθάλπουσι τὸν ἀνέλπιστον τῆς ζωῆς ἄωτον, τουτέστι τὸν δυσέλπιστον, ὧν ἀπρόσωπον, τὸν κακοπρόσωπον. γράφουσι δὲ ἔνιοι τὸν ἄλπνιστον, τουτέστι, τὸν ἥδιστον καὶ προσηνέστατον. ταύτῃ δὲ τῇ γραφῇ καὶ τὰ τῆς ἀντιστρόφου συνᾴδει. ὁ δὲ νοῦς οὕτω· δύο δὲ μόνα τῆς ζωῆς κάλλιστα ἀπανθίσματα τυγχάνει. ἃ καὶ μόνα ποιμαίνει τὸν οἰκτρὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἀνθηρᾷ σὺν εὐδαιμονίᾳ. εἴ τις καλῶς πάσχων καὶ

* Leg. Θείη δ' Ἠελίόν τε μέγαν.

ἀγαθῶν ἀνυμνηθεὶς ἀκούει λόγων. ἤτοι δὲ καθολικώτερος ὁ λόγος πρὸς τοὺς τῇδε τὴν ψυχὴν ἔχοντας, ἢ πρὸς τὸν νικηφόρον ὡς εὐδαιμονοῦντα καὶ ἐγκωμιαζόμενον.

18. Μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι] ὅτι ἀκαταλλήλως ἐπέζευξεν. ἔμπροσθεν γὰρ περί τινος ὁ λόγος· εἴ τις εὖ πάσχοι, φησίν. εἶτα ὡς πρός τινα ποιούμενος τὸν λόγον, φησὶ, μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι. ἀπόχρη γάρ σοι τῆς εὐδαιμονίας τὸ μέγεθος, ἐάν σε τούτων καλῶν μερίς τις καταλάβῃ· τοῖς γὰρ φθαρτοῖς ἐφάμιλλα τῇ φύσει προσήκει καὶ τὰ τῆς εὐδαιμονίας παρεῖναι.

21. Τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ] σοὶ δὲ ἐν τῷ Ἰσθμῷ διπλῆ θάλλουσα, ὦ Φυλακίδα, ἀρετὴ εὐδόξως ἀνάκειται. ἐν δὲ τῇ Νεμέᾳ ἀμφοτέρας (leg. ἀμφοτέρους) ὑμῖν σοί τε καὶ τῷ Πυθέᾳ παγκρατίου. ἀπὸ κοινοῦ ἀρετὰ ἀνάκειται. ἡ δὲ ἐμὴ ψυχὴ γεύεται, φησὶ, τῶν ἐγκωμίων, οὐκ ἄνευ τῆς τῶν Αἰακιδῶν μνήμης. Αἰγινῆται γὰρ ἀμφότεροι. οἷον, ἐπαινέουσί μοι οἱ Αἰακίδαι εἰς τὸ ὑμνεῖν ὑμᾶς. Αἰγινῆται γὰρ οἱ περὶ τὸν Φυλακίδαν. ἢ οὕτως· οὐ χωρὶς τοῦ τοὺς Αἰακίδας συμπεριλαμβάνειν τοῖς ὑμετέροις ὕμνοις ὑμνῶ ὑμᾶς, ἀλλὰ μεθ' ὑμῶν κἀκείνους ὑμνῶ. σὺν γὰρ ταῖς μουσικαῖς χάρισι παρεγενόμην καὶ σὺν τοῖς τοῦ Λάμπωνος υἱοῖς εἰς ταύτην τὴν εὔνομον πόλιν Αἴγιναν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ, τὸ σὺν χάρισι καὶ Λάμπωνος υἱοῖς.

28. Εἰ δὲ τέρπασθαι] τὸν λόγον πρὸς ἑαυτὸν ἀποτείνεται ὁ Πίνδαρος. εἰ δὲ τούτων ὁ βίος καθορᾷ εἰς ὁδὸν καθαρωτάτην θείων ἔργων, μὴ φθόνει τὸν ἀντὶ τῶν πόνων καὶ κατορθωμάτων προσήκοντα τῇ ᾠδῇ ὕμνον ἀνακιρνᾶν καὶ λέγειν. οἷον μὴ φθόνει αὐτῷ ἐν τῷ ἐπαινεῖσθαι καὶ ἀπολαμβάνειν τοὺς ἐξ ἐκείνων κόπους. ἀνθ' ὧν ἐπόνησε.

32. Καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ] καὶ γὰρ τῶν ἡρώων οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἀνδρεῖοι τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον καὶ μετὰ τὸν θάνατον παρὰ τῶν ποιητῶν ἐκέρδαναν. ὑμνοῦνται δὲ πάντα τὸν χρόνον ἔν τε κιθάρᾳ καὶ αὐλῷ ταῖς ποικίλαις συμφωνίαις διὰ παντὸς τοῦ χρόνου.

36. Μελέταν δὲ σοφισταῖς] σοφιστὰς μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Σοφοκλῆς (Fr. p. 739. f.)· "Μέν' εἰς σοφιστὴν ἐμόν." ὁ δὲ νοῦς· τοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδρισάμενος παρέσχοντο τὴν τῶν ἐγκωμίων φροντίδα. καὶ, διὰ τὴν τοῦ Διὸς γνώμην τιμώμενοι, τήνδε τὴν ἐγκωμίων φροντίδα καὶ σύνθεσιν. τὸ γὰρ σεβιζόμενοι, ἀντὶ τοῦ θαυμαζόμενοι, τιμώμενοι, σεβόμενοι. καὶ, τὸ τοὺς θεοὺς δὲ σέβεσθαι, θαυμάζειν ἐστίν. Ὅμηρος (Odyss. γ. 123.)· "Σέβας μ' ἔσχε εἰσορόωντα." ἀντὶ τοῦ, ἔκπληξις.

38. Ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισιν] ἐν ταῖς πανηγύρεσι ταῖς ἐπιδόξοις καὶ λαμπραῖς οἱ τοῦ Οἰνέως παῖδες ἀνυμνοῦνται οἱ ἰσχυροί. ἐν δὲ ταῖς Θήβαις ὁ ἱππικώτατος Ἰόλαος τιμὴν ἔχει. ὁ δὲ Περσεὺς ἐν Ἄργει. τοῦ δὲ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἡ αἰχμὴ ἐπὶ τοῖς Εὐρώτου ῥεύμασι. πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ, γέρας ἔχει.

44. Ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες] τουτέστιν, ἐν τῇ Αἰγίνῃ. οὕτω γὰρ τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο, πρινὴ ὑπὸ Διὸς Αἴγιναν τὴν Ἀσωποῦ τοῦ Βοιωτικοῦ ποταμοῦ θυγατέρα αὐτόθι ἐνεχθῆναι. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' ἐν τῇ Αἰγίνᾳ οἱ μεγαλόψυχοι καὶ ἀνδρεῖοι τρόποι τῶν Αἰακοῦ παίδων ἀνυμνοῦνται, καὶ τιμιώτατοι τυγχάνουσιν, οἵ τινες ταῖς ἑαυτῶν συμμαχίαις τὴν τῶν Τρώων ἐπόρθησαν πόλιν. τὸ μὲν πρότερον συστρατεύσαντες Ἡρακλεῖ, διὰ τὴν Λαομέδοντος ἀδικίαν, ὡς καὶ Ὅμηρος ἱστορεῖ λέγων (Iliad. ε. 640.)·

Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεκ' ἵππων Λαομέδοντος.

τὸ δὲ δεύτερον, σὺν Ἀτρείδαις. πάλιν δὲ τῷ συλληπτικῷ τρόπῳ κέχρηται. οὐ γὰρ αὐτοὶ δὶς ἐπόρθησαν τὴν Ἰλιον, ἀλλὰ Τελαμὼν μὲν σὺν Ἡρακλεῖ, Νεοπτόλεμος δὲ σὺν Ἀτρείδαις. τὸ δὲ ἑκατέρῳ συμβὰν, λαβὼν εἰς ἓν ἔφη.

48. Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν] ἔλα νῦν, ὦ Μοῦσα, ἐπ' εὐθείας ὁδοῦ, καὶ δι' ὁμαλοῦ. τοῦτο γὰρ τὸ πεδόθεν. τά τε τούτων ἐγκώμια ἐξ ἀρχῆς ἀνύμνησον, καὶ λίγε, σίνες τὸν

Κύκνον, καὶ τὸν Ἕκτορα ἀνεῖλον, καὶ τὸν τῶν Αἰθιόπων ἡγεμόνα Μέμνονα τὸν τῷ χαλκῷ τοῖς ἐναντίοις προσομιλοῦντα, ἤτοι τὸν πολλοὺς χαλκῷ ἀνελόντα, ἢ τὸν ὑπὸ χαλκοῦ βληθέντα. ἑκάτερον γὰρ παρὰ τὴν ἀρήν *. τίς δὲ τὸν ἀνδρεῖον Τήλεφον ἔπρωσε τῷ ἑαυτοῦ δόρατι, τοῦ τῆς Μυσίας ποταμοῦ Καΐκου παρὰ τὰς ὄχθας; εἶτα κατὰ ἀπόστασιν ὁ λόγος. οὗτοι τάδε καὶ τάδε ἔπραξαν, οἷς ὁ λόγος τὴν Αἴγιναν πατρίδα δίδωσιν. Ἄλλως. πρὸς τὴν Μοῦσαν ὁ λόγος. λέγε μοι τὰ περὶ αὐτῶν, φησὶν, ἐκ ῥιζῶν. ἢ ἕλα κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν νεῶν, πρόαγε εἰς τοὔμπροσθεν, ἀρξάμενος ἄνωθεν, καὶ ἐξ ἀρχῆς λέγε, τίνες εἰσὶν οἱ ἀνελόντες Κύκνον, Ἕκτορα, Μέμνονα. δῆλον δὲ, ὡς εἷς τῶν Αἰακιδῶν Ἀχιλλεύς.

55. Τοῖσιν Αἴγινα προφέρει στόμα] τουτέστι τοῖς προτιμηθεῖσι. κατὰ ἀπόδοσιν δὲ ὁ λόγος· οὗτοι τάδε καὶ τάδε ἔπραξαν, οἷς ὁ λόγος τὴν Αἴγιναν πατρίδα δίδωσιν. ὃ δὲ βούλεται λέγειν, τοιοῦτόν ἐστιν· εἶτις ἐρωτήσειεν αὐτοὺς, τίνες εἰσὶν οἱ τὰ προκείμενα διαπεπραγμένοι, πάντες ἂν εἴποιεν, ὅτι οἱ ἀπὸ Αἰγίνης.

56. Τετείχισται δὲ πάλαι πύργος] κατεσκεύασται δὲ ἐκ πολλοῦ ταῖς τῶν Αἰακιδῶν ἀρεταῖς πύργος ὑψηλότατος τῷ ὕμνῳ, ἀναβαίνειν καὶ ὑψοῦσθαι, ἐφ' ὅσον βούλεται. Ἄλλως. τοσαῦται εἰσὶ περὶ τοὺς Αἰακίδας ἀρεταὶ, ὥστε πύργον ἐξ αὐτῶν οἰκοδομεῖσθαι. ἀλληγορεῖ δὲ ὡς ἐπὶ τούτων πρότερον. διὸ καὶ τεῖχος ὑψηλὸν εἶπε. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ὑφέστηκεν αὐτοῖς ἡ εὐδοξία, ὥστε διὰ τῆς ἀρετῆς ἐπ' αὐτὴν ἀναβαίνειν. οἷον ὑψοῦται αὐτῶν ἡ ἀρετὴ, ὥσπερ τεῖχος. οὕτος γὰρ τὴν αὔξησιν πύργον καὶ τεῖχος εἴωθε λέγειν, ἀφ' οὗ πυργοῦν τὸ αὔξειν καὶ ὑψοῦν λέγεται.

58. Πολλὰ μὲν ἀρετᾶς γλῶσσά μοι τοξεύματα] τοξεύματα μεταφορικῶς λέγει τοὺς ἐγκωμιαστικοὺς λόγους, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (Olymp. ii. 149.)· "Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βίλη."

60. Καὶ νῦν ἐν Ἄρει] ἤτοι τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. ἤκμαζε γὰρ κατὰ τὴν τούτων νίκην. ἢ ὅτι μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν προσφάτως γεγενημένην ἐγράφη οὗτος ὁ ἐπινίκιος. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος (ἐν) τῷ πολυφθόρῳ πολέμῳ τῇ τῶν Αἰγινητῶν ἀριστῇ μαρτυρήσειεν ἂν ἡ Σαλαμὶς, ἀνορθωθεῖσα τῶν κινδύνων, τοῖς Αἰγινήταις κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἀριστεύσασιν. ἐμβαλόντων γὰρ τῶν Περσῶν τῇ Σαλαμῖνι, συμμαχήσαντες οἱ Αἰγινῆται καὶ κατορθώσαντες, τὸ πλεῖον τοῦ πολέμου κατειργάσαντο. ἢ οὕτω· καὶ γὰρ ἐν τῷ Ἄρει, καὶ τῷ χαλαζήσαντι Διὸς ὄμβρῳ, καὶ τῷ πολυφθόρῳ τῶν ἀναρίθμων ἀνδρῶν φόνῳ, μαρτυρήσειεν ἡ πόλις τοῦ Αἴαντος Σαλαμὶς, ὀρθωθεῖσα ὑπὸ τῶν ναυτῶν Αἰγινητῶν· νησιῶται γάρ.

63. Ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμὶς, Διὸς ὄμβρῳ] ὄμβρον μὲν τὸν πόλεμον εἴρηκεν, οἷον, τὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καταπεμφθέντα, διὰ τὸ τῆς βαρβαρικῆς στρατιᾶς πλῆθος. ὑπαινίττεται τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν τῶν Ἑλλήνων, ἧς ἕλαβον τὰ ἀριστεῖα οἱ Αἰγινῆται, καθά φησιν Ἡρόδοτός τε καὶ Ἔφορος. ὁ δὲ νοῦς· ἐν ᾧ, ἐν τῷ πολυφθόρῳ πολέμῳ, τὸ τῶν πεπτωκότων πλῆθος ἰσάριθμον ἦν τῷ χαλαζήσαντι Διὸς ὄμβρῳ.

65. Ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάρεχε σιγᾷ] ἀλλ' ὅμως, εἰ καὶ τηλικαῦτα εἰσὶ τῶν Αἰγινητῶν τὰ κατορθώματα, βρέχε καὶ ἐπικάλυπτε τῇ σιωπῇ, διὰ τὸν ἔξωθεν φθόνον. ὁ γὰρ δὴ Ζεὺς τὰ πάντα τοῖς ἀνθρώποις ἀποτέμνει, καὶ τὰ φαῦλα καὶ τὰ ἀγαθά.

67. Ἐν δ' ἐρατεινῷ μέλιτι] ἔνιοι οὕτως· ἐν τοιούτῳ μέλιτι γὰρ καὶ ἡδονῇ ὄντες, καὶ τιμῇ τοιαύτῃ, τὸ ἐπινίκιον χάρμα ἀγαπῶσιν, ὅ ἐστι, τὸν ὕμνον. ἢ οὕτως· αἱ τῶν νικηφόρων τιμαὶ τὴν ἐπινίκιον ᾠδὴν ἀγαπῶσιν ὡς μέλι καὶ φιλοῦσιν. οἷον, ὡς ἐν μέλιτι γλυκύτης ἐστὶν, οὕτω καὶ τοῖς νικῶσιν οἱ ἐπινίκιοι ᾠδαί. ἢ οὕτω· καὶ αἱ τοιαῖδε τιμαὶ, καίπερ ἐν μέλιτι οὖσαι, τουτέστιν ἡδουσαι, ὅμως ἀγαπῶσι τὸ καλλίνικον χάρμα, τουτέστι, τὴν ἐκ τῶν ηγεγραμμένων ἐπινικίων χαρὰν ἀγαπῶσι. τιμὰς γὰρ λέγει, τὰς ἐκ τῶν νικῶν περιγινομένας δόξας. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐν δὲ τοιαύτῃ τοῦ λόγου ἡδονῇ καὶ τῇ τῶν κατορθωμάτων

* f. παρὰ τὸν Ἄρην.

νίκῃ καὶ τιμῇ τὸ τῆς νίκης ἐγκώμιον ἀγαπητῶς καὶ οὐχ ὑπεροπτικῶς δέχονται· καίτοι παρὸν αὐτοῖς ἀλλαζονεύεσθαι ἐπὶ τῇ τῶν κατορθωμάτων τιμῇ.

70. Μαργάσθω δέ τις ἔρδων] ὁ λόγος προστακτικός. ἀγωνιζέσθω, φησί, τὶς ἐν ἀγῶσι καὶ ἀντεχέσθω τῶν ἄθλων, τοῦ Κλεονίκου τὸ γένος ζηλώσας. Κλεόνικος δὲ πατήρ ἐστι τοῦ Λάμπωνος· ὁ δὲ Λάμπων τοῦ Φυλακίδα. οὐδαμῶς γὰρ ἀποκέκρυπται καὶ ἀφανής ἐστιν ἡ τῶν πολυχρονίων πόνων σπουδή.

73. Οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι] Ἀρίσταρχος οὕτως· οὐδὲ ὁπόσαι δαπάναι αὐτοῖς ἐγεννήθησαν ἐπὶ τῶν ἐκδεδηκυιῶν ἐλπίδων τῶν περὶ τὴν νίκην, ἔκνισα τῇ φωνῇ· (ὀπί·) οὐδὲ ἐλυπήθην ἀλλὰ τοὐναντίον ὕμνησα αὐτούς. ἔνιοι δὲ καταλληλότερον γράφουσι σὺν τῷ νῷ. (leg. τῷ νῦ ὄπιν.)

74. Ἔκνιζ' ὄπιν] ἵν' ᾖ Πινδαρικὸν σχῆμα· οὐκ ἔκνιζαν αἱ δαπάναι, οὐδὲ μόχθος αὐτῶν τετύφλωται, ἀλλὰ ὀξυδερκεῖ, καὶ ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα, ὥστε εἶναι· οὐδὲ ὁπόσαι δαπάναι τὴν τῶν ἐλπίδων ὄπιν, τουτέστι τὸ μέλλον ὀπίσω ἔσεσθαι, ἔκνισαν καὶ ἐλύπησαν.

75. Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις] οὗτος ὁ Πυθέας ἐπεστάτησε τοῦ Φυλακίδα. ἢ καὶ ὁμώνυμός τις τούτῳ. ἐπαινῶ οὖν, φησί, καὶ τὸν ἀλείπτην αὐτοῦ, τοῖς πόνοις τοῖς γυιοδάμαις ποιήσαντα τὸν τῶν πληγῶν δρόμον εὐθυπορῆσαι. παγκρατιαστὴς γὰρ, διὸ εὐθυπόρουν αἱ πληγαί. ἤτοι τὴν τῶν πληγῶν ὁρμήν τε καὶ σπουδὴν πληγῶν δρόμον φησὶν, ἵνα λέγῃ τὸ παγκράτιον· συνεχεῖς γὰρ αἱ τῶν χειρῶν ἐξορμήσεις. ἐν γυιοδάμαις δὲ, τοῖς ἀθλητοῖς, τοῖς τὰ γυῖα τῇ γυμνασίᾳ καταπονοῦσιν, ἢ τοῖς καταπονοῦσι τὰ τῶν ἐναντίων γυῖα.

77. Χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀντίπαλον] τουτέστιν, ἴσα ἐπιτάγματα ἔχοντα ἐν τῷ νοεῖν, καὶ τοῖς ἐπιτάγμασι (?) τῶν χειρῶν. οἷον, καθ' ἑκάτερον ἐπίσης ἐπιδέξιον.

78. Λάμβανέ οἱ στέφανον] οἱ μὲν τὸν λόγον πρὸς τὴν Αἴγιναν φασὶν εἶναι· ὑποδέχου αὐτῷ τὸν στέφανον. οἱ δὲ, πρὸς τὴν Μοῦσαν. καὶ στέφανον μὲν τὸν ἐπινίκιον λέγει. εὔμαλλον δὲ μίτραν, τὴν ταινίαν τὴν ἐξ ἐρίου ξανθοῦ τοῖς στέρνοις (?) προσπλεκομένην.

CARMEN VI.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἕκτου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Τοῦ ἕκτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιγ'. Τὸ ά ἰαμβέλεγος. Τὸ β' τροχαϊκὸν εἰς ἴαμβον καταλῆγον. Τὸ γ' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ δ' δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ε' ἴαμβος δίμετρος ὑπερκατάληκτος. Τὸ ς' πενθημιμερὲς δακτυλικόν. Τὸ ζ' δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον. μετὰ τοῦ ε' εὕρηται. Τὸ ή δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ' τροχαϊκὸν, ἐπίτριτος. Τὸ ί τρίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ιά ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ' Βακχειακόν. Τὸ ιγ' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ιά. Τὸ ά ἐκ Σαπφικοῦ τοῦ ιά Πινδαρικὸν, ἤτοι κοινή ἐστι. Τὸ β' ἰαμβέλεγος, τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μεταστρεθέντος. Τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' πενθημιμερές. Τὸ ε Εὐριπίδειον. Τὸ ς' παρὰ τὸ Ἀρχιλόχειον· Ἐρασμονίδη Χαρίλαε. ἔστι δὲ συγκείμενον περιττεύοντος μιᾷ συλλαβῇ, καὶ ἰθυφαλλικοῦ μειωμένου τοῦ ἰθυφαλλικοῦ ἑνὶ τροχαίῳ. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ή ἐγκωμιολογικόν. Τὸ θ' ἐγκωμιολογικὸν παρὰ συλλαβὴν μίαν τοῦ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ. Τὸ ί, τὸ ιά Σαπφικόν.

Φυλακίδᾳ, Πυθέᾳ, Εὐθυμένει.] Πεποίηται ὁ ἐπινίκιος οὗτος Φυλακίδᾳ, καὶ Πυθέᾳ, καὶ Εὐθυμένει, παγκρατιασταῖς καὶ Νεμέᾳ. τῶν δὲ ῥηθέντων ὁ Εὐθυμένης οὗτος μητράδελφος ἦν.

1. Θάλλουτος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου] ὥσπερ ἀκμάζοντος, φησὶ, συμποσίου καὶ δεύτερον κρατῆρα, οὕτω καὶ ἡμεῖς τοῖς Λάμπωνος υἱοῖς, Θάλλουσι καὶ ἀκμάζουσιν αὐτοῖς, καὶ δεύτερον στήσομεν κρουμα μουσικῶν ἐγκωμίων. τὸ δὲ Λάμπωνος εὐάθλου γνησᾶς, τουτέστιν, ὑπὲρ τῶν κατορθωμάτων τοῦ Λάμπωνος.

4. Ἐν Νεμέᾳ μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ] δεξάμενοι, φησὶ, τὸ ἄνθος τῶν στεφάνων ἐν Νεμέᾳ, σοὶ, ὦ Ζεῦ, πρῶτον κίρναμεν κρητῆρα. ὁ πρῶτος οὖν κρατὴρ, Διὸς Ὀλυμπίου· ὁ δεύτερος, Γῆς καὶ ἡρώων· ὁ τρίτος, Διὸς σωτῆρος. v. ad 10.

7. Νῦν αὖτ' ἐν Ἰσθμῷ] νῦν δὲ νικήσαντος ἐν Ἰσθμῷ, τουτέστι τὰ Ἴσθμια, τοῦ νεωτέρου Φυλακίδου, τῷ δεσπότῃ αὐτοῦ Ποσειδῶνι καὶ ταῖς Νηρεΐσι κίρναμεν τὸν δεύτερον κρατῆρα.

10. Εἴη δὲ τρίτον σωτῆρι πορσαίνοντας] ὁ λόγος εὐκτικός. εὔχεται δὲ τὸν τρίτον τῶν ᾠδῶν κρατῆρα κεράσαι, νικήσαντος αὐτοῦ τὰ Ὀλύμπια. τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς σωτῆρος ἔλεγον. καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ· "Ζεῦ παυσίλυπε, καὶ Διὸς σωτηρίου σπονδὴ τρίτου κρατῆρος *." τὸν μὲν γὰρ πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου ἐκίρναμεν· τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτῆρος. καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἐπιγόνοις· "Λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου Ἥρας τε." εἶτα· "τὴν δευτέραν γε κρᾶσιν ἥρωσι νέμω." εἶτα· "τρίτον, Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα." Διὸς δὲ σωτῆρος ἔλεγον τὸν τρίτον, διὰ τὸ τοὺς τοῦτον πίνοντας σταθεροὺς γίνεσθαι· τοὺς δὲ μετὰ τοῦτον, εἰς ἄτην καὶ ἀνομίαν καὶ ἀσέλγειαν τρέπεσθαι. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον, διὰ τὸ τέλειον εἶναι τὸν τρίτον ἀριθμὸν, ἀρχὴν ἔχοντα, καὶ μέσον, καὶ τέλος. ὁ δὲ νοῦς· εἴη δὲ ἡμᾶς καὶ τρίτον τῷ σωτῆρι καὶ Ὀλυμπίῳ Διὶ στῆσαι κρατῆρα, καὶ ταῖς ἡδείαις ᾠδαῖς ἀνυμνεῖν τὴν Αἴγιναν. δύναται μὲν οὖν τοῦτο καὶ οὕτω· κατὰ Αἴγιναν σπένδειν. δύναται δὲ καὶ τὸ ἑξῆς, κατασπένδειν τὴν Αἴγιναν. χαριέντως δὲ τὸ κατασπένδειν, ὡς ἐπὶ κρατῆρος καὶ σπονδῆς, διόλου τροπικῶς ἐφυλάχθη. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· γένοιτο αὐτὸν καὶ Ὀλύμπια νικῆσαι.

14. Εἰ γάρ τις ἀνθρώπων] εἰ γάρ τίς φησι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τὸ δυνατὸν εἰς τὰ τοιαῦτα χαρεῖς, καὶ οὐχ ὑποστειλάμενος δαπάνην, καὶ ἐπὶ τὸ πονεῖν τῷ ἰδίῳ σώματι, τουτέστι, καὶ φιλοπονήσας πράττει τὰς θεοδμήτους ἀρετὰς, ὅ ἐστιν, ὑπὸ θεῶν δεδομημένας, καὶ κατεσκευασμένας, ὁ θεός τε αὐτῷ συμφυτεύει δόξαν· πάντων φησὶ τούτων μετέχων, πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ ὄλβου βάλλεται ἄγκυραν. οἷον, ὁρμίζει ἐπ' ἄκρον τῆς εὐδαιμονίας. ὥστε ἂν μὴ παῤῥωτέρῳ δύνασθαι προσλθεῖν τῆς εἰς ἄνθρωπον πιστοῦσης εὐδαιμονίας. ὁ δὲ νοῦς· εἰ γάρ τις ἀνθρώπων ἐπὶ τῇ δαπάνῃ χαρεὶς καὶ ἡσθεὶς, γλυκεῖαν ἔσχε τὴν ἔκβασιν, καὶ τὰς ἐκ θεῶν ἀρετὰς κατοχοῖ, καὶ ἡ τύχη αὐτῷ ἐπιφύει δόξαν ἐπέρασσον, γινωσκέτω ἤδη πρὸς τὸ ἔσχατον καὶ ἄκρον τῆς εὐδαιμονίας ἑαυτὸν πορσερμίσας.

20. Τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται ἀντιάσαις] τοιούτοις τρόποις, φησὶν, εὐδαιμονίας ὁ παῖς τοῦ Κλεονίκου Λάμπων συντυχὼν εὔχεται λοιπὸν τόν τε θάνατον καὶ τὸ γῆρας δέξασθαι.

23. Ἐγὼ δ' ὑψίθρονον Κλωθὼ] ἐγὼ δὲ τὴν τιμίαν, φησὶ, Κλωθὼ, καὶ τὰς αὐτῆς ἀδελφὰς, παρακαλῶ τελειῶσαι τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, ὅ ἐστιν ἐπακοῦσαι, καὶ ἐπακολουθῆσαι ταῖς εὐχαῖς τοῦ φίλου ἀνδρὸς, καὶ τέλος ἐπιθεῖναι. προσηύξατο δὲ καὶ Ὀλύμπια νικῆσαι, καὶ τρίτον κρατῆρα κεράσαι. ἔφτμαι δὲ οὐ κυρίως αἱ εὐχαί, ἀλλ' αἱ ἐντολαί. εὐχὴ δὲ, ἡ περὶ (f. παρὰ) τῶν ὑπερεχόντων αἴτησις.

27. Ἅμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι] ὑμᾶς δὲ, ω τίμιοι κατὰ τὰ ἄρματα Αἰακίδαι, νόμιμον καὶ σύνηθες εἶναί μοι λέγω σαφέστατον καὶ δῆλον, εἰς μνήμην εἰσερ-

* [Schol. Platon. p. 43. Ruhnk. V. Chardon de la Rochette in *Mélanges de Critique et de Philologie* t. ii. p. 432. 434. Ex Schedis.]

χομένῳ τῆς Αἰγίνης, πρότερον ἐγκωμιάζειν. ἵνα τὸ ὑπερβατὸν οὕτως ἔχῃ· ἐμοὶ δὲ τήνδε τὴν νῆσον ἐπιστρεψομένῳ, πρότερους ὑμᾶς, ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι, νόμιμόν ἐστι ῥαίνειν τοῖς ὕμνοις καὶ ἐγκωμιάζειν.

31. Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν] τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἔργων, φησὶ, πολλαὶ καὶ μεγάλαι αἱ τῶν ἐγκωμίων ὁδοί. ὥστε καὶ πέρα Νείλου διαβαίνειν, καὶ εἰς Ὑπερβορέους, ἀκμητὶ καὶ ἀνεμποδίστως τὸ ἐγκώμιον. Ἄλλως. ὁδοὶ πολλαί εἰσιν ἑκατόμπεδοι, τουτέστι μεγάλαι, καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς φέρουσαι τῶν ὑμετέρων πράξεων εἰς τοὺς ὕμνους. ἐπὶ τὰ πέρατα ὑμῶν ἥκει ἡ εὐκλεια, μέχρι Νείλου καὶ Ὑπερβορέων. τὰ δὲ ἑκατέρωθεν παρείληφε πέρατα, τὴν σύμπασαν οἰκουμένην Ἑλλων εἰπεῖν. τέτμηνται δὲ, κατώρθωνται, πρόκεινται.

34. Οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος] οὐδαμῶς, δέ ἐστιν οὕτω βάρβαρος, οὐδὲ τὴν γλῶσσαν ἀλλόκοτος πόλις, ἥτις τοῦ Πηλεὺς οὐ κατακούει τὴν δόξαν.

38. Οὐδ' ἥτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα] οὐδ' ἥτις πόλις τοῦ Τελαμῶνος τοῦ Αἰακοῦ παιδὸς, καὶ τοῦ πατρός. εἶτα ἀπὸ κοινοῦ, οὐ κατακούει τὴν δόξαν. ὃν τινα Τελαμῶνα εἰς ἰσχυρότατον πόλεμον συνεπήγαγε σὺν τοῖς Ἀργείοις αὐτοῦ ὑπηρέταις ὁ Ἡρακλῆς, πρόθυμον ὄντα σύμμαχον, καὶ μεγάλην βλάβην τοῖς κατὰ Τροίαν οἰκοῦσιν ἤρωσι, τῶν τοῦ Λαομέδοντος ἁμαρτιῶν χάριν. ὁ γὰρ Ἡρακλῆς μετὰ Τελαμῶνος δοκεῖ κατειργάσθαι τὰ πολλά.

45. Εἶλε δὲ Περγαμίαν] καὶ ἐπόρθησε τὴν Πέργαμον, φησίν. οὕτω γὰρ τὴν τῶν πόλεων ἀκρόπολιν λεγομένην εἶπεν, ὡς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει καὶ μιν (f. ὀνομάζει εὖ) ναιομένην (f. πόλιν). ὁ δὲ νοῦς· σὺν δὲ τῷ Τελαμῶνι καὶ τὰ τῶν Κώων ἔθνη καταγωνισάμενος ἀνεῖλε.

47. Καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἶσον Φλέγραισιν εὑρὼν Ἀλκυονῆ] Φλέγρα τῆς Θράκης χωρίον. διέτριβε δὲ ὁ Ἀλκυονεὺς κατὰ τὸν Θρακικὸν Ἰσθμόν. βουβόταν δὲ τὸν βουκόλον φησὶ, παρ' οὗ τὰς Ἡλίου βοῦς ἀπήλασε

τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς. (v. Apollod. i. 6. 1.) ὁ δὲ νοῦς· ἐν δὲ τῇ Φλεγραίᾳ ὁ Ἡρακλῆς ἰδὼν τὸν Ἀλκυονέα μέγαν, καὶ ἐκτράπελον καὶ τερατώδη τὸ σῶμα, οὐκ ἐφείσατο τοῦ ἑαυτοῦ τόξου. καὶ (f. καλέσας) τὸν Αἰακοῦ παῖδα τὸν Τελαμῶνα εἰς τοῦτον τὸν πολεῖν, καὶ ταύτην τὴν συμμαχίαν (forte ἐπὶ Τροίαν) ἔσυχεν ἀνευρεῖν εὐωχούμενον τὸν Τελαμῶνα. Ἄλλως. ταῦτα ἀπήρτισται, τὸ κατάλληλον οὐκ ἔχοντα. ἃ δὴ ὁ Ἀρίσταρχος σημειοῦται. καί εἰσιν οἳ κιχιάσθαι φασίν. ὅτι ἰδίως ἐπιβέβληκεν ὡς ἐν διαστολῇ τοῦ, οὐκ ἐφείσατο.

51. Ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων] ἀνατρέχων ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας. οὐκ ἔστι δὲ ἴδιον, ἐὰν ὁ ἄλλα, ἀντὶ τοῦ δὴ, τάσσηται, Αἰακίδαν δὲ καλῶν. νῦν ἄρχεται τῶν ἐπὶ μέρους ἀκριβῶς τὸ ὅλον προεκθείς.

53. Τὸν μὲν, ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα] τοῦτο ἰδίως. οὐ γὰρ ὁ Τελαμὼν ἐκέλευσε τῷ Ἡρακλεῖ ἐμβῆναι τῷ δέρματι καὶ εὔξασθαι, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς τοῦτο κατ' ἰδίαν ἔπραξε προαίρεσιν. εἴληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων ἠοιῶν * ἡ ἱστορία. ἐκεῖ γὰρ εὑρίσκεται ἐπιξενούμενος ὁ Ἡρακλῆς τῷ Τελαμῶνι, καὶ ἐμβαίνων τῇ δορᾷ καὶ εὐχόμενος. καὶ οὕτως ὁ διόπαμπος αἰτιᾶται, ἀφ' οὗ τὴν προσωνυμίαν ἔλαβεν Αἴας. ἔνιοι δὲ οὕτως ἀκούουσι. τοῦτον μὲν ῥινῷ λέοντος ἰδὼν ὁ Τελαμὼν, τὸν Ἡρακλέα ἄφνω ἐφεστῶτα ἐν τῇ δορᾷ, παρεκελεύσατο αὐτῷ, ὡς ἥκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ, σκέπεσθαι. τουτέστι, μὴ ἀποθέμενον τὸ δέρμα, ἀλλ' ὡς εἶχεν, ἅρζασθαι τῶν στονδῶν. ὡς ὅμοιον εἶναι τῷ (Iliad. σ. 392.)· "Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε. Θέτις δήτι (νύ τι) σεῖο κατίζει." ὁ δὲ νοῦς· τοῦτον μὲν οὖν τὸν Ἡρακλέα σὺν τῇ τοῦ λέοντος δορᾷ στάντα, ἐκέλευσεν ὁ Τελαμὼν, στονδῶν ἀπάρξασθαι, καὶ θῦσαι τοῖς θεοῖς.

* Rom. ἠυιῶν. Brub. ἠυϊῶν, et in margine ἠοιῶν.

58. Οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν] Ἀρίσταρχος ἐκ μεταφορᾶς τῶν κάπρων φησὶν εἰρῆσθαι. "φρίξας εὖ λοφιήν" (Od. τ. 446.)· ὡς τῆς φιάλης. καὶ τετραχυμένης τῇ ποικιλίᾳ τοῦ χρυσίου, καθαπερεὶ πεφρικότος αὐτοῦ. ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ· "ἔφριξε δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι" (Il. ν. 339.). διὰ γὰρ αὐτῶν τῶν δοράτων φρίξαι, φησί, τὴν μάχην. ἔνιοι δὲ τὴν λαμπρὰν ἤκουσαν. ὁ δὲ νοῦς· παρέδωκε δὲ αὐτῷ ὁ ἀγαθὸς Τελαμὼν οἶνου δεκτικὴν φιάλην. ὁ δὲ, ἀνατείνας οὐρανῷ τὰς ἀπατα μαχήτους αὐτοῦ χεῖρας, τοιοῦτον ἐφώνησε λόγον· ὦ πάτερ Ζεῦ, εἴποτε τῶν ἐμῶν εὐχῶν ἐκὼν καὶ μετὰ προθυμίας κατήκουσας, ἐπὶ τοῦ παρόντος θείαις εὐχαῖς καθικετεύω, ἀνδρειότατον Τελαμῶνι ἐκ τῆς γαμετῆς Ἐριβοίας γενέσθαι παῖδα. ἦν γὰρ ὁ Τελαμὼν παιδοποιΐας ἐπιθυμῶν.

65. Μοιρίδιον τελέσαι] τὸ τελέσαι, κατὰ κοινοῦ τελέσαι τῷ, παῖδα, καὶ λίσσομαί σε, τὸν ἐμὸν φίλον Τελαμῶνα εὐτυχῆ τελέσαι. τὸ δὲ περιπλανᾶται, ἀντὶ τοῦ παρακινεῖται, ἢ περιαμβάνει. διὸ καὶ εὐσυμβόλως ἐν ἀρχαῖς τὸν Ἡρακλέα ἐπιστῆναι τῇ λεοντείᾳ δορᾷ ἐκέλευσε. τὸ δὲ, θυμὸς δ' ἐπέσθω, ἤτοι, ἀνδρεία δὲ αὐτῷ καὶ ῥώμη ἑπέσθω, ἴσως τῷ τοῦ λέοντος θυμῷ· ἢ οὕτως, ἑπέσθω δὲ τῷ Αἴαντι καὶ ἡ ψυχὴ ἀνδρεία, καὶ μὴ ὑπείκουσα, καθάπερ καὶ τὸ σῶμα.

72. Ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ] ταῦτα εἰπόντι, φησι, τῷ Ἡρακλεῖ ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς τῶν ὀρνίθων τὸν μέγαν καὶ ἔξοχον ἀετόν. ἡδεῖα δὲ αὐτὸν διεκίνησεν ἡδονή. καὶ εἶπε τοιαῦτα ὥσπερ τις ἀκριβέστατος μάντις. ἢ οὕτω· χαρὰ ἐκέντρισεν, τουτέστιν, ἐχάρη καὶ ἡ ψυχή.

76. Ἔσσεταί τοι παῖς] γενήσεταί σοι παῖς, ὦ Τελαμών. καὶ δὴ αὐτὸν τὸ θεῖον παρακελεύεται, τοῦδε φανέντος ὄρνιθος ἐπώνυμον Αἴαντα, ἔξωθεν τὸ· καλεῖσθαι τὸ ὄνομα, γενναῖον ὄντα πᾶσι τοῖς ἥρωσι (?) τοῦ πολέμου, καὶ ἔξαρχον τῶν ἄλλων ὄχλων. ἵνα τὸ, ἐσόμενον, ἔξωθεν ἀκούωμεν. ὅλον οὖν, ὅτι, παρὰ τὴν πτῆσιν καὶ τὴν τοῦ ἀετοῦ ἐπιφάνειαν, Αἴαντα τὸν παῖδα κέκληκεν ὁ Τελαμών.

82. Ἐμοὶ δὲ μακρὸν] ἐμοὶ δὲ μέγα καὶ ἀπερίεργαστον λόγῳ, τὸ διηγήσασθαι πάσας τὰς τῶν Αἰακιδῶν ἀρετάς. ἦλθον δὲ, ὦ Μοῦσα, συντόμως κατὰ τὸν Ἀργείων τρόπον τῷ Φυλακίδᾳ, καὶ τῷ Πυθέᾳ, καὶ τῷ Εὐθυμένει, τῶν ἐγκωμίων δοτῆρι καὶ ταμίᾳ.

87. Εἰρήσεταί που κ' ἐν βραχίστοις] τουτέστιν, ἐπὶ βραχὺ εἰρήσθω. μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες. σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ· "Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα πάντεταλμένα. μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς." ὁ δὲ νοῦς· ῥηθήσεται δὲ ἐν βραχέσι λόγοις τὸ ἐγκώμιον. ἐδέξαντο νίκας ἀγωνιζόμενοι παγκρατίῳ.

89. Τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ] τρεῖς μὲν ἐν Ἰσθμῷ. τὰς δὲ αὐτῶν, ἐκ τῆς ἐπιδόξου Νεμέας, οἵ τε ἀγλαοὶ παῖδες τοῦ Λάμπωνος καὶ οἱ τούτων μήτρωες ἐδέξαντο νίκας, ἀπὸ κοινοῦ. μήτρωες δὲ, ἀντὶ τοῦ μήτρως δὲ μητρός. τῶν υἱῶν. τὸ δὲ οἷαν, θαυμαστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποίαν εἴρηκεν. ὁποίαν δὲ καὶ ἡλίκην ὕμνων μερίδα ἀνήγαγον εἰς φῶς, ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν ἀνδρείαις. ἢ οὕτως· ἀνήγαγον δὲ, φησὶν, εἰς φῶς τὴν μοῖραν τῶν ὕμνων. λέγει δὲ τὴν τῶν αὐτοῦ μοῖραν ὕμνων, ἣν, νικήσαντες, ἀνήγαγον εἰς φῶς. οἷον, οἱ ὕμνοι, οἱ εἰς τὸν Φυλακίδαν, ἐπιφανεῖς ἐγένοντο, ὅτι ἐνίκησε. Ψαλυχίδαι δὲ, φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' ἧς ὁ νικηφόρος. τὴν δὲ τῶν Ψαλυχιαδῶν φατρίαν τῇ τῶν χαρίτων καλλίστῃ δρόσῳ καταβρέχουσι. φησὶ δὲ τοῖς ὕμνοις. Ἄλλως. συλληπτικῶς εἶπε τὸ χωρὶς ἑκατέρῳ συμβεβηκός. ὁ μὲν γὰρ Φυλακίδας Ἰσθμια δὶς νικᾷ καὶ Νέμεα ἅπαξ. ὁ δὲ Πυθέας Νέμεα. ὃν δὴ μήτρωα καλεῖ τούτου, ὡς κατὰ μητέρα προσήκοντα. οὐ γὰρ πιθανὸν μητράδελφον ἀκούειν.

95. Τόν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον] καὶ τὸν τοῦ Θεμιστίου δὲ οἶκον ταῖς ἑαυτῶν εὐδοξίαις ἀνορθώσαντες, ταύτην τὴν πόλιν οἰκοῦσι τὴν Θεσπιλῆ. ἦν δὲ ὁ

Θεμίστιος πρόγονος αὐτοῦ. οὗ καὶ ἐν ταῖς Νεμεονίκαις μνημονεύει. "εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις ὥστ' ἀείδειν." (Nem. v. 91.)

97. Λάμπων δὲ μελέταν ἔργοις ὀπάζων, Ἡσιόδου] "Μελέτη τοι ἔργον ὀφέλλει." ὁ δὲ Λάμπων φησὶ, διηνεκῶς τοῖς ἔργοις τὴν μελέτην διδοὺς, τὸν τοῦ Ἡσιόδου τιμᾷ καὶ ἀποδέχεται λόγον, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ λέγων τὸν στίχον, παραινεῖ ἄθλον καὶ εὐδοξίαν τεύχεσθαι, κοινὴν εὐδοξίαν τῇ αὐτοῦ πατρίδι συνάπτων.

102. Καὶ ξείνων συνεργεσίαις ἀγαπᾶται] τιμᾶται δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς τῶν ξένων εὐεργεσίαις. συγχάνει γὰρ ὢν φιλόξενος. τὰ προσήκοντα μὲν τῇ γνώμῃ τῇ ἑαυτοῦ μετερχόμενος, τὰ προσήκοντα δὲ καὶ κατέχων εἰς ἑαυτὸν καὶ λογιζόμενος. ἢ οὕτω· διὰ τὸ φιλόξενος εἶναι, καὶ ὑπὸ ξένων καὶ ὑπὸ πολιτῶν τιμᾶται. καὶ διανοούμενος τὰ μέτρια, καὶ ἐνεργῶν καὶ πράττων.

105. Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν] τουτέστιν, οὐδὲν ἄκαιρον φλυαρεῖ, ἀλλ' ἃ παρίπεται. παρὰ γὰρ τὴν γλῶτταν προτρέχεται (τὰ) τῆς διανοίας. ἢ οὕτως· ἡ δὲ γλῶσσα αὐτοῦ καὶ ὁ λόγος οὐκ ἔστιν ἔξωθεν τῶν ἐνόντων φρενῶν. ἀντὶ τοῦ, οὐ προπετῶς φθέγγεται.

106. Φαίης κέ νιν] εἴποι δ' ἄν τις αὐτὸν τὸν Λάμπωνα εἶναι τοιοῦτον ἄνδρα ἐν τοῖς ἀθληταῖς, οἷαν ἐν πέτραις ἐτερογενέσι Ναξίαν ἀκόνην, δυνατὴν μάλιστα παραθῆξαι. νομίζονται γὰρ διαφορώτατα τῶν ἄλλων ἀκονῶν αἱ κατὰ τὴν ἐν Κρήτῃ Νάξον. τοσοῦτον οὖν φησι τῶν ἄλλων ἀλειπτῶν διαφέρειν ἐν τοῖς ἀθληταῖς, ὅσον ἐν ἄλλαις ἀκόναις αἱ Νάξιαι διαφέρουσιν. ὁ δὲ νοῦς· εἴποις δ' ἂν αὐτὸν τὸν Λάμπωνα ἐν τοῖς ἄλλοις ἀθληταῖς οὕτως ἰσχυρὸν εἶναι, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄλλοις λίθοις ἡ Ναξία. ποιεῖ δὲ πρὸς ἀκόνην ὁ Νάξιος λίθος.

108. Πίσω σφε Δίρκας] ἀλληγορεῖ νῦν· ποτιῶ, φησὶν, αὐτοὺς τὸ ἀπὸ τῆς Δίρκης ὕδωρ, ὃ αἱ Μοῦσαι ἀνατεῖλαι ἐποίησαν. τουτέστι, τῷ ἐμῷ ῥεύματι, ἤτοι τῷ πονήματι ποτιῶ αὐτούς. Θηβαῖος γάρ. ἡ δὲ Δίρκη ἐν Θήβαις. διὸ ἐξ αὐτῆς ἀναβεβλῆσθαί φησι τὸν ὕμνον. πίσαι δὲ, τὸ ποτίσαι. καὶ τὰς ποτίστρας δὲ πίσας ἔλεγον.

CARMEN VII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἑβδόμου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Της ἑβδόμης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἡ. Τὸ ά ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' Ἰωνικὸν τετράμετρον, ἰαμβικῷ καταυλειόμενον, βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' ἐκ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ καὶ διμέτρου τροχαϊκοῦ καταληκτικόν. Τὸ δ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ε δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. ἡ τελευταία βραχεῖα. Τὸ ϛ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ἡ ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπῳδοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων καὶ αὐτὴ ὀκτώ. Τὸ ά ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' παλιαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ϛ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ἡ ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

---

1 Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα] ὁ λόγος πευστικὸς ἐπὶ τὴν Θήβην. ᾧ καὶ ἀποχρώμενος, λελησθότως αὐτῆς ἐγκώμια καταριθμεῖται. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· τίνι τῶν φθασάντων ἐπιχωρίων ἀγαθῶν, ὦ μακαριωτάτη Θήβη, μάλιστα τὴν σὴν ψυχὴν εὔφρανας.

3. Ἦ ῥα χαλκεοκρότου πάρεδρον] παρὰ τὰ ἐπικυτοῦντα ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Δήμητρος κύμβαλα. μετὰ γὰρ κυμβάλων καὶ τυμπάνων περιῄουσα ἡ Θεὸς, καὶ τούτοις ἠχοῦσα, ἐζήτει πρὸς τὸ πάντας ἀκούειν καὶ συνθάνεσθαι ὅ τι ζητεῖ. πάρεδρον δὲ

Δήμητρος εἶτε τὸν Διόνυσον, κατὰ μὲν τὸν μυστικὸν λόγον, ὅτι παρεδρεύει ἑαυτῇ ὁ ἐκ Περσεφόνης γεγονὼς ζαγρεὺς Διόνυσος· ὁ κατά τινας Ἴακχος. κατὰ δὲ τὸν φυσικὸν λόγον, ἐπειδὴ τῇ ξηρᾷ τροφῇ, ἡ ἀνάκειται τῇ Δήμητρι, παρίσταται ἡ τοῦ οἴνου χρῆσις· ἢ ὅτι ἡ σταφυλὴ εὑρεθίμη ἐστί, καὶ εἰς πόσιν ἐπιτηδεία. ὁ δὲ νοῦς· ἆρ' ἡνίκα ἀνέστειλας καὶ ἐγέννησας τὸν εὔτριχα Διόνυσον τὸν πάρεδρον τῆς χαλκοκρότου Δήμητρος.

5. Ἢ χρυσῷ μεσονύκτιον] ἢ ὅτε τὸ μεσονύκτιον χρυσῷ καταστάζοντα ἐδέξω τὸν τῶν Θεῶν ἔξαρχον Δία. Ἄλλως. ἰδίως λέγει τὸν Δία ὕσαι χρυσὸν, ἡνίκα ἐμίγη τῇ Ἀλκμήνῃ. ἢ τὰ ἐπὶ Δανάης μυθευόμενα ἐπὶ Ἀλκμήνην μετήγαγεν.

9. Ὅτ' ὅτ' Ἀμφιτρύωνος ἐν Θυρέτροις] ἡνίκα τοῦ Ἀμφιτρύωνος κατὰ τὰ πρόθυρα σταθεὶς τὴν γαμετὴν μετῆλθε ταῖς θείαις γοναῖς. κατὰ πάντων δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ εὔφρανας ἀκουστέον.

11. Ἢ ὅτ' ἀμφὶ Τειρεσίᾳ] ἢ ὅτε ταῖς τοῦ Τειρεσίου συκναῖς καὶ συνεταῖς μαντείαις. ἐπαρήγειν δὲ τὸν Ἰόλαόν φησι, παρόσον ἡνιόχησεν Ἡρακλεῖ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ πρὸς πάντα τὸ, θυμὸν τεὸν εὔφρανας.

13. Ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν] τῶν κατὰ τὰς Θήβας ἀναδοθέντων ἐκ τῶν δρακοντείων ὀδόντων, ὧν καὶ Εὐριπίδης μέμνηται (Phœn. 802.). ἢ Σπαρτῶν, φησὶ, τῶν ἄγαν πολεμικῶν. ὁ γὰρ Φερεκύδης διττά φησιν εἶναι Σπαρτῶν γένη. τὸν γὰρ Ἄρη καὶ τὴν Ἀθηνᾶν τοὺς μὲν ἡμίσεις τῶν ὀδόντων Κάδμῳ δοῦναι, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ. Ἀνδροτίων δέ φησι φυγόντα ἐκ τῆς Φοινίκης τὸν Κάδμον μετὰ ἱκανῶν σποράδων, κατελθεῖν εἰς Θήβας. ὅθεν διὰ τὸ συμμιγὲς καὶ σποράδην εἶναι, Σπαρτοὶ ἐκλήθησαν. οἱ δὲ Θηβαῖοι τὰ περὶ αὐτῶν ψευδῶς ἐτερατούργησαν.

14. Ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς] τῆς μάχης. διὰ τὰς θορυβώδεις φωνάς. ὅτι δὲ ἐκ τῶν ἑπτὰ λόχων ἀπεσώθη ὁ Ἄδραστος, δῆλον, ὁ δὲ νοῦς· ἢ ὅτε ἐκ τῆς ἰσχυροτάτης μάχης ἀπέτεμψας τὸν Ἄδραστον ὀρφανωθέντα, ὦ Θήβη, μυρίων καὶ ἀναρίθμων στρατῶν, εἰς τὸ ἱππικὸν Ἄργος.

18. Ἢ Δωρίδ' ἀτοικίαν] οἱ Ἡρακλεῖδαι ἔσχον παρὰ τοῦ θεοῦ χρησμὸν, συλλαβεῖν Αἰγείδας, καὶ οὕτω τῆς Πελοποννήσου κρατῆσαι. ἦσαν δὲ οὗτοι Φλεγραῖοι ἀνέκαθεν. οἱ δὲ, διξάμενοι, κατὰ τὸ Πυθικὸν χρηστήριον τῆς ἐλπίδος οὐκ ἐκπεσόντες, κρατήσαντες δὲ τῆς Πελοποννήσου, μετῴκισαν εἰς Θήβας τοὺς Αἰγείδας. ἔνιοι δέ φασιν, Αἰγινήτας Θηβαίους τὸ ἀνέκαθεν εἶναι. ἔνιοι δὲ Αἰγείδας, φυλὴν ἐν Θήβῃ, ἀφ' ἧς σύμμαχοί ἐπὶ τὴν Λακεδαίμονα ἦλθον καὶ ἐκράτησαν. ἔνιοι, ὅτι οὕτως ὀνομάζονταί τινες ἐν Λακεδαίμονι ἀπὸ Αἰγέως τινὸς, Θηβαίου, ὃν συνεργῆσαι τοῖς Ἡρακλείδαις φασὶ πρὸς τὴν κατάκτησιν τῆς Λακωνικῆς. ἔνιοι Ἀργείδαι γράφουσι, διὰ τὸ Ἀργείαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα τοῦ ἀπογόνου τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐξ ἧς ἐγένετο Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης οἱ κατασχόντες τὴν Λακωνικήν. ὁ δὲ νοῦς· ἢ ὅτε Δωρίδα τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον ἐπ' ἀσφαλοῦς σπῆναι παρεσκεύασας. ἔλαθον γὰρ τὰς Ἀμύκλας οἱ σοὶ ἀπόγονοι Αἰγείδαι τοῖς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος μαντεύμασιν. Ἄλλως. Αἰγείδας νῦν οὐκ ἂν εἴη λέγων τοὺς Ἀθηναίους. περὶ γὰρ Θηβῶν ὁ λόγος. καί εἰσιν Αἰγείδαι φατρία Θηβαίων, ἀφ' ἧς ἦκον τινὲς εἰς Σπάρτην, Λακεδαιμονίοις βοηθήσοντες, ἐν τῷ πρὸς Ἀμυκλαεῖς πολέμῳ, ἡνεμόνι χρησάμενοι Τιμομάχῳ, ὃς πρῶτος μὲν πάντα τὰ πρὸς πόλεμον διέταξε Λακεδαιμονίοις, μεγάλων δὲ παρ' αὐτοῖς ἠξιώθη τιμῶν· καὶ τοῖς Ταινιθίοις δὲ ὁ χάλκεος αὐτῷ ϑώραξ προτίθεται *· τοῦτον δὲ Θηβαῖοι ὅπλον ἐκάλουν. ταῦτα ἱστορεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακώνων πολιτείᾳ. ἔνιοι δέ φασι τὸν Πίνδαρον νῦν μὴ τοῦ περὶ Ἀμυκλαεῖς πολέμου μνημονεύειν, μηδὲ τῶν σὺν Τιμομάχῳ Αἰγειδῶν, ἀλλὰ τῶν σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις εἰς Πελοπόννησον κατελθόντων, ὧν Ἀριστόμαχος ὁ Κλεάδα, καὶ Κλεάδας † ὁ Ὕλλου, ἡγοῦντο. καὶ γὰρ τότε Θήβηθεν ἧκειν τοῖς Δωριεῦσι τοὺς ἀψαμένους τῆς

* all περιτίθεται?

† Κλεοδαῖος.

καθέδου Αἰγείδας μετὰ τῶν Ἀθηναίων. εἶναι δὲ τοὺς Θήβηθεν Αἰγείδας, τὸ ἀνέκαθεν Ἀθηναίους. δυεῖν οὖν ἀποστάσεων ἐκ τῆς τῶν Αἰγειδῶν τῶν Θηβαίων εἰς Σπάρτην γεγενημένων, ἔργον ἀποφήνασθαι, ποτέρας ὁ Πίνδαρος νῦν μνημονεύει. μή ποτε δὲ τῆς δευτέρας; Ἀριστοτέλης γάρ φησιν, ὅτι πολεμοῦντες οἱ Λάκωνες Ἀμυκλαιεῦσιν, ὡς ἐπύθοντο παρὰ Ἀμυκλαιέων τοὺς Αἰγείδας συμμάχους λαβεῖν, εἰς Ἀθήνας ἐπορεύοντο. καταλύσαντες δὲ ἐν Θήβαις εὐωχουμένης τῆς τῶν Αἰγειδῶν φατρίας, ἐκλήθησαν. ἀκούσαντες (δὲ) μετὰ δεῖπνον εὐχομένου τοῦ ἱερέως διδόναι τοῖς Αἰγείδαις τοὺς θεοὺς τὰ ἀγαθὰ, καὶ συμβαλόντες τὸν χρησμὸν, ἐντεῦθεν ἔλαβον τὴν συμμαχίαν.

23. Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὔδει χάρις] Ἀρίσταρχος τοῦτο λεγόμενον, φησὶν, ὑπόνοιαν δίδωσιν, ὡς, ὅτε ἔγραφεν ὁ Πίνδαρος, ἀχαριστουμένων τι τῶν Θηβαίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. ἐὰν δὲ ὑποτεθῇ τὰ ἑξῆς "ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον," ὡς ἐν τῷ καθόλου λέγων ἔσται, ὅπερ πολλάκις εἴωθε λέγειν· ὅτι πᾶσα χάρις πεπαλαιωμένη καθεύδει καὶ μεμάρανται, καὶ ὅτι τοιοῦτόν τι πράγματος ἀμνήμονές εἰσιν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν μὴ ἀοίδιμον γένηται καὶ τύχῃ ὕμνου τινός. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ἀλλὰ πᾶσα χάρις, φησὶ, παλαιῶν ἔργων ἀφυπνώττει καὶ εἰς λήθην ἐμπίπτει. ἀμνήμονες δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι γίνονται τούτου, ὅπερ ἂν μὴ τὸ τῆς σοφίας ἄκρον ἀπάνθισμα ἐπικαταλάβῃ καὶ ἐπαίνοις ἐπιζεύξῃ *. ἢ οὕτως· ἀμνήμονες δὲ οἱ ἄνθρωποι τούτου, ὅ τι μὴ εἰς τὸ τῆς σοφίας ἄκρον ἀπάνθισμα παραγένηται ὑποζυγὲν τοῖς ἐνδόξοις τῶν λόγων ἐγκωμίοις.

27. Κώμαζ' ἔπειτ' ἐν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ] πρὸς τὴν πόλιν ὁ λόγος. εἶτε ἐκείνοις μάθῃς, (?) φησὶ, καὶ νῦν κώμαζε. ἵνα μὴ ἡ νίκη τοῦ Στρεψιάδου σιωπηθῇ, κώμαζε καὶ σὺ Κλέαρχε (?) σὺν ἀδυμελεῖ ὕμνῳ. στρεπτεύει δὲ ἤτοι ἡ ἐν προθέσει, ἢ ἡ σύν· μία γὰρ ἀρκεῖ. Ἄλλως. ἐνταῦθα ἀπὸ τῆς πεύσεως ἀποδέδωκεν. εὐφραινθεῖσα, ὦ Θήβη, ἐπὶ τοῖς ἀρχαιοτέροις καλοῖς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, χόρευε καὶ ἐπὶ τῷ Στρεψιάδῃ.

30. Ἰδεῖν τε μορφάεσσ' ἄγει] οὐχ ἧττον ἔστι, φησὶν, ἡ γνώμη τοῦ κάλλους. οὐχ ὁμοίον ἐστι τῷ παρ' Ὁμήρῳ (Odyss. ρ. 454.)·

Οὐκ ἄρα σεί γ' ἐπὶ εἶδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

ἢ οὕτω· φέρει δὲ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν, οὐκ αἰσχύνουσαν τὴν τοῦ κάλλους εὐμορφίαν.

34. Μάτρωϊ θ' ὁμωνύμῳ] τοῦ Στρεψιάδου μήτρως ὁμώνυμος. οὗτος ἀνῃρέθη κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. ὁ δὲ νοῦς· τῷ δὲ ὁμωνύμῳ αὐτοῦ μήτρωϊ τὴν τῆς νίκης εὐδοξίαν τε καὶ ἡδονὴν παρέσχετο, ᾧ, τῷ μήτρωϊ, ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος τὸν θάνατον παρέσχετο καὶ ἐπέβαλε. τῇ δὲ τιμῇ τοῖς ἀγαθοῖς ἰσοῦται. ἐὰν δὲ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ, τιμὰ, ὁ νοῦς τοιοῦτος· πᾶσι γὰρ τοῖς ἀγαθοῖς ἡ τιμὴ ἀντίκειται καὶ πλησιάζει, καὶ μάλιστα τοῖς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῆς πατρίδος προεμένοις, ἀντὶ τῆς ψυχῆς τιμὴ κεῖται. ὥστε δῆλον, ὅτι πρὸς τὸν τετελευτηκότα ὁ λόγος.

37. Ἴστω γὰρ σαφὲς, ὅς τις ἐνταῦθα] ὅς τις, φησὶν, ἐν τῇ τοῦ Ἄρεως νεφέλῃ, τουτέστιν ἐν τῷ πολέμῳ, τὴν τοῦ αἵματος χάλαζαν ἐμύσταται ἐναντίον φέρων ἔλεθρον τοῖς πολεμίοις, ἵστω ὁ τοιοῦτος, μίγιστον παρὰ τῶν ἀστῶν κλέος αὔξων τῷ ἑαυτοῦ γένει. ταῦτα δὲ λέγει ὡς περὶ τὴν Σαλαμῖνα μάχην Λάμπωνος ἀνδραγαθηκότος. Ἄλλως. ἐν τῇ τοῦ πολέμου νεφέλῃ, φησὶ δὲ τῇ βλαβερᾷ τῆς μάχης φθορᾷ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χειμώνων. καὶ διόλου τὰ τῆς ἀλληγορίας σώζεται. τὸ δὲ Διοδότοιο παῖ, πρὸς τὸν ὁμώνυμον τῷ μήτρωϊ Στρεψιάδην Διοδότου παῖδα ποιεῖται. σὺ δὲ, Διοδότου παῖ, ἐν ἐπαίνῳ τιθέμενος Μελέαγρόν τε καὶ Ἕκτορα, καὶ τὰς τούτων ζηλῶν ἀρετὰς, κατὰ πόλεμον ἐτελεύτησας προμαχόμενος τῆς πατρίδος.

* ſ. -ξηται.

50. Ἐσχάταις ἐλπίσιν] ἀντὶ τοῦ, ἴσχατα ἐπιλπίζοντες, ὅ ἐστιν ἀπολίσθαι, καὶ μὴ ἐπὶ τούτῳ ὑποστελλόμενοι.

51. Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν] ὁ τῷ ἀποθανόντι διαφέρων ἐγὼ ὁ χορός φησιν, ἔτλαν οἱ σοὶ οἰκεῖοι. ὁ δὲ νοῦς· ὑπέμεινα σοῦ πεπτωκότος λύπην καὶ συμφορὰν ἀφόρητον. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐδίαν ἔδωκε Ποσειδῶν ἐξ ἐκείνου τοῦ χειμῶνος. ὁ αἰὼν μετὰ τὴν χειμερινὴν τῶν φθασάντων κατάστασιν εὐδίαν ἄλυπον τὰ παρὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς διεδέξατο. (Schol. corr.)

53. Ἀείσομαι χαίταν] ὁ λόγος ἐπαμφοτερίζει. ἤτοι γὰρ τὴν ἰμαυτοῦ κεφαλὴν ἁρμόσας τοῖς στεφάνοις ἀείσομαι τὸν ἐπινίκιον. ἢ οὕτως· τὸν ἐπινίκιον ᾄσω, τὴν τοῦ νικηφόρου κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις ἁρμόζων. φησὶ δὲ τοῖς μουσικοῖς. Ἄλλως. τοὐναντίον εἶπε. βούλεται γὰρ λέγειν τοὺς στεφάνους τῇ χαίτῃ ἁρμόζων.

55. Ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος] Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ ἐριθίζειν ἀκούει. τάττεσθαι δὲ, φησὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ παράττειν. μὴ οὖν, φησὶν, ὁ ἐκ θεῶν παραττέτω φθόνος, εἰ τὸ ἐν τῷ βίῳ τέρπνὸν τοῦτο ἀεὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν διώκων καὶ θηρεύων, μεθ' ἡσυχίας καταστρέψω τὸν βίον. ἢ οὕτως· ὁ δὲ παρὰ τῶν θεῶν φθόνος μὴ συνθραυέτω, ὅτι ἑκάστης ἡμέρας ἥσυχος καὶ πρᾶος ὢν μετὰ ἡσυχίας καταγηράσκω, καὶ παραγίνομαι εἰς τὸν μεμοιραμένον χρόνον. ἐὰν δὲ κατὰ τὸ φθόνος θῶμεν τὴν τελείαν, ἔσται ὁ νοῦς τοιοῦτος· εἴθε, ὅπερ τερπνὸν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας μεταδιώκω, καὶ δεξάμενος μεθ' ἡσυχίας ἐπί τε τὸ γῆρας καὶ τὸν μεμοιραμένον χρόνον παραγενοίμην. καὶ ἔσται ὁ λόγος ὡς παρὰ τοῦ νικηφόρου. ἐκεῖνο μέντοι ὡς παρὰ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου.

59. Θνάσκομεν γὰρ ὁμῶ ἅπαντες] καθάπαξ γὰρ πάντες ἄνθρωποι ἐν καὶ τῷ αὐτῷ ὑποπίπτομεν θανάτῳ. τὰ δὲ τοῦ δαίμονος καὶ τῆς τύχης οὐκέτι ἴσα ἐστὶ καὶ ὅμοια τοῖς πᾶσι.

60. Δαίμων δ' ἄϊστος] τουτέστιν, οὐκ ἔστι προφανὴς ὁ δαίμων τοῖς ἀνθρώποις. οὐδὲ οἶδε (f. τις) τὸ ἐκβησόμενον.

Τὰ μακρὰ δ' εἴτις παπταίνει] εἰ δέ τις τὰ (f. μὴ) περὶ ἑαυτὸν σκοπεῖ, καὶ λαθεῖν σπουδάζει, οὗτος βραχὺς καὶ ἀσθενὴς πρὸς τὸ τῆς ἐπιθυμίας παραγενίσθαι τέλος, καὶ ἀπελθεῖν εἰς τὸ τῶν θεῶν ἰσχυρότατον ἔδρασμα. ἢ οὕτως· ἀσθενής ἐστι πᾶς ἄνθρωπος, εἴτις μακρὰ βλέπει ὡς ἐφαψόμενος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς τῶν θεῶν διαίτης. ὄντος εἶ, φησί. τὸ παρὸν εὖ τίθεσο.

63. Ὅτι πτερόεις ἔρριψε] ὑπόδειγμα τοῦ μὴ δεῖν ἐπαίρεσθαι τὸν ἄνθρωπον μέχρις οὐρανοῦ, Βελλεροφόντην καὶ Πήγασον ἔλαβεν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ δὴ Πήγασος ἀπεσείσατο καὶ κατέστρεψε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην τῶν ἀδυνάτων ἐπιθυμήσαντα, καὶ εἰς τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα παραγενέσθαι βουληθέντα.

67. Τὸ δὲ πὰρ δίκαν γλυκὺ] τὸ ἐξ ἀδικίας ἡδὺ γινόμενον, πικρὸν τέλος λαμβάνει. οἷον· οἱ ἀδίκως κερδαίνοντες ἄχρι τέλους οὐχ ἥδονται.

69. Ἄμμι δ', ὦ χρυσέα κόμα θάλλων] ὦ Ἀπόλλων, παράσχου καὶ ἐν τοῖς σοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσιν ἀγωνισαμένοις ἀνθηρὸν ἀναδήσασθαι στέφανον. εὔχεται γοῦν αὐτὸν καὶ Πύθια νικῆσαι.

CARMEN VIII.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ὀγδόου τῶν Ἰσθμίων εἴδους.

Το ὄγδοον εἶδος μονοστροφικόν ἐστι, καὶ διαιρεῖται κατὰ κῶλα εἰκοσιδύο, ὧν [a] τὸ ά Φαλαίκιον. Τὸ β' ὅμοιον τῷ· τίς σὰς ναρήϊος φρένας. Τὸ γ' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. [b] Τὸ έ ἀπὸ ἐννεασυλλάβου Σαπφικοῦ πλεονάζον τοῦ γλυκωνείου μιᾷ συλλαβῇ. [c] Τὸ ϛ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν ἀπὸ ἰαμβικοῦ καταληκτικόν. Τὸ ή ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ θ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. [d] Τὸ ί τὸ αὐτό. Τὸ ιά καὶ τὸ ιβ' ὁμοίως τὸ αὐτό. [e] Τὸ ιγ' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιδ' ἐννεασύλλαβον Σαπφικὸν πλεονάζον μιᾷ συλλαβῇ τοῦ γλυκωνείου. Τὸ ιέ Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος βραχυκατάληκτον. Τὸ ις' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ιζ' ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιή τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. [f] Τὸ ιθ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. [g] ἢ νῦν μακρά. Τὸ κ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ κά ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ κβ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον [h].

---

1. Κλεάνδρῳ τὶς ἀλικία] τῷ Κλεάνδρῳ τὶς, καὶ τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ, καταγέτω τῶν πόνων τὸν εὔδοξον κῶμον. τουτέστι, τὴν διὰ τοῦ ἐγκωμίου εὐκλειαν ἐσομένην αὐτῷ. τῶν γὰρ κατὰ τὴν Ἄθλησιν πόνων οἷον λύσις ἐστὶ τὸ τοιοῦτον λύτρον καὶ λυτήριον. οὕτω γὰρ τὸν εἰς τὸν νικηφόρον ὕμνον εἶπε. τῶν δὲ γὰρ πόνων καὶ τῆς Ἰσθμιακῆς νίκης, ἔτι

---

[a] Ed. Brub. ad marg. annotat: Ἡφαιστίων δὲ Πινδαρικὸν ὀνομάζει, συνιστάμενον ἐξ ἀντισπάστου χοριάμβου καὶ ἰαμβικῆς κατάκλειδος. ἐν τῇ τρίτῃ μέντοι ἀποδόσει ἀντὶ χοριάμβου μολοσσὸς κεῖται.
[b] Τὸ έ ἐννεασύλλαβον Σαπφικόν.
[c] Οὕτω καὶ ὁ Ἡφαιστίων.
[d] *Η καὶ τροχαϊκὸν ὑπερκατάληκτον μονόμετρον.
[e] Ἐν ταῖς ἀποδόσεσι δὲ καὶ ἀντισπαστικόν, ἢ τροχαϊκὸν ἐξ ἰάμβου ἡμιόλιον.
[f] *Η καὶ παιωνικόν.
[g] Βραχυκατάληκτον.
[h] Ὅμοιον τῷ θ'.

τε τῆς Νεμεακῆς, ἔλαβε τὸ κράτος. ὁ δὲ νοῦς· τῷ Κλεάνδρῳ τὶς ἐν τῇ τούτου ἡλικίᾳ λύσιν καὶ ἀμοιβὴν ἐπίδοξον τῶν καμάτων ἐγειρέτω τὸν ὕμνον, παρὰ τὰ πρόθυρα τοῦ Τιλεσάρχου ᾠδάς, ὅτα τὸν ὕμνον τῆς τε Ἰσθμιακῆς νίκης, καὶ τῆς ἐν Νεμέᾳ, λύσιν καὶ ἀμοιβήν. ὅτι δὴ τῶν ἄθλων νίκην καὶ ἐπικράτειαν εὗρεν, ἀνδρείως ἀγωνισάμενος.

3. Τῷ καὶ ἐγὼ] τούτῳ οὖν τῷ Κλεάνδρῳ ἐγὼ καί περ λυτούμενος τὴν ψυχὴν τῶν τετελευτηκότων προγόνων εἶνεκεν, ὅμως αἰτοῦμαι τὴν τιμίαν προσκαλέσασθαι [καὶ παρέσεσθαι] Μοῦσαν.

12. Ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων] ὡς ἔστιν εἰκάσαι, ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ προσήκοντές τινες Κλεάνδρῳ ἐτελεύτησαν. συντίσακται γὰρ ἡ ᾠδὴ, ἐπὶ κατορθώμασι τοῖς * ἤδη πολίμῳ· ὥστε παρίστησιν ἐν τούτοις "ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον, καὶ τὰ ἑξῆς."

14. Μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν] ἐκ δὲ τῶν μεγάλων πενθῶν μὴ καταπέσωμεν ἀδοξίᾳ καὶ ὀρφανίᾳ στεφάνων. μήτε ἐπικλίνωμεν ταῖς λύπαις ἐπίκειρο, καὶ αὔξανε. ἔνιοι δὲ ἐπὶ δύο προσώπων εἶπον, ἀντὶ τοῦ θεραπεύωμεν. λέγει δὲ, τὰ κακὰ μὴ κολακεύωμεν, μηδὲ θρηνῶμεν ἀεί.

17. Παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν] τῶν δὲ ἀνωφελήτων λυπῶν καὶ πενθῶν ἀνάπαυσιν ἰσχηκότες, γλυκύ τι παίξωμεν καὶ εἰς τὸν δῆμον ἀγάγωμεν μετὰ τοὺς πόνους. ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ἐπηρτημένον Ταντάλειον λίθον παρέτρεψέ τις θεῶν τὸν ἀνυπομόνητον καὶ δεινὸν τῇ Ἑλλάδι πόλεμον· φησὶ δὲ τὸν Ξέρξου * ἀλλ' ἰστέον, ὅτι μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Περσῶν καὶ τὴν Ξέρξου στρατείαν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐγράφη οὗτος ὁ ἐπινίκιος. Ταντάλου γὰρ λίθον εἴρηκε μεταφορικῶς τὸν ἐπικρεμάμενον καὶ προσδοκώμενον τοῖς Ἕλλησι φόβον τῆς προειρημένης στρατείας, διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ λίθον ἐπαιωρεῖσθαι, καθάπερ καὶ Εὐριπίδης εἴρηκε· "Κορυφῆς ὑπερτίλλοντα δειμαίνων πέτρον, ἀέρι ποτᾶται." (Or. 6.)

24. Ἀλλ' ἐμοὶ δείμα μὲν παροιχομένων] ἐμοὶ δὲ τῶν φθασάντων κακῶν τόν τε φόβον καὶ τὴν μέριμναν αἱ νῦν τῆς νίκης εὐφροσύναι ἔλυσαν.

26. Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς] τῶν περιόντων καὶ ἐνεστηκότων ἀεί φησιν ὁ Πίνδαρος δεῖν ἀντέχεσθαι, καὶ μὴ ὀρέγεσθαι τῶν μελλόντων ἀκούειν. ὧν δὲ προσήκει τὸ παρὰ πόδας πρᾶγμα σκοπεῖν, καὶ εὖ διατίθεναι. ἀεὶ δὲ βέλτιόν ἐστι, κᾶν τὸ παρὰ πόδας πρᾶγμα προβλέπειν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ὅτι καιροῦ νίκης καὶ εὐφροσύνης παρακισόντος, τῶν παρὰ πόδας ἐχώμεθα. . . . . †

* [Expletæ sunt hæ lacunæ e Cod. Victor. in *Museum d. Alterth. Wissensch.* i. 3. p. 573. sq. *Ex Schedis.*]

† [Quæ desunt, evulgata sunt e Cod. Victor. in *Museum d. Alterth. Wissensch.* l. c. *Ex Schedis.*]

LONDINI, IMPRESSIT N. BLISS.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
007000081133

